

Giới thiệu Thái Tử Phi Thất Sủng

Truyện Thái Tử Phi Thất Sủng của tác giả Nhực Nhi Phi Phi là tác phẩm thuộc thể loại ngôn tình cổ điển, được viết vào bối cảnh phong kiến Trung Hoa. Diệp Lạc là nữ nhân có nhan sắc tầm thường nhưng lại bất ngờ được nhà vua ban thánh chỉ dâng lên thành thái tử phi.

Thực ra nàng vì bảo vệ cho bí mật mà dịch dung suốt mười mấy năm, cuối cùng hoá ra lại là gương mặt làm điên đảo chúng sinh. Nhưng thái tử lại là kẻ chẳng màng đại sự, chẳng màng hư danh, cũng chẳng màng nữ nhi.

Hắn bỏ mặc nàng mà tìm thú vui của riêng mình, quả là bất hạnh. Ngày đăng cơ, Tử Dạ, sau này người đi đường người ta đi đường ta, từ nay về sau không quan hệ...

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: thành thân

Kinh thành, một mảnh vui sướng. Các dân chúng đều bàn tán xôn xao. Một đội ngũ đón dâu đi qua.

“Nghe nói nữ nhi Diệp gia hôm nay cùng thái tử thành thân.” Người qua đường thứ nhất nói.

“Phải không? Đã sớm nghe nói nhị tiểu thư Diệp gia tương mạo đẹp tuyệt trần, cùng thái tử lại là thanh mai trúc mã, cái này đúng là việc vui lớn nha.” Người qua đường thứ hai nói.

“Nghe nói gã là đại tiểu thư Diệp gia, không phải nhị tiểu thư Diệp gia.” Người qua đường thứ nhất cao giọng nói.

“A? Không thể nào? Nghe nói đại tiểu thư Diệp gia dung mạo xấu xí, thái tử làm sao có thể lấy nàng? Người không phải là nghe lầm đi?” Người qua đường thứ ba nói.

“Không có sai, thật sự, ta có đứa cháu, làm tỳ nữ ở Diệp phủ, nó nói, không sai được.” Người qua đường thứ nhất khẳng định.

“Đúng vậy a đúng vậy a, ta cũng nghe nói vậy, nghe nói a, thái tử cũng không nguyện ý lấy đại tiểu thư Diệp gia này, kỳ thật thái tử thích là nhị tiểu thư Diệp gia, đó là hoàng thượng ban thánh chỉ, thái tử là bị ép buộc.” Người qua đường thứ hai nói.

“Đúng vậy đúng vậy, người xem, thái tử đều không có tự mình đến đón dâu. ....”

Diệp Lạc ngồi ở kiệu hoa, dọc theo đường đi nghe người khác bàn tán, không khỏi hơi nhếch lên ý cười châm chọc một chút, dung mạo xấu xí? Nàng nâng lên bàn tay trắng nõn như ngọc, mềm, nhẹ nhàng vuốt ve hai má, thế giới này thật sự chính là trông mặt mà bắt hình dong a. Thế nhân đều tưởng nàng đoạt người trong lòng của muội muội mình, ai có thể lại biết, nàng thật ra là không tự quyết định được chuyện của mình?

Tử Dạ a Tử Dạ, người hôm nay chưa có tới đón dâu, là muốn nói cho ta biết, để cho ta không cần si tâm vọng tưởng sao? Cho dù tìm được Thái Tử Phi, cũng không đến phiên người nữa phần thương tiếc sao?

Diệp Lạc nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, đây đâu phải là kết quả mà nàng mong muốn?

Kiệu hoa đã dừng lại, bà mai kéo rèm, lớn tiếng nói “Thỉnh tân nương hạ kiệu.” Diệp Lạc thân thủ cúi đầu nhờ bà mai, đi thẳng về phía trước.

Đi vào đại đường, không cần có nhiều lễ tiết, đã bái thiên địa, sau đó theo bà mai một tiếng “kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng.” Cuối cùng kết thúc một hôn lễ lạnh như băng không có công công, bà bà (bố mẹ chồng) thậm chí không có cả tân lang.

Tử Dạ a Tử Dạ, đây là người muốn làm cho ta nhục nhã sao?.

Diệp Lạc gỡ khăn hi đội trên đầu, tân phòng được bố trí vui mắt, khắp nơi đều là màu hồng chói mắt. nàng cười nhạo nữ chủ nhân này hữu danh vô thực.

Nàng đem hi khăn tùy tay ném ở giường, đứng lên, nhẹ nhàng mà hô một tiếng “Thanh nhi”

Cửa bị đẩy ra, một tỳ nữ dung mạo tú lệ đi đến, nhìn thấy Diệp Lạc không đội khăn hi, không khỏi kinh hoảng nói “Tiểu thư, sao người lại đem khăn hi tháo xuống? mau đội lại, mau lên, nếu cô gia nhìn thấy thì sẽ phiền toái”

Diệp Lạc cười nhạt một tiếng, giễu cợt nói “Thanh nhi, người cho là hẳn hôm nay sẽ tới sao?”

“Tiểu thư” Thanh nhi đồng tình nhìn Diệp Lạc, trong mắt là tràn đầy lo lắng

Diệp Lạc hướng nàng trấn an cười, thân nhiên nói “Được rồi, người lại đây, đem những món trang sức, mũ phượng này xuống, chúng nặng nề, ép tới đau đầu ta.”

Thanh nhi nghe lời mà thẳng bước đi lại, một bên giúp Diệp Lạc đem mũ phượng châu ngọc xuống một bên tức giận nói “cô gia thật là quá đáng, cho dù hần có là thái tử, cũng không thể đối tiểu thư như vậy a, hôm nay là ngày vui hần cùng tiểu thư thành thân, hần làm sao có thể không ở đây?”

Diệp Lạc thân nhiên nhìn Thanh nhi liếc mắt một cái, thân nhiên nói “Điều này cũng không có thể trách hần, hần lấy ta cũng không phải hần cam tâm tình nguyện, hần đối với ta như vậy, cũng không có cái gì không đúng.”

Thanh nhi vẫn cảm tức bất bình nói “Đó là hần không biết tiểu thư tốt, tiểu thư, ta liền không rõ, tiểu thư so với nhị tiểu thư không có điểm nào kém”

“Thanh nhi! Người quên ta nói với người cái gì sao?” Diệp Lạc giận tái mặt quát.

“Nhưng là”

Thanh nhi không phục còn muốn nói điều gì, Diệp Lạc chen ngang lời của nàng, nói “Được rồi, đi giúp ta chuẩn bị nước tắm, về sau nhớ kỹ, trong cung này không phải là nơi tâm thường, về sau không nên ăn nói lung tung”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đăng sau việc hôn nhân

Diệp Lạc nằm ở trên giường, trên đầu thì phủ chăn bông đỏ thắm, hồi tưởng đến ngày đó trong cung cùng đương kim hoàng thượng bí mật nói chuyện

“Diệp Lạc, ta biết người cũng không thương Dạ nhi, như vậy cũng là ủy khuất cho người, nhưng thông minh như người, như thế nào lại không rõ nỗi khổ tâm của trẫm? trẫm đã sắp lớn tuổi, phe phái hoàng hậu cùng thừa tướng đã muốn động thủ, trẫm là lo lắng trẫm sau trăm tuổi bọn họ sẽ đối với Dạ nhi xuống tay. Cho nên, chỉ có gả người cho Dạ nhi, ở bên cạnh hần bảo hộ hần, trẫm mới có thể yên tâm a” hoàng thượng nhìn Diệp Lạc thân tình nói “Hoàng thượng, kỳ thực Diệp lạc cho dù không lấy thái tử làm chồng cũng sẽ toàn tâm toàn ý bảo hộ thái tử điện hạ. Hoàng thượng, ngài cứ yên tâm đi” Diệp Lạc khẽ cuối đầu nhẹ giọng nói, nàng cũng không muốn bị gả vào hoàng cung, Diệp gia chỉ là một gia đình giàu có còn như thế huống chi là cả một hậu cung phức tạp chi có tranh đấu?” “Diệp Lạc, người nếu không gả cho Dạ nhi, thì làm sao lúc nào cũng có thể ở bên cạnh hần bảo hộ hần?” hoàng thượng cũng không muốn nàng trốn tránh, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng “...” Diệp Lạc không nói gì

Hoàng thượng nhìn nàng thật lâu sau, rốt cục thở dài nói “Diệp Lạc, người thông minh như vậy, như thế nào cam tâm gả cho một người không thương người? Cũng thế, trẫm hiện tại liền cho người một thánh chỉ, nếu về sau người muốn ra đi cứ y lời mà làm ..., thánh chỉ này có thể giúp người. Nhưng là, hiện tại người nhất định phải thành thân cùng Dạ nhi”

“hoàng thượng!” Diệp Lạc nhìn thánh chỉ trên tay muốn nói nhưng lại thôi, trong lòng nàng vạn phần không tình nguyện, nhưng là, không thể mở miệng cự tuyệt

Hoàng thượng cũng không có cho nàng cơ hội hối hận khoát tay áo nói “trẫm mệt mỏi rồi, người mau lui xuống”

Diệp Lạc, Diệp gia đại tiểu thư, mẹ đẻ là Thủy gia tiểu thiếp, nhưng cũng là cung chủ Thủy Văn cung, một thế lực ngầm do đương kim hoàng thượng bồi dưỡng. Diệp Lạc từ nhỏ theo mẫu thân học võ, cho đến khi mẫu thân qua đời, cũng là chính mình tiếp quản Thủy Văn cung.

Làm một sát thủ, có một dung mạo xinh đẹp không phải là chuyện tốt, cho nên, mẫu thân từ nhỏ khiến cho Diệp Lạc mang bên ngoài một dung nhan xấu xí. Những bí mật này trừ mẫu thân cùng hoàng thượng, cũng chỉ có Thanh nhi biết, bởi vì Thanh nhi cũng là tỷ nữ của nàng, cũng là người của Thủy văn cung.

Đối với việc gả cho Tử Dạ, Diệp Lạc kỳ thật thực không cam tâm, Diệp Lạc sở dĩ đáp ứng, không phải bởi vì hần là hoàng thượng, mà là, nàng không thể cự tuyệt một lời thỉnh cầu của một lão nhân tuổi già sức yếu. Diệp Lạc tiếp quản Thủy Văn cung mấy năm nay, Thủy Văn cung sớm đã thoát khỏi bàn tay của hoàng thượng, cho nên, Diệp Lạc cũng không phải là do sợ hoàng thượng.

Tối hôm nay, Tử Dạ chắc là không đến, bởi vì Diệp Lạc biết, muội muội của nàng tự sát, hiện tại Tử Dạ hần là ở bên cạnh muội muội Diệp Linh của nàng? Nếu nàng đoán không sai ..., hần là hần rất nhanh sẽ lấy Diệp Linh. Như vậy cũng tốt, dù sao hôn sự này cũng sẽ không lâu dài, không phải sao? Xem tính cách của Diệp Lạc, như thế nào lại chịu được được phu quân của mình có ba vợ bốn nàng hầu? Chớ đừng nói hần tương lai là hoàng đế, về sau còn sẽ có tam cung lục viện

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc khoe miệng không khỏi hướng lên trên, cười khẽ một tiếng: Tử Dạ, đợi cho tới ngày người ngồi trên ngôi vị hoàng đế chính là lúc Diệp Lạc ta sẽ rời đi. Người yên tâm, ta sẽ đi thực rõ ràng, đến lúc đó, chính là ta Diệp Lạc đường đường chính chính mà rời đi.

Chương 3: vắng vẻ

Diệp Lạc ngồi trước bàn trang điểm để Thanh nhi rửa mặt chải đầu cho nàng. Nàng im lặng nhìn trong gương xem khuôn mặt thậm chí có thể nói được là cực xấu, Thanh nhi nhanh nhẹn giúp nàng chải mái tóc đen dài đến eo.

“Tiểu thư, đẹp lắm.” Thanh nhi giúp Diệp Lạc vấn tóc, cuối cùng đem một đóa trâm hoa cài vào tóc, sau đó đứng ở một bên nói.

“Ân.” Diệp Lạc thanh âm thản nhiên nói, nhìn thoáng qua gương đồng, sau đó đứng lên, ra khỏi phòng.

Ngoại sảnh, cung nữ cùng thái giám đều ở sau đại sảnh, thấy Diệp Lạc đi ra, liền quỳ xuống hướng Diệp Lạc thỉnh an. Diệp Lạc liếc mắt quét bọn họ một cái, thản nhiên nói “Tất cả đứng lên đi.” Nói xong, đi đến chính vị ngồi xuống, phân phó Thanh nhi đem một vài bạc vụn phân phát cho cung nữ thái giám.

“Tạ ơn Thái Tử Phi.” Mọi người tiếp nhận ban cho, sắc mặt vui mừng tạ ơn Diệp Lạc, sau đó đứng lên, khoanh tay đứng ở một bên. Một người bộ dáng thái giám tông quân đi ra nói “Thái Tử Phi, chiếu theo cung quy, hôm nay Thái Tử Phi phải tới chính cung đi về phía hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương thỉnh an kính trà.”

“Ân, thái tử gia hiện tại có ở trong phủ không?” Diệp Lạc thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, hỏi.

Thái giám kia chần chờ một chút, sau đó cung kính trả lời “Bẩm Thái Tử Phi, thái tử gia hôm qua đã xuất cung đi, đến nay chưa quay về.”

“Ta đã biết, các người lui xuống trước đi.” Diệp Lạc trên mặt biểu hiện lạnh nhạt, ngữ khí bình tĩnh nói.

Thái giám kia vụng trộm liếc mắt nhìn Diệp Lạc một cái, thấy Diệp Lạc biểu tình bình tĩnh, cũng không có gì không hòa thuận, lúc này mới yên lòng lại, dẫn dắt mọi người lui ra ngoài.

Chưa hồi cung sao? Chẳng phải hắn ở Diệp phủ đi? Diệp Lạc gọi lên chút mỉm cười châm chọc, bất kể là trong lòng Tử Dạ, hay là trong lòng người Diệp gia, chỉ sợ chỉ có Diệp Linh xinh đẹp mới là chân chính Thái Tử Phi đi? Mà nàng này tán Thái Tử Phi, ở trong mắt bọn họ, chẳng qua là một người đoạt trượng phu của muội muội, phá hư hạnh phúc muội muội, là xấu nữ nhân thôi.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Thanh nhi lo lắng nhìn Diệp Lạc.

Diệp Lạc khẽ mỉm cười nói “Ta không sao. Người không cần lo lắng. Tốt thôi, chúng ta đi.” Diệp Lạc đứng lên, đi ra ngoài.

“Tiểu thư, người không đợi cô gia đến sao?” Thanh nhi theo kịp hỏi.

“Không cần chờ, hắn hôm nay sẽ không hồi cung.” Diệp Lạc thản nhiên nói, dùng hạ xuống, rồi hướng Thanh nhi nói “Thanh nhi, về sau đừng gọi hắn cô gia, trong cung không giống bên ngoài, người xưng hô hắn là thái tử gia, biết chưa?”

Trong cung bất đồng ra mặt, không có thể nói lung tung, vốn là lời nói không ảnh hưởng toàn cục..., nếu bị người có tâm lợi dụng, rất có thể sẽ vì vậy mà rút tánh mạng, mà Thanh nhi từ nhỏ ở bên cùng nàng, luôn luôn tại Thủy Văn trong cung lớn lên, đối với trong cung quy củ cũng không hiểu biết, cho nên, nàng mới nói nhắc nhở.

Thanh nhi tự nhiên là hiểu được dụng ý Diệp Lạc, lập tức nhu thuận đáp “Dạ, tiểu thư, Thanh nhi nhớ kỹ!”

Diệp Lạc thấy Thanh nhi hiểu được, cũng biết Thanh nhi là một người cẩn thận, cũng không nói gì nữa, tiếp tục cùng nàng hướng tới chính cung đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: sóng ngầm mãnh liệt

Đến trước cung điện, chờ đợi bên ngoài thái giám đi vào thông báo. Một lát sau, thái giám đi ra truyền chỉ tuyên Diệp Lạc tiến điện.

Diệp Lạc vào đại điện, chỉ thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu ngồi ở vị trí cao cao tại thượng. Hai bên đứng không ít người. Nghĩ đến hắn là nhóm phi tần hậu cung. Thấy Diệp Lạc tiến vào, đều hướng xem nàng, trong mắt mang theo tò mò cùng tìm tòi nghiên cứu.

“Con dâu khấu kiến phụ vương mẫu hậu. Hường phụ vương cùng mẫu hậu thỉnh an.” Diệp Lạc quy củ quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên thôi, đến bên người phụ vương.” Hoàng thượng ý cười đầy mặt hướng phía Diệp Lạc vẫy vẫy tay.

“Dạ” Diệp Lạc cung kính đáp một tiếng, sau đó đứng lên, đi tới.

“Thật là một đứa nhỏ nhu thuận, lại cho mẫu hậu nhìn xem.” Hoàng hậu bỗng nhiên động tác ôn nhu kéo tay Diệp Lạc lại, mà trong mắt toát ra cũng là một mảnh lạnh như băng.

“Dạ, mẫu hậu.” Diệp Lạc cúi đầu xuống, cung kính trả lời.

“Nhan nhi, Dạ nhi đâu? Như thế nào không gặp hần?” Hoàng thượng hỏi.

“Bẩm phụ vương, thái tử hôm nay thân thể nhiễm bệnh nhẹ, cho nên không thể bồi tiến đến hướng phụ vương thỉnh an.” Diệp Lạc có điểm miễn cưỡng cười nói.

“Ngà? Thật không? Ta đây như thế nào nghe nói, Dạ nhi theo ngày hôm qua xuất cung, vẫn chưa quay về?” Hoàng hậu giống như sợ ý thuận miệng hỏi.

Lời vừa nói ra, hoàng thượng sắc mặt đại biến, Diệp Lạc trong lòng âm thầm kêu to, lại ngại quy củ, không dám lên tiếng.

“Thật lớn mặt, mẫu hậu người nói là thật sao? Dạ nhi đêm qua không ở trong cung?” Hoàng thượng nhìn thẳng Diệp Lạc, hỏi.

“Phụ vương” Diệp Lạc không biết trả lời như thế nào, lúc này, thái giám đi vào cung nói “hoàng thượng, thái tử gia ở ngoài điện cầu kiến.”

Hoàng thượng vung tay lên, thản nhiên nói “Truyền”

Diệp Lạc âm thầm thở ra nhẹ nhàng. Sau đó bất động thanh sắc đánh giá hoàng hậu, chỉ thấy sắc mặt hoàng hậu nháy mắt trở nên rất khó coi, bất quá, không hề người dừng đầu hậu cung, rất nhanh, sắc mặt của nàng liền khôi phục như thường, trên mặt một lần nữa mỉm cười, phảng phất như mẫu thân nghe được nhi tử nàng yêu nhất đã đến vậy, trên mặt tràn đầy ý cười hiền lành, nếu Diệp Lạc không phải sớm biết được dã tâm hoàng hậu, cùng với Từ Dạ đều không phải là hoàng hậu sinh ra, thật đúng là sẽ bị nàng lừa.

Không để Diệp Lạc nghĩ nhiều, không bao lâu, ngoài điện đã thấy hai người đi vào.

Từ Dạ quần áo màu tím áo bào, khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc một mảnh lạnh như băng, đang nhìn đến long ý có Diệp Lạc đứng ở sau, sắc mặt trở nên khó coi hơn. Mà nữ tử cùng hần sóng vai mà đi, có mái tóc thật dài, dung nhan xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn có vẻ cực kỳ suy yếu, làm người ta nhìn nhìn không được sinh lòng thương tiếc, lại đúng là muội muội cùng cha khác mẹ của Diệp Lạc, Diệp Linh.

Nhìn đến hai người cùng nhau tiến điện, hoàng thượng sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi đến cực điểm, trên trán gân xanh nổi lên, hiển nhiên nội tâm phần nào đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: nạp phi 1

“Nhi thần hướng phụ vương mẫu hậu thỉnh an.” Từ Dạ không đợi hoàng thượng nói, nhẹ nhàng liền đứng thẳng đứng dậy.

“Dân nữ Diệp Linh, khấu kiến hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.” Diệp Linh ôn nhu quỳ xuống hành lễ.

“Dạ nhi, người đây là ý gì?” Hoàng thượng cũng không thèm nhìn tới Diệp Linh người quỳ trên mặt đất, trầm mặt hướng Từ Dạ hỏi.

Từ Dạ cũng không trả lời, mà là một phen kéo Diệp Linh cùng quỳ, hai mắt không hề sợ hãi cùng hoàng thượng đối diện, lớn tiếng nói

“Phụ vương, ta muốn nạp Diệp Linh làm phi.”

Lời vừa nói ra, trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, mọi ánh mắt đều hướng Diệp Linh cùng Từ Dạ nhìn lại.

Diệp Lạc cúi đầu xuống, khóe miệng lộ lên một chút ý cười trào phúng, nên đến, rốt cục vẫn phải đến đây, nhưng lại tới nhanh như vậy.

“Dạ nhi, không cần hồ nháo!” Chỉ nghe hoàng thượng trầm giọng quát.

Diệp Lạc suy xét lại một chút suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu, chỉ thấy Từ Dạ nhìn thẳng hoàng thượng, dùng ngón tay chỉ vào nàng, hai mắt ần ần mang theo

trào phúng, nói

”Phụ vương, người muốn nhi thần lấy nàng, nhi thần cười, nàng muốn làm Thái Tử Phi, nhi thần cho, như thế nào, bây giờ còn không cho phép nhi thần nạp phi sao?”

“Người! Trẫm tuyệt đối không đồng ý!” Hoàng thượng chỉ vào Tử Dạ, xanh mặt, tức giận quát.

Mặt rùng rợn dữ, tất cả mọi người cúi đầu, e sợ cho rước họa vào thân. Trong hành lang nhất thời hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Tử Dạ vẫn đang về mặt quát cường ngửa đầu nhìn thẳng hoàng thượng.

Lúc này, Diệp Linh bỗng nhiên quỳ xuống, về mặt thống khổ nhìn hoàng thượng, khóc không ra tiếng

”Cầu hoàng thượng ân chuẩn, dân nữ đêm qua đã là người của thái tử điện hạ, nếu hoàng thượng không đồng ý, dân nữ chỉ có chết để tạ tội.”

Diệp Linh bất thành linh vừa lật nói chuyện, trong điện nhất thời một mảnh xôn xao. Tử Dạ nhìn người quỳ trên mặt đất Diệp Linh, trong mắt mang theo một tia kinh ngạc, hiển nhiên lời Diệp Linh nói cũng ngoài dự tính của hắn.

Trầm mặc nửa ngày, hoàng thượng vô long ý, tức giận đến cả người phát run, đứng lên quát

”Người! Người này nghiệt tử, người là muốn làm trẫm tức chết sao?”

Diệp Lạc thấy hoàng thượng cực kỳ kích động, nàng với hoàng hậu cùng nhau nhẹ nhàng đỡ lấy hoàng thượng.

Bỗng nhiên, Tử Dạ quay đầu nhìn Diệp Lạc, trong mắt mang theo thật sâu chán ghét, trào phúng nói

”Thái Tử Phi, làm sao người không nói lời nào? Chẳng lẽ người còn không thấy nỗi khổ tâm của chính muội muội người sao?”

Mọi người toàn bộ hướng Diệp Lạc mà nhìn, ngạc nhiên, Diệp Lạc vẫn bình tĩnh, trầm mặc không nói, giống như không nghe thấy lời nói của Tử Dạ.

Mà Diệp Linh thấy hoàng thượng cũng không có tỏ thái độ, bỗng nhiên chuyển hướng Diệp Lạc, khóc cầu đạo

”Tỷ tỷ, ta van cầu người, người cũng đã là thái tử phi, muội muội ta cũng không có ý tứ muốn cùng người tranh giành tình cảm, muội muội chỉ là muốn ở bên thái tử điện hạ mà thôi, muội muội sẽ không cùng người tranh giành cái gì, chẳng lẽ như vậy tỷ tỷ cũng không nguyện ý sao? Đêm qua, muội muội đã là người của thái tử điện hạ, nếu tỷ tỷ không đáp ứng, muội muội cũng không muốn sống trên đời, chúng ta cuối cùng là tỷ muội thân, chẳng lẽ tỷ tỷ nhẫn tâm bức tử muội muội sao?”

Nhìn Diệp Linh khóc đến hoa lệ đái vũ, Diệp Lạc trong lòng lạnh lùng cười, Diệp Linh này nói một phen, ngoài sáng là ý muốn cầu nàng, trong tối cũng là muốn chỉ trích nàng đoạt người trong lòng của nàng. Xem ra, muội muội này thật sự chính là một chút cũng không thay đổi, lòng dạ vẫn là thâm trầm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nạp Phi 2

Diệp Lạc lạnh lùng nhìn nàng, ngữ khí bình tĩnh không thay đổi:

“Người không cần phải cầu ta, người cùng thái tử là chuyện của các người, ta không muốn quản, cũng không có năng lực để quản”

Dường như Diệp Linh không có nghe được lời của nàng, vẫn đang tiếp tục dập đầu: “Tỷ tỷ, van cầu người, van cầu người”

Quả nhiên, Tử Dạ nhìn Diệp Linh đang quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, trong mắt hiện lên một tia không muốn, nhãn thần nhìn Diệp Lạc có một chút hận ý. Tử Dạ xem Diệp Lạc thờ ơ đứng một bên, tuyệt không lên tiếng. Vì vậy, Tử Dạ một tay kéo Diệp Linh đứng dậy, cắn giận nói:

“Linh nhi, không cần cầu nàng, nàng là một nữ nhân độc ác, nếu nàng bằng lòng đáp ứng, như thế nào lúc trước lại không để ý người là muội muội của nàng, làm chuyện đó cho người thương tâm?”

“Dạ nhi, người câm miệng cho trẫm!”

Hoàng thượng quát, sau đó lại quay đầu nhìn Diệp Lạc hỏi

”Lạc nhi, người nói như thế nào? Trẫm muốn nghe xem suy nghĩ của người.”

Diệp Lạc khom người, thần nhiên nói:

“Hồi phụ vương, nàng nếu như đã là người của thái tử, vậy thỉnh phụ vương thành toàn cho bọn họ đi.”

Lời vừa nói ra, trong đại điện lại vang lên những tiếng nói khe khẽ, trên mặt Từ Dạ cùng Diệp Linh là một mảnh kinh ngạc, hiển nhiên là không thể tin được Diệp Lạc hội giúp bọn hắn nói chuyện.

Từ Dạ nhìn Diệp Lạc, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Lạc nhi, ngươi hà tất ủy khuất chính mình như vậy?”

Ánh mắt Hoàng thượng thâm trầm nhìn Diệp Lạc nói.

Diệp Lạc mỉm cười, nói

”Phụ vương, Lạc nhi cũng không có cảm thấy ủy khuất, huống hồ, nam nhân tam thê tứ thiếp không phải thực bình thường sao? Hiện tại thái tử có chánh phi, lại nạp sủng phi cũng là chuyện thường tình a.”

“Ngươi ai, hài tử này, chẳng lẽ ngươi muốn.....?”

Hoàng thượng thờ dài, cũng không có đem lời nói hết.

Diệp Lạc vẫn là khẽ cười nói:

”Thỉnh phụ vương thành toàn.”

Hoàng thượng không trả lời, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Diệp Lạc. Diệp Lạc cũng thần nhiên cùng hắn đối diện, đều thấy được tâm sự đối phương.

Từ Dạ lạnh lùng đánh giá Diệp Lạc đứng ở bên người phụ vương, nữ nhân này thực bình thường, có thể nói là dung nhan rất xấu, so sánh cùng với Diệp Linh, nàng tựa như một nữ nhân xấu xí. Bởi vì cùng đại thiếu gia Diệp gia – Diệp Hạo là bạn tốt, cho nên người của Diệp phủ hẳn đều rất quen thuộc, nhưng là hiện nay hắn lại chỉ gặp qua Diệp Lạc một lần, bởi vì Diệp Lạc từ nhỏ thân thể không tốt, cho nên vẫn luôn ở bên ngoài tỉnh dưỡng. Lần đó là sinh thân lão thái gia Diệp gia, nàng mới hồi phủ. Nhớ lại thời điểm hắn nhìn thấy đại tiểu thư Diệp gia trong truyền thuyết này, vẫn còn đang kinh hãi. Nữ tử Diệp gia rõ ràng mỗi người đều tuấn tú xinh đẹp, mà đại tiểu thư này thật sự là xấu đến mức khó có thể lọt vào trong tầm mắt.

Nhớ đến thời điểm lúc ấy các tân khách đang ngồi biết vị này là đại tiểu thư Diệp gia, người người đều cả kinh tròn mắt há hốc mồm. Không lâu sau, tất cả mọi người trong kinh thành đều biết đại tiểu thư Diệp gia dung mạo xấu xí.

Mà đối mặt ánh mắt của mọi người, Diệp Lạc hiện tại với khi đó là giống nhau, biểu tình bình tĩnh không thay đổi, vẻ mặt lạnh nhạt.

Xấu nữ nhân này, nếu thật sự là không quan tâm, bằng không nhất định chỉ là ngụy trang, hoàn hảo là người đi trước, nếu như là người đến sau, nữ nhân kia thật là đáng sợ. Bất quá, mặc kệ thế nào, về sau nhất định phải hảo hảo bảo vệ tốt Linh nhi. Từ Dạ nghĩ đến Diệp Linh ngày hôm qua thiếu chút nữa tự sát, nội tâm một trận phẫn nộ, không khỏi oán hận nhìn thẳng Diệp Lạc.

Xấu nữ nhân này, đừng tưởng rằng ngồi trên Thái Tử Phi vị là có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, hừ, ta sẽ không để cho ngươi sống tốt đâu. Từ Dạ nắm chặt hai tay, oán hận mà nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Quyết định của hoàng thượng

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, qua một lúc lâu, hoàng thượng rốt cục chậm rãi nói:

“Nếu Lạc nhi khẳng khái như thế, trăm cũng không còn gì để nói, chính là, Dạ nhi, nửa năm này trong cung sẽ không còn có tiệc cưới, nếu ngươi thật sự muốn thú nhị nữ nhi Diệp gia, vậy làm lễ chọn tú nữ đi.”

“Phụ vương, tại sao lại làm lễ chọn tú nữ? Nhi thần là nạp sủng phi, không phải chọn tú nữ!” Từ Dạ bất mãn nói.

“Ngươi câm miệng, ngươi vừa mới cùng Lạc nhi thành thân liền nạp sủng phi, ngươi muốn Lạc nhi bị người trong thiên hạ nhạo báng sao?” Hoàng thượng lạnh lùng nói.

“Phụ vương” Từ Dạ nhìn thoáng qua vẻ mặt mất mát của Diệp Linh, không cam lòng tiếp tục nói nguyện vọng mà hoàng thượng vung tay lên ngắt lời nói: “Không nên nói nữa, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của trẫm. Được rồi, trăm mệt mỏi, tất cả các ngươi lui ra đi.”

Từ Dạ chỉ có thể không cam lòng oán hận liếc Diệp Lạc một cái, sau đó cùng Diệp Linh hành lễ lui ra.

Các phi tần cũng đều cáo lui, Diệp Lạc cũng theo các phi tần cùng nhau rời khỏi phương tiểu thuyết cung đại điện.

Đội Diệp Lạc ra thẳng tiểu thuyết cung, Từ Dạ và Diệp Linh đã cùng nhau ly khai, có lẽ đã hỏi cung.

Thanh nhi chờ ở cửa cung, thấy được Diệp Lạc đi ra, liền đón chào, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Diệp Lạc khẽ lắc đầu, ý bảo chính mình không có việc gì, gấp bộ dáng Thanh nhi muốn nói rồi lại thôi, liền hỏi: “Thanh nhi, người có chuyện gì sao?”

Thanh nhi cắn cắn môi, nói: “Tiểu thư, nô tỳ vừa mới thấy thái tử gia và nhị tiểu thư cùng nhau hỏi cung đi, bộ dáng nhị tiểu thư xem như không quá cao hứng, đây là làm sao vậy?”

Diệp Lạc thở dài một hơi, nói: “Không có việc gì.”

Thanh nhi gặp Diệp Lạc không muốn nhiều lời, cũng không hỏi nữa, cùng Diệp Lạc lặng yên hướng tẩm cung đi đến.

Diệp Lạc lúc này tâm tình cực kỳ phức tạp, nàng không biết nên cùng Thanh nhi nói thế nào về chuyện Từ Dạ muốn kết hôn với Diệp Linh, nàng kỳ thật cũng không có muốn ngăn cản ý tứ của Từ Dạ, nàng vừa mới ở trong đại điện đã tận lực, nhưng là, cho dù thông minh như nàng, cũng không có dự đoán được hoàng thượng sẽ quyết định như thế, xem ra, hoàng thượng là đã muốn quyết tâm, không cho nàng không đếm xỉa đến.

Chút bất tri bất giác, chủ tớ hai người đã muốn về tới Dạ Vân điện nơi thái tử ở, mới tiến vào điện, liền gặp hai người Từ Dạ cùng Diệp Linh đang cùng một chỗ ôm nhau.

Diệp Linh bả đầu nằm trong lòng của Từ Dạ, bả vai không ngừng động đập khe khẽ, nàng hiển nhiên là đang thương tâm khóc, mà Từ Dạ lại là nhẹ nhàng ôm lấy nàng, không ngừng nói cái gì, phỏng chừng là đang an ủi Diệp Linh.

Nhìn một màn này trước mắt, Diệp Lạc không khỏi nhếch lên một mặt cười trào phúng, nàng không làm kinh động hai người đang cùng một chỗ ôm nhau, cùng Thanh nhi vòng qua hai người, hướng phía tẩm cung đi đến.

Mà Diệp Lạc lại không biết, kỳ thật Từ Dạ cũng sớm đã thấy được nàng, lúc này thấy nàng như không có việc gì rồi đi, không khỏi sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng quát: “Đứng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Xua đuổi

Diệp Lạc nao nao, tiện đà ngừng lại, nàng chậm rãi xoay người, đối với Từ Dạ mỉm cười, thần nhiên nói:

“Thái tử điện hạ có gì phân phó?” Nàng cùng Từ Dạ đã là phu thê, vốn có thể gọi thẳng tên của Từ Dạ, nhưng nàng lại cực kỳ lãnh đạm xưng hô hần là thái tử điện hạ, đơn giản là ở sâu trong nội tâm của nàng cũng không công nhận nàng cùng hần là quan hệ phu thê.

Thấy Diệp Lạc lãnh đạm như thế, không biết vì sao, sâu thẳm trong nội tâm Từ Dạ dâng lên một cổ phẫn nộ, hần lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Lạc, hừ lạnh một tiếng, sau đó thần nhiên nói: “Tối hôm nay người đem đồ đạc chuyển ra Lưu Vân các.”

Lưu Vân các là tẩm cung của Diệp Lạc, đối với yêu cầu vô lý như thế của Từ Dạ, Diệp Lạc cũng không có tức giận, trên mặt của nàng vẫn đang mang theo nụ cười thần nhiên, giống như đang cười nhạo Từ Dạ hồ đồ, mà lời nói trong miệng nói ra lại kiên quyết vô cùng: “Thiếp thân làm không được!”

Từ Dạ không ngờ rằng Diệp Lạc sẽ trả lời như thế, nhất thời sững sốt, không khỏi thẹn quá thành giận, phẫn nộ nói:

“Người! Diệp Lạc, người đừng tưởng rằng có phụ vương làm chỗ dựa cho người, là có thể muốn làm gì thì làm, bản thái tử nói cho người biết, ở Dạ Vân điện vẫn là bản thái tử định đoạt!”

Lúc này, Diệp Linh đã sớm nín khóc, nàng vẫn đang ôn nhu tựa vào trong lòng Từ Dạ, giống như vô ý lơ đãng liếc nhìn Diệp Lạc, sau đó gục đầu xuống, nhỏ giọng nói:

“Từ Dạ, chàng cũng đừng có khó xử tỷ tỳ, tỷ tỳ hiện tại thân phận là thái tử chánh phi, làm sao có thể ly khai Lưu Vân các này?”

Nghe Diệp Linh nói xong, Diệp Lạc vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt, đối với Diệp Linh, nàng căn bản là không muốn để ý tới, loại trò chơi tranh giành tình cảm này nhàm chán, nàng không muốn tham gia.

Mà Từ Dạ lại không như thế, hần thân là thái tử, luôn luôn cao cao tại thượng, rất ít sẽ bị người cự tuyệt, hôm nay ở trên đại điện, bị hoàng thượng quyết định một câu làm lễ nạp tử nữ đã muốn làm hần buồn bực, tức giận không thôi, mà nay Diệp Lạc lại cự tuyệt yêu cầu ly khai Lư Vãn các của hần, giống như hung hăng và vào mặt hần một cái tát, hướng chỉ, nàng là ở trước mặt Diệp Linh cự tuyệt hần, đây càng thêm làm hần tức giận, hần giận tái mặt, chỉ tay vào Diệp Lạc, tức giận quát: “Tiện nhân! Hôm nay nói ngươi dời đi, không muốn cũng phải làm, ở trong Dạ Vãn điện, không cho phép ngươi làm càn!” Nói xong, hần lớn tiếng đối với cung nữ, thái giám đứng chờ ở cách đó không xa quát”

Người đâu! Đem đồ đạc của Thái Tử Phi ở trong Lư Vãn các, toàn bộ cấp bản thái tử ném ra!”

Những cung nữ, thái giám kia trộm nhìn nhau, nhất thời không biết phải làm như thế nào cho phải.

Mà mặt Diệp Lạc trầm xuống, lạnh lùng nhìn Từ Dạ liếc mắt một cái, thanh âm lạnh lùng nói:

“Thái tử điện hạ thỉnh cân nhắc, nếu hoàng thượng biết Diệp Lạc bị thái tử điện hạ đuổi khỏi Lư Vãn các, sẽ có hậu quả gì, nói vậy không cần Diệp Lạc nhiều lời, thái tử điện hạ cũng biết!”

Từ Dạ vẫn không nói gì, Diệp Linh lại nhìn thoáng qua những cung nữ, thái giám kia, bỗng nhiên nói:

“Tỷ tỷ quả nhiên không hổ là thái tử chánh phi, mới tiến cung một ngày, những cung nhân này thậm chí ngay cả lời nói của thái tử điện hạ cũng dám không nghe rồi!”

Từ Dạ nghe tiếng nhìn lại, thấy cung nữ thái giám kia một chút vẫn không nhúc nhích, lại nghe Diệp Linh nói này nọ một phen, không khỏi giận dữ, tức giận đối với cung nhân quát

”Cầu nô tài các ngươi, chẳng lẽ không có nghe lời nói của bản thái tử sao? Còn không mau đi đem đồ đạc của Thái Tử Phi ném ra cho bản thái tử? Chẳng lẽ muốn bản thái tử chém đầu của các ngươi, mới bằng lòng làm sao?”

Các cung nhân này tuy rằng sợ hãi đắc tội Diệp Lạc sẽ bị hoàng thượng giáng tội, nhưng với tánh mạng bị uy hiếp trước mắt, cả đám đều từ trên mặt đất bò dậy, hướng Lư Vãn các đi đến.

Nhìn cung nhân biến mất ở trên đường đi tới Lư Vãn các, Thanh nhi không khỏi lo lắng nhìn Diệp Lạc, lòng nóng như lửa đốt nói: “Tiểu thư”

Diệp Lạc tự giễu cười, nhìn cũng không nhìn Từ Dạ liếc mắt một cái, giống nhau phát sinh trước mắt hết thấy đều cùng nàng không quan hệ bình thường, thân nhiên đối Thanh nhi nói ” chúng ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tâm kế của Diệp Linh

Thanh nhi có điểm bất an nhìn Diệp Lạc một cái, đã thấy Diệp Lạc bắt động thanh sắc đi lên phía trước, đành phải bước nhanh đuổi kịp.

Mà thái độ của Diệp Lạc hoàn toàn chọc giận Từ Dạ, tức giận quát:

“Đứng lại! Bản thái tử có nói ngươi có thể đi chưa? Ngươi thân là Thái Tử Phi, sao chẳng biết quy củ?”

Diệp Lạc biểu tình trên mặt hiện lên một tia tức giận, nàng dừng bước lại, thật sâu hít một hơi, quay đầu lạnh lùng nhìn Từ Dạ, cố nén tức giận trong lòng, ngữ khí bình tĩnh hỏi: “Xin hỏi thái tử điện hạ còn có cái gì phân phó?”

Diệp Linh nhìn thoáng qua Từ Dạ đang nổi giận, trong mắt hiện lên một chút tính toán, sau đó giống như có điểm bất an lôi kéo tay của Từ Dạ, ôn nhu nói: “Từ Dạ”

Từ Dạ cầm tay Diệp Linh vỗ nhẹ, ôn nhu đối Diệp Linh nói: ” Linh Nhi, nàng yên tâm, hôm nay bản thái tử liền cho nàng hết giận!”

Nói xong, Từ Dạ buông Diệp Linh ra, bước đi đến trước mặt Diệp Lạc, lạnh lùng thốt:

“Ngươi đã chẳng biết quy củ như thế, vậy hôm nay bản thái tử sẽ dạy cho ngươi biết cái gì là quy củ!” Nói xong, cũng không đợi Diệp Lạc có phản ứng, liền đánh một cái tát rất nặng nề vào mặt Diệp Lạc.

Diệp Lạc vốn một thân võ công, chính là mười người Từ Dạ cũng không gây thương tổn được nửa sợi lông của nàng, nhưng khổ nỗi nàng không thể tiết lộ chuyên mình biết võ công, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn tay của Từ Dạ hướng nàng đánh tới, nàng nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy trên mặt nặng nề mà bị đánh một cái, tiếp theo là một trận đau rất lan tới, người cũng bởi vì chịu không được lực đạo lớn như thế mà nặng nề ngã trên mặt đất.

Từ Dạ vốn cực hận Diệp Lạc, cho nên xuống tay không một chút lưu tình, Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong miệng có điểm mặn chát rải tã ra, máu tươi

đọc theo khoe miệng chậm rãi chảy xuống, rồi xuống thành giọt tụ trên sàn nhàn lớt bằng đá bạch ngọc, làm cho người ta thấy mà giật mình.

Thanh nhi thấy Diệp Lạc té lăn trên đất, không khỏi kinh hãi, nàng sợ Tử Dạ lại động thủ, vội nghiêng mình ngăn cản Tử Dạ. Lấy tay đỡ Diệp Lạc đứng dậy, vẻ mặt lo lắng la lên: “Tiểu thư”

Mà Diệp Linh đứng ở một bên thấy khoe miệng kia của Diệp Lạc chậm rãi chảy xuống máu tươi, trong mắt hiện lên một tia vui sướng khi người gặp họa, sau đó làm ra một bộ dáng cực kỳ lo lắng, hướng Diệp Lạc chạy tới, thần sắc có điểm lo lắng kêu lên: “Tỷ tỷ, người không sao chứ?” Nói xong, lại quay đầu đối Tử Dạ mà oán giận nói: “Tử Dạ, làm sao người có thể đánh tỷ tỷ?” Sau đó không đợi Tử Dạ nói chuyện, liền lấy tú khăn trong người ra, muốn giúp Diệp Lạc lau đi vết máu vương trên khoe miệng.

Diệp Lạc nhẹ nhàng lấy tay ngăn cản tay của Diệp Linh, mà Diệp Linh lại bỗng nhiên một chút nặng nề mà té lăn trên đất, ánh mắt của nàng đỏ lên, nước mắt chậm rãi chảy xuống, nàng ủy khuất nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, sau đó khóc nói: “Tỷ tỷ, người là đang trách ta sao? Ta thật không có cùng Tử Dạ nói xấu người, người là tỷ tỷ của ta, chẳng lẽ, người không tin ta sao?”

Diệp Linh đột nhiên ngã trên mặt đất, Diệp Lạc không khỏi hơi sững sờ, nàng vốn chỉ là nhẹ nhàng mà cản tay Diệp Linh một chút, lực đạo còn không đến mức làm nàng ngã sấp xuống, mà bây giờ nghe được Diệp Linh này vừa khóc kể, trong nội tâm nàng nhất thời hiểu rõ ra, xem ra nàng vừa mới lãnh một cái bạt tai của Tử Dạ, cũng không thể tiêu mất cừu hận trong lòng Diệp Linh, nàng mượn cơ hội té ngã trên đất, chẳng qua là muốn Diệp Lạc nàng ăn đau khổ nhiều một chút thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Xử phạt của Tử Dạ

Từ đầu, Thanh nhi luôn đứng ở bên cạnh Diệp Lạc, nàng thấy Diệp Lạc chỉ là nhẹ nhàng mà cản tay Diệp Linh một chút, như thế nào có thể đẩy ngã Diệp Linh? Lúc này nghe được ý tứ trong lời nói của Diệp Linh rõ ràng là vu hãm Diệp Lạc, cũng nhìn không được nữa lửa giận trong lòng, nàng tức giận trừng mắt nhìn Diệp Linh, cả giận nói:

“Nhị tiểu thư, người là có ý tứ gì? Tiểu thư nhà ta rõ ràng là không có đẩy ngã người, là người chính mình tự ngã trên mặt đất, chẳng lẽ, người muốn vu hãm tiểu thư nhà ta sao?”

Diệp Lạc trong lòng khản trương, nàng thật không ngờ Thanh nhi hội giận tố cáo Diệp Linh, muốn ngăn cản Thanh nhi cũng không còn kịp, nàng cùng Thanh nhi bất đồng, Tử Dạ tuy rằng hận nàng, nhưng có hoàng thượng làm chỗ dựa cho nàng, kỳ thật hẳn cũng không dám thật sự đối với nàng bất hảo, mà Thanh nhi cùng nàng không giống nhau, thân phận của nàng chính là nô tỳ, đắc tội Diệp Linh, cuộc sống sau này liền khổ sở.

Quả nhiên, Diệp Linh nghe xong lời Thanh nhi vừa nói, khóc đến lớn tiếng hơn, nàng giống như là bị ủy khuất rất lớn, quay đầu hướng Tử Dạ kêu khóc nói

” Tử Dạ, Linh nhi sống không nổi nữa, tỷ tỷ không tin Linh nhi, ngay cả một hạ nhân cũng dám khi dễ Linh nhi, Linh nhi làm sai cái gì? Linh nhi chỉ là muốn ở bên cạnh chàng, hầu hạ chàng mà thôi, chẳng lẽ, như vậy cũng có sai sao?”

Nhìn Diệp Linh trên mặt đất khóc đến lệ hoa đái vũ, trong mắt Tử Dạ hiện lên một chút đau lòng, động tác hần ôn nhu đem Diệp Linh đỡ lên, ôn nhu vì nàng lau đi nước mắt đọng trên khoe mắt, sau đó nhẹ giọng an ủi Diệp Linh một lát, tiếp theo lạnh lùng nhìn Thanh nhi liếc mắt một cái, tức giận quát:

“Cầu nô tài to gan! Người đâu, đem tiện tỳ này kéo xuống, loạn côn đánh chết!”

Thị vệ một bên lên tiếng trả lời, liền tiến lên kéo Thanh nhi.

Diệp Lạc hai tay gắt gao nắm, nội tâm phần nộ đến cực điểm, lạnh lùng nhìn thị vệ liếc này mắt một cái, tức giận nói: “Dừng tay!”

Thị vệ nghe xong lời Diệp Lạc, nhất thời không dám động thủ, đành phải quay đầu nhìn Tử Dạ.

Tử Dạ gặp Diệp Lạc mở miệng ngăn cản, không khỏi đem lửa giận toàn bộ trút trên người Diệp Lạc, hần cười lạnh một tiếng, cả giận nói:

”Hạo cho một Thái Tử Phi, thật tự phụ, tiện nhân! Chuyện người đẩy ngã Linh Nhi, bản thái tử còn chưa có cùng người so đo, người còn dám giúp ác nô này?”

Diệp Lạc thân thủ đem tay Thanh nhi gắt gao nắm ở trong tay, đứng thẳng lưng, hai mắt nhìn thẳng Tử Dạ, ngữ khí vẫn bình tĩnh, lại cực kỳ kiên quyết nói:

“Thái tử điện hạ, nếu Diệp Lạc nói gì đó không nên nói, làm cái gì trái ý người, người cứ việc xử phạt Diệp Lạc, làm gì cùng một hạ nhân như thế so đo? Chẳng lẽ thái tử điện hạ có không có một chút khoan dung sao?”

“Ha ha!” Từ Dạ giận quá hóa cười, hất chỉ tay vào Diệp Lạc, ngữ khí mang theo tia châm chọc nói:

“Xử phạt? Người là muốn thay ác nô này nhận xử phạt của bản thái tử sao? Hào! Bản thái tử sẽ thành toàn cho người! Người nghe đây, Diệp Lạc, bản thái tử muốn người quỳ gối nơi này, hướng Linh Nhi xin lỗi, mãi cho đến sáng sớm ngày mai mới thôi!”

Diệp Lạc sắc mặt trắng nhợt, nàng thật không ngờ Từ Dạ cư nhiên hội muốn nàng trước mặt mọi người quỳ xuống. Điều này làm cho người luôn luôn lạnh nhạt như nàng, cũng nhận không được biến sắc.

Thanh nhi bỗng nhiên dùng sức giãy tay Diệp Lạc ra, lớn tiếng nói:

“Tiểu thư, người căn bản cũng không có sai, dựa vào cái gì quỳ xuống xin nàng? Hấn muốn Thanh nhi chết, Thanh nhi chết là được! Dù sao Thanh nhi một cái mạng tiện nhân, có cái gì đáng tiếc sao?”

Diệp Lạc bỗng nhiên tức giận đối Thanh nhi nói ” Người cầm miệng! Nên làm như thế nào, bản Thái Tử Phi ta tự có chừng mực, nơi này khi nào thì đến phiên một nô tỳ nhỏ như người nói chuyện?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: ủy khuất 1

Thanh nhi tính tình vốn ngay thẳng. Khi nàng chưa đầy một tuổi đã được mẫu thân Diệp Lạc nhặt về Thủy Vân cung nên từ nhỏ đã ở bên cạnh Diệp Lạc cùng nàng lớn lên, mà Diệp Lạc đối đãi với nàng giống như tỷ muội thân sinh, chưa từng xem nàng như hạ nhân, cho nên trong khái niệm của nàng, căn bản cũng không có cái gì gọi là quy củ, nay gặp Diệp Lạc vì nàng mà chịu ủy khuất như thế, trong lòng thật sự rất tức giận. Lúc này bị Diệp Lạc giận, một chút thanh tỉnh lại, tuy rằng vẫn đang không có cam lòng, bất quá, cũng không dám nói nữa.

Diệp Lạc thấy Thanh nhi không dám nói nữa, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng quay đầu nhìn thẳng Từ Dạ nói:

” Những lời thái tử nói có thật không? Nếu là như vậy, Diệp Lạc tự nhiên đáp ứng, chỉ hy vọng thái tử điện hạ miệng vàng lời ngọc, không làm khó xử Thanh nhi!”

Lời Diệp Lạc vừa nói ra, Từ Dạ không khỏi nao nao, hấn vốn cho rằng tính cách của Diệp Lạc kiêu ngạo như vậy, tuyệt đối sẽ không vì một hạ nhân thân phận thấp hèn mà quỳ xuống, nhưng là, bây giờ nhìn Diệp Lạc thần sắc kiên quyết, hiển nhiên là không phải cùng hấn nói đùa.

Từ Dạ nhìn Diệp Lạc, trong lòng cười lạnh, xấu nữ nhân này, hấn thật sự là xem thường nàng, lẽ nào nàng hay dùng những thủ đoạn này để mê hoặc nhân tâm sao? Đường đường Thái Tử Phi lại vì một nô tài mà quỳ xuống, cũng không sợ bị người chê cười. Xem ra, xấu nữ nhân này thật là một người vì đạt được mục đích mà sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào! Hào, nếu đây là chính nàng lựa chọn, như vậy, hấn sẽ thành toàn cho nàng thôi!

Nghĩ đến đây, Từ Dạ cười lạnh một tiếng, ngữ khí lạnh lùng nói:

“Bản thái tử tự nhiên nói lời giữ lời, chỉ hy vọng người không nên ở trước mặt bản thái tử diễn trò. Bản thái tử nói cho người biết, mặc kệ người giờ thủ đoạn gì, bản thái tử cũng sẽ không quan tâm tới người, người hãy dùng tư tưởng này lại đi!”

Diệp Lạc khoe miệng nhếch lên một chút ý cười chua xót, giờ thủ đoạn? Nàng chỉ là thân bất do kỷ, nếu như không phải đã đáp ứng hoàng thượng, nàng như thế nào lại ở hậu cung âm u đầy phức tạp này? Cũng được, Từ Dạ cùng tất cả mọi người đều cho rằng nàng là một người không biết xấu hổ, vì vinh hoa phú quý mà phá hư hạnh phúc của muội muội, là một người vì để đạt được mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn, nàng còn có cái gì để mà giải thích?

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc chậm rãi quỳ xuống, vẻ mặt của nàng thực bình tĩnh, hiện tại hết thảy, đối với nàng mà nói, chẳng qua là nhiệm vụ hoàng thượng giao cho nàng mà thôi, bất kể như thế nào, bọn ta phải đi hoàn thành nó, đây cũng là sứ mạng của nàng.

Thanh nhi thấy tiểu thư nhà mình vì nàng mà bị ủy khuất lớn như thế, hốc mắt không khỏi đỏ lên, hai đầu gối mềm nhũn, cũng nặng nề mà quỳ xuống, ở trong Thủy Vân cung, ai đối với tiểu thư nhà nàng mà không phải cung kính? Tiểu thư nhà nàng làm sao chịu được ủy khuất như thế? Đáng tiếc, trước mặt vị thái tử có mặt nhưng không trông này, hấn không biết tiểu thư nhà nàng tốt, ngược lại mọi chuyện đều tin nhị tiểu thư âm hiểm giả dối kia, người như vậy như thế nào xứng đôi với tiểu thư nhà nàng?

Nghĩ đến đây, Thanh nhi lại vì Diệp Lạc cảm thấy bất bình, nàng cắn chặt lấy môi dưới, cổ nén ghen tuông trong lòng, không cho lệ ở trong hốc mắt chảy ra.

Diệp Lạc gặp Thanh nhi đột nhiên quỳ xuống, trong lòng đau xót, khẽ thở dài một hơi, yếu ớt nói:

“Thanh nhi, người đây là tội gì?”

Thanh nhi lại cắn chặt răng, ngữ khí vô cùng kiên quyết nói: “Tiểu thư, nô tỳ quý cùng người!”

Diệp Lạc chậm rãi nhắm mắt lại, khóe mắt lặng lẽ chảy ra một giọt lệ trong suốt như thủy tinh, nàng cũng không phải bởi vì chính mình sở chịu ủy khuất mà rơi nước mắt, mà là hành động của Thanh nhi làm nàng cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: ủy khuất 2

Diệp Linh tựa vào trong lòng Tử Dạ, nhìn chủ tử Diệp Lạc đang quỳ trên mặt đất, trên mặt hiện lên vẻ cười đắc ý, mà động tác của nàng cùng với biểu tình trên mặt lại hoàn toàn tương phản, nàng nhẹ nhàng mà lôi kéo ống tay áo của Tử Dạ, ngữ khí như là bất an khuyên nhủ:

“Tử Dạ, như vậy hình như không tốt lắm đâu? Nếu truyền tới tai hoàng thượng, hoàng thượng nhất định trách Linh nhi không hiểu quy củ.”

Tử Dạ nghe xong lời Diệp Linh vừa nói, sắc mặt âm trầm nhìn Diệp Lạc quỳ trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng nói:

“Diệp Lạc, đây hết thảy đều cùng Linh Nhi không quan hệ. Nếu như một ngày nào đó mà bản thái tử nghe được ngươi ở trước mặt phụ vương nói Linh Nhi cái gì, đừng trách bản thái tử đối với ngươi vô tình!”

Diệp Lạc mở to mắt, mặt vô cảm nói:

“Diệp Lạc nếu cam nguyện như này, tự nhiên là sẽ không nói nàng cái gì, nếu là thái tử điện hạ lo lắng, Diệp Lạc cũng không thể nói gì hơn!”

“Ngươi!” Tử Dạ bị nàng nói trúng tâm sự, trong lòng giận dữ, nặng nề mà phát một cái ống tay áo, một phen ôm Diệp Linh, lạnh lùng nói: “Linh Nhi, chúng ta đi!” Nói xong, ôm Diệp Linh, cũng không thèm nhìn tới chủ tử Diệp Lạc liếc mắt một cái, nổi giận đùng đùng rời đi.

Diệp Lạc mặt vô cảm nhìn bóng dáng bọn họ rời đi. Bỗng nhiên, Diệp Linh quay đầu, xa xa hướng về phía nàng lộ ra một chút nụ cười chiến thắng.

Thanh nhi thấy nụ cười trên mặt Diệp Linh, tức giận đến hai tay gắt gao nắm lại, đối Diệp Lạc tức giận nói

”Tiểu thư! Vừa rồi rõ ràng chính là nhị tiểu thư đang vu hãm ngươi, ngươi vì sao không nói ra?”

Diệp Lạc lộ ra một chút cười khổ, thần nhiên nói: “Thanh nhi, ngươi cho là ta nói ra rồi sẽ như thế nào?”

Thanh nhi tức giận nói: ”Nói ra, thái tử gia...”

Diệp Lạc không đợi Thanh nhi nói tiếp, liền đánh gãy lời nói của nàng:”Ngươi cho rằng hần sẽ tin tưởng ta sao?”

Thanh nhi hơi sùng sồ, đứng vậy a, thái tử gia vốn là không thích tiểu thư, như thế nào lại tin tưởng lời nói của tiểu thư?

Diệp Lạc nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, thần nhiên nói:

“Thanh nhi, ngươi biết, ta không muốn tranh cái gì, nơi này cũng không thuộc về ta, chúng ta bây giờ chính là đang giúp hoàng thượng thôi! Nói ra mà hần không tin thì có tác dụng gì?”

Thanh nhi cảm thấy sóng mũi cay cay, nước mắt chậm rãi chảy xuống, nghẹn ngào kêu lên:”Tiểu thư”

Diệp Lạc dùng ống tay áo nhẹ nhàng giúp Thanh nhi lau đi lệ đọng trên khóe mắt, miễn cưỡng cười cười, nói:

“Thanh nhi ngốc, ngươi khóc cái gì? Mau ngưng khóc đi, không cần tự làm cho người ta chê cười, Thanh nhi của ta không phải là rất kiên cường sao? Sao có thể khóc?”

Thanh nhi chỉ là cảm thấy trong lòng ủy khuất, nghe xong lời nói của Diệp Lạc, khóc lại càng to hơn, nàng nức nở nói:

”Tiểu thư, chúng ta trở về Thủy Vân cung đi, thái tử gia căn bản là không tin tiểu thư”

Diệp Lạc mặt trầm xuống, tức giận nói “Thanh nhi!”

Thanh nhi thấy Diệp Lạc tức giận, không dám nói nữa, cúi đầu xuống, chính là nước mắt ủy khuất không ngừng lăn theo gò má mà rơi xuống đất.

Thấy Thanh nhi như thế, Diệp Lạc cũng không nhẫn tâm trách cứ nàng nữa, nàng nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, đem Thanh nhi ôm trong lòng, chủ tử hai người ôm nhau cùng một chỗ, lặng yên cùng quỳ gối trên sàn.

Sắc trời đã dần dần tối sầm đi. Trên bầu trời, ầm ầm truyền đến tiếng sấm, một trận mưa gió sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Làm khó dễ 1

Dạ Vân điện, hậu viện.

Đứng trong căn phòng rách nát đến không chịu nổi đã như muốn vỡ đi, Diệp Lạc cùng Thanh nhi cả người ướt đầm, nhìn một mảnh hỗn độn kia trên mặt đất.

Cơ hồ tất cả đồ đạc của Diệp Lạc đều đã bị Từ Dạ sai cung nhân đem đến nơi này. Mà những cung nhân có lẽ là nhìn thấy chủ tử Diệp Lạc một đêm mưa gió quỳ trên mặt đất, họ lớn lên ở trong hoàng cung, đều là rất xu nịnh, nội tâm cho rằng Diệp Lạc đã thất sủng, cho nên mới qua loa đem đồ đạc của Diệp Lạc đến nơi này, sau đó ném trên mặt đất, thậm chí ngay cả thu dọn cũng không thu dọn một chút.

Gian phòng này, vốn là nơi đã bị bỏ hoang trong Dạ Vân điện, ngày thường cũng bị quăng đến những tạp vật không rõ lai lịch, bởi vì trường kỳ không ai quét tước, cho nên bên trong chất đầy tro bụi thật dày, y vật của Diệp Lạc cùng Thanh nhi, liền bị ném loạn xạ xuống đất.

Đêm qua, nàng cùng Thanh nhi vẫn quỳ gối ở trước Dạ Vân điện, ở thời điểm chạng vạng, bỗng nhiên nổi lên một trận mưa tầm tã, chủ tử hai người quỳ gối một đêm trong suốt trận mưa đó. Khoảng thời gian đó, Diệp Lạc có bảo Thanh nhi ly khai, thế nhưng Thanh nhi cực kỳ khuất cường, mặc kệ Diệp Lạc khuyên như thế nào, nàng chính là không ly khai, quyết tâm quỳ ở nơi đó cùng Diệp Lạc. Mà mãi cho đến buổi sáng hôm nay, chủ tử hai người mới đem cơ thể vừa lạnh lại vừa mệt trở về Lưu Vân các.

Nhưng là, thời điểm chủ tử hai người trở lại Lưu Vân các, lại bị cung nhân lạnh lùng báo cho biết, y vật của các nàng đã bị đem đến vứt ở một chỗ trong viện.

Nhìn trước mắt một mảnh hỗn độn, Diệp Lạc thở dài một hơi, cùng Thanh nhi lặng yên đem y phục ướt đầm trên người thay ra, sau đó chủ tử hai người lặng yên thu dọn.

Mãi cho đến qua buổi trưa, Diệp Lạc cùng Thanh nhi mới đem hết thầy trong phòng thu thập xong, tuy rằng so sánh cùng Lưu Vân các, nơi này có vẻ đơn sơ mà keo kiệt, nhưng là, sau khi thu dọn xong, thoạt nhìn cũng sạch sẽ rất nhiều, có thể miễn cưỡng ở được.

Thu dọn xong sau, Diệp Lạc cùng Thanh nhi mới giật mình nhận ra đã không ăn một ngày rồi, trong bụng đã truyền cảm giác đói, Diệp Lạc đang muốn phân phó Thanh nhi đi thiện phòng lấy một chút thức ăn, lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Rất nhanh, một vị thái giám trên tay mang một thiện hạp đi đến, vị thái giám này thấy Diệp Lạc, cũng không hành lễ, trên gương mặt mang theo một chút khinh miệt, hẩn nể mà đem thiện hạp trên tay phóng tới trên bàn, sau đó khinh bỉ nhìn Diệp Lạc, nói ” Thái Tử Phi, thỉnh dùng bữa thôi!” Nói xong, liền cũng không quay đầu lại xoay người đi ra ngoài cửa.

Thanh nhi mở ra thiện hạp, thấy bên trong chính là hai chén cơm ít ỏi, cùng một cái đĩa thoạt nhìn đen nhánh, không biết là thức ăn gì, không khỏi bất mãn đối thái giám kia kêu lên ”Đứng lại!”

Vị kia thái giám dừng lại cước bộ, khinh miệt nhìn Thanh nhi liếc mắt một cái, lạnh lùng lên tiếng:

”Vị tỷ tỷ này có gì phân phó?”

Thanh nhi cầm thiện hạp trên tay đưa đến trước mặt hẩn, tức giận nói:

”Tiểu thư nhà ta là đường đường Thái Tử Phi, sao có thể ăn cái này? Ngươi là thái giám trong nội đường, cư nhiên lớn mật như thế?”

Đối mặt chất vấn của Thanh nhi, vị thái giám kia ngoài cười nhưng trong không cười giọng the thé nói:

”Chúng ta là thái giám thái bên người Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ phân phó, Thái Tử Phi hiện tại đã bị biếm lãnh cung, tất cả hàng hóa cùng chi phí từ nay về sau đều dựa theo trong cung quy định. Trong cung quy định, người trong lãnh cung, chỉ có thể ăn cái này, tỷ tỷ, chúng ta khuyên người vẫn là ăn khi còn có thể, sau hôm nay, thì sẽ không có người mang thức ăn đến nữa!” Nói xong, vị thái giám kia không hề để ý tới Thanh nhi, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: làm khó dễ 2

Thanh nhi nhìn bóng lưng vị thái giám kia, tức giận nói

”Tiểu thư, thái tử điện hạ quả thực khinh người quá đáng! Hiện tại ngay cả nô tài này cũng có thể kiêu ngạo như thế! Thật sự là tức chết ta!”

Lãnh cung? Diệp Lạc cúi đầu xuống, khoe miệng lộ ra một tia trào phúng, xem ra, Từ Dạ quả là không cho phép nàng sống tốt. Nàng mặc dù là người ngoài cung, nhưng là, bởi vì mẫu thân là thị vệ bên người hoàng thượng, cho nên đối với quy củ trong cung cũng là biết đến, trong cung, quả thật nếu phi tử bị biếm lãnh cung thì địa vị ở trong cung, thậm chí có thể nói ngay cả con chó cũng không bằng. Từ Dạ đối với nàng như thế, là muốn nhục nhã nàng sao? Đáng tiếc, hần sai lầm rồi, bị đánh tiền lãnh cung, đối với nàng Diệp Lạc mà nói, có nghĩa lý gì? Nàng cũng không phải là nữ tử tay trái gà cũng không chặt, cũng không phải phi tần mang theo nỗi hận trong lòng, nàng là Diệp Lạc, là Thủy Vân cung chủ, nếu Từ Dạ nghĩ phương thức này có thể khiến nàng đầu hàng, vậy thì thật là khiến thiên hạ chê cười!

Diệp Lạc thu hồi tâm tình, nhìn Thanh nhi đang tức giận, bất bình, mỉm cười, nói

”Thanh nhi, ngươi không cảm thấy việc này là tốt hay sao?”

Thanh nhi cúi đầu xuống, đôi môi đỏ mọng cong lên, bất mãn nói:

”Tiểu thư! Làm sao người có thể bị bọn họ khi dễ như vậy? Nơi này nơi đó được rồi? Lấy nô tỳ xem, thái tử điện hạ rõ ràng là muốn nhục nhã tiểu thư!”

Diệp Lạc mỉm cười, nói:”Nếu là ở nơi này, có thể tránh đi người không muốn gặp, cái này cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt. Được rồi, thức ăn đã muốn lạnh, dùng bữa thôi!” Nói xong, Diệp Lạc không thèm nhắc lại, vươn cánh tay thon dài trắng nõn, bung lên một chén cháo, thần thái tự nhiên bắt đầu ăn.

Thanh nhi vốn là tâm tính tiểu hài tử, thấy Diệp Lạc cũng không ngại, nàng tuy rằng trong lòng vẫn đang đối Từ Dạ bất mãn, thế nhưng cũng không nói nhiều nữa, mà là cùng Diệp Lạc lặng yên bắt đầu ăn.

Chỉ có hai người dùng xong bữa ăn, sau khi thu dọn xong, qua một hồi, một vị cung nữ liền tới đem thiện hạnh kia lấy đi. Vị cung nữ kia trước khi đi, bị Diệp Lạc gọi lại, Diệp Lạc theo trên tay lấy ra một cái vòng ngọc tốt nhất, nhét vào trong tay vị cung nữ kia, sau đó nhượng nàng hỗ trợ đem một ít cật phẩm sinh hoạt cần thiết tới.

Vị kia cung nữ đối với việc này cũng không kinh ngạc, hiển nhiên trong cung đã muốn quá quen thuộc. Nàng bất động thanh sắc đem vòng ngọc thu vào trong lòng, hướng Diệp Lạc gật gật đầu, sau đó như không có việc gì ly khai.

Thanh nhi có điểm tiếc hận nhìn vòng ngọc kia, bởi vì vòng ngọc này là cái mà Diệp Lạc thích nhất, đáng tiếc, hiện tại lại cho cái cung nữ nịnh bợ kia. Thế nhưng cũng không còn cách nào khác, Từ Dạ sai người đem đồ đặc Diệp Lạc chuyển ra Lưu Vân các, nhưng là không biết do cố ý hay vô tình mà những trang sức quý giá không có đưa đến đây, có lẽ là đã bị cung nhân len lén giấu rồi, lại có lẽ là Từ Dạ cố ý làm thế, dù sao, bây giờ đang ở trong gian phòng rách nát, Diệp Lạc chủ tớ có thể nói là trên người không có đồng nào. Cho nên, Diệp Lạc mới không thể không đem vòng ngọc vẫn mang ở trên tay đưa cho vị cung nữ kia.

Đây là quy củ trong cung, trong cung, mặc kệ lúc trước thân phận của người có bao nhiêu tôn quý, nếu gặp rủi ro, những cung nhân bợ đỡ này liền sẽ không xem người là người, nếu không cho bọn họ đồ vật này nọ, không cần nói bọn họ đem đến cho người đồ đặc, cho dù người chết trước mắt bọn họ, mắt bọn họ dù một chút cũng không dao động. Cho nên, Diệp Lạc đem vòng ngọc đưa cho cung nữ kia, thực là hành động bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đối lập

Sáng sớm, ánh nắng ấm áp lan tỏa khắp nơi trên bầu trời làm cho sân vườn như phủ thêm một tầng kim y. Những chú chim nhỏ thức dậy sớm, không biết đang trốn ở trên cành cây nào mà riu rả riu rít kêu, thỉnh thoảng lại có những giọt sương óng ánh của buổi sớm mai theo lá cây mà rơi xuống hòa tan với mặt đất.

Diệp Lạc đứng ở trong sân, khép hờ hai mắt, cảm thụ sự yên tĩnh cùng không khí tươi mát của buổi sớm. Thỉnh thoảng thổi qua một trận gió nhẹ, lơ đãng làm lay động mái tóc đen bóng của nàng, làm gương mặt nàng, vốn thoát nhìn không có gì lạ, tăng thêm một ít quyến rũ khó có được.

Phía sau truyền đến một tiếng bước chân nhỏ nhẹ, Thanh nhi cầm trên tay một kiện áo choàng đi đến bên cạnh Diệp Lạc, vì nàng nhẹ nhàng phủ thêm, trong miệng thoáng có điểm trách cứ nói:

”Tiểu thư, người cũng thật là, hiện tại khí trời đã lạnh, người đi ra cũng không khoát thêm xiêm y, vạn nhất cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

Diệp Lạc mỉm cười, lấy tay nắm thật chặt Thanh nhi vì nàng phủ thêm áo choàng, cười nói”Thanh nhi, người dậy rồi à?”

Thanh nhi trên mặt hơi đỏ lên, cúi đầu nhỏ giọng nói:”Tiểu thư, người tỉnh dậy tại sao không gọi nô tỳ?”

Diệp Lạc vỗ nhẹ nhẹ khuôn mặt của nàng, cười nói:

“Biết người mệt, hơn nữa nơi này không có ngoại nhân, chúng ta không cần phải tuân thủ những quy củ kia.”

Buổi tối ngày hôm trước, Thanh nhi bất chấp cùng nàng tắm mưa quỳ gối một đêm trước Dạ Vân điện, mà sau khi quay về lại vội vàng thu thập rửa sạch phòng ỡ, vẫn chưa có nghỉ ngơi. May mắn nhờ Thanh nhi đã cùng nàng tập võ, thân thể tự nhiên so với nữ tử bình thường sức chống cự tốt hơn rất nhiều, nếu đổi thành nữ tử khác, chỉ sợ đã sớm ngã bệnh, bất quá, nàng cùng Thanh nhi mặc dù không có bị bệnh, nhưng là, cũng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, mà Thanh nhi đêm qua vừa nằm xuống giường, liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Diệp Lạc không có thói quen dậy trễ, nàng mỗi ngày đều thức dậy đặc biệt sớm, bởi vì đây là thói quen đã dưỡng thành khi còn ở Thủy Vân cung. Trước đây, thời điểm ở Thủy Vân cung, bởi vì tập võ, cho nên mỗi ngày trời còn chưa sáng, Diệp Lạc nhất định sẽ bị mẫu thân đánh thức, lâu ngày, liền dưỡng thành thói quen dậy sớm của Diệp Lạc.

Buổi sáng hôm nay, thời điểm Diệp Lạc rời giường, thấy Thanh nhi đang ngủ say, biết nàng là mệt muốn chết rồi, cho nên cũng không có đánh thức Thanh nhi.

Thanh nhi thấy mái tóc đen xõa rối tung của Diệp Lạc, biết nàng còn chưa có rửa mặt chải đầu, nhân tiện nói

”Tiểu thư, nô tỳ đi nấu nước.”

Diệp Lạc đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên bên ngoài viện truyền đến một trận tiếng bước chân nặng nề, Diệp Lạc cùng Thanh nhi quay đầu nhìn lại, gặp thái giám ngày hôm qua đưa thiện đến, về mặt không tiêu đứng ở sân cửa, hắn cũng không có tiến trong viện, mà là khinh miệt nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, giọng the thé nói:

“Thái Tử Phi, thái tử điện hạ có lệnh, cho người rửa mặt chải đầu một phen, cùng thái tử điện hạ đến trước viện cung đi thỉnh an hoàng thượng!”

Diệp Lạc hơi sững sờ, bất quá, rất nhanh liền hiểu được, khoe miệng nàng nhếch lên một chút cười lạnh, đối vị thái giám kia ôn hoà nói:

”Người trở về nói cho thái tử điện hạ, nếu muốn bốn cung bồi hấn đi vào cung, xin mời chính hấn đến cùng bốn cung nói!”

Nghe xong lời Diệp Lạc, vị thái giám kia ngần ngừ cả người, hấn không có nghĩ đến Diệp Lạc sẽ trả lời như thế, sững sờ một lúc sau, mới đỏ bừng cả khuôn mặt, the thé quát:

”Lớn mật! Thái tử điện hạ thân phận tôn quý, làm sao có thể tới cái địa phương rách nát này?”

Vị thái giám kia nói chưa xong, Thanh nhi liền tức giận quát:”Lớn mật! Cậu nô tài! Dám như thế đối Thái Tử Phi nói chuyện?”

Diệp Lạc đang muốn quay người về lại trong phòng, thế nhưng khi nghe được lời nói của thái giám, cước bộ kiên định mà ngừng lại, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn vị thái giám kia liếc mắt một cái:

“Trở về nói cho thái tử, Bốn cung bây giờ còn là Thái Tử Phi do hoàng thượng tự mình tứ hôn, đừng tưởng rằng bốn cung bị hấn biếm vào lãnh cung, là có thể mặc cho người điều khiển!” Nói xong, Diệp Lạc không hề để ý tới vị thái giám kia, thẳng hướng trong phòng đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Giá lâm

Vào trong phòng, Thanh nhi ở phía sau theo tiến vào, biểu hiện vừa rồi của Diệp Lạc, làm Thanh nhi vô cùng vui sướng, về mặt nàng tràn đầy tiểu ý nói

“Tiểu thư, người vừa rồi thật là lợi hại! Hừ! Xem những nô tài này sau này có còn dám hay không xem thường chúng ta!”

Diệp Lạc mỉm cười, đối Thanh nhi nói

” Thanh nhi, người không sợ vị thái giám kia hướng phía thái tử cáo trạng sao?”

Thanh nhi cong lên miệng, có chút bất mãn nói:”Tiểu thư, Thanh nhi theo ngươi nhiều năm như vậy, chẳng lẽ Thanh nhi ở trong mắt tiểu thư là một người sợ phiền phức sao? Nếu không phải bởi vì tiểu thư ở trong này, cái địa phương tồi tàn này, Thanh nhi đã sớm không muốn ở lại!”

Diệp Lạc thờ dài một hơi, nhẹ nhàng mà vuốt ve mái tóc Thanh nhi, nhẹ giọng nói:”Thanh nhi, ngươi trước đi nấu nước đi, cho ta rửa mặt chải đầu, một hồi nếu như là hấn đến đây, ngươi không cần nói.”

Thanh nhi muốn nói lại thôi, muốn nói cái gì, lại nhịn xuống, nhẹ nhàng mà đáp ứng, không nhắc lại, xoay người đi ra ngoài.

Diệp Lạc nhìn bóng lưng Thanh nhi, trong lòng dâng lên một cổ áy náy, Thanh nhi vốn là một nữ hài chính trực, vẫn dám yêu dám hận, hiện tại cùng nàng vào trong cung, thật sự là làm khó nàng, mà nàng hết lần này rồi đến lần khác đều bị Từ Dạ gây khó dễ, làm Thanh nhi cùng nàng chịu không ít ủy khuất.

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc không khỏi nhẹ nhàng nhăn lại đôi mi thanh tú, Từ Dạ bởi vì hoàng thượng tứ hôn, trong lòng đối với nàng cực kỳ bất mãn, mà bây giờ, nàng lại đắc tội với thái giám bên người Từ Dạ, vị thái giám kia vốn chính là tiểu nhân nịnh hót, bây giờ hấn một mình trở về, không biết cùng Từ Dạ thêm mắm thêm muối nói cái gì, ẩn theo tính cách bạo ngược của Từ Dạ, kế tiếp, nhất định không để nàng sống tốt.

Suy tư, Diệp Lạc lại thờ dài một hơi, cũng được, cái gì tới sẽ tới, ngay thời khắc nàng bắt đầu đáp ứng hoàng thượng, nàng nên dự đoán được sẽ có kết quả như vậy, không phải sao?

Có lẽ, nàng không nên cự tuyệt Từ Dạ muốn nàng đi Phụng cung thỉnh an, nhưng là cách làm của Từ Dạ, thật sự là làm người ta giận sôi, hấn đem Diệp Lạc nàng đánh biếm lãnh cung, lại muốn nàng bồi hấn tiến cung diễn trò? Từ xưa đến nay, có ai gặp qua phi tử bị đánh biếm lãnh cung, vẫn đang có thể bước vào Phụng cung thỉnh an?

Việc này, cho dù hoàng thượng chẳng hay biết gì, nhưng là, hoàng hậu nhất định đã sớm biết, nếu nàng bước vào Phụng cung, hoàng hậu thế nào lại có thể buông tha cơ hội này? Đến lúc đó, không chỉ nàng mang tội bất kính, chỉ sợ Từ Dạ cũng sẽ bởi vì tội khi quân mà mất đi thái tử vị của hấn.

Đáng tiếc, Từ Dạ trừ bỏ oán hận nàng, cái gì cũng không biết, thật sự là cô phụ hoàng thượng đối với hấn một mảnh tâm ý.

Trong viện vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, Diệp Lạc tưởng Thanh nhi, đang muốn nói chuyện, nhưng không ngờ vừa ngẩng đầu, lại thấy một vị cung nữ có điểm lạ mặt đứng ở cửa, thấy Diệp Lạc xoay đầu lại, nhẹ nhàng mỉm cười, hướng Diệp Lạc hành lễ, giong thanh nói ” Nô tỳ tham kiến Thái Từ Phi.”

Diệp Lạc nao nao, nói ” Ngươi là ai? Tìm Bồn cung có chuyện gì?”

Vị kia cung nữ vẫn đang vẻ mặt tươi cười, cung kính nói:”Bẩm Thái Từ Phi, nô tỳ là Đại cung nữ thị bên người hoàng thượng, hiện tại là phụng ý chỉ hoàng thượng, đến đây thông báo, thỉnh Thái Từ Phi đến Dạ Vân điện kiến giá.”

Trên gương mặt bình tĩnh của Diệp Lạc hiện lên tia kinh ngạc, hoàng thượng đã biết sao? Lúc này, làm sao có thể đến Dạ Vân điện?

Thấy thị thư vẫn đang đứng ở cửa nhìn nàng, Diệp Lạc đành phải thu hồi tâm tình, thần nhiên đối thị thư nói ” Bồn cung đã biết, ngươi trước lui ra đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Từ Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tranh chấp

Diệp Lạc vội vàng rửa mặt chải đầu, sau đó cùng Thanh nhi, vội vàng hướng Dạ Vân điện đi đến.

Rất nhanh, Diệp Lạc đã đến trước cửa của Dạ Vân điện, chỉ thấy trước điện đã đứng không ít thị vệ, mà Đại cung nữ kia đang đứng cửa đại điện, nhìn thấy Diệp Lạc đã đến, mỉm cười, sau đó nhẹ giọng nói:”Thái Từ Phi, mời theo nô tỳ.”

Thanh nhi không thể tiến điện kiến giá, cho nên Diệp Lạc nhẹ nhàng mà phân phó nàng vài câu, sau đó liền cùng thị thư đi vào Dạ Vân điện.

Vào Dạ Vân điện, chỉ thấy hoàng thượng bộ mặt tức giận ngồi ở trên chính điện nhìn Từ Dạ, mà Từ Dạ lại cúi thấp đầu, giữ im lặng.

Thị thư cước bộ nhẹ nhàng đi đến bên người hoàng thượng, nhẹ giọng nói:”Hoàng thượng, Thái Từ Phi đến.”

Hoàng thượng khẽ gạt đầu quay đầu nhìn về phía chính giữa đại điện, nhìn đến Diệp Lạc tiến vào, trên mặt lộ ra mỉm cười.

Diệp Lạc cúi đầu hành lễ, thanh âm rõ ràng nói:”Nhi thần, khấu kiến phụ hoàng.”

Hoàng thượng ý cười đầy mặt đối Diệp Lạc nói ” Lạc nhi không cần đa lễ, đến bên phụ hoàng.”

Diệp Lạc nhu thuận đi về phía hoàng thượng, mà khi đi ngang qua Từ Dạ vốn đang cúi đầu thì bỗng nhiên ngẩng đầu lên, oán hận nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái.

Diệp Lạc diện vô biểu tình, nhìn không chớp mắt, giống như là không có nhìn thấy Từ Dạ, trực tiếp đi đến bên cạnh hoàng thượng đứng vững.

Hoàng thượng đợi Diệp Lạc đứng vững, mới khoát tay áo ý bảo thị thư lui ra, sau đó mới quay đầu nhìn Từ Dạ, thần sắc cực kỳ nghiêm khắc nói: "Dạ nhi, hiện tại Lạc nhi đã tới, ngươi có lời gì, liền nói đi!"

Từ Dạ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, lớn tiếng nói:

"Phụ hoàng, nhi thần muốn phế vị Thái Tử Phi của nàng!"

Lời của Từ Dạ vừa nói ra, hoàng thượng liền vỗ mạnh án thư, đứng lên, tức giận quát:

"Hô nháo! Ngươi cùng Lạc nhi mới đại hôn không lâu, hơn nữa, việc hôn nhân của ngươi cùng Lạc nhi là trăm tự mình tứ hôn, há có thể như thế trò đùa? Đây chẳng phải là làm cho người trong thiên hạ chê cười trẫm sao?"

Từ Dạ thấy hoàng thượng giận dữ, nhưng cũng không e ngại, mà là đứng lên, dùng ngón tay chỉ vào Diệp Lạc, vẻ mặt kiên quyết đối hoàng thượng nói

"Phụ hoàng, nàng căn bản là không xứng làm Thái Tử Phi của nhi thần!"

Hoàng thượng tức giận đối Từ Dạ nói: "Nghiệt tử! Ngươi cầm mồm!"

Hoàng thượng cảm xúc cực kỳ kích động, tay hấn run rẩy chỉ vào Từ Dạ phần nộ quát: "Nếu như ngươi nghĩ phế đi Lạc nhi, trừ phi trẫm đã chết! Nếu không, ngươi mơ tưởng!"

Từ Dạ thật không ngờ hoàng thượng sẽ phản ứng như thế, hai tay của hắn gắt gao nắm lại cùng nhau, không cam lòng nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, gặp Diệp Lạc mặt không thay đổi đứng ở một bên, giống nhau hết thấy trước mắt cùng nàng không quan hệ, hai mắt Từ Dạ cơ hồ muốn phun ra lửa!

Xấu nữ nhân này! Nàng cho là có phụ hoàng làm chỗ dựa cho nàng, là có thể an an nhạ nhạ làm thái tử Phi sao? Nàng mơ tưởng! Hắn tuyệt đối sẽ không để nàng sống yên ổn!

Vừa nghĩ tới đêm qua vẻ mặt kia của Diệp Linh thương tâm muốn chết, trong lòng Từ Dạ đối Diệp Lạc lại thêm vài phần oán hận!

Hắn oán hận đứng lên, chỉ vào Diệp Lạc, lớn tiếng nói:

"Phụ hoàng, nàng muốn tiếp tục làm Thái Tử Phi cũng có thể, chính là, từ nay về sau, nàng không thể bước chân vào Lưu Vân các của nhi thần!"

Hoàng thượng tức giận đến cả người phát run, tức giận nói: "Dạ nhi! Ngươi đang ở đây nói bậy bạ gì đó? Lạc nhi là chánh phi của ngươi, là hoàng hậu sau này!"

Từ Dạ cười lạnh một tiếng, lạnh lùng thốt:

"Phụ hoàng, thú nàng, là ý tứ của phụ hoàng, nhi thần đã cười, bất quá, nhi thần có thể nói cho phụ hoàng, ở trong mắt người ngoài, nàng là Thái tử phi, nhưng là ở trong mắt nhi thần, nàng ngay cả một con chó trong Dạ Vân điện của nhi thần cũng không bằng!"

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tâm sự của hoàng đế 1

Hoàng thượng thấy nhi tử của mình không chịu thua kém như vậy, thật sự là trong lòng phần nộ, cũng không phải hắn muốn ép Từ Dạ và Diệp Lạc ở cùng một chỗ, thật sự là bởi vì hắn có nhiều bất đắc dĩ. Hắn tuy rằng là hoàng thượng cao cao tại thượng, là chân mệnh thiên tử, thế nhưng nào ai biết, nỗi khổ trong lòng hắn?

Hắn cả đời, chỉ có yêu nữ tử là thanh mai trúc mã của hắn, cùng hắn lớn lên, cũng chính là mẫu phi của Từ Dạ, Mị phi.

Mị phi vốn gọi là Ly Nhi, là nữ nhi của biểu ca họ hàng xa của mẫu thân hắn, bởi vì tuổi nhỏ đã mất đi cha mẹ, mẫu phi của hắn thương nàng cơ khổ, liền đem nàng tiến vào trong cung, mang ở bên cạnh.

Thời điểm Ly Nhi tiến cung chỉ mới bảy tuổi, mà khi đó hắn cũng mới mười hai tuổi, có thể nói bọn họ là cùng nhau chơi đùa từ nhỏ đến lớn, thanh mai trúc mã, mà, bọn họ cũng quả thật có tình cảm thâm thiết.

Nhưng là, mẫu phi hắn lúc ấy chỉ là một vị quý phi, ở trong cung, tuy rằng được tiên lão hoàng đế sủng ái, thế nhưng còn có ba phi khác cùng mẫu phi hắn địa vị ngang hàng.

Mà hoàng hậu đương nhiệm, cũng chính là lão thái hậu hiện tại dưới gối không có con, cho nên, các vị vương tử do bốn vị quý phi hạ sinh cạnh tranh nhau có thể nói là dầu sôi lửa bỏng, vô cùng căng thẳng.

Trong đó, kiều ngạo nhất chính là một vị lúc ấy uy quyền khuynh vua và là nữ nhi của một đại thần – Lệ quý phi.

Lệ quý phi có một con, so với hần chính là nhỏ một tuổi, trọng yếu nhất là phụ thân của Lệ quý phi là trọng thần trong triều nắm trong tay trọng binh của triều đình, mà mẫu phi hần Ngọc quý phi là một vị không có quyền thế gì, là quý phi ở trong cung cũng không có địa vị gì, mà nàng sở dĩ có thể ngồi trên quý phi vị, cũng bất quá là vì có vẻ được hoàng đế sủng ái, cho nên, đối với việc tranh đoạt vương vị, Ngọc quý phi căn bản là không phải đối thủ của tam phi.

Mà Ngọc quý phi thông minh biết điểm này, cho nên, đối với chiến tranh của ba phi khác, chưa từng có tham dự. Nhưng là, ai cũng thật không ngờ, hoàng hậu lúc ấy đối với cuộc chiến tranh đoạt vương vị luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt, tại thời điểm chiến tranh kịch liệt nhất tìm tới Ngọc phi, muốn Ngọc phi đem hần lúc ấy mới mười sáu tuổi giao cho nàng, nhận thức nàng là mẫu phi, mà điều kiện của nàng là giúp hần đoạt được vương vị.

Hoàng hậu tìm tới cửa, Ngọc phi rất là kinh hãi, sau khi nàng suy nghĩ kỹ càng, quyết định đồng ý điều kiện của hoàng hậu, cứ như vậy, hần trở thành nhi tử của hoàng hậu.

Nói đến hoàng hậu, nàng là một nhân vật cực kỳ lợi hại, cha của nàng là nguyên lão trong triều, năm đó Từ gia gây dựng được giang sơn lập được không ít công lao hần mã, mà hoàng hậu là nữ nhi duy nhất của hần, cho nên địa vị ở trong cung, không người có thể so, thậm chí, ngay cả Lệ quý phi kiều ngạo nhất, cũng không dám tùy tiện đắc tội hoàng hậu, nhưng là, tiếc nuôi duy nhất chính là, hoàng hậu lại không có con.

Mà sau khi, Ngọc quý phi đem nhi tử của mình làm con thừa tự cấp hoàng hậu, trong triều nhất thời dấy lên một đợt sóng kinh động, mà hoàng hậu cũng quả thật lợi hại, nàng lợi dụng địa vị của mình ở trong cung cùng với sự sủng ái của hoàng đế đối với Ngọc quý phi, đánh bại ba phi khác, đem hần nâng lên ngôi vị hoàng đế.

Mà hần thế nào cũng thật không ngờ hoàng hậu tuy rằng lập hần làm hoàng thượng, nhưng là cái ngày hần leo lên ngôi vị hoàng đế, liền len lén phái người tiến đến đem Ngọc phi bức tử, sau đó, lại chặt chẽ đem hần khống chế ở trong tay.

Biết được mẫu phi bị hại, trong lòng hần cực kỳ khổ sở, thế nhưng lúc ấy hần lại không có khả năng phản kháng bởi vì hoàng hậu lúc này đã được phong là Thái hậu, cho nên, đành phải làm bộ như không biết rõ tình hình, vẫn ngoan ngoãn đóng vai một nhi tử hiếu thuận.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Tâm sự của hoàng đế 2

Kế tiếp, nếu đã đăng cơ, tự nhiên là phải lập hậu, lúc ấy tình cảm của hần cùng với Ly Nhi vô cùng tốt, sớm đã có phu thê chi thực, mà ở trong cung của hần, cũng chỉ có một nữ nhân là Ly Nhi.

Hơn nữa, Ly Nhi lúc ấy đã có thai, cho nên, hần khờ dại cho rằng, hần có thể lập Ly Nhi làm hoàng hậu.

Nhưng là, hần đã quá ngây thơ rồi. Ngay tại thời điểm hần đưa ra yêu cầu lập Ly Nhi làm hoàng hậu, câu nói đầu tiên của Thái hậu đã từ chối, muốn hần thú cháu của Thái hậu bên nhà thân mẫu làm hậu, mà Ly Nhi bởi vì xuất thân không tốt, chỉ có thể lập làm phi.

Hần không dám đắc tội Thái Hậu, bởi vì ngay lúc đó, hần ở trong triều, căn bản là một chút quyền lợi cũng không có, hần đành phải nhịn xuống phần nộ trong lòng, lập cháu họ của Thái Hậu – Long Ngữ Lan làm hậu.

Mà hần lại trăm triệu không ngờ rằng, Long Ngữ Lan trước khi tiến cung, đã cùng biểu ca của nàng, cũng chính là đương kim Thừa tướng Từ Mã Văn có gian tình, hơn nữa đã mang bầu cốt nhục của Từ Mã Văn, chuyện cho tới bây giờ, hần rốt cuộc hiểu rõ là âm mưu của Thái Hậu.

Đồng thời cũng biết Thái Hậu năm đó lập hần làm đế, trợ hần đăng cơ, chỉ là một việc nhỏ trong thiên đại âm mưu, mục đích thực sự của nàng, chính là đem giang sơn của Từ gia, sửa thành Từ Mã gia.

Thái Hậu là người Từ Mã gia, mà Từ Mã Văn là nhi tử của thúc thúc của Thái Hậu, Thái Hậu không có con, tất không cam lòng, chỉ có thể đem giang sơn Từ gia đoạt đi mới giải trừ oán hận trong lòng nàng.

Hần đã biết âm mưu của Thái Hậu, nhưng là, lại vô lực ngăn cản, đành phải âm thầm bồi dưỡng thể lực của mình, mà mẫu thân Diệp Lạc chính là người hần bồi dưỡng ra được, Thủy Vân cung, cũng là dựa vào bang trợ âm thầm của hần, mới có thể trong chốn giang hồ quật khởi.

Hiện tại đã qua hơn mười năm, hần đã bồi dưỡng được cỗ thế lực cho chính mình, mà Thái Hậu cũng đã chết đi, bất quá, thế lực nàng lưu lại, nhưng cũng không thể khinh thường. Đương kim hoàng hậu Long Ngữ Lan cùng Thừa tướng đương triều Từ Mã Văn vẫn đang tại, hơn nữa, bọn họ ở trong triều, người ủng hộ, thậm chí đã muốn vượt qua vị trí hoàng đế này, bọn họ còn tồn tại một ngày, Từ Dạ muốn thuận lợi đăng cơ, căn bản chính là chuyện

không thể.

Mà hấn hiện tại, duy nhất có thể dựa vào, chính là thể lực ngằm Thủy Vân cung mà hấn bồi dưỡng lên, nhưng là mẫu thân Diệp Lạc đã qua đời, nhiệm vụ này, cũng chỉ có thể giao cho Diệp Lạc.

Kỳ thật hấn biết, mẫu thân của Diệp Lạc đã qua đời mấy năm nay, Thủy Vân cung dưới sự dẫn dắt của Diệp Lạc, đã dần dần thoát khỏi bàn tay hấn, nhưng là, hấn cũng không có lo lắng, ngược lại rất là thương thức Diệp Lạc, hơn nữa biết, Diệp Lạc là một nữ tử cực kỳ thông minh, cho nên, hấn mới quyết định, bắt Từ Dạ lập Diệp Lạc làm thái tử phi, cứ như vậy, bởi vì thân phận của Diệp Lạc là nhi nữ của một gia đình bình thường, có thể loại bỏ đi lo lắng của hoàng hậu Long Ngữ Lan cùng Thừa tướng Tư Mã Văn, lại có thể âm thầm bảo hộ Từ Dạ.

Mà hấn lại trăm triệu thật không ngờ, Từ Dạ đối Diệp Lạc vạn phần chán ghét, thậm chí không tiếc kháng chỉ, tại ngày đại hôn, không đi cưới Diệp Lạc, làm cho Diệp Lạc bị người trong thiên hạ chê cười.

Bởi vì hấn cực yêu Ly Nhi, sau khi Ly Nhi sinh bệnh qua đời, liền đối với Từ Dạ cực kỳ sùng ái, cái này cũng dẫn đến tính cách bạo ngược của Từ Dạ, điều này làm đầu hấn đau không thôi.

Lúc này thấy Từ Dạ vũ nhục Diệp Lạc, hấn làm phụ thân, lại không biết làm thế nào, hấn không thể nói cho Từ Dạ chân tướng, bởi vì hấn hiểu con của mình, nếu nói cho hấn biết chân tướng, ắt theo tính cách của kiêu ngạo Từ Dạ, hấn nhất định sẽ từ chối sự giúp đỡ Diệp Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: xung đột 1

Hoàng thượng nghĩ đến đây, trong lòng tuy rằng phẫn nộ, nhưng cũng không thể nê hà chuyện Từ Dạ, chuyện cho tới bây giờ, hấn chỉ có thể dùng được thân phận hoàng đế, làm cho Diệp Lạc ở trong điện Dạ Vân có thể tốt một chút. Mà đối mặt với nhục nhã của Từ Dạ, Diệp Lạc lại vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, nàng thân nhiên nhìn hoàng thượng liếc mắt một cái, nhìn đến thật sâu trong mắt hoàng thượng là bất đắc dĩ, trong lòng thở dài một hơi. Nàng biết chân tướng sự thực năm đó, nàng mặc dù là một người giang hồ, nhưng là, bởi vì mẫu thân là ám vệ của hoàng thượng, cho nên, chuyện năm đó, trước khi mẫu thân qua đời, đã từng cùng nàng nói qua, cũng dặn nàng vô luận như thế nào, nhất định phải giúp Từ Dạ đi lên ngôi vị hoàng đế.

Mà nay, lão thái tử rằng đã chết đi, nhưng là, đương kim hoàng hậu Long Ngữ Lan cùng Thừa tướng Tư Mã Văn vẫn đắc thế trong triều, hơn nữa, nhi tử Long Ngữ Lan là Từ Ảnh Vương gia cũng là một người cực kỳ thông minh, địa vị ở trong triều, cơ hồ vượt qua thái tử Từ Dạ.

Từ Ảnh không phải là cốt nhục của hoàng thượng, bí mật này, trừ bỏ hoàng thượng, Long Ngữ Lan, còn có Tư Mã Văn mấy người kia ở ngoài, đương kim trên đời này, trừ bỏ Diệp Lạc, đã muốn không người biết được.

Mà Từ Dạ càng không có khả năng biết được, mẫu thân Diệp Lạc khi còn tại thế, đã từng cùng nàng nói qua, năm đó hoàng thượng là ở trong lúc vô ý biết được bí mật này, mà khi hoàng thượng tuy rằng phẫn nộ, nhưng là, không có lộ ra nửa điểm đã biết, hấn ở ngoài mặt, đối với Từ Ảnh, vẫn là yêu thương phải phép, với ánh mắt của người ở trong cuộc, nếu không phải bởi vì gia huấn của Tây Lương quốc, phải phong trưởng tử là thái tử, chỉ sợ, hoàng thượng nhất định sẽ phong Từ Ảnh là thái tử.

Hoàng thượng đem hết thầy đều che dấu rất khá, thậm chí, ngay cả lão thái thông minh tuyệt đỉnh tính cách đa nghi trước sau đều không nhận ra điều gì.

Cho nên, sau khi lão thái qua đời, Long Ngữ Lan cùng Tư Mã Văn vẫn đang nghĩ hoàng thượng chẳng hay biết gì, cho nên, cũng không có vội vã động thủ, lại bởi vì, những năm gần đây, hoàng thượng đối Long Ngữ Lan cơ hồ đã là ngoan ngoãn phục tùng, mà Long Ngữ Lan cũng không muốn tốn nhiều rắc rối, còn nữa, hoàng thượng tuy rằng đã nhiều tuổi, nhưng là, những năm gần đây, ở trong triều cũng có một chút uy tín, nếu không phải là bị ép bất đắc dĩ, Long Ngữ Lan còn không bị vạch mặt.

Nàng cùng lão thái hậu lý tưởng giống nhau, nàng muốn con trai của nàng, danh chính ngôn thuận đi lên ngôi vị hoàng đế. Mà Từ Dạ đối với nàng hiện tại mà nói, là một chút uy hiếp cũng không có, nếu nàng hiện tại ép hoàng thượng phế đi phong vị thái tử của Từ Dạ, chỉ sợ, hoàng thượng cho dù là mọi cách không muốn, cũng không thể không theo.

Diệp Lạc bởi vì biết nguyên nhân trong đó, cũng nhìn ra khó xử của hoàng thượng, trong nội tâm nàng không đành lòng làm một lão nhân như thế khó xử, liền hít thật sâu một hơi, nhìn Từ Dạ liếc mắt một cái, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng, thân nhiên nói

“Thái tử điện hạ đã đem thiếp thân tiến vào lãnh cung, hiện tại thiếp thân đã là mang tội, làm sao có thể dễ dàng bước vào Lưu Vân các nữa bước? Cho nên, thỉnh thái tử điện hạ không cần phải lo lắng, thiếp thân tuyệt đối sẽ không đi quấy rầy thái tử điện hạ cùng muội muội.”

Từ Dạ lạnh lùng khề hừ, nói ” như thế tốt lắm! Bản thái tử vừa vặn cũng không nguyên ý gặp lại ngươi! Hôm nay thừa dịp gặp phụ vương lúc này, sẽ đem hết thầy nói ra được thôi!”

“Cái gì?” Hoàng thượng nghe xong lời Diệp Lạc nói, đột nhiên cả kinh, sau đó bước đi đến bên cạnh Từ Dạ, vẫy tay nặng nề mà đánh Từ Dạ một cái tát! Tức giận quát ”Ngươi! Ngươi là muốn cao hứng chọc giận trẫm sao? Ngươi thật to gan, không có thánh chỉ trẫm, cứ nhiên dám một mình đem thái tử

phi tiến vào lãnh cung! Xem ra, trăm hôm nay nếu không giáo huấn ngươi một chút, ngươi thật đúng là không biết trời cao đất rộng rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: xung đột 2

Hoàng thượng nói xong, hiển nhiên tức giận chưa tiêu, hần quay đầu hướng ngoài điện, tức giận kêu lên “Người đâu! Thay trăm đem nghiệt tử này mang xuống!”

Diệp Lạc hiển nhiên cũng không có dự đoán được, hoàng thượng nghe được nàng bị giam lãnh cung sẽ phần nộ như thế, thậm chí còn tự tay đánh Tử Dạ một cái cái tát, mắt thấy thị vệ đã tiến vào, mà Tử Dạ lại vẫn đang cúi người, trong nội tâm nàng mỉm cười nói nhẹ, bước nhanh đi đến trước mặt hoàng thượng chậm rãi quỳ xuống, nói “phụ vương bớt giận! Việc này đều do con, là con không hiểu quy củ, va chạm thái tử điện hạ, cho nên, thái tử điện hạ dưới sự giận dữ, mới đem con giam lãnh cung, việc này không thể trách thái tử điện hạ, nếu phụ vương muốn trách, thì trách con thôi! Con cam nguyện bị phạt!”

Từ khi Mị phi qua đời, bên người hoàng thượng, cũng chỉ còn lại có Tử Dạ thôi, bởi vì hoàng hậu Long Ngự Lan chuyên quyền hậu cung, cho nên phi tần khác cũng không có cơ hội mang thai, mà hần ở ngoài mặt mặc dù đối với Tử Dạ vô cùng tốt, nhưng là, chân chính con ruột của hần cũng chỉ có mình Tử Dạ, chớ nói lại quyết tâm đi phạt hần? Chính là hành động suy nghĩ của Tử Dạ, thật sự là làm hần thất vọng, như thế nhân cách sao ổn được, tương lai làm sao có thể đủ làm vua tốt của một nước? Những năm gần đây, hần vẫn một người đứng vững áp lực đến từ hoàng hậu cùng Tư Mã gia, hần già đi, hần đem tất cả hi vọng đều ký thác trên người Tử Dạ, mà Tử Dạ lại nông cạn dễ giận như thế, thật sự là không chịu hiểu đại cục, hần thương tâm đến mức phần nộ, lần đầu tiên, xuống tay đánh Tử Dạ.

Mà sau khi xúc động, nhìn đến khuôn mặt sưng đỏ, Tử Dạ lại vẫn đang vẻ mặt ngoan cường, hần chỉ cảm thấy, trong lòng như bị đao cắt, thật sự là đánh vào người con, đau ở tâm cha.

Hoàng thượng nhìn Diệp Lạc quỳ trên mặt đất, bỗng nhiên thở dài một hơi, nhẹ nhàng mà đem Diệp Lạc đỡ lên, nói “Thái tử phi, nghiệt tử này đối xử con thế nào, trăm há không biết? Ngươi không cần giúp hần đỡ lời, từ nay về sau, trăm không thể dung túng cho hần rồi, hôm nay, ngươi liền hồi đến Lưu Vân các đi thôi, từ nay về sau, không có ý chỉ trăm, ai cũng không thể đem ngươi giam lãnh cung!”

Nghe xong hoàng thượng nói, Diệp Lạc hơi kinh hãi, bởi vì rồi cung cũng không phải địa phương khác, mà là tâm cung của Mị phi – mẫu phi của Tử Dạ, từ khi Mị phi tạ thế, cung vẫn không còn có người ở, mà Lưu Vân các, cũng rồi cung chỉ còn lại 1 bức tường ngăn cách.

Diệp Lạc biết, hoàng thượng kêu nàng rời cung, chỉ là vì như thế nàng mới có thể bảo vệ Tử Dạ, nhưng là, nàng thật sự là không nghĩ mỗi ngày nhìn thấy Tử Dạ, ngay tại thời điểm nàng đang muốn cự tuyệt, Tử Dạ cũng đã phần nộ chia về phía nàng, đối hoàng thượng tức giận nói “Phụ vương! Nhi thần phản đối! Nàng căn bản là không xứng tiến tâm cung mẫu phi!”

Hoàng thượng tức giận nói “Ngươi cầm miệng! Thái tử phi là con dâu trăm, cũng là con dâu Mị phi, trăm hỏi ngươi, nàng không xứng, ai xứng? Diệp gia nhị nữ nhi sao? Trăm hôm nay sẽ nói cho ngươi biết, mặc kệ trong lòng ngươi có nguyện ý hay không, con dâu trăm đều là chỉ có mình Thái tử phi! Ngươi đừng nghĩ phở đi Thái Tử Phi, từ phi trăm đã chết, nếu không, trăm còn ở đây một ngày, ngươi đừng mong vọng tương!”

Tử Dạ luôn luôn được hoàng thượng sủng ái, khi nào chịu ủy khuất như thế? Lúc này chẳng những bởi vì Diệp Lạc nên bị một cái cái tát, lại còn bị người yêu thương nhất giáo huấn, nhất thời không khỏi tức thì nóng giận công tâm, mất đi lý trí, hần phần nộ chỉ vào Diệp Lạc, tức giận đối hoàng thượng quát “Phụ hoàng đừng vọng tưởng xấu nữ nhân này được bản thái tử yêu! Cho dù phụ hoàng cả đời không cho ta thủ phi, ta cũng sẽ không chạm vào nàng một chút!” Nói xong, ông tay áo vung lên, nổi giận đùng đùng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: lại mặt 1

Nhìn thân ảnh Tử Dạ biến mất trong điện, hoàng thượng đáng người lão đảo hạ xuống, cả giận nói “Nghiệt tử này! Thật sự là tức chết trăm rồi!”

Diệp Lạc gặp hoàng thượng bộ pháp không xong, liền nhẹ nhàng đỡ lấy hần, khuyên nhủ “Phụ vương xin bớt giận, thái tử điện hạ chỉ là trẻ người non dạ mà thôi, qua ít ngày, trong lòng hần suy nghĩ cẩn thận rồi, sẽ tốt!”

Hoàng thượng nhìn Diệp Lạc dung nhan lạnh nhạt, thở dài một hơi, nói “Thái tử phi, làm khó ngươi! Dạ nhi làm sao lại hồ đồ như vậy? Có như ngươi vậy chính phi thì tốt không cần, cố tình đi thích nhị nữ nhi Diệp gia, Diệp Linh kia, có điểm nào hơn ngươi?”

Diệp Lạc mỉm cười, cúi đầu, Diệp Linh tuy rằng đầy bụng tâm kén, nhưng cũng là muội muội cùng cha khác mẹ của nàng, đối với Diệp Linh, nàng mặc dù không thích, nhưng là, cũng không muốn bình luận muội muội nhà mình, chính là, Diệp Linh có hay không coi nàng là tỷ tỷ, cái này không được biết rồi, bất quá, đối với biểu hiện Diệp Linh mà nói, chỉ sợ, trước mắt hận nhất, phải là nàng – tỷ tỷ cùng cha khác mẹ này.

Hoàng thượng thấy Diệp Lạc không trả lời, khẽ cau mày, sau đó chậm rãi nói”Thái tử phi, trầm biết Diệp Linh là muội muội của ngươi, bất quá, trầm nhìn vô số người, muội muội kia của ngươi tuy rằng bên ngoài vẻ nhu nhược, nhưng là, bên trong lại không phải người lương thiện, ngươi cần thận đề phòng một chút.”

Hoàng thượng có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, mặc dù nói, là công lao của Hoàng thái hậu, nhưng là, người quả thật cũng là một người thông minh tuyệt đỉnh, từ nhỏ ở trong hoàng cung lớn lên, nếu năng lực nhìn người cũng không có, vậy năm đó người sớm đã chết tại âm mưu tranh đoạt vương vị.

Mà Diệp Lạc tuy rằng thông minh, nhưng là, dù sao còn trẻ, suy cho cùng, Diệp Lạc tuy rằng võ công cao cường, cũng là một người dễ dàng bị thân tình trói buộc, cũng quá mức mềm lòng, này đó, đối với một người âm vệ hoàng cung mà nói, cũng không đủ tư cách.

Mà bây giờ Diệp Linh đã được Từ Dạ đưa đến Dạ Vân điện, đối với quan hệ Diệp Lạc cùng Từ Dạ lại là một đá kích, chiến tranh tỷ muội, đã muốn mở màn, mặc kệ Diệp Lạc không tình nguyện cỡ nào, vì nhiệm vụ, đứng là vẫn còn phải đối mặt, cho nên hoàng thượng không thể không nói nhắc nhở nàng.

Diệp Lạc thông minh, nàng sao lại không hiểu rõ ý hoàng thượng? Nàng cũng biết, nàng cùng Diệp Linh trong lúc đó, sẽ có một hồi chiến tranh cốt nhục tương tàn, nàng thân là thủ vệ hoàng cung, đây là sứ mạng của nàng, nàng không có lựa chọn.

Trận chiến tranh này, sẽ là của nàng thủ vệ chiến, nàng cũng không thương Từ Dạ, hận nạt phi hay không, nàng cũng không để ý tới, nhưng là, nàng hiện tại biết mệnh làm Thái tử phi của Diệp Linh, lấy nhân cách Diệp Linh, chắc là không biết cam tâm thua nàng, mà nàng, vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ phía trước, nhưng cũng không thể rời đi, cho nên, trận này chiến tranh, là thế nào cũng tránh không khỏi.

Diệp Lạc trong lòng bất đắc dĩ thở dài một hơi, ngữ khí kiên định đối hoàng thượng nói”phụ vương yên tâm, Thái tử phi nhất định không phụ kì vọng của phụ vương.”

Hoàng thượng lặng lẽ nhìn Diệp Lạc nửa ngày, bỗng nhiên thở dài một hơi, buông Diệp Lạc ra, đi đến bên ghế gỗ từ đàn ngồi xuống, chậm rãi nói”Nay, khoảng cách ngày đại hôn ngươi, đã qua rất nhiều ngày rồi, ngày mai, ngươi nên lại mặt cuộc sống thôi? Trầm hạ chỉ, làm cho Dạ nhi ngày mai cùng ngươi gặp mặt thôi!”

Diệp Lạc nghe xong hoàng thượng nói, trên mặt hiện lên một tia ngượng ngịu, không nói đến Từ Dạ cực kỳ chán ghét nàng, có thể hay không cùng nàng gặp mặt, liên chính nàng mà nói, nàng từ nhỏ đi theo mẫu thân ở Thủy Vân cung lớn lên, cùng người của Diệp gia thật sự là không có cảm tình gì, suy cho cùng, hiện tại mẫu thân đã qua đời, nàng quay về Diệp gia cũng không có ý nghĩa gì, hưởng hờ, người Diệp gia đối với nàng, bởi vì nguyên nhân Diệp Linh, mặc dù ở mặt ngoài cũng không nói cái gì, nhưng là, cũng không cần thiết đối với nàng có cái gì thân tình.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: lại mặt 2

Biểu tình trên mặt Diệp Lạc, toàn bộ lọt vào trong mắt hoàng thượng, hắn cũng không biết suy nghĩ trong lòng Diệp Lạc, nghĩ đến Diệp Lạc, nguyên nhân là vì Từ Dạ nhân tiện nói

”Diệp nhi, trầm biết, ngươi là lo lắng Dạ nhi không cam lòng cùng ngươi lại mặt, chuyện đó, ngươi không cần phải lo lắng, trầm đều có biện pháp.”

Diệp Lạc do dự một chút, sau đó nói

”Phụ vương, Diệp nhi không phải là lo lắng thái tử điện hạ không cùng Diệp nhi lại mặt, chính là, mẫu thân đã qua đời, quay về Diệp gia, đối Diệp nhi mà nói, đã không có ý nghĩa gì.”

Hoàng thượng nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói

”Trầm biết, bản thân ngươi đi theo mẫu thân ngươi, cùng Diệp gia cũng không có gì cảm tình, nhưng là, thân phận của ngươi bây giờ đã là Thái Tử Phi, lúc này mọi việc không được qua loa, như ngươi không trở về nhà, lần này không phải là bị người trong thiên hạ nhạo báng sao?”

Diệp Lạc cũng biết, đến chánh phi trong hậu cung, sau đại hôn, đều có một lần cơ hội về nhà mẹ đẻ, thì phải là lại mặt, mà chính là hình thức, cũng là phi tần bình thường khác không có.

Phải biết rằng, hoàng cung cũng không phải địa phương khác, một cái nữ tử, vào trong cung, chẳng khác nào là đồng lúa bị trói buộc trong cung rồi, trừ phi là có tình huống gì đặc biệt, nếu không, sẽ không cho phép rời đi cung nửa bước, cho nên, lúc này đây lại mặt, chẳng khác nào là cơ hội cuối cùng cùng người nhà cáo biệt, thật là trân quý.

Diệp Lạc biết tâm ý hoàng thượng, lập tức cũng không cự tuyệt, nàng cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói” Diệp nhi nghe theo ý chỉ phụ vương”

Hoàng thượng thấy Diệp Lạc đồng ý, biểu tình cũng chậm chậm, nói

”Lát nữa trăm hội ban thưởng người chút đồ vật lại mặt, cho người đưa đến Dạ Vân điện, sáng mai, người liền cùng Dạ nhi cùng nhau quay về Diệp gia thôi! Tốt lắm, trăm cũng mệt mỏi rồi, trước hết hồi cung đi.”

”Diệp nhi cung tiễn phụ vương hồi cung.” Diệp Lạc cúi người hành lễ, sau đó cùng hoàng thượng, đi ra ngoài Dạ Vân điện.

Hoàng thượng ngồi trên nhuyễn kiệu sớm chuẩn bị tốt, sau đó xoay tay lại hướng Diệp Lạc quơ quơ, bảo Diệp Lạc trở về, sau đó liền phóng hạ màn kiệu, đoàn người dần dần đi xa.

Diệp Lạc nhìn đội ngũ hoàng thượng biến mất ở phía xa thành cung, trầm ngâm đứng thẳng trong chốc lát, rồi mới xoay người quay trở về. Trở lại trước Dạ Vân điện cửa điện, chỉ thấy Thanh nhi vẫn đang chờ ở nơi đó.

Thanh nhi thấy Diệp Lạc trở về, liền bước nhanh tới, nói” tiểu thư, đã đến bữa trưa, chúng ta trở về đi?”

Diệp Lạc nhẹ nhàng mà ừ một tiếng, lặng yên hướng lãnh cung đi đến, một đường không nói chuyện, ngay tại thời điểm đến lãnh cung, Diệp Lạc bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa, thần nhiên hỏi

”Thanh nhi, có phải hay không nữ nhân từng thành thân, đều phải lại mặt?”

Thanh nhi hơi sững sờ, có điểm kỳ quái nói

”Tiểu thư, từ xưa đến nay, không phải đều là như vậy sao? Sau khi thành thân tự nhiên là phải về nhà, tiểu thư như thế nào hỏi như vậy?”

Diệp Lạc trầm mặc một hồi, lại nói

”Vì sao nhất định phải lại mặt? Nếu nhà mẹ đẻ không có thân nhân, vậy làm sao bây giờ? Cũng trở về sao?”

Thanh nhi cúi đầu xuống trầm tư một chút, sau đó gãi gãi đầu, nói

”tiểu thư, người hỏi là vấn đề gì, ai ở nhà mẹ đẻ lại không có thân nhân? Cho dù đã không có cha mẹ, cũng sẽ có thân nhân khác nha!”

Diệp Lạc nghe xong lời mà Thanh nhi nói, không có hỏi lại, mà là lặng lẽ yên nhìn cảnh sắc phía xa không biết đang suy tư những thứ gì, biểu tình thần nhiên, trong suốt trong đôi mắt to, ẩn ẩn có một tia đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ban thưởng

Sáng sớm, trong không khí còn mơ hồ có chút sương đọng, lá cây còn ngẫu nhiên đọng lại chút giọt sương, ở lãnh cung hẻo lánh tan hoang, cũng đã một mảnh náo nhiệt.

Diệp Lạc mới vừa rửa mặt chải đầu xong, trong lãnh cung đã tới không ít người, nhiều cung nhân toàn bộ là phụng chỉ tiến đến đem đồ vật Diệp Lạc thu dọn xong, sau đó mang đến cung rồi đi.

Ở tiền sảnh, đã tới không ít cung nữ thái giám, bọn họ đang bề bộn thu thập đồ đạc, nhìn đến Diệp Lạc cùng Thanh nhi đồng hành phòng ngủ đi ra, đều buông việc trong tay ra, cung kính quỳ xuống hướng Diệp Lạc hành lễ.

Diệp Lạc trên mặt, vẫn là một mảnh bình tĩnh, không bình thường như phi tần rời khỏi mà mừng rỡ như điên, ánh mắt của nàng vẫn là một mảnh lạnh nhạt làm người ta nhìn không thấu.

Diệp Lạc thần nhiên nhìn lướt qua nhóm cung nhân quỳ trên mặt đất, ngữ khí lãnh đạm nói”Tất cả đứng lên!”

Có lẽ là bởi vì hoàng thượng tự mình hạ chỉ cho Diệp Lạc rời khỏi lãnh cung, cung nhân nhìn Diệp Lạc trong ánh mắt đã không còn khinh miệt, mà đổi lại là sợ hãi cùng cung kính.

Đúng lúc này, bên ngoài vội vàng đi vào một vị cung nữ, nhìn đến Diệp Lạc đứng ở đại sảnh, hành lễ, nói” nô tỳ bái kiến Thái Tử Phi!”

Diệp Lạc nhìn nàng một cái, sau đó trầm giọng hỏi”Chuyện gì?”

Vị cung nữ kia cúi đầu xuống, rõ ràng nói

”Hoàng thượng phái người đưa tới thánh chỉ, thỉnh Thái Tử Phi đi trước tiền điện tiếp chỉ!”

Diệp Lạc thân nhiên nói”Bổn cung đã biết, người lui ra trước đi!”

Vị cung nữ kia lại hành lễ, nhẹ giọng đáp”Dạ!” Sau đó xoay người lui ra ngoài.

Diệp Lạc nhìn Thanh nhi liếc mắt một cái, nói ” Thanh nhi, người không cần theo giúp ta đến tiếp chỉ rồi, lưu lại cùng bọn họ đem đồ đạc dọn dẹp một chút!” Nói xong, Diệp Lạc không đợi Thanh nhi nói chuyện, liền đi nhanh mà thẳng bước đi ra ngoài.

Đến tiền điện, chỉ thấy Tử Dạ cùng Diệp Linh đã ở đó, Tử Dạ cầm trong tay một phần thánh chỉ, vẻ mặt không cam lòng cùng phẫn nộ, mà Diệp Linh khóe mắt lại mang theo nước mắt lóe ra, khéo léo cái mũi hơi có chút đỏ lên, giống như vừa mới khóc xong.

Mà hai người ở phía trước, một đoàn cung nhân đứng, cầm đầu một vị đại thái giám trong tay còn lấy này một phần thánh chỉ, mà khi hấn đứng phía sau cung nữ thái giám trên tay đều phụng hoặc mang một ít xấp vải đỏ

Vị đại thái giám kia đã đến gặp Diệp Lạc, liền giọng cao giọng, âm thanh kêu lên”Thái Tử Phi tiếp chỉ!”

Diệp Lạc cũng không để ý Tử Dạ cùng Diệp Linh hai người, bước nhanh đi lên trước, cung kính rõ ràng nói ” Con dâu Diệp Lạc khấu kiến phụ vương, phụ vương vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Vị đại thái giám kia chờ Diệp Lạc thi lễ, liền tuyên đọc lên thánh chỉ “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Thái Tử Phi ngày hôm đó lại mặt, đặc biệt ban thưởng tơ lụa tốt nhất trăm thất, lăng La Thập cái hòm, hoàng kim vạn lượng! Khâm thủ!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Điều kiện

Diệp Lạc dập đầu tiếp nhận thánh chỉ trong tay thái giám, sau đó thông dong đứng lên.

Vị thái giám kia phân phó cung nhân đem ban cho vật phẩm đưa vào lý điện, thân nhiên liếc mắt Diệp Lạc một cái, sau đó đối Tử Dạ nói

” Thái tử điện hạ, nô tài trước hết đi trở về phục chỉ!”

Tử Dạ sắc mặt âm trầm khẽ gật đầu, được Tử Dạ cho phép, vị thái giám kia liền dẫn cung nhân nói đuôi nhau rời đi.

Chờ cung nhân vừa đi, toàn bộ Tiền viện cũng chỉ còn lại có Diệp Lạc cùng Tử Dạ, Diệp Linh ba người, không khí lập tức lạnh lùng rất nhiều.

Sáng sớm hơi gió lạnh thổi qua, phát ra thanh âm xào xạc của tán lá, trong lúc nhất thời, vạn vật đều yên lặng, ba người tương đối không nói gì.

Diệp Lạc nhìn thoáng qua vẻ mặt phẫn nộ Tử Dạ cùng hai mắt che kín hận ý của Diệp Linh nhìn nàng, nàng thật sự là không nghĩ sẽ cùng Tử Dạ xung đột, trong lòng hơi hơi thở dài một hơi, sau đó yên lặng xoay người rời đi.

Lại không nghĩ, Diệp Lạc vừa mới xoay người, phía sau liền truyền đến một tiếng gầm lên của Tử Dạ “Đứng lại!”

Diệp Lạc thân thể cứng đờ, đứng là vẫn còn dừng bước, hôm nay, là ngày nàng quay về Diệp gia, nàng cũng không muốn cùng Tử Dạ cãi nhau, nàng thật sâu hít một hơi, bình tĩnh một chút tâm tình, sau đó chậm rãi xoay người, bình tĩnh nhìn Tử Dạ.

Thái độ Diệp Lạc bình tĩnh như thế, ngược lại làm Tử Dạ hơi sững sờ, trong lúc nhất thời, hấn ngược lại quên mất chính mình nên nói cái gì.

Mà nhìn thấy Tử Dạ kinh ngạc nhìn Diệp Lạc, Diệp Linh trong mắt hiện lên một tia hận ý, nàng bỗng nhiên thân thể mềm nhũn, tựa vào người Tử Dạ, khóc ồ lên.

Nghe được Diệp Linh khóc, Tử Dạ một phục hồi tinh thần lại chút, hấn ôn nhu vì Diệp Linh lau đi lệ trên mặt nàng, đau lòng hỏi”Linh Nhi, người làm sao?”

Diệp Linh cúi đầu vào trong lòng Tử Dạ, nước nỏ nói ” Tử Dạ, hôm nay là chàng cùng tỷ tỷ lại mặt, vốn Linh Nhi nên vì tỷ tỷ cao hứng, nhưng là, Linh Nhi thật sự là nhìn không được, Linh Nhi tiến vào cung cũng có chút cuộc sống, Linh Nhi thật là tưởng niệm cha mẹ” nói tới đây, Diệp Linh hít mũi một cái, lại tiếp tục nói ” Linh Nhi biết, ẩn trong cung quy củ, người giống Linh Nhi như vậy không danh không phận, là không có tư cách lại mặt, Linh Nhi thật sự thật hâm mộ tỷ tỷ”

Nhìn đến Diệp Linh như thể thương tâm khóc, lòng Từ Dạ cực kỳ không thoải mái, hân lạnh lùng nhìn thoáng qua mặt không chút thay đổi của Diệp Lạc, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ phản nộ, trong lòng vừa động, liền đối với Diệp Linh nói ”Linh Nhi đừng thương tâm, hôm nay bản thái tử theo nàng lại mặt!”

Diệp Linh nghe xong lời Từ Dạ nói, ngẩng đầu lên, giống như vô ý nhìn lảng lảng đứng ở một bên Diệp Lạc liếc mắt một cái, sau đó nước mắt mờ mờ nhìn Từ Dạ, có điểm lo lắng nói

”Nhưng là, hôm nay là chàng cùng ngày tỷ tỷ lại mặt, hơn nữa, hoàng thượng hạ thánh chỉ, muốn chàng tự mình cùng tỷ tỷ lại mặt, Linh Nhi làm sao có thể làm rối loạn quy cũ?”

Từ Dạ nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai Diệp Linh, sau đó ngẩng đầu, trầm mặt, đối Diệp Lạc lạnh giọng uy hiếp nói”Phụ vương hạ chỉ, muốn bản thái tử hôm nay cùng ngươi lại mặt, bất quá, bản thái tử có một điều kiện, chính là, hôm nay phải mang theo Linh Nhi cùng đi, nếu không, ngươi cũng đừng có trở về!”

Diệp Lạc bình tĩnh nhìn hai người cùng một chỗ ôm nhau, khóe miệng gọi lên một chút trào phúng cười lạnh, mặt không thay đổi nói” thái tử điện hạ chính mình quyết định cũng được, không cần hỏi ý kiến thiếp thân.”

Từ Dạ lãnh ngạo cười, nói” một khi đã như vậy, vậy ngươi cũng nên chuẩn bị thôi, đừng làm cho bản thái tử đợi lâu!” Nói xong, cũng không thèm nhìn tới Diệp Lạc liếc mắt một cái, liền cùng Diệp Linh ôm nhau mà đi.

Diệp Lạc nhìn hai người đi xa, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ nồng đậm chua xót: tân hôn tân nương tử cũng sẽ có một ngày lại mặt đi thăm thân nhân của mình, nhưng là, nàng đi lại mặt, lại là vì thăm người nào?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: áo choàng chồn bạc

Đường đường là thái tử một nước, đưa Thái Tử Phi lại mặt, trong cung xem như đại sự, ngay cả hoàng thượng cũng mới đưa ban thưởng tới, trong cung các nhóm phi tần đều đưa tới hậu lễ, ngay cả hoàng hậu, cũng đưa tới nhất kiện cực kỳ trân quý áo choàng chồn bạc cho Diệp Lạc.

Cái này áo choàng đưa đến cung ở thời điểm Diệp Lạc đang được Thanh nhi hầu hạ thay quần áo, nghe nói là hoàng hậu đưa quần áo tới, Thanh nhi sau khi tiễn cung nữ khi rời đi, liền tùy tay mở ra hòm chứa quần áo, đã lấy áo choàng mang ra, trong tay nhẹ như không có gì, cả kiện trắng nõn như tuyết, mặt trên một chiếc lông tạp cũng không có, hơn nữa cảm trong tay cảm giác, lại trơn nhuyễn thoải mái, Thanh nhi sửng sốt trong chớp lát, sau mới cảm thán nói” Áo choàng thật khá, tiểu thư, Hoàng hậu nương nương thật là hào phóng!”

Diệp Lạc mỉm cười, nói” ngươi cũng đừng sửng sốt, Hoàng hậu nương nương thân phận tôn quý như nào? Xuất ra món quà này, tự nhiên không thể kém đến nơi nơi đó đi.”

Thanh nhi cười hi hi đem nguyên lai chuẩn bị giúp Diệp Lạc phủ thêm áo choàng cũ cất xong, nói” tiểu thư, áo choàng xinh đẹp như vậy, hôm nay ngươi vừa vận có thể dùng được với, này Hoàng hậu nương nương nhưng thật ra thực khéo hiểu lòng người!”

Diệp Lạc mỉm cười nói”Hôm nay tiểu thư nhà ngươi không nhất định là chủ giác, cho dù là mặc vào xiêm y xinh đẹp, cũng không có người thích!”

Thanh nhi cảm trong tay món áo choàng chồn bạc đó, có điểm nhụt chí nói “Tiểu thư! Ngươi có thể đừng để người khác làm giảm uy phong của mình? Bất kể như thế nào, hôm nay là ngày tiểu thư lại mặt mà! “

Diệp Lạc cười cười, sau đó quay đầu nhìn về phía trong gương đồng xem ra bình thường không có gì lạ mặt, khóe miệng gọi lên một chút trào phúng, hôm nay là ngày nàng lại mặt, nhưng là, cũng là ngày Diệp Linh lại mặt, Từ Dạ ở ngoài mặt là đưa nàng lại mặt, nhưng là, thực chất cũng là đưa Diệp Linh lại mặt, kết quả như vậy, nàng đã sớm dự đoán được, lấy tính tình Diệp Linh, chả nhẽ sẽ để yên Từ Dạ cùng nàng lại mặt?

Nếu nàng không đoán sai, đây chẳng qua là Diệp Linh hướng nàng thị uy bước đầu tiên, nàng là người ngoài mặt đường đường Thái Tử Phi, nhưng là, ở Dạ Vân điện cùng người Diệp gia hiểu rõ rằng, có lẽ Diệp Linh mới là chân chính Thái Tử Phi, lúc này đây lại mặt, chẳng qua là một truyện cười thôi, cho dù ăn mặc chín chu, thì như thế nào?

Mà Thanh nhi trong lòng cũng nghĩ như vậy, ở trong lòng của nàng, nàng cảm thấy Diệp Lạc không nên mọi chuyện đều bị Diệp Linh ức hiếp, nàng từ nhỏ cùng Diệp Lạc cùng nhau lớn lên, trong lòng biết, tính tình Diệp Lạc trong trẻo nhưng lạnh lùng, lấy việc cũng không thích tranh tiên, nhưng là, nàng thật sự là thấy không vừa mắt Diệp Linh kia biểu hiện kiêu ngạo, cho dù hiện tại Diệp Lạc không thể lấy hình dáng thật sự, cũng không thể để Diệp Linh kia chiếm tiện nghi! Bởi vì tiểu thư nhà nàng mới là chân chính Thái Tử Phi!

Nghĩ đến đây, Thanh nhi chẳng nghĩ nhiều nữa, đem áo choàng chồn bạc kia khoác lên cho Diệp Lạc, buộc lại dây lưng, sau đó lui về phía sau từng bước, nhìn Diệp Lạc, vẻ mặt sắc mặt vui mừng nói”Tiểu thư, cái này áo choàng thật sự thực thích hợp ngươi, ngươi xem một chút, thật xinh đẹp!” Diệp

Lạc bắt đầu cười, quay đầu nhìn về phía gương đồng, không thể không nói, Thanh nhi nói rất đúng, nàng phủ thêm áo choàng chồn bạc trên quý này, giống như thay đổi một người bình thường, kia ngũ quan bình thường, mặc dù nói không thể biến đổi hoàn toàn, nhưng quý khí nàng tăng thêm không ít, khiến thoạt nhìn nàng, không hề bình thường như vậy. Thật sự là nhân dựa vào ăn mặc, Phật dựa vào kim trang.

Chủ tớ hai người chuẩn bị xong, sau đó cùng đi ra khỏi rồi cung, rồi cung trước cửa đã muốn ngừng đỉnh đầu kiệu hoa, chờ ở bên ngoài cung nhân gặp Diệp Lạc đi ra, liền nhắc lên màn kiệu, đối Diệp Lạc nói ” Thái Tử Phi, mời lên kiệu!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Yêu cầu của Diệp Linh

Đến Dạ Vân điện, hoàng cung hướng phía sau, cho nên cách cửa cung còn 1 đoạn, Diệp Lạc đầu tiên là ngồi ở trong nhuyễn kiệu, đến cửa cung, sau đó mới thay ngựa xe.

Cổ kiệu đến Dạ Vân điện, cũng không có thấy cổ kiệu Từ Dạ cùng Diệp Linh, có lẽ hai người đã đi trước đến cửa cung.

Thanh nhi đi theo cổ kiệu, không có nhìn thấy Từ Dạ, trên mặt hiện lên một tia bất mãn, nàng nhìn Diệp Lạc, muốn nói gì, nhưng khi nhìn đến bộ dáng Diệp Lạc dường như không có việc gì, liền nhin xuống. Chính là trong lòng cực kỳ bất mãn, hung tợn đá kiệu, tức giận như rồng mảy nhìn kiệu phu quát ” Còn thất thần làm chi? Còn không nhanh đưa cổ kiệu nâng nhanh chút? Không thấy được thái tử gia đã muốn đi trước sao? Lẽ mà lè mề, có phải hay không ngày hôm nay chưa ăn cơm?”

Này kiệu phu bị Thanh nhi vừa quát, hoảng sợ, chạy bước nhanh hơn, Diệp Lạc cố nén trong lòng ý cười, nhìn Thanh nhi liếc mắt một cái.

Thanh nhi thấy Diệp Lạc nhìn nàng, mặt đỏ lên, cúi đầu chạy nhanh, không nói một tiếng chạy đến kiệu từ phía trước đi.

Rất nhanh, đoàn người Diệp Lạc liền đến cửa cung, Từ Dạ cùng Diệp Linh đã đến, đang ôm nhau cùng một chỗ, thấp giọng nói cái gì đó, lúc này nhìn đến Diệp Lạc đã đến, Từ Dạ sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng hừ nói ” Thái Tử Phi thật cao giá!”

Diệp Lạc mỉm cười, cũng không để ý tới Từ Dạ, mà là nhìn về phía hai chiếc xe ngựa đứng ở cửa cung.

Từ Dạ thấy Diệp Lạc cũng không để ý tới hắn, trong lòng giận giữ, hân nặng nề mà hừ một tiếng, sau đó đối Diệp Linh nói ” Linh Nhi, chúng ta đi!”

Diệp Linh nhìn trên người Diệp Lạc món đồ áo choàng chồn bạc trên quý, trong mắt hiện lên một tia ghen tị, bỗng nhiên ghé sát Từ Dạ, thấp giọng nói ” Dạ ca, người vẫn là cùng tỷ tỷ tọa một chiếc xe ngựa đi, hôm nay là người bồi tỷ tỷ ngày lại mặt, người hẳn là bồi tỷ tỷ, Linh Nhi một người an vị là tốt rồi.”

Từ Dạ nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, hân nhú nhú mảy, đối Diệp Linh nói ” Linh Nhi, người để ý nàng làm chi? Hôm nay nếu không phải bồi vì nàng, bản thái tử mới không cùng nàng ta xuất cung, hơn nữa, nàng thân mình không tốt, bản thái tử ở bên cạnh nàng mới yên tâm!”

Một tia đắc ý cười theo trong mắt Diệp Linh chợt lóe lên, nàng ngẩng đầu, nhìn Diệp Lạc, đột nhiên hỏi ” Tỷ tỷ, người sẽ không trách Linh Nhi đi?”

Diệp Lạc mặt không thay đổi nhìn Diệp Linh liếc mắt một cái, thân nhiên nói ” Muội muội thân mình không tốt, thái tử điện hạ chiếu cố muội muội, cũng là việc phải làm, Bỏ cung làm tỷ tỷ, như thế nào lại trách người?”

Diệp Linh cười ngọt ngào, nói khẽ với Từ Dạ nói ” Dạ ca đi trước đợi lát nữa được chứ? Linh Nhi có chuyện cùng tỷ tỷ nói.”

Từ Dạ nhú nhú mảy, chán ghét liếc mắt nhìn Diệp Lạc một cái, miễn cưỡng gật gật đầu với Diệp Linh, xem như đồng ý đề nghị của nàng.

Diệp Linh sau khi được Từ Dạ đồng ý, bỗng nhiên nhìn Thanh nhi liếc mắt một cái, nũng nịu đối Diệp Lạc nói ” tỷ tỷ, Dạ ca quý vì thái tử, thân phận tôn quý vô cùng, có hẳn làm bạn Linh Nhi, Linh Nhi đã muốn đu hải lòng, lại kia dám làm càng? Tỷ tỷ, muội muội còn có một sự muốn nhờ, mong rằng tỷ tỷ đáp ứng.”

Diệp Lạc trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác bất an, nàng lạnh lùng nhìn Diệp Linh liếc mắt một cái, nói ” muội muội cứ nói!”

Diệp Linh nụ cười ngọt trên mặt, nhìn Diệp Lạc, ngữ khí tràn ngập áy náy nói ” tỷ tỷ, thật sự là ngưỡng mộ, muội muội lần này xuất môn, quên mang người nha hoàn bên rồi, nhưng là muội muội này thân mình lại quả thật bất tranh khí, này trong cung đến trong phủ, còn có một đoạn không ngắn đường, trên đường không có người chuẩn bị, muội muội chỉ sợ nhện không quá đi, cho nên muội muội cả gan, hướng tỷ tỷ mượn nha hoàn, đãi trở lại trong phủ, trả lại tỷ tỷ như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Sóng ngầm

Diệp Lạc giống như sớm biết Diệp Linh sẽ nói ra điều này, liền mỉm cười, thản nhiên với Diệp Linh nói:

”Muội muội thân mình nếu không khoẻ, nên ở lại trong cung tĩnh dưỡng, việc gì phải hao tâm tổn sức, hay là kêu phu xe hồi phủ đi? Nếu muội muội có cái gì sơ xuất, không chỉ thái tử điện hạ luyến tiếc, cho dù là trở lại trong phủ, phụ thân cùng đại nương cũng sẽ quở trách ta đây thân làm tỷ tỷ không có chiều cố tốt muội muội. Muội muội đây không phải để cho ta làm tỷ tỷ khó xử sao?”

Diệp Linh không ngờ rằng Diệp Lạc sẽ trả lời như thế, chẳng những không đáp ứng chuyện nàng mượn người, ngược lại quay ra quở trách nàng. Nàng ta nháy mắt hiện lên một tia tức giận, qua một hồi lâu, mới miễn cưỡng tươi cười giả dối một chút, nó:

”Tỷ tỷ dạy rất đúng, chính là Linh Nhi quá mức tưởng niệm cha mẹ, sốt ruột hồi phủ, làm phiền hà tỷ tỷ, thật sự là thực xin lỗi!”

Từ Dạ đứng ở một bên, sớm không kiên nhẫn, hần lạnh lùng nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, đối Diệp Linh lớn tiếng nói:

“Linh Nhi, không phải là tìm hạ nhân hầu hạ sao? Cùng nàng ta dài dòng nhiều như vậy làm chi? Bản thái tử cho nàng chọn vài người hầu lanh lợi là được rồi!” Nói xong, Từ Dạ quay đầu đối một bên đứng cung nhân quát”Mấy người các ngươi, đi theo bản thái tử xuất cung! Trên đường phải hầu hạ, biết chưa?”

Kia vài hạ nhân cùng kêu lên trả lời, cũng thông minh đi đến phía sau Diệp Linh.

Diệp Linh không cam lòng liếc mắt nhìn chủ tử Diệp Lạc một cái, hiện tại Từ Dạ đã hạ quyết định, tuy rằng trong lòng nàng bất mãn, nhưng cũng không thể lên tiếng, thân mình liền nhu nhược như không xương cốt, dính sát vào trên người Từ Dạ, không tiếng động hướng phía Diệp Lạc hiển uy.

Diệp Lạc khoe miệng hơi hơi nhếch lên một chút trào phúng, bỗng nhiên quay đầu đối Từ Dạ thản nhiên hỏi:

“Thái tử điện hạ, hiện tại có thể lên đường chưa?”

Từ Dạ hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới Diệp Lạc, ôm Diệp Linh xoay người đi đến hướng một chiếc xe ngựa xa hoa.

Diệp Lạc cũng không nghĩ tính toán, mỉm cười, cùng Thanh nhi lên một cỗ xe khác tương đối nhỏ một chút.

Chờ mọi người lên hết, xe ngựa liền chậm rãi rời đi hoàng cung, đoàn người hướng Diệp phủ mà đi. Thanh nhi nhẹ nhàng tựa đầu vào nệm êm trong xe ngựa, nghiêng đầu nhìn Diệp Lạc đang trầm tư, bỗng nhiên vỗ vỗ ngực, lòng còn sợ hãi nói:

“Tiểu thư, người vừa mới làm nô tỳ sợ hãi! Nô tỳ cũng thật sợ tiểu thư đem nô tỳ cấp cho nhị tiểu thư.”

Diệp Lạc mỉm cười

”Nàng chính là mượn người, đến phủ vẫn là đem người trả trở về, người sợ cái gì?”

Thanh nhi nhẹ nhàng mà hừ một tiếng

”Nô tỳ tay chân vững về, lại không thông minh, nào hầu hạ được thiên kim đại tiểu thư rất tốt như người vậy? Chỉ sợ, đến lúc đó đắc tội nàng, nô tỳ đã có thể bị tội!”

Diệp Lạc quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ xe nhìn lại, thản nhiên nói

“Chiếu tội cũng không phải vấn đề, mục đích nàng làm như vậy, bất quá là nghĩ tại phụ thân cùng đại ca trước mặt nhục nhã ta thôi! Còn không đến mức làm khó dễ người.”

Thanh nhi có chút bất mãn nhìn Diệp Lạc nói

”Tiểu thư, người biết rõ nhị tiểu thư không có hảo ý, làm sao vẫn để ý nàng? Hại nô tỳ vừa vạ một chút lo lắng!”

Diệp Lạc thản nhiên cười cười, không trả lời Thanh nhi... mà là lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ kia không ngừng hiện lên cảnh sắc.

Thanh nhi thấy Diệp Lạc không để ý tới nàng, cũng hiểu được không nên tiếp tục, liền đem đầu gối ở gối mềm lên, nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Thế thái mỏng lạnh

Diệp phủ, nằm ở góc tây bắc kinh thành, chiếm diện tích ước chừng hơn mười mẫu, trong phủ đình viện lầu các, kiểu nhỏ nước chảy, đầy đủ mọi thứ, là một trong số ít những gia viên giàu có trong kinh thành, cũng là 1 trong số những thương nhân có tiếng của Tây Lương quốc.

Bởi vì sớm nhận được tin tức trong cung truyền đến, cho nên, thời điểm đoàn người Từ Dạ tới Diệp phủ, Diệp lão gia đã mang theo Diệp phu nhân cùng hạ nhân chờ ở trước phủ. Thấy Từ Dạ xuống xe ngựa, liền dẫn theo mọi người hướng hân hành lễ.

Bởi vì hôm nay trên danh nghĩa là bồi Diệp Lạc lại mặt, cho nên Từ Dạ tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng cũng không thể không cố nén chán ghét trong lòng, buông Diệp Linh, cùng Diệp Lạc sóng vai đối mặt người nhà Diệp gia hành lễ.

Sau nghi lễ chào hỏi, Diệp lão gia dẫn theo mọi người đi tới phòng khách ngồi xuống, kêu hạ nhân đưa lên trà bánh, Diệp Lạc mới từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên, ngồi đối diện bên Diệp lão gia cùng Diệp phu nhân nói ” Nữ nhi bái kiến phụ thân, đại nương!”

Diệp lão gia vẫn không nói gì, Diệp phu nhân khoa trương cười một chút, nằng ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Diệp Lạc nói ” Ôi, không dám nhận, người bây giờ đã không phải là nha đầu con thiếp thân rồi, bây giờ đã là đường đường Thái Tử Phi, thiếp thân kia dám chịu của người lễ nha!

Diệp lão gia nhìn Diệp phu nhân liếc mắt một cái, lại nhìn một chút theo gian phòng khách sau, vẫn thấy Từ Dạ với Diệp Linh cùng một chỗ, liền nhú nhú mày, đối Diệp phu nhân quát ”Đủ rồi! Bà không thể nói ít đi một câu sao?”

Bị Diệp lão gia quát một tiếng, Diệp phu nhân bĩu môi, cũng không nói nữa, chính là ánh mắt không có hảo ý trên người Diệp Lạc đối tới đối lui, rồi nhìn đến áo choàng chôn bạc trên người Diệp Lạc thì trong mắt hiện lên một tia tham lam cùng ghen tị.

Trong phòng khách chợt yên tĩnh, trong không khí, ảm ảm mang theo một tia áp lực.

Từ Dạ bỗng nhiên giữ chặt tay Diệp Linh đứng lên, đối Diệp lão gia hỏi “Diệp Hạo có ở trong phủ không?”

Diệp lão gia vội nói” Bẩm thái tử điện hạ, Hạo nhi đang ở trong phủ, nếu thái tử điện muốn gặp hân, lão phu cho người gọi Hạo nhi ra”

Từ Dạ lại nói”Không cần! Bản thái tử tự mình đi tìm hân!” Nói xong, lại cúi đầu đối Diệp Linh nói ” Đi thôi Linh Nhi, chúng ta đi tìm đại ca nàng đi.”

Diệp Linh vẻ mặt mỉm cười hạnh phúc, gật gật đầu, sau đó ôn nhu đối Diệp lão gia cùng Diệp phu nhân nói ” Cha, nương, nữ nhi cáo lui trước.” Nói xong, cũng không để ý tới Diệp Lạc, cùng Từ Dạ nhất tề sóng vai rời đi.

Diệp phu nhân thấy nữ nhi mình cùng Từ Dạ âu yếm nhau rồi đi, trong lòng cực kỳ đắc ý, nàng đối Diệp Lạc trào phúng cười, giống như tự nhủ nói ” Ai nha, đều nói quạ đen bay lên đầu cành biển Phụng Hoàng, ta như thế nào cảm thấy, quạ đen vẫn là quạ đen, Phụng Hoàng vẫn là Phụng Hoàng đây? Có phải hay không ta nghe lầm rồi?” Nói xong, Diệp phu nhân giả vờ ngáp, miễn cưỡng đứng lên, đối Diệp lão gia nói ” Lão gia, thiếp đêm qua cùng tứ nương các nàng đánh một đêm bài, hiện còn một nhọc, thiếp xin lui trước!” Nói xong, cũng không đợi Diệp lão gia trả lời, chầm chọc cười, lác mông đi ra ngoài.

Đợi Diệp phu nhân sau khi rời đi, Diệp lão gia thở dài một hơi, đối Diệp Lạc nói ” Con gái, ngồi đi! Đại nương người tính tình luôn như thế, người không nên trách nàng.”

Diệp Lạc cô độc đứng ở trong phòng khách, nhìn biểu tình bình tĩnh của Diệp lão gia, một cổ lãnh ý chậm rãi dâng lên, đem nhiệt tình nàng toàn bộ đông lại, nháy mắt cả người giống như băng trong động.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Thân tình lãnh đạm 1

Này, nàng hân là đã sớm biết, từ sau khi mẫu thân qua đời, nàng quay về Diệp phủ, đã không tìm được nửa điểm thân tình, có thì chính là trào phúng cùng nhục nhã.

Diệp phu nhân vốn giống mẫu thân nàng là một tiểu thiếp, đơn giản là chính thất phu nhân mất sớm, không có để lại đứa con nào, sau này, Diệp phu nhân sinh hạ một đứa con, cũng chính là Diệp gia đại thiếu gia Diệp Hạo, cho nên, được nâng lên vị trí chính thất, mà Diệp Linh đứng là tiểu nữ nhi của nàng.

Cha nàng Diệp lão gia thê thiếp vốn cũng không nhiều lắm, cả đời, cũng mới cưới ba nữ nhân, một vợ, hai thiếp, sau khi chính thất qua đời, Diệp phu

nhân vốn không để mầu thân nàng trong mắt, hơn nữa, mầu thân nàng hàng năm không ở Diệp gia, Diệp gia sớm đã không coi mầu thân nàng là người trong nhà.

Ở trong mắt Diệp Lạc, mầu thân là một người an nhàn lạng lẽ, ít nói, qua nhiều năm như vậy, vẫn để Diệp phu nhân ức hiếp, không đi tranh giành cái gì, tính cách của nàng, cơ hồ toàn bộ di truyền mầu thân, nhưng là, nàng lại làm không được giống mẹ thân tiêu sái, đối mặt thân nhân lãnh đạm như thế.

Lòng của nàng, cơ hồ đã đóng băng.

Nàng biết, từ khi nàng đồng ý gả cho Từ Dạ, tiền cung trở thành Thái Từ Phi, thì cũng là lúc, Diệp phủ đã không là nơi nương náu của nàng, cho dù nàng hiện tại là Thái Từ Phi cao quý, ở trong mắt người Diệp gia, nàng cũng chỉ là một đứa con do thiếp sinh ra, một người đoạt người trong lòng muội muội – nữ nhân ác độc.

Diệp Lạc lẳng lặng yên nhìn phụ thân nàng ngồi đối diện, nàng bỗng nhiên phát giác, hần thực xa lạ. Xa lạ đến mức, nàng cơ hồ đã muốn quên chính mình có một phụ thân như vậy rồi!

Khi nàng bắt đầu hiểu chuyện, phụ thân ở trong trí nhớ của nàng, cũng chỉ là một cách xưng hô, mỗi dịp Diệp phủ có khách đến, nàng cùng mầu thân hồi phủ, nhìn qua cũng chỉ là một cái bóng lưng lãnh đạm, hần làm phụ thân của nàng, còn chưa ôm qua nàng, kêu lên tên của nàng, hôm nay, tại đây trong phòng khách, hần vẫn là lần đầu tiên gọi nàng là nữ nhi, lần đầu tiên gọi tên nàng, lại là vì nàng không màng trách cứ đại nương vô lễ.

Lúc này, nàng cảm thấy trái tim băng giá, nàng cơ hồ cắn răng, mới thốt ra một chút mỉm cười khó coi, mà lòng của nàng, lại không ngừng đi xuống, chìm vào trong vực sâu lạnh như băng.

Diệp lão gia thấy Diệp Lạc không nói lời nào, có lẽ là cảm thấy có điểm xấu hổ, hần ho nhẹ một tiếng, sau đó hỏi “Lạc nhi, người ở trong cung vẫn khỏe chứ?”

Diệp Lạc cảm thấy có điểm châm chọc, hần đang quan tâm nàng sao? Vẫn là thấy có chuyện muốn nói với nàng?

Diệp Lạc cố gắng làm cho mình tươi cười tự nhiên một chút, thân nhiên nói “Cảm ơn cha quan tâm, nữ nhi tốt lắm!”

Diệp lão gia thở dài một hơi, nói “Con gái, người đột nhiên cùng thái tử thành hôn, phụ thân rất là ngoài ý muốn, cha cũng biết, đây là ý chỉ hoàng thượng, cũng không trách người, nhưng là, con gái, chuyện cho tới bây giờ, cha vẫn còn có chút nói không thể không cùng người nói.”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy tâm càng ngày càng lạnh, nàng thật sâu hít một hơi, chưa sót nói “Phụ thân có chuyện mời nói.”

Diệp lão gia cũng không có phát hiện sắc mặt Diệp Lạc khác thường, vẫn cứ thế nói “Lạc nhi, người cùng mầu thân ở bên ngoài, cũng không biết kỳ thật thái tử cùng Linh Nhi bọn họ tình cảm vẫn tốt lắm”

Bạn đang đọc truyện *Thái Từ Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thân tình lãnh đạm 2

Diệp Lạc cảm giác mình rốt cuộc nghe không nổi nữa, nàng đứng lên, chặn lời Diệp lão gia mà nói “Phụ thân muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng thôi! Nữ nhi hiểu được ý tứ của phụ thân.”

Diệp lão gia bị Diệp Lạc chặn lời, có điểm xấu hổ, hần trầm mặc một hồi, mới lại nói tiếp “Con gái, vì phụ cũng không phải thiên vị Linh Nhi, người cũng biết, Linh Nhi tuy rằng còn không có cùng thái tử thành thân, nhưng là, nàng đã là người thái tử, vì phụ không thể không vì danh tiết nàng suy nghĩ, người bây giờ là Thái Từ Phi do hoàng thượng tự mình tứ hôn, dù sao cùng Linh Nhi cũng là tỷ muội, trong cung, người nên nhường nàng.”

Diệp Lạc cố nén khí tức trong lòng, cười lạnh một tiếng, nói “Phụ thân là sợ muội muội trong cung chịu ủy khuất sao? Phụ thân không cần phải lo lắng, hiện tại thái tử diện hạ đối muội muội yêu thương có thừa, há lại sẽ để nàng chịu nửa điểm ủy khuất? Không đến phiên tỷ ta đây lo chuyện!”

Diệp lão gia bị Diệp Lạc nói trúng tâm sự, không khỏi có điểm xấu hổ, hần ho nhẹ một tiếng, có điểm ngượng ngùng nói “Con gái, vì phụ không phải ý tứ này, vì phụ chính là hi vọng hai tỷ muội các người, trong cung đối đãi tốt với nhau, người hiểu được khổ tâm của vì phụ không?”

Diệp Lạc hít một hơi thật sâu, hai mắt nhìn thẳng Diệp lão gia, đột nhiên hỏi “Phụ thân, người còn nhớ rõ mầu thân sao? Mầu thân qua đời đã hơn ba năm rồi, người có từng nhớ qua mầu thân? Người có từng đi trước mộ phần của nàng đốt quả nén hương, châm hạ nửa chén nước rượu? Có từng làm không? Ở thời điểm nương qua đời trong ba năm này, nếu không phải mừng thọ gia gia, gia gia để cho ta hồi phủ, người có từng nghĩ tới ta ở nơi nào? Người có từng còn nhớ rõ có nữ nhi ta Diệp Lạc này?”

Diệp lão gia bị Diệp Lạc chất vấn xấu hổ đến trên mặt lúc đỏ lúc trắng, hần có điểm cà lăm nói “Này.... Lạc nhi.... Vì phụ.... Vì phụ từng có cho người ta tiếp người hồi phủ, chính là... Chính là người cự tuyệt trở về... Đại nương người còn nói người đang ở đây thành thói quen... Cho nên... Cho nên vì phụ mới....”

Diệp Lạc cười tự giễu, thân nhiên nói “Phụ thân không cần giải thích, kỳ thật, nữ nhi đều hiểu được, mẫu thân bởi vì nữ nhi thân thể không tốt, từ nhỏ liền mang nữ nhi bên ngoài tỉnh dưỡng, không có hầu hạ ở bên người phụ thân, trong phủ hết thấy, cũng là đại nương chua toản, phụ thân yêu thương đại nương, cũng là phải! Chính là, nữ nhi tưởng nói cho phụ thân lúc mẫu thân qua đời, vẫn hi vọng phụ thân có thể nhìn nàng, đáng tiếc, phụ thân luôn tìm lý do không đi, hiện tại mẫu thân đã qua đời, nữ nhi hi vọng phụ thân có thể đi trước mộ phần mẫu thân, vấn an mẫu thân một chút, vì nàng thấp 1 nhag hương!”

Diệp lão gia không dám đối mặt ánh mắt Diệp Lạc, hẩn cúi đầu, nhỏ giọng nói “Vi phụ sẽ đi, Lạc nhi, vì phụ thực xin lỗi mẹ con các ngươi.”

Diệp Lạc thở dài một hơi, xoay người, nhìn về phía bên ngoài phòng khách, chậm rãi nói “Phụ thân, về sau nữ nhi vào cung, không thể thường thường hồi phủ rồi, hiện tại nữ nhi muốn đi gặp gia gia một lần.”

Diệp lão gia gật gật đầu, nói ” Gia gia của ngươi tại hậu viện, ta sai người dẫn ngươi đi!”

Diệp Lạc trào phúng cười, nàng đột nhiên cảm giác được, nàng ở Diệp phủ, chính là một điều đáng cười, Diệp phủ ở trên danh nghĩa là nhà của nàng, nhưng là, nàng ngay cả hậu viện Diệp phủ ở nơi nào cũng không biết, ngay cả chính nàng cũng không nhớ được đường đi, coi như là nhà của nàng sao?

Đi ra phòng khách, Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn mây trắng chậm rãi trôi trên bầu trời, nàng đột nhiên cảm giác được, mình tựa như bạch vân không ngừng phiêu bạc trên cao, không có nơi dừng, nơi đó cũng không phải nhà của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tử y nhân

Đêm khuya, trong điện Dạ Vân hoàn toàn yên tĩnh, trừ bỏ thủ vệ tuần tra ban đêm đi qua, cơ hồ toàn bộ cung nhân đã đi ngủ.

Nửa vầng trăng trên cao, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, trong vườn hoa, ản ản truyền đến một ít côn trùng kêu vang, lúc dứt lúc nổi.

Trong Lưu Vân các, ản ản có chút ánh lửa le lói soi sáng ra, một thân ảnh theo Lưu Vân các vọt ra, hơi hơi đánh giá xung quanh 1 chút, gấp nơi không có người, liền biến mất nhanh trong đêm tối.

Kinh thành phía tây, một tòa trong biệt viện, đèn đuốc sáng trưng.

Ở biệt viện trong thư phòng, một vị mặc hắc y, dung mạo thanh niên tuấn mỹ, hẩn hai mắt lẳng lặng yên nhìn ngoài cửa sổ, như đang đợi người nào. Bên cạnh trên lò, chính ôn tốt nhất Trúc Diệp Thanh, trong thư phòng phiêu đầy nồng đậm mùi rượu.

Qua không lâu, cửa thư phòng được mở ra, một vị tử y nhân đi đến, người tới thân hình cao lớn, trên mặt lại mang theo nét mặt nạt dữ tợn, một đôi mắt đen giống như Khung Lư, ở dưới ánh nến, phát ra ánh mắt sắc bén.

Vị kia đứng ở trong phòng thấy Hắc y nhân đã đến, liền chấp tay hành lễ, cung kính nói “Ngài!”

Tử y nhân khẽ gật đầu, sau đó đi đến một ghế ngồi xuống, tùy tay châm một ly, ở trên lò ôn Trúc Diệp Thanh, uống một ngụm xong, mới lạnh lùng hỏi

“Tư Thanh, gần đây bên Vương gia, có động tĩnh gì không?”

Vị Hắc y nhân hơi hơi trầm ngâm trong chốc lát, nói

”Thưa ngài, Vương gia gần đây giống như với Thái Tử Phi mới tiến cung rất có hứng thú, từng phái người vài lần xuất cung, đang âm thầm điều tra Thái Tử Phi.”

Tử y nhân trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm, lại lạnh giọng hỏi

“Tư Mã Văn gần đây có động tĩnh gì?”

Tư Thanh nói

”Tư Mã Văn trừ bỏ trong triều cùng Lễ bộ Thượng thư Lục Hứng qua lại khá nhiều, nhưng thật ra tạm thời không có động tĩnh gì.”

Tử y nhân nghe xong lời Tư Thanh nói, trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên hỏi

“Tư Thanh, gần đây giang hồ có phải hay không có 1 nơi được xưng tổ chức thần bí Thủy Vân cung?”

Nghe được từ y nhân hỏi này, Từ Thanh trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, bất quá, hấn rất nhanh đáp trả

“Dạ! Bất quá, tổ chức này cũng không phải gần nhất mới xuất hiện, Thủy Vân cung, từ lúc mấy năm trước đã tồn tại, thuộc hạ nghe được, Thủy Vân cung chủ là một vị nữ tử, bất quá, nhưng không ai gặp qua dáng hình của nàng. Mà trong Thủy Vân cung, cũng là nữ tử chiếm đa số.”

Từ y nhân lại châm một chén rượu, chậm rãi uống vào, sau đó đặt chén rượu xuống, đứng lên, trầm giọng nói

“Người đi điều tra rõ ràng cho bản tọa Thủy Vân cung, còn Tư Mã Văn, cứ tạm thời để đấy! Hừ, cái lão Hồ Ly kia, bản tọa nghĩ hấn hiện tại cũng không dám giờ trò!”

Từ Thanh hơi sùng sờ, không nhịn được nói

”Thưa ngài, gần đây Ứng Vương luôn điều tra Thái Tử Phi, chẳng lẽ, lại để hấn tra được sao?”

Từ y nhân nhún mày mỉm cười, đáy mắt hiện lên tia khác thường, ngẩng khí lại hàn triệt như băng

“Kia bất quá là một nữ nhân xấu lại có tâm kế thôi! Kệ cho hấn tra!”

Từ Thanh muốn nói lại thôi, do dự một chút, cuối cùng là cúi đầu, nói

”Dạ!”

Từ y nhân nhìn ra phía ngoài một mảnh bóng đêm tối đen, tà khí con người đen vi liễm, bỗng nhiên không lời nào, lác mình ra thư phòng, thân ảnh cực kỳ nhanh biến mất trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ứng Vương gia

Hoàng cung, trong ngự hoa viên cách Dạ Vân điện không xa, tuy rằng đã là đầu mùa đông, không có cảnh trăm hoa đua nở, nhưng cũng có thi vị khác, gió nhẹ thổi qua, mang theo hương hoa, làm lòng người khoáng đạt vui vẻ.

Diệp Lạc thần thái an nhàn lặng yên ngồi ở trong đình, nhẹ vỗ về đàn tranh, Thanh nhi im lặng đứng ở sau lưng nàng.

Đàn tranh trong tay Diệp Lạc thuần thực, phát ra tiếng nhạc nước chảy, gió nhẹ xen lẫn, cánh hoa hoa mai ngẫu nhiên tung bay, thổi mái tóc đen bóng của nàng lên, thoạt nhìn khiến cả người nàng, tựa như ảo mộng.

Ở thời điểm lại mặt đến bây giờ, đã qua hơn hai tháng, sau khi hồi cung, đám cung nhân cũng không dám làm khó nàng nữa, Từ Dạ cùng Diệp Linh cũng không có đi đến gây sự, cuộc sống của nàng, lại hồi phục thanh tĩnh như xưa. Nhất Thủ Khúc, khi Diệp Lạc gảy những nốt nhạc cuối cùng, xoa bóp cánh tay hơi nhức mỏi, đang muốn đứng lên đi xuống, bỗng nhiên truyền đến tiếng vỗ tay thanh thúy.

Diệp Lạc hơi sùng sờ, quay đầu nhìn lại, thấy một vị thiếu niên tuổi mười bảy mặc áo trắng đứng trong bụi hoa cách đó không xa, lúc này, vị thiếu niên thiếu niên này vỗ nhẹ bàn tay, mỉm cười nhìn nàng.

Diệp Lạc mặt hơi đỏ lên, đối mặt ánh mắt vị thiếu niên can đảm kia, nàng không khỏi có điểm nổi giận, tức giận nói “Đặng Đồ Từ ở đâu tới, thật vô lễ!”

Vị thiếu niên kia cũng không phiền lòng, hấn mỉm cười, đi vào đình, sau đó nho nhả lễ độ đối Diệp Lạc nói” Cô nương đàn một tay hảo khúc, tại hạ chính là bị khúc nhạc đàn ra cô nương hấp dẫn, nhất thời thất lễ, mong rằng cô nương thứ lỗi.”

Không đợi Diệp Lạc trả lời, Thanh nhi bỗng nhiên che trước người Diệp Lạc, đối thiếu niên kia trợn mắt nhìn, quát

“Lớn mặt! Người là người nào? Dám quấy rầy Thái Tử Phi đánh đàn?”

Thiếu niên áo trắng bị Thanh nhi quát, hơi hơi giật mình một cái, bỗng nhiên cười nói:

“Tại hạ là Ứng Vương, nguyên lai cô nương là Thái Tử Phi, thật sự là thất lễ, mong rằng Thái Tử Phi không lấy làm phiền lòng.”

Nhìn thấy người tới hữu lễ như thế, Diệp Lạc ngược lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, nàng mỉm cười, nói:

”Nguyên lai là đại danh鼎鼎 Ứng Vương gia, Bản cung kia sao dám trách cứ?”

Ứng Vương lại cười:

“Thái Tử Phi quá khen, kia bắt quá là hư danh thôi, sao so được với khúc nhạc tuyệt diệu của Thái Tử Phi?”

Diệp Lạc mỉm cười, cũng không đáp lại, chính là bất động thanh sắc đánh giá Ứng Vương.

Ứng Vương gia Tử Ảnh, con ruột của hoàng hậu Long Ngừ Lan, từ nhỏ thông minh hơn người, tao nhã hữu lễ, là một vị Vương gia bình dị gần gũi.

Những vấn đề có liên quan tới Ứng Vương Tử Dạ, Diệp Lạc biết không thiếu, nhưng là, không có nghĩ đến, vị thiếu niên tuổi mới vô cùng ôn hòa hữu lễ trước mắt này, chính là người được luôn miệng khen ngợi Ứng Vương gia.

Nhìn Diệp Lạc im lặng đánh giá, Tử Dạ trên mặt ý cười, cũng lẳng lặng yên đánh giá Diệp Lạc.

Diệp Lạc, Thái Tử Phi mà Tử Dạ bị buộc cưới vào cung, tiền cung không đến ba ngày, đã bị Tử Dạ đánh tiền lãnh cung, rồi sau đó lại được phụ vương hạ chỉ đưa ra khỏi lãnh cung. Việc đó, là hắn được mẫu hậu đưa tin tức đến.

Có thể được phụ vương kính trọng nữ nhân vài phần, nhất định sẽ không đơn giản, hắn từng đi đã điều tra thân thế Diệp Lạc, phát hiện, Diệp Lạc mặc dù là đại tiểu thư Diệp gia, lại hàng năm không ở Diệp gia, hơn nữa, hành tung của nàng quý bí, hắn cũng tra không ra quá khứ của nàng.

Hắn luôn luôn không có hứng thú với nữ nhân không xinh đẹp, nhưng là, Thái Tử Phi dung mạo bình thường, lại làm dấy lên hứng thú của hắn, hôm nay gặp nhau, chẳng qua là hắn cố ý an bài thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Khuất nhục

Diệp Lạc đối mặt Tử Ảnh lớn mặt kia mà ánh mắt không hề băn khoăn, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, nói

”Ứng Vương gia, người hắn là nên gọi bốn cung một tiếng Hoàng tẩu!”

Tử Ảnh lại mỉm cười, đi lên vài bước, lấy tay nhẹ nhàng gỡ mái tóc Diệp Lạc bị gió thổi loạn, đưa lên mũi ngửi, lộ vẻ biểu tình say mê, sau đó bỗng nhiên cúi đầu bên tai Diệp Lạc, hạ thấp giọng nói

”Hoàng huynh trong mắt chỉ có mỹ nhân muội muội kia, bốn vương cần gì phải tuân theo những quy củ này? Nếu người không ngại, bốn vương sẽ gọi người một tiếng Lạc nhi!”

Diệp Lạc bị Tử Ảnh hành động bất thành linh, hoảng sợ, nàng lui về phía sau vài bước, cổ nén tức giận trong lòng, tức giận nói

“Ứng Vương gia! Thịnh người tự trọng! Chẳng lẽ đường đường Ứng Vương còn không biết nam nữ khác biệt sao?”

Đối mặt chất vấn Diệp Lạc, khuôn mặt Tử Ảnh vẫn tươi cười vô hại, hắn ôn nhu nhìn Diệp Lạc, ngữ khí lại cực kỳ cuồng vọng nói

“Ở trong mắt bốn vương, người chính là U Lan đẹp nhất trong núi Vô Cốc kia, mà ở trong mắt hoàng huynh, người cũng không bằng cảnh hoa đại trong góc tường, bốn vương tuy rằng không phải thái tử, nhưng là, bốn vương tự biết sẽ không kém so với hoàng huynh, người muốn thứ gì, hoàng huynh không cho người được, bốn vương có thể cho người! Người tội gì cự tuyệt bốn vương?”

Diệp Lạc giận quá thành cười, nàng tức giận nói

“Ứng Vương gia hảo toan tính, Bốn cung tâm lĩnh! Cáo từ!”

Không nói thêm nữa câu, Diệp Lạc liền quay đầu lại về phía ngoài đình đi đến.

Chẳng biết là do cung trang lan váy quá dài, mà Diệp Lạc lại đang nổi nóng, không có chú ý tới bậc thềm, không cẩn thận bị vấp ngã xuống. Thanh nhi kinh hô, cả người nàng dường như hướng đất ngã xuống.

Diệp Lạc chưa kịp hoảng hồn, đã ngã xuống một cái áo bào ấm áp, một mùi hương long đàn xông vào mũi, ngay sau đó, trên đầu vang lên thanh âm của Tử Ảnh kia ần ần mang theo ý cười

“Lạc nhi, như thế nào không cẩn thận như vậy?”

Nghe được thanh âm mang ý cười của Tử Ảnh kia, khuôn mặt trắng nõn của Diệp Lạc ửng lên chút mây đỏ, nàng tuy rằng luôn luôn bình tĩnh khi gặp chuyện, nhưng là, nàng dù sao cũng là một nữ nhi, lúc này bị một nam tử xa lạ ôm vào trong ngực, không khỏi ngượng ngùng vô cùng.

Nàng phục hồi lại tinh thần, vội giãy giụa, tưởng đẩy được Từ Ảnh ra, lại bất đắc dĩ, Từ Ảnh gắt gao ôm nàng, cứ nhiên nàng giãy dựa một chút cũng không ra.

Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm lên

“Tiện nhân! Ngươi đang ở đây làm cái gì!”

Diệp Lạc còn không có thấy rõ ràng người gầm lên là ai, đã bị người dùng sức kéo ra khỏi vòng tay Từ Ảnh, ngay sau đó, trên mặt liền nặng nề mà trúng một bạt tai, sau đó Thanh nhi kinh hô, Diệp Lạc bị đẩy xuống đất.

Diệp Lạc bất chấp cơn đau đớn nóng bừng trên mặt, kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn lại, chỉ thấy Từ Dạ đang đứng ở cách đó không xa, sắc mặt xanh mét, gân xanh trên trán nổi lên dữ dội, vẻ mặt nổi giận nhìn nàng.

Từ Dạ nhìn thấy Diệp Lạc nhìn hắn, trong lòng lại nổi giận, hắn tức giận quát

“Tiện nhân! Ngươi liền như thế chịu không nổi tịch mịch? Còn không mau theo bản thái tử trở về?”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh lạnh như băng, sắc mặt nàng tái nhợt, cắn chặt lấy môi dưới, dựa Thanh nhi nâng đứng lên, sau đó nhìn xuống khuất nhục, ở ánh mắt hèn mọn Từ Dạ kia, không nói được một lời xoay người rời đi.

Từ khi Từ Dạ xuất hiện, Từ Ảnh không nói một lời, bỗng nhiên vươn tay, vô thanh kéo Diệp Lạc một lần nữa về trong ngực của hắn, sau đó hai mắt nhìn thẳng Từ Dạ, thản nhiên nói

“Hoàng huynh nếu không thích nàng, sao không để nàng tự do?”

Nói xong, không nhìn Từ Dạ kia ánh mắt giết người, lấy tay thương tiếc nhẹ nhàng xoa hai má sưng đỏ của Diệp Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Diễn trò

Từ Dạ nhìn Từ Ảnh kia ôm Diệp Lạc ở trên tay, sắc mặt càng thêm âm lệ, con ngươi đen như tóe lửa, ánh mắt lạnh như băng nhìn Từ Ảnh, âm thanh bỗng nhiên lạnh lùng nói

“Nhị hoàng đệ, cho dù bản thái tử không thích nàng, nàng hiện tại cũng là người của bản thái tử, huống chi, nàng là Thái Tử Phi phụ vương ban cho bản thái tử! trong điện Dạ Vân bản thái tử nữ nhân còn nhiều, rất nhiều, nếu là nhị hoàng đệ thích, cứ việc lấy về, để ý làm gì xấu nữ nhân này?”

Từ Ảnh mỉm cười, đang muốn nói, bỗng nhiên, Diệp Lạc đang bị hắn ôm vào trong ngực, dương tay nặng nề mà đánh hắn một cái cái tát.

Từ Ảnh không thể tin được nhìn Diệp Lạc, thậm chí, trên mặt kia nét cười ôn hòa còn không có mất đi, hắn dùng tay khẽ vuốt nhẹ lên hai má bị Diệp Lạc đánh qua, trong mắt hiện lên một chút tàn nhẫn, tiếp theo, lại nằm ngoài dự kiến nở nụ cười. Vẻ mặt của hắn lại khôi phục ôn nhu, thản nhiên nhìn Diệp Lạc, nói

”Nếu ngươi vui vẻ, bản vương nguyện ý bị ngươi đánh!”

Diệp Lạc trong lòng giận dữ, nàng hai tay gắt gao nắm chặt, giận tái mặt, cố nén xúc động muốn giết Từ Ảnh, lạnh lùng thốt

“Ứng Vương gia, cái tát vừa rồi, chính là giáo huấn ngươi không tôn trọng, mạo phạm bản cung!”

Nói xong, Diệp Lạc quay đầu nhìn Từ Dạ thờ ơ lạnh nhạt nói

” Thái tử điện hạ, thiếp thân cùng Ứng Vương gia chẳng qua là ngẫu nhiên gặp nhau, vừa mới bắt quá là hiểu lầm thôi, nếu là ngươi không tin, cứ việc có thể bẩm báo phụ vương, đem thiếp thân đánh tiền lãnh cung!”

Nhìn vẻ mặt không ngượng ngùng của Diệp Lạc, Từ Dạ đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, ngữ khí lại rét lạnh như băng không mang theo nửa điểm cảm tình

“Có phải hiểu lầm hay không, bản thái tử sẽ tra ra manh mối! Ngươi đừng nghĩ đến bản thái tử để ý ngươi, bản thái tử chẳng qua là không nghĩ ngươi lại bại hoại danh dự bản thái tử thôi! Tiện nhân! Ngươi nhớ kỹ! Cho dù bản thái tử không tha cho ngươi, ngươi cũng đừng nghĩ trước mặt bản thái tử đùa giỡn trò gì, nếu lần sau lại bị bản thái tử nhìn thấy ngươi cấu dẫn nhị hoàng đệ, đến lúc đó, cho dù là phụ vương cũng không bảo vệ được ngươi!”

Diệp Lạc trong lòng cười lạnh, Từ Dạ, ngươi không ngờ, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra Ứng Vương này có dụng tâm kín đáo sao? Không, ngươi có

biết, người chỉ là muốn nhân cơ hội nhục nhã ta thôi! Có lẽ, Ứng Vương khơi mào sự tình, thật hợp toan tính của người?

Mà Từ Ảnh lại giống như không nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người, ánh mắt vẫn ôn nhu nhìn Diệp Lạc, sau đó tràn đầy áy náy đối Từ Dạ nói

”Hoàng huynh, chuyện này không liên quan đến Lạc nhi, đều là lỗi hoàng đệ, hoàng đệ đối với Lạc nhi vừa gặp đã thương, thật sự là kim lòng không đau, mới có thể mạo phạm Lạc nhi, thỉnh hoàng huynh thứ lỗi, không cần trách cứ Lạc nhi, muốn trách thì trách hoàng đệ thôi!”

Từ Dạ nhìn Từ Ảnh, sắc mặt đen chìm như nước, trong mắt không có một tia ấm áp, lạnh lùng thốt

“Nhị hoàng đệ, đây là chuyện trong nhà của bản thái tử, bản thái tử biết phải xử trí nằng như thế nào, chuyện của bản thái tử, nếu nhị hoàng đệ không có ý kiến gì, xin mời quay về thôi!”

Thấy Từ Dạ tiến khách không chút khách khí, Từ Ảnh cũng không tức giận, hẩn lưu luyến nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, sau đó mới nhìn Từ Dạ nói

”Hoàng đệ cáo lui!”

Từ Dạ trong mắt hiện lên một tia hàn quang, bỗng nhiên một phen kéo Diệp Lạc qua, đem nàng ôm vào trong ngực, mặt không thay đổi đối Từ Ảnh nói

”Không tiễn!”

Từ Ảnh chần chờ nhìn Diệp Lạc, thấy Diệp Lạc chính là lặng yên nằm ở trong lòng Từ Dạ, trong mắt không khỏi lộ ra một chút thất vọng, hẩn do dự một hồi, thấy Diệp Lạc vẫn không có động tĩnh gì, đành phải lặng yên xoay người rời đi.

Sau khi Từ Ảnh rời đi, Diệp Lạc bỗng nhiên lạnh lùng đẩy Từ Dạ, mặt không thay đổi nói

”Thái tử điện hạ, diễn đã muốn diễn xong, có thể buông thiếp thân ra thôi?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Nhục nhã

Từ Dạ cũng không buông Diệp Lạc ra, hẩn một tay nắm chặt bả vai yếu ớt của Diệp Lạc, một tay kia lại dùng sức nâng cằm mềm mại của Diệp Lạc, ép Diệp Lạc nhìn hẩn, trên mặt che kín hàn ý lạnh lùng, quát

“Tiện nhân! Người nghĩ rời khỏi bản thái tử nhanh như vậy sao?”

Diệp Lạc trong lòng giận dữ, trên cằm truyền đến đau đớn, cùng cảm giác khuất nhục, làm đôi mắt nàng như phủ một tầng sương mỏng, nàng quay mặt không nhìn Từ Dạ, cũng không trả lời hẩn, giờ này khắc này, nàng chỉ cảm thấy, vô luận nàng nói cái gì, nam nhân bạo ngược này đều sẽ không tin tưởng nàng!

Từ Dạ thấy Diệp Lạc không thèm nhìn mình. Không biết vì sao, trong lòng lại giận giữ, sắc mặt vốn lạnh lùng nay càng thêm âm lệ, hẩn hung hăng tăng thêm lực đạo trên tay, tức giận quát

“Tiện nhân, người đau lòng sao? Có phải hay không bản thái tử chưa đáp ứng đủ cho người, người liền nhanh chóng cho bản thái tử mạng nón xanh?”

Cầm truyền đến đau nhức, làm Diệp Lạc nhin không được nhú mày, nàng không cách nào nhin xuống nữa, nàng vuron tay, gỡ nhẹ tay Từ Dạ đang nắm cằm nàng, lui về phía sau từng bước, mặt không thay đổi nhìn hẩn, lạnh lùng thốt

“Nếu là thái tử điện hạ không tin thiếp thân, đại khái có thể bẩm báo phụ vương, đem thiếp thân đánh tiến lãnh cung! Nhục nhã thiếp thân như thế làm gì?”

Từ Dạ bị Diệp Lạc gỡ ra đột ngột, trong lòng không khỏi có điểm kinh ngạc, bất quá, lúc này hẩn không có nghĩ nhiều, trong lòng đang tức giận đã muốn cắn nuốt tim hẩn, mà hành động Diệp Lạc lúc này, lại đẩy lên lòng đố kị cuồng liệt trong lòng hẩn, dưới sự xúc động, hẩn hành động ngay cả chính hẩn cũng không hiểu, ôm Diệp Lạc vào trong lòng, cúi đầu xuống mà hôn lên Diệp Lạc, hung hăng, điên cuồng tàn sát bờ bãi mỗi của nàng, trong lòng hẩn hiện tại chỉ có một ý niệm trong đầu, muốn nữ nhân trước mắt này hướng hẩn cúi đầu.

Từ Dạ động tác nhanh chóng, Diệp Lạc còn không có kịp phản ứng, đã bị đôi môi ấm áp hôn, cảm giác như thế, đối Diệp Lạc là xa lạ, nàng chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, nháy mắt trống rỗng, ở sâu trong nội tâm giống như bị ném ra một viên đạn, nổi lên từng đợt gợn sóng, nộ hôn kia ấm áp mà cuồng liệt, khiến thân thể nàng nhin không được run rẩy.

Không biết vì sao, hôn môi này so với trong tưởng tượng ngọt hơn, Từ Dạ bình tĩnh lại một chút, động tác của hẩn dần dần đã không hề thô bạo, mà là trở nên bá đạo hơn, hẩn nhẹ nhàng mà cạy mở đôi môi Diệp Lạc nhắm chặt kia, đầu lưỡi nóng đỏ xẹt đi vào, cướp đoạt càng nhiều vị ngọt cam tuyền.

Mà hai bàn tay to kia, lại gắt gao chế trụ lưng mềm mại của Diệp Lạc, đem thân hình nhỏ nhắn của nàng, ôm thật chặt vào trong lòng.

Không biết qua bao lâu, Từ Dạ đột nhiên cảm giác được trên mặt có điểm ướt át, hần mở mắt ra thấy, không biết từ khi nào, trên mặt Diệp Lạc đã đầy nước mắt, đôi mắt đong đầy nước, tràn đầy bi thương. Giờ phút này, chính là đang trợn to hai mắt, kinh ngạc nhìn hần.

Ở khắc này, trong nháy mắt, Từ Dạ chỉ cảm thấy một trận chặt vật, hần hung hăng đẩy Diệp Lạc ra, lui về phía sau vài bước, trong tròng mắt đen thâm trầm hiện lên tia hoang mang không thể tin.

Diệp Lạc bị Từ Dạ hung hăng đẩy ra, lao đảo vài bước, thân thể như nhũn ra, làm nàng khó có thể đứng thẳng, nàng cắn môi dưới, nháy mắt trên mặt nước mắt rơi như mưa, người nam nhân này không thương nàng, lại nhục nhã nàng, thậm chí, xâm phạm nàng, cái này gọi là nàng có thể lấy tình gì? Nàng rốt cuộc chịu không nổi nhục nhã của hần, thân thể không ngừng run run, cơ hồ hoảng hốt chạy bừa lao đảo thoát đi chỗ này.

Từ Dạ nhìn bóng lưng Diệp Lạc đi xa, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cổ phần nộ khó hiểu, nữ nhân đáng giận này, chẳng lẽ, hần đụng chạm, làm nàng khó có thể chấp nhận sao? Chẳng lẽ, trong lòng của nàng còn đang nghĩ về tình nhân của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Diệp Linh oán hận

Nhìn thân ảnh Diệp Lạc biến mất trong vườn hoa, Từ Dạ trong lòng nổi lửa giận vô cớ không chỗ tiêu tiết, hần hung hăng đánh một chưởng về phía gốc cây bên cạnh cây mai, cây mai bị hần một chưởng chém đứt ngang thân, hần mới bình tĩnh lại.

Hần tại sao muốn để ý xấu nữ nhân này? Hần không phải luôn luôn chán ghét nàng sao? Chẳng lẽ, là vì nộ hôn vừa mới kia?

Nghĩ đến nộ hôn vừa mới kia, trong lòng Từ Dạ bỗng nhiên có một loại xúc động khó hiểu, hần rất không nguyên ý thừa nhận, nhưng là, nộ hôn kia, hần thật không kiểm soát được, hần vốn tưởng hung hăng nhục nhã nữ nhân kia bắt trung với hần, nhưng là, hần lại chủ động tiến sâu vào, không thể phủ nhận, hần đối nộ hôn kia có một tia lưu luyến, nếu không phải xấu nữ nhân kia bỗng nhiên rơi lệ, làm hần tỉnh táo lại, vậy không chừng hần khó thể không chế không được hành động của mình, mà đem xấu nữ nhân kia làm công cụ âm mưu đi.

Từ Dạ neho lại hai mắt tối tăm, nhìn về phía phương hướng Diệp Lạc biến mất, hần không thể tưởng được, hần sẽ có cảm giác với nữ nhân xấu xí như thế, bất quá, có điều không thể phủ nhận là, người đàn bà kia dung mạo tuy rằng xấu xí, nhưng lại có đôi môi ngọt mềm mại, cùng đáng người vô cùng tốt.

Bất quá, như vậy cũng tốt, phụ vương tuy rằng trước mắt cũng không có buộc hần cùng cái nữ nhân xấu kia viên phòng, bất quá, thái độ phụ vương với nữ nhân xấu kia xem, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy, nếu nữ nhân xấu này còn có một chút ưu điểm như thế, đến thời điểm cùng nàng viên phòng, thật cũng không đến mức làm hần buồn nôn.

Từ Dạ trầm tư nghĩ, lạnh lùng cười, sau đó xoay người biến mất trong vườn hoa, chỉ để lại cánh hoa hoa mai nát trên đất, cùng cây mai bị bẻ gãy lạng lạng yên nằm trên mặt đất.

Sau khi Từ Dạ rời đi, ở chỗ sâu trong bụi hoa, chậm rãi đi ra một bóng người hồng nhạt, đi vào nơi Từ Dạ vừa mới đứng. Người tới chính là Diệp Linh.

Diệp Linh lấy tay hung hăng giật xuống hoa mai nở rộ kia, gắt gao nắm ở trên tay, trên mặt biểu tình một mảnh dữ tợn dữ tợn, nàng tràn ngập hận ý ánh mắt nhìn hướng Diệp Lạc biến mất. Hôm nay, sau khi Từ Dạ vào triều, vẫn chưa đi tới tẩm cung của nàng, nàng có điểm buồn phiền, liền muốn đến trong vườn hoa đi dạo mát, nhưng không ngờ, chỗ này lại nhìn thấy một màn Diệp Lạc cùng Từ Dạ ôm hôn cùng một chỗ.

Nàng luôn luôn đối với dung mạo của mình rất có tin tưởng, mặc dù hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ, muốn Từ Dạ cưới Diệp Lạc mà lòng có bất mãn, nhưng là, nàng không đem Diệp Lạc để ở trong lòng, bởi vì, nàng cảm thấy, Từ Dạ chắc không có hứng thú với một nữ nhân xấu xí như thế, cho nên, nàng tuy rằng hận Diệp Lạc, nhưng là, cũng vui khi nhìn thấy Diệp Lạc bị Từ Dạ lạnh nhạt. Làm trong lòng nàng có cảm giác thỏa mãn.

Nhưng là, hôm nay nàng đã thấy hết thấy, làm nàng không thể chịu đựng được, nhìn đến người mình yêu mến hôn một nữ nhân cái gì cũng không bằng mình, lòng đổ kị hừng hực, cơ hồ muốn bao phủ nàng, nàng sao có thể cam tâm? Sao có thể không hận?

Diệp Linh trên mặt toát vẻ lo lắng, hoa cầm trong tay bị nàng nắm tan hoang rồi hung hăng ném xuống đất, dùng sức đá mấy đá, oán độc cắn răng nói

“Diệp Lạc! Ngươi đoạt đi thứ vốn thuộc về ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi! Ngươi chờ đấy, ta nhất định phải làm cho ngươi sống không bằng chết!” Nói xong, Diệp Linh lấy tay nhẹ nhàng mà xoa bụng của mình, trên mặt lộ ra một chút vận vẹo, tràn ngập oán hận tươi cười, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt Diệp Linh kia dữ tợn, làm người ta nhìn không được lạnh run.

Xa xa, ần ần truyền đến tiếng quát tháo, Diệp Linh hung hăng đá một cước vào cây mai, sau đó bước nhanh rời đi.

Trong vườn hoa, lại khôi phục yên tĩnh vốn có, chỉ có cây mai kia bị chặn ngang bẻ gãy, lạng lạng yên nằm trên mặt đất, giống như không tiếng động nói

cho người khác biết, nơi này vừa mới phát sinh chuyện gì.

Gió, lại nổi lên, gió nhẹ làm đóa hoa cuộn cuộn nổi lên không ngừng bay xuống, xoay tròn, đã tạo nên cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lời đồn đại

Thanh nhi vội vàng theo sát Diệp Lạc chạy về cung, hành động vừa rồi của Từ Dạ làm nàng vừa rất tức giận, vừa ngượng ngùng vô cùng, nàng dù sao vẫn là một cô gái ngây thơ chưa lấy chồng, ở trong vườn hoa, nhìn Diệp Lạc bị Từ Dạ khinh bạc, lại khổ sở nửa câu cũng không dám nói, đành phải trở mặt nhìn tiểu thư nhà nàng bị Từ Dạ khinh bạc.

Sau khi nhìn Diệp Lạc đẩy Từ Dạ, về mặt đầm lệ chạy về cung, tuy rằng trong lòng nàng cực kỳ lo lắng, bất quá, nhưng cũng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Trở lại cung, trong đại điện một mảnh im ắng, cũng không có thấy thân ảnh Diệp Lạc, nghĩ đến Diệp Lạc đã trở về phòng ngủ.

Thanh nhi thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, đang muốn đi phòng ngủ, chợt nhớ tới, vừa mới vội vàng chạy về, để áo choàng chôn bạc của Diệp Lạc quên ở trong đình rồi, hiện tại nhớ lại, Thanh nhi không khỏi dậm chân, âm thầm trách cứ chính mình sơ ý, áo choàng đó là Hoàng hậu nương nương ban tặng, làm mất là đắc tội mất đầu.

Nghĩ đến đây, Thanh nhi bỏ qua việc vãn an Diệp Lạc, quay đầu liền hướng đình chạy tới.

May mắn, thời điểm Thanh nhi chạy đến đình, áo choàng đó vẫn đang lẳng lặng yên tại trong đình, Thanh nhi thở ra một hơi, đem áo choàng ôm trong lòng, xoay người đang muốn rời đi, bỗng nhiên, ở chỗ sâu trong, ần ần truyền đến giọng nói.

Thanh nhi cảm thấy tò mò, liền ần nình trốn vào giữa đình trong bụi hoa rậm rạp, Thanh nhi mới trốn xong, ở đường nhỏ đi đến hai cung nữ, các nàng trên tay đều vác giỏ bưng trúc đựng cánh hoa mai, động tác nhẹ nhàng ngắt lấy hoa mai trên cây.

Thanh nhi thấy là hai cung nữ bình thường ngắt đóa hoa, không để ý tới, liền xoay người định rời đi, ngay tại thời điểm nàng chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên lời một cung nữ nói chuyện, làm nàng dừng cước bộ rời đi.

“Tiểu Hồng tỷ tỷ, người nghe nói không? Linh cô nương đã mang thai.”

Một vị cung nữ thoát nhìn tuổi tương đối nhỏ bỗng nhiên nói.

“Nghe nói, thái tử gia không phải vừa mới sai người đi bẩm báo hoàng thượng đến sao? Ai, Linh cô nương mang thai, thái tử gia thật cao hứng, chỉ sợ là, về sau càng vắng vẻ thái tử phi!” Một vị cung nữ khác kêu Tiểu Hồng thờ dãi.

Cung nữ tuổi nhỏ hơn tiếp lời nói

“Cũng không phải là sao? Thái Tử Phi cũng thật đáng thương, mới tiến cung không đến ba ngày, đã bị thái tử gia giam vào lãnh cung, may mắn hoàng thượng đã biết, làm cho Thái Tử Phi chuyển ra lãnh cung, bằng không, Thái Tử Phi cả đời này xong rồi!”

Tiểu Hồng nói

”Đúng nha, bất quá, Thái Tử Phi giống như không để ý, người xem, trước đó vài ngày, Thái Tử Phi không phải vẫn bị thái tử gia vắng vẻ sao? Nhưng là ta lại nghe một cung nữ nói, Thái Tử Phi giống như tuyệt không để ý thái tử gia như vậy đối với nàng.”

Cung nữ nhỏ hơn dừng động tác lại, bỗng nhiên hạ giọng nói

“Tiểu Hồng tỷ tỷ, muội vừa mới nghe nói, Linh cô nương vừa mới ở Lưu Vân các phát giận, sau đó, chờ thái tử gia đến đây, lại như việc gì cũng không có phát sinh, hơn nữa, còn nói cho thái tử gia rằng thái y chẩn đoán, nàng đã mang thai! Bào thai này, hẳn là chuyện cao hứng nha, Linh cô nương vì sao phải tức giận?”

Tiểu Hồng nghe xong lời mà vị tiểu cung nữ kia nói, bỗng nhiên nhẹ xuyt một tiếng, ngẩng đầu nhìn chung quanh, thấy không có ai, mới hạ giọng nói

“Tiểu Phong, lời này người cũng không nên nói lung tung, nếu bị Linh cô nương biết, người sẽ không được bỏ qua đâu.”

Tiểu Phong cũng thấp giọng nói

“Muội biết, Tiểu Hồng tỷ tỷ, muội mình bạch rồi, trừ bỏ về bên ngoài, muội cảm thấy Thái Tử Phi điều gì so với Linh cô nương đều tốt hơn, vì sao thái tử gia chính là không thích Thái Tử Phi nhỉ?”

Xa xa, bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, Tiểu Hồng vỗ nhẹ vào tay Tiểu Phong một chút, sau đó hai người không nói chuyện lại nữa, lặng yên ngắt tiếp đóa hoa.

Thanh nhi thấy hai người không nói chuyện gì nữa, liền nhẹ nhàng lui đi ra, hướng về cung vội vàng đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Mang thai

Vào phòng ngủ, trên bàn đốt trầm hương, mùi thơm bay nhàn nhạt trong không khí.

Diệp Lạc lặng yên ngồi trên ghế, hai tròng mắt vô thần nhìn về đám hương khói tỏa ra, phía sau theo ngoài cửa sổ chiếu vào ánh trăng, làm cả người nàng thoát nhìn mờ ảo như sương khói.

Cửa phòng ngủ bị người đẩy ra, Thanh nhi ôm lấy áo choàng chồn bạc trong lòng, thở hồng hộc chạy tiến vào, thấy Diệp Lạc im lặng ngồi ở trên ghế, không khỏi lo lắng kêu lên

“Tiểu thư!”

Diệp Lạc cũng không có quay lại, mà là nhìn thẳng lư hương một hồi lâu, mới chậm rãi nói

“Thanh nhi, có chuyện gì sao?”

Thanh nhi xoay người đóng cửa lại, sau đó đem áo choàng chồn bạc treo đi, thấy Diệp Lạc vẫn vẻ mặt lạnh nhạt, không khỏi dậm chân, lớn tiếng nói

“Tiểu thư, đến lúc nào rồi, làm sao tiểu thư còn ngồi được?”

Diệp Lạc nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, rốt cục ngẩng đầu, nhìn về phía Thanh nhi, thản nhiên nói

“Chuyện gì xảy ra?”

Thanh nhi cảm lấy chén trà đặt ở trên bàn, rót một chén trà nóng cho Diệp Lạc, do dự một hồi, mới chần chừ nói

“Tiểu thư, nô tỳ vừa mới nghe nói, nhị tiểu thư có thai!”

Thanh nhi nói xong, len lén ngắm Diệp Lạc một chút, sau đó nhanh chóng cúi đầu.

Diệp Lạc biểu tình không hề thay đổi, nàng trầm mặc một hồi lâu, mới kinh ngạc nói

“Nga? Thật không?”

Thanh nhi thấy Diệp Lạc vẻ mặt vô thần, hiển nhiên căn bản cũng không có đang nghe lời của nàng, rốt cục vẫn phải nhịn không được, lớn tiếng kêu lên

“Tiểu thư! Nhị tiểu thư mang thai! Thái tử gia đã phái người tiến đến bẩm báo hoàng thượng!”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, căn bản cũng không có nghe rõ Thanh nhi đang nói cái gì, Từ Dạ ở trong vườn hoa kia đột nhiên hôn nàng, làm nàng mất đi bình tĩnh, thậm chí, mất đi năng lực vốn có.

Nàng kinh ngạc lấy tay xoa đôi môi, trên môi giống như vẫn đang lưu lại hương vị của hắn, trong lòng nàng, có chua sót nồng đậm, người nam nhân kia không thương nàng, yêu muội muội của nàng, lại đối với nàng làm chuyện thân mật như thế, hắn rõ ràng căm hận nàng, chán ghét nàng, lại hôn nàng, hắn tại sao phải làm như vậy?

Diệp Lạc nặng nề mà thở dài một hơi, mặc kệ Từ Dạ làm như vậy vì cái gì, nhục nhã nàng cũng thế, hận nàng cũng thế, hắn yêu cũng không phải nàng, nàng cùng hắn, nhất định không thể cùng một chỗ, hắn yêu là muội muội nàng, mà nàng, chẳng qua là một công cụ giúp hắn đi lên ngôi vị hoàng đế thôi, nàng hiện tại sao lại chú ý người không có chút ý nghĩa nào hôn, mà rối loạn tinh thần của mình?

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc cảm thấy trong lòng dễ dàng rất nhiều, nàng lúc này mới phát hiện, Thanh nhi đang trừng lớn hai mắt nhìn nàng, biểu tình tràn đầy không thể tin.

Diệp Lạc thấy Thanh nhi đang nhìn thẳng mặt của nàng, không khỏi có điểm ngạc nhiên đột nhiên vuốt ve mặt, hỏi

“Thanh nhi? Người làm sao vậy?”

Thanh nhi có điểm là lạ nhìn Diệp Lạc, thanh âm có điểm buồn hỏi

“Tiểu thư, người thành thật nói cho nô tỳ, người có phải hay không yêu thái tử gia rồi?”

Diệp Lạc nghe xong lời mà Thanh nhi nói, không khỏi buồn cười, nói” Thanh nhi, người đang nói chuyện vô lý gì vậy? Đúng rồi, người vừa mới vội vã chạy vào, chuyện gì xảy ra sao?”

Thanh nhi hai tay đặt tại ngực, nặng nề mà vù thở ra một hơi, nói

” Không có là tốt rồi không có là tốt rồi” nói tới đây, Thanh nhi bỗng nhiên biến sắc, lại nhảy dựng lên, nói” tiểu thư! Ta vừa mới nói, nhị tiểu thư có thai!”

Diệp Lạc hơi sững sờ, tiếp theo trên mặt lộ ra một chút cười khỏ, nguyên lai là Diệp Linh có thai, nàng cùng Tử Dạ sớm đã như vợ chồng thực, mang bầu là chuyện sớm hay muộn, chính là, trong lòng của nàng, tại sao lại có chút nhói đau? Chẳng lẽ, nàng thật sự như lời Thanh nhi, yêu nam nhân hi nộ vô thường, tự đại bạo ngược kia sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc khẽ lắc đầu, nàng làm sao có thể yêu nam nhân như vậy? Huống chi, nam nhân như vậy căn bản là không đáng để nàng yêu.

Thanh nhi thấy Diệp Lạc trầm mặc không nói, không khỏi bồn chồn hỏi

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

Diệp Lạc nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, dứt bỏ tất cả tâm sự, mỉm cười, nói

” Không có việc gì! Đây là một việc vui mà, Thanh nhi, người đi đem nhân sâm ngàn năm hoàng thượng ban cho ta mang tới, lát nữa đưa đi đem cho nàng”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Mưu đồ bí mật 1

Phượng Hoàng cung.

Đại điện đốt ánh nến, trong điện bùng sáng, cung nữ thái giám trong cung lẳng lặng yên vị ở các nơi, chờ chủ tử sai phái.

Ở nơi tối kia, lại là nơi cực kỳ xa hoa trong tầm cung, trên tường cao khảm mấy viên dạ minh châu phát ra hào quang nhu hòa, thanh đạm, chiếu vào màn thượng hồng nhạt thật dài, đây về ám muội.

Trên chiếc giường Phượng hoàng kia đang rung lên từng đợt, phát ra thanh âm rất nhỏ, sau màn hồng nhạt, ẩn ẩn truyền đến tiếng thanh âm dè dặt của nữ tử, cùng tiếng thở dốc ô ô của nam tử.

Qua thật lâu sau, bỗng nhiên giường phát ra một trận mãnh liệt lay động, ngay sau đó, một giọng nữ phát ra tiếng thét chói tai khoái hoạt cũng thống khổ, cùng với một tiếng nam tử rống lên, trong tầm cung rốt cục trở về yên tĩnh.

Màn hồng nhạt bị người xốc lên, một vị trung niên dung mạo tuấn mỹ, trên người mặc duy nhất áo khoác màu lam nhạt, đi đến một bên bàn ngồi xuống, châm một chén trà nóng, lẳng lặng uống.

Sau màn chướng truyền ra thanh âm mặc quần áo, không bao lâu, một vị nữ nhân kiều diễm xoa tóc đen, lười biếng mà thẳng bước đi ra, nàng kia khuôn mặt diễm lệ, trên mặt vẫn một tầng ửng hồng, trên người chỉ choàng duy nhất áo khoác mỏng manh, cổ áo mở rộng ra, ẩn ẩn lộ ra cái yếm nhỏ hẹp bên trong, hé mở bộ ngực tròn cao ngất.

Kiều diễm nữ nhân hướng vị nam nhân tuấn mỹ ngồi ở ghế trên kia đi đến, xoay người một cái, ngồi xuống trong lòng vị nam tử kia, hai tay bắt tại trên cổ của hắn, nũng nịu cười nói

“Biểu ca, qua nhiều năm như vậy, người một chút cũng không thay đổi, vừa mới thiếu chút nữa ép chết Bỗn cung rồi!”

Trung niên nam nhân trong mắt hiện lên một tia màu bạc, nâng tay khẽ vuốt bộ ngực cao ngất của nữ nhân kia, cười tà nói

“Hoàng hậu nương nương, ta cùng với hoàng thượng, nàng thích ai hơn?”

Nữ nhân kiều diễm kia đúng là đương kim hoàng hậu, Long Ngừ Lan mẹ ruột Ứng Vương, mà vị nam tử trung niên tuấn mỹ kia, lại đúng là Thừa tướng

đương triều Tư Mã Văn.

Long Ngữ Lan ha ha cười duyên, vươn cánh tay nhẹ nhàng mà nheo khuôn mặt tuấn tú Tư Mã Văn một chút, cười nói

“Biểu ca, chàng có phải hay không ghen tị?”

Tư Mã Văn bắt lấy tay Long Ngữ Lan, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng mà hôn xuống, cắn răng nói

“Biểu muội, nàng biết không? Ta đâu chỉ là ghen? Từ khi nàng tiến cung, ta liền hận không thể giết hấn rồi!”

Long Ngữ Lan nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi nói

“Biểu ca, ta biết, chàng vẫn ghi hận chuyện này, nhưng là, năm đó ta cũng bị buộc bắt đắc dĩ, cũng là nỗi khổ tâm, chàng xem, hiện tại Ảnh nhi đã lớn như vậy rồi, giang sơn này, sớm muộn gì còn không phải rơi xuống tay chúng ta? Tuy rằng chia rẽ chúng ta, bất quá, chúng ta bây giờ còn không phải thường cùng một chỗ sao? Vì Ảnh nhi có thể thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng đế, chúng ta làm cha mẹ, chịu một chút khổ lại có làm sao?”

Tư Mã Văn ánh mắt chợt lóe, bỗng nhiên nói

“Biểu muội, nghe nói, cầu hoàng đế kia đã sắp có Tôn nhi rồi, nàng gần đây có hay không nghe được cái gì?”

Long Ngữ Lan miễn cưỡng nói

” Bất quá là Diệp Linh vô danh mang bầu thôi! Nay có thể làm được gì? Từ Dạ căn bản chính là một đứa trẻ cái gì cũng không hiểu, bị một nữ tử như vậy nắm mũi dẫn đi, hấn có năng lực làm khó dễ được ta?”

Tư Mã Văn trầm tư một chút, lại nói

“Biểu muội, việc này không thể khinh thường, không biết vì sao, ta cuối cùng là cảm thấy, cầu hoàng đế kia không đơn giản, hấn đột nhiên hạ chỉ muốn Từ Dạ lấy nữ tử Diệp gia kia, trong đó chỉ sợ có gì đó kì quái!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Mưu đồ bí mật 2

Long Ngữ Lan khẽ hừ lạnh, hung tợn nói

“Biểu ca, nếu chàng lo lắng, Bồn cung khiến cho Từ Dạ biến mất, như vậy chàng yên tâm chứ?”

Tư Mã Văn trầm ngâm một hồi, trên khuôn mặt tuấn mỹ xẹt qua một chút ngoan sắc, ngữ khí âm trầm nói

“Biểu muội, việc này không thể hành động thiếu suy nghĩ, cầu hoàng đế tuy rằng mấy năm gần đây, ở trong triều địa vị cũng không cao, bất quá, hấn dù sao tại vị nhiều năm như vậy, hơn nữa, hiện tại trong triều người ủng hộ Từ Dạ cũng không ít, nếu là muốn giết Từ Dạ, tất phải khi hấn không có sự ủng hộ là lúc xuống tay, miễn cho đêm dài lắm mộng.”

Long Ngữ Lan đứng lên, trầm tư một chút, sau đó đối Tư Mã Văn nói

” Biểu ca nói đúng, việc này, ta phải tinh tế kế hoạch một phen, được rồi, hấn một hồi chỉ sợ sẽ đến, biểu ca, chàng hãy đi về trước thôi!”

Tư Mã Văn đứng lên, hai tay ôm quanh Long Ngữ Lan, hung hăng hôn xuống, thế này mới buông tay sửa sang lại quần áo trên người, nói

” Biểu muội, ta vẫn cảm thấy sự tình có điểm không ổn, để tránh sinh thêm sự cố, chuyện giết Từ Dạ, liền giao cho ta thôi! Ta gần nhất biết trên giang hồ có tổ chức sát thủ, việc này giao cho hấn, hấn là không có vấn đề.”

Long Ngữ Lan nao nao, nói

” Chàng nói đúng, cũng không phải không thể, có thể không sử dụng người trong cung, tự nhiên không còn gì tốt hơn, bất quá, Từ Dạ cực ít xuất cung, trong chốn giang hồ sát thủ cho dù càng lợi hại, thì như thế nào động được một sợi lông Từ Dạ?”

Tư Mã Văn nghe xong lời Long Ngữ Lan nói, lạnh lùng cười, nói

” Hấn tuy rằng ít xuất cung, cũng không đại biểu hấn không ra cung, mấy năm trước, nếu không phải hấn mạng lớn, bị một lão đạo cứu, hấn mạng đã sớm không có, lại có thể sống đến hôm nay? Chính là thật giận, năm đó thất thủ, khiến cầu hoàng đế chú ý, vẫn âm thầm bảo hộ hấn, làm chúng ta không chỗ

xuống tay! Lúc này đây, hừ! Hắn sẽ không giống như trước kia may mắn như vậy!”

Long Ngữ Lan chớp đôi mi thanh tú, nói

” Biểu ca, không phải ta không tin chàng, chính là, người giang hồ này, có thể tin được sao?”

Tư Mã Văn lòng đầy tin tưởng nói

“Biểu muội, nàng không biết người trong giang hồ, tự nhiên là không biết quy củ của bọn hắn, bọn họ này là dân liều mạng, chỉ cần cho bọn hắn tiền tài, bất kể là chuyện gì, bọn họ đều làm thỏa đáng cho nàng! Đừng nói giết một người, cho dù là giết một trăm người, may bọn họ cũng sẽ không mất nhãn một chút! Nàng cứ yên tâm thôi!”

Long Ngữ Lan tỉnh tể trầm tư một chút, sau đó nói

“Hảo thôi! Biểu ca, theo ý ngươi, bất quá, chàng phân phó những người đó, động thủ thời điểm, sạch sẽ tí đi, bị làm cho người ta nhìn ra thế là tốt hay không nữa!”

Tư Mã Văn tàn nhẫn cười, nói

” Biểu muội yên tâm, chuyện đó, ta tự nhiên sẽ an bài, nàng trong cung chờ tin tức tốt của ta thôi!”

Nói đến đây, Tư Mã Văn lấy tay mà nhéo má Long Ngữ Lan một chút, cười nói

“Không bao lâu nữa, nàng chính là của ta!”

Sau đó, không đợi Long Ngữ Lan nói, liền mở ra tấm cung môn, không tiếng động đi nhanh ra ngoài.

Trong đại điện Phụng Hoàng cung, đèn đuốc sáng trưng, cung nữ thái giám lăng lăng yên đứng ở vị trí, nhìn Tư Mã Văn theo Hoàng hậu nương nương trong tâm cung đi ra, giống như không có nhìn thấy hắn, đều lăng lăng yên đứng. Giống như hết thảy sớm đã nhìn quen lắm rồi, trên mặt biểu tình vẫn là nhất thành bất biến nhìn theo Tư Mã Văn rời đi.

Khi Tư Mã Văn rời đi không lâu, một vị nữ tử mặc cung nữ phục sức, dung mạo bình thường lặng lẽ theo Phụng Hoàng trong cung đi ra, ở cửa cung chỗ bình thường, tỉnh tể đánh giá bốn phía một chút, gấp nơi không có người, chột lóc thân, liền biến mất ở trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tâm tính vận vẹo

Lưu Vân Các, bên trong một mảnh đèn đuốc sáng trưng, từng nhóm cung nhân ra ra vào vào, rất bận rộn, trong Lưu Vân Các treo đầy đèn lồng màu đỏ, tạo nên dải băng màu đỏ chói.

Nhóm cung nhân sắc mặt vui mừng, Diệp Linh mang thai, hoàng thượng mừng rỡ, vốn không đồng ý Tử Dạ nạp Diệp Linh làm sủng phi của hắn, bây giờ nhìn cốt nhục hoàng gia, thay đổi chủ ý ban đầu, đồng ý Tử Dạ nạp Diệp Linh làm sủng phi.

Hôm nay, đúng là ngày Tử Dạ cùng Diệp Linh thành thân, Diệp gia đến đây không ít người, hơn nữa, trong Dạ Vân điện xếp đặt yến hội, mãi cho đến đêm đã khuya, mọi người mới dần dần lui đi. Ở bên trong yến hội, ngay cả hoàng thượng cùng hoàng đô tiến đến chúc mừng, này yến hội nạp sủng phi, so với trước đó vài ngày, náo nhiệt hơn thời điểm thái tử cùng Thái Tử Phi đại hôn.

Rất nhiều tân khách, trong lòng đều cảm thấy tò mò đối với người trong truyền thuyết kia, dung mạo xấu xí, Thái Tử Phi bị thái tử căm hận, nhưng là, mọi người thất vọng, ở trong yến hội, Thái Tử Phi cũng không có mặt, mọi người đều đoán, có phải hay không thái tử đã đem nàng đánh vào lãnh cung.

Lưu Vân các, tân phòng được bố trí lộng lẫy đường hoàng, Diệp Linh mặc hi phục đỏ thắm, đầu đắp hi khăn, lăng lăng yên ngồi ở trên giường hi, gối từ đàn trên bàn cách đó không xa, đốt một đôi đèn cây hi đỏ thắm, đem toàn bộ tân phòng, chiếu lên bừng sáng.

Tân phòng lý im ắng, ngẫu nhiên có tiếng mời rượu truyền đến, cùng trong hành lang náo nhiệt ồn ào đã hình thành cảnh tương phản. Cửa tân phòng bị một cung nữ đẩy ra, trên tay bưng một cái khay tinh xảo, trên khay chứa đĩa thức ăn cao ngất.

Cung nữ đem khay nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, sau đó ngồi đối diện ở trên giường Diệp Linh nhẹ giọng nói

“Linh sủng phi, thái tử gia phân phó nô tỳ cho người ăn lót dạ, người xem, có phải hay không dùng bữa trước?”

Diệp Linh lấy tay nhẹ nhàng mà đem hi khăn nhắc lên một nửa, sau đó nhìn thuốc bỏ đặt ở trên bàn, nhú nhú mày, nói

” Bồn cung hiện tại nộn ọe, không có thể ăn mặn, người trở về nói thái tử gia, Bồn cung đã nói hiện tại cái gì cũng không muốn ăn.”

Nghe xong lời Diệp Linh nói, cung nữ do dự trong chốc lát, sau đó khuyên nhủ

“Linh sùng phi, người bây giờ đang mang bầu, vẫn là chịu ăn chút đi? Người một ngày chưa ăn chút nào rồi, như vậy chỉ sợ đối thân mình không tốt!”

Diệp Linh trong mắt hiện lên một tia không hoang mang, trầm tư một chút, bỗng nhiên nói

“Bồn cung đã uống chút bát súp, trước đó vài ngày, tỷ tỷ đưa tới Bồn cung một cây nhân sâm ngàn năm, Bồn cung đặt ở bên kia trong tủ treo quần áo, người mang tới cho Bồn cung dùng thôi!”

Cung nữ kia không nghi ngờ gì, khề lên tiếng, sau đó đi đến ngăn tủ nơi Diệp Linh phân phó, lấy ra cây nhân sâm kia, sau đó lui ra ngoài.

Nhìn cung nữ đóng cửa lại, Diệp Linh khước miệng lộ ra cười lạnh ngoan độc, nàng lấy tay nhẹ nhàng mà xoa bụng, trên mặt biểu tình cực kỳ dữ tợn vặn vẹo, ngữ khí oán độc nói nhỏ:

“Tiểu hài tử, người đừng trách ta làm nương lòng dạ ác độc, người muốn trách thì trách cái nữ nhân xấu kia thôi! Là nàng đoạt đi của ta hết thảy, ta nay mới không thể không hy sinh người, đoạt lại sở hữu! Nếu là người cùng ta có mẫu tử duyên phận, sẽ chờ sau khi ta đoạt lại hết thảy, sẽ đầu thai thôi!”

Nói xong, Diệp Linh lạnh lùng cười, theo giường thượng đứng lên, đi đến một bên trong tủ treo quần áo, lấy ra bột phấn, sau đó giấu vào trong tay áo.

Làm xong hết thảy, Diệp Linh lạnh lùng cười, trở lại giường ngồi, tân phòng lại khôi phục yên tĩnh, chỉ có đèn cây hi đỏ thắm đang thiêu đốt, lặng yên chảy xuống giọt nến màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đau thương

Đối với Lưu Vân Các, trong cung lộ ra một mảnh yên lặng.

Bởi vì trong Lưu Vân Các đang có yến hội, nhân thủ không đủ, quân sự thái giám điều không ít người đi Lưu Vân Các, cho nên, trong cung hôm nay, so với ngày thường lại càng yên tĩnh.

Trong phòng ngủ, đốt một chiếc đèn đuốc, Diệp Lạc ngồi ở trên giường êm, cầm trên tay tờ giấy mỏng, đang lẳng lặng nhìn. Một bên trên bàn trà, có một ly trà xanh bốc lên hơi nóng, trong không khí thoang thoảng hương trà.

Thanh nhi từ bên ngoài đi vào, lấy áo choàng, đi đến bên cạnh Diệp Lạc, nhẹ nhàng phủ thêm cho nàng, nhỏ giọng nói

“Tiểu thư, đã muộn rồi, nô tỳ hầu hạ người đi ngủ nhé?”

Diệp Lạc khề lắc đầu, cầm trên tay giấy Tuyên Thành tùy tay đưa cho Thanh nhi, đôi mi thanh tú nhẹ chớp, thản nhiên nói

“Thanh nhi, trước đó vài ngày, tin tức truyền đến từ Thủy Vân cung, người xem một chút đi!”

Nói xong, Diệp Lạc nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, bụng trà xanh lên nhấp một ngụm nhỏ, thần thái tràn đầy mệt mỏi cùng lo lắng.

Thanh nhi tiếp nhận giấy Tuyên Thành, cúi đầu tinh tế nhìn, qua một hồi lâu, Thanh nhi sắc mặt trầm trọng ngẩng đầu, nhìn Diệp Lạc, nói

” Hoàng hậu cùng Tư Mã Văn chuẩn bị động thủ!”

Diệp Lạc khề gật đầu một cái, nói

” Tư Mã Văn người này, tâm ngoan thủ lạt, trong quá khứ, từng không chỉ một lần phái người ám sát Từ Dạ, nay Linh Nhi mang bầu, đã uy hiếp được bọn hắn, cho nên, bọn họ quyết định trước tiên động thủ.”

Thanh nhi trầm mặc một hồi, bỗng nhiên cảm giận nói

“Không phải là mang thai sao? Phải phô trương bốn phía như vậy sao? Nay khen ngược, hần thú sùng phi hưởng diễm phúc, người vì hần lo lắng, thái tử gia thật sự là quá đáng!”

Diệp Lạc giương lên một chút cười khổ, sâu kín nói

“Thanh nhi, cái này không thể trách hần, hần vẫn yêu Linh Nhi, là hoàng thượng tứ hôn, khiến ta chia rẽ bọn họ, nay, Linh Nhi mang thai, cũng là thời điểm hần cho nàng một cái danh phận rồi, suy cho cùng, hần yêu ai cưới ai, ta cũng không xen vào, người có biết, ta đây thân phận Thái Tử Phi, căn bản không phải thật sự, nếu có một ngày, hần đăng cơ làm hoàng thượng, đó cũng là lúc ta nên rời đi.”

Thanh nhi cắn cắn môi, cúi đầu, qua một hồi lâu, mới thấp giọng nói

“Tiểu thư, thái tử gia thú nhị tiểu thư, người chẳng lẽ tuyệt không khổ sở sao?”

Diệp Lạc bưng chén trà tay run nhẹ một chút, vài giọt nước trà ẩm áp bắn tung tóe, nhỏ trên vạt áo trắng của nàng, để lại mấy chỗ nước đọng vàng. Diệp Lạc cũng không trả lời Thanh nhi, nàng cúi đầu trầm tư, nàng khổ sở sao? Không, nàng không khổ sở, biết được hoàng thượng cho phép Tử Dạ thú Diệp Linh làm sủng phi, nàng ngược lại thay Diệp Linh cảm thấy vui vẻ, chính là, chính là không biết vì sao, nghe được hí nhạc bên kia truyền tới, trong lòng của nàng nặng nề, thậm chí có điểm chua xót.

Hôm nay, nàng ở chỗ vắng vẻ trong hoa viên, lại gặp được người của Diệp gia, cha của nàng, đại nương, còn có Diệp Hạo, trên mặt có vui sướng tươi cười, từ ái nhìn theo Diệp Linh đang đắp hi khăn một thân hi phục đỏ thắm được Tử Dạ tuần mỵ vô cùng tự tay ôm vào Lưu Vân Các.

Hạnh phúc vui mừng như vậy, phụ thân ý cười trên mặt từ ái, chói mắt như vậy, đây hết thảy, làm nàng đang nhớ lại mấy tháng trước, thời điểm nàng xuất giá, hôn lễ thật lạnh lùng mà thê lương, không có công công bà bà (bố chồng, mẹ chồng), không có tân lang, nhà mẹ đẻ một người cũng không có mặt mây ràng rở, chỉ có nàng này cái gọi là tân nương tử, mặc giống như cô dâu bình thường là hồng hi phục, ở một mình thống khổ ngồi ở tân phòng lạnh như băng.

Nàng chợt nhớ tới lễ tang mẫu thân, lần ấy cũng lạnh lùng, cũng thê lương. Nàng biết, mẫu thân yêu phụ thân, nếu không, mẫu thân là nữ tử kiêu ngạo mà thông tuệ như thế, tuyệt đối sẽ không cam lòng gả cho thương nhân bình thường có vợ có thiếp, nhưng là, mẫu thân gả cho, thậm chí, vì phụ thân, đã chịu nhục nhã không ngừng từ đại nương. Nhưng là, mẫu thân như vậy, đổi lại không một chút yêu từ phụ thân, mãi cho đến mẫu thân cô tịch chết đi, phụ thân cũng không có nhìn nàng liếc mắt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đêm gặp ứng Vương

Mẫu thân thê lương qua đời, phụ thân bạc hạnh, làm nàng vẫn canh cánh trong lòng, nàng đột nhiên cảm giác được mẫu thân thực đáng thương, vì một nam nhân không thương mẫu thân đau khổ trông coi, bị chính thất tìm mọi cách nhục nhã, cũng lặng yên nhịn xuống, nhưng là, lại đổi không được nửa điểm ôn nhu của phụ thân.

Ở trong mắt phụ thân, vĩnh viễn chỉ có đại nương cùng huynh muội Diệp Hạo Diệp Linh, còn đối với nàng cùng mẫu thân, có cũng như không có, nàng đã từng hỏi mẫu thân, rằng có hận phụ thân hay không, nhưng là, mỗi lần, mẫu thân cũng chỉ là nhẹ nhàng mà vuốt ve tóc của nàng, sau đó mỉm cười.

Hiện tại, nghĩ đến thời điểm năm đó nàng hỏi vấn đề này, trong lòng mẫu thân, hẳn là rất đau lòng, cái cảm giác chua xót này, chỉ sợ chỉ có mẫu thân mới hiểu được.

Tử Dạ thú Diệp Linh, nàng cũng không khổ sở, bởi vì, nàng cũng không thương Tử Dạ, nhưng là, nhìn đến ánh mắt từ ái của phụ thân nhìn Diệp Linh, trong lòng của nàng lại thật lâu không thể tiêu tan, nàng là ghen tị Diệp Linh được phụ thân yêu thương sao?

Diệp Lạc nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy nội tâm nôn nóng vô cùng, ở không gian phòng ngủ này, áp lực khiến nàng không thở được, nàng theo trên giường êm đứng lên, không để ý Thanh nhi la lên, cũng không quay đầu lại bước nhanh đi ra phòng ngủ.

Diệp Lạc bước nhanh đi ra khỏi cung, sau đó đón hơi lạnh gió đêm, nương mỏng manh ngọn đèn, hướng hoa viên ở chỗ sâu trong đi đến.

Đi vào trong đình, Diệp Lạc mới dừng lại cước bộ, lặng lẽ yên nhìn bầu trời đêm bán nguyệt.

Ban đêm trong vườn hoa, nhìn không thấy hoa mai nở rộ kiều diễm, nhưng có thể ngửi được mùi thơm thoang thoang của hoa mai kia, hơi lạnh của gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm xào xạc đóa hoa bay xuống, xa xa, trong Lưu Vân Các, vẫn đang một mảnh đèn đuốc sáng trưng, ầm ầm truyền đến một ít ồn ào náo động.

Diệp Lạc hít một hơi thật sâu không khí mới mẻ tràn ngập mùi hoa, chỉ cảm thấy trong lòng nôn nóng, đảo qua quét sạch, tâm tình của nàng, tại không gian yên tĩnh này, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Đứng ở trong đình, nàng bỗng nhiên cảm thấy, dễ chịu rất nhiều, khoe miệng của nàng, thậm chí gọi lên một chút nụ cười thản nhiên. Nhưng là, bình tĩnh của nàng, cũng không có duy trì bao lâu, một thanh âm vang lên, nhiều loạn thanh tĩnh của nàng.

“Xem ra, vận khí của ta cũng không sai, nàng quả nhiên ở trong này.”

Bị người quấy rầy, Diệp Lạc có chút bất mãn nhũn lông mày, quay đầu nhìn lại, nương ánh trăng nhàn nhạt trên bầu trời, nàng nhìn tuần mỹ thiếu niên vận bạch y đứng ở trong bụi hoa, ánh trăng nhàn nhạt, hần giống như bức tượng điêu khắc phản chiếu bóng trắng, thấy không rõ biểu tình của hần, lại nhìn đến hàm răng trắng nõn, ở dưới ánh trăng nhấp nháy cười.

Nhìn đến người đến là Ứng Vương, tâm tình Diệp Lạc trầm xuống, nàng xem hần liếc mắt một cái, ngữ điệu châm chọc nói

“Ứng Vương thật có hứng thú, có rượu ngon không hưởng, lại chạy đến trong vườn hoa dạo mát ư?”

Từ Ảnh mỉm cười, theo trong bụi hoa đi ra, đi đến bên cạnh Diệp Lạc, ngẩng đầu nhìn hướng trăng rằm trên bầu trời, cười nói

“Lạc nhi chẳng phải là giống bốn vương ư? Một vốn một lời mà nói, rượu ngon mỗi ngày có thể hưởng dụng, mà cùng Lạc nhi cùng nhau ngắm trăng như này, không phải ngày nào cũng được, thật ra mà nói, Lạc nhi là trọng yếu nhất.”

Diệp Lạc lạnh lùng cười, bất động thanh sắc cùng Từ Ảnh tạo ra khoảng cách, thần nhiên nói

“Đừng ở đó mà lời ngon tiếng ngọt, Ứng Vương hần là đối nữ tử khác nói mới tốt, Ứng Vương đừng quên, Bốn cung đã là Thái Tử Phi!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tình tổ ám sinh*

Từ Ảnh bỗng nhiên quay đầu nhìn Diệp Lạc, trên mặt tà mị cười, nói” Lạc nhi, hôm nay tâm tình không tốt sao? Nếu là như vậy, bốn vương không ngại cho nàng mượn bả vai an ủi “

Diệp Lạc trong lòng hiện lên một tia không hòa, cảnh giác nhìn Từ Ảnh, lạnh lùng thốt

“Ứng Vương thật chu đáo, bốn cung đã hiểu, chính là, Bốn cung nhắc nhở lại Ứng Vương, Bốn cung tâm tình bây giờ phi thường tốt, không cần bất luận kẻ nào an ủi!”

“Thật không?”

Mắt Từ Ảnh hiện lên chút tà khí, bỗng nhiên lắc mình một cái, lấy tay gắt gao chế trụ tay Diệp Lạc, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Diệp Lạc, giễu cợt nói

“Trong lòng hần, căn bản không có nàng, hần hôm nay cười muội muội của nàng, chẳng lẽ, nàng tuyệt nhiên không khổ sở sao? Nếu là nàng không khổ sở, tại sao lại ở phía sau, xuất hiện ở địa phương không nên xuất hiện này?”

Diệp Lạc dùng sức rút tay ra, giận dữ nói

” Bốn cung đến nơi đây, có liên quan gì tới ngươi? Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi lại nhiều lần khinh bạc bốn cung, ngươi muốn như thế nào đây?”

Thái độ cự tuyệt xa cách của Diệp Lạc đã chọc giận Từ Ảnh, hần xuất thân hoàng gia, nổi danh mỹ nam tử toàn bộ Tây Lương quốc, Từ Dạ tuy rằng cũng nổi danh không kém, nhưng là, hần lại càng tốt hơn, mà nay lại bị một nữ tử xấu xí dung mạo bình thường ba lần trở mình bốn lần cự tuyệt, thật sự làm hần rất tức giận.

Hần tiếp cận Diệp Lạc là có chủ ý, cũng không phải chân chính có tình cảm với Diệp Lạc, ngay từ đầu, hần điều tra nàng, chẳng qua là bởi vì nàng bị hoàng thượng tứ hôn làm Thái Tử Phi, hần đối với thân phận nàng có tò mò, rồi sau đó ở trong vườn hoa gặp nhau, dung mạo nữ tử xấu xí này lại làm dấy lên hứng thú của hần, hơn nữa, hần quan sát rằng, Từ Dạ cùng nàng đại hôn tới nay, căn bản cũng không có chạm qua nàng, đối với một nữ nhân chịu vắng vẻ lạnh nhạt, hần tự tin có thể dụ dỗ dễ như trở bàn tay.

Ngày đó, ở trong vườn hoa, hần không có thành công, chỉ là bởi vì sự xuất hiện của Từ Dạ, mà nay, đúng là thời cơ tốt hần xuống tay, lại trăm triệu lần không ngờ được, vẫn đang công cốc!

Lần nữa bị cự tuyệt, Diệp Lạc hiện tại gọi cho hần, đã không còn là hứng thú, trong tim của hần dâng lên một cỗ muốn chinh phục Diệp Lạc – dục vọng! Hần phải khiến nữ nhân kiêu ngạo này yêu hần, cầu xin dưới gối hần, hưởng hần hầu hạ!

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Từ Ảnh, không còn là nét mỉm cười ôn hòa, lợi hại trong tròng mắt đen hiện lên tia nguy hiểm, hần nhìn thẳng vào Diệp Lạc, bỗng nhiên xoay người đem Diệp Lạc kéo vào trong lòng, cúi đầu hung hăng hôn xuống.

Diệp Lạc vốn chính âm thầm cảnh giác, nhưng là, bất hạnh không thể ở trước mặt Từ Ảnh bại lộ võ công, mặc dù có tâm né tránh, nhưng là vẫn đang bị hần ôm chặt lấy, thời điểm nàng còn không có kịp phản ứng, Từ Ảnh đã hôn lên môi của nàng.

Cùng Từ Dạ một lần trải qua, khi Từ Ảnh hôn, đã không thể làm Diệp Lạc cảm thấy khản trương, cảm giác duy nhất của nàng chính là ghê tởm! Nàng rút cuộc bất chấp sẽ hay không bại lộ nàng người mang võ công bí mật này, hung hăng vận khí đem Từ Ảnh đẩy ra, nặng nề mà quăng hẳn một bạt tai.

Diệp Lạc cắn chặt lấy môi dưới, lệ quang chực trào trong đôi mắt đen, bọn họ không thương nàng, lại một lần lại một lần nhục nhã nàng, rốt cuộc coi nàng là cái gì? Nàng hiện tại hận thấu bọn họ, nếu không phải trước mắt đây là Từ Ảnh có thân phận đặc biệt, nàng nhất định sẽ không chút do dự giết hẳn rồi!

Bị Diệp Lạc nặng nề mà đẩy ra, cũng quạt một cái cái tát, Từ Ảnh chỉ cảm thấy phần nộ dị thường, hẳn phần nộ ngẩng lên đầu nhìn về phía Diệp Lạc, ánh mắt chạm được trên mặt hắn kia là nước mắt bị phần thì phần nộ trong lòng đã hồi phi yên diệt.

Nhìn ở dưới ánh trăng, Diệp Lạc bị thương xấu hổ và giận dữ, trong lòng hắn bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác khác thường, cảm giác như thế, là hẳn trước nay chưa có, đau xót, thương tâm, nói không nên lời phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Lòng đổ kị

Nhìn nước mắt Diệp Lạc rơi, giống vòng hạt minh châu bị chặt đứt, không ngừng mà chảy xuống, biểu tình bi thương kia, tác động thật mạnh đến tâm tình Từ Ảnh, hẳn đột nhiên cảm giác được, dưới ánh trăng Diệp Lạc rất đẹp, cái vẻ đẹp này, quả thực không cách nào hình dung, dung nhan sắc đẹp kia, rung động thật sâu vào trong tâm tình lãnh đạm của hắn.

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng vừa động, đã muốn đi ra phía trước, nhẹ nhàng mà lau đi nước mắt nơi khóe mắt Diệp Lạc, ôn nhu nói

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý, Lạc nhi, tha thứ cho ta.”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng bị phần, nàng luôn luôn kiên cường, đặc biệt sau khi mẫu thân qua đời, nàng dẫn dắt mọi người trong Thủy Vân cung từng bước một đi đến hôm nay, hiện tại Thủy Vân cung ở trên giang hồ, đã muốn so với mẫu thân khi còn tại thế, nổi danh rất nhiều, nàng cũng không e ngại trên giang hồ âm mưu quỷ kế, nhưng là, nàng thủy chung vẫn là một cô gái trẻ, đối với chuyện tình cảm còn đang giai đoạn mộng lung, ngăn ngăn trong một tháng, bị hai nam nhân có thể nói là xa lạ cưỡng hôn, dù là tính cách của nàng kiên cường, cũng hoàn toàn hồng mất.

Đối mặt Từ Ảnh đột nhiên ôn nhu, nàng cũng không có cự tuyệt, kỳ thật, cũng không phải nàng chấp nhận Từ Ảnh, mà là nàng hiện tại thầm nghĩ khóc lớn một hồi, để trái tim đau khổ cùng ủy khuất toàn bộ phát tiết ra, đắm chìm trong bi thương này, căn bản cũng không có phát hiện, nàng đã bị Từ Ảnh ôm vào trong lòng.

Lặng lẽ yên ôm Diệp Lạc, Từ Ảnh đột nhiên cảm giác được trong lòng có một cỗ nhiệt ấm áp chảy qua, mùi thơm trên người Diệp Lạc tỏa ra, cùng vòng eo mềm mại kia, hẳn bỗng nhiên phát giác, khi nữ nhân trong lòng hắn như thế này là tốt đẹp, tuy rằng dung mạo của nàng không thể nói là được, nhưng là, nàng có thể làm hắn chìm đắm trong đó, không thể tự thoát ra được.

Hai người lẳng lặng ôm nhau cùng một chỗ, một chút cũng không có phát hiện, ở địa phương cách bọn họ không xa, một đôi con người đen lạnh như băng lạnh lùng nhìn bọn họ, chủ nhân con người đen, sắc mặt âm lệ, trong tròng mắt đen phụt ra hừng hực lửa giận, một thân hi phục màu đỏ chói, ở dưới ánh trăng, có vẻ cực kỳ yêu dị.

Từ Dạ lẳng lặng yên đứng ở thềm hoa, vẻ mặt lo lắng nhìn nam nữ phía trước ôm nhau cùng một chỗ, lửa giận trong lòng đang thiêu đốt, hai tay của hắn nắm chặt thành quyền, trên người tản mát ra sát khí rét lạnh thấu xương.

Hôm nay, là ngày vui hắn cùng Diệp Linh thành thân, phụ vương biết được Diệp Linh có mang, cuối cùng đồng ý hắn nạp Diệp Linh làm sủng phi, hắn vốn tâm tình tốt lắm, lại ở trên yến tiệc uống nhiều rượu, sau khi hắn đưa Diệp Hạo rời cung, bởi vì trên người mùi rượu nồng vô cùng, mà bây giờ Diệp Linh hay nôn ọe, không thể ngửi mùi rượu, cho nên, hắn liền đi tới trong vườn hoa tản bộ.

Bị gió đêm thổi, rượu của hắn tỉnh không ít, mà sau khi thanh tỉnh, hắn cũng không nóng lòng quay về tân phòng, ngược lại ở trong vườn hoa tùy ý đi lại.

Mà làm hắn không thể tưởng được là, ở nơi này gặp được cảnh Từ Ảnh cùng Diệp Lạc ôm nhau cùng một chỗ.

Hắn là chán ghét Diệp Lạc, nhưng là, không biết vì sao, thấy Diệp Lạc cùng Từ Ảnh ôm nhau cùng một chỗ lại làm hắn cực kỳ phần nộ, hận đến lập tức đi ra phía trước, tách ra hai người bọn họ ra. Ngay tại thời điểm hắn muốn chạy tiến lên, bỗng nhiên Từ Ảnh hỏi một câu, ngăn trở xúc động hắn tiến lên.

Bởi vì, hắn nghe được Từ Ảnh hỏi Diệp Lạc: “Lạc nhi, thành thật nói cho ta biết, nàng yêu hoàng huynh sao?”

Cũng là bởi vì những lời này, hắn thu bước chân về, nín thở đứng yên tại chỗ, không biết vì sao, hắn đột nhiên rất muốn biết đáp án Diệp Lạc, hắn rất muốn biết, nữ nhân xấu xí này, trong lòng yêu hay không yêu hắn!

Chương 47: Nổi giận

Gió đêm từ từ thổi qua, Diệp Lạc yên lặng nằm trong lòng ấm áp của Tử Ảnh, qua thật lâu sau, nàng dần dần bình tĩnh lại, nàng giật mình thất thố, nhẹ nhàng đẩy Tử Ảnh ra, trầm mặc một hồi lâu, thanh âm mới khàn khàn, nói

”Yêu hay k yêu, có gì khác nhau? Ưng Vương gia, trong hậu cung này, không có nơi sống yên ổn cho Diệp Lạc, Diệp Lạc cần gì phải vọng tưởng?”

Nói xong, Diệp Lạc không hề để ý tới Tử Ảnh, xoay người hướng đình ngoại đi đến.

Tử Ảnh nhìn thân ảnh mảnh mai Diệp Lạc, còn có biểu tình đau thương, trong lòng hần hăm cười nhói đau, bỗng nhiên có một loại mãnh liệt, muốn xông lên phía trước, xúc động lại đem Diệp Lạc kéo vào trong lòng, nhưng là, hần nhìn thấy làn nước thu thủy trong ánh mắt Diệp Lạc, đành phải đem ý niệm trong đầu này cưỡng lại, ngữ khí có điểm vội vàng nói

“Lạc nhi, nàng tin tưởng ta, ta sẽ hảo hảo yêu nàng”

Diệp Lạc dừng bước lại, bỗng nhiên quay đầu hướng Tử Ảnh thần nhiên cười, sau đó bước nhanh đi vào vườn hoa.

Tử Ảnh mừng rỡ trong lòng, đang muốn đi theo thân ảnh Diệp Lạc, bỗng nhiên phát giác, ở bên trong vườn hoa, có một bóng người chột lóc lên rồi biến mất, hần hơi sững sờ, không chút suy nghĩ, liền hướng cái bóng người kia đuổi theo.

Thời điểm Diệp Lạc trở lại trong cung, Lưu Vân Các bên kia đã hoàn toàn yên tĩnh, nghĩ đến, yến hội bên kia, đã chấm dứt, trong cung hành lang trước cửa gấp khúc không có một bóng người, chỉ có hành lang thượng đèn lồng lặng yên soi xuống dưới, chiếu vô số bóng hình.

Vừa mới trải qua một hồi áp lực đã lâu, nước mắt cũng phát tiết ra, Diệp Lạc cảm thấy tâm tình đã khá nhiều, nàng thoải mái mà đi lên hành lang gấp khúc, đang muốn hướng đại môn đi đến, bỗng nhiên trong bóng đêm, một thân ảnh vọt ra, nàng chỉ cảm thấy cổ căng thẳng, đã bị một đôi bàn tay to lạnh như băng gắt gao nắm

Diệp Lạc trong lòng cả kinh, huy chương đang muốn đánh ra, cũng về lo lắng chống lại một đôi con ngươi đen lạnh như băng thì dừng lại động tác trong tay. Bởi vì nàng đã thấy rõ ràng, nắm cổ nàng không ai khác, đúng là chủ rể hôm nay, Tử Dạ.

Một thân hỉ phục màu đỏ chói, mặc trên thân thể cao lớn của Tử Dạ, có vẻ so với bình thường hần tuần mỹ hơn, chính là trong tròng mắt đen kia sáng như sao lại hàn lạnh như đông, con ngươi lợi hại nhìn thẳng Diệp Lạc, gân xanh trên trán nổi lên dữ dội, cho thấy hần giờ phút này đang rất tức giận.

Diệp Lạc thần nhiên đối mặt hần, nàng không rõ, vì sao Tử Dạ lại ở đây, không ở tân phòng Lưu Vân Các làm bạn với Diệp Linh, lại trong đêm khuya chạy đến nơi đây đến chặn nàng, nàng thậm chí có thể nghĩ được trên người hần phát ra, nồng đậm mùi rượu.

Ngay khi trong lòng Diệp Lạc âm thầm đoán mục đích Tử Dạ thì Tử Dạ lại bỗng nhiên dùng sức buộc chặt lực đạo trong tay, phút chốc đem nàng gần hần hơn, nghiêng răng nghiêng lợi ở bên tai của nàng nói nhỏ

“Hảo một tiện nhân! Xem ra, bản thái tử thật sự là đánh giá thấp ngươi, ngươi đã như thế chịu không nổi tịch tịch, vậy buổi tối hôm nay, bản thái tử liền thỏa mãn ngươi!”

Nhìn bên môi Tử Dạ kia nói lời tàn nhẫn, không mang theo một tia cảm tình cười lạnh, Diệp Lạc chỉ cảm thấy một đạo lạnh lẽo thấu xương theo cột sống của nàng chậm rãi dâng lên, nàng hơi hơi quẩy người một cái, thấp giọng hô

“Ngươi nói cái gì! Mau thả ta ra!”

Tử Dạ cười lạnh một tiếng, tà khí trong tròng mắt đen phát ra nguy hiểm, hần khinh thường giễu cợt nói

“Tiện nhân! Ngươi đang ở đây cùng bản thái tử giả bộ hồ đồ sao? Không phải vừa mới cùng hoàng đế ở trong hoa viên thân thiết vô cùng? Ngươi là loại âm phu! Cái gì mà tam trình cứu liệt chứ!?”

Chương 48: Rối rắm 1

Diệp Lạc chỉ cảm thấy rừng mình, cả người như đang đưa thân vào băng trong động, nguyên lai, người nam nhân này vừa mới ở đó, hắn vì sao không hiện ra? Vì sao không tới trước mặt Ứng Vương đề hỏi rõ ràng? Tại sao muốn đợi sau khi Ứng Vương rời đi, mới đến chất vấn nàng? Hắn không thương nàng, không tin nàng, nàng có thể lý giải, nhưng là, vì sao ngay cả cơ hội làm sáng tỏ cũng không cho nàng? Chẳng lẽ, hắn là vì nhục nhã nàng sao? Nếu như là như thế, mục đích của hắn đã đạt được rồi!

Từ Dạ thấy Diệp Lạc không đáp trả, nghĩ đến nàng chấp nhận, trong lòng giận quá, hắn không chút nào ôn nhu cúi đầu hôn lên môi nàng lạnh như băng kia, lời nói đầy hân ý bá đạo tuyên cáo:

“Diệp Lạc! Tiện nhân này! Bản thái tử nói cho ngươi biết, cho dù ngươi không thương bản thái tử, ngươi cũng đừng vọng tưởng cùng người khác cùng một chỗ! Cho dù chết, ngươi cũng chỉ có thể chết ở trong tay bản thái tử!”

Diệp Lạc trong lòng phần hận, thân thể nàng cứng ngắc, tùy ý Từ Dạ ở trên môi của nàng điên cuồng tàn sát bừa bãi, nước mắt lại giống như từng hạt châu bị đứt, không ngừng mà chảy xuống, nàng cắn chặt lấy khớp hàm, không để cho mình khóc thành tiếng, thân thể không ngừng mà run rẩy, bại lộ khuất nhục chỗ sâu nhất đáy lòng nàng.

Lại hôn lên đôi môi mềm mại, lại vẫn đang có vài phần men say, Từ Dạ cảm thấy trong lòng ngọt hơn, hắn thô bạo hôn nàng, ngửi mùi thơm kia say lòng người, tà khí con người đen chụp lên một tầng nhiệt dục – vọng.

Bỗng nhiên, hắn không hề hôn nàng thỏa mãn như vậy, thân thể hắn, bởi vì khát vọng giải thoát mà trương đau, trong lòng hắn bây giờ chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là đem nữ nhân đáng giận này, ôm đến giường, hung hăng chà đạp một phen.

Không kịp nghĩ lại, hắn đã muốn động thủ đem thân hình nhỏ nhắn Diệp Lạc kia bế lên, đi nhanh hướng cung đi vào trong.

Diệp Lạc bị bàn tay to song cường mà hữu lực ôm, nháy mắt thanh tỉnh lại, không, nàng không cần như vậy, nàng không cần giống như mẹ, yêu một người không thương chính mình, nàng không muốn lại lặp lại câu chuyện của mẫu thân! Nàng không nghĩ cùng mẫu thân giống nhau, đến lúc chết đi, vẫn đang đối nhớ mãi không quên bạc hạnh của phụ thân!

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc nhìn không được dùng sức từ chối, nhưng là, Từ Dạ hai tay gắt gao ôm lấy nàng, nàng lại không dám dùng tới nội lực, chỉ có thể đủ khi hắn trong lòng không ngừng mà nhấp nháy giây dụa.

Mà Diệp Lạc một lòng muốn chạy trốn Từ Dạ, lại quên mất một điều khác, thân thể mềm mại kia ở trong ngực của nam nhân đang tràn ngập dục - vọng, là một loại mê hoặc trí mạng!

Quả nhiên, Từ Dạ bởi vì Diệp Lạc giây dụa, trong mắt dục vọng lại thêm vài phần, hắn cúi đầu nhẹ nhàng mà khéo léo liếm liếm vành tai trắng nõn của Diệp Lạc kia, thanh âm khàn khàn, ở nàng bên tai nói nhỏ

“Tiện nhân, nếu ngươi không ngại bản thái tử ở chỗ này đem ngươi quần áo thoát ra, ngươi tốt nhất cũng đừng có lộn xộn! Nếu không, bản thái tử không ngại mọi người nhìn thấy thân thể ngươi!”

Hô hấp ầm ập kia, thổi vào vành tai mẫn cảm của Diệp Lạc, Diệp Lạc chỉ cảm thấy thân thể một trận sợ run, nghe rõ ràng hàm ý trong lời nói Từ Dạ, trên mặt tái nhợt nháy mắt bị nhiễm một tầng hồng sắc, cảm giác như thế, đối Diệp Lạc là xa lạ, nhưng là, nàng mẫn cảm, vẫn là biết thứ đang dán chặt lấy bên hông nàng là cái gì, lập tức sợ tới mức không dám cử động nữa.

Nhìn đến Diệp Lạc sợ tới mức một cử động cũng không dám, Từ Dạ trên mặt lạnh lùng lộ ra một cái vừa lòng mỉm cười, sau đó dụng lực đem thân thể mềm mại Diệp Lạc kề sát trên thân thể cao lớn chính mình, đi nhanh hướng phòng ngủ rồi cung đi đến.

Sau khi hai người rời đi, hành lang gấp khúc lại khôi phục hoàn toàn yên tĩnh, chính là, cách hành lang gấp khúc địa phương cách đó không xa, ở trong bụi hoa, ẩn ẩn thấy, một vị thiếu niên áo trắng chính là vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Rối rắm 2

Từ Ảnh đứng bất động ở trong bụi hoa, con người đen tã mị rực lửa, nhìn thẳng vào phương hướng Từ Dạ ôm lấy Diệp Lạc rời đi. Đôi môi gắt gao mím chặt, sắc mặt âm lệ, khuôn mặt ôn hòa mỉm cười ngày thường, đã mất đi bóng dáng. Hắn giờ phút này, phảng phất trong đầu phần nộ như sư tử, nhìn thấy kẻ cướp con mồi của mình đầy hận ý.

Vừa mới, thời điểm ở phía sau trong vườn hoa, hắn đang chuẩn bị đuổi theo Diệp Lạc, lại phát hiện có người khác ở nhìn lén, vì thế, hắn thay đổi chủ ý, hướng bóng đen kia đuổi theo, nhưng không ngờ, đuổi tới nơi này, lại nhìn thấy Từ Dạ cường hiếp Diệp Lạc, thấy một màn này, hắn cơ hồ xúc động mà

ngồi tiến lên đi hung hăng giáo huấn Từ Dạ một chút! Nhưng là, lý trí lại nói cho hắn biết, không thể làm như vậy!

Vừa mới tuy rằng khoảng cách khá xa, hắn thấy không rõ lắm biểu tình trên mặt Diệp Lạc, nhưng là, nhìn đến động tác Diệp Lạc cứng ngắc, hắn vẫn cảm thấy Diệp Lạc không tình nguyện. Nhìn đại môn cung, hắn lần đầu tiên cảm thấy thất bại, hắn tro mắt nhìn, nữ tử vừa mới còn trong ngực hắn bất lực khóc, giờ phút này bị trọng phụ của nàng ôm vào trong ngực, mà hắn, lại cái gì cũng không thể làm!

Từ Ảnh nhìn hành lang gấp khúc cùng ngọn đèn âm đạm, hai tay nắm chặt thành quyền, tuần mi lạnh như băng lộ ra một tia âm tàn:

Từ Dạ, ngươi sẽ hối hận việc ngươi làm hôm nay!

Vào cung, Từ Dạ ôm lấy Diệp Lạc, bước đi tiến phòng ngủ, dùng sức đem cửa phòng ngủ đá lên, sau đó nặng nề mà đem Diệp Lạc ném ở trên giường, xoay người một cái, đem Diệp Lạc đặt ở dưới thân.

Diệp Lạc lúc này đã bình tĩnh lại, nàng tuy rằng bị Từ Dạ đặt ở dưới thân, không thể động đậy, nhưng là, nàng cũng không gãy dựa, tùy ý Từ Dạ xé rách y phục của nàng, một đôi đôi mắt đẹp thu thủy lại che kín phần hạ nhìn nam nhân của nàng, lý trí và bình tĩnh âm thanh lạnh lùng nói

“Thái tử điện hạ, ngươi không phải yêu Linh Nhi sao? Hôm nay là ngày ngươi cùng nàng thành thân, chẳng lẽ ngươi nghỉ ở nơi này cùng thiếp thân đi ngủ sao?”

Từ Dạ nghe xong lời lạnh lùng mà Diệp Lạc nói, tay xé rách quần áo mỉm cười, hai tròng mắt bị dục vọng che kín thanh tĩnh vài phần, nháy mắt, hắn tối tăm nghiêm mặt, con ngươi đen phụt ra nhất đám hỏa hoa, lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Lạc bị hắn đặt ở dưới thân, ngữ khí không có một tia độ âm nói

“Tiện nhân! Đây là lý do ngươi cự tuyệt bản thái tử?”

Diệp Lạc lặng yên nhìn hắn, nàng thậm chí có thể cảm giác được hô hấp ấm áp đang thổi trên mặt nàng, lần đầu tiên nàng có khoảng cách gần như vậy để đánh giá nam nhân bá đạo này, nàng phát hiện hắn kỳ thật bộ dạng thực anh tuấn, có lẽ hắn không tuấn mỹ như Từ Ảnh, nhưng là, hắn so với Từ Ảnh nam nhân khí phách hơn 1 phần.

Đôi mắt ánh mắt đánh giá của Diệp Lạc, trên mặt Từ Dạ đột nhiên hiện lên một chút trào phúng cùng khinh miệt, hắn phất chốc bứt ra rồi đi, đứng ở trước giường, trong tròng mắt đen tràn đầy hèn mọn cùng khinh thường

“Tiện nhân, ngươi xem đủ chưa? Đây là thủ đoạn ngươi mê hoặc bản thái tử sao? Đáng tiếc, bản thái tử bây giờ đối với ngươi đã không có hứng thú rồi! Bản thái tử nói cho ngươi biết, trong mắt bản thái tử ngươi bất quá là một tiện nhân dâm phụ thôi!”

Tâm Diệp Lạc giống như bị người dùng đao khoét đi thực đau đớn, nàng cố nén nước mắt muốn tràn mi ra, thanh âm run rẩy nói

“Ngươi nhục nhã đủ chưa? Nếu đủ, mời ngươi rời đi!”

Từ Dạ khẽ hừ lạnh lùng, con ngươi đen lợi hại giống như lưỡi đao gắt gao chăm chú nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của Diệp Lạc, ngữ khí hàn triệt như đông

“Tiện nhân, ngươi tốt nhất liền nghe bản thái tử an phận sống ở chỗ này, nếu không bản thái tử sẽ làm ngươi sống không bằng chết!”

Nói xong, Từ Dạ thu hồi ánh mắt, lạnh lùng xoay người, bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nhẫn nhục

Nhìn cửa phòng ngủ bị nặng nề đập ra, phát ra tiếng vang thật lớn, nước mắt Diệp Lạc, mơ hồ đã nhòe cả hai mắt! Trong nháy mắt như vậy, nàng có mãnh liệt muốn chạy trốn khỏi nơi này, nàng thật sự không thể chịu đựng được nam nhân này giống như ác ma, một lần lại một lần nhục nhã nàng!

Nhưng là, nàng hiện tại trừ bỏ cắn chặt lấy khớp hàm, mặc cho hắn nhục nhã, lại cái gì cũng không thể làm, nàng không thể trốn chạy, mẫu thân trước khi lâm chung di ngôn rõ ràng khắc ở trong đầu của nàng, hiện tại mẫu thân qua đời, đã nhiều năm rồi, nhưng là, nàng cho tới bây giờ vẫn nhớ rõ, mẫu thân trước khi lâm chung, giữ chặt tay nàng, ngữ khí khó khăn nói với nàng, bởi vì hoàng thượng đối với nàng có ân, cho nên, muốn nàng nhất định phải giúp hoàng thượng, trợ Từ Dạ đi lên ngôi vị hoàng đế. Nếu không, nàng chết không nhắm mắt.

Nước mắt khuất nhục làm ướt áo gối trắng nõn, nếu không phải hoàng thượng đối mẫu thân có thiên đại ân tình, nàng thật sự muốn thoát đi lao tù hào nhoáng này, thoát đi nam nhân ác ma này.

Nàng không biết, hoàng thượng đối mẫu thân có ân tình gì, nhưng là, nàng lại không thể làm cho mẫu thân chết không nhắm mắt! Mẫu thân đau khổ cả đời, cuối cùng buồn bức mà chết, có thể làm cho mẫu thân trước khi chết vẫn nhớ kỹ trong lòng thì trừ bỏ phụ thân bạc hạnh ở ngoài, chính là báo đáp

ân tình hoàng thượng, cho nên, nàng là nữ nhi duy nhất của mẫu thân, vô luận như thế nào, không thể thoái thác! Đây là số mệnh của nàng.

Ngoài phòng ngủ, truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Diệp Lạc hít sâu một hơi, kèm chế chua xót trong lòng, lau đi vết lệ trên mặt, khôi phục biểu tình lãnh đạm. Nàng không muốn bất luận kẻ nào thấy nàng yếu ớt, trong đó bao gồm Thanh nhi. Bởi vì, nàng không muốn nhìn thấy, Thanh nhi lo lắng vì nàng.

Cửa phòng ngủ, bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Thanh nhi vẻ mặt lo lắng thẳng bước đi tiến vào, nhìn đến Diệp Lạc lặng yên ngồi ở trên giường, nhẹ giọng hỏi

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

Diệp Lạc miễn cưỡng cười cười, nói

” Ta không sao, Thanh nhi, đã trễ thế này, làm sao ngươi còn không nghỉ ngơi?”

Thanh nhi chậm rãi đi tới, khi nàng nhìn đến ánh mắt Diệp Lạc sung đỏ thì không khỏi sợ hãi, giựt mạnh bả vai Diệp Lạc, kích động hỏi

“Tiểu thư, làm sao người khóc? Ai khi dễ người?”

Diệp Lạc nhẹ nhàng rút tay ra, kéo Thanh nhi ngồi ở bên cạnh, khẽ lắc đầu, khàn khàn thanh âm nói

“Ta không sao, chỉ là vừa mới vừa ở bên ngoài thổi gió, hạt cát thổi vào trong mắt rồi, hiện tại đã muốn không có việc gì rồi, ngươi đừng lo lắng.”

Thanh nhi hiển nhiên không tin lời Diệp Lạc nói, nàng trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói

“Tiểu thư, người đừng lừa nô tỳ, nô tỳ vừa mới ở trong đại điện nhìn thấy thái tử gia rồi, có phải hay không thái tử gia vừa mới làm gì với người?”

Thanh nhi nói tới đây, dừng một chút, bỗng nhiên đứng lên, phẫn nộ nói

“Thái tử gia thật sự là quá đáng! Hắn làm sao có thể đối tiểu thư như vậy! Nô tỳ đi tìm hắn nói chuyện!”

Nghe lời Thanh nhi nói, lại gọi lên chua xót trong lòng Diệp Lạc, nàng bỗng nhiên cao giọng quát

“Thanh nhi! Ngươi đừng nói gì cả!”

Diệp Lạc hít một hơi thật sâu, cố nén nước mắt tràn mi, thanh âm từ tốn, nói

” Thanh nhi, ngươi đừng tưởng tượng, hắn không làm gì đối với ta. Đã muộn, ngươi trước trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

Thanh nhi vẻ mặt không cam lòng nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên cắn răng một cái, dẫm mạnh chân, xoay người đi ra ngoài.

Diệp Lạc nhìn bóng lưng Thanh nhi biến mất ở trong phòng ngủ, trong mắt hiện lên một tia hối lỗi, nàng biết, Thanh nhi đối với nàng trung thành và tận tâm, không muốn nàng chịu một chút ủy khuất, nhưng là, đây là hoàng cung, không phải địa phương bình thường, nàng sao có thể để cho Thanh nhi lỗ mãng như thế? Nàng lại càng không nguyện ý vì vậy mà hại Thanh nhi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Để non

Sáng sớm, trên bầu trời vẫn đang còn mỏng manh sương sớm, vài ánh nắng mặt trời theo đám sương chiếu xuống, hình thành nhiều màu phản chiếu, làm cho người khác hoa mắt.

Mai trên cây bị sương sớm thấm vào một đêm, nở đầy từng đóa hoa mai, sáng sớm ở chạc cây là những chú chim sẽ đang gọi tới gọi lui kiếm ăn, thỉnh thoảng lại chạm vào lá cây rơi xuống vô số giọt sương như những viên ngọc. Chợt có tiếng bước chân truyền đến, kinh động kiếm ăn của chú chim nhỏ, phát ra vài tiếng chim hót thanh thúy.

Dạ Vân điện, bao phủ đám sương nhiều màu, có vẻ so với bình thường nhiều thêm vài phần thần bí cùng yên tĩnh.

Bỗng nhiên, một tiếng thét nữ tử chói tai tràn ngập thống khổ tê lương, phá vỡ yên tĩnh sáng sớm vốn có, theo tiếng thét chói tai hạ xuống, một trận cước bộ hỗn loạn theo Lưu Vân Các truyền ra, một cung nữ thần thái kinh hoàng chạy đến, lớn tiếng kêu lên

“Không xong, người đâu, mau tới đây, Linh sùng phi Linh sùng phi nàng...!”

Cung nữ nói tới đây, phút chốc ngừng miệng, không dám nói gì thêm, chính là thần thái vẫn đang cực kỳ lo lắng.

Một quản sự bộ dáng thái giám bước nhanh tới, tức giận nói

”Chuyện gì hết ha hết hoảng như thế? Không được rối loạn quy củ!”

Cung nữ nhìn thấy quản sự thái giám lại đây, giống như thấy được cây cỏ cứu mạng, cũng bất chấp quy củ trong cung, kéo quản sự thái giám lại, lắp bắp nói

“Luu công công mau mau Linh sùng phi...!”

Quản sự thái giám không kiên nhẫn kéo ống tay áo, tức giận quát

“Người đang ở đây nói bậy bạ gì đó? Có chuyện gì còn không mau mau nói đi? Như thế hết ha hết hoảng, còn ra thể thống gì?”

Cung nữ bị quản sự thái giám quát, bình tĩnh không ít, nàng vội vàng đối quản sự thái giám nói

”Luu công công, mau cho người ta đi mời ngự y, Linh sùng phi Linh sùng phi nàng...!”

Quản sự thái giám thấy nàng thần sắc kích động, biết đã xảy ra đại sự, liền hỏi tới

“Linh sùng phi làm sao vậy? Người nói từ từ ta còn hiểu được!”

Cung nữ kia nhìn nhìn mọi nơi, thấy chung quanh không ai, thế này mới nhỏ giọng ở bên tai quản sự thái giám nói

”Luu công công, nô tỳ vừa mới nhìn thấy hạ thân Linh sùng phi chảy rất nhiều máu”

Quản sự thái giám a một tiếng, kinh hô, hấn vội vàng đối vị kia cung nữ phân phó nói

“Người mau trở về nhìn xem, ta cho người đi gọi ngự y!”

Nói xong xoay người bước vội đi, chạy vài bước, như là nghĩ tới cái gì, lại vội vàng quay đầu hướng vị kia cung nữ đề thanh nói”Cẩn thận hầu hạ một chút, đây chính là đại sự rồi! Linh sùng phi nếu có cái gì không ổn, chính là ta cũng bảo vệ không được mạng chó của người!”

Cung nữ thần sắc kích động lung tung gật gật đầu, sau đó không dám chậm trễ xoay người hướng Lưu Văn Các chạy tới. Trong phòng ngủ xa hoa Lưu Văn các, Diệp Linh biểu tình thống khổ nằm ở trên giường không ngừng vận vẹo kêu rên, bụng truyền đến đau đớn, làm dung nhan xinh đẹp của nàng có điểm vận vẹo, mồ hôi không ngừng mà theo trên trán chảy xuống, áo ngủ kia mỏng manh trên có một mảng lớn máu tươi nhìn thấy ghê người.

Dưới bụng, máu tươi vẫn đang không ngừng mà ra bên ngoài, Diệp Linh cố nén đau đớn trong bụng, ngồi dậy, nhìn dưới bụng một vết máu tăng lớn chói mắt, nàng bởi vì đau đớn mà trên mặt tái nhợt lộ ra một chút ý cười vận vẹo tàn nhẫn.

Trong bụng lại truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, Diệp Linh rút cuộc chịu đựng không nổi thống khổ như thế, phát ra một tiếng thét chói tai tê lương, nặng nề mà ngã trên giường.

Lúc này, phòng ngủ bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, ngay sau đó một vị cung nữ kích động kêu lên

“Linh sùng phi, người làm sao rồi? Người đừng dọa nô tỳ, ngự y rất nhanh đã tới rồi, người kiên nhẫn một chút, nô tỳ mang nước ấm đến cho người”

Bụng đau đớn vẫn đang một trận rồi một trận, Diệp Linh thở nhỏ nuông chiều từ bé, nào đã chịu đau đớn như vậy? sau khi cung nữ xoay người đi ra, nàng lộ ra một chút tươi cười dữ tợn dữ tợn mà vận vẹo, sau đó mất tối sầm, liền ngất đi.

Ngay tại thời điểm Diệp Linh bất tỉnh không lâu, ngoài phòng ngủ liền truyền đến một trận hỗn độn tiếng bước chân, vị kia cung nữ trên tay bưng một chậu nước ấm, dẫn theo một đám ngự y tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Nghi hung

Từ Dạ nhận được tin tức, thời điểm chạy về Dạ Văn điện, Diệp Linh đã được ngự y khám và chữa bệnh, định chỉ đại lượng xuất huyết, nàng trong hôn mê đã tỉnh lại, chỉ là bởi vì mất máu rất nhiều, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cả người thoát nhìn cực độ suy yếu.

Từ Dạ sắc mặt âm lệt, đi đến bên cạnh Diệp Linh, lấy tay nhẹ nhàng mà vuốt ve trán nàng, vì nàng lau đi mồ hôi trên trán, trong mắt hiện lên một tia thương yêu, ôn nhu hỏi

“Linh Nhi, nàng vẫn khỏe chứ? Còn có chỗ nào không thoải mái?”

Diệp Linh kinh ngạc nhìn Từ Dạ, trên mặt của nàng có nỗi đậm bi thương, qua một hồi lâu, mới bỗng nhiên kêu một tiếng, bỏ nhào vào trong lòng Từ Dạ, âm thanh tê tái kêu khóc nói

” Từ Dạ, hài tử của thiếp không còn nữa rồi, hài tử của chúng ta không còn nữa rồi, hài tử của thiếp!..”

Từ Dạ động tác ôn nhu đem Diệp Linh ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng của nàng, ôn nhu an ủi

“Linh Nhi đừng khóc, đừng thương tâm quá, đứa nhỏ chúng ta về sau sẽ có, hiện tại nàng thân mình quá yếu, cái gì cũng không cần nghĩ, trước hảo hảo nghỉ ngơi.”

Diệp Linh nằm ở trong lòng Từ Dạ, đang lúc mọi người không nhìn tới, liền lộ ra một chút ý cười âm lãnh, tiếp theo lại khóc đến thương tâm hơn, nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt che kín lên, thương tâm nhìn Từ Dạ, phảng phất như người vứt bỏ đứa nhỏ, khóc nói” Từ Dạ, thiếp thân thực xin lỗi chàng, không có bảo vệ tốt con của chúng ta, là lỗi thiếp thân, đều là lỗi thiếp thân nha, hiện tại đứa nhỏ không còn, thiếp thân cũng không muốn sống”

Từ Dạ trong mắt đen phụt ra tia lửa giận, tuấn dung lạnh lùng giống như lên một tầng sương, ôm Diệp Linh trong tay, hơi hơi dùng sức, lạnh giọng hỏi

“Linh Nhi, lời này của nàng là có ý gì? Chẳng lẽ nói, có ai thương tổn nàng?”

Diệp Linh xui lơ ở trong lòng Từ Dạ, khóc đến thở không ra hơi, qua một hồi lâu, mới miễn cưỡng ngừng tiếng khóc, nức nở nói

” Thiếp thân hôm qua bởi vì nôn oẹ gay gắt, thấy thức ăn đã muốn nôn, thiếp thân nghĩ, không ăn được đồ ăn, thể trạng thiếp thân lại không được tốt, nghĩ đến tỷ tỷ trước đó vài ngày đưa cho thiếp thân nhân sâm ngàn năm, nên sai người ta đi làm cho thiếp thân bát súp, nhưng là thiếp thân uống xong bát súp, đã cảm thấy trong bụng từng đợt phát đau, hôm qua thiếp thân tưởng dạ dày không khỏe, trong lòng cũng không có nghĩ nhiều, thiếp thân đợi chàng lâu, không thấy chàng trở về phòng, thiếp thân cũng thấy cung nhân hầu hạ đã đi ngủ rồi, nhưng là, sáng sớm ngày hôm nay, trong bụng liền đau đớn khó nhịn, sau đó chảy rất nhiều máu, con của chúng ta con của chúng ta cũng không còn!”

Nói xong, Diệp Linh cũng nhịn không được nữa, gào khóc lên.

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, cắn răng nói

“Tiện nhân kia! Dám thương tổn nàng, bản thái tử tuyệt đối sẽ không buông tha!”

Trong mắt Diệp Linh hiện lên vẻ đắc ý, nháy mắt lại thay biểu tình bi thương, nàng lấy tay giữ chặt ống tay áo Từ Dạ, khóc nói

“Từ Dạ, chàng đừng xúc động, có lẽ chuyện này cùng tỷ tỷ cũng không có quan hệ. Thiếp dù sao cũng là thân muội muội của nàng, nàng sẽ không đối với thiếp như vậy “

Từ Dạ tức giận nói

“Linh Nhi! Nàng còn gọi là tỷ tỷ của nàng? Nếu như không phải tiện nhân đó hại nàng, ở trong Dạ Vân điện, lại có cung nhân lớn mật như thế? Hừ! Xem ra bản thái tử thật sự là xem thường tiện nhân đó rồi!”

Trên mặt xinh đẹp kia của Diệp Linh lộ ra biểu tình thống khổ, nàng khóc đến không thành tiếng

“Thiếp thật sự là không muốn tin là tỷ tỷ hại thiếp. Thiếp là thân muội muội của nàng nha nàng làm sao có thể đối với thiếp như vậy!”

Từ Dạ thấy Diệp Linh cực kỳ bi thương, cảm thấy không đành lòng, đành nhịn ở trong lòng, an ủi Diệp Linh một phen, sau đó sai cung nhân hầu hạ Diệp Linh, chờ Diệp Linh khóc mệt, thời điểm ngủ thật say, thể này mới đứng dậy đi ra Lưu Vân các, mặt âm trầm, hướng cung Diệp Lạc đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Khách không mời mà đến

Diệp cung, trong phòng ngủ.

Diệp Lạc lặng yên ngồi ở trước bàn trang điểm, Thanh nhi đứng ở sau lưng nàng, nhanh nhẹn vì nàng chải mái tóc đen bóng. Một lát sau, Thanh nhi đem một cây ngọc trầm nhẹ nhàng mà cài lên, sau đó lui về phía sau từng bước, lộ ra một nụ cười hài lòng.

Diệp Lạc thần nhiên đánh giá bóng hình xinh đẹp trong gương đồng, đột nhiên hỏi

“Thanh nhi, ngày hôm nay Lưu Vân Các chuyện gì xảy ra sao?”

Thanh nhi hơi sững sờ, có điểm mông lung nói

“Nô tỳ không biết nha? Tiểu thư, làm sao người hỏi như vậy?”

Diệp Lạc hơi hơi nhăn lông mày, nói

” Buổi sáng hôm nay, ta nghe bên kia Lưu Vân Các rất là ầm ĩ, không biết chuyện gì xảy ra.”

Thanh nhi vẻ mặt khinh thường nói

“Còn có thể có chuyện gì nha, đại khái nhị tiểu thư làm sùm phi lên giọng thôi! Hừ! Nô tỳ chính là không quen nhìn nàng ta như vậy!”

Diệp Lạc nhíu đôi mi thanh tú, nhẹ giọng quát nói

” Thanh nhi! Không nên nói vậy!”

Thanh nhi cong miệng lên, đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên ngoài phòng ngủ truyền tới một trận bước chân, ngay sau đó, cửa phòng ngủ bị người dùng chân đá văng ra thật mạnh, phịch một tiếng, thái giám bên người Từ Dạ dẫn vài thị vệ xông vào.

Thanh nhi thấy người tới không hề cấp bậc lễ nghĩa, bước lên che phía trước Diệp Lạc, tức giận quát

“Các ngươi làm cái gì vậy? Tẩm cung Thái Từ Phi là nơi bọn nô tài các ngươi có thể xông vào sao?”

Vị thái giám đứng đầu kia lạnh lùng cười, khinh thường nhìn Thanh nhi liếc mắt một cái, sau đó đối Diệp Lạc âm thanh lạnh lùng nói

“Ta phụng chỉ thái tử gia, tiến đến tước nữ hung thủ hạ độc Linh sùm phi! Ai dám ngăn trở giết không tha!”

Thanh nhi phần nộ nhìn vị thái giám kia, tức giận quát

“Lớn mật! Cái gì hung thủ hạ độc Linh sùm phi? Nơi này là tẩm cung Thái Từ Phi! Chẳng lẽ ngươi nói Thái Từ Phi là hung thủ hạ độc Linh sùm phi sao?” Thái giám kia cũng không để ý tới chất vấn Thanh nhi, mặt không thay đổi đối Diệp Lạc nói

” Thái Từ Phi, nô tài đắc tội!”

Nói xong đột nhiên, quay đầu đối bên cạnh thị vệ quát

“Bắt!”

Vài thị vệ nghe lệnh, định tiến lên bắt Diệp Lạc, Thanh nhi thấy bọn họ định bắt Diệp Lạc, không khỏi vội vàng, mạnh tiến tới một bước, đã sớm đem quy củ trong cung xuống sau đầu đi, sắc mặt nàng trầm xuống, sẽ đối vài thị vệ kia hạ sát thủ.

Trong phòng ngủ không khí khẩn trương lên 1 chút, trong phòng tràn ngập áp lực cùng sát khí trầm trọng, ngay tại thời điểm song phương hết sức căng thẳng, Diệp Lạc vẫn không có mở miệng, bỗng nhiên lên tiếng nói

” Thanh nhi, dừng tay!”

Thanh nhi do dự một chút, quay đầu nhìn Diệp Lạc, sát khí trên mặt tràn ngập không cam lòng, nhưng là, dưới ánh mắt Diệp Lạc sắc bén, không thể không tình nguyện lui ra.

Diệp Lạc theo ghế trước bàn trang điểm đứng lên, chậm rãi đi đến vị thái giám trước mặt kia, một đôi mắt to trong suốt phát ra ánh mắt sắc bén, gắt gao nhìn thẳng mặt vị thái giám đi đầu, gần từng tiếng hỏi

“Vị công công này, ngươi là phụng chỉ thái tử tiến đến tước nữ Bồn cung sao?”

Vị thái giám kia dưới ánh mắt sắc bén của Diệp Lạc, kim lòng không đầu lui về phía sau mấy bước, trên mặt hiện lên một tia sợ hãi, chậm rãi nói

” Thái tử gia có lệnh, Thái Từ Phi độc hại Linh sùm phi, lập tức bắt giam đi tới Hình đường!”

Diệp Lạc trên mặt không chút biểu tình đột nhiên lộ ra một chút cười lạnh, nhìn thái giám chậm rãi nói

“Thật không? Thái tử gia nói Bồn cung độc hại Linh sùm phi có chứng cứ không?”

Thái giám kia biểu tình xẹt qua một tia mắt tự nhiên, hấn chần chờ một chút, sau đó nói

“Thái Tử Phi, nô tài chính là phụng mệnh tiến đến bắt người, về phần chứng có hay không, cũng không phải nô tài có thể biết đến, nếu là Thái Tử Phi có gì nghi vấn, thỉnh đi trước Hình bộ hướng thái tử gia đề hỏi, hiện tại thỉnh Thái Tử Phi không cần khó xử nô tài.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hình đường

Thái giám đi đầu nói một phen, đem mọi chuyện cần thiết đều nói ra, bất quá, hấn nói một phen nhưng cũng không giả, hấn thật sự là phụng chỉ Từ Dạ, tiến đến tróc nã Diệp Lạc đi đến Hình bộ, còn nguyên nhân, hấn cũng rất rõ ràng. Chẳng qua, hấn vốn là cung nhân lớn lên trong cung, phải xem xét tình hình mà hành động, gặp Diệp Lạc lúc Thái Tử Phi thất thế, liền muốn đến cáo mượn oai hùm một phen, lại không ngờ được Thái Tử Phi thất sủng này cũng là một quả hồng cứng rắn, đối mặt tình huống như thế, cũng không như hấn tưởng tượng, khóc sụt sùi, hô to oan uổng, mà là bình tĩnh không mất uy nghi chất vấn lại hấn.

Diệp Lạc biết rõ thái giám kia theo như lời nói cũng không phải giả, hấn coi thân phận Thái Tử Phi, ngay cả khi không được Từ Dạ sủng ái, cung nhân này cũng thành thật không dám như thế đãi nàng, bởi vì, nàng ở trong Dạ Vân điện tuy rằng không được thế, nhưng là, nàng cũng là Thái Tử Phi hoàng thượng tự mình chỉ hôn. Nếu không phải Từ Dạ tự mình hạ lệnh, cung nhân này lại dám xông thẳng tầm cung của nàng?

Diệp Lạc nghĩ đến đây, trên mặt không khỏi lộ ra một chút cười khổ, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, từ sau khi nàng gả cho Từ Dạ, nàng liền nhận định cục diện cùng Diệp Linh tỷ muội tương tàn, chính là nàng thật không ngờ, ngày này đến mức cực nhanh như thế, nàng nghĩ đến, Diệp Linh nay thành sườn phi của Từ Dạ, lại đang mang thai, trong lòng hấn là đã không quá hận nàng, nhưng là, nàng đánh giá sai hận thù Diệp Linh đối với nàng, trải qua mấy tháng ở chung, nàng biết rõ tính cách Từ Dạ, tuy rằng Từ Dạ đối với nàng tất cả oán hận, nhưng là, cũng sẽ không lợi dụng thủ đoạn như vậy để hãm hại nàng, lấy tính cách của hấn, muốn hại nàng, tất nhiên sẽ quang minh chính đại.

Mà nàng tuy rằng cùng Diệp Linh ở chung thời gian cũng không nhiều, nhưng là, từ nhỏ ở ngoài, thời điểm lễ mừng năm mới, đi theo mẫu thân quay về Diệp phủ, nàng cùng Diệp Linh tuổi không kém nhiều, nàng chính là so với Diệp Linh lớn hơn vài tháng, mà không biết vì sao, ánh mắt đầu tiên Diệp Linh xem nàng, biết có tỷ tỷ như vậy, Diệp Linh liền chán ghét nàng, trước đây, nàng không chỉ một lần bị Diệp Linh ám hại, đối với muội muội thủ đoạn này, nàng thật sự là hiểu rất rõ! Diệp Linh bề ngoài ngọt ngào nhu nhược, trong mắt mọi người, vẫn nhu thuận động lòng người, nhưng là, chỉ có Diệp Lạc biết rõ, người như Diệp Linh, cũng không như bề ngoài của nàng thiện lương đáng yêu, nội tâm của nàng âm hiểm giả dối, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, việc này, thời điểm Diệp Lạc tại Diệp phủ đã lĩnh giáo qua.

Trước đây, nàng từng đem chuyện bị Diệp Linh hãm hại nói với mẫu thân, nhưng là, mẫu thân lại nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, nói cho nàng biết, nàng là tỷ tỷ, Diệp Linh là muội muội, làm tỷ tỷ, không thể cùng muội muội tính toán chi li, nhường cho nàng một chút. Mà bây giờ, nàng cũng hiểu được khổ tâm mẫu thân. Mẫu thân khi đó, chẳng qua là không muốn làm cho phụ thân khó xử, cho nên, mới như vậy nói với nàng.

Chính là, hiện tại nàng vẫn đang muốn nhìn sao? Nàng không muốn lui nữa, nàng một mặt nhùng nhặn, lại không thể làm cho Diệp Linh buông tha nàng, ngược lại một lần lại một lần nữa hãm hại nàng, hôm nay xem cung nhân này tới hung hung, chuyện này, nhất định không phải là nhỏ, nhưng là bất kể như thế nào, nàng hiện tại cũng phải đi đối mặt. Cũng thế, hôm nay liền cùng người của Diệp gia, hoàn toàn chấm dứt thôi!

Diệp Lạc nghĩ đến đây, thật sâu hít một hơi, chậm thanh đối thái giám kia nói

”Bọn người chính là nghe lệnh của chủ nhân, Bồn cung cũng không làm khó người, Hình bộ kia, người mang Bồn cung tiến đến thôi!”

Thanh nhi thấy Diệp Lạc đáp ứng đi tới Hình bộ, trong lòng không khỏi khẩn trương, nàng gấp giọng kêu lên

“Tiểu thư! Người không thể đi!”

Diệp Lạc quay đầu đối Thanh nhi hơi hơi ý bảo nàng không nên hoảng hốt, sau đó cũng không quay đầu lại đi theo thái giám kia ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Báo tin

Thanh nhi nhìn Diệp Lạc rời đi, trong lòng gấp đến độ xoay quanh, nhất thời không biết như thế nào cho phải, nàng tuy rằng không hiểu luật pháp, nhưng

là, thân là dân chúng Tây Lương quốc, bình thường nằng cũng là biết đến, ở Tây Lương quốc, trừ phi là phạm vào tội ác tày trời, mới có thể bị bắt cảm Hình bộ. Mà nay Diệp Lạc bị Từ Dạ hạ lệnh áp hướng Hình bộ, nhất định là đã xảy ra đại sự.

Theo lời thái giám kia, chuyện Diệp Lạc độc hại Diệp Linh, nằng căn bản là không tin, bởi vì, nằng từ nhỏ lớn lên đi theo bên người Diệp Lạc, phi thường hiểu biết tính cách Diệp Lạc, Diệp Lạc tuy rằng mặt ngoài đối với người lãnh đạm, nhưng là nội tâm lại cực kỳ thiện lương, thời điểm nằng ở trong Thủy Vân cung, từng tận mắt thấy Diệp Lạc bởi vì luyện công mà ngộ thương một chú chim nhỏ mà thương tâm không thôi, cuối cùng còn tự mình đem con chim nhỏ kia tỉ mỉ trị liệu hảo miệng vết thương, một lần nữa bắt nó thả lại rừng rậm mới từ bỏ, một người thiện lương như thế, như thế nào lại hạ độc muội muội của mình?

Thanh nhi ép chính mình tỉnh táo lại, tỉnh tề trầm tư một phen, cảm thấy chuyện này rất là kì quái, nằng trầm ngâm một hồi, sau đó xoay người mang tới văn chương, trải rộng giấy Tuyên Thành, sau đó cẩn thận ở phía trên viết, viết xong, nhẹ nhàng đem nét mực chưa sấy khô, thế này mới tỉnh tề cuộn lại, sau đó xoay người đi ra phòng ngủ.

Thanh nhi đi ra rồi cung, tỉnh táo đánh giá chung quanh một chút, thấy không có cung nhân chú ý tới nằng, tùy bước nhanh đi vào vườn hoa rậm rạp.

Đãi đi đến chỗ sâu trong vườn hoa, Thanh nhi ngưng thần nín thở một hồi, xác định chung quanh không có ai đằng sau, thế này mới lấy tay bỏ vào trong miệng, phát ra một tiếng huýt gió lạnh lạnh. Theo tiếng huýt gió hạ xuống, qua không lâu, ở trên bầu trời xa xa bay tới một chim điêu lông tuyết trắng.

Chim điêu trắng kia ở trên bầu trời xoay trong chốc lát, đang nhìn thấy Thanh nhi đứng ở sau vườn hoa, hai cánh vừa thu lại, sau đó vững vàng dừng ở trên vai Thanh nhi.

Thanh nhi đem cuộn giấy kia cuộn thành một cái tuyến tự tỉnh tề bỏ vào ống đồng trắng, sau đó dùng miếng khăn mềm dầy miệng ống lại, làm tốt hết thấy, nằng mới nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lưng điêu trắng, nhẹ giọng nói

“Tiểu Bạch, tiểu thư gặp nạn, ngươi nhất định phải đem thứ này đưa tận tay Du đại ca, rõ chưa?”

Trắng điêu giống như nghe rõ lời Thanh nhi nói, cúi đầu ở trên vai Thanh nhi vài cái, thật là thân thiết.

Thanh nhi nhẹ vỗ vỗ về chim điêu lông trắng ngoan kia, khẽ thở dài một tiếng, nói

”ta biết ngươi nhớ tiểu thư, nhưng là, tiểu thư hiện tại không thể gặp ngươi, nằng đang xảy ra chuyện, cần Du đại ca hỗ trợ, cho nên, ngươi bây giờ nhất định phải trước tiên đem thứ này mang về trong Thủy Vân cung đi, đưa đến tận tay Du đại ca, đã biết chưa?”

Bạch điêu có điểm không tình nguyện dùng mỏ nhẹ nhàng mà mổ nhẹ trên trán Thanh nhi, sau đó ở trên vai Thanh nhi nhảy qua mấy vòng, thế này mới lưu luyến không rời giương cánh bay lên.

Thanh nhi lặng yên đứng ở tại chỗ, nhìn trên bầu trời bóng bạch điêu càng bay càng xa, nhẹ giọng nói

“Tiểu thư, thực xin lỗi, nô tỳ lần này, không thể nghe lời của người rồi, nhị tiểu thư không phải người lương thiện, người lần này tiến đến Hình bộ nhất định cực kỳ hung hiểm, nô tỳ không thể trợ mắt nhìn người lâm vào nguy hiểm!”

Diệp Lạc bị hãm hại, việc này sự tình trọng đại, tuy rằng hoàng thượng luôn luôn nghiêng về phía Diệp Lạc, nhưng là, nếu đối phương có tâm vụ oan, mà các nằng lại tìm không thấy chứng cứ chứng minh trong sạch của mình, như vậy, cho dù hoàng thượng có bảo vệ Diệp Lạc, cũng là bất lực, Tây Lương quốc luật pháp cực kỳ nghiêm khắc, đối với phạm nhân phạm phải trọng tội như thế, lại không có khả năng minh oan, Thiên Từ phạm pháp, xử tội như thứ dân, huống chi, Diệp Lạc chẳng qua là một Thái Từ Phi không hề quyền thế ở trong cung. Thanh nhi chính là trong lòng biết chuyện nghiêm trọng, cho nên mới không để ý ám chỉ của Diệp Lạc trước khi đi, viết tờ giấy giao cho bạch điêu, đi đến Thủy Vân cung báo tin.

Nhìn thân ảnh nhỏ nhỏ bạch điêu kia, nhập vào chân trời mây xa, Thanh nhi thế này mới lặng yên xoay người hướng Lạc cung đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thái Từ Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cổ nhân

Diệp Lạc biểu tình bình tĩnh một đường đi theo phía sau thái giám kia, bên cạnh đi tới hai vị thị vệ thân hình cao lớn. Từ khi nằng tiến cung tới nay, trừ bỏ tiến đến Phụng cung thỉnh an, cùng lần lại mặt đó về sau, vốn không có rời Dạ Vân điện nửa bước.& Lúc này đây theo Dạ Vân điện hướng Hình đường lộ trình khá xa, dưới đường đi, bởi vì Diệp Lạc mặc cung trang Thái Từ Phi, bên cạnh không có một cung nữ hạ nhân, ngược lại bị hai thị vệ bộ mặt nghiêm túc áp tải bên trong, không ít cung nhân đều dừng lại cước bộ bận rộn, ghé mắt âm thầm đoán thân phận Diệp Lạc.

Nằng tuy rằng thân là Thái Từ Phi, hơn nữa đại hôn cùng Từ Dạ đã mấy tháng, nhưng là, bởi vì hiếm khi xuất đầu lộ diện, trong cung đại bộ phận cung nhân không nhận ra nằng, chính là thấy nằng quần áo hoa lệ, thần thái cao quý, lại bị thái giám bên người thái từ áp tải phía sau, cho nên không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Diệp Lạc nhìn không chớp mắt, nàng không nhanh không chậm theo phía sau vị đại thái giám kia, từng bước một hướng Hình đường đi đến, giống như chính là tùy ý ở trong cung tần bộ, cũng không phải bị người áp tải, hướng kia người nọ chỉ trở mà mặt biến sắc đến Hình đường.

Kỳ thật, nội tâm Diệp Lạc, không hề bình tĩnh giống ngoài mặt của nàng như vậy, trong lòng của nàng ưu sầu trăm mối, Diệp Linh bị người hạ độc, cảm giác đầu tiên chính là Diệp Linh cố ý, bởi vì Diệp Linh yêu Tử Dạ, mà nữ nhân bên cạnh Tử Dạ chỉ có nàng – Thái Tử Phi hữu danh vô thực cùng Diệp Linh là suren phi, cho nên, không biết nội tình bên trong, vừa nghe đến Diệp Linh bị người hạ độc, trước tiên sẽ nghĩ tới nàng là Thái Tử Phi, mà với tính cách táo bạo lãnh khốc của Tử Dạ kia, hơn nữa hấn yêu Diệp Linh sâu đậm, nghe vậy đã muốn nhận định người hạ độc chính là nàng.

Tuy rằng nàng hiện tại cũng không có nhìn thấy Diệp Linh hoặc Tử Dạ, nhưng là, theo ý mấy câu vị thái giám kia, nàng đã đoán được sự tình 7 – 8 phần, cũng đại khái hiểu được là chuyện gì.

Diệp Lạc nghĩ đến đây, nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, vốn là chị em 1 nhà, hà cớ lại làm vậy? Diệp Linh hận nàng, trong lòng nàng hiểu được, nhưng là nàng thật không ngờ, Diệp Linh vì sao hận nàng hận đến trình độ như vậy? Chẳng lẽ không đẩy nàng vào chỗ chết không vừa lòng sao?

Thị vệ Tử Thanh lặng yên đứng ở ngoài cửa lớn Hình đường, xa xa thấy đoàn người hướng nơi này đi tới, ánh mắt của hấn xẹt qua trong đó một thân ảnh mảnh mai thì trên khuôn mặt tuấn mỹ không khỏi nao nao! Đây là ý nghĩ đầu tiên trong lòng hấn. Nhưng là, đoàn người dần dần đến gần thì hấn lại thất vọng khẽ lắc đầu, vị nữ tử này quần áo đẹp để quý giá tuy rằng đáng người động tác cùng thần thái cực kỳ giống nàng, nhưng là, bộ dạng nửa điểm cũng không giống.

Thị vệ Tử Thanh trên mặt lộ ra một chút biểu tình thất vọng, trong đầu lại kim lòng không đậu mà nghĩ chuyện nửa năm trước.

Nửa năm trước, hấn phụng mệnh Tử Dạ, truy tung một sát thủ tiến đến ám sát Tử Dạ, khi đuổi theo ra kinh thành, cách kinh thành không xa phía tây trong rừng cây, rốt cục cũng đuổi kịp tên sát thủ, mà hấn vận lần không ngờ, tên kia cư nhiên âm hiểm như thế, mục đích cũng là đem hấn dẫn tới nơi này, mà ẩn trong rừng cây, đã sớm mai phục hơn mười người sát thủ.

Làm vị trí thị vệ đứng đầu của Tử Dạ, võ công của hấn đương nhiên không tệ, thậm chí có thể nói ở trên giang hồ ít người có thể là kẻ địch, nhưng là, song quyền nan địch tứ thủ, tuy rằng hấn giết nhiều sát thủ, nhưng cuối cùng hấn vẫn bị thương, ngay tại thời điểm hấn cho là hấn hấn phải chết không thể nghi ngờ, bỗng nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh thanh thúy

“Thật sự là vô dụng, ngay cả vài tên này cũng đối phó không được!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Phiêu linh

Hấn nghe vậy trong lòng phấn nộ, quay đầu hướng nơi phát ra âm thanh nhìn lại, thấy một nữ tử vận bạch y thanh đạm, khuôn mặt trắng nõn tình tế không nửa điểm son phấn, chậm rãi theo phía sau cây đi ra.

Cô gái trong tay cầm một thanh kiếm nhỏ dài, đẹp như thiên tiên, khuôn mặt một mảnh lạnh như băng, nàng lạnh lùng nhìn hấn bị nhóm sát thủ vây ở giữa, trong mắt toát ra một tia trào phúng.

Hấn luôn luôn tâm cao khí ngạo, trừ bỏ Tử Dạ, chưa bao giờ đem người khác để vào mắt, hiện tại bị một nha đầu cười nhạo, hấn sao nuốt trôi con tức này? Cho nên, hấn tuy rằng trên người nhiều chỗ bị thương, lại vẫn cùng bọn sát thủ này tiếp tục chiến đấu, không có nửa điểm lùi bước.

Nhưng là, sát thủ thật sự là nhiều lắm, hấn đã bị thương, đầu còn chống đỡ được bao lâu? Dần dần, hấn bắt đầu cảm thấy lực bất tòng tâm, động tác cũng chậm lại, trên người tự nhiên lại thêm mấy vết đao, hấn tuyệt vọng, phần hận hướng nữ tử đang cười nhạo kia, hấn nhìn lại, nếu không phải người thiếu nữ này xuất hiện, hấn vừa mới tuy rằng không địch lại, tuy nhiên có thể lui đi, lấy khinh công của hấn, đám sát thủ này còn đuổi không kịp hấn, nhưng là, vì ánh mắt nữ tử đầy châm chọc, hấn nuốt không trôi con tức này, trong lòng tự nhiên tình nguyện chết ở dưới đao sát thủ, cũng không nguyện ý bị người xem thường.

Ngay tại thời điểm hấn cơ hồ đã tuyệt vọng mà chuẩn bị buông tha cho chống cự, bỗng nhiên nữ tử kia lại động, hấn chỉ kịp thấy rõ ràng nữ tử kia nhanh chóng rút kiếm trong tay ra, sau đó bóng trắng chợt lóe, vài tên vừa mới còn vây quanh bên cạnh hấn cũng đã đều ngã xuống. Mà vị bạch y thiếu nữ kia, đang đứng bên cạnh hấn, lạnh lùng nhìn hấn.

Hấn phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn về phía sát thủ, trên mặt hiện lên một chút biểu tình kinh ngạc, sát thủ vẫn chưa chết, chính là bị người chém đứt gân chân, đều ngã xuống trên mặt đất, trong miệng kêu rên không thôi.

Hấn nhìn theo vết thương trên người sát thủ có thể thấy được, thiếu nữ kiếm thuật xuất thần nhập hóa, chính là chém đứt gân chân sát thủ, cũng không có đã thương hại đến bọn họ, chỉ là làm bọn họ mất đi năng lực hành tẩu mà thôi.

Hấn nhìn vết thương trên người sát thủ, lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ vô cùng, hấn tự thấy kiếm thuật của mình không tệ, nhưng là, so sánh với vị thiếu nữ trước mắt này, hấn đột nhiên cảm giác được kiếm thuật của hấn như đứa bé cầm nhánh cây múa loạn! Mà người kiếm thuật cao minh như thế, cũng chỉ

là một nữ tử tuổi không nhiều.

Bạch y thiếu nữ cũng không biết suy nghĩ trong lòng hấn, từ trong lòng ngực lấy ra một bình sứ nhỏ, tùy tay vứt cho hấn, sau đó lạnh lùng xoay người, hướng chỗ sâu trong rừng cây đi đến.

Trong tay hấn cầm chặt bình sứ nhỏ cô gái kia vứt cho hấn, trên mặt bình sứ còn lưu lại nhiệt độ cơ thể cùng hương thơm trên người nữ tử kia, trong lòng hấn vừa động không kịp ngẫm nghĩ nữa, lời nói đã thốt ra

“Cô nương xin dừng bước?”

Bạch y thiếu nữ đứng lại, quay đầu thân nhiên nhìn hấn, trong mắt không gọn chút sóng.

Hấn cắn chặt răng, đi lên vài bước, đề thấp giọng nói

“Cô nương có thể cho tại hạ biết tính danh không? Cô nương ân cứu mạng, tại hạ ngày khác tất báo.”

Bạch y thiếu nữ thần sắc nao nao, giống như đối với trong lời nói hấn rất là ngoài ý muốn, bất quá, nàng rất nhanh liền mỉm cười, sau đó thân nhiên nói

“Tiện tay mà thôi, không cần.”

Nói xong liền xoay người muốn ly khai.

Hấn tâm quýnh lên, bước nhanh đi vài bước, cố chấp nói

“Ta Vệ Tử Thanh cũng không thiếu người khác ân tình, thỉnh cô nương thành toàn!”

Vị bạch y thiếu nữ kia đôi mi thanh tú mỉm cười, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên đối với hấn nhoẻn miệng cười, nói

”Nếu người muốn báo ân, liền đến Thủy Vân cung tìm phiêu linh!”

Nói xong nữ tử quay đầu bước đi, đợi hấn phục hồi tinh thần lại, thân ảnh thiếu nữ đã muốn biến mất ở trong rừng cây rậm rạp.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Âm đạm

Từ nay về sau, trong lòng hấn, liền có một bóng hình xinh đẹp, vị bạch y thiếu nữ kia miệng cười làm nhạt nguyệt thất sắc, thường xoay quanh trong đầu hấn, theo thời gian trôi qua càng ngày càng in đậm

Ngay tại thời điểm Tử Thanh đắm chìm ở trong chuyện cũ, Diệp Lạc cùng đoàn người đã đi tới cửa Hình bộ, đầu lĩnh thái giám kia đã nhận ra Tử Thanh, biết Tử Thanh là người bên cạnh Tử Dạ, trên mặt hấn lộ ra một chút a dua tươi cười, thay cho cung thủ, đôi Vệ Tử Thanh nói

”Vệ thị vệ, Thái Tử Phi đã đưa đến, liền giao cho ngài!”

Vệ Tử Thanh hơi sững sờ, phục hồi tinh thần lại, liền ngẩng đầu nhìn Diệp Lạc, khoảng cách gần như thế, hấn nhìn đến người trước mắt quá giống bạch y nữ tử, trong lòng lại thất vọng, vị nữ tử này trước mắt quần áo hoa lệ, đó là đương kim Thái Tử Phi, là nữ tử Tử Dạ cực kỳ chán ghét?

Nàng cùng vị bạch y nữ tử rất giống, đặc biệt ánh mắt của nàng, toát ra hàn ý lạnh nhạt, nếu không phải bởi vì dung mạo vị thái tử phi trước mắt cùng bạch y nữ tử kém khá xa, hấn nhất định sẽ nhận lầm nàng là bạch y nữ tử.

Diệp Lạc cảm giác được có hai đạo ánh mắt của hấn đang đánh giá, trong trầm tư phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn lại, không khỏi nao nao, ánh mắt lại khôi phục vẻ lãnh đạm

Người nam nhân này, nàng đã từng cứu, chính là nàng thật không ngờ, lại ở chỗ này nhìn thấy hấn, hấn xuất hiện ở nơi này, hấn là người bên cạnh Tử Dạ.

Năm đó cứu người, Diệp Lạc sớm không để trong lòng, chính là bây giờ đang ở trong cung nhìn thấy Vệ Tử Thanh, trong lòng không khỏi hơi động một chút, nàng thật không ngờ, Vệ Tử Thanh sẽ là người của Tử Dạ, nghĩ đến đây, Diệp Lạc bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác kỳ quái, có lẽ, Tử Dạ cũng không đơn giản như người khác suy nghĩ, nếu Tử Dạ là một người thâm tàng bất lộ, như vậy, nàng đáp ứng hoàng thượng ở bên người Tử Dạ bảo hộ hấn, có phải hay không làm điều thừa?

Diệp Lạc còn không kịp nghĩ lại, bên tai đã truyền đến thanh âm lạnh lùng của Vệ Tử Thanh kia

“Thái Tử Phi, thỉnh!”

Diệp Lạc hít một hơi thật sâu, không hề do dự, tập trung tinh thần, đi theo phía sau Vệ Tử Thanh, từng bước một đi vào Hình đường.

Diệp Lạc vốn tưởng rằng, Tử Dạ quay về Hình đường đợi nàng, nhưng, làm nàng kinh ngạc là, Hình đường căn bản vốn không có người, Vệ Tử Thanh cũng không có ở chánh đường lâu, mà mang theo nàng chuyển hướng hậu đường.

Hắn nếu không nói, Diệp Lạc tự nhiên cũng không hỏi, nàng lặng yên đi theo phía sau Vệ Tử Thanh, ở nơi khúc quanh, đi ở phía trước vệ Tử Thanh lại bỗng nhiên ngừng lại, Diệp Lạc nao nao, cũng dừng bước theo, đang lúc trong lòng nàng âm thầm đoán Tử Thanh vì sao đột nhiên dừng lại thì thanh âm Tử Thanh cúi đầu truyền tới

“Thái Tử Phi, người biết một người tên là phiêu linh cô nương sao?”

Diệp Lạc trầm mặc một hồi, thần nhiên nói

“Bồn cung làm sao có thể biết người này?”

Nghe xong Diệp Lạc trả lời, Tử Thanh trên mặt hiện lên một tia âm đạm, đúng vậy, đây là đang trong cung, vị này là đường đường Thái Tử Phi, như thế nào lại nhận thức nàng? Nhưng là, hắn nhìn đến cùng nàng có vài phần rất giống nữ tử, hắn vẫn là nhìn không được hỏi, hắn nhớ rõ, nàng nói nàng kêu Phiêu linh, là người Thủy Vân cung, nhưng là, Thủy Vân cung ở trên giang hồ rất thần bí, hắn căn bản là tìm không được Thủy Vân cung ở nơi nào, hắn từng hướng bằng hữu trên giang hồ hỏi thăm tên Phiêu linh này, nhưng là, Phiêu linh ở trên giang hồ lại không người biết được.

Kiểm thuật của nàng cao minh như thế, lúc ấy cứu hắn, có lẽ bất quá là trong lúc vô ý gặp phải, thuận tay cứu hắn thôi, giống như tính tình lạnh nhạt của nàng vậy, như thế nào lại lưu lại tính danh thực làm cho hắn đi báo ân? Vệ Tử Thanh tự giễu cười, sau đó không thêm nhắc lại, đi nhanh đi thẳng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tàn khốc

Vệ Tử Thanh mang Diệp Lạc đi vòng vo, đi vào một cái đại đường, Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đại đường chỗ chính vị sắp đặt hé ra án thai, mặt sau án thai là một bức tranh thủy mặc Mãnh Hồ xuống núi thật lớn, Tử Dạ quần áo tử y giờ phút này chính đoàn ngồi ở sau án thai.

Mặc dù là ban ngày, nhưng là trong hành lang ánh sáng lại phi thường u ám, làm người ta cảm thấy có điểm âm lãnh, ở góc tường tứ phía đại đường, đều đốt có nến, mà chung quanh lại giắt không ít những thứ thoạt nhìn kì quái quái.

Nhìn những thứ đó, Diệp Lạc chỉ cảm thấy tâm từng điểm từng điểm đi xuống, nàng không phải thiên kim tiểu thư ở trong nhà cái gì cũng không hiểu, trên tường treo đầy những thứ đó, nếu nàng không có đoán sai, này đều là hình cụ Tây Lương quốc đối đãi trọng phạm bức cung. Không hề nghi ngờ, đó chính là nơi Tây Lương quốc dụng hình trọng phạm, chẳng lẽ, Tử Dạ muốn dụng hình nàng sao?

Diệp Lạc nghĩ đến đây, không hề đánh giá đại đường, mà là quay đầu hướng Tử Dạ nhìn lại, trong hành lang ánh sáng thực ám, mặc dù có đốt nến, nhưng là, trong hành lang bởi vì cực kỳ rộng, Diệp Lạc cách hắn còn có một đoạn, cho nên, Diệp Lạc chỉ thấy trên mặt hắn một bóng đen, căn bản là thấy không rõ lắm về mặt của hắn.

Vệ Tử Thanh ở phía sau, bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng một cái, trong mắt có một chút phức tạp, sau đó bước nhanh đi lên trước, đối Tử Dạ nhẹ giọng nói

“Bẩm, Thái Tử Phi đến.”

Tử Dạ theo sau án thai đứng lên, sắc mặt âm lệ nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, sau đó đối Vệ Tử Thanh vung tay lên, lạnh giọng nói

“Cho người lui!”

Vệ Tử Thanh lên tiếng trả lời, bước nhanh lui ra ngoài.

Vệ Tử Thanh vừa đi, toàn bộ trong hành lang liền còn lại Tử Dạ cùng Diệp Lạc, trong nháy mắt, trong hành lang độ ẩm giống như giảm xuống rất nhiều.

Tử Dạ bỗng nhiên bước đi đến bên cạnh Diệp Lạc, thân thủ phút chốc nắm trên cổ thon dài trắng nõn của Diệp Lạc, khóe miệng hiện lên một chút cười lạnh tàn nhẫn, ngữ khí không có một tia độ ấm nói

“Thái Tử Phi, thật to gan, đây là thái độ người nhìn thấy bản thái tử sao? Chẳng lẽ là vẫn nghĩ mình cao quý, quy củ hành lễ liền đơn giản như thế?”

Diệp Lạc cũng không có giấy dựa, môi mông hồng nhạt lại giương lên một chút cười lạnh, Từ Dạ nha Từ Dạ, ngươi trăm phương ngàn kế như thế làm cho người ta đến nơi này, là vì tránh hoàng thượng sao? Ngươi hôm nay vì Diệp Linh, là muốn đem ta vu oan giả hoá? Vẫn là trực tiếp giết ta?

Nhìn đến ý cười Diệp Lạc bên môi, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Dạ hiện lên một tia nổi giận, hần phút chốc nắm chặt cổ Diệp Lạc, tức giận quát

“Tiện nhân! Ngươi cười cái gì?”

Cổ đột nhiên bị dùng sức nắm, Diệp Lạc thiếu chút nữa thở không được, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vốn trắng nõn, bởi vì thiếu dưỡng khí mà trở nên ửng đỏ, bên môi ý cười trào phúng lại lớn hơn nữa, nàng bình tĩnh nhìn Từ Dạ, thần nhiên nói

“Thái tử điện hạ, chẳng cho rằng thiếp thân hạ độc muội muội sao?”

Từ Dạ nao lòng, hiển nhiên là không ngờ Diệp Lạc lại đột nhiên hỏi điều này, bất quá, hần rất nhanh phục hồi ý thức, cười lạnh một tiếng, buông cổ Diệp Lạc ra, ngược lại hung hăng nắm cầm Diệp Lạc, ép Diệp Lạc nhìn hần, môi mông giương lên một chút nụ cười tàn nhẫn, nói

“Tiện nhân! Ngươi nói như vậy là để chối tội sao? Bản thái tử nói cho ngươi biết, hôm nay, ngươi đừng mơ tưởng rời khỏi nơi này! Đây sẽ là phần mộ của ngươi, bản thái tử phải ở chỗ này vì Linh Nhi cùng đứa nhỏ báo thù!”

Nghe xong lời Từ Dạ nói, trong lòng Diệp Lạc chợt động, trầm tĩnh trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nàng mở to hai mắt, nhìn Từ Dạ, kinh ngạc hỏi

“Ngươi nói cái gì? Đứa nhỏ Linh Nhi không còn ư?”

Diệp Lạc lời vừa mới dứt, trên mặt cũng nặng nề mà trúng một bạt tai, cả người té ngã trên sàn nhà lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Không thể nhìn được nữa

Từ Dạ giống như sư tử đang gầm lên giận giữ, lãnh khốc vô tình nhìn Diệp Lạc ngã nhào trên đất, tức giận quát

“Tiện nhân! Ngươi không xứng kêu tên Linh Nhi, không xứng nhắc tới đứa nhỏ của bản thái tử!”

Diệp Lạc nhìn về mặt lãnh khốc của Từ Dạ, hần cho rằng là nàng giết đứa nhỏ Diệp Linh sao? Hần đã muốn nhận định là tại nàng rồi? Diệp Lạc trong lòng bỗng nhiên không thể khống chế dâng lên một cỗ phẫn nộ, nàng nhún nhường, vì một lời hứa hẹn, vì hoàn thành nguyện vọng mẫu thân, nàng vẫn lựa chọn nhường nhịn, nhưng là, bọn họ ép sát, thật sự là làm người ta không thể nhìn được nữa!

Nàng cắn chặt lấy môi, lạnh như băng không hừ một tiếng đứng thẳng lưng, mặt không thay đổi hai mắt nhìn thẳng Từ Dạ, cổ nén lửa giận trong lòng dâng lên, lạnh lùng chất vấn Từ Dạ

“Thái tử điện hạ nói thiếp thân độc hại Linh Nhi, có chứng cứ không? Nếu thiếp thân không có nhớ lầm, thái tử điện hạ bất quá là hoài nghi thiếp thân mà thôi, cho dù thiếp thân là nghi phạm, lấy thân phận thiếp thân là Thái Tử Phi, cũng có thể đăng báo Hình đường, cho phụ vương ngự thăm, mà thái tử điện hạ sai người đem thiếp thân mang đến nơi đây, chẳng lẽ là muốn vận dụng hình phạt riêng cho thiếp thân sao?”

Đôi mắt chất vấn Diệp Lạc, Từ Dạ cũng không có phủ nhận, ánh mắt của hần sắc bén nhìn Diệp Lạc, đáy mắt phảng phất có một tia dị quang chợt lóe lên, mang theo ý thị huyết, tàn khốc cười, trong giọng nói hàm chứa trào phúng

“Xem ra, ngươi cũng không ngu ngốc! Đúng vậy, bản thái tử hôm nay muốn đem thống khổ trên người Linh Nhi, từng điểm từng điểm trả lại cho ngươi gấp bội!”

Nói xong, Từ Dạ dùng một chút, lại lạnh lùng thốt

“Tiện nhân, ngươi cũng đừng trông cậy vào phụ vương hôm nay sẽ đến cứu ngươi! Bản thái tử không có ở Lạc cung động tới ngươi, vì chính là muốn tránh đi phụ vương!”

Trăm phương ngàn kế như thế, vì tránh hoàng thượng sao? Chẳng lẽ, hần nghĩ đến không có hoàng thượng, Diệp Lạc nàng tùy ý để hần làm gì thì làm sao? Diệp Lạc khóe miệng nhếch lên một chút ý cười trào phúng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng

“Từ Dạ, ngươi hận ta như vậy sao? Nhất định phải đẩy ta vào chỗ chết? Nếu ngươi lúc trước thực lòng thương Linh Nhi, sẽ không hần là thú ta, lúc trước ngươi có thể kháng chỉ không cưới, làm gì nay nhất định phải lấy tính mạng của ta? Linh Nhi bị hạ độc mất đi đứa nhỏ, cùng ta có quan hệ gì? Trong cung đông cung nhân, ngươi lại dựa vào cái gì nói là ta hạ độc? Hay hoặc là, là ai nói cho ngươi biết, tận mắt nhìn thấy là ta hạ độc?”

Nói tới đây, Diệp Lạc dùng một chút, lại cười lạnh nói

“Không thể tưởng được, thân là đường đường thái tử gia 1 nước, cư nhiên vô vương pháp khinh suất làm vậy như thế!”

Diệp Lạc biểu tình xa lạ, nàng không hề tự xưng thiếp thân, cũng không xưng Từ Dạ là thái tử điện hạ, người nam nhân này không xứng nàng tôn xưng từ hôm nay trở đi, trong lòng của nàng không còn có hắn, tuy rằng nàng vẫn đang hội bảo hộ hắn, hoàn thành nguyện vọng mẫu thân, nhưng là nàng sẽ không nhịn hắn chịu thêm khuất nhục nào nữa.

Từ Dạ nhìn lại cặp con ngươi kia trong trẻo nhưng lạnh lùng, không khỏi nao nao, sự tình chứng thật là như lời Diệp Lạc nói, biết được Linh Nhi bị hạ độc, mất đi đứa nhỏ, nội tâm của hắn dĩ thường phần nộ, chỉ là hắn cũng không có nghĩ đến Diệp Lạc, rồi sau đó nghe đến Diệp Linh khóc kể nói là uống bát súp hầm nhân sâm ngàn năm Diệp Lạc đưa tới mới trúng độc, cho nên hắn mới nhận định là Diệp Lạc hạ độc, nay bị Diệp Lạc nhất chất vấn, ý nghĩ thanh tỉnh không ít, cũng không khỏi có điểm nghi hoặc, chẳng lẽ, Diệp Linh lừa hắn?

Không! Hắn rất nhanh liền phủ định ý nghĩ này, thời điểm khi hắn rời Lưu Vân các, Diệp Linh vẫn không ngừng mà vì xấu nữ nhân này minh oan, Diệp Linh luôn luôn ôn nhu thiện lương, làm sao có thể lừa hắn?

Nghĩ đến thân thể Diệp Linh kia suy yếu không chịu nổi, còn có dung nhan kia tái nhợt không có một tia huyết sắc, cực kỳ bi thương, trong mắt Từ Dạ lại lóe ra thị huyết tàn khốc, hắn phất chốc đi lên vài bước, một phen chế trụ cả vai Diệp Lạc nhu nhược kia, bàn tay to thô lỗ lạnh như băng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Lạc, ngữ khí rét lạnh thấu xương

“Tiện nhân! Bản thái tử thật sự muốn biết, dưới mặt xấu xí của ngươi, có phải hay không một có nội tâm xấu xa như vậy!”

Thấy Từ Dạ xoa mặt của nàng, Diệp Lạc trong mắt hiện lên một tia kinh hoàng, nàng mắt tự nhiên quay đầu, mà Diệp Lạc không biết rằng, nàng vô ý né tránh, lại tăng thêm tức giận của Từ Dạ, hắn nghĩ đến Diệp Lạc chột dạ, không dám đối mặt hắn, liền tăng thêm lực đạo trong tay, hung tợn nắm mặt của nàng, đang muốn cưỡng bức nàng xoay đầu lại, bỗng nhiên lại cảm thấy tay nắm khuôn mặt Diệp Lạc có điểm khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Diệp Linh đến

Từ Dạ cảm giác được trên tay có điểm khác thường, động tác thô lỗ, không khỏi mềm nhẹ rất nhiều, hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt Diệp Lạc một chút, lại cảm thấy không có gì khác thường, đang muốn cúi đầu nhìn rõ ràng, lúc này đại đường bên ngoài bỗng nhiên vang đến một trận tiếng bước chân.

Đúng lúc này, Diệp Lạc bị hắn giữ chặt trong ngực nhẹ vùng tay lên, đã lui xa hắn, đứng ở nửa thước ở ngoài, trên cổ trắng nõn tinh tế, còn có lưu lại vài vết dấu tay màu đỏ tím nhìn thấy ghê người, mà khuôn mặt bình thường xấu xí nay che kín sương lạnh, giờ phút này mặt vô cảm nhìn hắn.

Diệp Lạc biểu tình vẫn bình tĩnh, nhưng là nội tâm của nàng ở chỗ sâu trong cũng đang rối loạn, hắn đã phát hiện sao? Phát hiện nàng đeo mặt nạ? Kỳ thật, nàng cũng không phải sợ Từ Dạ nhận ra, mà là, dung mạo của nàng trước mặt mọi người đã ẩn nhiều năm như vậy rồi, nàng không muốn người khác biết dung nhan của nàng, nhất là trước mặt nam nhân tự cao tự đại bạo ngược này phát hiện.

Đột nhiên bị Diệp Lạc dễ dàng đẩy ra, Từ Dạ cảm thấy có điểm kinh ngạc, hắn nhìn lại cánh tay của mình, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ vừa rồi hắn không dùng lực? Xấu nữ nhân này làm sao có thể đột nhiên gãy dựa thoát ra? Hắn còn không kịp nghĩ lại nghi hoặc trong lòng, Vệ Từ Thanh đã mang theo vài cung nữ đi đến.

Con ngươi đen lạnh lùng của Từ Dạ nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, khẽ hừ một tiếng, sau đó xoay người bước đi lên án thai.

Vệ Từ Thanh lo lắng quét Diệp Lạc liếc mắt một cái, đang nhìn đến trên cổ nàng thấy vết máu ứ đọng ghê người, tròng mắt đen lãnh đạm hiện lên một chút tia phức tạp, ánh mắt hắn rất nhanh liền bỏ qua một bên, nhìn về phía Từ Dạ ngồi ở sau án thai, cúi người nói

“Bẩm, người đã đưa tới”

Vài cung nữ nom nớp lo sợ nhìn Từ Dạ ngồi ở trên chánh đường, trong lòng đều không hẹn mà cùng hoảng sợ, không biết thái tử gia đột nhiên gọi các nàng đến nơi này làm cái gì, lập tức hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, run giọng cùng nói

“Nô tỳ khấu kiến thái tử gia, Thái Tử Phi!”

Từ Dạ bên môi gọi lên một chút cười lạnh, bỗng nhiên mặt trầm xuống, đối cung nữ quỳ gối ở dưới đại đường tức giận quát

“Đêm qua Linh sườn phi đã uống bát súp là do ai hầm?”

Vài cung nữ liếc nhìn nhau, đều thấy được sợ hãi ở trong mắt đối phương, trong đó một cung nữ sắc mặt trắng bệch bỗng nhiên dập đầu, run giọng nói

“Bẩm thái tử gia... Là nô tỳ... Nô tỳ... đã hầm....”

Từ Dạ sắc mặt lo lắng, bỗng nhiên dùng sức vỗ án thai, đứng lên, tức giận quát

“Tiện tỳ lớn mật, cư nhiên dám độc hại Linh sườn phi? Người đâu, đem tiện tỳ này cấp bản thái tử mang xuống!”

Cung nữ xụi lơ trên mặt đất, hoảng sợ hô

“Thái tử gia, oan uổng, nô tỳ ngày hôm qua ở phòng ăn hầm bát súp, mấy vị tỳ tỳ này đều ở đó, nô tỳ thật sự là không có hạ độc nha, cầu thái tử gia làm rõ a....”

Từ Dạ vung tay lên, ngăn thị vệ tiến lên, sau đó trầm giọng hỏi

“Người nói thật? Dem chuyện ngày đó cấp bản thái tử nói rõ, nếu không, bản thái tử sẽ lấy mạng chó nhà ngươi!”

Từ Dạ một tay ôm Diệp Linh, một tay kia tiếp nhận nhân sâm cung nữ kia trình lên đưa tới trên mũi người người, trên mặt biểu tình không hề thay đổi, bàn tay to của hắn cầm nhân sâm đưa qua Vệ Tử Thanh, lạnh lùng thốt

“Dem nhân sâm này đưa đến thái y viện sai người xem xét kĩ.”

Vệ Tử Thanh không nói lời nào, tiếp nhận bán nhân sâm kia, yên lặng xoay người rời đi.

Diệp Lạc lạnh lùng đứng ở một bên, không nói lời nào, khóe miệng nhếch lên một chút cười lạnh không hề có độ ấm, thật sự là mưu kế hay! Thật là lo lắng nàng bị Từ Dạ oan uổng mới kéo thân thể suy yếu tiến đến sao? Vì sao nhiều năm trong quá khứ như vậy, nàng một chút cũng không cảm giác có muội muội này quan tâm? Diệp Linh a Diệp Linh, người liên như vậy khẩn cấp mà nghĩ xem ta chết ra sao? Cũng là người đã muốn khẩn cấp mà nghĩ đi lên ngôi vị Thái Tử Phi rồi?

Hình đường rộng lớn lạnh ngắt như tờ, các cung nữ hoặc đứng hoặc quỳ thờ mệnh cũng không dám thờ, trong không khí nặng nề, chỉ nghe được Diệp Linh bởi vì thân thể suy yếu mà phát ra tiếng hít thở khó khăn.

Diệp Linh nhu nhược tựa vào trên người Từ Dạ thờ dốc trong chốc lát, bỗng nhiên giãy ra khỏi vòng tay Từ Dạ, lắc người về phía Diệp Lạc đi đến, suy yếu nhìn Diệp Lạc, trong miệng an ủi

“Tỷ tỷ, Linh Nhi biết không phải là tỷ làm, tỷ yên tâm, tỷ không có việc gì.”

Nói xong, mở ra hai tay, muốn đi ôm Diệp Lạc.

Diệp Lạc giờ phút này trong lòng đối với nàng có thể nói ghét đến cực điểm, đôi mắt nàng ôm thêm tinh táo, nàng theo bản năng lắc mình tránh đi, nhưng không ngờ, Diệp Linh nhìn như thân thể suy yếu, động tác lại cực kỳ nhanh chóng hướng phía Diệp Lạc.

Diệp Lạc tuy rằng chán ghét nàng, nhưng là, thấy nàng sắp ngã nhào trên đất, trong lòng cũng không yên, vươn tay ra, đang muốn đỡ nàng một phen, lại không thể tưởng được, Diệp Linh trên mặt đột nhiên lộ ra một chút tươi cười tính toán, Diệp Lạc trong lòng cả kinh, còn không có kịp rút tay về lại, Diệp Linh đã dùng sức đẩy tay nàng ra, dưới chân một cái lão đảo, trong miệng hét thảm một tiếng, nặng nề mà ngã xuống đất.

Đầu Diệp Linh, nặng nề mà đập trên mặt đất, trên thái dương bị rách nát một dòng máu tươi chậm rãi chảy xuống, một giọt một giọt nhỏ trên quần áo nàng, giống như hoa tươi nở rộ, làm người ta nhìn thấy ghê người.

Đang lúc thời điểm mọi người còn không có kịp phản ứng, Diệp Linh đã mở to ánh mắt hoảng sợ, gắt gao nhìn Diệp Lạc, thống khổ mà bị thương khóc không ra tiếng

“Tỷ tỷ, tỷ liên thật sự là hận muội như vậy sao? Linh Nhi rốt cuộc làm sai cái gì? Tỷ tại sao muốn như vậy đối Linh Nhi?”

Tay Diệp Lạc vươn ra còn đang cứng ngắc ở giữa không trung, nàng không có làm gì, nàng không có, nhìn Diệp Linh trong mắt lên án, những người ở chỗ này, ai sẽ tin tưởng nàng? Nàng tự giễu mình cười khổ một cái, cùng Diệp Linh làm tỷ muội nhiều năm như vậy, nàng đã sớm hiểu biết tính cách của nàng, không phải sao? Vì sao biết rõ nàng không có hảo ý, lại cứ đối với nàng mềm lòng, còn muốn đỡ nàng một phen?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 62: Gian kế

Từ Dạ một tay ôm Diệp Linh, một tay kia tiếp nhận nhân sâm cung nữ kia trình lên đưa tới trên mũi người người, trên mặt biểu tình không hề thay đổi, bàn tay to của hắn cầm nhân sâm đưa qua Vệ Tử Thanh, lạnh lùng thốt

“Đem nhân sâm này đưa đến thái y viện sai người xem xét kĩ.”

Vệ Từ Thanh không nói lời nào, tiếp nhận bán nhân sâm kia, yên lặng xoay người rời đi.

Diệp Lạc lạnh lùng đứng ở một bên, không nói lời nào, khóe miệng nhếch lên một chút cười lạnh không hề có độ ấm, thật sự là mưu kế hay! Thật là lo lắng nàng bị Từ Dạ oan uổng mới kéo thân thể suy yếu tiến đến sao? Vì sao nhiều năm trong quá khứ như vậy, nàng một chút cũng không cảm giác có muội muội này quan tâm? Diệp Linh a Diệp Linh, người liên như vậy khẩn cấp mà nghĩ xem ta chết ra sao? Cũng là người đã muốn khẩn cấp mà nghĩ đi lên ngôi vị Thái Từ Phi rồi?

Hình đường rộng lớn lặng ngắt như tờ, các cung nữ hoặc đứng hoặc quỳ thờ mệnh cũng không dám thở, trong không khí nặng nề, chỉ nghe được Diệp Linh bởi vì thân thể suy yếu mà phát ra tiếng hít thở khó khăn.

Diệp Linh nhu nhược tựa vào trên người Từ Dạ thờ đốc trong chốc lát, bỗng nhiên gãy ra khỏi vòng tay Từ Dạ, lảo đảo về phía Diệp Lạc đi đến, suy yếu nhìn Diệp Lạc, trong miệng an ủi

“Tỷ tỷ, Linh Nhi biết không phải là tỷ làm, tỷ yên tâm, tỷ không có việc gì.”

Nói xong, mở ra hai tay, muốn đi ôm Diệp Lạc.

Diệp Lạc giờ phút này trong lòng đối với nàng có thể nói ghét đến cực điểm, đối mặt nàng ôm thêm tinh táo, nàng theo bản năng lảo đảo tránh đi, nhưng không ngờ, Diệp Linh nhìn như thân thể suy yếu, động tác lại cực kỳ nhanh chóng hướng phía Diệp Lạc.

Diệp Lạc tuy rằng chán ghét nàng, nhưng là, thấy nàng sắp ngã nhào trên đất, trong lòng cũng không yên, vươn tay ra, đang muốn đỡ nàng một phen, lại không thể tưởng được, Diệp Linh trên mặt đột nhiên đột nhiên lộ ra một chút tươi cười tính toán, Diệp Lạc trong lòng cả kinh, còn không có kịp rút tay về lại, Diệp Linh đã dùng sức đẩy tay nàng ra, dưới chân một cái lao đảo, trong miệng hét thảm một tiếng, nặng nề mà ngã xuống đất.

Đầu Diệp Linh, nặng nề mà đập trên mặt đất, trên thái dương bị rách nát một dòng máu tươi chậm rãi chảy xuống, một giọt một giọt nhỏ trên quần áo nàng, giống như hoa tươi nở rộ, làm người ta nhìn thấy ghê người.

Đang lúc thời điểm mọi người còn không có kịp phản ứng, Diệp Linh đã mở to ánh mắt hoảng sợ, gắt gao nhìn Diệp Lạc, thống khổ mà bi thương khóc không ra tiếng

“Tỷ tỷ, tỷ liên thật sự là hận muội như vậy sao? Linh Nhi rút cuộc làm sai cái gì? Tỷ tại sao muốn như vậy đối Linh Nhi?”

Tay Diệp Lạc vươn ra còn đang cứng ngắc ở giữa không trung, nàng không có làm gì, nàng không có, nhìn Diệp Linh trong mắt lên án, những người ở chỗ này, ai sẽ tin tưởng nàng? Nàng tự giấu mình cười khổ một cái, cùng Diệp Linh làm tỷ muội nhiều năm như vậy, nàng đã sớm hiểu biết tính cách của nàng, không phải sao? Vì sao biết rõ nàng không có hảo ý, lại cứ đối với nàng mềm lòng, còn muốn đỡ nàng một phen?

“Linh Nhi!”

Một tiếng kêu sợ hãi, làm Diệp Lạc từ trong trầm tư phục hồi tinh thần lại, bên tai truyền đến gầm lên giận dữ

“Tiện nhân này! Ngươi đối Linh Nhi làm cái gì?”

Diệp Lạc lấy lại bình tĩnh, hướng Diệp Linh nhìn lại, chỉ thấy Từ Dạ ôm lấy Diệp Linh về mặt nổi giận nhìn nàng, một đôi tròng mắt đen che kín hận ý, hận không thể 1 đao giết nàng.

Được Từ Dạ ôm vào trong ngực, trong mắt Diệp Linh hiện lên một chút âm tàn, bỗng nhiên gãy dựa ngả đầu nhìn về phía Diệp Lạc, thanh âm yếu ớt đối Từ Dạ nói

” Dạ ca, đừng trách tỷ tỷ, đều là Linh Nhi không tốt, Linh Nhi không nên đột nhiên đi hướng tỷ tỷ.....”

Diệp Lạc mặt không thay đổi quét Diệp Linh liếc mắt một cái, con ngươi đen trong trẻo yên lặng đứng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ Từ Dạ, thản nhiên cắt đứt lời Diệp Linh

“Muội muội không cần phải vội vã đem tội danh hướng trên đầu ta, ta vẫn là muốn đỡ ngươi, chính ngươi trong lòng rõ ràng, không cần phải ta nói, trong lòng ngươi hiểu được, bất quá, người ở chỗ này, phòng chừng toàn bộ là người mù, nếu không như thế nào lại nhìn không ra ngươi là cố ý đây?”

“Tỷ tỷ ngươi.....”

Diệp Linh biểu tình trở nên muốn khóc, một đôi mắt to, tràn đầy ủy khuất cùng lên án

“Tỷ tỷ làm sao tỷ có thể nói Linh Nhi như vậy? Chẳng lẽ tỷ tỷ nói Linh Nhi vừa mới tự mình ngã xuống sao?”

Diệp Lạc trong mắt hiện lên một tia khinh miệt, mười mấy năm qua, thủ đoạn Diệp Linh chưa từng thay đổi, nàng bây giờ vẫn là âm hiểm狡 hoạt như vậy, hơn nữa so với trước kia, biểu tình nói dối trầm ổn rất nhiều. Chính là, nàng cho rằng Diệp Lạc vẫn là nàng trong quá khứ tùy ý bị nàng khi dễ, lần nữa nương nhịn sao? Nàng sai lầm rồi, từ hôm nay trở đi, Diệp Lạc nàng, không hề chịu khuất nhục bất luận kẻ nào ở trên người nàng.

Diệp Lạc khòe miệng nhếch lên một chút trào phúng, lạnh lùng nhìn Diệp Linh đang được Từ Dạ ôm vào trong ngực, ngữ giọng vẫn là một mảnh lạnh nhạt

”Muội muội trong lòng rất rõ ràng, không phải sao?”

“Ngươi.....”

Diệp Lạc trong mắt trào phúng, làm Diệp Linh tức giận, Diệp Lạc mỗi lần bị nàng vu hãm khi dễ, đều là trầm mặc không nói, hôm nay lại thái độ khác thường, nói với nàng những câu hàm chứa châm chọc, cái này nàng làm sao có thể chịu được? Bất quá, trước mặt Từ Dạ nàng vẫn phải duy trì biểu hiện ôn nhu, nàng đành phải cố nén khí tức trong lòng, oán hận nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, sau đó đem đầu vùi trong lòng Từ Dạ, nhẹ giọng khóc thút thít, tiếng khóc tràn ngập bi thiết.

Quả nhiên, Diệp Linh vừa khóc, ở Hình đường lý tất cả mọi người đồng tình nhìn Diệp Linh điềm đạm đáng yêu, nhìn về phía Diệp Lạc ánh mắt lại dần theo một tia khinh thường.

Mà Diệp Linh thương tâm khóc, Từ Dạ sắc mặt càng thêm âm lệ, hân lạnh lùng nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, trong mắt tràn đầy nồng đậm sát ý, bỗng nhiên tức giận quát

“Đem tiện nhân này nhốt lại! Chờ bản thái tử tự mình thẩm vấn!”

Từ Dạ tiếng quát vừa mới hô ra, ngoài Hình đường thị vệ liền bước nhanh đến, hướng Diệp Lạc đi đến.

Diệp Lạc biểu tình vẫn lạnh nhạt, giống như đối trong lời nói Từ Dạ có tai như điếc, nàng căn bản là không định thức thủ chịu trời, coi võ công của nàng, đối phó là vài cái thị vệ, căn bản là không thành vấn đề, chuyện cho tới bây giờ, nàng không thể lại nhường nhịn đi xuống, cho dù trước mặt mọi người cùng Từ Dạ bại lộ võ công. Huống chi, Diệp Lạc cười lạnh, nàng còn có một đạo thánh chỉ không phải sao?

Ngay tại thời khắc hết sức căng thẳng khẩn trương, bỗng nhiên bên ngoài Hình đường truyền đến một trận tiếng bước chân, ngay sau đó, một tiếng thanh âm lạnh lạnh truyền vào

“Hoàng thượng giá lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Khâm vật ban thưởng

Nghe thấy thanh âm, sắc mặt Từ Dạ đại biến, ôm lấy Diệp Linh, cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ.

Mà Diệp Linh bị Từ Dạ ôm vào trong ngực dung nhan cũng biến đổi, trong nháy mắt hiện lên một tia oán hận, sau đó đem đầu vùi vào trong lòng Từ Dạ.

Nghe nói hoàng thượng giá lâm, thị vệ chuẩn bị bắt lấy Diệp Lạc tự nhiên là không dám hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ do dự một chút, sau đó nhất tề lui về phía sau mấy bước.

Rất nhanh, một thân long bào hoàng đế màu vàng sáng mang theo một đám người đi đến, làm người ta cảm thấy kinh ngạc là, vị áo trắng có vẻ cực kỳ tuấn mỹ Ứng Vương gia Từ Anhe, đang theo phía sau hoàng thượng.

Nghe nói hoàng thượng giá lâm, Diệp Lạc trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chờ mọi người hô to vạn tuế, nàng hít một hơi thật sâu, nhìn không chớp mắt đi đến trước mặt hoàng thượng, động tác nhẹ nhàng quỳ xuống, thanh âm trong trẻo nói

”Thái tử phi khấu kiến phụ vương!”

Mà Diệp Linh vẫn bị Từ Dạ ôm vào trong ngực, cắn cắn răng, bất kể trên người đang bị đá thương, nhẹ nhàng trong lòng Từ Dạ gãy xuống dưới, ôn nhu quỳ trên mặt đất, thanh âm suy yếu nhỏ giọng nói

“Sườn tử phi khấu kiến hoàng thượng.”

Trong lúc nhất thời, Hình đường lý mọi người toàn bộ quỳ xuống hành lễ, chỉ có Từ Dạ kia thân hình cao lớn vẫn đang đứng ở giữa Hình đường, có vẻ chói mắt hơn nữa.

Hình đường lý hoàn toàn yên tĩnh, trong không khí tràn ngập áp lực trầm trọng, qua một hồi lâu, Từ Dạ mới mặt lạnh, nặng nề mà quỳ xuống, lớn tiếng nói

“Nhi thần khấu kiến phụ vương!”

Hắn không đợi hoàng thượng lên tiếng, nhất tề liền lập tức đứng lên, vẻ mặt quật cường nhìn hoàng thượng.

Hoàng thượng thần nhiên đảo qua mọi người quỳ trên mặt đất, ánh mắt dừng ở thân ảnh Diệp Linh kia mấy giây, bỗng nhiên thu hồi ánh mắt, cũng không để ý tới Diệp Linh, mà là mỉm cười, vươn tay ra đem Diệp Lạc đỡ lên, ôn hòa hỏi

“Lạc nhi, con không có việc gì chứ?”

Diệp Lạc khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói

“Đa tạ phụ vương quan tâm, Lạc nhi không có việc gì.”

Diệp Linh quỳ trên mặt đất, thấy hoàng thượng không chút nào để ý đến mình, ngược lại đối Diệp Lạc quan tâm như vậy, trong lòng lại phẫn hận, nàng oán giận, nhìn Diệp Lạc đứng ở bên cạnh hoàng thượng liếc mắt một cái, hận đến thấu xương. Diệp Lạc là con dâu hoàng thượng, nàng cũng vậy, dựa vào cái gì hắn liền đối Diệp Lạc tốt như vậy? Xấu nữ nhân kia, có điểm gì vượt nàng? Từ nhỏ lớn lên ở son đã thô tục xấu xí, so so sánh được với nàng biết lễ nghĩa ôn nhu động lòng người sao? Nàng không cam lòng! Nàng rất không cam tâm! Nàng tự uống thuốc phá thai, lấy mất đi đứa nhỏ, không phải là để ở trong này xem bọn hắn phụ tử từ từ hiểu! Nàng là muốn xấu nữ nhân kia sống không bằng chết!

Diệp Linh cúi đầu xuống, trên mặt vẫn vẻ dữ tợn, Diệp Lạc, người chờ xem! Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi yên ổn! Đừng tưởng rằng hoàng thượng tới, là có thể cứu được ngươi, ta muốn ngay cả hoàng thượng cũng không có biện pháp bảo vệ! Ta muốn hắn trở mặt nhìn ngươi sống không bằng chết!

Diệp Linh nghĩ đến đây, trên mặt vẫn vẻ lộ ra một chút cười lạnh oán độc, sau đó nháy mắt khôi phục biểu tình điềm đạm đáng yêu, nàng ngẩng đầu trở nên muốn khóc, bỗng nhiên quỳ xuống, thanh âm bi thương khóc nói

“Phụ vương, Sườn tử phi thực xin lỗi phụ vương, thỉnh phụ vương giáng tội...”

Tiếng khóc Diệp Linh ở Hình đường lý thật chói tai, hoàng thượng hơi nhíu lông mày, sau đó nhìn về phía khuôn mặt Diệp Linh đang rơi lệ, không vui nói

“Ngươi người mang huyết mạch hoàng gia, không ở trong cung tĩnh dưỡng, chạy đến Hình đường lý khóc suốt suốt làm gì?”

Diệp Linh kia trên mặt tái nhợt, nước mắt giống như hạt châu rơi, không ngừng mà theo gương mặt của nàng chảy xuống, nàng khóc không thành tiếng đối hoàng thượng nói

“Phụ hoàng, Sườn tử phi bất hiếu, không có bảo hộ tốt hoàng tôn của phụ vương, thỉnh hoàng thượng ban Sườn tử phi được chết.....”

Hoàng thượng nghe xong lời Diệp Linh nói, không khỏi chấn động vô cùng, sắc mặt khẽ biến, sau đó quay đầu nhìn về phía Từ Dạ, trầm giọng hỏi

“Dạ nhi, đây rốt cuộc là chuyện gì? Cái gì đứa nhỏ không có? Ngươi nói rõ ràng cho trẫm!”

Từ Dạ đi đến bên cạnh Diệp Linh, nhẹ nhàng đỡ Diệp Linh lên, oán hận nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, rồi mới hướng hoàng thượng nói

”Phụ vương, Linh Nhi bị người hạ thuốc phá thai trong bát súp, hiện tại đứa nhỏ đã không còn!”

Nói xong, Từ Dạ bỗng nhiên tức giận chỉ Diệp Lạc, tức giận nói

“Phụ vương, chính là nữ nhân tâm địa ác độc này đã hạ độc Linh Nhi!”

Hoàng thượng nao lòng, tức giận quát

“Dạ nhi! Ngươi cầm mệnh cho trẫm! Lạc nhi là Thái Tử Phi của ngươi! Làm sao ngươi có thể hồ ngôn loạn ngữ như thế?”

Từ Dạ lạnh lùng thốt

“Phụ vương, người không nên bị nữ nhân ác độc này lừa! Nhi thần biết, nàng đối Linh Nhi không tốt, thời điểm nàng ở Diệp phủ, liền thường thường khi dễ Linh Nhi, hiện tại thấy Linh Nhi mang thai, liền đối với Linh Nhi hạ độc thù!”

Hoàng thượng mặt âm trầm, nhìn Từ Dạ, trầm giọng nói

“Dạ nhi, việc này không thể nói bậy! Ngươi nói Lạc nhi hạ độc, có thể có chứng cứ?”

Từ Dạ lạnh lùng nhìn Diệp Lạc, lớn tiếng nói

“Linh Nhi ngày đó dùng nhân sâm để hầm canh đúng là do nữ nhân ác độc này đưa tới! Hừ, bản thái tử còn tưởng là nàng hảo tâm, nhưng không ngờ nàng hạ ngoan độc như thế, ngay cả đứa nhỏ thân muội muội mình cũng không buông tha!”

Hoàng thượng hơi hơi trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp Lạc vẫn im lặng đứng ở một bên, chậm thanh hỏi

“Lạc nhi, có việc này sao?”

Diệp Lạc hai tròng mắt trong trẻo nhìn hoàng thượng, thân nhiên nói

“Bẩm phụ vương, hai tháng trước, Lạc nhi biết được muội muội mang thai, sai người đưa ngàn năm nhân sâm phụ vương ban cho đi chúc mừng, là thực.”

Nói tới đây, Diệp Lạc dừng một chút, lại nói

“Về phần, vì sao nhân sâm bị người hạ thuốc phá thai, Lạc nhi quả thật không biết rõ tình hình.”

Diệp Lạc lời này vừa nói ra, Diệp Linh trong lòng âm thầm cả kinh, ở hai tháng trước, nàng được Thái y báo cho biết mang thai, không lâu sau Diệp Lạc phái người đưa tới ngàn năm nhân sâm chúc mừng, vì trừ bỏ Diệp Lạc, chính mình thuận lợi đi lên ngôi vị Thái Tử Phi, nàng bày ra hồi lâu, rốt cục quyết định lấy cây nhân sâm ngàn năm, vốn nghĩ đến kế hoạch thiên y vô phòng, lại trăm triệu không ngờ được, nhân sâm ngàn năm này lại là hoàng thượng ban tặng.

Mà Từ Dạ nghe xong lời Diệp Lạc nói, cũng là kinh hãi, hần vốn nghĩ đến Diệp Lạc tại cây nhân sâm kia hạ độc, sau đó sai người đưa cho Diệp Linh, thật độc hại cho nàng, nhưng là, hiện tại biết được nhân sâm kia lại là phụ vương ban tặng, không khỏi rất nghi hoặc, vật phẩm hoàng thượng khâm ban cho, có ai dám hạ độc? Diệp Lạc tuy rằng không hẳn tuyệt đỉnh thông minh, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế. Nàng nếu muốn hạ độc Linh Nhi, đại khái có thể chính mình đưa lên thứ khác, cần gì phải lấy vật phẩm phụ vương khâm thưởng mang đến tặng lễ?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hoa hồng

Nghĩ đến đây, Từ Dạ không khỏi quay đầu hướng Diệp Lạc nhìn lại, đã thấy Diệp Lạc chính là bất hòa mà xa lạ nhìn hần, khóe miệng ần ần ý cười mang theo một tia trào phúng, nhìn thấy Diệp Lạc bên môi mang ý châm chọc, Từ Dạ trong lòng càng đối với nàng tăng thêm vài phần chán ghét cùng phần nộ không hiểu, xấu nữ nhân này, là đang nhìn hần chê cười sao? Cho dù phụ vương khâm ban cho nhân sâm không có độc, chuyện Linh Nhi trúng độc cùng nàng cũng thoát không được quan hệ! Nàng nghĩ đến phụ vương đến đây, nàng sẽ không làm sao ư? Hừ, hần nhất định phải để nàng sống không bằng chết!

Hoàng thượng trầm mặc một hồi, bỗng nhiên quay đầu đối cung nữ quỳ trên mặt đất lớn tiếng quát

“Bát súp là người nào hầm?”

Cung nữ kia bị dọa đến cả người run run, hoàng thượng lớn tiếng vừa quát, liền liên tục dập đầu không ngớt, thanh âm run rẩy nói

“Bẩm hoàng thượng, là... là... nô tỳ... hầm...”

Từ Dạ thấy phụ vương đem đầu mối hướng cung nữ kia, rõ ràng chính là cố tình vì Diệp Lạc giải vây, trong lòng không khỏi có điểm hờn giận, hần bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói

”Phụ vương, nhi thần đã sai người đem cây kia nhân sâm đưa đi thái y viện, nhi thần tin tưởng, nhân sâm có hay không có độc rất nhanh sẽ biết được, cầu nô tài này, nhi thần tin tưởng các nàng còn không có lá gan đó!”

Nói xong, nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái.

Hoàng thượng sắc mặt trầm xuống, bỗng nhiên tức giận quát

“Hò nháo! Dạ nhi, không tra rõ ràng chân tướng phía trước, đừng dễ dàng có kết luận!”

“Phụ vương.....”

Hoàng thượng những lời này vừa ra, sắc mặt Từ Dạ trở nên cực kì khó coi, hần phần nộ nhìn Diệp Lạc, nặng nề mà hừ một tiếng, đang muốn tức giận phản bác, đúng lúc này, bên ngoài Hình đường truyền đến một trận tiếng bước chân, Vệ Tử Thanh mang theo hai vị ngự y đi đến.

Vệ Tử Thanh đi vào Hình đường, nhìn đến hoàng thượng cùng Ứng vương đứng đó, không khỏi nao lòng, hần rất nhanh liền cúi đầu, động tác cúi người quỳ lên phía trước, lớn tiếng nói

“Thần khấu kiến hoàng thượng!”

Hai Thái y theo ở phía sau, nhìn thấy hoàng thượng, cũng cung kính quỳ xuống hành lễ.

Hoàng thượng thân nhiên nhìn bọn họ liếc mắt một cái, chậm thanh nói

” Bình thân!”

Ba người tạ ơn hoàng thượng, thần sắc tự nhiên đứng lên.

Từ Dạ lạnh lùng khề hừ, đối Vệ Từ Thanh hỏi

“Thái y đã tra ra kết quả chưa?”

Vệ Từ Thanh hơi suy nghĩ, sau đó trả lời

“Bẩm thái tử gia, Thái y đã tra ra kết quả.”

Từ Dạ quay đầu nhìn về phía Thái y đứng ở sau Vệ Từ Thanh, hỏi

“Kết quả như thế nào?”

Hai Thái y kia bị ánh mắt lạnh như băng của Từ Dạ làm cho hoảng sợ, sợ tới mức chân đều như nhũn ra rồi, quay đầu hướng Hoàng thượng nhìn lại, nhìn thấy hoàng thượng khề gật đầu, rồi mới hướng Từ Dạ nói

” Khởi bẩm thái tử điện hạ, thần cùng các nhiều người khác quan sát, thu được kết quả, bản cây nhân sâm này chứa một loại thành phần kêu thảo dược hoa hồng, thuốc này cũng không phải độc dược, nếu là nữ tử bình thường uống vào, cũng không có cái gì trở ngại, chẳng qua, nếu là người có mang uống vào thì.....”

Từ Dạ không kiên nhẫn chặn lời của hắn, quát

“Nếu là người có mang uống vào sẽ như thế nào?”

Thái y kia cúi đầu, kiên trì trả lời

“Khởi bẩm thái tử điện hạ, nếu là nữ tử có mang uống vào, sẽ khó giữ được thai nhi, hoa hồng này kỳ thật chính là một loại thuốc phá thai thông thường!”

Lời Thái y mới nói xong, Diệp Linh tựa vào trong lòng Từ Dạ bỗng nhiên khóc lên, Hình đường lý hoàn toàn yên tĩnh, cơ hồ tất cả mọi người đem ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Diệp Lạc, hiển nhiên, là ai cũng dự đoán được, ở bên trong cây nhân sâm kia, thật sự bị người hạ độc.

Trong nhân sâm có độc, cũng là vật hoàng thượng ban cho, mọi người tự nhiên là không dám đoán hoàng thượng, lại đem ánh mắt hoài nghi toàn bộ nhìn về phía Diệp Lạc, trong lúc nhất thời, ở Hình đường trừ bỏ tiếng nước nở Diệp Linh, không còn có thanh âm khác, ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

Diệp Lạc biểu tình vẫn là im lặng, giống như không nhìn thấy ánh mắt hoài nghi mọi người, khoe miệng thần nhiên mơ hồ có thể thấy được sự châm chọc.

Hoàng thượng sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn thẳng Thái y, qua thật lâu sau, mới trầm giọng hỏi

“Trong nhân sâm bị người thấm hoa hồng?”

Thái y hai đầu gối mềm nhũn, nặng nề mà quỳ trên mặt đất, rung giọng nói

“Bẩm hoàng thượng, trong nhân sâm quả thật có thành phần hoa hồng. Thần không dám nói dối, mong hoàng thượng xem xét!”

Nhưng vào lúc này, Ứng vương gia Từ Ảnh từ khi đi theo hoàng thượng tiến vào, vẫn đứng ở một bên giữ im lặng lại bỗng nhiên khề cười một tiếng, thần nhiên nhìn Diệp Linh tựa vào trong lòng Từ Dạ nước nở liếc mắt một cái, sau đó đối hoàng thượng nói

” Phụ vương, theo lời Thái y là sự thật, bất quá, nhi thần cũng đang trong lúc vô ý biết được một sự kiện, không biết phụ vương cùng hoàng huynh có thể có hứng thú nghe?”

Hoàng thượng hơi hơi nhíu nhíu mày, đối Từ Ảnh ôn hòa nói

“Ảnh nhi, có chuyện gì, con cứ nói!”

Từ Dạ lạnh lùng nhìn Từ Ảnh liếc mắt một cái, có chút không vui nhíu mày, Ứng Vương, hắn rốt cuộc muốn nói cái gì?

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Ảnh mang theo mỉm cười ôn hòa, hắn đi lên vài bước, ngữ khí thần nhiên nói

“Phụ vương, nhi thần mấy ngày trước trong lúc vô ý biết được, có người lạng lẹ theo ngoài cung len lén đem một ít hoa hồng vào trong cung.”

Nói xong, Từ Ảnh mỉm cười, thần nhiên nhìn thoáng qua Diệp Linh nằm trong lòng Từ Dạ liếc mắt một cái.

Đối mặt ánh mắt dò xét của Từ Ảnh, Diệp Linh có điểm mất tự nhiên, trong nội tâm nàng không tự chủ run lên, Ứng Vương này, chẳng lẽ đã phát hiện

cái gì sao? Không, sẽ không! Diệp Linh bất an cắn cắn môi dưới, không, không có người phát hiện, nàng chuyện này làm được cực kỳ bí ẩn, Ứng Vương này làm sao có thể sẽ biết? Hẳn nhất định là đoán, hẳn căn bản cũng không có chứng cứ, không phải sao?

Diệp Linh nghĩ đến đây, lá gan lại lớn, nàng lặng lẽ đánh giá thần sắc Từ Dạ một chút, thấy Từ Dạ lông mày nhíu chặt, giống như đang trầm tư cái gì, trong nội tâm nàng không khỏi cả kinh! Cũng bất chấp có thất lễ nghi, thoát ra vòng tay của Từ Dạ, bùm một tiếng, nặng nề mà quỳ lên trên, bi thương khóc hô

“Phụ vương. .... Người cần phải vì Sườn tử phi làm chủ. .... Đáng thương con ta kia a. .... Còn chưa kịp gặp nương một mặt. .... Cứ như vậy không mình bạch đi nha. ....”

Đáy mắt âm lãnh của Từ Dạ có một dị quang di động, dị quang kia chợt lóe lướt qua, rất nhanh lại đổi lại biểu tình ôn nhu, hần nhẹ nhàng đem Diệp Linh nâng dậy, sau đó ôn nhu an ủi

“Linh Nhi, hiện tại thân thể của nàng còn không có khôi phục, đừng nghĩ trước nhiều như vậy, được chứ? Bản thái tử nhất định sẽ báo thù cho đứa nhỏ của chúng ta, tin tưởng bản thái tử, bản thái tử tuyệt đối sẽ không buông tha hung thủ độc hại đứa nhỏ chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Điều có tâm cơ

Diệp Linh khóc không thành tiếng, cả người vô lực tựa vào trên người Từ Dạ, biểu tình bi thống, trong đôi mắt to hơi có chút sưng đỏ, nước mắt giống như hạt trân châu rơi, càng không ngừng đi xuống, hơn nữa nàng dễ non, thân thể vẫn chưa khôi phục, có vẻ mảnh mai vô cùng, càng khiến cho người thấy thương cảm

Hoàng thượng hơi nhíu hai hàng lông mày, uy nghiêm trên mặt hiện lên một tia không hồn giận, trầm giọng quát

“Linh sườn phi, trăm biết ngươi đau mắt con, trong lòng bi thống, trăm sẽ cho người tìm ra hung thủ sát hại hoàng Tôn trăm, ngươi bây giờ trước mặt mọi người khóc suốt suốt, còn thể thống gì? Chẳng lẽ, ngươi còn sợ trăm hành sự bất lực sao?”

Diệp Linh trong lòng khê động, cúi đầu nức nở nói

” Sườn tử phi biết sai rồi, sườn tử phi đã thất lễ, mong phụ vương thứ tội!”

Từ Dạ nhìn thấy Diệp Linh bi thương không thôi, trong lòng có điểm không đành lòng, tùy đem Diệp Linh kéo ra phía sau, đối hoàng thượng nói

” Phụ vương, Linh Nhi chỉ là khó nhẹn bi thống, mong phụ vương xem nàng vừa mới đau mắt con mà khoan dung...”

Hoàng thượng không đợi hắn nói xong, không kiên nhẫn ngắt lời nói

“Đủ! Trăm không trị tội nàng, ngươi không cần phải lo lắng!”

Từ Dạ còn chưa kịp nói cái gì, Từ Ảnh lại giành trước từng bước cười nói

“Linh sườn phi, bổn vương còn chưa nói hết, ngươi gấp như vậy đã vội khóc sao? Chẳng lẽ, ngươi không muốn biết là ai hại ngươi không có đứa nhỏ sao?”

Đôi mắt ngữ điệu mang ý châm chọc trào phúng của Từ Ảnh, Diệp Linh trong lòng hận cực, ở mặt ngoài cũng không dám lộ ra một tia sơ hở, thân thể nàng hơi nghiêng ngả, tựa hồ suy yếu đứng không vững, nước mắt không ngừng mà trào ra, vẻ mặt lại cực kỳ bi thương

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, chuyện cho tới bây giờ, tuy rằng hắn vẫn không rõ Từ Ảnh có ý gì, bất quá trong lòng cũng dâng lên một tia nghi hoặc, nhìn Diệp Lạc biểu tình lạnh nhạt, giống như hết thảy cùng nàng không quan hệ, trong lòng nghi hoặc lại làm sâu sắc vài phần, chẳng lẽ, chuyện này thật không phải là nàng làm? Nhưng là, ở trong cung trừ bỏ nàng, lại có ai hại Linh Nhi?

Nghĩ đến đây, Từ Dạ quay đầu hướng Từ Ảnh nhìn lại, đang muốn mở miệng hỏi, lại thấy Từ Ảnh nhìn Diệp Lạc, trong mắt ôn nhu, thấy một màn như vậy, trong lòng hắn lại cảm thấy phiền chán, lời nói đang chực tuôn liền chặn lại, tay ôm Diệp Linh kim lòng không đầu tăng thêm lực đạo.

Diệp Linh đau đến nhíu đôi mi thanh tú, nàng cảm giác được Từ Dạ khác thường, liền theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trong lòng không khỏi vừa hận lại giận, tay giấu ở trong ống áo, gắt gao nắm chặt, móng tay đâm nhọn thật sâu vào trong thịt, nàng không cảm thấy đau đớn, chính là cừu hận đối Diệp Lạc lại sâu sắc thêm vài phần.

Từ Ảnh bỗng nhiên đối Diệp Lạc ôn nhu cười, nói

” Hoàng tẩu, người chẳng lẽ tuyệt không tò mò, là ai hại muội muội của người sao?”

Diệp Lạc bỗng nhiên cười nhẹ, nói

” Xem ra Ứng Vương biết được không ít, chính là Diệp Lạc thật sự là không hề hứng thú đối với những lời Ứng Vương nói!”

Diệp Lạc thân nhiên nói một phen nói, ở trong giọng nói, đã ẩn lộ ra một tia kiên quyết.

Hoàng thượng ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Linh liếc mắt một cái, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên trầm giọng nói

“Tốt lắm, chuyện này trăm thì sẽ phái người truy tra rõ ràng! Ai đúng ai sai, trăm năm chắc, nếu người nào sinh thêm nhiều sự tình, trăm nhất định sẽ không tha!” Nói xong, hoàng thượng trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, sau đó mới quay đầu đối Diệp Lạc chậm rãi nói

“Lạc nhi, con cùng trăm đi ngự thư phòng!”

Nói xong, không hề để ý tới phản ứng của mọi người, xoay người bước đi ra Hình đường.

Mọi người nói đuôi theo sau, cũng dần dần tán đi, Từ Dạ sắc mặt âm lệ, môi mỏng mím chặt lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, sau đó ôm Diệp Linh cũng không quay đầu lại mà thẳng bước đi ra ngoài.

Từ Ảnh cũng không có lập tức rời đi, chờ sau khi Từ Dạ rời đi, hần khẽ cười một tiếng, đến gần Diệp Lạc, mỉm cười, nói

” Lạc nhi, nàng hẳn là nên cảm ơn ta!”

Diệp Lạc thân nhiên nhìn hần liếc mắt một cái, trong tròng mắt đen có một tia ẩn ý cười, ngữ khí lại rét lạnh như băng

“Bỏ cung thật sự là không thể tưởng được, nguyên lai Ứng Vương gia cũng là một người thích xen vào việc của người khác!”

Từ Ảnh lơ đãng cười cười, bỗng nhiên thân thủ nhanh chóng giữ chặt tay Diệp Lạc, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra một chút thật lòng, ngữ khí lại cực kỳ trêu chọc nói

“Lạc nhi, ta phát hiện, nàng thật sự là càng ngày càng mê người rồi, bốn vương đã hoàn toàn bị nàng hấp dẫn, nàng nói làm sao bây giờ?”

Diệp Lạc trên mặt hiện lên một tia rét lạnh, gỡ tay Từ Ảnh ra, cười lạnh một tiếng, nói

” Bỏ cung thật sự muốn cảm ơn Ứng Vương ưu ái rồi!”

Ứng Vương nắm chắc cánh tay Diệp Lạc đặt ở chóp mũi người, trên mặt lộ ra một chút say mê tươi cười, hoàn toàn không để ý tới thái độ Diệp Lạc lãnh đạm như thế.

Nhìn động tác Ứng Vương, Diệp Lạc trên mặt hơi đỏ lên, trong mắt xẹt qua một tia tức giận, Ứng Vương này, rốt cuộc muốn làm gì?

Nhân lực của Từ Ảnh nào có thể bỏ qua? Diệp Lạc trên mặt ngượng ngùng thoáng qua, tự nhiên là chạy không khỏi con người đen lợi hại của Từ Ảnh, nhìn thấy phản ứng Diệp Lạc, trên mặt hần ý cười lớn hơn nữa, bỗng nhiên cúi đầu đến bên tai Diệp Lạc, thấp giọng nói

“Lạc nhi, nàng trốn không thoát đâu, về sau, nàng sẽ là của ta!”

Nói xong, không đợi phản ứng Diệp Lạc, cười to vài tiếng, xoay người bước đi ra Hình đường.

Diệp Lạc nhìn bóng lưng Từ Ảnh, khóe miệng gợi lên một chút tươi cười trào phúng, Ứng Vương, người nghĩ rằng Diệp Lạc ta là quân cờ cho huynh đệ hai người các người tranh quyền đoạt lợi sao? Nếu trong lòng người cho rằng như thế, như vậy, người sai lầm rồi! Diệp Lạc ta, từ hôm nay trở đi, tuyệt đối sẽ không là quân cờ vì bất luận kẻ nào!

Nhìn thân ảnh Từ Ảnh biến mất ở Hình đường lý, Diệp Lạc hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi ra Hình đường, hướng ngự thư phòng đi đến.

Ngự thư phòng, một thân hoàng bào ngồi ở chính giữa trên ghế rồng thư phòng, hai mắt hơi hơi nhắm lại, thần thái có vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Một vị thái giám đem Diệp Lạc dẫn tới cửa ngự thư phòng, sau đó lui xuống, Diệp Lạc thân sắc bình tĩnh bước qua cửa ngự thư phòng, đi vào.

“Thái tử phi bái kiến phụ vương!”

Hoàng thượng mở hai mắt ra, môi miệng trên mặt lộ ra mỉm cười, ôn hòa nói

“Lạc nhi không cần đa lễ,, đến bên người trăm.”

Diệp Lạc chậm rãi đi đến bên cạnh hoàng thượng, ngọc thủ hơi hơi rủ xuống, trầm mặc không nói.

Hoàng thượng nhìn thoáng qua thần sắc bình tĩnh Diệp Lạc, bỗng nhiên thở dài một hơi, nói

”Lạc nhi, để con chịu ủy khuất rồi! Chuyện ngày hôm nay, cùng con không có nửa điểm quan hệ, đúng không?”

Diệp Lạc cười nhẹ, nói” Phụ vương không phải đã nhìn ra sao? Đây vốn là sứ mệnh của Lạc nhi, Lạc nhi như thế nào lại cảm thấy ủy khuất?”

Hoàng thượng nhìn Diệp Lạc sắc mặt lạnh nhạt, trầm mặc thật lâu sau, bỗng nhiên thở dài, chậm rãi nói

“Lạc nhi, con thay đổi! Là vì Dạ nhi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nguyên rửa

Trong mắt Diệp Lạc hiện lên một tia phức tạp, biểu tình lại vẫn lãnh đạm, nàng thần nhiên nói

“Phụ vương, Lạc nhi luôn luôn như thế, tại sao lại là thay đổi?”

Hoàng thượng chậm rãi trên ghế rồng đứng lên, biểu tình có chút phức tạp, nói” Lạc nhi, trăm biết, vì bảo hộ Dạ nhi, con bị không ít ủy khuất, bất quá, Dạ nhi không phải là người vô tình, nó đối với con lãnh đạm như thế, chỉ là bởi vì trăm không có đem nguyên nhân nói cho nó biết, Dạ nhi tính tình khinh suất, trăm không thể không dự phòng vạn nhất, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, trăm không nghĩ bại lộ thân phận con, con hiểu được khổ tâm của trăm không? Trăm cũng rất hi vọng con cùng Dạ nhi có thể tương thân tương ái, lấy thông minh của con, hẳn là đó có thể thấy được, Dạ nhi đối với mọi người con, chẳng qua là cảm tình, căn bản không tính là yêu, Lạc nhi. .... Trăm hi vọng con có thể. ....”

Diệp Lạc không đợi hoàng thượng nói xong, liền ngắt lời nói

“Phụ vương! Lạc nhi chỉ hy vọng có thể không cô phụ phó thác phụ vương cùng nguyện vọng mẫu thân là tốt rồi! Lạc nhi vốn là người son dã, hoàng cung này tuy rằng huy hoàng thoải mái, cũng không thích hợp với Lạc nhi.”

Diệp Lạc trong giọng nói chứa đựng ý kiên định.

Hoàng thượng trầm mặc thật lâu, rốt cục nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngữ khí vô hạn tiếc hận nói

“Lạc nhi, trăm đều hiểu được! Dạ nhi không có phúc phận, trăm về sau sẽ không miễn cưỡng con và Dạ nhi cùng một chỗ, trăm chỉ hy vọng con có thể hảo hảo bảo vệ bản thân, giúp trăm trợ bản thân một tay, trăm biết, con muốn thực hiện ước nguyện của mẫu thân, có con ở bên người Dạ nhi, trăm cũng yên lòng rồi! Gần đây, bởi vì mọi người con mang thai việc, hoàng hậu cùng bè đảng Thừa tướng, đã muốn rục rịch, chỉ sợ, kiềm chế không được bao lâu! Mà nay, mọi người của con sắp thai, trăm tuy rằng không biết có phải hay không là hoàng hậu hạ độc thủ, nhưng là, trăm không muốn đi truy cứu, chính là, trăm nhìn mọi người con không phải là người lương thiện, con phải cẩn thận đề phòng một chút.”

Diệp Lạc cúi đầu, che giấu suy nghĩ sâu xa chợt lóe lên trong mắt, nhẹ giọng nói

“Phụ vương xin yên tâm, Lạc nhi hiểu được.”

Hoàng thượng khẽ gật đầu, nói

” Con hiểu được là tốt rồi! Như vậy trăm cũng an tâm”

Nói xong, dừng một chút, lại tiếp tục nói

” Lạc nhi, về sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, trăm đều giúp cho con! Về sau trăm ngàn lần không cần giống như này, tùy ý Dạ nhi hồ nháo.”

Diệp Lạc nhẹ nhàng mà gật gật đầu, nói” Dạ”

Hoàng thượng không đáp lại, mà là cúi đầu, cầm lên một tờ giấy trên bàn, đưa cho Diệp Lạc, thần nhiên nói

“Đây là tin tức hôm nay trong Thủy Vân cung truyền đến cho trăm, con xem đi, có rảnh, xuất cung về vân cung một chuyến, trăm phỏng chừng Du Hân hiện tại đang chờ tin tức của con”

Diệp Lạc hơi nhíu đôi mi thanh tú, thân thủ tiếp nhận tờ giấy trong tay, cúi đầu tinh tế nhìn một lần, sau đó buông tờ giấy trong tay ra, thấp giọng nói

“Lạc nhi dạy dỗ người dưới không được chu toàn, thỉnh phụ vương giáng tội!”

Hoàng thượng mỉm cười, nói

”Bọn họ chính là lo lắng cứu chủ, trăm như thế nào lại trách tội con? Được rồi, trăm mệt mỏi, con trước hết lui ra đi!”

Diệp Lạc lên tiếng trả lời, hành lễ, sau đó xoay người hướng ngoại ngự thư phòng đi đến, ở thời điểm trước cửa, bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn hoàng thượng, do dự trong chốc lát, hỏi

“Phụ vương có thể nói cho Lạc nhi biết, hôm nay vì sao đột nhiên giá lâm Hình đường không ạ? Vì sao Ứng Vương lại cùng phụ vương đi đến?”

Hoàng thượng trầm ngâm trong chốc lát, nói

” Trăm lúc ấy đúng là đang ở ngự thư phòng, mới vừa vận thu được tin tức Du Hân truyền đến, đang muốn đi tới Hình đường thì Ảnh nhi đến, hân mời trăm cùng hân đi đến Hình đường một chuyến, trăm khi đó tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng bởi vì đề nghị hân giống toan tính của trăm, nên theo hân đi! Hiện tại nhớ tới, trăm cũng cảm thấy kỳ quái, “

Nói tới đây, hoàng thượng bỗng nhiên nhìn Diệp Lạc, hỏi

“Lạc nhi, trăm cảm thấy lúc này đây, Ảnh nhi là bởi vì con, mới mời trăm thỉnh đi tới Hình đường, làm sao con và Ảnh nhi nhận thức nhau?”

Diệp Lạc cúi đầu, chậm rãi đem chuyện ở trong vườn hoa gặp gỡ Từ Ảnh nói ra, đương nhiên, nàng che giấu bị Từ Dạ cưỡng hôn, hơn nữa, lại sẽ không nói nàng cùng Từ Ảnh có âm mưu.

Hoàng thượng trầm tư một lát, bỗng nhiên thần sắc ngưng trọng nhìn Diệp Lạc, nói” Lạc nhi, thân thể Ảnh nhi con đã biết, trăm không cần nói gì hơn nữa, trăm hi vọng con cùng hân không cần gặn gỏi quá, nếu không, thân phận của con chỉ sợ sẽ bị hân nhìn ra. Hơn nữa, hân đột nhiên tiếp cận con, không biết lòng mang mục đích gì, trăm không thể không phòng!”

Diệp Lạc nhẹ nhàng mà gật gật đầu, nói

” Phụ vương yên tâm, Lạc nhi hiểu được, đa tạ phụ vương nhắc nhở.”

Hoàng thượng sắc mặt khẽ dịu xuống, nói

” Con đã hiểu được như vậy, trăm cũng không muốn nói nhiều, được rồi, con lui đi”

Lưu Vân các, trong phòng ngủ trống lẽ, Diệp Linh mặt âm trầm, ngồi ở trên giường, đôi mắt to phun ra hừng hực lửa giận, nàng thật hận! Nàng mất nhiều thời gian, tỉ mỉ bố trí hết thảy, nhưng không có thương tổn được một sợi lông Diệp Lạc, như vậy nàng sao có thể cam tâm, như thế nào không hận?

Hơn nữa, hiện tại Từ Dạ mặc dù không có nói nàng cái gì, ánh mắt nhìn nàng, đã không có ôn nhu như ngày xưa, mà đổi lại là hoài nghi, hân bắt đầu hoài nghi nàng sao? Không, hân sao có thể hoài nghi nàng? Hân yêu nàng, không phải sao?

Diệp Linh nghĩ đến đây, lại nghĩ tới thái độ Từ Dạ khi cùng nàng trở về vân các, thân thể của nàng còn chưa có khôi phục, nhưng là, thái độ Từ Dạ lại lãnh đạm đem nàng giao cho một cung nữ, sau đó không nói được một lời xoay người rời đi, hân làm sao có thể như vậy đối với nàng?

Nội tâm phần nộ cùng không cam lòng, không ngừng mà theo đáy lòng chỗ sâu nhất tuôn ra, Diệp Linh rốt cuộc không thể khống chế lửa giận trong lòng, mạnh từ trên giường đứng lên, dùng sức hung hăng quét từng thứ trên bàn toàn bộ rơi xuống đất, đồ sứ rơi xuống sàn, phát ra tiếng vang thanh thúy, mảnh nhỏ vẩy ra đầy đất đều là nước trà lá trà vãi đầy mặt đất. Trong phòng ngủ nhất thời một mảnh đồng hồ hỗn loạn.

Mà con giận Diệp Linh còn sót lại chưa tiêu, hung hăng đá một cước thượng mãnh nhỏ, dung mạo xinh đẹp cũng bởi vì quá mức phần nộ mà có chút điểm vận vẹo, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trong giọng nói tràn ngập oán độc nguyên rủa nói nhỏ

“Diệp Lạc! Tiện nhân này, ta nhất định sẽ không để cho ngươi sống yên ổn! Ta nhất định phải để ngươi chết, muốn ngươi chết!”

Thanh âm oán độc vang vọng trong phòng ngủ trống trải, làm người ta nghe tiếng không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Sát ý

Phượng Hoàng cung, trong đại điện khói hương bay lượn lơ, trong điện đốt vài cái đèn tinh xảo, tinh khiết bạc hỏa lò, bên trong ấm áp như xuân.

Long Ngự Lan một thân phượng bào đẹp đẽ quý giá, ôm gọn lấy thân thể xinh đẹp, tựa vào trên giường êm, đang tỉnh té phẩm trà.

Ngoài đại điện truyền tới một trận tiếng bước chân, Từ Ảnh một thân áo trắng tuấn mỹ vô cùng đi đến, nhìn Long Ngự Lan liếc mắt một cái, thần nhiên

nói

“Mẫu hậu!”

Long Ngữ Lan nhìn Từ Ảnh, trên mặt lộ ra một chút nụ cười từ ái, nàng theo trên giường êm ngồi dậy, ngữ khí có chút điểm trách cứ nói

“Ảnh nhi, thời tiết lạnh như vậy, như thế nào không mặc thêm áo choàng? Vạn nhất cảm lạnh thì làm sao?”

Từ Ảnh mỉm cười, đi đến bên cạnh mẫu thân ngồi xuống, nói

” Cảm ơn mẫu hậu quan tâm, con không lạnh! Mẫu hậu, người gọi con đến, có chuyện gì sao?”

Long Ngữ Lan nhìn nhi tử tuổi mới cao lớn, lộ ra một chút ý cười kiêu ngạo, lại ra vẻ tức giận nói

“Ảnh nhi, có phải hay không mẫu hậu không có việc gì, con sẽ không đến bồi mẫu hậu? Con lâu nay không có tới bồi quá mẫu hậu nói chuyện phiếm rồi?”

Từ Ảnh cười nói

“Mẫu hậu, con đây không phải đến đây sao?”

Long Ngữ Lan nhẹ nhàng mà hừ một tiếng, sau đó để chén trà trong tay xuống, chính chính sắc mặt, nghiêm túc đối Từ Ảnh nói

” Ảnh nhi, mẫu hậu quyết định, để tránh đêm dài lắm mộng, quyết định đem chuyện con đăng cơ làm trước tiên!”

Từ Ảnh hơi sững sờ, thốt lên hỏi

“Mẫu hậu! Người đang ở đây nói cái gì? Cái gì con đăng cơ? Con như thế nào nghe không rõ?”

Long Ngữ Lan mỉm cười, nói

” Ảnh nhi, con không cần cùng mẫu hậu giả bộ hồ đồ, mẫu hậu trong lòng nghĩ như thế nào, con không phải đã sớm biết đến sao?”

Từ Ảnh hơi trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên nói

“Mẫu hậu, chuyện người cần làm, con cũng không phản đối, chính là cũng phải chờ phụ vương thoái vị chứ, không phải sao? Hiện tại, có phải hay không nói chuyện đó còn quá sớm?”

Long Ngữ Lan nghe xong lời này, trên mặt hiện lên một tia vẻ mặt kinh hi, nói” Ảnh nhi? Con đáp ứng rồi? Đây thật sự là quá tốt! Con thật không hổ là nhi tử ngoan của ta!”

Biểu tình trên mặt Từ Ảnh không thay đổi, trong đầu lại hiện suy nghĩ lạnh nhạt, đúng vậy, hắn thay đổi chủ ý, hắn quyết định, nghe theo an bài mẫu thân, bởi vì, chỉ có như vậy, hắn mới có thể có được nàng!

Trong quá khứ, hắn vẫn biết tâm tư mẫu thân, nhưng là, hắn phản đối làm như vậy, dù sao, Từ Dạ cũng là ca ca của hắn, hắn cũng là một người không thích bị trói buộc, cho nên, hắn từng nhiều lần cự tuyệt mẫu thân, cũng khuyên bảo mẫu thân không cần thương tổn Từ Dạ.

Nhưng là, hiện tại, hết thảy đều thay đổi, không, là thời điểm từ ngày đó ở trong vườn hoa gặp nàng, liền thay đổi, cái kia quật cường, cái kia vân đạm phong thanh, cái kia rõ ràng đa sầu đa cảm, lại ra vẻ kiên cường nữ tử, trải qua vài ngày tiếp xúc gần gũi, hắn đã thật sâu vì nàng mà mê muội, cho nên, hắn không tiếc hết thảy để có được nàng, quân chi, không chiếm được lòng của nàng, hắn vẫn có được người nàng!

Vừa nghĩ tới hôm đó, nàng bị Từ Dạ ôm vào trong ngực, trong lòng hắn liền không thể tự kiềm lòng đó kị dâng lên một cổ hưng hực! Từ Dạ căn bản là không xứng chạm vào nàng, nàng chỉ có thể là của hắn!

Long Ngữ Lan thấy nhi tử sắc mặt âm trầm, trầm mặc không nói, không khỏi hỏi

“Ảnh nhi, con làm sao vậy? Có tâm sự gì sao? Nếu có tâm sự, không ngại cùng mẫu hậu nói? Có lẽ mẫu hậu có thể giúp được con!”

Làm mẫu thân, tuy rằng Long Ngữ Lan cũng không tính là thập phần đả tư cách, bất quá, đối với nhi tử mình nuôi từ nhỏ đến lớn, mất nàng vài phần hiểu biết! Nàng biết, nhi tử bề ngoài tao nhã, có một nội tâm cô chấp, trong quá khứ, nàng từng khuyên bảo hắn nhiều lần, mong hắn ở trong triều cũng cố thể lực của mình, để về sau vừa mới diệt được Từ Dạ, chính mình thuận lợi đăng cơ, nhưng là, hắn vẫn cự tuyệt nàng, trái lại khuyên bảo nàng không cần làm như vậy, khi đó, trong lòng của nàng thật là đối đứa con trai này vừa yêu vừa hận, thương hắn, là bởi vì hắn là con độc nhất của nàng, mà hận hắn, cũng là bởi vì hắn bất tranh khí. Nay, nếu không phải nàng chính tai nghe được hắn đáp ứng, nàng còn không dám tin tưởng, bất quá, bất kể như thế nào, chỉ cần hắn đã đáp ứng là tốt rồi!

Từ Ảnh dứt bỏ tâm sự, trên mặt lại khôi phục nét mặt ôn hòa, đối Long Ngữ Lan mỉm cười, nói

” Mẫu hậu, con không có việc gì, đúng rồi, mẫu hậu, hiện tại phụ vương hảo hảo, làm sao người nhắc đến chuyện này?”

Long Ngữ Lan nhẹ nhàng khẽ hừ, nói

”Phụ vương của con trong lòng chỉ có nghiệt chủng kia, con nói hấn làm chi?”

Từ Ảnh nhú nhú mày, muốn nói cái gì, lại nhin đi xuống.

Long Ngữ Lan tự nhiên là biết nhi tử trong lòng đang suy nghĩ gì, bắt quá, nàng hiện tại không thể nói cho Từ Ảnh thân thế của hấn, cũng không phải nàng sợ Từ Ảnh biết, mà là, hiện tại Từ Ảnh biết, đối với hấn cũng không có gì tốt, cho nên, qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn thủ khẩu như bình, bao gồm quan hệ nàng cùng Từ Mã vẫn, Từ Ảnh cũng không hay biết.

Long Ngữ Lan không đợi Từ Ảnh đáp lời, đột nhiên hỏi

“Ảnh nhi, mẫu hậu nghe nói, con gần đây cùng Thái Tử Phi của nghiệt chủng kia qua lại nhiều, kia là nữ nhân ham vinh hoa phú quý, con tiếp xúc nàng nhiều như vậy làm chi? Nghe lời mẫu hậu nói, về sau không cần gặp nàng!”

Từ Ảnh cau mày, đối mẫu thân nói Diệp Lạc là một người ham vinh hoa phú quý, cảm thấy có điểm không hòa giận, hấn bỏ qua một bên đầu, thân nhiên nói

“Chuyện này, con đều có chừng mực, với lại, Lạc nhi cũng không phải người như vậy!”

Long Ngữ Lan đôi mi thanh tú khẽ nhú, có điểm không vui nói

“Ảnh nhi, mẫu hậu là vì tốt cho con! Con những năm qua, muốn nữ nhân, này trong cung còn nhiều, rất nhiều, con vì sao cố tình phải đi để mắt đến người kia? Bỏn cung nghe nói, người kia vì tiền cung, dám đoạt người trong lòng thân muội muội chính mình, như thế là nữ nhân giáo hoạt ngoan độc, thế nào xứng với con?”

Từ Ảnh giận tái mặt, bật đứng lên, có điểm giận dữ nói

“Mẫu hậu! Đủ rồi! Tóm lại, chuyện tình cảm của con, người không cần lo!”

Long Ngữ Lan thấy nhi tử thân cận mình nhất vì một nữ nhân xa lạ còn đối với chính mình phát giận, thương tâm rất nhiều, cũng không khỏi cũng có chút phiền não

“Mẫu hậu là vì tốt cho con! Ảnh nhi, con là mẫu hậu 10 tháng mang thai sinh hạ cốt nhục, chẳng lẽ, mẫu hậu sẽ hại con sao?”

Từ Ảnh hít một hơi thật sâu, nhìn Long Ngữ Lan giận dữ, chậm chậm thanh âm, nói

”Mẫu hậu, con biết người là muốn tốt cho con, chính là, chuyện này, con đều có chừng mực! Hi vọng mẫu hậu không cần nhắc lại chuyện này!”

Nói xong, Từ Ảnh trầm mặt, cũng không quay đầu lại mà thẳng bước đi ra ngoài.

Long Ngữ Lan hai mắt nhắm lại, nhìn bóng lưng Từ Ảnh, trong mắt hiện lên một chút hung quang, cắn răng nói

“Ảnh nhi, con không nên trách mẫu hậu lòng dạ ác độc, người đàn bà kia, mẫu hậu không thể lưu nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Quỷ dị

Gió lạnh xen lẫn mưa bụi, bay là tả xuống, ban đêm yên lặng, phát ra tiếng mưa lộp bộp, chung quanh một mảnh tối đen, mây đen bao phủ toàn bộ bầu trời, một chút ánh trắng cũng không có, gió lạnh thổi qua, hoa cỏ cây cối rung động trong không gian.

Ở ngoại ô hẻo lánh cách kinh thành không xa, một vị mặc áo bào màu tím mang trên mặt mặt nạ mặt quỷ dữ tợn cùng một vị tuấn mỹ thiếu niên mặc áo bào màu xanh bị hơn mười tên hắc y nhân vây vào giữa, đao kiếm lấp loáng ánh lên tia chết chóc.

Từ y nam nhân cùng thanh y thiếu niên võ công hiển nhiên là cao hơn đám hắc y nhân không ít, nhưng là đối phương nhiều người, bọn họ bị vây quanh ở bên trong, tình huống không thể lạc quan, theo thời gian từng phút từng giây đi qua, thanh y thiếu niên không nghĩ qua là bị một đao, bị xẹt qua miệng vết thương, cũng không đau đớn, chính là tê tê, nhưng là, hấn lại cảm giác được một trận mê muội. Hiển nhiên địch nhân đã hạ độc trong đao.

Thanh y thiếu niên cắn răng một kiếm chém ra, miễn cưỡng thoát khỏi một người áo đen, thân hình hấn có t điểm lay động, lui về phía sau mấy bước, mới miễn cưỡng đứng vững, hấn che trước người từ y nam, ngữ khí lo lắng nói

”Ngài, cẩn thận, bọn họ trên đảo có độc!”

Từ y nam nhân nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của thanh y thiếu niên, trong mắt toát ra sát ý, kéo thanh y thiếu niên ra phía sau, lạnh giọng đối hắc y quát

“Giao ra giải dược, bọn tọa có thể tha cho các nguoi khỏi chết!”

Hắc y nhân cầm đầu phát ra một trận cười lạnh, âm thanh lạnh lùng nói

“Muốn giải dược? Đến Địa ngục đi tìm Diêm Vương đi! Hôm nay nơi này chính là nơi táng thân chủ tớ các nguoi!”

Từ y nam nhân giận dữ, huy kiếm như điện, nhanh chóng giết một người áo đen bên cạnh, sau đó hướng hắc y nhân cầm đầu xông đến, nhảy mắt đã cùng hắc y nhân giao đầu một chỗ.

Khiến người ta nằm ngoài dự kiến là, cái kia cầm đầu Hắc y nhân võ công cư nhiên cùng hắc y nhân tương xứng, hai người nhất thời càng đấu khó hoà giải.

Hắc y nhân cầm đầu tựa hồ cố ý quán lấy từ y nam nhân, mà toàn bộ các hắc y nhân khác lại bắt đầu vây công thanh y thiếu niên, nháy mắt, thanh y thiếu niên tánh mạng sắp nguy, ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, xa xa xuất hiện một bóng người màu trắng, thân ảnh kia trong bóng đêm tung bay, chỉ chớp mắt đã đến chỗ bọn họ, lắc mình vì thanh y thiếu niên đỡ công kích trí mạng của hắc y nhân.

Thanh y thiếu niên được cơ hội thở dốc, dưới chân mềm nhũn, cũng nhịn không được nữa, nặng nề mà ngã trên mặt đất, mà bạch y nhân thần bí kia, đã cùng những hắc y nhân khác giao đầu cùng một chỗ.

Thanh y thiếu niên vận công miễn cưỡng ngăn chặn độc tố trong cơ thể, ngẩng đầu hướng bạch y nhân thần bí kia nhìn lại, đã thấy người đến là một bạch y nữ tử dáng người mảnh khảnh, thân ảnh nàng tung bay trong đám hắc y nhân, thân hình tuyệt đẹp giống như hồ điệp, nhanh đến mức, hắc y nhân đều ngã xuống. Vị nữ tử kia sau khi giải quyết hắc y nhân vây công thanh y thiếu niên, trực tiếp hướng hắc y nhân cầm đầu kia đi đến, mà hắc y nhân cầm đầu đấu với từ y nam nhân thấy tình thế không ổn, oán hận nhìn bạch y nữ tử liếc mắt một cái, sau đó thân hình hướng lui về phía sau, thân ảnh biến mất trong đêm tối.

Thanh y thiếu niên không dám tin mở to hai mắt, chỉ cảm thấy tình cảnh trước mắt hết sức quen thuộc, hắc y nhân cầm đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, bật thốt lên kêu lên

”Phiêu linh cô nương!”

Bạch y nữ tử đứng ở trong gió chậm rãi xoay đầu lại, chỉ thấy trên cổ mảnh khảnh của nàng hé ra mặt nạ bạc quý dị.

Từ y nam nhân nhìn thấy mặt nạ quý dị trước mặt, không khỏi hơi sững sờ, bật thốt lên hỏi

“Nguoi là ai?”

Bạch y nữ tử cũng không để ý tới từ y nam nhân kia, mà là thu hồi kiếm trong tay, bộ pháp nhẹ nhàng thẳng đi đến bên cạnh thanh y thiếu niên, từ trong lòng ngực lấy ra một cái bình sứ, tùy tay ném cho hắn, thân nhiên nói

“Đây là giải dược, màu đỏ uống thuốc, màu trắng thoa ngoài da, ba ngày sau độc được giải.”

Từ y nam nhân thấy bạch y nữ tử không để ý mình cảm thấy có điểm hờn giận, hắc y nhân vươn tay, đoạt lấy bình sứ trong tay thanh y thiếu niên, lạnh lùng nhìn bạch y nữ tử kia, nói

”Làm sao nguoi có giải dược?”

Bạch y nữ tử lạnh lùng nhìn hắn một cái, lạnh lùng thốt

“Ta tại sao có giải dược, cùng nguoi không quan hệ.”

Từ y nam nhân trong mắt hiện lên một tia tức giận, không có ai dám đối với hắn như vậy, nhất là nữ nhân! Trước nữ tử quý dị xa lạ đáng chết này, nếu không phải nàng vừa mới xuất thủ cứu thanh y thiếu niên thì hắn gặp nàng thân thủ kỳ cao, hắn nhất định sẽ không chút do dự giết nàng!

Hắn cố nén khí, không hề để ý tới bạch y nữ tử kia, quay đầu đối thanh y thiếu niên hỏi

“Từ Thanh, nguoi bây giờ cảm thấy như thế nào? Bọn tọa hiện tại liền mạng nguoi trở lại kinh thành tìm đại phu giải độc!”

Vệ Từ Thanh nặng nề mà thở phì phò, kích độc trong thân thể của hắn bắt đầu phát tác, hắn chỉ cảm thấy cả người vô lực, hắn dùng tay chống đỡ thân thể, thanh âm suy yếu nói

“Ngài... Không cần... Ngài đem giải dược trên tay cấp thuộc hạ.....”

Từ y nam nhân mở bình sứ ra, đem cái chai tới dưới chớp mũi người người, trầm mặt, lạnh lùng nhìn bạch y nữ tử liếc mắt một cái, lạnh giọng nói

“Ngươi tốt nhất xác định trong cái chai này là giải được, nếu không, bồn tọa sẽ làm ngươi sống không bằng chết!”

Nói xong, tử y nam nhân đưa bình sứ cầm trong tay cho Vệ Từ Thanh.

Bạch y nữ tử biểu tình lãnh đạm, lạnh lùng nhìn hắn một cái, không nói một lời.

Vệ Từ Thanh tiếp nhận chai thuốc, mở ra, đem giải được màu đỏ uống vào, sau đó đem giải được màu trắng đỏ ra, nhẹ nhàng áp thành bụi phấn, sau đó cẩn thận thoa trên vết thương, nhắm mắt điều tức một hồi lâu, mới mở hai mắt ra, đứng lên.

Hắn chậm rãi đi đến bạch y thiếu nữ trước mặt, run rẩy thanh âm nói

“Phiêu linh cô nương, là nàng sao?”

Bạch y nữ tử thân nhiên gật gật đầu, đột nhiên không nói câu nào, liền phi thân rời đi, thân ảnh nho nhỏ giống như quỷ mị, nháy mắt biến mất trong đêm tối.

Vệ Từ Thanh đứng ở tại chỗ hai mắt nhìn bạch y nữ tử biến mất phương hướng, vẫn không nhúc nhích, trong mắt có một chút không dễ phát giác ưu thương.

Tử y nam nhân nhìn thấy Vệ Từ Thanh lãnh lãnh nhìn xuất thần phương hướng nữ tử quý dị kia rời đi, trong lòng không khỏi có điểm hờn giận, lạnh lùng thốt

“Từ Thanh, ngươi nhận thức nàng?”

Vệ Từ Thanh trầm mặc một hồi lâu mới thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói

“Ngài, nàng chính là phiêu linh cô nương nửa năm trước đã cứu thuộc hạ.”

Bầu trời, mưa bụi vẫn đang bay là tả lạnh như băng, chung quanh một mảnh tĩnh mịch, gió lạnh thổi qua, làm người ta nhìn không được cảm thấy rét lạnh đến xương, Vệ Từ Thanh lại ngẩng đầu nhìn về phía phương xa bị bao phủ trong bóng đêm, hắn rút cục lại gấp nàng, nhưng là, ánh mắt nàng nhìn hắn, lại vẫn là lạnh lùng như vậy, vẫn xa lạ như vậy, có lẽ, hắn không nên hi vọng quá nhiều, nàng luôn luôn đều là như thế, không phải sao? Lúc này đây, hắn còn không kịp hướng nàng nói tiếng cảm ơn, nàng đã đi, lần sau, lần sau, bọn họ còn có thể gặp lại sao?

Nghĩ đến đây, Vệ Từ Thanh chỉ cảm thấy lòng đang ần ần đau, cô gái này tựa như ảo mộng, nhất định là hắn không chiếm được mộng.

Vệ Từ Thanh đắm chìm suy tư chính mình, không nhìn thấy, trong đêm tối, vị tử y nam nhân kia cũng đang nhìn phương hướng bạch y nữ tử biến mất, trong mắt chột lóe lên quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thái độ kỳ quái

Lạc cung, ánh nến yếu ớt đốt trong phòng ngủ soi rọi bóng hình Diệp Lạc mặc độc áo khoác mỏng, lặng yên ngồi ở trên ghế lau mái tóc dài ẩm ướt.

Bỗng nhiên, cửa phòng ngủ bị người đẩy ra, Thanh nhi thân sắc kích động thẳng bước tiến vào, hạ giọng đối Diệp Lạc nói” Tiểu thư, không xong rồi, thái tử gia đến đây!”

Diệp Lạc hơi sững sờ, còn chưa kịp hỏi rõ ràng, cửa phòng ngủ đã bị một cước đá văng, Tử Dạ sắc mặt âm trầm xuất hiện ở cửa phòng ngủ, lạnh lùng nhìn nàng.

Diệp Lạc biểu tình bình tĩnh, đem áo khoác cất đi không để lại dấu vết, thân nhiên nhìn Thanh nhi, biểu thị kêu nàng đi ra ngoài trước.

Thanh nhi do dự một chút, trên mặt thoáng qua một tia lo lắng, cuối cùng là cúi đầu, chậm rãi đi ra ngoài.

Diệp Lạc nhìn Thanh nhi đem cửa phòng ngủ đóng lại, thế này mới thân nhiên nhìn Tử Dạ, mặt không thay đổi nói

” Không biết thái tử điện hạ đêm khuya đến nơi này có việc gì vậy?”

Tử Dạ lại ngoài ý muốn chậm rãi đi đến bên cạnh Diệp Lạc, ngồi xuống ghế, đánh giá một chút mái tóc dài ẩm ướt kia của Diệp Lạc, khẽ cười một tiếng nói

” Trong phòng ngủ Lạc cung mưa đột đến vậy sao? Thái Tử Phi như thế nào giống như mới vừa ra ngoài dính mưa vậy?”

Diệp Lạc mặt không đổi sắc, mỉm cười, nói

” Thái tử điện hạ yên tâm, Lạc cung cũng không có mưa đột, là thiếp thân vừa mới ở vườn hoa tản bộ, không cẩn thận bị dính mưa thôi!”

Hôm nay Từ Dạ, không biết vì sao, thái độ khác thường, cũng không có đối với nàng châm chọc khiêu khích, mà là vẻ mặt hiền hoà, hấn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc của Diệp Lạc, đưa tới mũi hít hà, nói

” Thơm quá, Thái Tử Phi vừa tắm rửa sao?”

Đối mặt Từ Dạ như thế, Diệp Lạc cảm thấy có điểm không quen, nàng thậm chí, không quen hấn đụng chạm ôn nhu, nàng không biết là nguyên nhân gì, làm cho Từ Dạ nam nhân tự cao tự đại này đối với nàng cải biến thái độ, nhưng là, đối mặt nhu tình của hấn, nàng trừ bỏ cảm thấy không biết tin tưởng như nào, chính là không dám nửa điểm khinh thường.

Diệp Lạc đem mái tóc từ trong tay của hấn rút về, thân nhiên nói

“Thái tử điện hạ, có việc gì xin mời cứ nói! Hiện tại đã muộn, nói không chừng, Linh sủng phi đang đợi.”

Trong mắt Từ Dạ hiện lên một tia tinh quang, bỗng nhiên nhìn Diệp Lạc, giống như lơ đãng nói

“Bản thái tử hôm nay ngủ lại Lạc cung! Như thế nào? Thái Tử Phi không chào đón sao?”

Diệp Lạc nụ cười trên mặt, quay đầu nhìn về phía Từ Dạ, đã thấy hấn ý cười đầy mặt nhìn mình, không khỏi giật mình, qua một hồi lâu, Diệp Lạc mới hồi phục tinh thần lại, nàng cắn chặt răng, thấp giọng nói

“Thỉnh thái tử điện hạ không cần đùa giỡn!”

Từ Dạ khẽ cười một tiếng, tay cầm lấy chiếc cảm tron mềm tinh tế của Diệp Lạc, nói

” Bản thái tử không có đùa giỡn, nàng sợ sao? Thái Tử Phi của ta?”

Diệp Lạc hai tay gắt gao giữ tại cùng nhau, trong đôi mắt to trong suốt hiện lên một tia tức giận, đè nén thanh âm nói

“Thái tử điện hạ không phải yêu Linh sủng phi sao? Hiện tại Linh sủng phi chính là đang cần Thái tử điện hạ an ủi, nếu như không có việc gì, thái tử điện hạ vẫn là sớm một chút trở về Vân các đi thôi!”

Từ Dạ ánh mắt lộ ra một chút treu tức, bỗng nhiên dùng sức xiết chặt cầm Diệp Lạc, rất nhanh cúi đầu hướng nàng hôn xuống, trên môi Diệp Lạc cảm một cái, sau đó buông môi nàng ra, vẫn đang gắt gao nắm cầm của nàng, cơ hồ dán tại trên mũi của nàng, ngữ khí ngả ngớn nói

” Thái Tử Phi của ta, nàng ghen tị sao? Nàng ghen tị bản thái tử đối tốt Linh Nhi ư?”

Diệp Lạc hai mắt cơ hồ phun ra lửa, nam nhân tự đại này! Hấn muốn nói cái gì? Chẳng lẽ, hấn nghĩ đến, nàng Diệp Lạc cũng sẽ giống những nữ nhân bình thường khác, chỉ cần hấn ngoắc ngoắc ngón tay, sẽ mặc hấn xâm lược sao? Không! Hấn đừng hòng mơ tưởng!

Biểu tình Diệp Lạc, bị Từ Dạ thấy được, hấn quý dị cười, nói

” Lạc nhi, thân là Thái Tử Phi nàng sẽ không cự tuyệt bản thái tử tới nay ở lại nơi này đi ngủ chứ?”

Diệp Lạc thật sâu hít một hơi, cường bức chính mình lộ ra một chút tươi cười cực kỳ miễn cưỡng, cắn răng nói

” Khó được thái tử điện hạ đối thiếp thân có hứng thú, thiếp thân hoan nghênh còn không kịp, làm sao có thể cự tuyệt đây? Thái tử điện hạ nghĩ nhiều rồi!”

Từ Dạ trên mặt nụ cười quý dị lại rõ ràng, hấn cúi đầu dán bên tai Diệp Lạc, nhẹ nhàng mà cắn vành tai trắng nõn khéo léo của nàng, ám muội nói nhỏ

“Lạc nhi, hiện tại nơi này cũng không có người bên ngoài, nàng có thể gọi ta là Dạ!”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy vành tai mẫn cảm truyền đến một trận tê dại, làm thân thể nàng nhin không được run rẩy, hô hấp của nàng cũng bắt đầu nhiễu loạn, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nàng rốt cuộc không thể chịu đựng được, nàng đẩy Từ Dạ ra, đứng lên, lạnh lùng thốt

“Thái tử điện hạ, ưu ái của ngài, thiếp thân vô phúc hưởng thụ! Chuyện này, Ngài vẫn là nên trở về Vân các với Linh sủng phi đi thôi! Có lẽ nàng sẽ rất vui vẻ! Nếu không có việc gì, xin mời thái tử điện hạ trở về Vân các thôi!”

Từ Dạ giận tái mặt, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn Diệp Lạc kia, trầm giọng nói

“Nàng chán ghét bản thái tử như vậy sao?”

Diệp Lạc lấy lại bình tĩnh, cười lạnh một tiếng, giễu cợt nói

“Thái tử điện hạ quá lo lắng! Thiếp thân kia dám chán ghét người? Thiếp thân còn sợ người mất hứng, đem thiếp thân hăm ở Hình đường đây!”

Ánh mắt Từ Dạ thâm trầm nhìn nàng, qua một hồi lâu, mới chậm rãi nói

” Sự việc kia bản thái tử không muốn nhắc lại!”

Diệp Lạc khẽ cười một tiếng, đưa ánh mắt chuyển hướng địa phương khác, nàng không muốn phải nhìn nam nhân này nữa, nàng không thương hắn, làm gì cùng hắn có quá nhiều dây dưa? Nàng hiện tại chỉ cần hoàn thành nguyện vọng mẫu thân là tốt rồi! Chỉ cần hoàn thành nguyện vọng mẫu thân, nàng có thể đi thật xa, vĩnh viễn không cùng người nam nhân này gặp mặt, bởi vì nàng sợ hãi, nàng có một ngày nhịn không được, tự tay giết nam nhân tự đại cuồng vọng này!

Diệp Lạc thái độ lãnh đạm, chọc giận Từ Dạ, hắn đứng lên lạnh lùng thốt

“Bản thái tử mệt mỏi! Còn không mau hầu hạ bản thái tử thay quần áo đi ngủ?”

Thay quần áo? Đi ngủ? Diệp Lạc chỉ cảm thấy liên tục rét run, thân thể lại đứng thẳng bất động tại nguyên chỗ, lạnh lùng, trong giọng nói không hề dung hoà nhai cự tuyệt

“Thình thái tử điện hạ rời khỏi nơi này!”

Từ Dạ thần sắc lạnh lùng, con ngươi đen phụt ra tia lửa giận, gân xanh trên trán hiện lên, hiển nhiên cực kỳ phẫn nộ, hắn tiến tới một bước, hai tay hung hăng nắm ở hai vai mềm mại của Diệp Lạc, ngữ khí rét lạnh như băng “Người nói cái gì?”

Diệp Lạc không hề sợ hãi chống lại con ngươi đen phẫn nộ kia, gần từng tiếng nói

” Thình – thái – tử – điện – hạ – rời – khỏi- nơi- này!”

Từ Dạ sắc mặt càng thêm âm lệ, một tay nắm chặt bả vai Diệp Lạc, một tay dùng sức nắm cầm khéo léo đẹp đẽ của nàng, không hề thương tiếc hung hăng dùng sức hỗn tạp nắm bắt, ngữ khí hàn triệt như đông

“Tiện nhân! Người nhớ kỹ, bản thái tử hôm nay bước ra khỏi nơi này, từ nay về sau, bản thái tử cũng sẽ không nhìn người liếc mắt một cái!”

Nói xong, hung hăng đem Diệp Lạc ném trên giường, sau đó mặt âm trầm, tiếp tục nói

“Bản thái tử cảnh cáo người, nếu bị bản thái tử biết, người cùng hoàng đệ dây dưa không rõ, bản thái tử sẽ giết người!”

Nói xong, Từ Dạ cũng không thèm nhìn tới Diệp Lạc, xoay người bước đi ra phòng ngủ, nặng nề mà đem cửa đập xuống

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Khả nghi

Sau khi Từ Dạ rời đi, Diệp Lạc thở một hơi thật mạnh, sau đó chậm rãi ngồi trở lại ghế trên, hai mắt nàng mờ mịt nhìn về phía ngoài cửa sổ, bên ngoài mưa bụi bay là tả, không biết khi nào thì ngừng, tựa như tiếng gió đã bất tri bất giác ngừng lại, vầng trăng đã lâu không thấy đâu, nay như lén lút, thẹn thùng hiện ra chiếu xuống ánh trăng mờ, làm cảnh sắc bên ngoài trải lên một tầng vàng nhạt.

Diệp Lạc đột nhiên cảm giác rét lạnh, nàng theo bản năng với tay đem áo khoác mỏng phủ trên người, trong lúc vô tình đi qua, nàng chợt nhớ lại, tại thời điểm tiền cung, trước buổi tối lúc nàng cùng Từ Dạ đại hôn, ánh trăng trên trời cũng vừa vạn tròn, mà bây giờ, bất tri bất giác đã đến mùa đông rồi, mấy ngày nay, thời tiết càng ngày càng rét lạnh, sắc trời cũng âm trầm, chẳng lẽ, tuyết sắp rơi sao?

Nhìn cảnh vật bên ngoài bị ánh trăng bao phủ, nàng đột nhiên cảm thấy thực mệt mỏi, hôm nay, nàng bởi vì có việc, nên đã trở về Thủy Văn cung một chuyến, mà nàng thật không ngờ là, nàng cư nhiên trên đường hồi cung, gặp được sát thủ ám sát Từ Dạ cùng Vệ Từ Thanh.

Vốn cũng không có gì, chính là, ở trong đêm mưa, gặp Từ Dạ lại làm nàng kinh hãi, nàng vẫn cho rằng, Từ Dạ thân là thái tử, cá tính tự đại mà tàn bạo, cũng chỉ là người sốc nổi, nhưng là, thời điểm khi nàng nhìn thấy hắn cùng với tên Hắc y nhân cầm đầu kia so chiêu, lại phát hiện nam nhân này thoát thân không đánh nổi ai, lại có một thân võ công không tầm thường, hơn nữa, hắn trong cung lớn lên, chuyện hắn biết võ cũng không nỡ điếm lộ ra, bởi vậy có thể thấy được, người này lòng dạ có thể nói là sâu không lường được.

Trong nháy mắt gặp hân, hân tuy rằng mang mặt nạ, nàng vẫn là liếc mắt một cái nhận ra hân, hân mang theo mặt nạ, cảm giác giống như thay đổi thành 1 người hoàn toàn khác, lãnh khốc mà kiêu ngạo, đặc biệt ánh mắt của hân, thực sắc bén, đối với nàng lại phòng bị thâm sâu.

Nàng nên cảm thấy may mắn cho chính mình bởi có mag theo mặt nạ bạc, nếu không, nàng không biết mình có thể hay không bình tĩnh đối mặt với hân, nhưng là, sau khi Vệ Tử Thanh nhận ra nàng, nàng vẫn là chật vật chạy đi, nàng thậm chí, ngay cả một câu cũng không dám nói.

Chính là, chính là, hân vẫn hoài nghi sao? Nếu như không có hoài nghi nàng, hân như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở Lạc cung? Hân nháy mắt vừa mới ôn nhu, lại làm tâm nàng rối loạn, biết rõ hân đang diễn trò, hân đang thử nàng, nhưng là, nàng không thể cùng hân diễn trò, nàng làm không được. Hân không thương nàng, nàng cũng không hiềm lạ hân nháy mắt ôn nhu.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Diệp Lạc bất giác lộ ra một chút chua xót, như vậy là Từ Dạ làm nàng lo sợ, nàng không biết mình có thể bình tĩnh đối mặt hân bao lâu? Không! Nàng không thể tiếp tục như vậy rồi, nàng phải tỉnh táo lại, phải học được không thêm đề ý hân, bởi vì, nàng không thể giống như mẫu thân, vì một nam nhân không thương mình, đau khổ nửa đời người, cuối cùng cô tịch mà chết đi.

Diệp Lạc đắm chìm trong suy nghĩ chính mình, không phát hiện phòng ngủ cửa bị người đẩy ra, Thanh nhi vẻ mặt lo lắng thẳng bước tiến vào.

Thanh nhi thấy Diệp Lạc im lặng ngồi ở trên ghế, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Diệp Lạc, nhẹ giọng nói

“Tiểu thư? Người làm sao vậy?”

Diệp Lạc nghe được thanh âm của Thanh nhi, phục hồi tinh thần lại, có điểm mờ mịt nói

“Thanh nhi? Sao ngươi lại tới đây?”

Thanh nhi cầm lấy ấm trà trên bàn, rót trà cho Diệp Lạc, sau đó nhẹ giọng nói

“Nô tỳ lo lắng tiểu thư, luôn luôn tại ngoài phòng ngủ chưa từng rời đi, nô tỳ nhìn thấy thái tử gia đi rồi, liền sang đây xem xem, “

Nói xong, Thanh nhi dừng một chút, lại hỏi

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

Diệp Lạc lặng yên nhìn Thanh nhi, trên mặt có một tia cảm động xẹt qua, nàng nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, nói” Thanh nhi, khiến ngươi lo lắng rồi, ta không sao, đã muộn, ngươi trước đi nghỉ đi.”

Thanh nhi nhìn Diệp Lạc, thấy bộ dáng nàng có tâm sự, muốn nói lại thôi, rốt cục, vẫn là nhịn không được hỏi

“Tiểu thư, người cùng thái tử gia trong lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người có phải hay không có việc giấu giếm nô tỳ?”

Diệp Lạc chua xót cười, nói

” Thanh nhi, ta cùng với hân sẽ có chuyện gì? Ngươi đừng suy nghĩ nhiều.”

Thanh nhi thấy Diệp Lạc không muốn nhiều lời, cũng không dám hỏi lại, nàng trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói

“Không có việc gì là tốt rồi, tiểu thư, đã muộn rồi, nô tỳ hầu hạ người đi ngủ thôi!”

Trong thư phòng Lưu Vân Các, Từ Dạ sắc mặt âm trầm ngồi ở trên ghế, hai mắt chăm chú nhìn bình sứ nho nhỏ đặt ở trên bàn! Hân không có nhớ lầm, chính là cái hương vị này! Tại đó hân ngửi được mùi hương trên người bạch y nữ tử thần bí cùng trên người Diệp Lạc là giống nhau, đó là một mùi hương dịu nhẹ, mang theo mùi thơm tươi mát.

Vốn thời điểm gặp gỡ bạch y nữ tử kia, hân cũng không đề ý, chính là bị thái độ tự cao tự đại của nàng chọc giận, nhưng là, khi hân nghe được vị nữ tử kia lúc nói chuyện, lại cảm thấy thanh âm kia rất là quen thuộc, tuy rằng cô gái kia cố ý giảm thấp thanh âm xuống, nhưng là, hân nghe thấy thanh âm của nàng cùng thanh âm nữ nhân hân cảm hận kia của có vài phần tương tự, chính là, hân tận mắt thấy, vị nữ tử thần bí kia võ công cao cường, cho nên, trong lòng vẫn không thể tin được.

Một trận gió thổi tới, hân ngửi được trên người vị nữ tử kia truyền đến một mùi thơm quen thuộc, mới làm hân chú ý nghi hoặc, cho nên, sau khi hân hồi cung, liền vội vàng tới Lạc cung, chỉ là vì chứng thực hoài nghi trong lòng.

Mà hết thấy này, chứng minh hoài nghi của hân cũng đã được chứng thực, mùi hương trên người nữ nhân xấu xí kia, quả thật cùng mùi trên người nữ tử thần bí kia là giống nhau, chẳng lẽ, nữ nhân xấu xí kia cùng bạch y nữ tử là một người?

Nghĩ đến đây, mặt Từ Dạ lại âm trầm vài phần, nếu như là như vậy, nữ nhân xấu xí kia tiềm phục tại bên cạnh hân, rốt cuộc có mục đích gì không thể cho ai biết? Còn có, xem thái độ Từ Thanh đối với nàng, trong lòng hân thực không thoải mái.

Từ Thanh hiển nhiên là nhận thức nữ tử thần bí kia, hơn nữa, hân nghe được Từ Thanh kêu nữ tử thần bí kia là Phiêu Linh, nếu là như vậy, lần trước ở Hình đường, Từ Thanh hân sẽ nhận thức nàng mới đúng, vì sao đối với nàng giống như người xa lạ? Chẳng lẽ, là hân đã đoán sai, mùi trên người nữ tử thần bí kia chỉ là vừa vặn cùng xấu nữ nhân kia giống nhau mà thôi, các nàng căn bản là không phải là cùng một người?

Vừa nghĩ tới vừa mới bị nữ nhân xấu xí kia cự tuyệt, trong lòng hắn còn có một cổ phẫn nộ, hấn mặt âm trầm, nhếch môi mỏng, mạnh mẽ một chương hung toan về phía bàn gỗ từ đàn.

Trong thư phòng truyền đến một tiếng vang thật lớn, trong đêm khuya yên tĩnh, có vẻ thực ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Ngăn trở

Tiền viện Lạc cung, Diệp Lạc lặng yên đứng trên nền tuyết đã rơi thật dày trên đất, ngẩng đầu nhìn về phương xa. Trên bầu trời, những bông tuyết nhỏ nhẹ nhàng bay xuống dưới mái tóc đen bóng của nàng, từ xa nhìn lại, giống như một bức họa hoàn mỹ.

Chỉ chớp mắt, đã đến mùa đông, bây giờ cách ngày Diệp Lạc tiến cung, đã hơn nửa năm rồi, từ ngày đó trong đêm khuya, sau khi Từ Dạ rời đi, vẫn chưa có tới Lạc cung, mà gần đây, trong cung tình thế lại càng ngày càng ác liệt, theo lời 1 số cung nhân thì đến bây giờ Từ Dạ cùng Ứng Vương Từ Ảnh đã như thủy hỏa bất dung.

Hiện tại trong triều tình thế không lạc quan, là vì thời gian trước, hoàng thượng thân thể luôn khỏe mạnh lại đột nhiên ngã bệnh, hiện tại hoàng thượng dưỡng bệnh, trong triều sự việc lớn nhỏ giao trên người Từ Dạ, nhưng cũng bởi vì việc này, mà bị hoàng hậu cùng Thừa tướng Từ Mã Văn gây nhiều khó dễ.

Mà đại thần trong triều thấy tình thế không ổn, cũng đều phân làm hai phái đối lập, phái đứng đầu theo phe Ứng Vương gia do Từ Mã Văn lãnh đạo, nay phần lớn là một ít cựu thần trong triều tương đối bảo thủ đối thành nhất phái, là ủng hộ Từ Dạ, mặc dù vậy nhưng vài vị đại thần trung tâm vẫn bị hại. Mấy ngày nay tới giờ, đại thần ủng hộ Từ Dạ đã có hai người bị hại.

Diệp Lạc mặc dù biết trong triều tình thế đối Từ Dạ bất lợi, nhưng là, nàng lại không giúp được hắn, bởi vì, chuyện trong triều, chỉ có thể dựa vào chính hắn, mà nàng lại chỉ có thể âm thầm đề phòng hoàng hậu hướng hắn hạ độc thủ.

Ngay tại hơn một tháng trước, hoàng hậu Long Ngừ Lan bỗng nhiên gọi nàng nói chuyện, ngữ khí cảnh cáo nàng không cần vọng tưởng lợi dụng Ứng Vương, cũng muốn nàng hứa hẹn, không được gặp Ứng Vương, nếu không, sẽ không tiếc hết thảy giết nàng, cho dù nàng hiện tại thân là Thái Tử Phi.

Nàng đối với cảnh cáo của Long Ngừ Lan cũng không để ở trong lòng, nàng lo lắng là hiện tại hoàng thượng đang an nguy, bởi vì, Long Ngừ Lan nếu dám cảnh cáo nàng, nhất định là có quyết tâm đoạt vị, hơn nữa, đã chuẩn bị chu toàn.

Quả nhiên, lo lắng của nàng thành sự thật, nàng còn không kịp làm gì, hoàng thượng liền đột nhiên bệnh nặng không dậy nổi, may mắn hoàng thượng sớm có chuẩn bị, khi người ngã bệnh đã phân phó một vị đại thần, tuyên bố Từ Dạ tạm thời xử lý mọi việc trong triều.

Việc này hiển nhiên Long Ngừ Lan cũng không dự đoán được, nhưng là, cứ như vậy, sinh mệnh Từ Dạ sẽ nhận lấy uy hiếp trước nay chưa từng có.

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc nhẹ nhàng thở dài một hơi, may mà, hiện tại Từ Dạ vừa mới đứng ra xử lý mọi việc trong triều không lâu, cũng không có cơ hội xuất cung, mà Long Ngừ Lan cùng Từ Mã Văn muốn xuống tay, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tuy rằng Long Ngừ Lan trước mắt quyền thế ngập trời, bất quá, bởi vì trong cung có phần đông Ngự Lâm quân, cho nên hắn cũng không dám manh động.

Hiện tại, đã là mùa đông, thời tiết rét lạnh gay gắt, ngày hôm qua, vừa mới rơi một trận tuyết lớn, đem toàn bộ hoàng cung đều bao trùm một mảnh tuyết trắng, lúc này trong cung đã mang 1 cảnh đẹp khác lạ.

Đáng tiếc, Diệp Lạc tâm sự nặng nề, cũng không có tâm trạng thưởng thức.

Phía sau, truyền đến tiếng bước chân, Thanh nhi cầm trên tay áo choàng dày, đập trên tuyết thật dày cung nhân còn không kịp dọn dẹp, bộ pháp nhẹ nhàng đi đến phía sau Diệp Lạc, vì nàng nhẹ nhàng phủ thêm, hơi hơi nhú nhú mây, nói” Tiểu thư, bên ngoài lạnh lẽo, vẫn là quay về trong tâm cung đi thôi?”

Diệp Lạc quay đầu đối với nàng mỉm cười, nói

”Không sao, Thanh nhi, chúng ta bao lâu không có ngắm tuyết rơi như vậy?”

Thanh nhi dậm chân, có chút bất mãn liếc Diệp Lạc một cái, trong miệng lầu bầu nói

”Tiểu thư! Đến lúc nào rồi, người còn có tâm xem cảnh tuyết?”

Diệp Lạc có điểm nghi ngờ nhìn Thanh nhi liếc mắt một cái, cười nói

“Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra, để cho Thanh nhi của ta tức giận?”

Thanh nhi bực bội hướng nhìn về phía Lưu Vân các, nhẹ nhàng mà hừ một tiếng, nói

”Tiểu thư, người không biết Linh sườn phi kia nhiều lần năn nỉ, hiện tại băng thiên tuyết địa, lại muốn thái tử gia bồi nàng lên núi cầu con cầu phúc, hiện tại xin được, nàng cảm thấy trong Lưu Vân các nhân thủ không đủ, đem toàn bộ người trong Lạc cung điều ra bên đó! Biển nơi này hiện tại băng tuyết đầy đất không có người quét tước! Hừ! Bất quá chỉ là một Sườn phi? Ở đâu lại cao giá như vậy chứ? Nô tỳ chính là không quen nhìn bộ dạng được nuông chiều của nàng!”

“Cái gì?” Diệp Lạc hơi kinh hãi, vội vàng hỏi

“Thái tử đã đáp ứng bồi nàng xuất cung?”

Thanh nhi không chú ý tới biểu hiện khác thường của Diệp Lạc, tiếp tục nói

“Cũng không phải sao? Lúc này hẳn là nàng đang ở trong Lưu Vân các chuẩn bị! Thái tử gia chính là bị bề ngoài của nàng đánh lừa, lòng dạ rắn rết độc ác của nàng giấu ở trong lòng kia cơ!”

Thanh nhi đối Diệp Linh sớm có bất mãn, lúc này lại nhìn không được tuân những lời lẽ cay độc ra.

Diệp Lạc giận tái mặt, nàng trầm tư một chút, sau đó đối Thanh nhi phân phó

“Thanh nhi, người mau đưa tin tức Từ Dạ sắp sửa xuất cung cho hộ vệ truyền đi, ta đi ngăn cản hẳn, hi vọng còn có thể tới kịp!”

Nói xong, Diệp Lạc không hề để ý tới vẻ mặt kinh ngạc Thanh nhi, vội vàng hướng Lưu Vân các đi đến.

Trong Lưu Vân các, một ít cung nữ thái giám đang bận rộn chuẩn bị một ít đồ đạc, thấy Diệp Lạc đến, trên mặt đều lộ ra một tia tò mò.

Diệp Lạc thuận miệng gọi lại một cung nữ đáng vẻ đang vội vàng, hỏi

“Thái tử gia có ở trong này không?”

Cung nữ kia cung kính trả lời

“Bẩm Thái Tử Phi, thái tử gia lúc này đang cùng Linh sườn phi ở tẩm cung, nô tỳ sẽ đến thông báo.”

Nói xong, cung nữ kia liền xoay người hướng tẩm cung đi đến.

Qua không lâu, cung nữ kia vẻ mặt bất an thẳng bước đi ra, nàng vẻ mặt áy náy đi đến bên cạnh Diệp Lạc, nhẹ giọng nói

“Thái Tử Phi, thái tử gia nói hiện tại không muốn gặp người.”

Nói xong, cung nữ kia có điểm sợ hãi cúi đầu, hai tay bất an chà xát lên nhau.

Diệp Lạc sắc mặt không thay đổi trầm mặc một lát, bỗng nhiên mỉm cười, đối cung nữ kia nói

”Không có việc gì, nếu thái tử gia không rảnh, người trở về nói cho thái tử gia, rằng bốn cung có chuyện rất trọng yếu tìm chàng, chàng cần phải đến Lạc cung một chuyến!”

Cung nữ kia nghe xong lời Diệp Lạc nói, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nhẹ giọng nói:” Dạ!”

Nói xong hướng Diệp Lạc vội vàng cúi đầu, lại hướng phía lúc đầu đi đến.

Diệp Lạc nhìn thân ảnh cung nữ kia biến mất ở nơi khúc quanh, thế này mới thờ dãi một hơi, lặng yên xoay người hướng Lạc cung đi đến.

Bất kể như thế nào, chỉ hy vọng Từ Dạ có thể nghe lời nàng một lần, thay đổi chủ ý không xuất cung, nếu không, lúc này đây xuất cung, hoàng hậu cùng Từ Mã Văn tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội ám sát hẳn! Trong cung tuy rằng cũng không an toàn, bất quá, dù sao còn có Ngự Lâm quân, nếu là ở ngoài cung, bên người lại dẫn theo Diệp Linh không biết võ công, chỉ sợ hội chẳng phải dễ dàng đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Âm mưu

Lạc cung, Diệp Lạc ngồi ở trên ghế, thần sắc lo lắng bất an nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ bay là tả, nàng đang đợi Từ Dạ, bình thường nàng tuyệt không muốn gặp hắn, nhưng là, bảo hộ hắn, cũng là chức trách của nàng, hiện tại hoàng thượng bệnh nặng, nếu như Từ Dạ lần này xuất cung có gì ngoài ý muốn, nàng về sau không mặt mũi nào đối mặt mẫu thân dưới cừu tuyền!

Cửa bị đẩy ra, Thanh nhi đi đến, còn không đợi nàng mở miệng nói, Diệp Lạc liền lo lắng hỏi

“Thế nào?”

Thanh nhi biểu tình hơi do dự một chút, có điểm chần chờ nói

“Tiểu thư, thái tử gia vừa mới cùng Linh sủng phi xuất cung.”

Diệp Lạc đôi mi thanh tú nhíu lại, ngập ngừng nói

“Hắn đúng là không muốn gặp ta, chính là, hắn không biết, ta không phải là muốn cuốn lấy hắn, mà là vì an toàn của hắn.”

Thanh nhi thấy Diệp Lạc thần sắc không được tốt, liền an ủi

“Tiểu thư, thái tử gia dẫn theo không ít thị vệ xuất cung, sẽ không có việc gì đâu! Người cũng đừng lo lắng!”

Diệp Lạc nhẹ nhàng thở ra một hơi, từ trên ghế đứng lên, thần sắc ngưng trọng đối Thanh nhi nói

” Thanh nhi, lần này, sự tình trọng đại, ta không thể để cho hắn có một chút sơ xuất nhỏ nào, nếu không, ta liền không thể hoàn thành nguyện vọng mẫu thân, mẫu thân ở dưới cừu tuyền, cũng sẽ không tha thứ cho ta, bây giờ em cầm kim bài này, xuất cung tới Thủy Vân cung, nói cho Du hộ vệ, đề huynh ấy đem toàn bộ người trong Thủy Vân cung âm thầm bảo hộ Từ Dạ, nhớ kỹ, phải là ngầm đi theo, không thể để cho hắn phát hiện! Biết chưa?”

Nói xong, Diệp Lạc từ trong ngực móc ra một khối kim bài, đưa cho Thanh nhi.

Thanh nhi thấy biểu tình nghiêm túc của Diệp Lạc cảm thấy sự tình quan trọng, lập tức tiếp nhận kim bài, gật gật đầu, sau đó hỏi

“Tiểu thư, vậy còn người?”

Diệp Lạc trầm ngâm trong chốc lát, sau đó quyết đoán nói

“Ta hiện tại cũng ra khỏi cung.”

Thanh nhi có chút lo lắng nhìn Diệp Lạc nói

” Tiểu thư, hiện tại là ban ngày, trong cung nhiều người, tiểu thư không thể mạo hiểm.”

Diệp Lạc mỉm cười, đối Thanh nhi nói” Thanh nhi, em đi lấy cho ta bộ phục trang cung nữ, ta đã có cách!”

Thanh nhi bừng tỉnh, trên mặt lộ ra tươi cười, nói

” Tiểu thư là muốn dịch dung thành cung nữ xuất cung sao?”

Diệp Lạc mỉm cười, cũng không đáp lại, mà là nhẹ nhàng gật đầu.

Phượng Hoàng cung, trong góc khuất người ở trong sân, một cung nữ lớn tuổi đang cho bò câu đưa tin bay đi, đợi bò câu đưa tin giương cánh phi thiên, mãi cho đến khi nhìn không thấy bóng dáng bò câu đưa tin, cung nữ kia nấp nhãn che kín trên mặt mới lộ ra mỉm cười, sau đó xoay người như không có việc gì hướng phòng ngủ Phượng Hoàng cung đi đến.

Trong tẩm cung hoa mỹ của Phượng Hoàng cung, lò lửa đốt cháy đượm, bên trong ấm áp như xuân, một chút cũng không cảm giác giá lạnh đến.

Long Ngự Lan tựa nửa người trên giường êm, trên người đang đắp áo choàng lông chồn thật dày, hai mắt hơi hơi nhắm lại, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Cửa tẩm cung bị đẩy ra, cung nữ vừa mới ở bên ngoài phóng bò câu đưa tin nhẹ nhàng đi đến.

Long Ngự Lan mở hai mắt ra, nhìn nàng một cái, thần nhiên hỏi

“Lý ma ma, đem tin tức nghiệt chủng kia xuất cung báo cho biểu ca biết chưa?”

Lý ma ma nhẹ nhàng đi đến trước mặt Long Ngự Lan, nói

” Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tỳ đã đem tin tức truyền ra ngoài, qua không bao lâu, Tư Mã Thừa tướng sẽ nhận được tin tức!”

Nói xong, trong mắt Lý ma ma hiện lên một chút âm tàn, lại lấy lòng nói

“Hoàng hậu nương nương yên tâm, Ứng Vương gia rất nhanh sẽ thuận lợi đăng cơ!”

Long Ngữ Lan lạnh lùng cười, hung hăng nói

“Cái nghiệt chủng kia sống trên đời một ngày, chính là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của ta! Lúc này đây, hi vọng biểu ca không để cho ta thất vọng, có thể làm cho hân chết không nơi chôn cất!”

Nhiều năm trước tới nay, Long Ngữ Lan đối Tử Dạ thật là ghen ghét, nàng từ lâu đã hướng hạ độc thủ Tử Dạ, lại luôn bị Tử Dạ tránh được, nay kế hoạch của nàng đang tiến hành, Tử Dạ không thể không diệt trừ, cho nên, lúc này đây, vô luận như thế nào, nàng tuyệt đối không thể buông tha Tử Dạ!

Long Ngữ Lan khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh oán độc, không thể tưởng được, cái lão hoàng thượng kia đã sớm đề phòng nàng, cư nhiên sớm âm thầm để lại di chỉ, để cho Tử Dạ xử lý triều chính, hẳn cho là hẳn làm như vậy, là có thể ngăn cản nàng sao? Đáng tiếc, hẳn vẫn chậm chân, nàng sớm đã có chuẩn bị, hiện tại trong triều đại đa số là người của nàng, chỉ có vài vị lão thần ngoan cố không biết tốt xấu, nàng sớm hay muộn cũng đưa bọn họ đến hoàng tuyền, ai cũng không thể ngăn cản con của nàng đi lên ngôi vị hoàng đế!

Lý ma ma đứng bên cạnh, nhìn thấy khoe miệng Long Ngữ Lan cười lạnh oán độc, thân thể không khỏi hơi hơi run lên.

Long Ngữ Lan nhẹ nhàng nâng chung trà lên, động tác ưu nhã nhấp một miếng, sau đó thần nhiên nhìn Lý ma ma liếc mắt một cái, nói

”Gần đây Ảnh nhi có hay không lại đi tới Lạc cung cùng xấu nữ nhân kia dây dưa không rõ?”

Lý ma ma có điểm sợ hãi cúi đầu, tiểu tâm dục dục (thận trọng) nói

”Bẩm Hoàng hậu nương nương, cung nhân báo nô tỳ rằng, xấu nữ nhân kia nhiều tháng qua, vẫn không có rời Lạc cung nửa bước, mà Ứng Vương gia nhưng thật ra có thường thường đi đến vườn hoa cách Dạ Vân điện không xa.”

Long Ngữ Lan trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói

”Xấu nữ nhân kia, sao không chịu an phận, chẳng lẽ là muốn câu dẫn Ảnh nhi sao? Tiện nhân như vậy, lưu lại nàng, cuối cùng chỉ sợ cũng là một tai họa! Bôn cung không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn Ảnh nhi, cho nên Bôn cung không thể giữ nàng!”

Lý ma ma trong mắt hiện lên một chút tinh quang, nói

”Hoàng hậu nương nương có ý tứ là.....”

Trên mặt kiều diễm của Long Ngữ Lan hiện lên một chút sát ý, ngữ khí tàn khốc vô tình nói

”Lý ma ma, trong vòng 3 ngày, Bôn cung muốn toàn bộ Lạc cung trong hoàng cung biến mất! Bao gồm mọi người trong Lạc cung, một người cũng không thể buông tha! Đã biết chưa?”

Lý ma ma nghe được lời nói tàn khốc vô tình kia của Long Ngữ Lan, cảm thấy khê run lên, cúi đầu nói

“Dạ! Nô tỳ nhất định sẽ không để cho Hoàng hậu nương nương thất vọng!”

Nghe được cam đoan của Lý ma ma, trên mặt âm trầm của Long Ngữ Lan lúc này mới lộ ra mỉm cười, chậm chậm ngữ khí nói

“Lý ma ma, Bôn cung biết, ngươi một vốn một lời cung thực trung tâm (chỉ người trung thành 1 lời trước sau như 1), ngươi cũng đã nhiều tuổi, đợi làm xong chuyện này, Bôn cung cho ngươi xuất cung, đến lúc đó, ngươi cùng gia quyến có thể đoàn tụ một nhà rồi!”

Lý ma ma nghe vậy, không khỏi mừng rỡ, nàng quỳ xuống, lớn tiếng nói

“Nô tỳ cảm ơn ân điển của Hoàng hậu nương nương!”

Long Ngữ Lan mỉm cười, nói

”Bôn cung mệt rồi, ngươi trước hết lui ra đi!”

Nói xong, nhắm lại hai mắt, không để ý tới Lý ma ma.

Lý ma ma sắc mặt vui mừng bò dậy, sau đó thẳng bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Tuyệt vọng

Đêm khuya, tuyết trên bầu trời vẫn đang rơi xuống như là lông ngỗng, thỉnh thoảng có gió lạnh thổi qua, phát ra từng đợt thanh âm làm rợn tóc gáy, càng vào đêm, tuyết càng rơi xuống nhiều, nhiệt độ lại càng khắc nghiệt, thế gian vạn vật giống như đã bị đông cứng, chỉ có thể không tiếng động ở trong gió rét run.

Ở một tòa nhà trong cung điện, lấp ló một ngọn đèn, từ xa nhìn lại, có vẻ cô độc.

Thời tiết rét lạnh, sau khi trời tối, bên ngoài đã nhìn không rõ thân ảnh cung nhân, trong hoàng cung rộng lớn, so với ngày thường có vẻ tiêu điều cùng yên tĩnh hơn.

Trong ngự hoa viên, một thân ảnh từ xa đi tới, dưới ánh sáng mờ nhạt bởi tuyết, có thể thấy được người đến là một vị thiếu niên trên người mặc áo choàng bạch y, thiếu niên thần sắc lạnh tịch, hướng vườn hoa trong đình đi đến.

Thiếu niên đi vào đình, đem áo choàng trên người cởi xuống, hơi dùng sức giữ áo choàng cho bông tuyết rơi xuống, sau đó xoay đầu, hướng nhìn về phía Dạ Vân điện cách đó không xa, dưới ánh sáng của tuyết, rõ ràng có thể thấy rõ, người vừa tới dung mạo tuấn mỹ vô cùng, đúng là Ứng Vương Từ Ảnh.

Từ Ảnh lặng yên nhìn Dạ Vân điện cách đó không xa, trên khuôn mặt tuấn mỹ tịch tịch cùng ưu thương, hắn theo bản năng vươn tay ra, khẽ vuốt khối tượng bạch ngọc trong đình rét lạnh đến xương kia cảm giác thực lạnh lẽo, nhưng con người đen của hắn lại bất giác nhẹ nhàng nhắm lại, hắn giống như cảm giác được, tiếng đàn ngày đó vẫn đang vang lên ở chung quanh, hắn giống như vẫn đang nhìn thấy một nữ tử thanh nhã, dưới khung cảnh cánh hoa rơi đầy trời, tĩnh tọa ở chỗ này nhả ngọc vô về đàn tranh, tay hắn, giống như vẫn cảm giác được dư âm mùi hương của nàng trên mặt ghê đá băng ngọc lạnh lẽo, mũi hắn giống như vẫn đang ngửi được mùi thơm dịu nhẹ trên người nàng.

Qua một lúc lâu, Từ Ảnh bỗng nhiên cười chua xót, tính cách của hắn ngoài mặt luôn luôn ôn hòa, hắn đối mỗi một nữ tử ái mộ hắn đều thực ôn nhu, nhưng là, kỳ thật chỉ có trong lòng hắn biết, đó là thủ đoạn hắn mê hoặc người khác mà thôi!

Mà bây giờ, việc nhưng nhớ Diệp Lạc mỗi ngày không ngừng dày vò hắn, từ khi ở Hình đường cùng nàng chào hỏi, nhiều tháng qua, hắn mỗi buổi tối đều đến vườn hoa nơi hắn và nàng lần đầu gặp gỡ, ghi nhớ lại giây phút ấy rồi mới về cung nghỉ ngơi.

Hắn chưa từng nghĩ tới, hắn đã yêu một người, hơn nữa yêu không thể tự thoát ra được! Mà điều làm hắn thống khổ – nàng là phi tử của Từ Dạ, hắn yêu nàng, nhưng không có lý do tiếp cận nàng!

Từ Ảnh thu hồi bàn tay đã cứng lạnh từ lâu, đứng thẳng người, hướng mắt về Dạ Vân điện nhìn lại, chỉ thấy trong Dạ Vân điện một mảnh tối đen, chỉ có đèn lồng trước điện chiếu ra ánh sáng mong manh.

Hắn biết, tối hôm nay, Từ Dạ không có ở đây, mà là bởi Diệp Linh xuất cung lên núi cầu con, nghĩ đến đây, hắn không khỏi lộ ra một chút ý cười trào phúng, Từ Dạ sao lại nông cạn như thế, bị một tục nữ tử mê hoặc, như thế nào vẫn chiếm hữu nàng? Hắn căn bản là không xứng có được nàng!

Hiện tại trong cung tình thế gay cấn, phụ vương đột nhiên bệnh nặng, trong lòng hắn hiểu được ai đứng sau những chuyện này, hắn tuy rằng không ủng hộ việc làm của mẫu hậu, nhưng nếu là như vậy, hắn có thể có được nàng, như vậy hắn cũng không phản đối!

Mà Từ Dạ xuất cung không phải là cho hắn cơ hội tốt đấy sao? Nghĩ đến đây, trên mặt Từ Ảnh ý cười càng sâu: Lạc nhi, nàng sẽ sớm là của ta, ta sẽ khiến nàng thành người hạnh phúc nhất!

Bỗng dung, nụ cười trên môi Từ Ảnh chợt đông cứng lại, bởi vì hắn thấy ở Dạ Vân điện, đột nhiên toát ra ánh lửa ngút trời!

Nhìn hướng ánh lửa càng ngày càng bùng lên, trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên ý cười của mẫu hậu, trong mắt còn lóe lên sát ý. Chẳng lẽ..... là do người động thủ ư?

Giờ phút này trong đầu hắn chỉ còn Dạ Vân điện, hắn trong nháy mắt cơ hồ mất đi hô hấp! Hắn không chút nghĩ ngợi, liền hướng Dạ Vân điện chạy tới.

Khi hắn đến Dạ Vân điện, hắn cũng không có trì hoãn một chút nào, trực tiếp hướng Lạc cung đi đến, mà hình ảnh trước mắt làm tâm hắn thực tròng xuống.

Bởi vì hắn nhìn thấy Lạc cung, nơi này từng phong cảnh hữu tình, một cung điện ưu nhã, đã bị một biển lửa nuốt chửng!

Nhìn đám lửa lớn cháy bùng ở trước mắt, hắn cơ hồ mất đi lý trí, hướng Lạc cung mà đi tới, đúng lúc này, bỗng nhiên xông tới vài thị vệ, gắt gao giữ chặt hắn, lo lắng kêu lên

“Ứng Vương gia, ngài không thể đi vào! Hiện tại nguy hiểm!”

Từ Ảnh hai mắt đỏ ngầu, gắt gao nhìn thẳng ánh lửa cháy rực kia, thanh âm vô vọng kêu lên

“Buông! Ta phải đi cứu nàng!”

Nhìn thấy Ứng vương gia luôn ôn hòa nay lại điên cuồng như thế, vài thị vệ không hỏi lắp bắp kinh hãi, bất quá, bọn họ lại không dám buông tay ra, nếu Ứng Vương gia có cái gì ngoài ý muốn, vậy bọn họ cũng không cần sống! Liền rửa cổ, chờ bị chặt đầu thôi!

Hỏa hoạn Lạc cung, cơ hồ kinh động tất cả cung nhân, các nhóm cung nhân đều tiến đến cứu hỏa, chỉ là bởi vì hỏa thật sự là quá lớn, cung nhân căn bản là không thể tới gần, nhất thời, cũng vô pháp không chế đám lửa, chỉ có thể đứng nhìn đại hỏa đem trọn Lạc cung nuốt hết.

Bị vài thị vệ gắt gao đè lại, Từ Ảnh giãy dụa không thôi, mắt thấy đại hỏa sắp thiêu rụi Lạc cung, trong mắt của hắn toát ra tuyệt vọng, hai tay của hắn gắt gao nắm cùng một chỗ, móng tay sắc nhọn bấm thật sâu vào da thịt, bàn tay cơ hồ bị hắn nắm chảy máu, thanh âm hắn cực kỳ thê lương kêu lên

“Lạc nhi...!”

Từ Ảnh tuyệt vọng la lên, cơ hồ chấn động mọi người ở đây, có lẽ là ý thức được người trong Lạc cung rất quan trọng đối với Ứng Vương gia, trong đó một người thị vệ rất coi trọng Từ Ảnh đã đoạt lấy chậu nước trong tay 1 cung nhân, đem y phục trên người hắn ướt đầm, sau đó đang lúc mọi người kinh hô, nhanh như chớp lao vào biển lửa.

Nhìn Lạc cung đã hoàn toàn bị biển lửa thiêu rụi, Từ Ảnh cảm thấy lòng đang rỉ máu, nguyên lai, hắn yêu nàng đã sâu tận xương tủy, nếu như không có nàng, vậy những việc hắn làm đều không còn ý nghĩa nữa rồi. Hắn tuyệt vọng nhìn Lạc cung, trong ánh mắt có lóe ra lệ quang, miệng nghẹn ngào nói

“Lạc nhi... Lạc nhi...! Nàng trăm ngàn lần không thể có việc gì, nàng không thể bỏ ta mà đi....”

Hỏa thế càng ngày càng mãnh liệt, trên nóc nhà tuyết đọng chưa kịp tan cũng chảy xuống, thành cung bắt đầu dần dần sụp đổ, đang lúc mọi người kinh hô, thị vệ lúc này chạy vào nay đã chạy ra, trên tóc của hắn bốc khói lên, y phục trên người nhiều chỗ bắt lửa.

Cung nhân cứu hỏa đứng bên tay mắt lạnh lẽo, nhanh chóng hắt 1 thùng nước lên, thế này mới dập tắt được lửa trên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Huyết Yến

Từ Ảnh gạt đám người chạy lại phía thị vệ kia, khàn giọng kêu lên

“Có thấy Thái Tử Phi không? Có thấy không?”

Thị vệ kia có điểm ngưng ngáp, cúi đầu xuống, thấp giọng nói

“Khởi bẩm Vương gia, nô tài vào ngoại sảnh Lạc cung, nhưng không có nhìn thấy thân ảnh Thái Tử Phi, nghĩ đến Thái Tử Phi đã bị vây ở trong tấm cung, chính là bên trong hỏa thế thực mãnh liệt, nô tài vào không được, chỉ sợ, Thái Tử Phi đã dữ nhiều lành ít rồi!”

Từ Ảnh hai mắt đỏ sẫm, biểu tình cực kỳ thống khổ, hiển nhiên không thể tiếp nhận sự thật này, bỗng nhiên sắc mặt hắn trắng nhợt, hướng lên trời phun ra một ngụm máu đỏ, sau đó mắt tối sầm, liền ngất đi.

Sắc trời đã hừng sáng, Lạc cung suốt một đêm bị đại hỏa thiêu đốt, nay được tuyết trắng dập tắt, không còn lửa cháy nữa, nhưng nơi này từng trang hoành lệng lầy, hiện hóa thành một đồng phẳng tích, ở trong đồng đồ nát, vẫn còn chút khói trắng lượn lơ, vài cung nhân đang mang ra vô số cỗ thi thể cháy rụi, thi thể đã bị cháy sạch hoàn toàn thay đổi, rốt cuộc nhận thức không ra là ai, vài cung nữ tránh ở cách đó không xa, len lén khóc, không biết vì là thân nhân hay giả là hảo tỷ muội.

Cách Dạ Vân điện không xa, Lý ma ma vẻ mặt vui mừng, kích động hướng Phượng Hoàng cung đi đến, mục đích cực thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ Hoàng hậu nương nương giao cho, hơn nữa, Hoàng hậu nương nương nói chỉ cần mục làm cho Lạc cung biến mất, nương nương sẽ cho mục xuất cung, mục vừa nghĩ tới có thể cùng người thân gặp mặt, liền không nhịn được bật cười.

Từ ngày mục tiến cung đến bây giờ, đã hơn bốn mươi năm rồi, còn nhớ rõ năm đó, mục vẫn là một người bình thường, trọng phụ là con trai độc nhất một nhà giàu có, nhưng bởi vì trọng phụ ăn chơi trác táng không bao lâu đã khiến tất cả gia nghiệp toàn bộ mất hết, hơn nữa, thấy mục còn có mấy phần tư sắc, liền đem mục bán thanh lâu, ngay lúc mục cùng đường, năm đó tình cờ được hoàng thái hậu sau cứu, đưa mục mang về trong cung, hơn nữa, biết mục có một nhi tử ở ngoài cung, lại thường thường khai ân, cho mục xuất cung thăm con.

Hiện tại con trai của mục sớm đã thành gia, cháu của mục cũng cưới vợ rồi, hơn nữa, nhi tử hồi trước báo tin tức nói cho nàng biết rằng mấy tháng nữa cháu đầu mục sẽ sinh, hi vọng mục có thể bớt thời giờ xuất cung, trở về một chuyến.

Mục nhận được tin từ nhi tử, thật sự là vừa cao hứng vừa thương tâm, cao hứng là, mục lập tức có tăng tôn rồi, thương tâm là, hiện tại lão thái đã sớm quy tiên, hiện tại Hoàng hậu nương nương cũng không phải chủ tốt để hầu hạ, mục muốn xuất cung, chỉ sợ là vô vọng rồi!

Nhưng là, hiện tại mục lại có hi vọng, Hoàng hậu nương nương đáp ứng mục, chỉ cần mục vì nương nương làm xong chuyện này, sẽ cho mục xuất cung, hiện tại, mục lập tức sẽ được xuất cung rồi!

Mụ trong cung đã hơn nửa đời người rồi, mụ cùng cung nữ khác bắt đầu, các cung nữ khác đều là tú nữ tiến cung, trước khi tiến cung cũng chưa thành thân, cho nên, trừ bỏ nhà mẹ đẻ ở ngoài, cũng không có thân nhân khác, mà mụ lại khác, tuy rằng trượng phu vô lương tâm của mụ đã sớm chết đi, nhưng là, mụ còn có nhi tử, có tôn nhi, mụ khát vọng cùng bọn họ một chỗ sớm chiều ở chung, yên tĩnh vượt tuổi già, mụ không nghĩ giống như những cung nữ già, trong cung bận rộn hơn phân nửa thời gian, đến thời điểm tuổi già, cứ như vậy cô tịch chết đi, 1 người chăm sóc lúc lâm chung cũng không có, thì thể được quần manh chiếu rồi cho xuất cung.

Đang trầm tư suy nghĩ, Lý ma ma đã đến cửa Phụng Hoàng cung, nhìn thấy cung điện cao lớn này, nếp nhăn trên mặt chậm rãi giãn ra, tiến cung bốn mươi năm, mụ lần đầu tiên lộ ra thái độ tươi cười như thế, mụ bước bộ nhanh hơn, hướng Phụng Hoàng cung đi đến.

Mắt thấy cũng sắp đến tẩm cung của hoàng hậu rồi, đúng lúc này, Lý ma ma đụng phải 1 cung nữ trẻ tuổi, mụ lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, thật vất vả bám vào cái trụ bên cạnh mới đứng vững được.

Cung nữ trẻ tuổi kia thấy rõ ràng là Lý ma ma, hoảng sợ quỳ xuống, thanh âm run rẩy nói

“Lý ma ma tha mạng, nô tỳ không phải cố ý, Lý ma ma tha mạng.....”

Lý ma ma nhíu nhíu mày, nhìn thoáng qua cung nữ quỳ trên mặt đất, nghĩ khi có điểm không vui nói

“Như thế nào hết ha hết hoàng như vậy? Này còn ra thể thống gì? Về sau cẩn thận một chút!”

Nói xong, không hề để ý tới cung nữ kia nữa, thẳng hướng tẩm cung của hoàng hậu đi đến.

Cung nữ quỳ trên mặt đất kia mờ to hai mắt, không dám tin nhìn bóng lưng Lý ma ma, nửa ngày cũng nói không ra, điều này cũng có thể hiểu được, phải biết rằng, Lý ma ma thường ngày trong cung cực kì hung ác, nàng nhớ rõ, thời điểm nàng tiến cung 1 năm, bởi vì một tân cung nữ mới tiến cung đắc tội Lý ma ma, kết quả, bị Lý ma ma gọi người đánh sống đánh chết! Cung nữ kia cả người huyết nhục mơ hồ, bộ dáng chết không nhắm mắt, nàng vẫn nhớ rõ rành mạch.

Đến trước cửa tẩm cung, Lý ma ma thật sâu hít một hơi, sau đó nhẹ nhàng đem cửa đẩy ra, đi vào.

Trong tẩm cung hết thảy cũng không có gì khác thường, hoàng hậu Long Ngữ Lan vẫn đang tựa vào trên giường êm, thấy Lý ma ma tiến vào, liền vẫy tay ý bảo đám cung nữ hầu hạ lui ra, sau đó nhìn Lý ma ma liếc mắt một cái, thân nhiên hỏi

“Sự tình làm như thế nào?”

Lý ma ma cung kính nói

“Nương nương yên tâm, nô tỳ nhìn rồi, Lạc cung không ai có thể đi ra, hiện tại trong cung, đã không có Lạc cung rồi!”

Long Ngữ Lan mỉm cười, nói

” Lý ma ma, người làm được tốt lắm!”

Lý ma ma thấy tâm tình Long Ngữ Lan tốt, liền lấy hơi, nàng tiểu tâm dục dục quan sát biểu tình Long Ngữ Lan trong chốc lát, thấy nàng cũng không còn giận, liền tiểu tâm dục dục hỏi

“Nương nương ngày hôm qua cùng nô tỳ nói qua.....”

Long Ngữ Lan mỉm cười, sau đó tùy tay bưng lên 1 chén đồ ăn đặt ở trên bàn đưa cho Lý ma ma, nói

” Bỏn cung đáp ứng người, tự nhiên sẽ làm, chính là, người cũng hầu hạ Bỏn cung nhiều năm, một chén này là huyết yến rất quý, Bỏn cung liền ban thưởng người, người uống hết bát tổ yến này, là có thể xuất cung cùng người nhà người gặp nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Báo ứng

Lý ma ma nhìn chén tổ yến kia, trong mắt hiện lên một chút do dự, dù sao, mụ ở trong cung cũng đã nhiều năm, âm mưu quỷ kế trong cung, mụ gặp qua không ít, cũng trải qua không ít, năm đó, ngay tại thời điểm hoàng thượng đăng cơ, nàng phụng mệnh lão thái gia, mang theo một chén đựng huyết yến kịch độc, đi bức tử phi tử của hoàng thượng là Ngọc phi, tuy rằng chuyện này đã qua hơn hai mươi năm, nhưng mụ vẫn nhớ rõ mồn một tình cảnh ngày đó trước mắt.

Giờ phút này, nàng thấy chén tổ yến kia trên tay Long Ngữ Lan, chỉ cảm thấy tâm không ngừng mà trùng xuống.

Long Ngừ Lan thấy Lý ma ma thần sắc do dự, không tiếp tổ yến, sắc mặt không khỏi trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói

“Lý ma ma, Bồn cung ban thưởng ngươi tổ yến, ngươi vì sao không nhận?”

Lý ma ma cả người run lên, cắn chặt răng, tay run rẩy vươn ra tiếp nhận chén tổ yến kia giống như nặng tựa nghìn cân, bởi vì tay cầm không vững nên tổ yến trong chén cơ hồ bị mụ đổ hơn phân nửa, làm dơ tẩm thắm lông trắng muốt 1 mảng lớn.

Long Ngừ Lan trong mắt hiện lên một chút tàn nhẫn, vỗ mạnh lên giường, đứng lên, tức giận quát

“Lý ma ma! Ngươi thật to gan! Bồn cung có ý tốt, niệm tình ngươi hầu hạ Bồn cung nhiều năm, cố ý ban thưởng ngươi tổ yến, ngươi cứ nhiên dám cô phụ một mảnh tâm ý của Bồn cung?”

Lý ma ma sắc mặt trắng bệch, tay cầm tổ yến không ngừng mà run rẩy, cả người xụi lơ trên mặt đất, hai mắt nhìn thẳng vào nửa bát tổ yến kia, trong đầu lại không tự chủ được mà nghĩ tới một màn năm đó Ngọc phi bị mụ bức tử.

Năm đó, mụ mang theo vài cung nữ, phụng mệnh lão thái gia, mang theo một chén tổ yến hạ kịch độc, đi tới trước Ngọc Hân cung của Ngọc phi, mà năm đó Ngọc phi cũng bởi vì hoàng thượng vừa mới đăng cơ, mà sắc mặt vui mừng, biết được Thái Hậu vì nàng đưa tới tổ yến, cũng là sắc mặt trắng bệch, toàn thân run run.

Mụ vẫn nhớ rõ, Ngọc phi cuối cùng là bị vài cung nữ mạnh mẽ đè lại, là mụ tự tay đem chén tổ yến kia mạnh mẽ rót vào miệng Ngọc phi, lúc ấy, ánh mắt Ngọc phi kia oán hận không cam lòng, gắt gao nhìn thẳng mụ, thậm chí, đến khi Ngọc phi tắt thở, hai mắt vẫn không cam lòng trợn lên, chết không nhắm mắt.

Lý ma ma đắm chìm trong chuyện cũ, sắc mặt từng chút tái xám lại như tro, thật sự là báo ứng a, năm đó mụ tàn nhẫn hại chết Ngọc phi, mà nay, mụ gặp đúng chuyện này, thật sự nhân quả báo ứng!

Long Ngừ Lan thấy Lý ma ma vẫn đang do dự, không khỏi sắc mặt trở nên cực kì khó coi, nằng hung tợn nhìn Lý ma ma, thanh âm lạnh lùng nói

“Lý ma ma, ngươi vẫn là chính mình uống đi! Ngươi dù sao hầu hạ Bồn cung nhiều năm, Bồn cung cũng không muốn đối với ngươi làm cái gì có chuyện mất mặt!”

Lý ma ma cười lộ vẻ sâu thẳm, mụ bỗng nhiên dùng sức cầm bát tổ yến trong tay ném xuống, sau đó biểu tình bình tĩnh nhìn Long Ngừ Lan, nói

” Đa tạ Hoàng hậu nương nương ban ân, nô tỳ đã uống rồi!”

Long Ngừ Lan nhìn hành động của Lý ma ma, đầu tiên là hơi sững người, sau đó cất tiếng cười to, trong mắt nằng lộ ra hung quang, phất chốc chi vào Lý ma ma cười lạnh nói

“Quả nhiên không hổ là lão nô tài hầu hạ Bồn cung nhiều năm! Dám can đảm đối đầu với bồn cung như thế, ngươi là người đầu tiên!”

Lý ma ma hít một hơi thật sâu, biểu tình bình tĩnh nhìn Long Ngừ Lan, nói

” Hoàng hậu nương nương nếu muốn nô tỳ chết, nô tỳ đương nhiên không dám kháng chỉ, chỉ là, nô tỳ tiến cung đã hơn nửa đời người rồi, chén tổ yến kia có cái gì, nô tỳ tự nhiên rõ ràng, nô tỳ không dám phản bội nương nương, nô tỳ chỉ cầu nương nương cho nô tỳ một con đường sống!”

Long Ngừ Lan nhìn Lý ma ma, lạnh lùng nói

“Lý ma ma, Bồn cung đã nói rằng sẽ để ngươi cùng người nhà ngươi đoàn tụ, Bồn cung đương nhiên không nuốt lời, ngươi vừa mới hỏi tại sao bồn cung lại ban tổ yến cho ngươi ư? Uống vào, ngươi có thể cùng người nhà ngươi đoàn tụ rồi!”

Lý ma ma nghe vậy sắc mặt đại biến, mụ quỳ xuống, bò đến dưới chân Long Ngừ Lan, run giọng nói

“Nương nương, ... Người đem... Người đem người nhà nô tỳ làm gì rồi... Người đem người nhà nô tỳ làm gì rồi?”

Long Ngừ Lan một cước đá Lý ma ma ngã trên mặt đất, cười tàn nhẫn nói

” Lý ma ma, ngươi đừng nghĩ rằng Bồn cung không biết, ngươi cùng nhi tử ngươi ở trong bóng tối vụng trộm thư từ qua lại, ngươi biết nhiều bí mật của Bồn cung như vậy, Bồn cung làm sao có thể yên tâm cho ngươi rời đi? Ngươi không phải vẫn muốn cùng người nhà ngươi đoàn tụ hay sao? Ngươi nên xuống hoàng tuyền cùng người nhà ngươi đoàn tụ đi thôi!”

Lý ma ma xụi lơ trên mặt đất, không dám tin nhìn Long Ngừ Lan, khàn giọng nói

” Ngươi thật độc ác! Ta hầu hạ ngươi nhiều năm như vậy, ngươi vì sao ngay cả người nhà của ta cũng không buông tha? Ta tuy rằng thường thường cùng con ta thư từ qua lại, nhưng ta không hề hé răng nói nửa câu trong cung cho con biết, ngươi vì sao phải tàn nhẫn như thế, sát hại người nhà của ta?”

Long Ngừ Lan không thèm nhìn Lý ma ma liếc mắt một cái, lãnh khốc vô tình nói

” Bồn cung giết vài tiện dân, giống như bóp chết vài con kiến, có đáng kể gì đâu? Ngươi muốn trách, thì trách trong đầu ngươi không nên có ý niệm rời khỏi Bồn cung. Bồn cung tuyệt đối sẽ không lưu lại người có khả năng uy hiếp bồn cung trên đời này!” Nói xong, Long Ngữ Lan dừng một chút, lại cười lạnh nói

“Vôn, Bồn cung niệm tình ngươi hầu hạ Bồn cung nhiều năm như vậy, muốn cho ngươi chết thống khoái một chút, nhưng không có nghĩ đến, ngươi cư nhiên không biết tốt xấu như thế, đem tổ yến Bồn cung ban cho ngươi ném đi, Bồn cung cũng không cần đối với ngươi niệm tình cũ rồi!”

Nói xong, Long Ngữ Lan quay đầu hướng ngoài cửa quát

“Người đâu!”

Theo tiếng gọi của Long Ngữ Lan, ngoài cửa đi vào vài cung nữ.

Lý ma ma vẻ mặt oán hận nhìn Long Ngữ Lan, nàng cả người run run, chỉ vào Long Ngữ Lan kêu lên

“Long Ngữ Lan, đồ nữ nhân độc ác, ngươi sẽ không có kết cục tốt! Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Long Ngữ Lan biến sắc, tức giận quát

“Bắt giữ tiện nhân này cho bồn cung!”

Vài cung nữ lên tiếng trả lời tiến lên, đem Lý ma ma giữ chặt, Lý ma ma không ngừng mà gầy dựa, lại bắt đắc dĩ người già sức yếu, căn bản là đánh không lại vài cung nữ tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, lập tức bị người gắt gao giữ chặt, không thể động đậy.

Long Ngữ Lan sắc mặt dữ tợn, rót nửa chén thuốc trên bàn, sau đó đi đến trước người Lý ma ma, mạnh mẽ cầm chén thuốc đổ vào miệng Lý ma ma.

Lý ma ma biểu tình tràn đầy tuyệt vọng, mục dưng ánh mắt vô cùng oán độc cừu hận gắt gao nhìn thẳng Long Ngữ Lan, bỗng nhiên phát ra tiếng cười

“Long Ngữ Lan, ngươi sẽ có báo ứng, ngươi nhất định sẽ có báo ứng, ta sẽ ở trên đường hoàng tuyền chờ ngươi..... Chờ ngươi.....”

Lời còn chưa dứt, miệng Lý ma ma liền sùi bọt mép, đầu dần dần gục xuống, người hơi hơi co giật một cái, cuối cùng nằm im không nhúc nhích!

Long Ngữ Lan đi ra phía trước, đẩy thân thể Lý ma ma lại, chỉ thấy thất khiếu Lý ma ma toàn bộ chảy ra máu tươi, sớm đã đoạn khí, chỉ là một ánh mắt mờ thật to, bên trong tràn ngập oán hận cùng không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Núi Thiên Hoa

Miếu cầu phúc hoàng gia của Tây Lương quốc tọa lạc trên đỉnh Hoa Sơn cách kinh thành ba mươi dặm, vốn là một miếu thờ có lịch sử lâu đời, được biết đến với tên Mẫu tổ miếu – miếu Thiên Thủ Quan Âm.

Điều đáng nói ở đây là, thời điểm khai quốc nước Tây Lương, trước khi hoàng đế Từ Hoa đăng cơ đã từng được chủ trì của miếu này cứu. Cho nên sau khi Từ Hoa đăng cơ hoàng đế, đã ban tên cho miếu này là Hộ Quốc tự – miếu cầu phúc hoàng gia của Tây Lương quốc.

Núi Thiên Hoa, vốn là 1 ngọn núi không có tên, độ cao so với mặt nước biển rất sâu, quanh năm mây mù bao phủ, người bình thường rất khó có thể nhìn thấy toàn cảnh núi. Chỉ biết là, trên núi Thiên Hoa đường xá cực kỳ hiểm ác, khắp nơi bên đường là vách núi sâu không thấy đáy, cùng dã thú cực kỳ hung mãnh.

Mãi cho đến khi Từ Hoa xưng đế, mới ban tên cho núi Thiên Hoa, mà Hộ Quốc tự của nước Tây Lương đúng là đặt ở trên đỉnh núi Thiên Hoa. Để tiện cho việc hoàng đế lên núi cầu phúc, hoàng đế liền sai người tạo ra một con đường bằng phẳng lên núi Thiên Hoa, nhưng bởi vì thể núi Thiên Hoa quả thật quá mức hung hiểm, cho nên con đường lên núi cũng không thể làm rộng, chỉ đủ cho tám vài ba người cùng sánh bước đi, xa mà thật sự là không thích hợp lên núi.

Lại nói, hoàng đế khai quốc nước Tây Lương từng hạ chỉ, con cháu họ Từ đến cầu phúc, phải đi bộ lên núi để thành tâm.

Cho nên, con cháu dòng dõi hoàng thất nhà họ Từ tiến đến Thiên Hoa núi cầu phúc, bắt buộc phải đi bộ lên núi.

Từ Dạ thân là thái tử, đương nhiên cũng không ngoại lệ, đến chân núi Thiên Hoa, liền xuống xe ngựa, sau đó cùng Diệp Linh đi bộ lên núi. Bởi vì sơn đạo nhỏ hẹp, cho nên, phần đông thị vệ hầu mang theo cũng chỉ có thể hạ trại ở chân núi Thiên Hoa, chờ thái tử cầu phúc xong xuống núi.

Bởi vì thời điểm đoàn người Từ Dạ tới núi Thiên Hoa đã muộn, hơn nửa trời đang có tuyết rơi, cho nên bọn họ cũng không lập tức lên núi, mà là đang

ngủ tạm 1 đêm dưới chân núi, buổi sáng hôm sau tuyết ngừng rơi mới lên núi.

Tuy rằng tuyết đã ngừng rơi, hơn nữa khí trời cũng sáng rõ, nhưng là, trên đường lên núi vẫn có lớp tuyết đọng thật dày, người đi đường rất dễ bị trượt chân, hơn nữa thời tiết cực kỳ rét lạnh, thân thể Diệp Linh nhu nhược, lại không thể dễ dàng lên núi.

Từ Dạ chọn lựa hơn mười người thị vệ đi theo lên núi, lại sai người dọn sạch lớp tuyết trên đường đi, rồi mới ôm lấy Diệp Linh chậm rãi hướng trên núi đi đến.

Diệp Linh trên người khoác áo choàng da hồ thật dày, nép chặt trong lòng Từ Dạ, cái lạnh sơn dã làm thân thể nàng vốn suy yếu nay càng yếu hơn, thời điểm lên núi Thiên Hoa nàng liên hồi hận, nàng thật không ngờ, đến núi Thiên Hoa cầu phúc, tình cảnh lại gian nan như thế, hơn nữa, vẫn không thể ngồi kiệu lên núi, đây đối với người luôn được chiều chuộng mà nói, khó tránh khỏi có điểm khó có thể thích ứng.

Chính là, chuyện cho tới bây giờ, nàng hối hận cũng đã muộn, thân phận thái tử tôn quý như thế, đều nghe theo tổ huấn xưa đi bộ lên núi, huống chi là nàng? Ở một khắc này, trong lòng nàng không khỏi oán hận tổ huấn kia!

Bất quá, trong lòng nàng mặc dù âm thầm kêu khổ không chịu nổi, ở ngoài mặt cũng không dám lộ ra nửa phần hờn giận, bởi vì, tiến đến núi Thiên Hoa cầu phúc cầu con, là nàng nói ra, bây giờ cách thời điểm nàng xảy thai, đã qua ba tháng, trong lòng của nàng vẫn rất không yên, cơ hồ hàng đêm đều mơ thấy một tiểu hài tử tuyết nhục mơ hồ ở trong mộng hướng nàng lấy mạng, cho nên, nàng cực kỳ nôn nóng, liền muốn đi lên Hộ Quốc tự Tây Lương nước ở trên núi Thiên Hoa.

Thời điểm nàng tiến cung, từng nghe nói qua, mẫu tử miếu trên núi Thiên Hoa cực kỳ linh nghiệm, phi tử hoàng cung lên đây cầu con, sau khi hồi cung, đều thuận lợi mang thai, vì vừa mới mất con, cho nên, nàng liền cầu xin Từ Dạ mang nàng tiến đến núi Thiên Hoa.

Lần trước mang thai, nàng vì hãm hại Diệp Lạc, mà tự mình uống thuốc hoa hồng để phá thai, nhưng bởi Ứng Vương cùng hoàng thượng nên cũng không có đã thương đến nửa sợi lông của Diệp Lạc, nàng tuy rằng trong lòng oán hận không cam lòng, nhưng là, mấy ngày nay gặp ác mộng lại làm nàng hối hận chính mình nhất thời xúc động, đánh mất đi lợi thế hữu hiệu của mình!

Nàng hiện tại nghĩ thông suốt, Từ Dạ là thái tử, hiện tại hoàng thượng lại bệnh nặng, cho nên, chàng sớm muộn cũng sẽ lên ngôi vị hoàng đế, chỉ cần nàng sinh hạ một hài nam, như vậy, lấy sủng ái của Từ Dạ với nàng, thời điểm Từ Dạ đăng cơ hoàng đế, nàng nhất định sẽ được phong làm hoàng hậu!

Tuy rằng nàng hận Diệp Lạc, nhưng là, ngôi lên vị trí hoàng hậu xem ra quan trọng hơn, nếu về sau Từ Dạ là hoàng đế nước Tây Lương, như vậy cho dù hãm sủng ái nàng, về sau cũng tránh không được giống các đời hoàng đế trước, sẽ có tam cung lục viện Tần phi, cho nên, nàng chỉ có ngồi trên vị trí hoàng hậu, thành người đứng đầu hậu cung, mới không sợ Từ Dạ bị nữ nhân khác cướp đi!

Thời tiết lạnh giá, Diệp Linh tuy rằng mặc quần áo chống lạnh thật dày, còn choàng áo choàng da hồ, nhưng vẫn cảm thấy lạnh thấu xương, nàng cắn chặt lấy răng, tựa vào trên người Từ Dạ, từng bước một hướng trên núi đi đến, mỗi lần qua một đoạn cầu thang, nàng đã cảm thấy giống như muốn ngã gục rồi, tựa trên người Từ Dạ thở dốc không thôi.

Từ Dạ ôm Diệp Linh thật chặt, ngẩng đầu nhìn về phía trước, chìm vào khoảng mây mù sương lạnh, nhũn nhũn mây, hướng một người thị vệ bên cạnh hỏi

“Chỗ nghỉ chân có còn xa không?”

Người thị vệ suy nghĩ trong chốc lát, sau đó trả lời

“Bẩm thái tử gia, phía trước cách đó không xa là một vách núi đen, bất quá, chỗ đó coi như cũng rộng lớn, có thể tạm thời nghỉ tạm. Nhưng bởi vì cách vách núi đen không xa có một rừng cây rậm rạp, chỉ sợ sẽ có mãnh thú, phải vạn phần cẩn thận.”

Diệp Linh sớm một hồi không chịu được, nghe được phía trước có nơi nghỉ tạm, mừng rỡ trong lòng, lại nghe đến người thị vệ kia nói trong núi có mãnh thú, nàng sợ Từ Dạ sẽ thay đổi chủ ý, không dừng lại nghỉ tạm, không đợi Từ Dạ nói tiếp, liền gian tái mặt đối với thị vệ quát

“Bọn thị vệ các ngươi, vốn bảo hộ thái tử gia chính là chức trách của các ngươi, chẳng lẽ mãnh thú các ngươi không đối phó nổi sao?”

Thị vệ kia bị Diệp Linh quát, tuy rằng biểu tình xẹt qua một tia bất mãn, nhưng cũng cúi đầu, không đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Bị tập kích

Diệp Linh không hiểu nhưng Từ Dạ cũng biết là nơi này đầy rẫy nguy hiểm, hiện tại trên núi tuyết lớn, mãnh thú trong núi căn bản là không tìm được đồ ăn, cho nên, dưới tình huống như vậy mãnh thú sẽ tìm cách tấn công người qua lại.

Hơn nữa, mọi người mặc dù có mang vũ khí phòng thân, nhưng nơi đây tuyết đọng từng lớp dày, rất khó thi triển võ nghệ, hơn nữa đất tuyết trơn trượt,

không cần thận là sẽ trượt chân, so sánh với mãnh thú sinh sống trong núi, khó tránh khỏi chịu thiệt không ít.

Từ Dạ nghĩ đến đây, lại quay đầu nhìn Diệp Linh đang thờ đốc không thôi, trầm ngâm trong chốc lát, sau đó quay ra thị vệ bên cạnh phân phó

“Truyền lệnh xuống, dừng phía trước nghỉ tạm, đốt lửa lên, phòng ngừa mãnh thú tập kích.”

Thị vệ kia lĩnh mệnh, hướng phía trước truyền lời đi, ở trên Tuyết Sơn, bởi vì sợ băng tuyết rơi, cho nên, tuy rằng bọn họ khoảng cách người phía trước không phải rất xa, nhưng cũng không dám lớn tiếng kêu gọi.

Diệp Linh lấy tay bọc áo choàng da hồ vây kín toàn thân, co lại trong lòng Từ Dạ, ngửa đầu dịu dàng nói

“Dạ ca, Linh nhi mệt mỏi quá, chúng ta nghỉ ngơi lâu một chút được không? Linh nhi sắp đông cứng lại rồi!”

Từ Dạ trầm mặc một hồi, nhú mày, nói

”Linh Nhi! Đừng làm loạn nữa, ngọn núi mãnh thú nhiều, vì tránh sinh thêm sự cố, nhanh chút lên núi!”

Diệp Linh lần đầu tiên bị Từ Dạ mắng như thế trước mặt mọi người, trong lòng khó tránh khỏi có điều bất mãn, trên mặt nàng hiện lên một tia hờn giận, bất mãn nói

”Nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn sợ mãnh thú sao?”

Từ Dạ nén giận nói

”Linh Nhi! Đủ rồi! Nếu nàng còn nhiều lời, bản thái tử liền sai người mang nàng xuống núi!”

Nói xong, không hề để ý tới Diệp Linh, có điểm lo lắng nhìn về phía giữa sườn núi tuyết động thật dày.

Diệp Linh trong lòng cảm thấy cực kỳ ủy khuất, bất quá, nàng lại thông minh ngâm miệng lại, không đòi co tiếp. Đồng thời, trong lòng của nàng lại dâng lên một cổ oán hận, nàng vẫn cho là Từ Dạ là vì bồi nàng, mới đến núi Thiên Hoa, nhưng là, trong lời nói vừa rồi, nàng lại nghe ra, Từ Dạ lên núi Thiên Hoa là sớm có chuẩn bị, cũng không phải bởi vì nàng. Mà đề nghị của nàng, chẳng qua là trùng hợp thôi!

Nghĩ đến đây, Diệp Linh sắc mặt khó coi hơn, nàng muốn phát giận, nhưng lại không dám, đành phải đem tất cả oán khí trút lên đầu Diệp Lạc, nếu không phải người quái dị kia, nàng như thế nào lại ở nơi băng thiên tuyết địa này, chạy đến nơi đây chịu khổ? Nếu không phải người quái dị kia, hiện tại trong bụng của nàng hài tử sẽ sắp ra đời, nàng còn cầu con làm gì? Hết thấy đều là bởi vì nữ nhân xấu xí kia! Đều là nàng làm hại!

Diệp Linh ở trong lòng tính toán, đến lúc đó hồi cung, như thế nào giáo huấn Diệp Lạc, bất tri bất giác, cũng đã đến nơi nghỉ chân.

Nơi này, đối với những chỗ khác rộng rãi hơn, nhưng thoát nhìn lại hiểm trở hơn. Con đường lên núi một bên là vực sâu vạn trượng không thấy đáy, mà bên kia cũng là núi rừng rậm rạp, trên cây đều có tuyết động thật dày, mặc dù đang là ban ngày, nhưng trong rừng lại một mảnh tối đen, căn bản là thấy không rõ bên trong có cái gì.

Sau khi Diệp Linh cùng Từ Dạ tiến đến, đám thị vệ đã đốt lên một đống lửa, nhưng bởi thời tiết ẩm ướt, nhánh cây có vẻ ẩm, cho nên đống lửa kia đốt lên cũng không đủ lớn, nhưng đống lửa không phải để sưởi ấm mà là đe dọa mãnh thú tránh tới gần, cho nên, lửa tuy rằng không lớn, nhưng mọi người cũng không quan tâm tới.

Thị vệ trên người đều mang theo lều, cho nên, đã sớm dựng lên một trại để Từ Dạ cùng Diệp Linh nghỉ tạm.

Diệp Linh vừa đến nơi, liền nhanh chóng chui vào trong lều, mới đi vào, lại bỗng nhiên hét lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch lui đi ra.

Từ Dạ thấy nàng kêu to, vội vươn tay che miệng nàng che lại, tức giận trầm giọng nói

“Sao? Có chuyện gì?”

Diệp Linh cả người run run, hai tay gắt gao bắt lấy ống tay áo Từ Dạ, qua nửa ngày, mới run giọng nói

“Dạ ca, bên trong ... Bên trong ... Có xà ...”

“Xà?”

Từ Dạ không khỏi nghi ngờ nhìn lều trại liếc mắt một cái, hiện tại băng thiên tuyết địa, làm sao có thể có xà? Tuy rằng hắn không rõ lắm, nhưng là, hiện tại xà hẳn là nên tránh ở trong động mới đúng, làm sao có thể đi ra?

Một bên thị vệ sắc mặt đại biến, không đợi Từ Dạ phân phó, liền bước chui vào trong lều, qua một hồi lâu, người thị vệ kia mới chui ra, đối Từ Dạ nói

”Bản thái tử gia, bên trong không có xà.”

Diệp Linh phần nộ chỉ vào tên thị vệ, cả khuôn mặt đỏ bừng tức giận nói

“Người nói vậy! Ta vừa mới nhìn thấy rõ ràng có xà!”

Người thị vệ kia biểu tình bình tĩnh nhìn Diệp Linh nói

”Linh sùnn phi nhìn lầm rồi, kia bất quá là dây thừng dùng để chằng lều trại thôi, nơi này gió lớn, vì cố định lều trại, từng cái lều trại bốn góc đều đã có dây thừng hợp với đỉnh gỗ đóng chặt trong đất, như vậy mới có thể giữ vững lều trại không bị gió núi thổi đổ!”

Từ Dạ khẽ gạt đầu, đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên người thị vệ kia kinh hô một tiếng

“Thái tử gia cẩn thận!”

Ngay tại nháy mắt, trong rừng g bay ra vô số ám tiễn giống như tia chớp, trong đó một mũi tên đang hướng hẳn phóng tới.

Hắn hai mắt nhú lại, đang muốn bứt ra né tránh, thân thể lại trầm xuống, nháy mắt cảm thấy cánh tay phải đau xót, ám tiễn đã thật sâu bắn vào cánh tay hắn.

Nguyên lai, Diệp Linh vẫn đang tựa trong lòng hắn, gặp vô số ám tiễn phóng tới, không khỏi thất kinh, theo bản năng nắm chặt ống tay áo của hắn, cứ như vậy vừa vùng vừa kéo, làm hắn mất đi cơ hội tránh né.

[TM: ta đập, ta đập #\$/^&*()]

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, theo mưa tên bắn đi, ở trong rừng rậm bỗng nhiên hiện ra mười mấy hắc y nhân bịt mặt, trong đó một người lạnh lùng nhìn Từ Dạ liếc mắt một cái, vung tay lên, lạnh giọng quát

“Toàn bộ giết hết cho ta, một người cũng không lưu!”

Nói xong, liền huy động đao trong tay, hướng Từ Dạ đánh tới.

Diệp Linh luôn được nuông chiều từ bé, được mọi người chăm bẵm trong lòng bàn tay, nào đã gặp qua tình cảnh này? Lập tức sợ tới mức hoa dung thất sắc, hai tay gắt gao giữ chặt ống tay áo Từ Dạ, không hề bận tâm hắn trên cánh tay phải có vết thương, run rẩy nói

”Dạ ca, thiếp không muốn chết, chàng cứu thiếp, cứu thiếp……”

Hai hàng lông mày Từ Dạ nhíu chặt, hắn cảm giác cánh tay phải của mình đã tê mất cảm giác, hơn nữa đầu có điểm mê muội, biết là địch nhân ở tên hạ kịch độc, mắt thấy hắc y nhân sẽ bỏ nhào vào trước mặt hắn, hắn không khỏi theo bản năng mà đẩy Diệp Linh ra, nhưng không ngờ, Diệp Linh kinh hãi quá độ, thấy Từ Dạ đẩy nàng, cho rằng hắn muốn đem nàng đẩy hướng địch nhân, không khỏi thất thanh khóc rống, cả người giống như bạch tuộc gắt gao ôm chặt Từ Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Rơi xuống vách núi

Ngay trong nháy mắt này, người áo đen kia đã lao tới trước mặt, bọn thị vệ mặc dù có tâm bảo hộ Từ Dạ, nhưng bởi đối phương quá đông, bọn họ mỗi khi muốn xông lên đã bị hắc y nhân chặn lại, rơi vào đường cùng, đành phải cùng những hắc y nhân kia giao đấu sinh tử.

Mất thấy đao của tên hắc y nhân đã gần kề, mà hắn lại bị Diệp Linh gắt gao ôm lấy, rơi vào đường cùng, Từ Dạ đành phải ôm lấy Diệp Linh ngay tại chỗ lần một vòng, nhằm tránh một đao kia của tên hắc y nhân.

Lăn một vòng như thế, thân thể đụng qua nhánh cây tăng đá, va chạm không ít vào người, nhưng cũng thành công làm cho Diệp Linh buông lỏng tay, Từ Dạ chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng mê muội, hắn bản năng muốn đứng lên, mà hắn không thể tưởng được là, Diệp Linh tuy rằng bởi vì thân thể bị thương đau đớn, thấy Từ Dạ không ôm lấy nàng, lúc này thấy hắn vừa động, lại gắt gao kéo góc áo của hắn.

Hắn không kịp đề phòng, bị Diệp Linh kéo tới lao đảo ngã xuống, lại hướng lui về phía sau vài bước, mà lúc này đây, người áo đen kia đã muốn ép sát lại đây, nhìn Từ Dạ, trong mắt hiện lên một chút hung quang, hung tợn kêu lên

“Người đi chết đi!”

Nói xong, đao trong tay hung hăng về phía Từ Dạ bổ tới.

Mất thấy đao hắc y nhân sẽ chém lên đầu Từ Dạ, Diệp Linh sợ hãi hét chói tai, đúng lúc này, trong rừng bỗng nhiên nhảy ra mấy người bịt mặt áo trắng, cầm đầu là một bạch y nhân dáng người nhỏ nhắn mang mặt nạ bạc, chỉ thấy vị nữ tử này thân pháp như điện, cực kỳ nhanh chóng hướng người áo đen

kia đánh tới, vung tay lên, một đạo ngân quang nặng nề đánh vào trên đầu người áo đen kia.

Người áo đen kia chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, đao trong tay cơ hồ cảm không vững nữa, ngay trong nháy mắt này, bạch y nữ tử đã sắp nhào tới phía sau hắn, huy động kiếm trong tay, hướng hắn đâm tới.

Có lẽ là nhìn ra người tới võ công cao cường, hắc y nhân cũng không dám ham chiến, hắn miễn cưỡng đỡ vài chiêu của bạch y nữ tử, sau đó thối lui.

Không biết vì sao, Từ Dạ nhìn thấy bạch y nữ tử đến, trong lòng không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, tâm vừa thả lỏng, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng càng ngày càng kịch liệt, cơ hồ đứng không vững.

Bạch y nữ tử nhìn Từ Dạ liếc mắt một cái, ánh mắt dừng lại trên cánh tay phải bị thương của hắn, không khỏi nhũn mảy, nàng chậm rãi hướng hắn đi đến, đang muốn xem miệng vết thương trên cánh tay Từ Dạ, lại bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Diệp Linh vẻ mặt không vui nhìn nàng, tức giận nói

“Ngươi định làm gì?”

Bạch y nữ tử lạnh lùng nhìn Diệp Linh liếc mắt một cái, bỗng nhiên xuất kiếm nhanh như chớp, một kiếm đâm Diệp Linh đang giữ chặt ống tay áo của Từ Dạ chém xuống, lạnh giọng nói

“Nếu ngươi không muốn chết, liền rút vào trong lều cho ta!”

Diệp Linh hoa dung thất sắc, thét chói tai rút tay trở về, không dám tin mở to mắt nhìn bạch y nữ tử, run rẩy thanh âm nói

“Ngươi. .... Ngươi. .... Ngươi cư nhiên dám như thế với. .... ta. ....?”

Bạch y nữ tử trong mắt hiện lên một tia hàn quang, kiếm trong tay chợt lóe, kề trên cổ Diệp Linh, lạnh lùng thốt

“Nếu ngươi còn dám kêu la nhiều, ta hiện tại liền một kiếm giết ngươi! Nếu không muốn chết, liền rút vào cho ta!”

Diệp Linh sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nào còn dám nói nửa câu? Nàng oán hận nhìn bạch y nữ tử liếc mắt một cái, sau đó xoay người chui vào lều trại.

Đội Diệp Linh đi rồi, bạch y nữ tử thế này mới chuyển mặt nhìn về phía Từ Dạ, lạnh lùng nói

“Ngươi cảm thấy thế nào rồi?”

Từ Dạ thân thể hơi cử động, ánh mắt của hắn đã bắt đầu dần dần mơ hồ, hắn chỉ cảm thấy trong thân thể giống như bị lửa thiêu khó chịu, hắn miễn cưỡng bức mình đứng, mới không ngã xuống, hắn khó khăn mấp máy đôi môi, đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên lại nhìn thấy người áo đen kia vung tay lên, phát ra âm khí, hướng hắn và bạch y nữ tử bắn lại.

Nguyên lai, từ khi bạch y nhân xuất hiện, hắc y nhân thấy không địch lại được, đến bây giờ đã chết bị thương hơn phân nửa, tuy rằng còn lại vẫn đang ương ngạnh chống cự, nhưng là, muốn giết Từ Dạ đã vô vọng, lúc này, người áo đen kia thấy bạch y nữ tử vừa vận đũa lung về phía hắn, trong lòng liền nổi lên sát khí, hắn không dám cùng bạch y nữ tử chính diện giao phong, liền tùy tay phát ra một phen âm khí kịch độc bắn lại đó.

Âm khí tốc độ cực nhanh, Từ Dạ chỉ kịp hô một tiếng cẩn thận, sau đó liền mạnh hướng bạch y nữ tử nhào đầu về phía trước, muốn đem nàng ngã xuống, tránh thoát âm khí, nhưng không ngờ, hắn bởi vì thân trúng kịch độc, thân thể sớm đã không nghe lời, trong lúc tình thế cấp bách, bị nhánh cây đẩy hạ xuống, cả người ngã nhào vách núi đen cách đó không xa.

Bạch y nữ tử sớm biết hắc y nhân bắn ra âm khí, chính là nàng cũng không để ý tới, bởi vì, thứ âm khí hạ lưu này, căn bản là không thể gây thương tổn nàng, nhưng là, nàng không có nghĩ đến, Từ Dạ phía sau lại đột nhiên té xuống vách núi đen.

Nhìn thấy thân ảnh Từ Dạ sắp rơi xuống vách núi đen, trong nội tâm nàng khẩn trương, dưới tình thế cấp bách, cũng không nghĩ nhiều, liền mạnh phi thân, cũng hướng vách núi đen nhào xuống.

Giữa không trung vách núi đen, áp lực khí khiến mắt nàng không mở nổi, miễn cưỡng hướng vách núi đen ở chỗ sâu trong nhìn lại, chỉ thấy trong vách núi mây mù thật dày, căn bản là nhìn không thấy đáy, may mắn nàng kịp kéo lại áo Từ Dạ, chính là vách núi đen hai bên một mảnh bóng loáng, căn bản cũng không có lối ra, dù là võ công của nàng cao cường, nhưng cũng chút biện pháp cũng nghĩ không ra được.

Thần trí Từ Dạ sớm đã mơ hồ, lại bị không khí rét lạnh dưới vách núi làm thanh tỉnh lại, hắn khó khăn ngẩng đầu, nhìn bạch y nữ tử ở ngay bên, thanh âm vô lực nói

“Buông. .... Bằng không, cùng chết ở trong này. ....”

Bạch y nữ tử nhìn không rõ biểu tình, trong mắt nàng hiện lên một chút chua xót, bỗng nhiên mạnh dùng sức đem Từ Dạ hướng về phía trước nói, sau đó gắt gao ôm lấy hắn, thanh âm kiên quyết

“Đã tới không kịp, ta cứu không được ngươi, ta chỉ có cùng ngươi chết!”

Thanh âm của nàng mang theo một chút chân thật đáng tin cùng quyết tuyệt.

“Không cần!”

Từ Dạ vội la lên, hần chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, thân thể bị bạch y nữ tử gắt gao ôm lấy, cảm nhận được trên người nàng ấm áp cùng mềm mại, đây hết thảy lại quen thuộc với hần như vậy, không biết vì sao, hần lúc này, cảm thấy an tâm vô cùng, dần dần, hần ngửi trên thân thể bạch y nữ tử tỏa ra mùi thơm, chìm vào một mảnh trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: giải độc 1

Đau, cả người toàn thân chỗ nào cũng đau ê ẩm, Diệp Lạc nhỏ giọng kêu một tiếng, sau đó chậm rãi mở hai mắt ra. Ánh đập vào mắt là một mảnh sương mù, chung quanh phẳng phất có một tầng sương bao phủ cảnh vật xung quanh làm người ta thấy không rõ.

Diệp Lạc khó khăn ngồi dậy mới phát hiện, nơi này là một dòng suối nhỏ, mà kỳ quái là, dòng suối nhỏ này nước vẫn là nóng, chung quanh kia hiện lên đám sương, đúng là suối nước nóng.

Chung quanh dòng suối nhỏ là kỳ hoa dị thảo trải dài khắp, tuy rằng bên ngoài đã là trời đông giá rét, nhưng là, nơi này nhiệt độ không khí lại ấm áp như xuân, nắng hiện tại tuy rằng cả người ướt đầm, lại cũng không cảm thấy rét lạnh.

Diệp Lạc nhìn xuyên qua tầng tầng hơi nước, hướng xa xa nhìn lại, lại phát hiện, đây là một cốc tương đối rộng rãi, chung quanh trăm hoa đua nở, ngẫu nhiên có tiếng chim truyền đến, trong không khí tràn ngập hương hoa, một dòng suối nhỏ theo khe sâu thượng du uốn lượn xuống, giống như tiên cảnh nhân gian.

Đánh giá chung quanh một lát, nàng bỗng nhiên nhớ tới Từ Dạ, nàng nhớ rõ, nàng ôm chặt hần cùng nhau lao xuống vách núi đen, tại sao không có nhìn thấy hần?

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc bất chấp vết thương trên người còn rỉ máu, hướng dòng suối nhỏ ngọn nguồn đi đến, nàng hai hàng lông mày nhíu chặt, mặt nạ bạc trên mặt rớt lúc nào cũng không hay, hé lộ ra khuôn mặt trắng ngọc toát lên vẻ lo âu.

Nàng lao đảo đi ra khe sâu, phía trước tầm nhìn trở nên thoáng đãng, một hồ nước phẳng lặng như gương xuất hiện ở trước mắt nàng, trong hồ cây cỏ xanh tươi, hồ nước lại cực kỳ trong suốt, ngưng thần nhìn kỹ, nàng kinh ngạc phát hiện, tại đây mặt nước ấm trong hồ, cư nhiên du động một đuôi thoạt nhìn giống hệt con cá.

Diệp Lạc quan sát, nàng hai mắt cực kỳ nhanh tìm kiếm, rất nhanh, nàng phát hiện ở bên hồ sau một khối đá, lộ ra một chút góc áo màu tím, nàng hít một hơi thật sâu, sau đó từng bước một hướng khối đá đi đến, đến gần khối đá, nàng Từ Dạ hai mắt nhắm nghiền, vẫn không nhúc nhích nằm sau khối đá lớn đó.

Sắc mặt của hần tái nhợt không có một tia huyết sắc, quần áo toàn bộ đã ướt đầm, nửa người dưới ngâm ở trong hồ nước, trên cánh tay phải miệng vết thương đã không còn vết máu, chính là ở miệng vết thương đã hơi biến thành màu đen, ám tiền nhỏ kia vẫn đang cắm sâu trên cánh tay phải.

Diệp Lạc chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh hần, ngừng thở, vươn tay run run kiểm tra hơi thở của hần, thấy vẫn còn hơi thở mỏng manh, thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trên mặt biểu tình khẩn trương, cũng chậm rãi hồi phục lại.

Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó động thủ giữ chặt áo Từ Dạ, muốn đem hần kéo dậy, lại chỉ cảm thấy ngực một trận đau nhức, thân thể lao đảo vài cái, nếu không phải nàng tay mất lạnh lẽo, đỡ lấy một bên khối đá, nàng thiếu chút nữa liền ngã sấp xuống trên người Từ Dạ.

Nàng thở dốc một hồi, thử vận khí, lại phát hiện trong đan điền, cơ hồ một tia chân lực cũng không có! Nói cách khác, nàng bây giờ, cùng nữ tử yếu đuối bình thường cũng không khác nhau là mấy.

Từ nhỏ luyện võ, đột nhiên trong lúc phát hiện mình mất đi toàn bộ công lực, đã kích như vậy, cơ hồ làm nàng thiếu chút nữa mất đi lý trí, nhưng là, nàng nhìn Từ Dạ hơi thở mỏng manh, đáy lòng lý trí nói cho nàng biết, nếu nàng không cứu hần, như vậy, người nam nhân này sẽ chết rồi!

Nàng trầm mặc một hồi, cất lực làm cho mình tỉnh táo lại, sau đó cắn chặt răng, dùng hết khí lực toàn thân, đem Từ Dạ tha lên bên hồ, nhìn dưới thân Từ Dạ, nàng đã phát hiện thấy kiếm của nàng, trong túi của hần còn phát hiện đá lấy lửa, cùng hộp quẹt, đáng tiếc, hộp quẹt sớm đã ướt đầm, đá lấy lửa đã lạnh, nhưng thật ra còn có thể dùng.

Diệp Lạc thở dốc trong chốc lát, sau đó dùng kiếm cắt ống tay áo của Từ Dạ, sau đó dùng vải cầm ám tiền, hít một hơi thật sâu, sau đó mạnh dùng sức kéo theo ám tiền bị rút ra, Từ Dạ kêu lên một tiếng, miệng vết thương phụt ra một dòng máu đen.

Diệp Lạc ném đi ám tiền trong tay, nhíu nhíu mày, bỗng nhiên cúi đầu xuống, dùng sức trên vết thương của hần hút, mỗi lần hút, nàng liền nhổ ra một

ngụm máu đen, mãi cho đến khi trên vết thương máu dần dần khôi phục thành màu đỏ tươi, nàng thể này mới dừng hút lại, than khẽ thở ra một hơi, lấy tay đem vết máu ở khóe miệng lau đi, cũng đang trong lúc lơ đãng, một đôi mắt đen sâu đang nhìn thẳng nàng.

Diệp Lạc thật không ngờ, Từ Dạ sau khi tỉnh lại lại nhìn nàng như vậy, nhìn đôi mắt đen kia, trong nháy mắt, cư nhiên quên mất nói chuyện, hai người cứ như vậy lặng yên đối diện nhau.

Một lát sau, ánh mắt Từ Dạ dần dần nhắm lại, sau đó gục đầu, lại hôn mê rồi.

Nhìn thấy Từ Dạ lại hôn mê, Diệp Lạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng đến bây giờ, còn không biết đôi mắt người nam nhân này như thế nào, may mắn nàng còn mang mặt nạ bạch, trong lòng trầm tư, Diệp Lạc vươn tay chậm rãi xoa hai má, cảm giác được 2 má tròn bóng tỉnh tề thì nàng lại giật mình.

Qua thật lâu sau, Diệp Lạc mới lộ ra chút chua xót tươi cười, nguyên lai, mặt nạ của nàng thời điểm rút xuống vách núi đen đã không biết rơi ở nơi nào, mà trên mặt dịch dung, bị nước hồ ẩm áp kia tẩy sạch, sớm đã lộ ra mặt thật.

Nàng xuất cung vội vàng, vì dịch dung xuất cung, nàng thậm chí ngay cả mặt nạ da người cũng không kịp mang, chính là vội vàng mang theo mặt nạ bạch, mà bây giờ, mặt nạ đã rơi mất, nàng muốn che dấu hình dáng, đã không có khả năng rồi!

Bất quá, may mà Từ Dạ chưa từng thấy qua hình dáng của nàng, lấy hình dáng đôi mắt hấn, bất quá đối với hấn nàng cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi, nàng cần gì phải lo lắng?

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc không phiền não nữa, nàng đứng lên, đánh giá chung quanh một chút, sau đó hướng bãi cỏ phía xa đi tới, vết thương của Từ Dạ máu độc tuy rằng đã rửa sạch sẽ, nhưng là, miệng vết thương chảy máu, nếu không xử lý thỏa đáng, chỉ sợ hội nhiễm trùng.

Cho nên, hiện tại nàng đi tìm một ít thảo dược, đắp vết thương cho Từ Dạ, còn có, trong cơ thể Từ Dạ vẫn đang có kịch độc, nàng chạy nhanh tìm một địa phương an toàn, vì hấn giải độc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Giải độc 2

Sắc trời đã dần tối, nơi này vốn là ở dưới vực sâu vạn trượng, ánh mặt trời cũng chỉ có thể chiếu sáng một thời gian nhất định, cho nên khi mặt trời khuất bóng sau vách núi, vách núi đen liền bắt đầu trở tối, hơn nữa chung quanh hơi nước thật dày, nếu không có ánh mặt trời, liền cùng đêm tối không có gì khác nhau.

Bên hồ cách đó không xa, trong một sơn động lóe lên ánh lửa, làm nơi thần bí này tăng thêm một tia hào quang.

Diệp Lạc lặng yên ngồi bên cạnh một đám lửa cháy vượng, mà bên cạnh nàng, chính là Từ Dạ đang nằm hôn mê.

Đây là một động nhũ thạch thiên nhiên, động cũng không sâu, chỉ có thể đủ chứa tầm năm người vào trong đó, trên đỉnh động nhũ thạch thành nhiều hình kì quái, nhưng trong động lại cực kì khô ráo, không hề giống bên ngoài hơi nước thật dày, rất là ẩm ướt.

Đây là động khi Diệp Lạc đi tìm thảo dược tình cờ phát hiện được, nàng cố lấy sức lực của nữ tử bình thường, đem Từ Dạ đang trong hôn mê mang đến trong thạch động này, sau đó dùng đá lửa đốt lên một đám hỏa, nhưng sau khi làm xong hết thấy nàng mới phát hiện một việc quan trọng.

Hiện tại công lực của nàng đã mất hết, như thế nào giúp Từ Dạ bức độc trong người ra?

Lúc này cấp bách, nàng không có nghĩ qua vấn đề này, nhưng hiện tại bình tĩnh lại, nàng lại cảm thấy thúc thủ vô sách (không có phương pháp)!

Nàng từ nhỏ đi theo mẫu thân học võ, trong đó, vì phòng thân, nàng cũng học không ít y dược cùng phương pháp chế độc, Từ Dạ bị trúng độc, cũng không phải là độc gì lợi hại, loại độc chất này kêu xuân phong nhất vượt, người có công lực thâm hậu có thể dùng nội lực bức ra, nếu không có nội lực thâm hậu thì chỉ cần hoan ái cùng xử nữ là có thể bức độc ra.

Nghĩ đến sát thủ này đoán trên núi Thiên Hoa cũng không có nữ tử có thể giải độc, cho nên mới nghĩ ra loại độc kế này, Diệp Linh mặc dù là nữ nhân, nhưng là, nàng sớm đã không còn là xử nữ, giải độc là không thể nào. Kế này bày ra thực độc ác.

Diệp Lạc khẽ cắn môi dưới, ánh mắt phức tạp nhìn Từ Dạ đang trong cơn hôn mê, trong lòng nàng thập phần khó xử, người nam nhân này, từng vô số lần nhục nhã cho nàng, hấn mỗi lần đều là lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt lạnh như băng trào phúng cùng khinh thường, nàng trong mắt hấn chẳng đáng kể gì.

Mà nay, người nam nhân lạnh như băng không ai bì nổi này lại nằm đây, sắc mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, đôi môi mỏng hơi biến thành màu đen, nếu trong cơ thể độc chưa trừ hết, không bao lâu nữa hấn sẽ tại... nơi hoang vắng này lặng yên chết đi, chẳng lẽ, nàng thật sự nên vì báo ân, mà hy sinh tình tiết của mình hay sao? Nhưng nếu nàng không cứu hấn, chẳng lẽ trở mặt nhìn hấn ở trước mặt nàng chết hay sao?

“Nước..... Nước.....”

Từ Dạ trong cơn hôn mê bỗng nhiên thì thào, đánh thức Diệp Lạc còn đang trong cơn suy nghĩ.

Diệp Lạc ánh mắt phức tạp nhìn hần liếc mắt một cái, cắn chặt răng, sau đó chạy đi, dùng tấm vải chứa nước, sau đó nhẹ dùng tay nâng đầu Từ Dạ lên, cẩn thận cho hần uống vào.

Đã uống vài ngụm nước, hô hấp Từ Dạ bình tĩnh một chút, Diệp Lạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ nhàng đỡ hần nằm xuống, đang muốn xoay người đi ra bên ngoài tiếp tục mang nước, nhưng không ngờ, tay bị người giữ chặt, phút chốc dùng sức kéo lại.

Nàng không kịp đề phòng, một chút ngã sấp xuống trên người Từ Dạ, kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt với đôi mắt đen sâu thẳm, ngay lúc Diệp Lạc còn đang thất thần, nàng đã bị Từ Dạ xoay người đặt ở dưới thân.

Nàng theo bản năng hai tay giãy dụa, nhưng là, nàng đã mất đi công lực, làm sao có thể chống cự lại một nam nhân? Nàng há mồm thở dốc, lại bị đôi môi lạnh lẽo chặn lại, cảm nhận nhiệt khí thổi ra cùng tiếng tim đập của đối phương, Diệp Lạc giãy dụa hai tay, chậm rãi buông ra, vô lực ngồi phịch xuống, ánh mắt thu thủy tràn ngập nước, chậm rãi khép lại, khóe mắt chậm rãi chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt.

Đôi mắt người nam nhân này dần dần bá đạo hơn, Diệp Lạc trong lòng dâng lên một cỗ bi thương không nói nên lời, nàng không nghĩ rằng lại theo bước mẫu thân, nhưng nay nàng không thể không ủy thân cho nam nhân không yêu thương nàng này! Bởi vì, nàng không thể trở mặt nhìn hần ở trước mặt nàng chết đi, nàng không thể quên nguyện vọng mẫu thân trước khi lâm chung, nàng làm không được! Thôi! Coi như mình là thay thế mẫu thân báo đáp ân tình nhà họ Từ!

Có lẽ là cảm thấy Diệp Lạc đã buông xuôi, Từ Dạ như càng bất mãn, càng thêm bá đạo cạy mở đôi môi đang mím chặt của Diệp Lạc, sau đó điên cuồng mà cướp đoạt dư vị ngọt ngào trong miệng nàng.

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong cơ thể như có một ngọn lửa cháy rực đang thiêu đốt lòng nàng, nàng cơ hồ không chế không nổi, muốn kêu lên thành tiếng, mà lúc này, động tác Từ Dạ lại bỗng nhiên ôn nhu, hần nhẹ nhàng hôn môi nàng, hai má, sau đó dọc theo cổ dài trắng nõn thon dài một đường hôn xuống, mỗi một động tác của hần, từng chi tiết đều là cẩn thận dịu dàng, giống như hần đang hôn một trân bảo quý hiếm.

Ý thức được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, trên mặt Diệp Lạc ửng đỏ như hoa đào, hai cánh tay của nàng, rốt cục lên lút vòng qua lưng của Từ Dạ, thân thể khi hần ôn nhu động tác, cũng dần dần mềm mại xuống, nàng thở dài một hơi, nếu nàng cùng hần nhất định vô duyên, như vậy, khiến cho nàng phóng túng chính mình một lần thôi! Như vậy, nàng không làm thất vọng mọi người, duy chỉ có thực xin lỗi chính mình.

Một bên đám lửa cháy, giống như đục hỏa đang thiêu đốt, trong động một mảnh xuân ý hoà thuận vui vẻ, đang lóe lên trong ngọn lửa, 1 thân thể dây dưa hòa chung một chỗ, dường như mang thêm vẻ ấm cúng.

Ngoài động, bóng đêm bao phủ, ánh trăng then thùng ló ra, chiếu ánh sáng nhạt trên mặt hồ, giống như một mặt gương tròn bóng.

Bỗng dưng, một tiếng kêu tràn ngập đau đớn vang lên, kinh động chú chim non đang đậu trên cây, khiến chim non vỗ cánh bay, ầm truyền tới tiếng thở dốc khiến người tim đập mặt đỏ.

Qua thật lâu sau, tiếng thở dốc mới dần dần biến mất, hết thấy lại khôi phục yên tĩnh vốn có, những chú chim non lại bắt đầu ngủ say.

Trong thạch động truyền tới ánh lửa, cũng dần dần yếu đi, mãi cho đến khi hoàn toàn biến mất. Trong lúc nhất thời, vạn vật yên tĩnh, chỉ có con cá trong hồ không chịu cô đơn, ở trong hồ đuôi nhau, ngẫu nhiên tạo lên từng vòng gợn sóng cùng bọt nước.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Mất trí nhớ

Sáng sớm, Diệp Lạc kéo thân thể mệt mỏi lặng yên đứng ở trước cửa động, ngoài động trên mặt hồ vẫn đang tràn đầy hơi nước, chung quanh vẫn đang có sương mù mỏng bao quanh, này đây cốc cũng không lớn, nàng mất gần nửa canh giờ, cũng đã đem toàn bộ khe sâu đi khắp rồi, làm nàng thất vọng là, nơi này liền như một cái ngăn cách thế ngoại đảo nguyên, căn bản cũng không có đường ra.

Không có đường ra, nàng liền nghĩ đến việc cùng Từ Dạ tại nơi này sinh sống, vừa nghĩ tới chuyện phát sinh tối hôm qua, trên mặt của nàng không tự chủ nóng lên, nàng quay đầu nhìn thoáng qua, Từ Dạ đang trong lúc ngủ say, trong mắt hiện lên một tia phức tạp.

Đã giải độc được cho Từ Dạ, sắc mặt đã khá nhiều, tuy rằng sắc mặt vẫn đang có điểm tái nhợt, nhưng so với hôm qua tốt hơn nhiều rồi, bởi vì thời điểm bọn họ rút xuống vách núi đen, vừa vịn rút tại nước ấm trong hồ, cho nên trừ bỏ những xây xước nhỏ trên người cũng không có gì đáng ngại.

Nàng hôm nay thử vận một chút lực, phát hiện công lực của nàng gần khôi phục nửa phần công lực rồi, mặc dù có điểm tiếc nuối, bất quá, khôi phục được nửa phần công lực, nàng ít nhất có thể tự bảo vệ mình.

Sau khi nàng cùng Tử Dạ rót xuống khe sâu, đều là cả người ướt đầm, bất quá may mắn trong cốc cũng không rét lạnh, bên ngoài mặc dù là băng thiên tuyết địa, nhưng là trong cốc lại cực kỳ ấm áp, nếu là nơi này băng thiên tuyết địa, chỉ sợ bọn họ không ngã chết cũng là bị đông lạnh mà chết.

Trong thạch động, Tử Dạ đang say ngủ bỗng nhiên chậm rãi mở hai mắt ra, hần nghi ngờ đánh giá nơi xa lạ, đôi mắt hơi nhú lại, nơi này là chỗ nào? Hần tại sao lại ở chỗ này?

Hần chậm rãi ngồi dậy, quay đầu hướng cái động khẩu nhìn lại, không khỏi kinh diễm mở to hai mắt, đứng bên ngoài động khẩu là một vị bạch y nữ tử, vị nữ tử này quay mặt đối với hắn, ánh mặt trời ở trên người của nàng đã hình thành một cái độ cong trông thật tuyệt diễm. Nữ tử quay mặt độ cong cơ hồ hoàn mỹ, hắn chưa có nhìn rõ mặt nàng, nhưng khi nàng quay mặt lại đã làm hắn kinh diễm.

Vị nữ tử kia như cảm nhận được ánh nhìn của hắn, chậm rãi quay đầu lại, hắn giật mình, hắn khó tin được trên thế gian lại tồn tại một nữ tử như này, mà nay, nữ tử này đang lặng đứng trước động khẩu, vẫn không nhúc nhích nhìn hắn, phảng phất như tiên nữ trên trần gian.

Nữ tử xoa mái tóc dài đen bóng, dưới mái tóc đen là đôi mắt trong sáng, lông mi tinh tế, dưới chiếc mũi khéo léo có đôi môi hồng nhạt đỏ mọng, môi đỏ mọng hơi nhếch lên, tóc đen theo gió tung bay, ánh sáng mặt trời chiếu trên da thịt vô cùng mịn màng của nàng khiến làn da ửng hồng.

Hắn kim lòng không đậu đứng lên, nhẹ nhàng hướng vị nữ tử kia đi đến, cước bộ cơ hồ không phát ra một tiếng động, không biết vì sao, hắn đang sợ, hắn sợ kinh động nữ tử giống như tiên tử này, hắn sợ nàng lại đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Hắn chợt nhớ tới mộng đêm qua, ở trong mộng, hắn đứng là cùng vị nữ tử này dây dưa cùng một chỗ, ngọt ngào mà hạnh phúc, chẳng lẽ, đây hết thảy là sự thật sao?

Diệp Lạc lặng yên đánh giá Tử Dạ, nàng bỗng nhiên phát giác, hắn trước mắt cùng quá khứ đã thay đổi. Ánh mắt của hắn, ánh mắt của hắn đã thay đổi, nàng chưa bao giờ biết, nàng có thể nhìn thấy trên người Tử Dạ ánh mắt thuần khiết như thế, nếu không phải nàng tự tay cứu hắn, cùng đêm qua hết thảy đều là thật sự, nàng ít dám tin tưởng người nam nhân trước mắt này chính là Tử Dạ kiêu ngạo, tự đại, bạo ngược.

Tử Dạ chậm rãi tới gần Diệp Lạc, lấy tay cẩn thận, nhẹ nhàng mà xoa mặt của nàng, trong miệng ấp úng nói

“Nàng là ai? Nàng là tiên nữ trên trời sao?”

Diệp Lạc nhất thời giật mình, hắn như nào lại thành ra thế, nàng hai tay gắt gao nắm chặt, móng tay thật sâu đâm vào trong thịt, lợi dụng đau đớn trong nháy mắt đó, làm cho mình tỉnh táo lại, nàng giận tái mặt, lạnh lùng nhìn Tử Dạ, âm thanh lạnh lùng nói

“Tử Dạ, ngươi lại muốn làm gì?”

Tử Dạ hơi sững sờ, trong mắt hiện lên một tia mê muội, bật thốt lên nói

” Tử Dạ là ai? Nàng là ai? Nàng nhận thức ta ư?”

Diệp Lạc giật mình, nàng kinh ngạc nhìn Tử Dạ, một câu cũng nói không nên lời, đây là Tử Dạ tự cao tự đại hay sao? Vì sao hắn trở nên bất lực như thế, mê mang như thế?

Trên mặt Tử Dạ bỗng lộ ra một chút sợ hãi, hắn phút chốc vươn hai tay, gắt gao ôm lấy Diệp Lạc, ấp úng nói

” Đừng đi.. Đừng rời ta đi.....”

Diệp Lạc hơi cựa người một cái, lại bất đắc dĩ bị Tử Dạ dùng hết khí lực ôm chặt lấy, căn bản là gãy dựa không ra, nàng bỏ mặc không gãy dựa nữa, hít thật sâu một hơi, cường bức chính mình tỉnh táo lại, chậm thanh nói

” Ngươi còn nhớ rõ ngươi là ai sao? Ngươi còn nhớ rõ làm sao ngươi lại ở chỗ này không?”

Tử Dạ thấy Diệp Lạc không gãy dựa nữa, hắn hơi buông lỏng một chút, bất quá vẫn ôm lấy Diệp Lạc, nghe được lời Diệp Lạc nói, trong mắt lại hiện lên một tia mê muội, hắn mở to hai mắt, nhìn Diệp Lạc, kinh ngạc nói

“Ta không phải là ta sao? Ta tại sao lại ở chỗ này? Ta.....”

Trên mặt của hắn bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt thống khổ, buông lỏng tay ôm Diệp Lạc một chút ra, hai tay ôm lấy đầu của mình ngồi xồm xuống, thống khổ nói

“Ta..... Ta là ai... Đầu ta đau quá... Ta không nhớ gì cả.....”

Diệp Lạc thấy hắn thống khổ không chịu nổi, trong lòng có điểm không đành lòng, nàng một phen kéo hắn, sau đó hai mắt gắt gao nhìn thẳng ánh mắt của hắn, chậm rãi, gần từng tiếng nói

“Ngươi tên là Tử Dạ, ngươi rót xuống vách núi đen, là ta cứu ngươi!”

Tử Dạ bị Diệp Lạc hai mắt gắt gao nhìn thẳng, trên mặt cư nhiên hiện một chút đỏ ửng, hắn có điểm thẹn thùng nhìn dưới nền đất, nhỏ giọng nói

“Là nàng đã cứu ta phải không? Nàng là nương tử của ta sao?”

Diệp Lạc bị hắn nói như vậy, không khỏi lại nghĩ tới đêm qua một màn, đỏ mặt lên, mạnh đẩy ra hắn, giận tái mặt quát

“Ai là nương tử của ngươi! Ngươi đã không có việc gì rồi, cũng nên đi tìm gì ăn chút đi, nếu không đừng trách ta đối với ngươi không khách khí!”

Từ Dạ bị Diệp Lạc đột nhiên quát giận, hắn sợ hãi nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, tiểu tâm dục dục nói

”Nương tử, nàng đừng tức giận, ta đây sẽ đi tìm cái gì đó cho nàng ăn, nàng không cần đi, nàng phải chờ ta a!”

Nói xong, giống như sợ Diệp Lạc không đáp ứng, cực kỳ nhanh chóng xoay người chạy ra ngoài.

Diệp Lạc biểu tình phức tạp nhìn bóng lưng Từ Dạ, bỗng nhiên khóe miệng lộ ra mỉm cười: có lẽ, Từ Dạ như vậy ở chung sẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Nghi hoặc

Hoàng cung, tuyết như lông ngỗng vẫn đang rơi thành từng đợt trong gió lạnh, những bông tuyết nhẹ nhàng bay lơ lửng, rồi chậm chậm hạ xuống mặt đất, dường như muốn nuốt chửng cả không gian quanh nó.

Từ Ảnh đứng trên hành lang hoàng cung, nhìn ra xa, khung cảnh trước mắt đều là màu trắng, toàn bộ hoàng cung trong mắt hắn đã mất đi màu sắc, thế giới này, giống như tâm hắn hiện tại lạnh như băng không có một chút độ ấm.

Bông tuyết xen lẫn gió lạnh, nhẹ nhàng bay xuống trên sợi tóc hắn, sau đó dần dần hòa tan thành giọt nước nhỏ, đọng lại hoặc chậm rãi thấm vào da, mà hắn, lại hồn nhiên bất giác, nhìn phía xa, vẫn không nhúc nhích.

Bây giờ cách thời điểm Lạc cung bị cháy đã hơn một tháng rồi, nạn nhân trong hỏa hoạn đã thống kê xong, trừ bỏ cung nhân Lạc cung ở ngoài, toàn bộ cung nhân trong Lạc cung bị thiêu chết không sót một người nào, trong đó bao gồm chủ tớ Diệp Lạc.

Hắn sau khi tỉnh lại trong cơn hôn mê, tưởng như phát điên chạy đến chỗ đám thi thể, hắn hi vọng có thể tìm được nàng, lại sợ hãi tìm được nàng, sợ hãi thấy nàng bị đại hỏa thiêu đốt, thi thể cháy xém lạnh lẽo nằm đó.

Nhưng là, hắn không tìm được nàng, hắn không biết thi thể nào là của nàng, toàn bộ Lạc cung đã bị hỏa thiêu rụi, thậm chí một chút cơ hội cũng không lưu lại cho hắn, tàn nhẫn tước đoạt tình yêu hắn đối với nàng, còn có cả trái tim của hắn.

Từ Dạ để mặc gió rét điên cuồng mà tàn bạo thổi vào thân người hắn, trên vầng trán hắn, có một nét ưu thương không nói nên lời, đôi mắt sáng như sao ngọc ngày xưa đã mất đi thần thái, còn lại cũng là một mảnh trống rỗng.

Lạc nhi..Lạc nhi...nàng bây giờ vẫn khỏe chứ? Hiện tại thời tiết lạnh như vậy, nàng nhất định là rất lạnh? Nàng có còn nhớ ta không? Nếu nàng còn nhớ ta, vậy nàng vì sao chưa xuất hiện trong giấc mộng của ta? Là ta đối với nàng yêu không đủ, cũng là nàng không muốn yêu ta?

Giữa không trung bông tuyết đang xoay tròn, giống như biến hóa thành khuôn mặt tươi cười của Diệp Lạc, nháy mắt, bên tai của hắn giống như lại vang lên giai điệu khúc nhạc kia, hắn nhìn thấy Diệp Lạc giữa không trung, chính là đang đối với hắn cười, nàng khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng mà ôn nhu hôn giận hắn, nàng bắt lực nằm trong ngực của hắn khóc rống, nàng chỉ trích hắn không nên trêu chọc nàng. Nàng kiêu ngạo mà kiên cường bắt hắn gọi nàng một tiếng hoàng tâu!

“Lạc nhi.....Đừng đi.....”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc của Từ Ảnh, nhẹ nhàng rơi xuống hai giọt nước mắt trong suốt, hắn vươn tay ra, muốn vuốt ve khuôn mặt tươi cười giữa không trung, nhưng cảm giác lại là một tia lạnh lẽo, nháy mắt hết thấy lại khôi phục nguyên dạng, giữa không trung Diệp Lạc đã toàn bộ biến mất, giống như nháy mắt theo gió phiêu du giữa không trung, vẫn là những bông tuyết trắng kia đang xoay tròn trong gió.

Từ Ảnh lao đảo một cái, tim của hắn, nháy mắt đau đến cơ hồ không thể đứng nổi. Diệp Lạc Diệp Lạc, nữ tử sớm đã ngự trị trong lòng hắn, khi làm hắn đem lòng yêu lại tàn nhẫn rời hắn đi, hắn run run đứng trong gió rét, hắn cơ hồ tưởng có thể khóc, nhưng niềm kiêu ngạo của hắn cũng không cho phép hắn rơi lệ, tim của hắn, sớm đã đau đớn giống như ngàn kim châm, hắn bắt lực nhìn lên trời, hi vọng trời có thể nghe được đáy lòng hắn đang gào thét, đem Lạc nhi trả lại cho hắn.

Nếu, nếu quả thật là bởi vì tình yêu của hắn khiến nàng lọt vào nguy nan, nếu, nếu hết thấy có thể làm lại, như vậy, hắn tình nguyện vụng trộm trốn ở góc phòng, bị nhớ nhung giày vò, cũng không nguyện ý nàng bởi vì hắn mà bị một chút tia nguy hiểm!

Nhưng là, hiện tại hết thầy đều đã quá muộn, năng đi rồi, mang theo tim của hắn cùng đi rồi, để lại trong hắn là một cái xác vô hồn, vết thương lòng không thể nào lành.

Một tiểu thái giám thanh tú đứng trước cửa điện cách đó không xa nhìn bóng lưng cô độc của Từ Ảnh, không khỏi lắc đầu thở dài một hơi, hắn là thái giám bên người Ứng Vương gia, từ nhỏ đã theo hầu Ứng Vương, trong ấn tượng của hắn, Ứng Vương diện mạo tuấn mỹ, vẻ ngoài ôn hòa, là một chủ tử tốt hiếm có, bất kể là ai ở trước mặt Ứng Vương gia phạm sai lầm, tuyệt đối không cần lo lắng chính mình sẽ bị trách phạt, Ứng Vương trong mắt mọi người chính là một vị quân tử hoàn mỹ, tất cả mọi điều về ngài đều là tốt đẹp.

Nhưng từ khi Lạc cung bị hỏa thiêu rụi, Ứng Vương gia liền thay đổi, nụ cười ôn hòa nay đã không còn nữa, ngài trở nên trầm mặc, cả người thoát nhìn u buồn mà tiêu tụy, trên vầng trán luôn hiện lên nỗi đậm ưu thương.

Hắn không biết Vương gia là vì ai mà ưu thương, nhưng là, hắn cảm thấy, Lạc cung bị hỏa thiêu kia, nhất định có một người quan trọng trong lòng Vương gia không cứu ra được. Hắn nghe cung nhân cứu hỏa ngày đó nói rằng, lúc Lạc cung bị thiêu cháy, Vương gia như phát điên muốn xông vào Lạc cung, hình như là vì Thái Tử Phi kia mới tiến cung không lâu.

Vì chuyện này, hắn còn hung hăng giáo huấn cung nhân này một chút, tại sao có thể là vì Thái Tử Phi? Thái Tử Phi hắn đã gặp qua, bộ dạng còn không có bằng cung nữ trong cung, vóc người xấu xí không tính, tính tình cũng là lãnh lãnh đạm đạm, nghe nói cũng không được Thái tử ưu ái, nữ nhân xấu như vậy, lại có thể xứng đôi với Vương gia như thiên tiên của hắn sao? Ngược lại Linh sùng phi trước đó không lâu mới đại hôn cùng Thái tử bộ dạng cũng không tệ, hơn nữa người cũng rất ôn nhu, cùng Vương gia nhà hắn coi như xứng đôi, chẳng lẽ, Vương gia vụng trộm thích Linh sùng phi hay sao? Nhưng là, thời điểm đó Linh sùng phi không phải đã n đi theo thái tử rồi cung, đi tới núi Thiên Hoa cầu phúc hay sao?

Tiểu thái giám nghĩ đến đây, lại lắc đầu, ngay cả hắn cũng biết Linh sùng phi cùng thái tử rồi cung, như vậy Vương gia nhất định cũng biết, nói như vậy, người kia cũng không phải Linh sùng phi, hơn nữa, trước đó vài ngày Linh sùng phi đã hồi cung rồi, vẫn ốm đau ở giường, nghe nói là thời điểm lên Hoa Sơn cầu phúc, bị phong hàn, cho nên mới trước thái tử hồi cung tĩnh dưỡng.

Như vậy, rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ thật sự là Thái Tử Phi xấu xí kia? Tiểu thái giám trong lòng nghi hoặc, bỗng nhiên bị tiếng bước chân cắt ngang trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Lãnh khốc vô tình

Tiểu thái giám quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cung nữ quần áo đẹp đẽ quý giá đứng cách đó không xa, mỉm cười nhìn hắn, tiểu thái giám cước bộ đi tới, nhẹ giọng nói

“Tiểu Vân tỷ tỷ Phụng Hoàng cung, có chuyện gì sao?”

Tiểu Vân nhìn thoáng qua Từ Ảnh đứng cách đó không xa, sau đó nhẹ giọng đối tiểu thái giám nói

” Tiểu quý tử, Hoàng hậu nương nương gọi Vương gia đi qua một chuyến, người đi báo Vương gia một tiếng.”

Tiểu quý tử có chút khó khăn nhìn Tiểu Vân liếc mắt một cái, nói

” Vương gia ghét nhất bị quấy rầy, ta thật sự là khó xử, nếu không Tiểu Vân tỷ tỷ trở về một chuyến bẩm báo Hoàng hậu nương nương, một lát Vương gia sẽ tới.”

Tiểu Vân nói

” Tiểu quý tử, không phải ta không muốn, chính là thời điểm ta tới, nương nương đã phân phó, mời Vương gia nhất định phải đi Phụng Hoàng cung một chuyến!”

Tiểu quý tử mặt lộ vẻ khó khăn, thấy Tiểu Vân vẫn không chịu rời đi, đành phải khó xử nói

Được rồi! Bất quá, Tiểu Vân tỷ tỷ, ta sẽ đi trước chuyển lời, nếu Vương gia không muốn đi, ta không có biện pháp rồi!”

Tiểu Vân có điểm không kiên nhẫn nói

“Nếu là Vương gia không muốn đi, nương nương tất nhiên sẽ không trách cứ lên đầu người, người sợ cái gì? Đừng dài dòng nữa, nương nương còn đang chờ, nhanh đi thôi!”

Tiểu quý tử quay đầu lại, nhìn Từ Ảnh vẫn đang đứng ở điện hành lang không nhúc nhích, nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt không tình nguyện đi đến bên cạnh Từ Ảnh, nhẹ giọng nói

“Vương gia, Hoàng hậu nương nương sai người truyền lời, mời người tới Phụng Hoàng cung một chuyện, người xem. ....”

Từ Ảnh đang đắm chìm trong chuyện cũ, bị Tiểu quý tử quấy rầy, trong lòng không khỏi giận giữ, hắt lạnh lùng quay đầu, nhìn Tiểu quý tử, lạnh giọng nói

“Cút!”

Tiểu quý tử bị hắt quát, sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần, hấn cơ hồ lập tức xoay người, té chạy trở về trước mặt Tiểu Vân, nói

Tiểu Vân tỷ tỷ, người cũng thấy đấy, Vương gia ngài. .... Tâm tình của ngài không tốt, Phụng Hoàng cung chỉ sợ là đi không được rồi!”

Tiểu Vân nhìn Tiểu quý tử liếc mắt một cái, cắn chặt răng, sau đó không để ý tới tiểu quý tử, chính mình hướng Từ Ảnh đi đến, nàng đi đến trước mặt Từ Ảnh, nhẹ giọng nói

”Nô tỳ bái kiến Vương gia!”

Từ Ảnh trên mặt che kín sương lạnh, hấn không phải đã phân phó Tiểu quý tử, phía sau bất luận kẻ nào cũng không cho quấy rầy hấn sao? Đây là có chuyện gì? Hấn nhú đôi chân mày, cũng không để ý tới Tiểu Vân, mà là quay đầu đối Tiểu quý tử tức giận quát

“Tiểu quý tử! Ngươi thật to gan, bản vương không phải đã phân phó ngươi, không cho phép ai quấy rầy bản vương sao?”

Tiểu quý tử bị Từ Ảnh quát, cả người run lên bần bật, chạy chậm lại quỳ xuống đất, lớn tiếng nói

“Vương gia thứ tội, việc này không liên quan tới nô tài, là vị tỷ tỷ này không nghe tiểu nhân khuyên bảo, một mình quấy rầy Vương gia. ....”

Từ Anhe giận tái mặt, tức giận quát

“Đủ rồi! Nếu không muốn chết, mau câm miệng cho bản vương!”

Nói xong, lại quay đầu lạnh lùng nhìn Tiểu Vân, thanh âm lạnh lùng nói

“Bản vương mặc kệ ngươi là cung nữ cung nào, ngươi bây giờ mau cút ngay đi cho bản vương! Nếu có lần sau nữa, bản vương sẽ lấy đầu của ngươi!”

Tiểu Vân bị thái độ lạnh như băng của Từ Ảnh làm cho sợ tới mức cả người run run, gần đây trong cung âm thầm đồn đãi, nói Ứng Vương gia tính cách đại biến, nàng tuy rằng cũng có nghe thấy, nhưng là, nàng không có nghĩ nhiều, nay vừa thấy, lại được trải qua, Ứng Vương gia vốn ôn hòa hữu lễ, cư nhiên trở nên bạo ngược vô cùng, thậm chí muốn giết nàng.

Tiểu Vân trong lòng tuy rằng sợ hãi, nhưng là, nàng cũng không dám lùi bước, bởi vì, nàng biết, nếu hôm nay Ứng Vương không đi tới Phụng Hoàng cung, như vậy, nàng sẽ không thấy được mặt trời ngày mai! Hoàng hậu nương nương xử sự luôn tâm ngoan thủ lạt, đối cung nhân hành sự bất lực, thường không phải đòn hiểm chí tử, chính là ném tới trong địa lao âm u, nhốt cho đến khi chết đói.

Từ Ảnh thấy Tiểu Vân vẫn không nhúc nhích, không khỏi thanh âm lại lạnh vài phần

“Ngươi còn chưa cút? Có phải hay không chờ bản vương lấy đầu của ngươi mới bằng lòng hử?”

Tiểu Vân cắn chặt răng một cái, quyết định thông suốt, dù sao nếu Ứng Vương không đi, nàng cũng là trốn không thoát tội chết, sớm muộn gì cũng chết, hiện tại chết sớm một chút, cũng cam lòng! Nghĩ đến đây, Tiểu Vân sắc mặt trắng bệch, ngửa đầu nhìn Từ Ảnh, cả gan, lớn tiếng nói

“Nô tỳ cả gan, thỉnh Vương gia đi tới Phụng Hoàng cung một chuyện!”

Từ Ảnh lạnh lùng cười, trong mắt hiện lên một chút tàn nhẫn, trong giọng nói không có một tia độ ấm nói

“Nếu bản vương nói không đi?”

Tiểu Vân thân thể run nhè nhẹ, vẫn quỳ gập người nói

“Thỉnh Vương gia thương nô tỳ đáng thương, nếu Vương gia không đi, đến lúc đó nương nương trách tội xuống dưới, nô tỳ nhất định khó thoát khỏi cái chết! Thỉnh Vương gia cứu nô tỳ!”

“Cứu? Ha ha. ....”

Từ Ảnh bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, thanh âm thâm lương mà bi thương, khóe mắt có lóe ra lệ quang

“Bản vương cứu không được nàng, cho dù cứu mạng chó này của ngươi thì như thế nào? Nàng vĩnh viễn sẽ không trở về bên người bản vương, cho nên.. ”

Từ Ảnh bỗng nhiên thanh âm trở nên lãnh khốc vô cùng

“Các ngươi toàn bộ đều đáng chết! Đáng chết! Ngươi mau cút cho bản vương! Nếu không, bản vương hiện tại sẽ giết ngươi!”

Tiểu Vân thân thể run run, cơ hồ thiếu chút nữa xụi lơ xuống, nàng hoảng sợ, từng bước một lui về sau, giống như Từ Ảnh là độc xà mãnh thú.

Tiểu quý tử không dám tin nhìn Từ Ảnh trước mắt, đây chính là Vương gia tao nhã ôn hòa hay sao? Vì sao, vì sao vừa mới trong nháy mắt, hắn giống như thấy được một ác ma tràn ngập cừu hận? Ngay tại vừa mới một khắc, hắn cơ hồ nghĩ đến Vương gia thật sự sẽ đem hắn giết rồi!

Đúng lúc này, bỗng nhiên một âm thanh lạnh như băng truyền đến

“Nô tỳ chẳng biết quy củ như thế, còn giữ làm chi? Người đầu, đem tiện tỳ này cấp Bản cung mang xuống loạn côn đánh chết!”

Tiểu Vân nghe thế, rốt cục cũng nhìn không được nữa, bùm một tiếng, nặng nề mà quỵ xuống, thanh âm run rẩy kêu lên

“Hoàng hậu nương nương tha mạng. .... Nô tỳ biết sai rồi. .... Nô tỳ về sau cũng không dám nữa. .... Hoàng hậu nương nương tha mạng a. ....”

Long Ngữ Lan người mặc áo choàng đẹp đẽ quý giá, chậm rãi dẫn theo vài cung nữ đi lên điện hành lang, cũng không thèm nhìn tới Tiểu Vân đang quỳ trên mặt đất liếc mắt một cái, lạnh khốc vô tình nói

”Tiện tỳ lớn mật, chẳng biết quy củ như thế, Bản cung lưu ngươi còn có tác dụng gì?”

Nói xong, dừng một chút, sau đó tức giận quát

“Còn không mau đem tiện tỳ này mang xuống? Muốn ở lại chỗ này bản mắt Bản cung sao?”

Vài cung nhân nghe xong phân phó của Long Ngữ Lan, không dám chậm trễ, rất nhanh hướng Tiểu Vân xụi lơ trên mặt đất không ngừng kêu oan đi đến.

Tiểu Vân sắc mặt tái nhợt, bỗng nhiên quay đầu đối với Từ Ảnh một bên trầm mặc mạnh dập đầu, trong miệng kêu

“Vương gia, van cầu ngài cứu cứu nô tỳ. .... Van cầu ngài. ....”

Tiểu Vân không ngừng dập đầu trên mặt đất, rất nhanh, máu bắn lên những bông tuyết tăng thêm vẻ yếu mị.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Mẫu tử xung đột

Long Ngữ Lan thấy Tiểu Vân đột nhiên hướng Từ Ảnh cầu cứu, sắc mặt trầm xuống, tức giận quát

“Phản rồi! Mau lúi xuống cho bản cung, lăng trì tới chết!”

Vài cung nhân lời Tiểu Vân đứng dậy, sau đó hướng dưới điện hành lang đi đến, Tiểu Vân không ngừng gầy dựa, thê lương kêu lên

“Vương gia. .... Cứu cứu nô tỳ. ....”

Từ khi Long Ngữ Lan đến, Từ Ảnh mặt vẫn không chút thay đổi bỗng nhiên quay đầu lạnh lùng nhìn Long Ngữ Lan, âm thanh lạnh lùng nói

“Nơi này không phải Phụng Hoàng cung của người! Nếu người thích giết người như vậy, trở về Phụng Hoàng cung của người mà giết!”

Long Ngữ Lan nghe xong lời Từ Ảnh nói, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, sắc mặt nàng thay đổi mấy lần, bỗng nhiên lạnh lùng vung tay lên, tức giận quát

“Cầu nô tài vô dụng các ngươi! Các ngươi đều điếc sao? Không nghe thấy Vương gia nói sao? Chẳng lẽ còn muốn Bản cung đến dạy các ngươi làm như thế nào?”

Đám cung nhân tất nhiên nghe rõ lời Từ Ảnh nói, chính là, Long Ngữ Lan không lên tiếng, bọn họ không dám buông Tiểu Vân ra, lúc này nghe được Long Ngữ Lan lên tiếng, đều buông tay, sau đó lui về vị trí của mình đứng yên.

Tiểu Vân tìm được đường sống trong chỗ chết, sớm đã sợ tới mức chân nhũn ra, khi cung nhân buông lỏng tay, nàng liền nằm trên đất, nàng không dám đứng lên, quỳ gối bò dưới đất, đối Từ Ảnh cùng Long Ngữ Lan liên tục dập đầu, nói

”Nô tỳ tạ nương nương tha mạng, Tạ vương gia ân cứu mạng. ....”

Long Ngữ Lan tiếp nhận áo choàng trên tay cung nữ đứng sau, sau đó không kiên nhẫn quát

“Đủ rồi! Cút ngay cho bản cung!”

Nhóm cung nhân nghe được phân phó, nối đuôi nhau rời đi, tiểu quý tử cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng nâng Tiểu Vân đang quỳ trên mặt đất đứng dậy, sau đó lặng yên lui ra.

Đội nhóm cung nhân toàn bộ rời đi, Long Ngữ Lan thế này mới chậm rãi đến gần Từ Ảnh, cầm trên tay áo choàng nhẹ nhàng mà phủ thêm cho hắn, ôn nhu nói

“Ảnh nhi, con xem con này, đi ra ngoài cũng không mặc nhiều y phục, vạn nhất nhiễm phong hàn, vậy phải làm thế nào?”

Nói xong, lấy tay nhẹ nhàng ôm bả vai Từ Ảnh, nói

” Cùng mẫu hậu quay về trong điện đi, ăn chút gì đó ấm áp.....”

Từ Ảnh không đợi nàng nói xong, bỗng nhiên đẩy Long Ngữ Lan ra, tiện tay đem áo choàng Long Ngữ Lan vừa mới vì hắn phủ thêm vứt xuống.

Long Ngữ Lan không kịp đề phòng, bị Từ Ảnh đẩy một cái liền lao đảo, nàng thật vất vả mới miễn cưỡng đứng vững mới không bị trượt chân, nàng vươn tay bám vào cây cột trụ ở hành lang, trên khuôn mặt kiều diễm lộ ra tức giận kêu lên

“Ảnh nhi! Làm sao con có thể như thế với mẫu hậu?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Ảnh thoáng qua một tia bi thống, đứng vậy a, người này là mẫu hậu hắn, hắn có thể làm gì người? Tuy rằng hắn rõ ràng biết Lạc nhi là bị mẫu hậu giết chết, nhưng là, hắn không cách nào vì nàng báo thù! Bởi vì, người này là mẫu hậu! Hắn Là người 10 tháng mang thai sinh hạ ra hắn, là người đem hắn nuôi nấng trưởng thành!

Từ Ảnh cơ hồ cảm thấy lòng đau như muốn vỡ ra, hắn bỗng nhiên xoay người, hai mắt trừng lớn tràn đầy tơ máu, ánh mắt sắc bén nhìn Long Ngữ Lan, trầm giọng hỏi

“Là mẫu hậu làm, đúng hay không? Là mẫu hậu, đúng hay không!?”

Long Ngữ Lan bị Từ Ảnh thỉnh linh ép hỏi đâm ra hoảng sợ, nàng mất tự nhiên quay mặt đi, không dám đối mặt ánh mắt Từ Ảnh, nói

” Mẫu hậu không biết con đang nói cái gì!”

Từ Ảnh cũng không để ý sự trốn tránh của nàng, tiếp tục ép hỏi

“Là mẫu hậu sai người phóng hỏa Lạc cung, là mẫu hậu, là mẫu hậu giết nàng, có phải hay không! Mẫu hậu nói cho nhi tử biết! Nói cho nhi tử biết!”

Nói xong lời cuối cùng, Từ Ảnh cơ hồ mất đi lý trí, hai tay của hắn gắt gao bắt lấy hai vai Long Ngữ Lan không ngừng lắc mạnh.

Long Ngữ Lan mím chặt môi, bỗng nhiên đẩy mạnh Từ Ảnh ra, dương tay đánh hắn một cái tát, tức giận quát

“Đồ nhi tử bất hiếu! Con mau tỉnh táo lại cho ta!”

Từ Ảnh lãnh một cái tát, rốt cục cũng bình tĩnh lại, ánh mắt của hắn trống rỗng chuyển hướng nhìn ra giữa không trung, cả người giống như đã mất đi sinh khí.

Long Ngữ Lan chưa hết tức giận, nàng vươn ngón tay được sơn móng tỉ mỉ, phẫn nộ chỉ vào Từ Ảnh, tức giận nói

“Bản cung là vì muốn tốt cho con! Con xem con bây giờ thành bộ dáng gì rồi? Con vẫn là nhi tử hiếu thuận của Bản cung sao? Con vẫn là Ứng Vương thông minh bình tĩnh sao! Vì một tặc nữ từ liên tục gục ngã không dậy nổi như thế, con căn bản là không xứng làm nhi tử Bản cung!”

Từ Ảnh ánh mắt không định hướng nhìn những bông tuyết trắng rơi, bỗng nhiên thê lương cười, nghẹn ngào nói

” Nếu có thể, ta tình nguyện ta không phải con của mẫu hậu..... Như vậy, Lạc nhi sẽ không phải chết..... Ta cũng sẽ không thống khổ như vậy.....”

Long Ngữ Lan phẫn nộ, nàng giơ tay tát mạnh vào Từ Ảnh, tức giận nói “Người mau tỉnh táo lại cho Bản cung! Bản cung nói cho người biết, mặc kệ người có nguyện ý hay không, người vẫn là nhi tử của Bản cung! Bản cung không cho phép người như vậy, người cũng không có tư cách như vậy! Tiễn nhân kia đã chết! Nàng chính là do Bản cung sai người giết! Hừ! Bản cung vốn cũng không muốn giết nàng, nhưng là, muốn trách thì trách chính nàng không biết liêm sỉ, cư nhiên mưu toan câu dẫn người, cho nên, Bản cung tuyệt đối không thể dung thứ nàng!”

Từ Ảnh bỗng nhiên quay đầu nhìn thẳng Long Ngữ Lan, trong mắt không có một tia biểu tình, hắn thê lương cười, lạnh lùng nói

“Mẫu hậu sai lầm rồi! Mẫu hậu cho là nàng câu dẫn ta, mê hoặc ta sao? Nếu ta cho mẫu hậu biết, là ta, là nhi tử mẫu hậu vẫn luôn kiêu ngạo đã yêu nàng trước, đã trêu chọc nàng trước. Như vậy mẫu hậu thấy như thế nào?”

Long Ngừ Lan giật mình, nàng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, ở trong mắt của nàng, nhi tử Long Ngừ Lan nàng là người vĩ đại nhường nào, cao quý nhường nào, làm sao có thể yêu một nữ nhân thô tục xấu xí?

Diệp Lạc nàng đã gặp qua, nàng cũng không có cảm thấy Diệp Lạc có gì đặc biệt, trừ bỏ dung mạo xấu xí, làm người ta nhìn thoáng qua, sẽ không muốn gặp mặt lần nữa, không có chút nào xứng đôi với con trai của nàng, chớ đừng nói chi Diệp Lạc là người đã kết hôn, là phi tử của Từ Dạ người mà nàng căm ghét nhất.

Cho nên, sau khi biết chuyện con mình cùng Diệp Lạc, cảm giác đầu tiên, chính là Diệp Lạc không biết liêm sỉ đã câu dẫn nhi tử nàng, cho nên, nàng mới không tiếc hết thảy, giết Diệp Lạc, bởi vì, nàng sẽ không để cho bất kỳ bóng người nào ảnh hưởng đến con trai của nàng, con trai của nàng là ưu tú nhất, về sau cũng sẽ là một quân vương ưu tú nhất!

Nghĩ đến đây, Long Ngừ Lan trầm mặt xuống, nàng lạnh lùng nhìn Từ Ảnh, âm thanh lạnh lùng nói

“Mặc kệ ngươi yêu nàng cũng thế, nàng câu dẫn ngươi cũng thế! Tóm lại, người đàn bà kia đã tiêu thất rồi! Ngươi từ hôm nay trở đi, mau lên tinh thần cho Bồn cung, quay về chính ngươi như trước! Hiện tại trong cung đúng là thời buổi rối loạn, ngươi nên biết, Bồn cung làm hết thảy cũng là vì ngươi! Chờ long ấn Tây Lương quốc vào tay Bồn cung, ngươi chính là hoàng đế Tây Lương quốc!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tâm sự của Yến Đào

Hoàng đế? Từ Ảnh bên môi giương lên một chút cười lạnh, đã không còn nàng, hắn còn tranh giành cái gì nữa? Hắn tranh quyền đoạt vị, vì chính là có thể có được nàng, hiện tại nàng đã không còn, việc này đối với hắn còn có gì ý nghĩa?

Từ Ảnh không nói gì thêm, hắn quay đầu, lại nhìn về phía bóng tuyết kia bay là tả, trong mắt toát lên đau đớn kịch liệt, người này là mẫu hậu hắn, hắn không thể bởi vì nàng giết Diệp Lạc mà giết nàng, nhưng hắn sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho nàng, cho dù người này là mẹ ruột hắn, cũng không thể tha thứ!

Long Ngừ Lansắc mặt xanh mét, nhìn nhi tử trước mắt, nàng thật sự không thể hiểu được, nhi tử nàng vĩ đại như thế, làm sao có thể bị nữ nhân kia mê hoặc được, trong lòng nàng thật sự là vừa tức vừa giận, cho dù nàng lấy được Long ấn, nhi tử này chỉ sợ cũng sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!

Long Ngừ Lan càng nghĩ càng giận, nàng hận không thể làm thức tỉnh Từ Ảnh, không cho hắn tiếp tục trầm mê nữa, nhưng đây là đứa con độc nhất của nàng, cũng là nhi tử nàng yêu thương nhất, nàng như thế nào hạ thủ được? Càng nghĩ càng bức, Long Ngừ Lan phất ống tay áo, xoay người rời đi!

Nhìn thấy Long Ngừ Lan rời đi, Từ Ảnh lại không hề phản ánh, hắn nhắm mắt nhìn cảnh sắc xa dần dần mê mang, bóng lưng đứng yên lộ ra hương vị cực kỳ cô độc.

Xa xa, ở nơi mọi người không chú ý, một nữ tử dung mạo thanh tú, mặc phục sức cung nữ đang lặng nhìn người thiếu niên cô độc kia, đôi mi thanh tú gắt gao nhíu lại một chỗ, lộ rõ vẻ ưu sầu.

Nàng là Yến đào, nàng vốn là một sát thủ không có tình cảm, sau bị cùng đường, được mẫu thân Diệp Lạc cứu trở về Thủy Vân cung, sau lại được an bài trong hoàng cung, trở thành một quân sự cung nữ, đồng thời cũng là thám tử Thủy Vân cung an bài trong cung.

Nàng vẫn không muốn vô cầu, mặc kệ đối mẫu thân Diệp Lạc hay Diệp Lạc, đều là trung thành và tận tâm giống nhau, nàng vốn nghĩ rằng, nàng lặng yên trong cung, mãi cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ rồi rời đi, nhưng là, hiện tại hết thảy đều khó có khả năng rồi, từ khi nàng trong lúc vô ý gặp người thiếu niên tuấn mỹ kia một thân áo trắng, đứng ở dưới tàng cây mai mỉm cười, lòng của nàng mà bắt đầu vì hắn mà trầm luân.

Người thiếu niên kia, cũng không phải mỉm cười đối với nàng, mà là đối cung chủ mỉm cười, mấy tháng trước, một ngày nào đó, nàng trong lúc vô ý đi qua vườn hoa Dạ Vân điện, do đó gặp phải hắn, ngay lúc đó hắn, một thân chỉ có áo trắng, tự nhiên đứng ở dưới tàng cây nở đầy hoa mai, trên khuôn mặt tuấn mỹ có nụ cười ôn hòa, chính nhìn phía xa, ở trong đình khẽ vuốt bóng hình xinh đẹp.

Hay là tại trong nháy mắt đó, hắn liền đoạt đi toàn bộ hô hấp của nàng, thân ảnh tuấn mỹ cao ngất lẳng lẳng đứng ở dưới tàng cây mai kia, ôn nhu như nước mỉm cười, rung động thật sâu nàng, nàng chưa bao giờ biết, một nam tử cư nhiên lại mê người tới mức như thế, nàng kinh ngạc, thất thần nhìn hắn, cơ hồ như gặp ma.

Nàng xem hắn từng bước một về phía trong đình đi đến, nàng xem đến cung chủ đối với hắn tức giận uống tố, nhưng là, hắn vẫn đang ôn nhu mỉm cười, nàng xem đến hắn trong ánh mắt có đối cung chủ rất hiếu kỳ, còn có một Ti Ti tìm tòi nghiên cứu.

Kế tiếp, nàng xem đến một màn kịch tính, nàng thấy cung chủ bị hắn ôm vào trong ngực, mà nàng nhìn thấy rõ ràng, nháy mắt khi hắn đem cung chủ ôm trong lòng, nháy mắt lóe lên ánh sáng như sao mai! Đó là cảm giác tâm động sao? Nàng đột nhiên cảm giác được lòng đang đau đớn.

Nàng cũng không nhìn được nữa, nàng cơ hồ như trốn tránh chạy nhanh ra khỏi vườn hoa.

Nàng vốn nghĩ đến, đây chẳng qua là nhạc đệm nho nhỏ trong đời của nàng, nhưng là, khi đại hôn của thái tử cùng Diệp Linh lúc trời tối, nàng lại gặp được hắn, hắn cũng không có đi tham gia tiệc cưới thái tử, mà là im lặng đứng cách Dạ Vân điện không xa, tâm sự đầy cõi lòng nhìn phương hướng Lạc cung, nàng biết, đó là chỗ ở cung chủ, chẳng lẽ, hắn thật sự yêu cung chủ đến thế sao?

Nhìn ánh mắt hắn trói chặt ánh nhìn, nàng cơ hồ thiếu chút nữa không khống chế được tiến lên vì hắn vuốt đôi mắt ưu sầu, nhưng là, vừa lúc đó, trong Dạ Vân điện vội vàng đi ra một thân ảnh nhỏ nhắn, hướng vườn hoa đi đến.

Đội nàng thấy rõ ràng thân ảnh kia chính là cung chủ, nàng mới phát hiện, hắn sớm đã đi theo thân ảnh cung chủ vào vườn hoa.

Mất đi thân ảnh của hắn, nàng cơ hồ là không chút do dự đi theo vào vườn hoa, đội nàng tìm được bọn họ rồi, lại phát hiện bọn họ đã gắt gao ôm nhau, nàng chán nản nhìn thân ảnh kia ôm nhau cùng một chỗ, cảm giác mắt mắt xoay người, đang muốn rời vườn hoa đi, lại trong lúc vô ý đã phát hiện thái tử đang nhìn trộm!

Mà thái tử hiển nhiên cũng đã phát hiện người trong đình, chính là sắc mặt âm trầm đứng ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, mà cung chủ cùng hắn lại không hề cảm thấy, mãi cho đến qua một hồi lâu, cung chủ mới rời đi, mà hắn vẫn đang muốn đuổi theo thân ảnh cung chủ, thái tử trong bóng đêm phần nộ rời đi, cho nên, trong nội tâm nàng vừa động, quyết định dẫn hắn rời đi, vì chính là tránh cho hắn làm chuyện cung chủ khó xử.

Nàng biết, hắn đã yêu cung chủ sâu đậm, bởi vì, mỗi buổi tối, nàng cơ hồ đều ở đây nhìn thân ảnh hắn, mà hắn cũng không biết, ở chỗ sâu trong vườn hoa, thủy chung có ánh mắt ân cần theo hắn, mỗi ngày buổi tối làm bạn hắn trong đêm.

Yến Đào nghĩ đến đây, thở dài một hơi, nàng thật không ngờ, hắn đối cung chủ tình thâm đến thế, lúc Lạc cung bị phóng hỏa, nàng ngay tại đó đã trở mặt nhìn hắn tức khí nóng giận công tâm, miệng phun máu tươi mà hôn mê, thời điểm đó nàng thật sự rất muốn đi ra phía trước nói cho hắn biết, kỳ thật cung chủ cũng chưa chết, nhưng là, nàng không thể, nàng không thể làm như vậy, bởi vì, nàng là người Thủy Vân cung, trách nhiệm của nàng chính là bảo hộ cung chủ, nàng sao có thể tiết lộ thân phận cung chủ?

Nghĩ đến đây, ánh mắt phức tạp của Yến Đào nhìn về thiếu niên áo trắng phía xa xa, nếu, nếu hắn biết cung chủ không có bị chết cháy, ngược lại bởi vì cứu thái tử mà rơi xuống vách núi, như vậy hắn có lẽ sẽ càng thương tâm hơn! Cung chủ võ công cao cường, tuy rằng trượt chân ngã xuống vách núi đen, không nhất định sẽ có việc gì, chính là, bên cạnh nàng còn có thái tử thân bị trọng thương đã hôn mê, nàng có thể toàn thân trở về sao?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Đồng tình chi tâm

Từng ánh mặt trời len lỏi theo vách núi đen chiếu rọi vào, hơi nước trắng xóa trên mặt hồ được chiếu sáng ánh lên màu hoàng kim, toàn bộ sương mù khe sâu tràn ngập ánh màu lấp lánh, tựa như ảo mộng.

Diệp Lạc lặng yên ngồi một chỗ trên tảng đá, hai mắt nhìn thẳng kẻ hồ trên vách núi, mà cách nàng không xa, ở trong hồ nước âm, một nam tử dáng người cao ngất, dung mạo anh tuấn đang ở trong hồ cố gắng đuổi bắt gì đó, trên người hắn quần áo đã ướt đầm, dính sát trên thân thể cao ngất kia, trên khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ tươi cười, hắn dùng tay không ngừng đập xuống nước, giống như một tiểu hài tử thiên chân vô tà.

Diệp Lạc quay đầu nhìn thoáng qua Từ Dạ ở trong hồ nước chơi đùa, nặng nề mà thở dài một hơi, thời điểm nàng té xuống vách núi đen đến bây giờ, đã qua hơn hai tháng rồi, trong lúc này, nàng cùng Từ Dạ tìm toàn bộ khe sâu, nhưng không có phát hiện lối ra, thời điểm Từ Dạ ngã quỵ đã phát hiện ở vách núi đen cao hơn mười có một kẻ hồ.

Công lực của nàng trong thời gian này đã dần dần khôi phục bốn phần, mười thước vách núi đen, không làm khó được nàng, nàng nhảy lên cái kẻ hồ nhìn kỹ phát hiện, kẻ hồ này là lối thoát duy nhất trong vách núi.

Kẻ hồ này cũng không rộng rãi, bên trong chứa gần một thân người nghiêng mà qua, nhưng kẻ hồ cũng là lối thẳng đi ra ngoài, cho nên, chỉ cần có thể lên tới kẻ hồ này, bọn họ có thể rời khỏi.

Nhưng nếu chỉ mình nàng rời khỏi thì thực dễ dàng, nhưng vấn đề là còn có một người đã mất đi trí nhớ, Từ Dạ từ sau khi mất đi trí nhớ liền đối với nội lực trong cơ thể hắn không thể khống chế, muốn hắn nhảy lên cao hơn mười thước vách núi đen, căn bản chính là chuyện không có khả năng, nếu, nàng không có mất đi công lực nàng cũng hoàn toàn có thể thoải mái mà mang theo Từ Dạ, nhưng là, nàng đã mất đi đại bộ phận công lực, ngay cả chính nàng hiện tại nhảy lên cao hơn mười thước vách núi đen, cũng đã rất cố hết sức, lại càng không cần phải nói mang theo một nam nhân như Từ Dạ cùng đi.

Có lẽ không cam tâm bị Diệp Lạc vắng vẻ, Từ Dạ bỏ qua việc nghịch nước trong hồ, vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Lạc, kéo tay nàng, cau mày, vẻ mặt đau khổ nói

“Nương tử, cá này thật khó bắt a! Nàng xuống hồ cùng ta bắt được không?”

Diệp Lạc đôi mi thanh tú mím nhủ lại, lạnh lùng quát

“Cùng ngươi nói bao nhiêu lần rồi, ta không phải mẹ ngươi cũng không phải con ngươi! Nếu ngươi về sau lại gọi ta nương tử, ta đây liền rời khỏi nơi này, để mặc ngươi tại đây! Có nghe hay không?”

Từ Dạ chép miệng, mờ to hai mắt, về mặt ủy khuất nhìn Diệp Lạc, hần không rõ, vì sao Diệp Lạc nghe thấy hần gọi nương tử, lại phát hỏa như vậy, nhưng là, hần cũng không nguyện ý Diệp Lạc rời đi, hần cúi đầu xuống, tiểu tâm dục dục lôi kéo tay Diệp Lạc, ngập ngừng nhỏ giọng nói

“Nàng đừng đi được không? Ta về sau không gọi nàng là nương tử nữa!”

Diệp Lạc nhẹ nhàng rút tay về, trên mặt biểu tình đã hòa hoãn, ngữ khí lại vẫn lạnh lùng

“Nhanh đi bắt cá, hôm nay bắt không được cá, ngươi đừng muốn vào trong sơn động ngủ!”

Từ Dạ giống như thực sợ hãi buổi tối không thể vào sơn động, hần vừa nghe thấy Diệp Lạc nói như vậy, vội vàng xoay người, hướng trong hồ chạy tới.

Diệp Lạc nhìn động tác ngốc của Từ Dạ ở trong hồ cầm cá, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, khi ngã xuống vách núi đen, nàng nghĩ trường hợp xấu nhất có lẽ sẽ cùng Từ Dạ chết ở vách núi đen, nhưng nàng không nghĩ qua, Từ Dạ lại mất đi trí nhớ.

Nàng vốn tính chờ Từ Dạ thương thế tốt lên, nàng sẽ rời đi, trở lại Thủy Vân cung, Từ Dạ sau khi khỏe hần muốn rời đi chỗ này là một việc phi thường dễ dàng, nhưng nàng lại trăm triệu không ngờ rằng, sau khi giải độc Từ Dạ cư nhiên mất đi trí nhớ, mà mất đi trí nhớ Từ Dạ lại hồn nhiên ngây thơ như vậy, nếu không phải sự thật đặt ở trước mắt, nàng đánh chết cũng sẽ không tin nam nhân ở trong hồ nước ngọc cầm lấy cá sẽ là Từ Dạ kiêu ngạo cao cao tại thượng!

Nàng tuy rằng không giúp hần đi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng coi như là nàng cứu hần một mạng, nàng hiện tại hoàn toàn có thể không hề băn khoăn rời đi nơi này, lưu lại Từ Dạ ở chỗ này tự sinh tự diệt!

Nhưng thời điểm nàng nhảy lên khe hở trên vách núi kia, nghe được Từ Dạ kia mang theo tiếng gọi cùng khóc nức nở, lòng nàng nháy mắt mềm nhũn ra, một chớp mắt, nàng rơi lệ rồi, nàng trong lòng thầm chửi mình không có cốt khí, đối một nam nhân từng như thế thương tổn tới mình, cư nhiên không bỏ được!

Nàng thương hần sao? Nàng trong lòng âm thầm chất vấn mình, nàng yêu Từ Dạ không phân rõ phải trái, tự đại ngạo mạn sao? Không! Có lẽ, nàng từng vì hần tâm động, nhưng thời điểm nàng bắt đầu dùng thân thể của chính mình vì hần giải độc, nàng liền quyết định, về sau không bao giờ cùng nam nhân này có bất kỳ liên quan gì nữa, bởi vì, nàng vì hần giải độc, cũng không phải bởi vì nàng thương hần, mà là bởi vì nàng không thể nhìn hần chết, nếu hần đã chết, nàng không mặt mũi nào đối mặt mẫu thân dưới cửu tuyền, cũng hoàng thượng đang bị hoàng hậu giam lỏng!

Nội tâm nàng ở chỗ sâu trong đang kháng cự phủ nhận, nàng chính là đang thương hại hần thôi! Không phải sao? Nàng là đồng tình Từ Dạ từng cao cao tại thượng, không ai bì nổi, hiện tại thành một hài tử cơ hồ cái gì cũng không hiểu!

Một con cá tươi sống đang không ngừng quẫy kịch liệt, cắt đứt trầm tư của Diệp Lạc.

Từ Dạ một tay bắt lấy con cá vẫn đang giãy dụa không thôi, cười hi hi chạy tới, hần cầm con cá trong tay đưa tới trước mặt Diệp Lạc, hiến vật quý khoe ra nói

”Nương tử, nàng xem ta lợi hại chưa? Chúng nó bị ta bắt được!”

Diệp Lạc nhìn trên mặt hần hồn nhiên mà nụ cười sáng lạn, khoe miệng cũng không khỏi nhếch lên một chút ý cười, nàng cố nín cười, cố ý quay đầu đi không nhìn Từ Dạ, lạnh lùng nói:

“Có gì đặc biệt hơn người? Nói không chừng, là con cá nhìn ngươi đáng thương, mới chính mình nhảy lên bờ! Ngươi chẳng qua là nhặt được cái tiện nghi thôi! Có cái gì hảo mà khoe ra?”

Nụ cười trên mặt Từ Dạ suy sụp hần xuống, hần chu môi, bỗng nhiên mạnh ném con cá cầm trong tay, mạnh bỏ nhào về phía trước, đem Diệp Lạc gắt gao đặt ở dưới thân, tức giận kêu

“Nương tử, nàng nói bậy, nàng nói bậy! Con cá rõ ràng chính là ta chính mình bắt đến! Nàng nói bậy, nàng oan uổng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Kháng cự

Từ Dạ nói xong, bỗng nhiên cúi xuống hôn môi Diệp Lạc, có lẽ, hắn cũng không xem như hôn, mà là cắn, hắn giống như dùng chính phương thức này để diễn tả bất mãn của mình.

Diệp Lạc bị hắn gắt gao đặt ở trên tảng đá, vốn định giãy dụa đẩy ra hắn, nhưng không ngờ, bị hắn thành linh hôn mà giết mình! Mặt của nàng, từ hồng chậm rãi chuyển trắng, lúc sau trắng chậm rãi chuyển xanh, đôi mắt thu thủy trong suốt ánh lên sự phẫn nộ, nàng mạnh tay đẩy Từ Dạ ra, sau đó giờ tay nặng nề tát hắn một cái!

Từ Dạ ngây ngẩn cả người, trên mặt của hắn hồng hồng, nửa bên mặt bị Diệp Lạc tát, chậm rãi hiện lên rõ ràng dấu năm ngón tay, đôi con ngươi đen trùng lớn, kinh ngạc nhìn Diệp Lạc, giống như hỏi nàng chuyện gì xảy ra.

Đôi mắt trong vắt của Diệp Lạc ánh nước, nàng oán hận nhìn Từ Dạ, tức giận quát

“Cút! Ngươi cút cho ta! Nếu để cho ta nhìn thấy ngươi, ta liền giết ngươi!”

Từ Dạ vẫn không nhúc nhích nhìn Diệp Lạc, trong tròng mắt đen bỗng nhiên xuất hiện vô số nước mắt trong suốt, một giọt một giọt, không tiếng động dọc theo khuôn mặt gầy yếu chảy xuống quần áo Diệp Lạc, ánh mắt của hắn mang theo khó hiểu cùng ủy khuất, hắn cong môi mỉm cười, giống như không nghe thấy lời Diệp Lạc nói, vẫn không nhúc nhích.

Diệp Lạc chỉ cảm thấy đáy lòng có một cỗ phẫn nộ không thể khống chế trào ra, nàng bỗng nhiên đẩy Từ Dạ vào hòn đá, hướng về vách núi đen kìa chạy đi, chạy tới mặt vách núi đen, nàng cơ hồ không chút nghĩ ngợi, trực tiếp phi thân nhảy lên khe hở, ở một khắc này, nàng thậm chí lúc này phải rời đi thôi, nàng thậm chí rời xa nơi này, rời xa nam nhân đáng giận này, mặc kệ hắn trúng độc cũng tốt, mất đi trí nhớ cũng tốt, đều không quan hệ với nàng! Phía sau nàng, truyền đến thanh âm lo lắng của Từ Dạ tràn ngập tuyệt vọng:

“Nương tử, nàng đừng đi, đừng rời xa ta, ta về sau không dám nữa, nương tử...”

Diệp Lạc mất điếc tai ngơ, thân ảnh cực kỳ nhanh biến mất trong khe hẹp vách núi đen.

Từ Dạ nghiêng ngả lao đảo chạy đến mặt vách núi đen, tuyệt vọng nhìn thân ảnh kia đã biến mất không thấy gì nữa, chân mềm nhũn, nặng nề ngồi chồm hổ xuống, nước mắt của hắn chảy dài xuống khuôn mặt, hai tay bất lực nắm chặt lại, nàng không cần hắn, nàng tức giận, nàng về sau cũng không quan tâm hắn nữa phải không?

Từ Dạ chỉ cảm thấy một loại tuyệt vọng trước nay chưa có bao quanh hắn, làm hắn cơ hồ không thở được, trong lòng hắn bây giờ chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là đi tìm Diệp Lạc trở về, nghĩ đến đây, hắn không tự chủ được hướng mặt vách núi đen đi đến, sau đó chậm rãi, dùng sức hướng về khe hở trèo lên.

Tại đây khe sâu vách đá vốn bóng loáng vô cùng, cơ hồ không có nơi nào có thể đặt chân, hơn nữa, bởi vì chung quanh hàng năm tràn ngập hơi nước, trên vách đá đọng đọng rải khắp rêu xanh, lấy tay sờ thử, trơn không bám chắc được.

Cho nên, Từ Dạ mới bắt đầu trèo lên, cũng đã bị tuột xuống, hơn nữa trên quần áo cũng dính đầy rêu xanh vừa ẩm ướt lại trơn. Nhưng hắn lại không bỏ cuộc, cần bản là mặc kệ rêu xanh trên vách đá đọng đọng, bị trượt xuống, lại tiếp tục trèo lên, hai tay của hắn bám chỗ sắc nhọn trên tảng đá, không bao lâu, đã tạo nên những vết xước hồng, nhưng hắn bất giác vẫn cắn chặt răng, từng bước một, cực kỳ khó khăn hướng lên trên đi tới.

Rốt cục, sau khi bị rơi xuống mấy lần, thời điểm quần áo cơ hồ đã bị rách nát, rốt cục hắn đã leo lên được một đoạn ngắn, tuy rằng cự ly này cách khe hở còn khá xa, nhưng bởi vì vách đá cao kia cũng không có nhiều hơi nước, cho nên rêu xanh không nhiều lắm, so với phía dưới trèo lên dễ hơn rất nhiều.

Từ Dạ dùng tay dính đầy rêu xanh, lau đi nước mắt cùng mồ hôi trên mặt, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía khoảng cách khe hở, trên mặt gầy yếu lộ ra một chút kiên định, nghỉ ngơi trong chốc lát, hắn lại chậm rãi, khó khăn hướng về phía trước di động thân thể.

Vách đá cơ hồ thành hình thẳng tắp, ở trên vách đá đọng đọng, chợt có hòn đá hơi nhô ra, tất nhiên nó vẫn thuộc vách đá đó, nhưng bởi vì khe sâu không khí ẩm ướt, cho nên, sờ lên cực kỳ trơn trượt, Từ Dạ cơ hồ đem đầu ngón tay bám thật chặt vào hòn đá, mới có thể giữ vững thân thể.

Hắn tuy rằng có một thân nội lực, nhưng lại không thể vận dụng tự nhiên, hắn chính là dựa vào bản năng, từng điểm từng điểm hướng lên trên mà đi, bởi vì ở trên có nương tử của hắn, hắn đã làm sai chuyện, nàng tức giận, cho nên hắn muốn đi lên phía trước nói xin lỗi, cầu nàng không cần rời đi hắn.

Cứ như vậy, hắn từng chút một trèo lên, một đường bò trên vách đá đọng đọng để lại nhiều vết máu loang lổ, hai tay của hắn cùng cả thân thể bị đá cọ sát đến huyết nhục mơ hồ, cơ hồ đã không có một chỗ da thịt nào hoàn hảo.

Mặc dù là như thế, nhưng Từ Dạ giống như không cảm thấy đau đớn, dần dần, không biết qua bao lâu, hắn cách khe hở càng ngày càng gần, mắt thấy sắp đến, khuôn mặt tuấn tú của hắn rốt cục cũng lộ ra tươi cười vui vẻ.

Hắn bắt đầu tăng nhanh tốc độ leo lên, hắn nhìn đến khe hở kia có một gốc cây tương đối lớn, hắn vươn tay ra, cầm chặt gốc cây kia, sau đó dụng lực di động thân thể lên, hắn nắm chặt gốc cây kia, trên mặt lại lộ ra tươi cười vui sướng, chỉ cần bắt lấy gốc cây này dùng sức leo lên, hắn có thể lên được rồi!

Nhưng vào lúc này, chạc cây bị Từ Dạ túm lấy bỗng nhiên phát ra thanh âm gãy gãy đáng sợ, thời điểm hắn còn không kịp phản ứng, hắn đã theo chạc cây kia cùng rơi xuống dưới.

Từ Dạ chỉ cảm thấy bên tai có gió lạnh vù vù thổi qua, ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy trên đầu truyền đến một trận đau nhức, sau đó liền mất đi tri giác.

Diệp Lạc lặng yên ngồi ở trong khe hẹp, tâm tình phần nộ đã dần dần bình tĩnh lại, nàng biết, Từ Dạ vô tâm, hẳn chính là dùng hành động của hắn đến tỏ vẻ bất mãn của hắn, nhưng nàng không cách nào khống chế mà nghĩ tới nhục nhã hắn trong cung đối với nàng, nàng không thể quên, trong cung hắn như thế nào làm nàng gian nan, nàng chính là theo bản năng kháng cự hắn tiếp cận, bởi vì cử chỉ thân mật hắn đối với nàng, làm nàng nhớ lại một lần lại một lần nhục nhã!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Xa lạ

Ở xa xa truyền đến thanh âm một vật nặng rơi xuống, thức tỉnh trầm tư của Diệp Lạc, nàng giật mình một cái, thân thể không tự chủ được đứng lên, hướng cửa vào kê hồ bước nhanh đi đến, nhưng sau khi đi mấy bước, nàng lại do dự ngừng lại.

Nàng đã quyết định rời đi, vậy nàng còn đi quản hắn làm chi? Nàng do dự một hồi, bỗng nhiên cắn răng một cái, lại xoay người hướng kê hồ chỗ sâu trong đi đến.

Kê hồ cũng không tính là dài, theo lối vào đến lối ra, bất quá cũng hơn 10m, nhưng chính khoảng cách hơn 10m này, Diệp Lạc lại đi mất hơn mười phút! Càng là tới gần lối ra, cước bộ của nàng lại càng chậm, thời điểm khoảng cách lối ra ước chừng còn có vài bước chân, Diệp Lạc bỗng nhiên ngừng lại.

Trên mặt càng ngày càng bất an, bên tai giống như vang lên tiếng kêu la của Từ Dạ, trong đầu nàng không tự chủ được hiện ra biểu tình bất lực kia của Từ Dạ.

Diệp Lạc thân thể hơi run run, nàng biểu tình thống khổ nhắm hai mắt lại, nàng vẫn là không bỏ được người nam nhân kia sao? Vì sao? Nàng đối với hắn là đơn thuần đồng tình cùng thương hại sao? Nếu không phải, kia vậy là cái gì?

Diệp Lạc hít một hơi thật sâu, nàng bỗng nhiên xoay người vô cùng kiên quyết, bước nhanh hướng cửa vào đi đến, nàng trong lòng tự nói với mình, sai là tên thái tử cao cao tại thượng, cũng không phải Từ Dạ đơn thuần hiện tại! Bất kể như thế nào, nàng không thể trở mặt mặc kệ Từ Dạ hiện tại được!

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc cước bộ bắt đầu nhanh hơn, nàng rất nhanh liền đi tới lối vào kê hồ, nàng cúi đầu đi xuống nhưng không thấy thân ảnh Từ Dạ, trong lòng nàng không khỏi hơi có chút kinh hoảng, hắn đã đi đâu? Chẳng lẽ quay về thạch động sao? Nếu như là như vậy, thanh âm vừa mới kinh động nàng là ai phát ra?

Diệp Lạc ánh mắt bỗng nhiên dừng lại ở dưới kê hồ cách đó không xa có một gốc cây, nàng nhìn thấy trên gốc cây kia có chạc cây đã gãy, hơn nữa, theo phương hướng chạc cây gãy, nàng còn phát hiện tại kia trên vách đá dựng đứng màu xám trắng lại có loang lổ nhiều điểm vết máu, dấu vết bị người leo lên lưu lại.

Nhìn đến đó, Diệp Lạc tâm không khỏi nhảy lên, nàng không suy nghĩ nhiều, liền tại kê hồ phi thân đi xuống.

Theo phía dưới kê hồ, nàng rốt cục thấy được đoạn gãy chạc cây kia, còn có góc áo màu tím bị chạc cây kia đè lên!

Diệp Lạc tự áp chế lo lắng trong đáy lòng không ngừng mãnh liệt phát ra, nàng nhẹ nhàng cơ hồ không phát ra một chút thanh âm đi đến bên cạnh góc áo, sau đó dùng tay nhắc đoạn gãy chạc cây dời đi, trong bụi cỏ nàng rốt cục thấy được Từ Dạ quần áo rách nát xộc xệch, cả người huyết nhục mơ hồ!

Diệp Lạc hai chân mềm nhũn ngã ngồi trong bụi cỏ, nàng kinh ngạc nhìn Từ Dạ, hai hàng nước mắt chậm rãi rơi xuống hai má, sau đó biến mất trong bụi cỏ.

Diệp Lạc lúc này trong lòng một mảnh vắng vẻ, nàng cứ như vậy, lặng yên nhìn nam nhân kia cả người huyết nhục mơ hồ, nước mắt trên mặt giống như hạt châu ngọc đứt, không ngừng mà rơi xuống, nàng không phải hắn là cao hứng sao? Dù sao, nàng đã cứu hắn, nàng không bao giờ nữa thiếu hắn cái gì nữa, nàng mặc dù không có trợ hắn đi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng là, nàng không thẹn với lương tâm!

Nhưng là, vì sao, vì sao nhìn thấy hắn như vậy, lòng của nàng lại nhói đau? Vì sao nàng cảm thấy khó chịu như vậy?

Gió giống như đã ngừng thổi, chung quanh tràn ngập hơi nước tầng tầng lớp lớp, thời gian giống như trong nháy mắt đã dừng lại, chỉ có trong bụi cỏ rậm rạp kia, một bạch y nữ tử ngồi ở trên cỏ, vẻ mặt rơi lệ nhìn một nam tử vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, cả người huyết nhục mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, Diệp Lạc chỉ cảm thấy một mùi có thể chết đi được, nàng ghé vào bên cạnh Từ Dạ, sau đó dần dần chìm vào trong bóng tối.

Thời gian dần trôi, trong hạp cốc đã mất đi ánh sáng, trời bắt đầu chậm rãi trở tối, chung quanh cảnh vật bắt đầu trở nên mơ hồ. Cách đó không xa, một chim điêu đi kiếm ăn bỗng nhiên kêu một tiếng, sau đó vỗ cánh, hướng khe sâu ở chỗ sâu trong bay đi.

Đúng lúc này, Từ Dạ nằm trong bụi cỏ bỗng nhiên hơi động một chút, sau đó chậm rãi mở hai mắt ra.

Chung quanh một mảnh mơ hồ! Đây là nơi nào? Hai hàng lông mày hắn khẽ nhăn lại, hắn nhẹ nhàng cử động người một chút, có lẽ động tác quá lớn, tác

động lên vết thương trên người, hấn không khỏi kêu rên một tiếng! Hấn cảm thấy cả người đều ở đau đớn, hấn cúi đầu xuống, thế này mới phát hiện thân thể của hấn một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Từ Dạ lấy tay nhẹ nhàng đụng trên miệng vết thương, chỉ thấy trên vết thương vết máu sớm khô cạn, tuy rằng miệng vết thương vẫn đang đau đớn, bắt quá cũng không có gì trở ngại. Hấn dùng tay chống, nhẹ nhàng vừa dùng lực, sau đó ngồi dậy.

Bỗng nhiên, hấn ngẩng ngẩng cả người, bởi vì, hấn nhìn thấy bên cạnh, một bạch y nữ tử đang nằm ngay cạnh, vị nữ tử này một nửa thân thể ghé vào đồng cỏ khô, mặt thật sâu chôn ở trong khuỷu tay, một mái tóc đen rối tung ở chung quanh.

Từ Dạ hơi hơi nhíu mày, hấn nhớ rõ, thời điểm hấn rơi xuống vách núi đen, bạch y nữ tử thân bí kia cũng nhảy xuống cùng, chẳng lẽ, là nàng sao?

Từ Dạ nhớ lại, trước khi hấn ngã xuống vách núi đen hôn mê, mũi như ngửi thấy mùi thơm, trong lòng không khỏi hơi động một chút, hấn chậm rãi vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mềm mại của bạch y nữ tử kia, tay hấn run nhẹ, trong đầu của hấn, lại hiện lên lên dung nhan xấu xí, nàng, có thể hay không chính là “nàng”?

Hấn xúc động, bỗng nhiên, bạch y nữ tử đang ghé vào đồng cỏ khô hơi giật mình, bỗng nhiên nâng đầu lên, hai mắt không dám tin nhìn hấn, ánh mắt của nàng có chút sung đỏ, giống như vừa mới khóc.

Từ Dạ nhìn nữ tử trước mắt này, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, đồng thời, trong lòng lại toát về thất vọng, “nàng” không phải nàng, bạch y nữ tử trước mắt này, hấn chưa từng gặp qua, hấn vẫn cho là, bạch y nữ tử mang mặt nạ bạc chính là Diệp Lạc, bởi vì, hấn từng tại trên người nàng ngửi thấy được hương vị cùng Diệp Lạc là giống nhau, nhưng hấn sai lầm rồi, bạch y nữ tử này căn bản là không phải là Diệp Lạc! Mà là một nữ tử xa lạ có dung mạo tựa thiên tiên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Mất trí nhớ

Từ Dạ lặng yên đánh giá nữ tử xa lạ có dung mạo đẹp kinh người trước mắt, trong lúc nhất thời, cư nhiên quên mất nói chuyện, qua thật lâu, hấn mới chậm rãi hỏi

“Ngươi là ai?”

Diệp Lạc nao lòng, nàng không thể tin được nhìn Từ Dạ, trong mắt hấn nàng lại thấy được ánh nhìn thâm trầm quen thuộc, mà ánh mắt hồn nhiên khi hấn mất trí nhớ sớm đã không còn sót lại chút gì! Ánh mắt như thế thuyết minh nam nhân tự cao tự đại, không ai bì nổi đã khôi phục trí nhớ!

Ý nghĩ khôi phục trí nhớ này vừa ra, Diệp Lạc mạnh đứng lên, hướng lui về phía sau vài bước! Đôi mắt thu thủy của nàng toát lên ánh nhìn đề phòng! Nàng lạnh lùng, thờ hỏi

“Thái tử gia?”

Từ Dạ khẽ gạt đầu, cũng theo đứng lên, thân nhiên nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, lại hỏi

“Ngươi là ai?”

Diệp Lạc trong nháy mắt, cơ hồ muốn cất tiếng cười to, nhưng nàng lại cái gì cũng không làm, chính là lặng yên nhìn nam nhân này sắc giọng, người nam nhân này khôi phục trí nhớ quá khứ rồi, lại đem chuyện mấy tháng nay quên sạch, này đây là chuyện gì chứ?

Từ Dạ thấy Diệp Lạc không đáp lời, mày kiếm hơi nhăn, trong mắt hiện lên một tia không hề giận, âm thanh lạnh lùng nói

“Bản thái tử hỏi ngươi, ngươi không nghe thấy sao?”

Diệp Lạc khóe miệng lộ ra một chút ý cười trào phúng, lạnh lùng nói

“Thái tử gia, ngươi cũng đừng quên, nơi này chính là dưới vách núi đen hoang tàn vắng vẻ, nơi này, cũng không có thái tử gia cao cao tại thượng! Ta gọi ngươi một tiếng thái tử gia, chẳng lẽ ngươi liền thực nghĩ đến bây giờ vẫn ở trong hoàng cung của ngươi sao?”

“Ngươi!”

Trong mắt Từ Dạ hiện lên một tia tức giận, hấn luôn luôn tự cao tự đại, lại là thân phận thái tử tôn quý, khi nào bị người trào phúng như thế? Hiện tại bị một nữ tử xa lạ trào phúng như thế, trong lòng hấn thật sự là phẫn nộ!

Bất quá, hấn nghĩ đến đã biết cái mạng là đối phương cứu, hơn nữa, đối phương mặc dù đối với hấn thái độ không tốt, lại ba lần bảy lượt cứu hấn, nghĩ

đến đây, trong lòng hắn cổ phần nộ lại từ từ chìm xuống, hắn hít một hơi thật sâu, chậm thanh nói

”Đây đang là vách núi đen dưới Thiên Hoa núi sao? Là người đã cứu ta?”

Diệp Lạc cũng không muốn cùng hắn tiếp tục tranh chấp, tuy rằng nàng không nguyên ý đối mặt sự thật này, nhưng nàng vẫn là khắc chế chính mình, hơi gật đầu.

Từ Dạ sắc mặt thâm trầm, hai hàng lông mày nhíu chặt, giống như đang suy tư những thứ gì, qua một hồi lâu, bỗng nhiên mạnh giựt ống tay áo trên cánh tay phải sớm đã rách mướp ra. Khi hắn hai mắt chạm đến miệng vết thương trên cánh tay phải kia sớm đã khỏi hẳn thì không khỏi ngáy ngẩn cả người!

Chẳng lẽ, trong mộng phát sinh hết thảy, đều là thật sự sao?

Hắn sau khi ngất đi, thật giống như mơ một giấc mộng thật dài, hắn mơ thấy một nữ tử ôn nhu, thay hắn chữa thương, thậm chí vì hắn hút máu độc trong vết thương, còn có, ở một địa phương âm áp, hắn cùng với nữ tử kia trải miên một chỗ, ở trong mộng, hắn cảm thấy thực thỏa mãn, cũng rất hạnh phúc. Mộng kia, chìm dài mà ngọt ngào, tiếc nuối duy nhất là, hắn thùy chung không có thấy rõ ràng diện mạo nữ tử trong mộng.

Cũng chính bởi như vậy, cho nên hắn sau khi tỉnh lại, hắn vẫn cho rằng đó là một giấc mộng! Mà nay, miệng vết thương trên cánh tay phải đã khỏi hẳn nói cho hắn biết, kia căn bản là không phải là mộng, kia trong mộng hết thảy đều là chân thật tồn tại!

Nếu hết thảy tất cả đều là thật sự, như vậy, ở trong mộng nữ tử kia, chẳng lẽ chính là nàng?

Từ Dạ nghĩ đến đây, không khỏi ngẩng đầu hướng Diệp Lạc nhìn lại. Con người đen chằm chằm nhìn thẳng Diệp Lạc, thanh âm khàn khàn hỏi “Tôi hôm đó, là người sao?”

Diệp Lạc đối mặt ánh mắt của Từ Dạ, cũng không trả lời, mà là có điểm mất tự nhiên quay đầu đi, người nam nhân này, hắn lại nhớ ra cái gì rồi? Nhớ tới hôm đó trải miên, Diệp Lạc không khỏi cảm thấy trên mặt nóng rần, trên khuôn mặt trắng nõn lạnh yên hiện lên hai tầng ửng đỏ.

Một trận bước thanh âm truyền đến, Diệp Lạc còn không kịp phản ứng, đã bị ôm vào một cái ôm ấm áp, thanh âm Từ Dạ có chút khàn khàn trên đỉnh đầu nàng vang lên

“Thực xin lỗi...”

Diệp Lạc bản năng muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn thành linh nói một câu thực xin lỗi, mà giật mình, nàng nghe làm sao? Nam nhân kiêu ngạo này hướng nàng nói xin lỗi sao?

Diệp Lạc chỉ cảm thấy đáy lòng nháy mắt dâng lên một cỗ nóng đậm ủa khuất cùng phần nộ, hai tròng mắt nhin không được hiện lên một tầng hơi nước, nàng mạnh đẩy Từ Dạ ra, thanh âm nghẹn ngào nói “Đủ rồi! Đừng nói nữa”

Từ Dạ nhìn hai mắt đầm lệ mơ hồ của Diệp Lạc, đáy lòng bỗng nhiên hiện lên một cỗ áy náy, hắn đi lên từng bước, định lau đi nước mắt trên mặt Diệp Lạc, lại bị Diệp Lạc nghiêng người tránh đi, hắn lúng túng thu tay lại, nhìn Diệp Lạc nửa ngày, sau đó lặng yên xoay người, hướng bên hồ đi đến.

Diệp Lạc hai tay gắt gao nắm chặt, nước mắt không ngừng mà rơi xuống, môi hồng phần nộ cơ hồ bị nàng cắn ra tơ máu, lòng của nàng giống như đang rỉ máu, hắn thương tổn nản, há một câu thực xin lỗi là có thể xua đi? Hắn để lại đáy lòng nàng vết thương vĩnh viễn không thể khép miệng, lại nhẹ nhàng băng quơ nói với nàng một tiếng thực xin lỗi?

Nếu có thể, nàng tình nguyện cầu hắn vĩnh viễn cũng không khôi phục trí nhớ, như vậy, hắn vẫn là Từ Dạ đơn thuần kia, như vậy, hắn cũng không nhớ tới tới hôm đó chuyện gì phát sinh, như vậy, hắn cũng không gọi lên đau xót trong nội tâm nàng!

Mà nay, hắn đã nhớ lại hết thảy, khiến nàng như thế nào đối mặt hắn? Nàng không nên trở về, căn bản nàng không nên quay lại, nếu nàng không quay lại, cũng không như vậy gian nan, cũng không lại bị hắn nhục nhã!

Từ Dạ lặng yên ngồi ở bên hồ trên tảng đá, hắn lặng yên nhìn bóng người màu trắng phía xa kia, thương thế của hắn hại nàng sao? Vì sao hắn nhìn trong mắt của nàng ưu thương, hắn lại cảm thấy đau lòng? Trong đoạn thời gian khi hắn hôn mê này, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vì sao hắn một chút cũng nghĩ không ra?

Hắn không phải ngốc tử, hắn nhìn đến miệng vết thương trên cánh tay phải đã khỏi hẳn, là hắn biết, hắn ngã xuống này đáy vực, ít nhất đã qua một đoạn thời gian không ngắn, nếu không, miệng vết thương chắc là không khỏi hẳn nhanh như vậy! Nhưng là, đối với đoạn thời gian trí nhớ này, hắn lại một chút cũng không có, rốt cuộc là vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Nàng

Núi Thiên Hoa tuyết rơi suốt hơn hai tháng, những bông tuyết sớm đã đem cả núi Thiên Hoa bao trùm lên, phóng tầm mắt nhìn đều là một mảnh tuyết trắng.

Vệ Từ Thanh đứng ở trên vách núi đen, trên dung nhan tuấn mỹ có chút lo lắng.

Khi hắn nhận được tin tức báo Từ Dạ trên đường đi Hoa Sơn bị người ám sát, hắn liền vội vàng dẫn thị vệ vượt qua núi, nhưng thời điểm hắn chạy tới, ngoài trừ thấy Diệp Linh cả người run rẩy núp ở trong lều khóc, còn có thi thể trên mặt đất.

Từ Dạ mang theo hơn mười thị vệ lên núi Thiên Hoa, trừ bỏ bản thân bị trọng thương, xuống núi báo tin chính là thị vệ ở ngoài, còn lại toàn bộ không may mắn đã bị giết, mà ở hiện trường, trừ bỏ hắc y nhân cùng đám thị vệ đã bị giết này, còn một ít thi thể mặc áo trắng mang theo mặt nạ.

Lần này Từ Dạ lên núi Thiên Hoa, ngoài mặt nói cho mọi người là đưa Diệp Linh lên núi cầu con, kỳ thật, chỉ có hắn biết, thời điểm tuyết lớn như này Từ Dạ lên Hoa Sơn vì đối với hắn và toàn bộ nước Tây Lương mà nói, đây là nơi cực kỳ trọng yếu.

Nơi này cất giữ vật phẩm mà mỗi vị hoàng đế nước Tây Lương đều phải có được, bởi vì, có nó, mới có thể thuận lợi đăng cơ làm hoàng đế!

Hiện tại hoàng thượng đột nhiên bệnh nặng, kỳ thật là bị hoàng hậu Long Ngữ Lan hạ độc và giam lỏng, may mắn hoàng thượng sớm dự đoán trước, thời điểm trước khi bị trúng độc, đã an bài chuyển triều chính cho Từ Dạ, đạo thánh chỉ này sớm đã giao cho vị trung thần tận tụy.

Nhưng trên triều chính, cũng không thể ngăn cản được Long Ngữ Lan cùng bè đảng Thừa tướng, chỉ có thể ngăn cản việc bọn họ đoạt vị một lát, trọng yếu nhất là phải đảm bảo long ấn nước Tây Lương không vào tay Long Ngữ Lan.

Mà long ấn sớm đã được hoàng thượng vụng trộm giấu trên núi Thiên Hoa, mà bí mật này chỉ có Từ Dạ biết, cho nên, Từ Dạ mới có thể trong triều đình hỗn loạn mà đi lên Hoa Sơn.

Theo lời Diệp Linh hắn biết được Từ Dạ đã rơi xuống vách núi, lập tức lòng nóng như lửa đốt, hắn phái người bắt đầu lùng tìm trong núi, đem Diệp Linh an bài tốt, đưa nàng hồi cung, cũng cảnh cáo nàng, không được lộ tin tức thái tử đã mất tin tức, nếu không, hắn sẽ sai người giết nàng!

Diệp Linh là người thông minh, nàng tự biết lần này Từ Dạ rơi xuống vách núi nàng thoát không được quan hệ, nàng lại dám nói linh tinh ư? Cho dù Vệ Từ Thanh không cảnh cáo nàng, nàng cũng sẽ không dám lộ ra nửa câu!

Vệ Từ Thanh đối Diệp Linh chán ghét đến cực điểm, sao lại không biết được suy nghĩ trong lòng nàng chứ? Sau khi hắn phái người hộ tống Diệp Linh hồi cung, cũng không thèm để ý đến nữa, mang theo phần đông thị vệ bắt đầu tìm kiếm Từ Dạ. May mà, Từ Dạ lần này mang theo phần đông thị vệ, toàn bộ là tâm phúc chính hắn nhiều năm bồi dưỡng, mặc dù giữa trời tuyết dày đặc tìm người, cực kỳ gian nguy, nhưng không ai lùi bước.

Bọn họ tìm kiếm trong núi, gặp được đám người bạch y nhân, hắn cũng vì vậy mà biết được một thiếu niên tên Du Hàn, mà theo lời Du Hàn nói thì, hắn biết được bọn họ là người Thủy Vân cung, hơn nữa, bọn họ cũng là đang tìm người.

Sau khi gặp gỡ Du Hàn, Vệ Từ Thanh mới biết được, nguyên lai Du Hàn đang tìm một nữ tử, mà nữ tử này bởi cứu Từ Dạ mà cùng hắn ngã xuống vách núi đen.

Chỉ chớp mắt, thời gian Từ Dạ ngã xuống vách núi đen đã hơn hai tháng rồi, tại đây hơn hai tháng bọn họ lại không thu hoạch được gì, Vệ Từ Thanh trong lòng đã tuyệt vọng, nhưng Du Hàn lại khiến hắn chống đỡ đến bây giờ, bởi vì Du Hàn nói cho hắn biết, có nàng ở bên người Từ Dạ, Từ Dạ hẳn là vẫn là an toàn!

Hắn tuy rằng không biết, vì sao Du Hàn tin tưởng nữ nhân kia đến vậy, nhưng mọi người trong Thủy Vân cung võ công cao cường, có lẽ nữ nhân kia thật sự có thể bảo hộ được Từ Dạ, nhưng vách núi đen này sâu không lường được, bọn họ thật sự còn sống sao?

Vệ Từ Thanh nhìn phía xa, đôi lông mày nhíu chặt, hắn hiện tại đã phong tỏa tin tức Từ Dạ mất tích, nhưng một thời gian sau, Long Ngữ Lan nhất định sẽ đem lòng sinh nghi, hơn nữa, mục ta phái người tới ám sát, thấy một người cũng không trở về, chỉ sợ qua không bao lâu, mục ta sẽ một lần nữa phái sát thủ tiến đến.

Huống chi, hiện tại tình huống trong cung càng ngày càng nguy cấp, nếu Từ Dạ không có long ấn hồi cung đúng lúc, hoàng thượng chỉ sợ sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Điều này cũng khiến cho hắn lo lắng.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, một thiếu niên áo trắng, lặng yên đi đến bên cạnh Vệ Từ Thanh.

Vệ Từ Thanh nhìn thiếu niên áo trắng liếc mắt một cái, bỗng nhiên nói

“Du Hàn huynh, Thủy Vân cung các người có một nữ tử tên là Phiêu Linh không?”

Du Hàn hơi sững sờ, sau đó nhìn Vệ Từ Thanh, nói

“Vệ thị vệ vì sao hỏi như thế? Chẳng lẽ người biết nàng?”

Vệ Từ Thanh trong mắt hiện lên một tia âm trầm, trầm mặc một hồi, sau đó chậm rãi nói

“Thực không dám giấu diếm, nàng từng cứu ta, hơn nữa, không chỉ là một lần!”

Vệ Tử Thanh trong mắt hiện lên chút âm đạm, cũng không tránh được ánh mắt Du Hàn, ánh mắt của hắn hơi ưu thương nhìn về phía xa xa, nói

” Trong Thủy Vân cung quả thật có một nữ tử tên là Phiêu Linh, nhưng hiện tại nàng cũng không ở trong Thủy Vân cung ”

Vệ Tử Thanh nghe vậy, hai mắt sáng ngời, sau đó dồn dập hỏi

“Du Hàn huynh, vậy người bây giờ cũng biết nàng ở nơi nào sao?”

Du Hàn hai mắt nhìn cảnh tuyết phía xa, trầm mặc thật lâu sau, mới nói

“Ta hiện tại cũng không biết nàng ở nơi nào..”

Nói xong, hắn dừng một chút, dùng thanh âm áp úng cơ hồ nhỏ khó thể nghe thấy nói

“Ta cũng vậy, rất muốn biết nàng ở nơi nào.....”

Vệ Tử Thanh cũng không có nghe rõ câu sau của Du Hàn, hắn nghe được Du Hàn nói cũng không biết nàng ở nơi nào, trong lòng không khỏi lại dâng lên điểm mất mát, hắn vẫn có điểm không cam lòng hỏi

“Du Hàn huynh, người là hộ pháp trong Thủy Vân cung, làm sao người lại không biết nàng ở nơi nào? Nàng không phải là người Thủy Vân cung các người sao?”

Du Hàn trầm mặc thật lâu sau, bỗng nhiên nói

“Ta mặc dù là hộ pháp Thủy Vân cung, nhưng nàng vẫn ở trên ta, hành tung của nàng, ngay cả ta cũng không biết!”

Nghe xong lời Du Hàn, Vệ Tử Thanh kinh ngạc mở to hai mắt, hắn không có nghĩ đến, nữ tử trẻ tuổi kia ở Thủy Vân cung địa vị lại còn ở trên Du Hàn, nàng, rốt cuộc là ai?

Nghĩ đến đây, hắn đang muốn nói đề hỏi rõ ràng, bỗng nhiên xa xa truyền đến tiếng bước chân vội vã, một thị vệ vội vàng chạy tới, thờ phỉ phò, đối Vệ Tử Thanh nói

” Vệ thị vệ, thái tử gia đã tìm được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Xuất cốc

Sơn đạo nhỏ hẹp trên núi Thiên Hoa, Từ Dạ cùng Diệp Lạc một trước một sau chậm rãi hướng dưới chân núi đi đến, phía sau hắn là đám thị vệ vừa mới gặp ở sơn khẩu đang lặng yên đi theo.

Hóa ra kẻ hở trên vách núi đen ở dưới cốc kia lối ra vào thông bên ngoài một chỗ chỗ trống trong rừng cây nhỏ, bởi vì lối ra cực kỳ nhỏ hẹp, hơn nữa lại bị cây cối bao phủ, mặt trên lại chồng chất lớp tuyết trắng dày đặc, cho nên người ngoài căn bản rất khó thấy được kẻ hở này.

Thời điểm Diệp Lạc cùng Từ Dạ chui ra từ kẻ hở, vừa vặn gặp vài thị vệ đang đi tìm kiếm, nhìn thấy Từ Dạ không có việc gì, mọi người mừng như điên, liền báo tin cho Vệ Tử Thanh, sau đó cởi áo choàng trên người xuống phủ thêm cho Từ Dạ quần áo không hoàn chỉnh, sau đó đoàn người hướng dưới chân núi đi đến.

Ngoài hẻm núi gió tuyết thổi mạnh, nhiệt độ xuống cực thấp, hoàn toàn bất đồng thời tiết dưới vách núi. Diệp Lạc ở dưới vách núi nhiệt độ ấm áp, ra khỏi nơi đó cảm thấy từng đợt gió lạnh thổi ập tới, hơn nữa công lực của nàng đã mất đi hơn phân nửa, cho nên đi trong gió lạnh, thân thể đơn bạc của nàng nhìn không được có điểm run run.

Diệp Lạc không khỏi bước nhanh hơn, nàng thật sự là có điểm không thể chịu đựng được rét lạnh thấu xương kia.

Bỗng nhiên, đội ngũ phía trước ngừng lại, Diệp Lạc ngờ ngác ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Từ Dạ quay đầu lại đi tới phía sau, nàng có điểm nghi hoặc, hắn vì sao đột nhiên quay lại?

Từ Dạ mặt âm trầm, chậm rãi đi đến bên cạnh Diệp Lạc, thời điểm Diệp Lạc còn không kịp phản ứng, hắn bỗng nhiên cởi áo choàng trên người mình xuống, nhẹ nhàng mà vì nàng phủ thêm, động tác cực kỳ ôn nhu vì nàng buộc lại dây lưng.

Diệp Lạc lặng yên nhìn khuôn mặt kia, đáy lòng dấy lên cảm giác phức tạp xen lẫn chút mâu thuẫn. Nàng cúi đầu, nhẹ cắn môi, nàng muốn cự tuyệt,

muốn nói cho hần biết, nàng không cần hần bỏ thí, nhưng lời nàng còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Từ Dạ đã quay đầu rồi đi.

Một thị vệ đứng bên, thấy Từ Dạ đem áo choàng trên người khoác cho Diệp Lạc, liền cởi áo choàng của mình xuống, đưa cho Từ Dạ, nhưng vào lúc này, xa xa truyền đến tiếng bước chân, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vệ Tử Thanh đằng xa, mang theo mọi người hướng bên này chạy vội đến.

“Điện hạ!”

Vệ Tử Thanh nhìn Từ Dạ, trong mắt tràn đầy tình cảm vui sướng! Mà Du Hàn cùng hần đang tiến đến, lại không hề nhìn Từ Dạ, trực tiếp lướt qua hần, hướng tới Diệp Lạc đang đứng phía sau Từ Dạ đi đến.

Du Hàn bước nhanh đi đến trước người Diệp Lạc, thần sắc tràn đầy lo lắng nói

“Cung chủ, người không sao chứ?”

Nói xong, hần nhìn Diệp Lạc trên người quần áo mỏng manh, khẽ nhũn mảy, đem áo choàng lông chồn trên người mình nhẹ nhàng phủ thêm cho Diệp Lạc.

Nhìn thấy Du Hàn, Diệp Lạc vẻ mặt lạnh như băng rốt cục cũng mỉm cười, nàng cũng không có cự tuyệt Du Hàn vì nàng phủ thêm áo choàng, mà là hơi lắc đầu, nhẹ nhàng tựa trên người Du Hàn, nhẹ giọng nói

“Du đại ca, những người khác trong cung đâu?”

Du Hàn lấy tay nhẹ nhàng đem Diệp Lạc ôm trong lòng, nói

” Các nàng đều ở dưới chân núi, cung chủ, người không có việc gì là tốt rồi, hết thấy xuống núi rồi hãy nói sau?”

Diệp Lạc nhẹ nhàng gật đầu, hiện tại được khoác thêm áo choàng, nàng đã không còn cảm thấy rét lạnh, nàng an tâm tựa vào trên người Du Hàn, cảm thấy thân thể mỗi một trước nay chưa từng có, không biết vì sao, khoảng thời gian này, nàng luôn cảm thấy mỗi một không chịu nổi, nàng tưởng bởi vì nguyên nhân mất đi công lực, cho nên cũng không thực để ý, tiếp tục cưỡi bộ mỗi một, hướng dưới chân núi đi đến.

Mà Diệp Lạc không biết rằng, Từ Dạ cách đó không xa đang nhìn nàng được Du Hàn ôm trong lòng, sắc mặt nháy mắt hàn triệt như đông, trong tròng mắt đen âm lãnh hiện lên một chút tàn nhẫn, hai mắt gắt gao nhìn thẳng đôi tay Du Hàn ôm bả vai mềm mại của nàng.

Vệ Tử Thanh vốn cũng không có chú ý tới Diệp Lạc, hần đang hướng Từ Dạ bẩm báo chuyện đã xảy ra gần đây, bỗng nhiên, hần cảm thấy Từ Dạ có điểm không chú ý, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên theo ánh mắt Từ Dạ nhìn theo, lại thấy được nữ tử hần tâm tâm niệm niệm cư nhiên cũng đang ở phía sau.

Vệ Tử Thanh nhìn thấy Diệp Lạc, nội tâm dâng lên một cỗ kích động không thể nói, hần cơ hồ thiếu chút nữa xông lên phía trước, nhưng hần rất nhanh liền khống chế được chính mình nội tâm đang kích động, bởi vì, hần và Từ Dạ giống nhau, thấy được Du Hàn cùng Diệp Lạc đang ôm nhau một chỗ.

Nhìn thấy Du Hàn cùng Diệp Lạc thân mật ôm nhau, trong lòng Vệ Tử Thanh không khỏi một trận ảm đạm, hần lặng yên thu hồi ánh mắt, cũng trong lúc vô ý đã phát hiện sắc mặt Từ Dạ không tốt, hần nhìn thấy Từ Dạ lạnh lùng nhìn phương hướng Diệp Lạc, mà hai tay lại gắt gao nắm chặt, gân xanh trên trán nổi lên, hiển nhiên là phần nộ đến cực điểm!

Nhìn thấy Từ Dạ tức giận như thế, Vệ Tử Thanh trong lòng dâng lên một cỗ bất an, chẳng lẽ, thái tử cũng yêu nàng sao? Nếu là như vậy, hần nên làm cái gì bây giờ? Nghĩ đến khả năng này, Vệ Tử Thanh không khỏi lộ ra một chút cười chua xót, cho dù không có thái tử, hần có thể làm được gì? Nàng cho tới bây giờ đều không có liếc mắt nhìn hần, nàng thậm chí căn bản là không biết hần tồn tại, hơn nữa, bên người nàng còn có Du Hàn, là thiếu niên võ công cao cường, tài mạo song toàn bảo vệ nàng, hần còn ảo vọng xa với gì nữa? Có lẽ, hần chỉ cần lặng yên nhìn nàng hạnh phúc là tốt rồi.

Vệ Tử Thanh nghĩ đến đây, tâm tình của hần nhẹ nhõm không ít, hần nhìn thoáng qua Từ Dạ sắc mặt thâm trầm, bỗng nhiên nói

“Thái tử, bọn họ đều ở dưới chân núi, chúng ta trước tiên xuống núi, hay là tới chùa miếu trước?”

Từ Dạ rốt cục cũng thu hồi ánh mắt, mặt không thay đổi nói

” Tới chùa miếu trước!”

Từ Dạ biết, việc cấp bách, phải lên miếu lấy Long ấn, phụ vương mới có thể còn có một tí sinh cơ, nếu không, Long ấn rơi xuống tay hoàng hậu, nàng nhất định sẽ đối phụ vương hạ độc thủ. Lập tức, hần bước nhanh hơn, dẫn theo mọi người, hướng về phía sơn đạo trước núi đi đến.

Ra khỏi núi, Diệp Lạc dừng bước, nhìn Du Hàn, bỗng nhiên thần nhiên phân phó nói

“Du đại ca, huynh cùng bọn họ lên núi, ta về Thủy Vân cung trước!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Tâm sự của Du Hàn

Du Hàn hơi ngạc nhiên, sau đó gật đầu, hắn nhẹ nhàng gẩy bông tuyết trên mái tóc đen của Diệp Lạc, có điểm không yên tâm nói

”Cung chủ, các nàng đang ở dưới chân núi, đường trơn trượt muội phải cẩn thận!”

Diệp Lạc nhẹ nhàng gật đầu, nàng biết Du Hàn đang lo lắng cái gì, bởi nãy nàng vừa mới đem chuyện nàng mất đi hơn phân nửa công lực nói cho hắn biết. Chắc hẳn hắn lo lắng nàng một mình xuống núi không an toàn.

Trên bầu trời những bông tuyết vẫn đang bay, thời tiết như càng thêm rét lạnh, thị vệ đều lặng yên đi tới, ai cũng không nói gì, Từ Dạ ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, chỉ thấy trên đỉnh núi tầng tầng mây mù, căn bản nhìn không rõ cảnh sắc xung quanh, hắn bỗng nhiên dừng bước lại, đối Vệ Từ Thanh nói” Từ Thanh, ngươi lên núi trước đi!”

Nói xong, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bước đến bên cạnh Diệp Lạc, cũng không để ý Du Hàn còn đứng ở bên, bỗng nhiên dùng sức đem Diệp Lạc ôm trong lòng, ở bên tai của nàng, trầm giọng nói

”Ở dưới chân núi chờ ta!”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng một trận chua xót, nước mắt nhịn không được đã tuôn ra, nàng bị ai phát hiện, từ lúc nào thì người nam nhân này luôn có thể khuấy động được tâm tình của nàng, hắn không thương nàng, nàng có thể chịu được, hắn vắng vẻ nàng, nhục nhã nàng, nàng có thể chịu được, nhưng nàng không cách nào chịu được hắn thỉnh thoảng ôn nhu với nàng.

Nàng vốn có thể sau khi trợ hắn đi lên ngôi vị hoàng đế là có thể lặng yên rời đi, nhưng hiện tại hắn cùng nàng, rốt cuộc dây dưa không rõ, hắn quên mất thời gian ở vách núi sâu cùng nàng ở chung, nhưng hắn lại nhớ rõ tối hôm đó cùng nàng xảy ra chuyện gì, hắn hiện tại, có lẽ là bởi trong lòng cảm thấy áy náy chuyện kia, nhưng một ngày kia, hắn phát hiện nàng là thê tử hắn từng chán ghét vô cùng, hắn sẽ lại đối xử với nàng thế nào đây? Hắn còn có thể đối với nàng ôn nhu như thế nào?

Không, hắn chắc chắn sẽ không, hắn bây giờ đối với nàng ôn nhu như thế, chẳng qua bởi vì nàng bây giờ có dung mạo khuynh thành, mà không phải đại tiểu thư Diệp gia – Diệp Lạc dung mạo xấu xí vô cùng! Huống chi, cho dù có một ngày hắn bởi vì dung mạo nàng mà tiếp nhận nàng, có thể thay đổi được gì sao?

Hắn vĩnh viễn đều không đáp ứng được điều nàng muốn, mà nàng, cũng vĩnh viễn không có khả năng chấp nhận việc tam thê tứ thiếp cùng đám phi tần của hắn, huống chi ở giữa họ còn có Diệp Linh muội muội của nàng!

Nghĩ đến Diệp Linh, Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng một trận đau đớn. Nàng nhẹ nhàng giỡn ra khỏi lồng ngực của hắn, không để ý ánh mắt kinh ngạc của Từ Dạ cùng mọi người, dứt khoát xoay người, hướng dưới chân núi đi đến.

Từ Dạ chỉ cảm thấy trong lòng trống trải, hắn nhìn thân ảnh kia dần dần đi xa, bóng lưng nhỏ nhắn, trong lòng như phát lên tiếng nói “hãy đuổi theo đi”, nhưng hắn không đuổi theo, hắn có trách nhiệm của hắn, tuy rằng, hắn rất không nguyện ý để thân ảnh nhỏ kia cứ như vậy ra khỏi tầm mắt của hắn, nhưng lý trí lại nói cho hắn biết, hắn còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Hắn tuy rằng không rõ tại sao mình không quên được nữ tử này, thậm chí cho tới bây giờ, ngay cả tên của nàng hắn cũng không biết, hắn nghe Từ Thanh gọi nàng là Phiêu Linh, đó thật là tên của nàng sao? Mà hắn ở trong cốc hơn hai tháng, rốt cuộc cùng nàng trong lúc đó xảy ra chuyện gì, hắn một chút cũng nhớ không ra, hắn không biết chuyện tối hôm đó, rốt cuộc là sự thật hay là giả, nhưng hắn biết rõ ràng cảm giác trong lòng mình đối với nàng, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay!

Thân thể Du Hàn cứng ngắc, lặng yên đứng ở một bên, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn không có một tia biểu tình, nhưng hai tay lại siết thật chặt, tiết lộ nội tâm phẫn nộ của hắn.

Vừa mới nãy trước mặt hắn, Từ Dạ đem Diệp Lạc ôm trong lòng, hắn cơ hồ thiếu chút nữa không khống chế được muốn tiến lên đem bọn họ tách ra, nhưng hắn lại cái gì cũng không làm, chính là lặng yên, mặt không thay đổi đứng ở một bên!

Hắn biết, hắn không có tư cách tách bọn họ ra, bởi hắn biết, Diệp Lạc, nữ tử hắn vẫn bảo vệ, là Thái Từ Phi của Từ Dạ! Có lẽ, bản thân Từ Dạ cũng không biết kỹ thật các nàng là cùng một người, nhưng mặc kệ hắn biết cũng được, không biết cũng được, đây đều là một sự thật không cách nào thay đổi, nữ tử này là thê tử của hắn!

Cho nên, Du Hàn mới mặc kệ lòng mình đau đớn rỉ máu, đã vô lực thay đổi hết thảy rồi.

Du Hàn thống khổ nhắm hai mắt lại, nội tâm hắn đau đớn dường như không thể hô hấp!

Hắn là một cô nhi, khi hắn còn rất nhỏ đã mất đi cha mẹ, sau được thúc thúc nuôi nấng, nhưng thúc thúc thiện lương lại cưới một nữ nhân hung ác ngang ngược, năm ấy khi hắn mười tuổi, nữ nhân hắn xưng là thẩm thẩm cùng nhân tình tư thông, bị hắn bắt gặp, cũng kinh động thúc thúc đang mang bệnh, kết quả làm cho thúc thúc bị người đàn bà kia cùng tình nhân của nàng dùng dao giết hại, hắn kinh hoàng, suốt đêm chạy trốn khỏi nhà thúc thúc, sau đó lưu lạc trong làng, thành một tiểu khất cái người người chán ghét.

Bởi vì tuổi còn nhỏ, cho nên thường bị mấy tên khát cái lớn hơn khi dễ, vào một ngày, hắn bởi vì cùng mấy tên khát cái lớn hơn tranh nhau ít bánh bao thiêu, kết quả bị mấy tên khát cái kia ra đòn hiểm độc. Mà khi đó mẫu thân Diệp Lạc vừa vặn đi qua, đem hắn mang về Thủy Vân cung.

Trong Thủy Vân cung, ở một gốc cây lê nở đầy hoa, hắn nhìn thấy một nữ hài tử nhỏ đáng yêu đang cố gắng luyện kiếm, mà cô bé kia vừa nhìn thấy hắn, liền phóng hạ trong tay Tiểu Mộc kiếm, hướng hắn chạy tới, đứng ở bên cạnh hắn, ánh mắt tò mò nhìn hắn.

Thời điểm đó, cả người hắn vô cùng bản, bởi vì mới đánh nhau trong khe nước, cả người còn có một cỗ mùi hôi thối, đối mặt với nữ tử xinh đẹp giống như công chúa, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy tự ti, hắn theo bản năng lui về phía sau mấy bước, bất an cúi đầu nhìn dưới nền đất.

Hắn đang sợ, hắn sợ hãi nữ hài tử giống như công chúa cao quý này sẽ chán ghét hắn, sẽ khinh thường hắn, ngay tại thời điểm trong lòng hắn bất an, bỗng nhiên một mùi hương thơm truyền đến, chiếc khăn thêu mềm mại nhẹ nhàng đưa qua gương mặt của hắn, thanh âm thanh thúy mềm mại bên cạnh vang lên

“Mặt của ngươi bị thương, có đau không?”

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện đôi mắt thiên chân tràn đầy quan tâm lo lắng ấy, một khắc kia, trong lòng hắn đã có nàng! Một khắc kia, thiếu niên mười tuổi trong lòng âm thầm thề, hắn hội cả đời bảo vệ cô bé này, không cho nàng bị một chút thương tổn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Kế hoạch của Diệp Linh

Hoàng cung.

Ở trong phòng ngủ Lưu Vân các, Diệp Linh bất an ngồi trên giường, hai tay nắm chặt một chỗ, khăn thêu trong tay cơ hồ bị nàng xoắn thành dùm dó, nhưng nàng không hề để tâm.

Trong phòng ngủ có lò sưởi, bên trong lửa cháy rực, toàn bộ trong phòng ấm áp như xuân, nhưng Diệp Linh lại cảm thấy trong phòng ngủ lạnh như băng không có một tia ấm áp, lạnh ở đây là lạnh trong lòng lạnh ra, cho dù là ở trong phòng ngủ có lò sưởi, trên người nàng còn khoác áo choàng thật dày, nhưng nàng vẫn cảm thấy rét lạnh vô cùng.

Nay nàng như chim sợ cành cong, một tiếng động nhỏ cũng khiến nàng giật mình, sau khi nàng từ từ Hoa Sơn hồi cung, liền cả ngày lo lắng đề phòng, đêm nằm ngủ thường bị ác mộng bùng phát.

Nàng lúc ấy cũng không biết Từ Dạ bị rơi xuống vách núi, lúc ấy, nàng cả người run rẩy trốn ở trong lều, nàng căn bản không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, đợi đến khi Vệ Tử Thanh tìm được nàng, sau khi đi ra lều trại, nàng mới phát hiện trên mặt đất đều là thi thể, nhưng không thấy Từ Dạ cùng nữ nhân mang mặt nạ kia.

Sau nàng mới biết được, hóa ra Từ Dạ đã cùng bạch y nữ tử đáng ghét kia rơi xuống vách núi đen, biết được chuyện này nàng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ngã xụi lơ trên mặt đất, trong lòng nàng cảm giác đầu tiên chính là hết thảy đều xong rồi, giấc mộng hoàng hậu của nàng, vinh hoa phúc quý của nàng, toàn bộ cũng bị mất! Đã không còn Từ Dạ, nàng cái gì cũng không có!

Nàng được Vệ Tử Thanh sai người ta hộ tống trở về cung, hắn cũng uy hiếp nàng không được đem chuyện Từ Dạ rơi xuống vách núi nói ra, nếu nàng dám lộ ra nửa phần, đám thị vệ này sẽ giết nàng! Bị một người nàng bình thường không để vào mắt uy hiếp, nội tâm nàng phần nào dị thường, nhưng Từ Dạ đã không còn bên người nàng, không ai giúp nàng, nếu nàng thật sự chọc giận Vệ Tử Thanh, hắn có lẽ sẽ thật sự giết nàng, cho nên, nàng mới cố nén bức tức trong lòng, theo thị vệ hộ tống trở về cung.

Nàng vốn sau khi hồi cung còn ôm một tia hi vọng. Hi vọng Từ Dạ chưa chết, vẫn có thể còn sống trở về, nhưng là, tại đã hơn hai tháng trôi qua, nàng dần dần mất đi tin tưởng, nàng không dám nghĩ, nếu Từ Dạ đã chết, nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng sẽ giống như những phi tử khác, bị đánh tiến trong lãnh cung khổ cực cả đời sao?

Không, nàng còn còn trẻ như vậy, dung nhan lại xinh đẹp, muốn nàng ở trong lãnh cung cả đời, nàng sao có thể cam tâm? Diệp Linh nàng chưa từng có chuyện không đạt được. Chỉ cần nàng muốn! Nàng có thể có được điều đó! Nhưng đã không còn Từ Dạ, ai sẽ cho nàng thứ nàng mong muốn đây?

Nàng từ nhỏ đã có nguyện vọng được làm mẫu nghi thiên hạ, nàng phải khiến mọi nữ nhân trong thiên hạ đều ngước mắt lên nhìn nàng! Cho nên, nàng có tâm kế thâm cận Từ Dạ, chỉ là bởi vì thân phận của hắn là đương kim thái tử gia!

Nàng đã thành công, trải qua nhiều năm cố gắng, nàng rốt cục khiến cho Từ Dạ đem lòng yêu nàng, ngay tại thời điểm nàng nghĩ rằng nàng sẽ ngồi lên ngôi vị Thái Tử Phi và nguyện vọng sẽ trở thành sự thật, thì bỗng nhiên hoàng thượng lại hạ một đạo thánh chỉ xuống, để cho Diệp Lạc nữ nhân xấu xí kia thành Thái Tử Phi!

Nàng luôn không đem Diệp Lạc để vào mắt, kết quả nữ nhân xấu xí kia cái gì cũng kém ủa nàng lại dễ dàng chiếm được hy vọng vẫn xa vời của nàng, sao nàng có thể cam tâm?

Cho nên, trước đêm tối đại hôn Diệp Lạc và Từ Dạ, nàng cầu xin Từ Dạ không thể lấy nữ nhân xấu xí kia! Nàng muốn ngăn cản hắn! Nhưng Từ Dạ luôn đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng, nhưng tối hôm đó dù nàng thương tâm khóc như thế nào, mọi cách làm nũng, hắn vẫn là không muốn kháng chỉ.

Hắn nói cho nàng biết, hắn không thể kháng chỉ, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không yêu nữ nhân xấu xí kia, kỳ thật, nàng căn bản không lo lắng Từ Dạ sẽ yêu Diệp Lạc, bởi dung mạo Diệp Lạc sao so bì được một phần mười của nàng, nữ nhân xấu xí như thế, Từ Dạ làm sao có thể yêu?

Trong lòng nàng đề ý chính là vị trí Thái Tử Phi này, nàng không cam lòng thua trong tay Diệp Lạc cái gì cũng không bằng nàng!

Cho nên, nàng hận Diệp Lạc, nàng muốn cướp những thứ thuộc về nàng, vì thế, trong ngày Diệp Lạc cùng Từ Dạ đại hôn, nàng cố ý cắt cổ tay, dùng máu tươi viết thư nhờ đại ca nàng đưa cho Từ Dạ, nàng muốn Diệp Lạc ngày đại hôn bị người trong thiên hạ chê cười!

Nàng thành công, Từ Dạ quả nhiên vẫn yêu nàng, biết được nàng tự sát, quả nhiên áy náy vô cùng, thậm chí lúc đại hôn vẫn làm bạn bên người nàng.

Bởi ngày đại hôn không có tân lang, Diệp Lạc Thái Tử Phi này chưa ra khỏi cửa cũng đã bị người trong thiên hạ lấy làm trò cười.

Nhưng đó chẳng qua là bước đầu tiên trong kế hoạch của nàng, kế tiếp, nàng muốn trở thành người của Từ Dạ!

Nàng cùng Từ Dạ ở chung một chỗ đã không ít ngày, nhưng bởi vì nàng luôn trước mặt hắn duy trì hình tượng đoan trang hữu lễ, cho nên bọn họ trong lúc đó cũng không có phát sinh cái gì, mà Từ Dạ cũng chưa có ý đồ gì với nàng.

Nhưng hiện tại cùng trước kia không giống nhau, trong quá khứ, nàng vẫn cho rằng Từ Dạ chỉ có mình nàng, nhưng bây giờ lại có thêm Diệp Lạc! Mặc kệ Diệp Lạc xấu xí không chịu nổi đến cỡ nào, nàng chung quy trên danh nghĩa vẫn là chính phi của Từ Dạ, sao nàng cam tâm để nam nhân nàng coi trọng cùng nữ tử khác ở một chỗ? Huống chi, người đàn bà kia vẫn là người nàng hận nhất!

Nhưng nàng đã đánh giá sai suy nghĩ hành động của Từ Dạ, tối hôm đó, nàng tuy rằng đã tìm cách dây dưa hắn, thậm chí không tiếc mời gọi hắn, hắn vẫn không động tâm, đến cuối cùng, vì không muốn Từ Dạ cho rằng nàng là một nữ tử thủy tính dương hoa, nàng đành phải thôi!

Nhưng kế hoạch của nàng cũng không dừng lại, nàng từng bước một đẩy mạnh kế hoạch, rốt cục, thời điểm mắt thấy nàng sẽ đạt được hết thảy, thì cũng là lúc Từ Dạ rơi xuống vách núi đen, cho tới bây giờ không biết sống chết ra sao, mà hy vọng của nàng nháy mắt hóa thành hư ảo, chỉ có thể lặng yên chờ kết cục thê thảm đợi bị đánh tiền lãnh cung!

Nghĩ đến đây, Diệp Linh rút cuộc ngồi không yên, nàng từ trên giường đứng bật dậy, nắm thật chặt áo choàng trên người, nàng không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, đã không còn Từ Dạ, còn có Ứng Vương Từ Ánh mà!

Diệp Linh khoe miệng lộ ra ý cười mỉa hoặc, nàng luôn đối với chính mình cực kỳ tự tin, nàng tin tưởng, không có nam nhân nào khước từ được mỹ mạo của nàng! Chỉ cần nàng bây giờ có thể nắm chặt lấy cây cỏ cứu mạng Từ Ánh, như vậy, nguyện vọng của nàng vẫn có thể trở thành sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Dụng tâm kín đáo

Lưu Vân các, trong phòng ngủ hoa lệ, Diệp Linh đang ngồi trước bàn trang điểm, tỉ mỉ vẽ đôi mi thanh tú, một lát sau, nàng buông bút chì trong tay ra, rồi hướng gương đồng ngắm nghía một phen, nhũ mày có điểm không hài lòng lắm, lại đem một mảnh son nhẹ nhàng đặt ở trên môi nhấp máy, mãi cho đến đôi môi có vẻ đầy đặn đỏ tươi, thế này mới hài lòng đối với gương lộ ra một nụ cười quyền rũ.

Quan sát trong gương bóng hình xinh đẹp một lát, Diệp Linh thế này mới hài lòng đứng lên, đi đến trước ngăn tủ, chọn ra váy dài hồng nhạt thoát nhìn phiêu dật lại không mất vẻ tao nhã, sau đó đứng trước gương khoa tay múa chân một phen, thế này mới cho cung nữ đứng bên hầu hạ, đem váy dài mặc vào.

Cửa phòng ngủ bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một cung nữ đi đến hơi cúi người nhẹ giọng bên tai Diệp Linh nói

”Linh sườn phi, Ứng Vương gia đã tới!”

Diệp Linh vẫy tay để cung nữ lui ra, sau đó mới hỏi nói

”Vương gia tới một mình sao?”

Cung nữ kia có điểm nghi ngờ nhìn Diệp Linh nói

”Nô tỳ chỉ nhìn thấy Ứng Vương gia, cũng không có nhìn thấy những người khác.”

Diệp Linh trên mặt kiêu diễm lộ ra một chút ý cười, nàng đã lưu ý Từ Ảnh rồi, nàng phát hiện, hần mỗi ngày đều xuất hiện chung quanh Lạc cung bởi hồi một lúc, mà hôm nay, đúng là cơ hội thật tốt nàng đi gặp hần!

Chuẩn bị xong, Diệp Linh rất nhanh chạy ra Lưu Vân các, hướng Lạc cung đi đến.

Đi trên hành lang, trên khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Linh hiện lên ý cười tính toán, cho dù, đã không còn Từ Dạ thì thế nào? Ứng Vương sẽ cho nàng thứ nàng muốn! Hơn nữa, Ứng Vương này, kỳ thật cũng không kém so với Từ Dạ, đáng tiếc hần không phải thái tử thôi!

Bất quá, hiện tại đã không có Từ Dạ, hần dĩ nhiên là thái tử kế vị tiếp theo rồi! Đương kim hoàng thượng chỉ có hai nhi tử, Từ Dạ đã chết, Ứng Vương chính là thái tử! Chỉ cần nàng chặt chẽ bắt lấy Ứng Vương, như vậy, hết thảy tất cả, vẫn là của nàng!

Lạc cung, phóng tầm mắt nhìn lại, chỉ còn vài vách tường tàn lụi sót lại, từ sau khi vụ cháy, nơi này đã thành một đồng phế tích, hoàng thượng bệnh nặng, thái tử chưa hồi cung, cho nên trong cung cũng không có ai cho kiến tạo lại cung điện.

Ở trong này, chung quanh còn vương một ít mộc đồng bị đốt trơ trọi lẫn lộn cùng gạch vụn, tro tàn đen hiện tại đã bị tuyết rơi hoàn toàn bao trùm, rất cuộc nhìn không rõ quanh cảnh, ngẫu nhiên tìm kiếm thì còn thấy nửa thanh đầu gỗ bị đốt trọi.

Toàn bộ Lạc cung đã không còn huy hoàng khí phái như ngày xưa, hiện tại Lạc cung đã không thể gọi là cung rồi, chỉ còn là tàn tích cô độc đứng trong trời tuyết, có vẻ thê lương mà tịch mịch, so sánh cùng chung quanh Dạ Vân điện thoát nhìn hùng vĩ vô dưới, có vẻ chói mắt cùng không hợp nhau.

Diệp Linh nhìn một mảnh phế tích trước mắt, trong lòng xẹt qua một tia cười lạnh, nàng từ Hoa Sơn hồi cung tuy rằng đã hơn hai tháng rồi, nhưng nàng bởi vì ở trên núi Thiên Hoa bị kinh hách, cho nên, sau hồi cung vẫn ốm đau ở giường, ngay cả tắm cung cũng không có bước ra quá nửa bước. Hơn nữa việc Lạc cung bị cháy, Long Ngự Lan hạ lệnh cấm, nhóm cung nhân cũng không dám làm miệng, cho nên, nàng vẫn không biết sự việc Lạc cung bị cháy.

Mà bởi vì gần đây nàng điều tra chuyện Từ Ảnh, cho nên mới biết được, nguyên lai, Lạc cung đã bị đốt cháy thành một đồng phế tích, mà nữ nhân nàng thống hận nhất, tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của nàng, đã bị thiêu cháy rồi!

Sau khi biết được tin tức này, Diệp Linh cơ hồ cao hứng muốn cất tiếng cười to, chính phi thái tử thì thế nào? Tiệp nhân chính là tiệp nhân, cho dù nàng thành Thái Tử Phi, nàng cũng không còn mạng đi hưởng phúc, cuối cùng không phải đã rơi vào một kết cục thê thảm?

Lạc cung thì thế nào? Lạc cung cũng không phải Phụng Hoàng cung, cho dù nàng tiến vào Lạc cung, cũng chỉ là một nữ nhân bạc mệnh! Quạ đen chính là quạ đen, cho dù nàng bay lên đầu cành, nàng cũng vĩnh viễn không thành Phụng Hoàng!

Diệp Linh ngẩng đầu nhìn bầu trời âm đạm, khóe miệng lộ ra một chút ý cười trào phúng, Diệp Lạc nha Diệp Lạc, người an tâm làm oan hồn của người dưới suối vàng thôi! Đợi bốn cung thành hoàng hậu Tây Lương quốc, có lẽ sẽ đốt thêm cho người nhiều tiền giấy! Ha ha!

Qua thật lâu sau, Diệp Linh mới chậm rãi thu hồi hướng nhìn, sau đó hướng bóng người màu trắng xa xa đi đến.

Từ Ảnh lặng yên đứng cách nơi đó rất không xa, trên gương mặt tuấn mỹ có nét ưu thương, hần tưởng đã quên được nàng, nhưng hần lại làm không được, hiện tại duy nhất việc hần có thể làm, chính là mỗi ngày đến nơi đây, bồi nàng một hồi. Bởi vì, chỉ có ở trong này, hần có thể cảm giác được sự tồn tại của nàng.

“Ứng Vương gia!”

Một giọng nữ nũng nịu vang lên, cắt đứt trầm tư của Từ Ảnh, hần không vui quay đầu lại, nhìn thấy một nữ tử trang phục lộng lẫy đang cười nhẹ nhàng nhìn hần.

Từ Ảnh nhú mày, có điểm không vui nhìn Diệp Linh, âm thanh lạnh lùng nói

“Là người?”

Diệp Linh lộ ra một chút tươi cười tự nhận là đẹp nhất, sau đó lay động tà váy thật dài, vòng eo mềm mại hơi lắc nhẹ, phong tình vạn chủng đi đến bên cạnh Từ Ảnh, dịu dàng nói

“Ứng Vương gia vì sao một mình một người ở chỗ này? Chẳng lẽ là có tâm sự gì sao?”

Từ Ảnh lạnh lùng nhìn Diệp Linh, đối với nụ cười ngọt ngào của nàng phảng phất như không nhìn thấy, thanh âm lạnh lùng nói

“Nếu bốn vương không nhớ lắm, người hần là phi tử của hoàng huynh, hiện tại cùng bốn vương ở một chỗ, chẳng lẽ sẽ không sợ tai tiếng hay sao?”

Diệp Linh thấy thái độ Từ Ảnh lãnh đạm như thế, trong lòng không khỏi có điểm hờn giận, nàng hít thật sâu một hơi, cố gắng làm cho nụ cười trên mặt mình tự nhiên một chút, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng vừa nhú, khẽ thở dài một hơi, bỗng nhiên sâu kín nói

“Ứng Vương gia, Bốn cung biết, ở trong mắt của các người, thái tử gia vốn rất sùng ái ta, nhưng . . . . Nhưng là. . . Nào ai có biết. . .”

Từ Ảnh nhìn Diệp Linh liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, hần lạnh lùng nói

“Những lời này, ngươi hẳn là hướng hoàng huynh nói mới đúng, vì sao nói cùng bốn vương?”

Diệp Linh trong mắt hiện lên một chút giận giữ, thái độ Từ Ảnh lãnh đạm như thế, làm nàng chuẩn bị không kịp, nhưng nàng há lại dễ dàng buông tha như thế sao? Nàng cắn chặt răng, trên mặt biểu tình ai oán càng sâu, nàng bỗng nhiên vươn cánh tay trắng nõn, nhẹ nhàng giữ chặt ống tay áo Ứng Vương, thanh âm nghẹn ngào nói

“Kỳ thật hoàng huynh ngươi ngày thường căn bản là không để ý tới ta, trong lòng hẳn chỉ có tỷ tỷ của ta, hẳn cùng ta cùng một chỗ, chẳng qua là vì tức giận tỷ tỷ, hiện tại... Hiện tại lại đem một mình ta ném ở trong cung không hỏi han gì... ”

Nói tới đây, Diệp Linh ngừng lại, giống như rút cuộc không nói được nữa, trên khuôn mặt xinh đẹp chậm rãi rơi xuống hai hàng nước mắt, lại có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Từ Ảnh mày kiếm vừa nhú, bất động thanh sắc đem ống tay áo rút ra, trong tròng mắt đen ánh sáng như ngọc hiện lên một tia chán ghét, âm thanh lạnh lùng nói

“Ngươi có vẻ thực chán ghét Lạc nhi?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 95: Chán ghét

“A?”

Diệp Linh mở to đôi mắt呆呆 lệ nhìn Từ Ảnh, không rõ hẳn tại sao lại hỏi câu này. Vì giật mình sửng sốt nên nàng cũng không phát hiện Từ Ảnh không gọi Diệp Lạc là hoàng tẩu, mà gọi là Lạc nhi.

Từ Ảnh cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng nói

“Lạc nhi xảy ra chuyện, bốn vương thấy trên mặt ngươi nhìn không ra một chút đau thương, có lẽ cái chết của nàng, đối với ngươi mà nói, là một việc rất cao hứng? Nếu như ngươi đối với nàng còn có một chút tình tỷ muội, hiện tại như thế nào lại cùng một người mới chết đi không lâu ăn dấm chua? Bốn vương không biết, ngươi có ý tiếp cận bốn vương có mục đích gì, nhưng bốn vương nói cho ngươi biết, không cần si tâm vọng tưởng! Bốn vương không phải hoàng huynh, bốn vương đối với nữ nhân tục tũn như ngươi vậy, thật sự là không có một chút hứng thú! Ngươi căn bản không bằng một phần của Lạc nhi!”

Nói xong, Từ Ảnh cũng không thèm nhìn nàng liếc mắt một cái, lãnh khốc vô tình rời đi.

Diệp Linh ngây ngẩn cả người, nàng thật không ngờ, Từ Ảnh cư nhiên sẽ như thế đối với nàng, thậm chí không lưu tình chút nào chỉ trích nàng, nàng luôn luôn đối với dung mạo chính mình rất có tin tưởng, tự nhận nàng trước mặt nam nhân, không có một người nào có thể chạy thoát được lòng bàn tay của nàng, mà bây giờ, Ứng Vương này lại không lưu tình chút nào nhục nhã nàng!

Nàng nhìn bóng lưng Từ Ảnh rời xa, hận đến cắn chặt răng lại! Nàng từ nhỏ đã được mọi người bao ở trong lòng bàn tay che chở, nào có phải chịu ủy khuất như vậy? Tên Từ Ảnh này dựa vào cái gì dám chỉ trích nàng? Diệp Lạc đã chết, nàng tự nhiên sẽ cao hứng! Ai bảo Diệp Lạc đoạt thứ vốn thuộc về nàng? Nàng vốn mong ước nàng ta chết đi, nàng há có vì nàng ta mà thương tâm để ý? Nàng không có đốt pháo chúc mừng một phen, đã là rất tốt bụng rồi!

Diệp Linh sắc mặt âm trầm, dung nhan kiều diễm bởi vì phần nộ cực độ mà nhăn nhó lại, nàng hai tay gắt gao nắm chặt, móng tay bén nhọn đâm thật sâu vào trong thịt, nàng lại không cảm thấy đau đớn, hẳn nhục nhã nàng như thế, lại thân thiết gọi tiện nhân kia là Lạc nhi! Nữ nhân xấu xí kia có cái gì tốt? Nàng có điểm gì kém với à ta?

Diệp Linh cắn chặt lấy môi dưới, hung hăng nhìn bóng lưng Từ Ảnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Từ Ảnh, ngươi hôm nay nhục nhã ta như thế, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ngươi nghĩ ta không vực dậy nổi sao? Ngươi chờ xem, một ngày nào đó, ta sẽ cho ngươi có biết sự lợi hại của ta!”

Nói xong, Diệp Linh dậm chân oán hận xoay người, hướng Lưu Vân các đi đến.

Diệp Linh trong lòng cực kỳ phần nộ, nàng vốn nghĩ đến Từ Ảnh sẽ giống nam nhân khác, chỉ cần nàng liếc mắt mị nhãn một cái, sẽ ngoan ngoãn vây quanh nàng, nhưng là, nàng lại trăm triệu không ngờ rằng, Từ Ảnh chẳng những không bị nàng mê hoặc, còn hung hăng nhục nhã nàng, nàng luôn luôn tâm cao khí ngạo, nào có thể nuốt hạ cơn tức này? Nhưng hiện tại đã không có Từ Dạ, Từ Ảnh lại là con của hoàng hậu, đường đường một Vương gia, nàng tuy rằng nuốt không trôi cơn tức này, nhưng nàng cũng không dám phát tiết, bởi nàng biết, hoàng hậu cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, hiện tại nếu

nàng đắc tội với hoàng hậu, như vậy nàng cũng chỉ còn đường chết! Cho nên, nàng hiện tại không thể không nén giận!

Trở lại Lưu Vân các, Diệp Linh trầm mặt hướng phòng ngủ đi đến, ngay tại lối rẽ, bỗng nhiên một cung nữ vội vàng thẳng bước đi lại đây, bởi vì không nhìn thấy nên sợ sẩy một chút đụng phải Diệp Linh.

Diệp Linh lao đảo vài bước, sau khi đứng vững lại, không khỏi giận tím mặt, nàng mạnh tay hung hăng đánh cung nữ kia một bạt tai, tức giận quát

“Tiện nhân to gan! Cưng nhiên dám đụng vào Bồn cung?”

Cung nữ kia còn không kịp phản ứng, đã bị Diệp Linh tát một cái, đợi khi xem rõ ràng người va chạm là Diệp Linh, không khỏi sợ tới mức sắc mặt tím ngắt, hai chân mềm nhũn, nặng nề quỵ xuống, run giọng kêu lên

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ không phải cố ý đụng vào Linh sùng phi, cầu Linh sùng phi tha nô tỳ. . . .”

Diệp Linh vừa mới bị Từ Ảnh nhục nhã, vốn đang đầy một bụng tức, lúc này lại bị một cung nữ không để ý và phải, nàng vừa vặn đem một bụng khí đổ lên trên đầu cung nữ. Nàng nâng tay lại hung hăng tát cung nữ kia thêm một bạt tai, cười lạnh một tiếng, nói

”Tha người? Người đụng phải Bồn cung, còn muốn Bồn cung tha người? Người thật to gan! Người đâu! Đem tiện tỳ này cấp Bồn cung mang xuống! Đánh đòn mạnh vào cho ta!”

Vài cung nhân trông coi ngoài cửa lớn Lưu Vân các nghe được phân phó Diệp Linh, không nói lời nào, tiến lên đem cung nữ kia kéo xuống.

Cung nữ kia sắc mặt trắng bệch, trong miệng thê lương không ngừng kêu khóc, bị đám cung nhân kéo xuống.

Nghe được tiếng hô thê thảm của cung nữ kia, trên mặt Diệp Linh lộ ý cười tàn nhẫn, đắc tội nàng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Bỗng nhiên, trên mặt ý cười ngưng lại, bởi nàng thấy Từ Dạ đang ở cách đó không xa, mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn nàng!

Nhìn thấy Từ Dạ, Diệp Linh trong lòng có điểm bất an không yên, nàng mất tự nhiên đổi lại một chút ôn nhu tươi cười, lại khôi phục bộ dáng nhu nhược, thế này mới đi ra phía trước, nhẹ nhàng mà ôm bả vai Từ Dạ, làm nũng nói

“Dạ, chàng không có việc gì thật sự tốt quá! Chàng rốt cục đã trở lại, chàng biết không? Linh Nhi rất nhớ chàng!”

Từ Dạ cũng không có như bình thường đem Diệp Linh ôm trong lòng, mà vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, trầm mặc không nói, qua một hồi lâu, hần bỗng nhiên nhẹ nhàng đẩy Diệp Linh ra, không nói một lời hướng trong Lưu Vân các đi đến.

Diệp Linh hơi sững sờ, bước nhanh đuổi theo, giữ chặt áo Từ Dạ, có điểm thất kinh nói

“Dạ, chàng làm sao vậy? Làm sao chàng lại không để ý tới Linh nhi? Chẳng lẽ, chàng là đang trách Linh Nhi không có chờ chàng sao. . . . .”

Diệp Linh nói xong, bỗng nhiên nhẹ giọng khóc ồ lên, nàng hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn Từ Dạ, nước mắt nói

”Dạ, chàng đang trách thiếp sao? Chàng biết không? Thời điểm khi biết được chàng rút xuống vách núi đen, Linh Nhi cũng không muốn sống. . . . Chàng có biết hai tháng qua, Linh Nhi sống như nào không? Linh Nhi mỗi ngày đều nhớ thương chàng, hằng đêm khóc thầm, Dạ, chàng có biết, Linh Nhi thật sự thực yêu chàng. . . . Lúc ấy không phải Linh Nhi không chờ chàng. . . Mà là, mà là tên Vệ thị vệ quả thật đáng giận, hần. . Hần lại muốn giết Linh Nhi. . . Là hần ép Linh Nhi hồi cung, Linh Nhi sợ. . . Thật sự sợ. . . . .”

Từ Dạ nhìn khuôn mặt rơi lệ của Diệp Linh, nếu như là trong quá khứ, hần nhất định sẽ đau lòng đem nàng ôm vào trong lòng, hảo hảo mà an ủi một phen, nhưng sau khi trở về từ núi Thiên Hoa, hần phát hiện hần đối Diệp Linh đã không hề quan tâm như quá khứ, hơn nữa, thời điểm ở núi Thiên Hoa, hần tận mắt thấy bộ dáng rất sợ chết của Diệp Linh, cho nên, hần bây giờ đối với Diệp Linh, chẳng những không có yêu, lại thêm phần chán ghét, hiện tại, chiếm cứ trong lòng hần là từ từ lạnh lùng như hoa lan kia.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Không thể trốn tránh

Thủy Vân cung.

Ở trong phòng ngủ, Diệp Lạc lặng yên ngồi trên ghế, đôi mi thanh tú khẽ chớp, hai mắt không có tiêu cự nhìn ra ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt tuyệt mỹ thoáng nét ưu sầu.

Cửa phòng ngủ bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Thanh nhi trên tay nâng một mâm điểm tâm, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Diệp Lạc, cầm điểm tâm trên tay cẩn thận đặt trên bàn, sau đó đối Diệp Lạc nhẹ giọng nói

“Tiểu thư, tiểu thư đã một ngày chưa ăn gì rồi, đây là em phân phó thiện phòng chuẩn bị chút điểm tâm, tiểu thư hảo hảo ăn một chút thôi, bằng không, thân mình sẽ chịu không nổi.”

Diệp Lạc khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài, nói

” Thanh nhi, ta ăn không vô, em cứ để đấy cho ta.”

Thanh nhi muốn nói lại thôi, do dự trong chốc lát, rốt cục vẫn nhịn không được, nói

” Tiểu thư, hiện tại Lạc cung đã bị hoàng hậu sai người phóng hỏa thiêu thành tro tàn, trong cung ai ai cũng nghĩ rằng tiểu thư đã bị trận đại hỏa kia thiêu chết rồi, tiểu thư cần gì phải nghĩ ngợi nhiều nữa?”

Nghe Thanh nhi nói xong, Diệp Lạc lộ ra một chút ý cười chua xót, ý tứ trong lời nói của Thanh nhi, nàng lại không biết sao? Nàng cũng tưởng từ nay về sau sẽ không bước vào hoàng cung nữa bước, tránh xa nam nhân kia ra, nhưng nàng thật sự có thể rời đi sao?

Hiện tại hoàng thượng đã bị Long Ngữ Lan giam lỏng, mà Từ Dạ cũng chưa đăng cơ, nàng đáp ứng chuyện mẫu thân, còn chưa hoàn thành được!

Hiện tại trong triều tình thế hỗn loạn, Long Ngữ Lan cùng Tư Mã Văn đang cùng cố thế lực, mà Từ Dạ lại thế đơn lực bạc, hơn nữa, hoàng thượng hiện tại đang ở trong tay Long Ngữ Lan, tình thế bây giờ đối với Từ Dạ là cực kỳ bất lợi, nàng làm sao có thể an tâm ngồi yên mặc kệ?

Suy cho cùng chuyện giữa nàng và Từ Dạ, chung quy còn phải chấm dứt rõ ràng, rồi đi không minh bạch như thế, không phải tính cách Diệp Lạc nàng! Cho dù hẳn không thương nàng, nhưng nàng cũng không để mình bỏ đi yếu đuối như thế! Cho dù phải đi, nàng cũng muốn đi một cách quang minh chính đại! Nàng đã đáp ứng mẫu thân, nhất định sẽ giúp hắn đi lên ngôi vị hoàng đế, cho nên, nàng tuyệt đối không thể lùi bước!

Huống chi, nàng còn có một trách nhiệm không thể trốn tránh đang ép nàng phải hồi cung! Nàng từng thề rằng nhất định phải đem đi hài mẫu thân bị người của Diệp gia chối bỏ quay về phần mộ tổ tiên Diệp gia an táng! Nếu nàng hiện tại rời đi, như vậy, ai tới giúp nàng hoàn thành chuyện mẫu thân thời còn sống vẫn canh cánh trong lòng?

Mặc kệ sau này đối mặt người nam nhân kia khó khăn đến cỡ nào, nàng bắt buộc phải đối mặt! Bởi vì, hoàn thành nguyện vọng của mẫu thân là trách nhiệm của nàng, nàng không thể trốn tránh! Càng không thể lùi bước như vậy! Nếu không, nàng sẽ hối hận cả đời!

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc trong lòng có quyết định, nàng nhìn Thanh nhi, giọng điệu thân tình nói

“Thanh nhi, lời em nói, ta cũng biết, nhưng ta không thể rời đi như vậy được! Ta phải quay trở lại cung!”

Thanh nhi không dám tin mở to hai mắt nhìn Diệp Lạc, lớn tiếng nói

“Tiểu thư! Người điên rồi? Thật vất vả lắm chúng ta mới thoát ly được, làm sao tiểu thư còn muốn tiến cung trở lại? Em thật sự không rõ, trong lòng tiểu thư rốt cuộc nghĩ như thế nào! Thái tử gia căn bản là không thương tiểu thư, người cần gì phải trở về? Huống chi, trong cung mọi người đều nghĩ tiểu thư đã chết! Tiểu thư cho dù muốn hồi cung, cũng là việc không thể a!”

Diệp Lạc hít một hơi thật sâu, nàng nhẹ nhàng kéo tay Thanh nhi lại và nói

” Thanh nhi, tin tưởng ta, ta trở về, cũng không phải vì hắn! Ta trở về, chỉ là bởi vì ta có lý do không thể không trở về! Ta biết, trong cung mọi người đều cho rằng ta đã chết, bây giờ trở về, nhất định sẽ khiến cho mọi người chú ý, thậm chí có khả năng còn có thể bởi vì lý do này mà bại lộ thân phận của ta! Nhưng cho dù là như vậy, ta cũng phải trở về!”

Thanh nhi biết, Diệp Lạc nếu quyết định chuyện gì, sẽ khó mà thay đổi, nàng tức giận dậm chân, kêu lên

“Tiểu thư! Xem như em van cầu người, đừng quay về cung, được chứ? Nếu như trước kia còn nguyên công lực, mặc kệ tiểu thư muốn làm gì, em đều theo, nhưng bây giờ tiểu thư đã mất đi gần sáu phần công lực, bây giờ ngay cả em đều đánh không lại, em sao yên tâm để tiểu thư quay trở về được chứ? Trong cung hung hiểm vạn phần, không cẩn thận sẽ nguy hiểm tới tính mạng, hoàng hậu nếu biết tiểu thư không chết, làm sao có thể bỏ qua cho tiểu thư? Không được! Bất kể như thế nào, tiểu thư cũng không thể hồi cung! Nô tỳ tuyệt đối không đáp ứng!”

Diệp Lạc giận tái mặt, trầm giọng quát

“Thanh nhi! Chẳng lẽ em muốn tiểu thư nhà em trở thành kẻ bất hiếu bất nghĩa sao? Mẫu thân khi còn tại thế, đã dạy em như thế nào?”

Thấy Diệp Lạc tức giận, Thanh nhi cũng không nhịn được nữa, nàng bỗng nhiên ôm cổ Diệp Lạc, thanh âm nghẹn ngào nói

“Tiểu thư, nếu như là bởi vì chuyện phu nhân, em nguyện ý thay thế người tiến cung! Em van cầu người, không cần hồi cung được chứ? Lúc tiểu thư rơi xuống vách núi đen, em thiếu chút nữa sống không nổi nữa, nếu người lại có chuyện gì, em... em thật không dám nhìn mặt phu nhân đã qua đời nữa...”

Thanh nhi nói xong lời cuối cùng, cơ hồ khóc không thành tiếng. Nàng ôm lấy Diệp Lạc, lên tiếng khóc lớn, cơ hồ khóc đến thở không ra hơi.

Thấy Thanh nhi thương tâm như thế, vành mắt Diệp Lạc cũng không khỏi đỏ lên, nàng biết Thanh nhi lo lắng cho nàng, nhưng nàng làm sao có thể vì mình mà để Thanh nhi lâm vào hiểm cảnh? Nói cho cùng, một người có thể dịch dung thay đổi dung mạo, nhưng sao có thể thay đổi thanh âm, cho dù

nàng quyết tâm để Thanh nhi thay thế nàng hồi cung, làm sao có thể lừa gạt được mọi người?

Còn có, lúc Lạc cung hỏa hoạn, mặc dù không có một người thoát được ra, nhưng Diệp Lạc biết, trong Dạ Vân điện cung nhân trực đêm cũng có vài người đều là thái giám tâm phúc mà Từ Dạ an bài, lần này Từ Dạ hồi cung, tin rằng không bao lâu, hẳn nhất định sẽ phát hiện chuyện này khác thường!

Nếu hẳn phát hiện nàng không chết, nhất định sẽ phát hiện việc nàng xuất cung, hơn nữa, lúc trước hẳn đã hoài nghi thân phận nàng, lại có chuyện trùng hợp trên núi Thiên Hoa, hẳn nhất định sẽ nghĩ đến nàng chính là người đó!

Cho nên, nàng căn bản là không thể trốn tránh, nếu không thể trốn tránh, nàng vì sao không đối mặt? Huống chi, nàng có lý do không thể không đối mặt!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: ức vua thoái vị 1

Phượng Hoàng cung, trong đại điện rộng lớn, không khí cực kỳ áp lực, đám cung nhân không dám động đậy, lặng yên quỳ trên mặt đất. Long Ngữ Lan về mặt giận dữ, sắc mặt xanh mét ngồi ở ghế phượng, vung mạnh tay lên, đem ấm trà trên bàn gạt xuống, tiếng vỡ vang lên, ấm trà nát thành vô số mảnh nhỏ, nước trà lênh láng đầy trên mặt đất. Long Ngữ Lan về mặt nổi giận, hai mắt lạnh lùng đảo qua đám cung nhân quỳ rạp trên đất một cử động cũng không dám, tức giận quát “Đám phế vật vô dụng các ngươi! Cút! Toàn bộ cút ngay đi cho Bồn cung!” Chúng cung nhân nghe thấy lời nói Long Ngữ Lan như được đại xá, một đám tiêu tâm dục bỏ chạy, sợ là chỉ cần phát ra một chút thanh âm thôi sẽ chọc giận Long Ngữ Lan đang nổi giận kia, sau đó lặng yên lui ra ngoài. Long Ngữ Lan sắc mặt âm trầm nhìn đại điện nháy mắt không có một bóng người, trong lòng thật sự là vô cùng phẫn nộ! Hơn hai tháng rồi! Nàng vẫn cho là Từ Dạ đã chết, ai biết, qua hơn hai tháng, Từ Dạ cư nhiên đã trở lại, làm sao nàng không phẫn nộ cho được? Mất thấy còn một chút nữa thôi, chỉ cần nàng lấy được Long ấn, con trai của nàng đã có thể thuận lợi đi lên vương vị, nhưng nàng trăm triệu không ngờ rằng, tại... này thời điểm mấu chốt này, nàng vốn nghĩ Từ Dạ đã chết chẳng những một sợi lông không tổn hao gì trở về cung, mà Long ấn thứ đồ nàng luôn luôn tìm kiếm nhưng không cách nào tìm được. Chiếm được Long ấn, là có thể nắm giữ một nửa quân đội nước Tây Lương, khó trách, hẳn dám ở trên triều đình công nhiên cùng nàng đối nghịch! Mà thời gian trước đây, nàng tìm mọi cách lấy lòng chúng thần, sau khi biết được Từ Dạ hồi cung tay cầm Long ấn, cả đám đều giống bị người chặn họng, nhìn Từ Dạ đối với nàng làm khó dễ, hừ cũng không dám hừ một tiếng! Đám cầu nô tài vô dụng! Sẽ có một ngày, nàng sẽ chém bọn họ đầu rơi xuống đất! Long Ngữ Lan vỗ mạnh lên ghế phượng! Dung nhan kiều diễm bởi vì phẫn nộ mà hơi vặn vẹo, nàng thật sự là đánh giá thấp Từ Dạ! Nàng vẫn cho rằng Từ Dạ chẳng qua là một tiểu tử được nuông chiều vô pháp vô thiên, tự cao tự đại, nhưng nàng không có nghĩ đến, Từ Dạ nàng luôn không để vào mắt lại có tâm cơ lòng dạ sâu đến như vậy! Qua nhiều năm như thế, hẳn vẫn ở trước mặt nàng diễn trò, mà nàng, lại bị hắn lừa! Hào một cái Từ Dạ! Người cho là người nắm được Long ấn, đã khống chế được một nửa cầm quân nước Tây Lương, người nghĩ có thể muốn làm gì thì làm sao? Long Ngữ Lan khoe miệng hiện lên một chút cười lạnh. Từ Dạ! Người cũng đừng quên, toàn bộ nước Tây Lương, còn có một nửa quân đội trong tay Bồn cung! Cho dù ngươi có Long ấn thì thế nào? Chẳng lẽ ngươi cho là như vậy, ngươi có thể ngồi trên ghế rồng sao? Người vọng tưởng! Bồn cung còn ở đây một ngày, ngươi đừng hòng vọng tưởng xưng đế! Có thể ngồi trên vị trí kia, chỉ có nhi tử của Bồn cung! Nghĩ đến hiện tại Long khắc ở trên tay Từ Dạ, Long Ngữ Lan hận đến cắn chặt răng! Nàng thật không ngờ, hoàng thượng nhiều năm đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng như vậy, cư nhiên đã sớm phòng bị nàng, luôn luôn âm thầm trợ giúp Từ Dạ, nếu không phải nàng sợ ý, như thế nào lại để Từ Dạ có cơ hội giành trước Long ấn cơ chứ? Nếu không phải nàng quá mức tự đại, Từ Dạ há có thể có nửa phần cơ hội? Nghĩ đến đây, Long Ngữ Lan lộ ra cười lạnh oán độc vô cùng, Từ Dạ nha Từ Dạ! Người cho là người bây giờ là có thể cùng Bồn cung chống lại đến cùng sao? Người tuy rằng tay cầm Long ấn, nhưng ngươi cũng đừng quên! Hoàng thượng vẫn là nằm trong tay Bồn cung. Cho nên, chỉ cần Bồn cung buộc hắn thoái vị, để Từ Anh lên ngôi vị, cho dù tay ngươi nắm Long ấn thì cũng có nghĩa lý gì? Nghĩ đến đây, Long Ngữ Lan theo phượng ghé đứng lên, xoay người đi nhanh hướng trong điện đi đến. Hậu điện Phượng Hoàng cung, trong tâm cung rộng lớn hoa lệ, hoàng thượng lặng yên nằm trên long sàng xa hoa, sắc mặt vàng như nến, hai mắt nhắm nghiền, cả người thoát nhìn không có một tia huyết sắc. Trong tâm cung đốt trầm hương, hai cung nữ lặng yên đứng ở một bên, không dám phát ra một tiếng thanh âm, giống như sợ sẽ quấy nhiễu người đang nằm yên tĩnh ở trên long sàng. Long Ngữ Lan từ bên ngoài tâm cung đi đến, nàng nhìn hai cung nữ liếc mắt một cái, lạnh giọng phân phó nói “Các ngươi ra ngoài cửa tâm cung, không có phân phó của Bồn cung, bất luận kẻ nào cũng không cho bước vào tâm cung nửa bước!” Hai cung nữ kia liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhất tề hành lễ, lui ra ngoài, cũng nhẹ nhàng mà đóng lại cánh cửa tâm cung. Long Ngữ Lan đợi cung nữ sau khi rời khỏi đây, thế này mới chậm rãi đi đến bên cạnh long sàng, lạnh lùng nhìn hoàng thượng nằm ở trên long sàng liếc mắt một cái, sau đó cười lạnh một tiếng, trong ống tay áo lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ một viên đan dược lục sắc trong bình ra, sau đó nhẹ nhàng nắm cầm hoàng thượng, đem viên đan dược này nhét vào miệng hoàng thượng. Đợi sau khi làm xong đây hết thảy, Long Ngữ Lan thế này mới chậm rãi ở long sàng ngồi xuống, hai mắt gắt gao nhìn thẳng hoàng thượng vẫn không nhúc nhích. Qua một lúc lâu, hoàng thượng vẫn hôn mê bất tỉnh bỗng nhiên nhẹ ho khan một tiếng, sau đó đôi mắt vẫn đục chậm rãi mở ra hẳn có điểm mờ mịt nhìn lên nóc giường, biểu tình lơ mơ không rõ có chuyện gì xảy ra. “Ngươi đã tỉnh?” Một cái thanh âm lạnh lùng truyền đến, hoàng thượng nhủ nhủ mảy, quay đầu nhìn lại, lại nhìn thấy Long Ngữ Lan đang lạnh lùng nhìn hắn. Hắn có điểm khó khăn muốn ngồi dậy, lại cảm thấy lực bất tòng tâm, hẳn sắc mặt đại biến, thờ hồn hèn nói “Ngươi, ngươi rốt cuộc đã làm gì trẫm?” Long Ngữ Lan lạnh lùng cười, nàng vươn bàn tay được sơn móng tỉ mỉ, nhẹ nhàng mà vỗ về hai má hoàng thượng, ngữ khí vô cùng ôn nhu nói “Hoàng thượng, nô tì yêu người như vậy, làm sao có thể đối với người như vậy chứ?” Nói tới đây, Long Ngữ Lan bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, ngữ khí trở nên lãnh khốc dị thường “Ta muốn thế nào, ngươi không phải đã sớm biết sao? Khó trách nhiều tháng qua, mặc kệ ta ép hỏi như thế nào, ngươi thủy chung không chịu đem Long ấn ở đâu nói cho ta biết, cho tới bây giờ, ta mới biết được, ngươi đã sớm đem Long ấn giấu ở chùa miếu trên núi Thiên Hoa! Nguyên lai, ngươi vẫn để phòng Bồn cung!” Hoàng thượng lặng yên nhìn Long Ngữ Lan, bỗng nhiên cất tiếng cười to, hẳn ho khan, thờ hồn hèn, thanh âm đứt quãng nói “Ngươi... Cùng tên già độc phụ kia giống nhau... Muốn đem giang sơn trăm năm của riêng... Trẫm há có thể không để phòng ngươi... Trẫm... Trẫm vì để cho Dạ nhi... Dạ nhi... Bình an lớn lên... Trẫm năm đó nhẫn nhịn... Im hơi lặng tiếng... Để một nghiệt chủng... gọi trẫm hai mươi năm phụ vương... Trẫm đã sớm... Đã sớm... Hận không thể đem các ngươi bầm thây vạn đoạn... ”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: Bức vua thoái vị 2

Ba ! Hoàng thượng còn chưa nói hết lời, đã bị Long Ngữ Lan tát thật mạnh một bạt tai! Long Ngữ Lan biểu tình dữ tợn, thần thái lộ vẻ điên cuồng kêu lên “Câm mồm! Ngươi câm mồm cho ta! Không được phép nói Anh nhi là nghiệt chủng! Con ngươi cùng tiền nữ kia mới là nghiệt chủng!” Hoàng thượng bị Long Ngữ Lan cho một bạt tai, trên mặt vẫn có ý cười trào phúng, hần dùng tay chậm rãi lau đi máu tươi nơi khóe miệng, thở phì phò, nói ” Trẫm đã sớm biết, ngươi nữ nhân ác độc lúc trước trẫm phụng ngàn kẻ bố trí hết thấy. . . Chính để. . . làm cho. . . nghiệt chủng kia có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế. . . Đáng tiếc. . . Đáng tiếc. . . Trẫm đã sớm đối với ngươi. . . cảnh giác. . . Khi ngươi tiến cung. . . Trẫm căn bản không chạm vào ngươi. . . Trong bụng ngươi. . . Như thế nào lại là cốt nhục trẫm? Thật buồn cười khi ngươi tưởng rằng trẫm đã bị ngươi cho uống quá chén. . . . Giấu giếm trẫm. . . Đem máu sớm đã chuẩn bị tốt. . . Nhỏ trên tấm vải trắng. . . Ha ha ha. . . .” “Câm mồm!” Long Ngữ Lan thần sắc điên cuồng, hai tay túm lấy áo hoàng thượng, trông mắt đỏ rực gắt gao nhìn hoàng thượng kêu lên “Ngươi câm mồm cho ta! Cho dù ngươi biết thì thế nào? Ngươi đang ở đây trước mặt ta, nhìn nhiều năm như vậy, ngươi cho là, ngươi thì có thể làm cho nghiệt chủng Tử Dạ này đáng cơ thuận lợi sao? Ta cho ngươi biết, ngươi đừng vọng tưởng! Cho dù nghiệt chủng kia trong tay có Long ấn thì thế nào? Đừng quên, ngươi bây giờ vẫn đang trong tay ta!” Hoàng thượng thần nhiên nhìn nàng liếc mắt một cái, trên khuôn mặt vàng ệch lộ ra một chút ý cười trào phúng, nói ” Long Ngữ Lan, ngươi muốn giết trẫm sao?” Long Ngữ Lan hít một hơi thật sâu, trên khuôn mặt xinh đẹp lại khôi phục vẻ âm trầm, nàng âm hiểm cười, hai tay buông áo hoàng thượng ra, nũng nịu cười nói “Ta như thế nào lại giết ngươi? Ta còn trông cậy vào ngươi hạ chỉ thoái vị cơ! Xem. . .” “Nói tới đây, Long Ngữ Lan từ trong lòng ngực lấy ra thánh chỉ, sau đó ném tới trên mặt hoàng thượng, lại tiếp tục nói ” Hoàng thượng đối với thiếp thật tốt, ngay cả thánh chỉ đều chuẩn bị xong! Hoàng thượng, thiếp phải giữ gìn cẩn thận chứ nhỉ?” Hoàng thượng sắc mặt đại biến, hai tay của hần gắt gao nắm chặt thánh chỉ, bỗng nhiên dùng hết khí lực toàn thân đem thánh chỉ ném trên mặt đất, tức giận nói “Long Ngữ Lan, ngươi đang bức vua thoái vị sao? Trẫm nói cho ngươi biết! Ngươi không cần uống phí tâm cơ! Cho dù trẫm chết trẫm cũng sẽ không để toàn tính của ngươi thành công! Ngươi sẽ chết tâm thôi!” Long Ngữ Lan sắc mặt nháy mắt trầm xuống, nàng vuron móng tay hung tợn nắm lấy cằm gầy yếu của hoàng thượng, móng tay dài thật sâu bầu vào, nghiêng rằng nghiêng lợi giọng cầm hận nói “Thật không? Như vậy, ta liền nhìn ngươi lão già khom này có thể cứng rắn tới khi nào!” Hoàng thượng lòng mảy mòi hơi nhú, cằm của hần bị Long Ngữ Lan cấu chầy xuống từng vết máu, mà hần lại như không có cảm giác đau đớn, hần hơi nhắm hai mắt lại, không hề để ý y tới Long Ngữ Lan. Thấy bộ dáng hoàng thượng như thế, Long Ngữ Lan tức giận đến cơ hồ mất đi lý trí, nàng vuron tay ra nắm mạnh lấy cổ hoàng thượng kêu lên “Đồ lão già chết tiệt kia! Ngươi đang ở đây già chết sao? Ngươi đứng lên cho ta!” Hoàng thượng vốn đã trúng độc sâu, thân thể suy yếu vô cùng, bị Long Ngữ Lan nắm cổ, hần muốn đẩy Long Ngữ Lan ra, lại lực bất tòng tâm, chỉ thấy sắc mặt hần dần dần trở nên tím tái lại, hai mắt trũng lõm, có lẽ sắp bị Long Ngữ Lan làm cho nghẹt thở! Đúng lúc này, ở phòng nhẹ nhàng nhảy xuống một thân ảnh, trầm giọng quát “Dừng tay!” Long Ngữ Lan không ngờ rằng trong tầm cung sẽ có người, sợ tới mức nhảy dựng lên, không khỏi buông lỏng tay đang nắm lấy cổ hoàng thượng ra, tức giận hô quát nói ” Ai?” Thời điểm Long Ngữ Lan xoay người, thấy rõ ràng người tới, không khỏi ngây ngẩn cả người “Anh nhi? Làm sao con lại ở chỗ này?” Từ Ánh lặng yên nhìn Long Ngữ Lan, thống khổ hỏi “Vì sao? Vì sao?” Long Ngữ Lan theo bản năng lui về phía sau từng bước, giật mình nói “Anh nhi. . . . Con. . . Con. . . đã biết cái gì rồi. . .?” Từ Ánh thống khổ nhắm hai mắt lại, nếu có thể, hần tình nguyện hần cái gì cũng không nghe được! Nhưng là, vì sao? Tại sao muốn cho hần biết hết thấy? Hần tuy rằng không phải thái tử, nhưng hần cho tới nay, đều nghĩ phụ hoàng yêu thương hần, bởi vì người cơ hồ đối với hần quan tâm rất nhiều! Trong mắt người ngoài, bao gồm chính hần, đều cho rằng phụ hoàng thương hần còn hơn Tử Dạ! Nhưng mãi cho đến hôm nay hần mới biết được, phụ hoàng hần vẫn kính yêu nhất nguyên lai ở trong lòng lại hận hần, thậm chí hận đến muốn giết hần! Hần làm Vương gia, cũng là thứ chề cười lớn nhất trên đời này! Nguyên lai, hần cái gì cũng không phải, hần chẳng qua là một nghiệt chủng! Hần là sĩ nhục của nước Tây Lương! Hần căn bản là không phải Vương gia xuất thân cao quý, hần chẳng qua là một nghiệt chủng không biết cha ruột là ai! Mà mẫu hậu hần, ở trước mặt mọi người cao quý tao nhã, cũng là một nữ nhân dâm loạn như thế! Hần hiện tại rốt cục hiểu được, vì sao mẫu hậu vẫn muốn hần đoạt vị, vì sao vẫn muốn hần tranh quyền đoạt lợi, nguyên lai, trong lòng nàng đã sớm biết, hần cũng không phải Vương gia xuất thân cao quý, hần chỉ là một nghiệt chủng làm cho người trong thiên hạ thấy bề mặt! Cho nên, hần mới phải đoạt vị làm hoàng đế, như vậy thân thể của hần mới sẽ không bị người khác phát hiện! Từ Ánh hít một hơi thật sâu, hần bước từng bước vô cùng khó khăn đi đến trước long sàng, nhìn hoàng thượng đang không ngừng thở dốc, thanh âm khàn khàn, hỏi “Phụ hoàng, người thật sự hận nhi tử như thế sao?” Hoàng thượng lặng yên nhìn Từ Ánh, trong ánh mắt một nỗi hận hiện lên một tia áy náy, nhìn Từ Ánh trước mặt vẻ mặt thống khổ, khẽ thở dài, hần hận nó sao? Đúng vậy, khi hần biết, có sự tồn tại của nó, hần mà bắt đầu hận nó rồi! Bởi vì nó là nỗi sỉ nhục của Từ gia! Hai mươi năm về trước, hần vội vàng tạo áp lực cho lão thái, không thể không thừa nhận sự tồn tại của nó, thậm chí còn ở trước mặt mọi người đem nó trở thành nhi tử chính mình sủng ái nhất! Tại đây hai mươi năm sau, hần nhìn nó lớn lên, hần hận nó, là bởi vì nó không nên xuất hiện ở trên thế giới này, lại càng không nên có một nữu thân độc ác dâm loạn như thế! Hơn hai mươi năm sau, Từ Ánh vẫn đem hần trở thành cha ruột hiểu kính, khiến hần đối với nó giả tình giả ý trở thành thiệt tình, kỳ thật, hần tuy rằng hận Long Ngữ Lan, nhưng đối với Từ Ánh thực lòng cũng có một chút cảm tình, dù sao cùng nhau chung sống hai mươi năm, nhiều năm như vậy cảm tình làm sao có thể chối bỏ? Huống chi, Từ Ánh đối với chuyện năm đó, căn bản chính là hoàn toàn không biết gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Quyết định thống khổ

Nghĩ đến đây, hoàng thượng trong lòng không khỏi đối Từ Ánh có một tia áy náy, hần chậm rãi nhắm hai mắt lại, không muốn đối mặt với dung nhan tràn ngập thống khổ trước mặt này. Từ Ánh chỉ cảm thấy mũi chua xót, trong mắt hiện lên tầng nước, đây là nam nhân từng ôm hần vào lòng, thân thiết gọi hần Anh nhi, đây là nam nhân hần từng gọi là phụ hoàng suốt hai mươi năm, hiện tại, chẳng lẽ nhìn hần liếc mắt một cái cũng không nguyên ý sao? Hần đau thương nhắm hai mắt lại, thanh âm nghẹn ngào, run giọng nói “Có lẽ, nhi tử đã không có tư cách gọi người là phụ hoàng. Bởi người căn bản không phải là phụ hoàng của nhi tử! Nhưng nhi tử thật sự rất muốn biết, hai mươi năm qua, người có từng coi nhi tử là con của người?” Long Ngữ Lan lạnh

lòng nhìn hết thấy, tay nắm chặt lại buông ra, buông ra lại nắm chặt cùng một chỗ! Sắc mặt của nàng cực kỳ khó coi, nàng không biết, Ảnh nhi tại sao lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa, hay là những chuyện phía sau hẳn đã biết hết thấy? Những việc này đều làm nàng trở tay không kịp! Hai mươi năm qua, nàng vẫn không đem chân tướng nói cho Từ Anh, thứ nhất, là vì sợ Từ Anh biết thân thế của mình, sẽ cảm thấy tự ti, thứ hai chính là sợ Từ Anh thiếu kiên nhẫn, sẽ bị người phát giác. Cho nên, nàng vẫn chịu đựng, không có đem chân tướng nói cho Từ Anh. Hơn nữa, biểu hiện ngày thường hoàng thượng căn bản là nhìn không ra hẳn sớm đã biết thân thế bí mật của Từ Anh, hai mươi năm qua, hoàng thượng đối Từ Anh sủng ái vô cùng, ngay cả bọn nàng cũng bị biểu hiện của hắn làm che mắt, huống chi là Từ Anh đơn thuần cái gì cũng không biết! Nhiều năm ở chung, làm Từ Anh đối với hoàng thượng cảm tình cực kỳ sâu nặng, cái này cũng là điều khiến nàng lo lắng, nàng chậm chạp không đem chân tướng nói cho Từ Anh, trừ bỏ nguyên nhân trên kia, càng nhiều là chính là lo lắng Từ Anh sẽ chịu không nổi, nàng càng sợ Từ Anh sau khi biết hết tất cả, sẽ khinh thường người mẹ này! Nhưng vô luận nàng tìm mọi cách che dấu như thế nào, vẫn để hắn phát hiện ra, hẳn hiện tại chẳng những đã biết tất cả chân tướng, hẳn còn chứng kiến những việc nàng đã làm hết thấy! Từ Anh lặng yên, thân hình cứng đờ đứng trước long sàng thoàng thượng, nhìn nam nhân này từng cường tráng, hiện tại hình dạng gầy gò như cành cây khô không chút sinh khí, trong lòng hẳn là tràn đầy chua xót! Hẳn không biết vì sao hắn lại chấp nhất như thế, nhưng hẳn thật sự rất muốn biết, nam nhân hai mươi năm qua hắn gọi là phụ hoàng, trong lòng đối với hắn có hay không một chút tình phụ tử. Qua thật lâu sau, hoàng thượng rốt cục chậm rãi mở hai mắt ra, lặng yên nhìn Từ Anh, qua một hồi lâu, mới chậm thanh nói ” Ngươi chấp nhất như thế làm gì? Hiện tại ngươi đã biết hết thấy, ngươi nên biết, trăm năm đó sủng ngươi yêu ngươi, chẳng qua cũng là vì Dạ nhi! Hiện tại, ngươi một khi đã chấp nhất như vậy mà muốn biết lòng trăm có hay không coi ngươi là nhi tử, như vậy, trăm hiện tại sẽ nói cho ngươi biết, trăm đối với ngươi, không có yêu, có chính là oán hận cùng chán ghét! Bởi vì, ngươi là si nhục Từ gia nhà chúng ta! Không, trên người ngươi không có huyết thống của Từ gia, nói ngươi si nhục Từ gia cũng không xứng!” Từ Anh mặc dù ở trong lòng sớm có đáp án, nhưng hiện tại bị hoàng thượng chính miệng nói ra, hẳn vẫn không khống chế nổi lui về phía sau hai bước, hẳn chỉ cảm thấy cả người một mảnh lạnh như băng, cả người giống như đã ngã vào hố băng, nguyên lai, trong cảm nhận của mình về tình cảm của thương yêu của người đó, nguyên lai, bao năm đối với hắn yêu thương toàn bộ là giả dối, sâu trong nội tâm người đó, đối với hắn chỉ có oán hận cùng chán ghét. Long Ngữ Lan giận dữ, nàng mạnh đi lên vài bước, phần nộ âm thanh kêu lên “Ngươi cảm mờ! Ai thêm trở thành người nhà Từ gia các ngươi? Ngươi cho là Từ gia các ngươi vẫn cao cao tại thượng sao? Ta cho ngươi biết, giang sơn Từ gia các ngươi, lập tức sẽ rơi vào tay ta! Đến lúc đó, người Từ gia các ngươi trong mắt của ta, không bằng một con chó!” Từ Anh đẩy mạnh Long Ngữ Lan ra, tức giận nói “Đủ rồi!” Nói xong, hắn hít một hơi thật sâu, nhìn Long Ngữ Lan chậm rãi nói “Mẫu hậu, đủ rồi! Thu tay lại thôi!” Long Ngữ Lan không thể tin được nhìn nhi tử của mình, nàng đương tay nặng nề mà đánh Từ Anh một cái thật mạnh, nghiêng răng rít lên “Đồ bất hiếu! Ngươi có biết ngươi vừa nói cái gì hay không? Ngươi muốn ta hiện tại thu tay lại? Ngươi hãy mở to hai mắt nhìn cho rõ, lão già này căn bản không phải là phụ thân của ngươi! Hẳn vừa mới nhục nhã ngươi như thế, trong lòng ngươi còn muốn lo cho hắn? Ngươi căn bản là không xứng làm nhi tử của Long Ngữ Lan ta! Cút! Ngươi cút cho ta!” Từ Anh cũng không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, tùy ý Long Ngữ Lan đánh chửi, hắn hít một hơi thật sâu, cưỡng bức chính mình tỉnh táo lại, đối Long Ngữ Lan chậm rãi nói “Mẫu hậu, nhi tử sẽ không để cho người tiếp tục hại hoàng thượng, cho dù, ở trong lòng của ngài, căn bản cũng không có sự tồn tại của con, con cũng sẽ không thể để cho người hại ngài!” Hắn nói âm điệu thông thả, nhưng trong giọng nói lại mang theo chân thật đáng tin kiên quyết. Long Ngữ Lan tức giận định giơ tay lên đánh, nhưng nhìn thấy hai má Từ Anh sưng đỏ lên, vẫn không đành lòng đánh tiếp, nàng oán hận đẩy Từ Anh ra, thanh âm chán ghét nói “Đồ nghịch tử! Ngươi có phải hay không muốn ta tức chết ngươi mới cam tâm? Ngươi cho rằng ta hiện tại thu tay lại, đồ nghiệt chủng kia sẽ bỏ qua chúng ta? Nếu không phải là mẫu hậu ngươi hiện tại trong tay nắm giữ một nửa binh quyền, hẳn đã sớm giết chúng ta rồi! Chẳng lẽ như vậy, ngươi còn muốn ta buông tay sao?” Từ Anh thống khổ nhắm hai mắt lại, hẳn không muốn tin tưởng, cũng không nguyện ý nhìn thấy, mẫu thân mình ngày thường cao quý tao nhã lại biến thành ác độc tàn bạo như thế, nhưng trong lòng hắn biết, mẫu thân nói là sự thật, cho dù mẫu thân buông tay, Từ Dạ có hay không sẽ buông tha mẫu thân? Nhưng nếu nhìn mẫu thân bức tử hoàng thượng, hẳn lại làm không được! Tuy rằng, phụ hoàng vừa mới đây nói những lời như vậy, với hắn mà nói, là đau đã kích đòn nhất, nhưng hắn tuy rằng hận người cũng không phải thiệt tình yêu thương hắn, nhưng dù sao người vẫn dành cho hắn tình thương của cha suốt hai mươi năm, cho dù những thứ kia giả dối, hẳn cũng không nhẫn tâm thương tổn người, bởi vì, ở trong lòng của hắn, đã luôn kính yêu người nam nhân này hai mươi năm! Hắn nên làm cái gì bây giờ? Một người là mẫu thân hắn, một người là nam nhân hắn gọi phụ hoàng suốt hai mươi năm, hẳn nên quyết định như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 100: Thương nghị

Dạ Vân diện. Trong lãnh cung hẻo lánh, Thanh nhi cau mày bĩu môi, hung tợn đập một cước vào đồng hồ đang để lẫn lộn, tức giận nói ” Đám cung nhân chết tiệt! Sao không đem nơi này quét sạch sẽ cơ chứ?” Diệp Lạc mỉm cười, cúi người đem ghế dựa dính đầy tro bụi bị người xô nằm trên mặt đất đỡ lên, cười nói “Thanh nhi, em cũng đừng oán trách, trong lãnh cung này ngày thường căn bản cũng không có người, cung nhân sao có thể tới dọn dẹp? Hơn nữa, lần trước chuyển vào Lạc cung, đi vội vội vàng vàng, tự nhiên cũng không có ai lại để ý tới nơi này!” Thanh nhi nhún mày, nói ” Tiểu thư, người nếu vào cung, vì sao còn muốn ở nơi này? Người không phải nói, vào cung, sớm muộn gì đều đã bị thái tử gia biết được sao? Vì sao hiện tại không đi tìm thái tử gia nói chuyện rõ ràng đi? Cho dù không thể ở tại Lưu Vân các, tối thiểu cũng có chỗ ở hẳn hoi nha? Người xem nơi này, vừa dơ vừa loạn, hiện tại thời tiết lại lạnh như vậy, ngay cả chỗ nhóm lửa sưởi ấm cũng không có, cái này người làm sao sống?” Diệp Lạc vốn đang dọn dẹp đồ vật trên mặt đất, bây giờ nghe Thanh nhi nói như vậy, liền buông đồ vật trong tay ra, vỗ vỗ tay, nói ” Thanh nhi, ta với em nói qua bao nhiêu lần rồi, ta hồi cung, là vì bất đắc dĩ, nếu có thể, ta cũng không muốn bị bắt luận kẻ nào phát hiện!” Thanh nhi thấy Diệp Lạc chủ ý đã quyết, trong lòng biết nói thêm nữa cũng vô dụng, liền cũng vén tay áo lên, cùng Diệp Lạc thu dọn lại đám lộn xộn, nàng tuy rằng không rõ, Diệp Lạc vì sao hồi cung, lại lựa chọn ở tại nơi này chính là địa phương vắng vẻ hoạn nạn, nhưng mặc kệ Diệp Lạc làm cái gì, nàng đi theo là được! Một thái giám thiếu niên mặc lam phục, trên tay ôm lấy một ít quần áo cùng đệm chăn, từ bên ngoài lãnh cung đi đến. Thanh nhi vừa nhìn thấy, vui vẻ cười nói “Du đại ca, người từ nơi nào lấy ra mấy thứ này vậy?” Du Hàn một thân phục sức thái giám khuôn mặt tuấn tú hơi đỏ lên, nói ” Những thứ này là ta lấy ở chỗ Yến Đào! Hiện tại trong cung nhiều người, vẫn là Yến Đào đem những thứ này đến nơi hẻo lánh rồi mới giao cho ta.” Nói xong, hắn dừng một chút, rồi hướng Diệp Lạc nói ” Cung chủ, Yến Đào hiện tại không rời đi được, nàng để cho ta chuyển cáo cung chủ, nàng buổi tối sẽ đến gặp cung chủ.” Diệp Lạc khẽ gật đầu, trầm tư một chút, sau đó nói “Du đại ca, hiện tại tình hình hoàng thượng thế nào rồi?” Du Hàn trầm mặc một hồi, nói ” Hoàng thượng hiện tại bị Long Ngữ Lan giam lỏng ở Phụng Hoàng cung, Phụng Hoàng cung chung quanh đầy thủ hạ cấm quân của Long Ngữ Lan, bất luận kẻ nào cũng không thể tiếp cận, ta nghe Yến Đào nói, tình hình hiện tại của hoàng thượng chỉ sợ không tốt cho lắm. Bởi vì Từ Dạ lần này hồi cung đã cầm trong tay Long ấn, hiện tại, hẳn đã bắt đầu tại triều cùng Long

Ngữ Lan phân đình kháng lễ! Mà Long Ngữ Lan biết được Long án đã bị Từ Dạ nắm trong tay, tức giận không nhẹ, ta lo lắng, nằng kè tiếp, nhất định sẽ xuống tay trên người hoàng thượng!” “Long án?” Diệp Lạc hơi hơi nhíu mày, nói : “ Từ Dạ đã chiếm được Long án? Đây rốt cục là chuyện gì?” Du Hàn nói : “ Lần trước đi núi Thiên Hoa, Từ Dạ đứng là vì Long án mà đi, phỏng chừng, là Từ Dạ biết được tin tức Long án ở núi Thiên Hoa , cho nên mới mượn từ cầu phúc đi tới núi Thiên Hoa, thực chất, lại là vì lấy Long án!” Diệp Lạc đôi mi thanh tú khẽ nhíu, trầm mặc không nói, nằng vãn cho là Từ Dạ tùy hứng làm vậy, vì tạo niềm vui cho Diệp Linh , cho nên mới không để ý triều chính, mang theo Diệp Linh đi tới núi Thiên Hoa cầu phúc, nhưng không có nghĩ đến, hẳn tiến đến Thiên Hoa núi, là vì lấy Long án. Ở nước Tây Lương, Long án là một thứ cực kỳ trọng yếu, kỳ thật, nó chính là nhất kiện binh phù, có nó, là có thể điều động một nửa binh lực nước Tây Lương, nước Tây Lương từ khi khai quốc tới nay, khai quốc hoàng đế Dạ Hoa liền chế tạo tam văn kiện binh phù, chia làm một khối Long án, hai khối hồ ấn! Long án luôn luôn trong tay hoàng đế, mà hồ ấn từ thời khai quốc tới nay, trong đó một khối nắm giữ ở trong tay khai quốc công thần Tư Mã tướng quân, 1 khối trong tay Binh Bộ Thượng Thư, nhưng lão thái còn tại thế cấu kết Binh Bộ Thượng Thư, kết quả 2 hồ ấn cùng nhau rơi vào tay lão thái, mà lão thái sau khi qua đời, lại rơi xuống đương kim hoàng hậu, trong tay Long Ngữ Lan. Binh lực nước Tây Lương, luôn luôn chia làm ba bộ phận, thân là Thiên Tử, nắm trong tay Long án, tự nhiên là có một nửa binh lực nước Tây Lương, mà một nửa binh lực còn lại, bị khống chế trong hai khối hồ ấn, nay hai khối hồ ấn toàn bộ bị Long Ngữ Lan cầm, cho nên, Từ Dạ tuy rằng đã nắm trong tay Long án, nhưng vẫn là cùng Long Ngữ Lan chẳng phân biệt được cao thấp. Nghĩ đến đây, Diệp Lạc không khỏi đôi hoàng thượng tâm tư âm thầm bội phục, chính là, biểu hiện của Từ Dạ lại ngoài suy nghĩ của nàng, trong một thời khắc mấu chốt, buông mọi việc trong triều đình hết thảy, đi tới núi Thiên Hoa lấy Long án, quyết định quyết đoán như vậy , cũng không phải một người nông cạn có thể làm được , nếu việc này cũng không phải do hoàng thượng âm thầm an bài , nàng không thể không thừa nhận, Từ Dạ quả thật không đơn giản giống như vẻ bề ngoài, hẳn hẳn là một người thâm tàng bất lộ, lòng dạ sâu đậm mới đúng! Du Hàn thấy Diệp Lạc trầm ngâm không nói, liền lại nói “Cung chủ, hiện tại Từ Dạ có Long án, hơn nữa còn thế lực Thủy Vân cung chúng ta , tin tưởng đáng cơ làm đề chỉ là chuyện sớm muộn, tuy rằng Long Ngữ Lan trong tay nắm giữ hai khối hồ ấn, nhưng cũng không đáng đề lo, mà nay việc cấp bách, là trước tiên đem hoàng thượng cứu ra!” Diệp Lạc gật gật đầu, nói ” Du đại ca, hoàng thượng bị Long Ngữ Lan giam lỏng ở Phụng Hoàng cung, mà Phụng Hoàng cung thủ vệ nghiêm mật, việc cứu hoàng thượng, trăm triệu lần không được gặp, hơn nữa, muội tin tưởng, Từ Dạ hiện tại cũng đang suy nghĩ về chuyện này, nơi này là hoàng cung, mà hẳn lại là đương kim thái tử, muội tin tưởng, hẳn sẽ có biện pháp cứu hoàng thượng ra, đến lúc đó, người của chúng ta ở một bên hiệp trợ là được, trăm ngàn lần đừng bại lộ thân phận! Bởi vì, trợ hân đáng cơ, mới là việc chúng ta chân chính muốn làm.” Du hàn gật gật đầu, nói ” Uh, ta sẽ đem tin tức truyền đi xuống, đề cung nhân trong cung chú ý một chút.” Nói xong, Du Hàn dừng một chút, do dự trong chốc lát, lại nói “Cung chủ, công lực của muội còn chưa khôi phục, chỗ này lại thật rét lạnh, muội phải bảo trọng thân thể!” Diệp Lạc mỉm cười, nói ” Du đại ca yên tâm, muội không sao! Suy cho cùng, chỗ này hẻo lánh, chính là hợp ý muội, trong cung rất ít người sẽ lui tới nơi này, vừa vận thanh tịnh, nếu không, đám cung nhân thấy muội còn còn sống, chỉ sợ lại cho rằng nhìn thấy ma rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Điểm đáng ngờ

Dạ Vân điện, trong thư phòng. Trên thư án một ly hương tinh xảo đốt tỏa mùi thơm nhàn nhạt trong phòng, một ly trà xanh nóng hổi lặng yên bày đặt ở một góc án thư. Trong thư phòng đốt hỏa lò cháy vượng, một mảnh ấm áp hoà thuận vui vẻ. Từ Dạ sắc mặt âm trầm ngồi ở sau án thư, đang xem một quyển tấu chương. Cửa thư phòng bị người đẩy ra, Lưu công công nhẹ nhàng đi đến, hướng Từ Dạ đang chấp tay ngồi sau án thư, nhẹ giọng nói “Nô tài khấu kiến thái tử gia.” Từ Dạ cầm tấu chương trong tay để ở trên thư án, thần nhiên nhìn Lưu công công liếc mắt một cái, trầm giọng hỏi “Lưu Toàn, Lạc cung cháy rút cục là chuyện gì?” Lưu công công thân thể khẽ run lên, hai đầu gối mềm nhũn, nằng nề mà quỳ xuống, run giọng nói “Nô tài đáng chết, nô tài thất trách, thỉnh thái tử gia thứ tội!” Từ Dạ nằng nề mà hừ một tiếng, âm thanh lạnh lùng nói “Bản thái tử hiện tại không hỏi đến lỗi lầm của ngươi, ngươi đem sự tình kể lại rành mạch cho bản thái tử, ngươi có đáng chết hay không, bản thái tử tự biết định tội!” “Đại!” Lưu Toàn không dám đứng lên, hẳn vẫn quỳ trên mặt đất, nói ” Sau khi thái tử gia xuất cung , vốn mọi chuyện rất tốt, nhưng ngay tại thời điểm canh hai, Lạc cung đột nhiên nổi lên đại hỏa , nô tài lúc ấy đã đi nghỉ ngơi, cung nhân Dạ vân cung đánh thức nô tài , thời điểm nô tài vội vàng đuổi tới nơi đó, Lạc cung đã bị một biển lửa nuốt sống!” Từ Dạ nghe xong lời Lưu Toàn nói, sắc mặt lại âm trầm vài phần, hẳn trầm ngâm trong chốc lát, lạnh lùng hỏi “Ngày đó trong Lạc cung, có còn người chạy thoát ra không?” Lưu Toàn tiêu tâm đực đực nhìn Từ Dạ liếc mắt một cái, thấy sắc mặt không tốt, đành phải kiên trì, nói ” Không có, sau khi nô tài chạy vội tới Lạc cung, vốn không có nhìn thấy một cung nhân có thể trốn ra. Hơn nữa, đám cháy này hết sức kỳ quái, cơ hồ hỏa thế mãnh liệt đều xuất phát từ cửa ra của Lạc cung, phảng phất là có người cố ý muốn đem lối thoát phá hỏng, không cho người bên trong Lạc cung trốn ra!” Ba ! Từ Dạ bỗng nhiên nằng nề ở trên thư án vỗ mạnh một cái! Khiến cho Lưu Toàn sợ tới mức nằm im dưới đất không dám ngóc đầu lên! Qua thật lâu sau, Từ Dạ mới lạnh giọng nói “Như thế có thể nói rằng thời điểm Lạc cung hỏa hoạn, người trong đó không có ai chạy thoát được? Trong đó bao gồm Thái Tử Phi?” Lưu Toàn run giọng nói “Bẩm thái tử gia, . . nô tài đoán, Thái Tử Phi chỉ sợ đã không qua khỏi kiếp nạn. . . . . Bất quá. . . Bất quá. . . . .” “Bất quá cái gì?” Từ Dạ không kiên nhẫn cắt đứt lời Lưu Toàn nói. Lưu Toàn không dám có điều giấu diếm, liền đem mọi chuyện nghi hoặc giấu trong lòng nói ra “Bẩm thái tử gia, sau khi Lạc cung bị thiêu đốt, nô tài dai người trong đồng phệ tích tìm được mười ba thi thể đã bị thiêu cháy rụi, trong đó có một việc, nô tài trong lòng thập phần nghi hoặc, ngày đó bởi vì thái tử gia cùng Linh sườn phi xuất cung, cho nên, Lưu Vân các nhân thủ không đủ, nô tài liền qua Lạc cung điều đến một vài cung nhân tới Lưu Vân các, chỉ an bài mười ba cung nhân ở lại , nếu nô tài không có nhớ lầm, Thái Tử Phi cùng tỷ nữ Thanh nhi bên người của Thái Tử Phi nếu không thoát khỏi , hẳn là có mười lăm cô thi thể mới đúng, nhưng mà sau khi tìm ra thi thể, cũng chỉ có mười ba cô! Nghi hoặc trong chuyện này , nô tài vẫn nghĩ không thông.” Từ Dạ nghe xong lời Lưu Toàn nói, cũng cảm thấy có điều lạ, bèn hỏi tiếp: “Chuyện này, còn có ai biết?” Lưu Toàn nói ” Nô tài biết rõ chuyện này sự tình trọng đại, cho nên, nô tài vẫn chưa cùng ai nói qua!” Từ Dạ sắc mặt âm lệ, lạnh giọng hỏi “Có danh sách đám cung nhân ở lại Lạc cung không? Sau trận hỏa hoạn Lạc cung, có thể nhận biết được đám cung nhân đấy không?” Lưu Toàn trầm tư một chút, sau đó ngữ khí khẳng định nói “Bẩm thái tử gia, cung nhân trong Dạ Vân điện đều là do nô tài an bài , danh sách cung nhân , nô tài có ghi lại, hơn nữa, nô tài ngày đó an bài cung nhân tại Lạc cung đều là cung nhân trong ngày thường có vẻ quy củ , sau khi xảy ra hỏa hoạn, vốn không có nhìn thấy!” Nói tới đây, Lưu Toàn dừng một chút, lại cẩn thận hỏi ” Ý tứ Thái tử gia có phải là việc Lạc cung cháy, có thể là do cung nhân phóng hỏa?” Từ Dạ trầm ngâm trong chốc lát, sau đó đối Lưu Toàn nói ” Ngươi trước tiên cứ lui ra, đem danh sách cung nhân ngày đó tại Lạc cung đưa cho bản thái tử ! Nhớ kỹ, việc này, không cần đối với bất kỳ người nào nhắc tới!” Lưu Toàn lên tiếng tuân mệnh, sau đó bỏ dậy, cung kính lui đi ra ngoài. Đối Lưu Toàn sau khi rời đi, ánh mắt Từ Dạ lóe lên lửa giận, hẳn mạnh tay đem toàn bộ văn kiện có trên mặt bàn hất xuống, hai tay nắm chặt thành quyền, nội tâm phẫn nộ đến cực điểm! Lạc cung, là tâm cung mẫu phi hẳn từng ở , nay bị người đốt thành một đồng phệ tích, hẳn sao có thể không phẫn nộ? Rốt

cuộc là người nào lớn mặt làm bày như thế? Hắn trầm tư nghĩ về những điều Lưu Toàn vừa mới nói một phen, chỉ cảm thấy, chuyện Lạc cung cháy, cũng không phải chuyện đơn giản, Lưu Toàn nói, đêm Lạc cung bị hỏa hoạn, không có một người nào, không có một cung nhân nào trốn thoát ra được, như vậy, nữ nhân xấu xí kia hẳn là phải ở trong Lạc cung mới đúng, nhưng là, nếu như là như vậy, vì sao vốn hắn nên có mười lăm cỗ thi thể, lại chỉ tìm ra được mười ba cỗ thi thể? Nếu thật có cung nhân chạy thoát được hỏa hoạn, như vậy cũng phải có người phát hiện mới đúng, trừ phi, hai người trốn thoát này không phải sau khi hỏa hoạn mới thoát ra ngoài, mà là có dự mưu trốn đi, nói không chừng, vụ hỏa hoạn tại Lạc cung, đúng là do các nàng phóng! Chuyện cho tới bây giờ, hắn chỉ cần nhìn danh sách cung nhân Lưu Toàn đưa tới hôm đó, hẳn có thể tìm ra ngày đó là ai rời khỏi Lạc cung! Nghĩ đến đây, hắn không khỏi lại nhớ tới, thời điểm ngày đó khi hắn xuất cung, nữ nhân xấu xí kia từng đi tìm hắn, hắn bởi vì lúc ấy vội vàng xuất cung đi tới núi Thiên Hoa, cho nên, cũng không có để ý tới! Hắn không có nghĩ đến, lần này vừa ra cung, trở về biết đến chuyện thứ nhất cư nhiên chính là chuyện nữ nhân xấu xí đó bị chết cháy trong cung! Lúc ấy nữ nhân xấu xí đó đi tìm hắn rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ, nàng biết sẽ có người phóng hỏa đốt Lạc cung? Không đúng, nếu như là nàng biết, nàng cần gì phải nói cho hắn biết? Nàng thân là Thái Tử Phi, tự nhiên là có thể một mình xử lý chuyện này. Vừa nghĩ tới Diệp Lạc đã bị đốt thành một khối thi thể nám đen, Tử Dạ chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị cái gì đó bóp nghẹt, trừ bỏ phần nộ, còn có cảm giác khó chịu cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Phản bội

Tử Dạ chỉ cảm thấy trong lòng phiền não vô cùng, hắn nặng nề ngồi trở lại trên ghế, tay theo thói quen hướng góc bàn với tới, lại rơi vào một khoảng không, lúc này hắn mới nhớ tới chén trà đã bị hắn gạt xuống, sớm đã vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ. Tử Dạ hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên lớn giọng kêu lên “Tử Thanh!” Theo thanh âm hắn, Vệ Tử Thanh từ bên ngoài nhanh tiến vào, hắn nhìn thoáng qua đồng hồ hỗn độn dưới đất, đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó đối Tử Dạ chấp tay nói “Thái tử” Tử Dạ sắc mặt âm trầm, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói “Tử Thanh, ngươi có nghĩ rằng nàng đã chết không?” Vệ Tử Thanh hơi sững sờ, nói “Thái tử nói đến. . . . . Thái Tử Phi. . . ?” Tử Dạ khẽ gật đầu, hắn dựa vào ghế, thần sắc thoát nhìn cực kỳ mệt mỏi, hắn hơi nhắm hai mắt lại, chậm rãi nói “Tử Thanh, Lạc cung cháy, Lưu Toàn cũng không có thấy có người chạy ra, nhưng là, thi thể lại thiếu hai cỗ, cho nên, tối hôm đó cung nhân căn bản cũng không hoàn toàn bị chết cháy, ít nhất, có hai người đã trốn ra!” Vệ Tử Thanh thoáng sững người, có điểm kinh ngạc nói “Ý tứ của thái tử là. . . . . Người trong Lạc cung chính mình phóng hỏa? Sau đó thừa dịp hỗn loạn trốn đi?” Tử Dạ trầm mặc không nói, xem như chấp nhận lời nói của Vệ Tử Thanh. Vệ Tử Thanh trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên hỏi “Nếu như là vậy, ngài cho rằng, rời khỏi Lạc cung có thể là người nào?” Tử Dạ mở hai mắt ra, bỗng nhiên lạnh lùng nói “Tốt nhất không phải nàng, nếu là nàng, cho dù nàng chạy đến chân trời góc bể, bản thái tử cũng sẽ không bỏ qua cho nàng!” Vệ Tử Thanh trong mắt hiện lên một tia phức tạp, hắn chờ một chút, nói “Thái tử, ngài đang nói tới Thái Tử Phi sao? Thuộc hạ có một vài lời, không biết có nên nói hay không?” Tử Dạ lạnh lùng hừ một tiếng, nói “Nói đi!” Vệ Tử Thanh trầm mặc một hồi, sau đó nói “Thái tử, thuộc hạ cảm thấy, việc Lạc cung cháy, cũng không nhất định là người của Lạc cung phóng hỏa, hơn nữa, thuộc hạ cảm thấy, Thái Tử Phi căn bản cũng không có lý do phóng hỏa đốt Lạc cung! Nàng thân là Thái Tử Phi, như thế nào lại đi làm chuyện như vậy?” Sắc mặt Tử Dạ khẽ biến, âm thanh lạnh lùng nói “Nàng ta không có lý do, bản thái tử sẽ không hoài nghi nàng, bất kể là ai, phóng hỏa Lạc cung, bản thái tử tuyệt đối sẽ không tha thứ!” Vệ Tử Thanh trầm mặc không nói, hắn biết, trong mắt Tử Dạ địa vị Lạc cung rất quan trọng, Lạc cung, là tâm cung của mẫu phi Tử Dạ, trước đây Tử Dạ ở chính là tại Lạc cung, sau này mới cho đến khi Mị phi chết vì bệnh mới chuyển đi, nhưng Tử Dạ bởi vì hoài niệm mẫu thân, cho nên thường lui tới Lạc cung ghé thăm, cũng sai cung nhân thường xuyên quét dọn sạch sẽ. Ở trong lòng Tử Dạ, Lạc cung, là nơi hắn hoài niệm về mẫu phi, mà mẫu phi hắn, ở trong lòng hắn chiếm một vị trí rất quan trọng! Hiện tại Lạc cung bị người phóng hỏa đốt thành một đồng phế tích, nội tâm hắn phần nộ cùng thương tâm là có thể hiểu được. Cửa thư phòng bị người đẩy ra, Lưu Toàn cầm trên tay đồng hồ sổ sách đi đến, hắn hướng Tử Dạ hành lễ, sau đó cung kính nói “Thái tử gia, danh sách nô tài đã cho người đưa tới!” Tử Dạ trầm mặt, đưa tay tiếp nhận danh sách, tùy ý mở ra, tình tế nhìn, chỉ thấy sắc mặt của hắn càng ngày càng khó coi, bỗng nhiên nắm chặt tờ danh sách, ngẩng đầu hai mắt sắc bén nhìn thẳng Lưu Toàn, tức giận quát “Lưu Toàn! Đây chính là danh sách cung nhân trực ban ngày đó? Có hay không bỏ sót điều gì? Nếu có bất kỳ sai lầm nào, bản thái tử sẽ lấy mạng chó nhà ngươi!” Lưu Toàn sợ tới mức quỳ sụp xuống, thanh âm hắn run rẩy nói “Thái tử gia khai ân, quả thật đây là danh sách ngày đó, nô tài không dám có nửa điểm giấu diếm!” Tử Dạ sắc mặt càng ngày càng khó coi, hắn cố nén tức giận trong lòng, nói “Người đã tìm hiểu rõ chưa, cung nhân ở trên danh sách này, có phải hay không đã toàn bộ mất tích?” Lưu Toàn sợ tới mức thở không ra hơi, lông mày hắn run rẩy, quỳ rạp xuống dưới đất, run giọng trả lời “Bẩm thái tử gia, sau khi Lạc cung bị cháy, đám cung nhân này quả thật đã mất tích toàn bộ, nô tài không dám nói dối, thái tử gia cho người điều tra liền biết ngay ạ!” Tử Dạ cắn chặt hàm răng, trên trán gân xanh nổi lên, bản danh sách trong tay bị hắn siết chặt thành một cục dấm dỏ! Hắn phần nộ đem bản danh sách trong tay ném trên mặt đất, tức giận quát: “Cút ngay cho bản thái tử! Chuyện hôm nay, nếu người cùng người khác nhắc tới nửa câu, bản thái tử sẽ lấy đầu người! Cút!” Lưu Toàn không dám ở lâu, hắn cơ hồ chật vật bỏ vội vàng đi ra ngoài. Vệ Tử Thanh hai hàng lông mày khẽ nhíu, có điểm nghi ngờ nhìn Tử Dạ, hỏi “Thái tử? Rút cục chuyện gì đã xảy ra?” Biểu tình Tử Dạ càng thêm lạnh như băng, mặt âm trầm, bỗng nhiên nặng nề đánh một chuông ở trên thư án, phịch một tiếng, án thư bị Tử Dạ đánh xuống một chuông vỡ vụn, mảnh vỡ bay tung tóe xuống một bên trong lò lửa, phát ra tiếng lửa thiêu đốt lách tách. Qua một lúc lâu, Tử Dạ mới nghiêng răng nghiêng lợi nói “Hảo một cái tiện nhân! Bản thái tử tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nàng!” Vệ Tử Thanh hơi lui bước, muốn nói lại thôi, do dự một chút, đúng là vẫn không nói gì. Tử Dạ trong thâm tâm vô cùng phần nộ, hắn bỗng nhiên quay đầu đối vệ Tử Thanh, lạnh lùng phân phó nói “Tử Thanh! Ngươi lập tức đi tra rõ ràng cho bản thái tử, xem ngày đó có nhân vật nào khả nghi xuất cung! Điều tra xong lập tức quay lại bẩm báo!” Vệ Tử Thanh khẽ gật đầu, sau đó lẳng lặng đi ra thư phòng! Tử Dạ sắc mặt càng ngày càng khó coi, hai tay của hắn gắt gao nắm chặt, trong lòng lửa giận hừng hực thiêu đốt, cơ hồ làm hắn mất đi lý trí! Diệp Lạc! Người dám can đảm phản bội bản thái tử, phóng hỏa đốt Lạc cung, bản thái tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Cung nhân trong Dạ Vãn điện, mặc dù cũng không phải toàn bộ là người của hắn, nhưng đã có một bộ phận lớn là người do hắn điều đến, bởi vì hắn trời sinh tính đa nghi, cung nhân địa phương khác điều tới, hắn căn bản không tin tưởng, hơn nữa, hắn càng không để cho những người đó tiếp cận nơi mẫu phi hắn từng ở! Đám người quét tước trong Lạc cung, toàn bộ là do hắn một tay lựa chọn, hắn tin nhiệm đám cung nhân này, đám cung nhân này tuyệt đối sẽ không phản bội hắn! Cho nên, Lạc cung thiêu cháy tìm được mười ba cỗ thi thể, chính là mười ba cung nhân đang trực trong cung, chân chính chạy đi ra ngoài, chính là chủ tớ Diệp Lạc!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Mỗi hận năm đó

Có suy nghĩ này trong đầu, Từ Dạ càng nghĩ càng thấy buồn bực về Diệp Lạc, rồi sau đó chuyển thành phần nộ, hắn không thể chịu đựng được chính mình bị một nữ nhân xấu xí thô tục như thế chơi đùa trong lòng bàn tay! Hắn lớn lên trog thâm cung phức tạp, thời điểm khi mẫu phi hắn còn tại thế, thường dạy hắn làm người nên khoan dung độ lượng, phải có tâm dung người, trước khi hắn mười hai tuổi, hắn vẫn cho rằng mẫu phi nói đúng, nhưng khi năm hắn mười hai tuổi, hết thấy tất cả đều thay đổi quan niệm hắn, cũng chính là một năm kia, hắn bắt đầu trở nên hi nộ vô thường! Bởi vì năm đó, thời điểm mẫu phi hắn ốm đau trên giường, rõ ràng là do bị người hạ độc, vậy mà phụ hoàng vẫn giấu giếm nguyên nhân, hắn trong lúc vô ý biết được chân tướng sự việc qua miệng cung nữ Phụng Hoàng cung, liền chạy đến trước mặt phụ hoàng, đem chuyện hắn nghe được hết thấy nói cho phụ hoàng, hắn nghĩ phụ hoàng sẽ vì mẫu phi hắn báo thù rửa hận, nhưng phụ hoàng nghe xong lời hắn, lại nghiêm khắc giáo huấn hắn một chút, lại muốn hắn đem chuyện nghe được hết thấy toàn bộ quên đi, không được đối với bất kỳ người nào lộ ra một chữ! Sau sự kiện đó, tính phụ tử bắt đầu có vết nứt, hắn cũng dần dần trở nên hi nộ vô thường, thậm chí trở nên cực kỳ bạo ngược, đối với cung nhân không cần thận mạo phạm hắn, thường dùng khổ hình để trách phạt! Hắn hận phụ hoàng, hận phụ hoàng mặc kệ sinh tử mẫu phi, hận phụ hoàng thời điểm mẫu phi ốm đau trên giường, lại hàng đêm ngủ lại Phụng Hoàng cung phong lưu khoái hoạt, đối mẫu phi không hỏi không quan tâm. Thậm chí, khi biết mẫu phi bị người hạ độc, cũng không vì mẫu phi báo thù rửa hận, ngược lại không cho hắn đem sự tình nói ra! Hắn không thể để phụ hoàng đối mẫu phi bạc hạnh, từ đó, năm mười hai tuổi ấy, hắn trong lòng âm thầm thề, một ngày kia, hắn sẽ đích thân vì mẫu phi báo thù, hắn muốn san bằng Phụng Hoàng cung, muốn Long Ngự Lan tự mình quỳ gối trước linh vị mẫu phi xin tha lỗi! Bởi vì phụ hoàng lạnh lùng, cho nên, hắn bắt đầu có ý cùng phụ hoàng đối nghịch, hắn bắt đầu không nghe phụ hoàng khuyên bảo, thường thường xuất cung, nơi nơi du ngoạn, khoảng thời gian đó, hắn gặp qua không ít nguy hiểm, nhưng mỗi lần gặp nguy, thời điểm khi hắn sắp bị người giết chết, hắn lại được người cứu giúp, trải qua lần đó, hắn bắt đầu hiểu được, nếu hắn càng đại hơn sẽ học được võ công bảo vệ mình, cho nên, hắn đã bá đạo nhân vô danh kia làm vi sư. Được đạo nhân vô danh kia nhận làm đồ đệ, hắn bắt đầu dần dần định ra tính tình, còn thật sự đi theo đạo nhân học võ, mà hết thấy việc này phụ hoàng hắn không hề biết, thậm chí, toàn bộ hoàng cung cũng không một người biết được. Trong cung, mỗi người đều cho rằng hắn là một thái tử gia ngang ngược kiêu ngạo vô cùng, không làm được việc gì, trên thực chất, hắn đã sớm trở thành một cao thủ thâm tàng bất lộ! Hơn nữa càng lớn lên, hắn bắt đầu hiểu được tầm quan trọng của quyền lực, hắn bắt đầu thu thập thiếu niên nhỏ tuổi tư chất tốt, bắt đầu chậm rãi bồi dưỡng thế lực của mình. Sau này khi lớn lên, hắn cũng bắt đầu chậm rãi minh bạch khổ tâm của phụ hoàng, nhưng hắn vẫn không thể tha thứ việc người đối mẫu phi vô tình như thế, cho nên, thời điểm phụ hoàng hạ chỉ, buộc hắn lấy Diệp Lạc làm phi, trong lòng hắn đối Diệp Lạc đã tràn ngập chán ghét, hắn chán ghét Diệp Lạc, nguyên nhân lớn nhất, chỉ là bởi vì nàng là nữ nhân phụ hoàng muốn hắn lấy. Bất quá, bởi vì nguyên nhân hoàng hậu Long Ngự Lan ngạo mạn tự đại hắn cực kỳ oán hận, hơn nữa dạng nữ nhân vì tư lợi, mà Diệp Lạc ở trong mắt hắn, vừa vặn chính là nữ nhân như vậy! Diệp Lạc vì quyền thế, không tiếc lòng đoạt người trong lòng mọi người, làm hắn giận hơn là, Diệp Lạc căn bản không đem hắn để vào mắt! Hắn chán ghét nữ nhân này như vậy, cho nên, hắn mới một lần lại một lần gây khó dễ nàng, nhục nhã nàng, khiến nàng gian nan, nàng càng khó khăn, hắn lại càng cao hứng, phụ hoàng càng đối với hắn nhiều chỉ trích hơn, hắn lại càng chán ghét Diệp Lạc! Chính là, hắn không có nghĩ đến, nữ nhân xấu xí kia cư nhiên dám ở trong cung cùng Từ Ảnh tình tứ, căn bản là không nhìn đến sự tồn tại của hắn! Hắn làm sao có thể để nữ nhân như thế nhục nhã? Hắn thề, hắn nhất định phải đem mọi nhục nhã khổ sở gấp đôi lên người nàng! Đáng giận ở chỗ nữ nhân kia cư nhiên thừa dịp thời điểm hắn đi lên núi Thiên Hoa không ở trong cung, một mối lửa thiêu cháy Lạc cung, sau đó chạy thoát ra ngoài! Nàng là muốn chạy trốn xuất cung đi cùng tình nhân của nàng song tặc song phi sao? Hừ! Nàng đừng hòng mơ tưởng! Hai tròng mắt Từ Dạ toát ra vẻ sắc lạnh, ngữ khí hàn triệt như đông “Diệp Lạc! Tiễn nhân này! Ngươi cho là ngươi xuất cung, là có thể chạy thoát khỏi bàn tay bản thái tử sao? Bản thái tử nói cho ngươi biết, ngươi đừng vọng tưởng, ngươi thiếu bản thái tử, bản thái tử nhất định sẽ ở trên người ngươi đoạt lại gấp bội! Cho dù ngươi chạy trốn tới chân trời góc bể, bản thái tử cũng đem ngươi tìm được!” Cửa thư phòng bị người đẩy ra, một tiểu thái giám tiêu tam dục dục đi đến, vẻ mặt xanh mét bất an không yên nhìn sắc mặt Từ Dạ liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói “Thái tử gia, Linh sủng phi ở ngoài điện cầu kiến!” Từ Dạ mày kiếm khẽ nhíu, trong mắt hiện lên một tia không hòa hoãn, lạnh lùng nói “Nàng không ở Lưu Vân các, tới nơi này làm gì?” Tiểu thái giám cúi đầu xuống, đang muốn đáp lời, Diệp Linh đã chậm rãi đi đến, nàng liếc mắt nhìn tiểu thái giám, có điểm không vui nói “Ngươi trước lui ra, Bôn cung có việc cùng thái tử gia nói chuyện!” Tiểu thái giám hướng Từ Dạ nhìn thoáng qua, thấy Từ Dạ khẽ gật đầu, thế này mới yên tâm xoay người lui ra ngoài, cũng tùy tay đóng lại cửa thư phòng. Đợi tiểu thái giám kia rời đi, trên khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Linh lộ ra ý cười kiêu ngạo, nàng ôn nhu đi đến bên cạnh Từ Dạ, nhẹ nhàng ôm hai vai của hắn, ôn nhu nói “Dạ ca, Linh Nhi nghe nói, chàng đang truy chuyện Lạc cung bị cháy, cho nên Linh Nhi liền sang đây xem xem, thế nào? Có mạnh mẽ gì không? Tỷ tỷ bị chết rất oan, ta đây làm muội muội trong lòng cũng không yên tĩnh, hy vọng có thể sớm ngày tìm được hung thủ sát hại tỷ tỷ, có thể vì tỷ tỷ báo thù rửa hận, như vậy Linh Nhi cũng có công đạo đối phụ thân!” Từ Dạ sắc mặt trầm xuống, không vui đẩy tay Diệp Linh ra rồi đứng lên, tức giận nói “Ngươi có còn có mặt mũi nói đến tiện nhân kia ư?” Diệp Linh hơi sững sờ, ôn nhu hỏi “Dạ ca, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Từ Dạ lạnh lùng nhìn Diệp Linh, âm thanh lạnh nhạt nói “Ngươi không hảo hảo ở yên trong Lưu Vân các, chạy đến nơi này làm cái gì? Ngươi đừng nói với bản thái tử rằng ngươi cùng nàng tỷ muội tình thâm, muốn vì nàng báo thù rửa hận!” Diệp Linh cúi đầu xuống, trong mắt hiện lên một tia hờn giận, nàng cắn chặt răng, nói “Nàng dù sao cũng là tỷ tỷ của Linh Nhi . . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Mơng

Từ Dạ không đợi Diệp Linh nói xong, liền cười lạnh một tiếng, cắt đứt lời của nàng “Đủ rồi! Bản thái tử không muốn nghe chuyện ma quỷ tỷ muội tình thâm của các ngươi! Nếu ngươi muốn biết tin tức tiện nhân kia, như vậy bản thái tử sẽ nói cho ngươi, tiện nhân kia không có chết, bất quá, bản thái tử sẽ không để cho nàng ta thoải mái, bản thái tử nhất định sẽ làm cho nàng ta sống không bằng chết!” Diệp Lạc không chết! Tin tức này làm Diệp Linh

đột nhiên cả kinh, sau khi nghe Từ Dạ nói xong, khỏe mắt lại nhìn không được nhướng lên về mừng thầm, tuy rằng, nàng không biết Từ Dạ vì sao đột nhiên hận Diệp Lạc như thế, bất quá, đó cũng là chuyện đáng mừng cho nàng! Diệp Lạc không chết, nàng tuy rằng không thể cao hứng, nhưng Từ Dạ đối Diệp Lạc càng hận, nàng lại cao hứng! Bất quá, trong lòng nàng tuy rằng vui mừng vô cùng, ở ngoài mặt cũng không dám biểu lộ ra chút nào, nàng cúi thấp đầu, tiếp tục dùng ngữ khí sợ hãi hỏi “Đạ ca, tỷ tỷ không chết, hẳn là chuyện đáng cao hứng nha? Làm sao chàng lại tức giận như vậy? Chẳng lẽ tỷ tỷ lại làm cái gì sai sao?” Từ Dạ bỗng nhiên nắm chặt hai bả vai Diệp Linh, con ngươi đen thâm trầm nhìn thẳng hai mắt Diệp Linh, khỏe miệng mang theo một tia châm biếm, nói ” Nàng trở thành chánh phi của ta, người chẳng lẽ không hận nàng sao? Người bây giờ quan tâm nàng như vậy, chẳng lẽ không sợ nàng lại hồi cung? Hay hoặc là, kỳ thật ở trong lòng người, chỉ mong nàng ta đã chết?” Trong mắt Diệp Linh hiện lên một tia kinh hoàng, bất quá, nàng rất nhanh liền trấn định lại, dùng ánh mắt vô tội nhìn Từ Dạ, hoảng hốt nói “Đạ ca, làm sao chàng lại nói như vậy? Chẳng lẽ ngay cả chàng cũng không tin tưởng Linh Nhi sao? Linh Nhi thừa nhận, tỷ tỷ cùng chàng đại hôn, Linh Nhi quả thật rất đau đớn, nhưng đều là bởi vì Linh Nhi yêu chàng! Nhưng hiện tại Linh Nhi dù sao đã có thể ở bên cạnh hầu hạ chàng, cho nên, Linh Nhi cũng đã hài lòng, tuy rằng tỷ tỷ đối Linh Nhi luôn không quá thân cận, nhưng Linh Nhi thật sự không có hận tỷ tỷ, Đạ, chàng nhất định phải tin tưởng Linh Nhi. . . .” Từ Dạ sắc mặt âm trầm không ngừng nhìn Diệp Linh, dường như muốn nhìn thấu nội tâm suy nghĩ của nàng. Diệp Linh bị hắn nhìn chăm chăm có điểm không yên, đầu tư cúi thấp xuống bất an, không biết vì sao, Từ Dạ như vậy làm nàng sợ hãi, nàng phảng phất có một loại cảm giác bị hắn nhìn thấu nội tâm, nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng có điểm không thoải mái, người nam nhân trước mắt này, ngăn ngụt trong vòng mấy tháng, nàng rốt cuộc nhìn không thấu, sau khi hắn từ Hoa Sơn hồi cung, liền đối với nàng càng ngày càng lãnh đạm, cũng làm nàng càng ngày càng cảm thấy bất an! Trong quá khứ, thời điểm nàng cùng hắn ở một chỗ, hắn sẽ đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng, chưa bao giờ dùng ngữ khí lãnh đạm như thế cùng nàng nói chuyện, cho dù nàng có tính gây sự, làm nũng, hắn cũng là ôn nhu dỗ nàng, an ủi nàng, mà bây giờ, hắn thay đổi, từ lần trước sau sự kiện nàng sảy thai, hắn liền đối với nàng lãnh đạm rất nhiều, mà bây giờ, so với quá khứ càng lãnh đạm hơn, thậm chí có thể nói là lạnh nhạt! Nàng không cam lòng bị Từ Dạ đối đãi như thế, nhưng nàng lại không có biện pháp! Nàng muốn hắn sùng ái nàng như trước kia, nhưng lại nhận ra hiện tại nàng khó có thể tiếp cận hắn! Ngay tại thời điểm Diệp Linh càng ngày càng cảm thấy bất an, Từ Dạ bỗng nhiên lạnh lùng nở nụ cười, hắn buông Diệp Linh ra, không nói một lời, xoay người bước khỏi thư phòng. Sau khi thân ảnh Từ Dạ biến mất khỏi thư phòng, sắc mặt Diệp Linh nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, nàng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, hung tợn đập một cước vào bàn, sau đó mới cảm giác rời đi. Ngự hoa viên, gốc cây mai ngập tràn sắc hoa, gió lạnh khẽ thổi qua tạo thành từng mảnh đóa hoa hồng nhạt, xoay quanh giữa không trung, thoạt nhìn đẹp không sao tả xiết. Từ Ảnh đi dưới gió lạnh, thân hình cô độc giữa những cánh hoa, khuôn mặt tuấn mỹ đượm vẻ ưu thương, đôi mày kiếm khẽ nhíu chặt, đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng tắp. Hắn bỗng nhiên dừng bước, bên môi lộ ra một chút cười khờ, hiện tại Lạc cung đã bị thiêu cháy, lâu như vậy rồi, nhưng mỗi khi hắn đi tới nơi đây vẫn bất tri bất giác dừng bước. Nhìn khắp bầu trời đầy cánh hoa mai, hắn nhìn không được nhớ lại tình cảnh lần đó cùng nàng lần đầu gặp nhau, thân thái nàng nhã nhặn lịch sự, cùng ánh mắt ưu thương lạnh nhạt, này đó, cũng đã thật sâu in dấu vào trong lòng hắn, rốt cuộc không thể nào quên. Hắn khẽ lắc đầu, cảm giác mình thật sự ngu ngốc, một người rõ ràng đã không còn tồn tại nữa, hắn vì sao còn nhớ mãi không quên như vậy? Hắn lại cười chua xót, tiếp tục hướng về trước, mới đi được hai bước, hắn bỗng nhiên ngừng lại, thân mình khẽ run lên, bởi hắn nghe thấy tiếng cười quen thuộc! Thân thể hắn cứng ngắc, nín thở cẩn thận nghe, đúng vậy! Là thanh âm của nàng! Thanh âm quen thuộc này, đúng là từ vách tường bên kia Dạ vân điện truyền tới! Là nàng sao? Có phải hay không chính là nàng? Từ Ảnh cảm thấy trong lòng mừng rỡ, hắn cơ hồ không cần suy nghĩ, chân nhẹ nhàng nhảy trên mặt đất một chút, liền đi vào nơi đó. Ở trong vườn hoa hậu viện hẻo lánh của Dạ Vân điện, dưới tàng cây nở đầy hoa mai, một thân ảnh quen thuộc nhỏ nhắn đang nhẹ nhàng ngắt lấy hoa mai trên cây, mà bên cạnh bóng hình xinh đẹp này là một tiểu cung nữ đứng mặc lục y, chủ tớ hai người ý cười đầy mặt, đang chuyên tâm hái cánh hoa mai. Là nàng! Từ Ảnh thân hình đứng yên bất động tại chỗ, nhìn nữ nhân nhiều tháng qua chính mình tâm tâm niệm niệm tưởng nhớ, nội tâm hắn dâng lên một trận kích động, hắn thật sự rất muốn tiến lên đem nàng ôm vào lòng, nói cho nàng biết, hắn nhớ nàng đến cỡ nào! Trên thực tế, hắn quả thật đã làm như vậy, hắn cực kỳ nhanh đi đến bên cạnh Diệp Lạc, chăm rãi ôm nàng vào lòng, hai tay run nhẹ, hắn cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân, đem nàng găt gao ôm vào trong lòng của mình! Diệp Lạc chỉ cảm thấy một trận quay cuồng, nàng đã lọt vào một vòng tay ấm áp! Thanh nhi hô lên kinh hãi, nàng kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đối diện với đôi mắt ngạc nhiên mừng rỡ, con ngươi đen lộ rõ vẻ thâm tình. Từ Ảnh vui đùa thật sâu vào mái tóc đen mượt của Diệp Lạc, ngửi hương thơm quen thuộc, hắn cơ hồ kích động nói không nên lời, hắn không dám, hắn thậm chí ngay cả động cũng không dám động, hắn đang sợ, hắn sợ đây là một giấc mộng! Hắn sợ hãi, tình mộng, hắn sẽ không thấy được nàng! Nhưng bây giờ, nàng đang ngay tại trong ngực hắn, thân thể vẫn mềm mại như vậy, đích thực đây là sự thật, nếu đây là một giấc mộng, như vậy, hắn tình nguyện vĩnh viễn cũng không tỉnh lại! Cho dù là mộng, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn là đủ rồi! Quan chi là Địa Ngục vạn kiếp bất phục, có nàng ở bên cạnh hắn, hắn cũng cảm thấy vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 105: Giã dựa thống khổ

Hoa ở giữa không trung xoay quanh khắp bầu trời, sau đó lơ đãng bay xuống hai nhân ảnh đang ôm nhau, trong khoảnh khắc đó thời gian như dừng lại, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có gió lạnh thổi qua, cuốn theo đóa hoa hồng nhạt bay bay phát ra thanh âm rất nhỏ. Thanh nhi kinh hô, tiếng kêu nức nện trong cổ họng, nàng tròn mắt há hốc mồm nhìn hai người đang găt gao ôm nhau cùng một chỗ, trong nháy mắt, nàng đột nhiên cảm thấy khung cảnh này quá đẹp, nàng chợt rung động, nàng thậm chí quên mất, nàng hẳn là nên lên tiếng nhắc nhở hai người kia không nên ôm nhau cùng một chỗ. Diệp Lạc bị Từ Ảnh ôm chặt vào trong ngực, nàng theo bản năng muốn đẩy ra, nhưng bởi giọt nước mắt nóng hổi rơi trên hai má nàng mà dừng tay lại. Từ Ảnh găt gao ôm chặt lấy Diệp Lạc, tựa hồ như muốn cùng nàng hòa thành một thể, cảm giác mát mát mà lại có được khiến hắn mừng như điên, làm hắn nhìn không được chảy xuống dòng lệ nóng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên gương mặt Diệp Lạc, sau đó dọc theo chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng, hòa vào cánh hoa đang bay đầy xung quanh. Qua thật lâu sau, Từ Ảnh mới chậm rãi buông Diệp Lạc ra, bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng xoa dung nhan trong gió rét có chút hơi lạnh lẽo, động tác cẩn thận, giống như Diệp Lạc là một thứ đồ sứ tinh xảo, chỉ cần chạm nhẹ có thể làm vỡ, thanh âm hắn khàn khàn, tiểu tâm dục dục nói ” Lạc nhi, là nàng sao? Thật là nàng sao? Ta không phải đang nằm mơ đấy chứ?” Diệp Lạc bị ánh mắt thâm tình kia làm kinh ngạc, nàng không thể tin được thiếu niên áo trắng trước mắt này, hơn hai tháng không gặp, thiếu niên từng thân thái phi dương hăng hái đã thay đổi rất nhiều, dung nhan tuấn mỹ tiêu tụy không ít, trên vầng trán ôn hòa mỉm cười đã không còn nữa, thay vào đó là sự nồng đậm ưu thương. Đôi mắt ánh mắt thâm tình như vậy, Diệp Lạc có điểm mất tự nhiên, nàng hơi hơi tránh né, nhẹ nhàng đẩy Từ Ảnh ra, miễn cưỡng cười cười, nói ” Ứng Vương gia, đã lâu không gặp.” Từ Ảnh thấy Diệp Lạc thái độ lãnh đạm, trong lòng mắt đen xinh đẹp hiện lên một tia âm đạm, bất quá, hắn vẫn si ngốc nhìn Diệp Lạc, ấp úng nói “Lạc nhi, nàng biết không? Ta thật sự rất nhớ nàng, rất nhớ nàng. . . . . Thời điểm biết được Lạc cung cháy, ta thật sự muốn phát

điên rồi . . . .” Diệp Lạc kinh ngạc nhìn thiếu niên ưu thương trước mắt , trong lòng có điểm không biết làm sao, nằng theo bản năng lui về phía sau, trong lòng nằng, lần đầu tiên có sự sợ hãi cùng lần tránh. Bởi vì, nằng sợ nhìn đến ánh mắt thâm tình kia, tình cảm không che dấu chút nào, khiến nằng muốn thoát ra khỏi nó ngay lập tức! Từ Ánh nhìn động tác Diệp Lạc theo bản năng , trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một chút cười chua xót , nằng vẫn đối với hấn lãnh đạm như thế, vẫn là phòng bị hấn, bất kể là quá khứ, hay là hiện tại, lòng của nằng, thủy chung cũng không thuộc về hấn, không phải sao? Từ Ánh trong lòng chua xót, từng đợt ghen tuông xông lên đầu, hấn tự giễu cười cười, cưỡng bức chính mình dùng ngữ khí thản nhiên “Lạc nhi, thực xin lỗi, vừa mới rồi là ta quá kích động, đã khiến nằng sợ phải không?” Diệp Lạc lặng yên nhìn thiếu niên vẻ mặt ưu thương , lòng của nằng, hiện tại mới chậm rãi bình tĩnh lại, hấn đối với nằng thâm tình, khi hấn nháy mắt không không chế được đem nằng ôm trong lòng , nằng cũng đã biết, thiếu niên này, đã thật sâu yêu nằng, bởi vì, nằng có thể cảm giác được, nội tâm của hấn đang run rẩy, là cảm giác nhìn thấy nằng mà mừng rỡ như điên! Hiện tại Ứng Vương làm nằng cảm thấy xa lạ, không biết làm sao, Từ Ánh trong quá khứ, trên mặt luôn mỉm cười lộ vẻ thản nhiên ôn hòa , từng bá đạo tuyên bố hấn yêu nằng, mà bây giờ, Ứng Vương mặt ngoài ôn hòa, nội tâm cuồng ngạo đã không thấy nữa, thay vào đó là một thiếu niên thoát nhìn đầy tâm sự mang vẻ mặt ưu thương ! Nếu là Ứng Vương ngoài mặt trong lòng không đồng nhất như trước kia, nằng có thể lạnh nhạt đối mặt, nhưng bây giờ thiếu niên này ánh mắt thâm tình, vẻ mặt ưu thương lại làm nằng không biết đối mặt như thế nào, nếu như là hấn trong quá khứ, nằng có thể mặt không đổi sắc lớn tiếng mắng hấn vô lễ, mà đối mặt thiếu niên hiện tại nội tâm yếu ớt này, nằng lại cảm thấy nếu cự tuyệt lại là một loại tội lỗi! Hơn hai tháng nằng rời cung, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện gì đã làm Vương gia bề ngoài ôn nhuận như ngọc, nội tâm sâu thẳm không dò thấy này thành thiếu niên tiêu tụy đến thế? Chẳng lẽ, chuyện Lạc cung cháy và sự biến mất của nằng, đã thật sự thương tổn hấn sâu như vậy sao? Nếu không phải bởi vì nằng, như vậy là vì cái gì? Diệp Lạc hồi lại tinh thần, hơi lắc đầu, nằng cảm giác, hiện tại đối mặt hấn, nằng đã không thể lạnh nhạt như trước, là bởi vì ánh mắt ưu thương của hấn sao? Hay là bởi vì trong mắt của hấn là sự cố chấp cùng thống khổ? Nằng không biết, nằng thật sự không biết, nhưng bất kể là cái gì, thứ hấn muốn , nằng trong quá khứ cho không nổi, hiện tại càng ccho không nổi. Nằng phải vĩnh viễn đứng bên nam nhân lãnh khốc vô tình , giúp hấn đi lên ngôi vị hoàng đế, vì hấn cùng cố nghiệp lớn, mà hấn, thiếu niên ưu thương này , nằng nhất định cùng hấn vô duyên, đến cuối cùng, nếu Từ Dạ đi lên ngôi vị hoàng đế, nằng sẽ trở thành người thương tổn hấn sâu nhất! Nghĩ đến Từ Dạ, nam nhân lãnh khốc kia, trong mắt Diệp Lạc hiện lên một chút âm trầm. Nhìn Diệp Lạc trầm mặc, trong lòng Từ Ánh cảm thấy một mảnh thê lương, hấn biết, nằng cự tuyệt tình yêu của hấn! Hấn hiện tại, còn xứng yêu nằng sao? Nếu như nói, trong quá khứ, hấn là Vương gia cao cao tại thượng , còn có năng lực yêu nằng che chở nằng, nhưng hấn hiện tại, cái gì cũng không cấp được nằng, hấn hiện tại chẳng qua là một nghiệt chủng hèn mọn , là sỉ nhục của Từ gia, là sỉ nhục của cả Tây Lương quốc! Từ Ánh chỉ cảm thấy tâm càng ngày càng lạnh, cả người giống như ngã vào băng tuyết, hấn nhìn không được run nhẹ, sắc mặt hấn tái nhợt không có một tia huyết sắc, nội tâm kia đau đớn kịch liệt, làm hấn cơ hồ thở được ! Hấn thống khổ nhắm hai mắt lại, ở nơi khóe mắt, một giọt nước mắt trong suốt lặng yên chảy xuống, sau đó rơi tan biến vào khoảng không. Gió, ở nháy mắt giống như mạnh hơn rất nhiều, đóa hoa bay xuống trên mặt đất , lại bị nó không tiếng động cuốn lên giữa không trung, Thanh nhi lặng yên đứng dưới tàng cây mai , đột nhiên cảm giác được rất lạnh, nằng nhìn không được run rẩy một chút, sau đó kim lòng không đậu nắm thật chặt áo khoác trên người có điểm đơn bạc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Cô phụ

Diệp Lạc vẫn không nhúc nhích đứng dưới tàng cây mai, nằng giống như bị đông cứng lại, hai mắt nhìn về phương hướng Từ Ánh biến mất, ánh mắt một mảnh trống rỗng u buồn. Ánh mắt Thanh nhi tràn đầy đồng tình , nhìn phương hướng Từ Ánh rời khỏi, sau đó nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Diệp Lạc, nhẹ giọng nói “Tiểu thư. . . .” Diệp Lạc thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng thở dài một hơi, thản nhiên đối Thanh nhi nói ” Thanh nhi, hoa đã đủ dùng rồi, chúng ta trở về thôi!” Nói xong, Diệp Lạc không để ý tới Thanh nhi muốn nói lại thôi , xoay người thản nhiên hướng lãnh cung cách đó không xa đi đến. Thanh nhi bất đắc dĩ nhún vai, sau đó cũng đuổi theo thân ảnh Diệp Lạc , bước nhanh đi theo. Mà ở sau lưng các nằng, cách đó trong bụi hoa rậm rạp không xa , một ánh mắt che kín hận ý , lạnh lùng, vô cùng oán độc nhìn thẳng bóng lưng Diệp Lạc, mãi cho đến khi thân ảnh Diệp Lạc cùng Thanh nhi biến mất ở vườn hoa. Diệp Linh sắc mặt âm trầm từ bụi hoa chậm rãi đi ra, hận ý che kín khuôn mặt, khăn thủ cầm trên tay bị nằng dùng sức xoắn thành một khối, cơ hồ muốn rách nát đi! Hôm nay, Từ Dạ chính mồm nói cho nằng biết, rằng Diệp Lạc chưa chết, trong lòng nằng tuy rằng hoài nghi, nhưng nằng cũng không để trong lòng, bởi cho dù Diệp Lạc không chết, lấy thái độ Từ Dạ đối với nằng ta thì dù sao cũng không có cơ hội hồi cung rồi! Nhưng nằng như thế nào cũng không nghĩ đến, ngay tại trên đường nằng từ thư phòng Dạ Vân điện trở về Vân các , đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, nằng vừa mới trong thư phòng bị Từ Dạ lạnh nhạt, chính là đang một bụng oán khí, lúc này nghe được có người chẳng biết quy củ hô to gọi nhỏ như thế, trong lòng không hồn giận, liền hướng phương hướng tiếng kinh hô đi tới, nằng muốn nhìn, là cung nhân lớn mật nào làm vậy chẳng biết quy củ như thế! Ai biết rằng, nằng đi tới nơi này, lại nhìn thấy một màn Diệp Lạc cùng Từ Ánh ôm nhau! Thấy một màn này, lòng đó kị hừng hực cơ hồ đem nằng bao phủ, Ứng vương kia tự cao tự đại, vài ngày trước nhục nhã nằng , cư nhiên hôm nay lại đem nữ nhân xấu xí cái gì cũng không bằng nằng ôm vào trong ngực! Nằng còn nhớ rõ, hôm ấy nơi phế tích Lạc cung, Ứng Vương nhìn nằng khinh bỉ, không chút lưu tình nào , hung hăng nhục nhã nằng! Hấn nói, hấn không phải Từ Dạ, hấn sẽ không thích nữ nhân dâm tục như nằng vậy! Mà nay, hấn lại tìm mọi cách che chở đem nữ nhân xấu xí này ôm vào trong ngực! Nghĩ đến đây, Diệp Linh hận đến cơ hồ đem đôi môi đỏ mọng cắn nát, nằng rốt cuộc có gì kém Diệp Lạc? Nằng từ nhỏ thông minh hơn người, biết thư biết lễ, hơn nữa, có bề ngoài mỹ mạo, nữ nhân xấu xí kia chẳng có điểm gì có thể cùng nằng so sánh? Đang lúc mọi người ánh mắt hâm mộ tập trung vào nằng luôn luôn tâm cao khí ngạo, cho tới bây giờ cũng không đem Diệp Lạc tướng mạo thường thường để vào mắt, mà nằng như thế nào cũng không có nghĩ đến, nữ nhân xấu xí nằng luôn xem thường không để vào mắt , cư nhiên có thể dễ dàng chiếm được lòng Ứng Vương kiêu ngạo tuấn mỹ kia! Mà nằng, tâm tình nằng thổ lộ với hấn, lại bị hấn vô tình giấu lên nhục nhã! Nhục nhã như vậy bảo nằng làm sao có thể chịu được? Diệp Linh trong mắt lóe lên hận ý nồng đậm! Diệp Lạc, nằng tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Nhìn phương hướng Diệp Lạc biến mất, trên mặt Diệp Linh lộ ra một chút ý cười ác độc. Tiên nhân, người cho là người trốn ở chỗ này, là có thể bình yên vô sự sao? Hừ! Nếu bị người biết, người còn chưa có chết, hơn nữa còn tránh ở trong lãnh cung Dạ Vân điện cùng nam nhân khác hẹn hò, người, sẽ có kết cục gì đây? Bóng đêm chậm rãi buông xuống, cảnh sắc chung quanh bắt đầu trở nên có điểm mờ mịt, mà bóng Diệp Linh kia cười lạnh dữ tợn , làm người ta thoát nhìn không rét mà run, qua thật lâu sau, Diệp Linh mới hàm chứa cười lạnh, chậm rãi hướng Lưu Vân các đi đến. Lãnh cung, Diệp Lạc lặng yên ngồi ở trên ghế cũ nát, hai hàng lông mày khẽ nhíu. Không biết vì sao, tuần dung ưu thương của Từ Ánh lại lần nữa trong đầu nằng mãi chưa tan, đối mặt với Từ Ánh như vậy, lại chuyện cùng Từ Dạ trong vách núi hôm nọ, khiến lòng nằng hơi nhói lên đau đớn. Thanh nhi bụng đói ăn nóng hổi đi đến, nằng cầm khay trong tay nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, sau đó nhẹ giọng đối Diệp Lạc nói ” Tiểu thư, ăn trước chút điểm tâm đi!” Diệp Lạc chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói “Thanh nhi, muội không cần làm mấy thứ đó, ta bây giờ không

muốn ăn.” Không biết vì sao, nàng gần đây thường cảm thấy thân thể rất mệt mỏi, điểm tâm đưa lên nàng cũng không ăn nổi. Thanh nhi đi đến bên cạnh Diệp Lạc, ngồi xuống, chần chờ một chút, hỏi “Tiểu thư, có phải người đang suy nghĩ chuyện vừa mới này?” Diệp Lạc khẽ lắc đầu, trong lòng nàng hiện tại rầu rĩ, nàng cũng không biết, nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì, nàng hiện tại tiến cung cấp tốc bất đắc dĩ, vốn muốn vào cung trợ Tử Dạ đăng cơ, liền lặng yên rời đi, nhưng bây giờ ở trong lúc vô ý bị Ứng Vương là phát hiện hành tung, vậy là nàng lại bị cuốn vào một hồi cuồng phong bạo vũ không thể tránh khỏi ư? Thanh nhi thấy Diệp Lạc trầm tư nhũn mảy, bỗng nhiên nói “Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy, Ứng Vương đối tiểu thư là thực tâm! Nô tỳ hôm nay đi ra ngoài thăm dò tin tức, nghe Yến đào tỷ tỷ nói, thời điểm Lạc cung bị thiêu, Ứng Vương tưởng tiểu thư còn ở bên trong Lạc cung, gấp đến độ ngất đi, này Ứng Vương nha, anh tuần lại ôn nhu, đối tiểu thư lại là si tình khó tìm, tiểu thư, người thành thật nói cho nô tỳ, người có hay không động tâm?” Diệp Lạc nghe xong lời Thanh nhi nói, sắc mặt trầm xuống, nhẹ giọng mắng nói “Thanh nhi! Không nên nói bậy!” Thanh nhi bị Diệp Lạc mắng, không dám nói nữa, nhẹ nhàng thề lưỡi, sau đó nói “Được rồi, nô tỳ không nói là được! Tiểu thư, đồ ăn mau nguội, người hay là trước dùng bữa thôi!” Diệp Lạc sắc mặt trầm lại, nghiêm giọng nói “Thanh nhi, về sau không được nói bậy nữa! Muội đừng quên, ta sớm đã gả đi rồi! Thế nào có thể cùng với nam tử khác dây dưa? Như vậy, ta chẳng phải là. . . chẳng phải là. . . .” Câu nói kế tiếp, Diệp Lạc không nói thêm gì nữa. Thanh nhi cúi đầu, cũng biết chính mình liêu lĩnh, lỗ mắng, tiểu thư sớm đã cùng thái tử kết hôn, như thế nào có thể cùng Ứng Vương ở một chỗ đâu? Ai, xem ra, mối tình thâm thiết của Ứng Vương, tiểu thư chỉ sợ là sẽ cô phụ! Thanh nhi trong lòng thở dài, không dám nhắc lại, cùng Diệp Lạc lặng yên ăn chút điểm tâm. Bỗng nhiên, cửa sổ cũ nát nơi lãnh cung vang lên một tiếng “Ai?” Thanh nhi tinh táo đặt chén đĩa trong tay xuống, hướng nơi phát ra âm thanh kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 107: Tâm tê phế liệt

Đã thấy rõ người tới là ai, Thanh nhi không khỏi ngây ngẩn cả người, nàng kinh ngạc nhìn thiếu niên áo trắng đứng cô độc trong bóng đêm sau cửa gỗ kia, theo bản năng nói “Ứng Vương gia? Làm sao ngài lại ở chỗ này?” Từ Ảnh bối rối nhìn Thanh nhi “Ta. . . . .” Hần nhìn thoáng qua Diệp Lạc đang lặng ngồi ở cách đó không xa, thanh âm ngập ngừng, biểu tình buồn bã. Thanh nhi có điểm không biết làm sao nhìn Từ Ảnh, sau đó lại quay đầu nhìn Diệp Lạc, nhất thời không biết làm như thế nào cho phải. Không khí bỗng lặng ngắt như tờ, ai cũng không nói gì, Từ Ảnh si ngốc nhìn Diệp Lạc, cũng không nhúc nhích, trên bầu trời kia từng bông tuyết thật nhỏ, nhẹ nhàng mà rơi xuống trên vai hắn, mà hắn, cả người cũng không nhúc nhích, giống như đã hòa cùng với tuyết. Qua thật lâu sau, Diệp Lạc chậm rãi từ trên ghế đứng lên, xoay người, biểu tình lạnh nhạt nhìn Từ Ảnh đứng ngoài cửa sổ, thản nhiên nói “Nếu đến đây rồi, thì vào trong vậy!” Trong mắt Từ Ảnh hiện lên tia vui mừng, thân thủ nhẹ theo ngoài cửa sổ tiến vào. Thanh nhi khóe miệng giương lên nụ cười, xoay người đi ra ngoài, cũng tùy tay nhẹ nhàng mà vì bọn họ đóng cửa lại. Sau khi Thanh nhi rời đi, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, trầm mặc như thế một hồi, Diệp Lạc bỗng nhiên nhẹ thở dài một hơi, từ ống tay áo lấy ra chiếc khăn thêu trắng muốt, đưa cho Từ Ảnh, thản nhiên nói “Tuyết tan, sẽ thấm ướt quần áo, tạm thời lau qua đi đã” Từ Ảnh không nhận lấy khăn thêu trong tay Diệp Lạc, mà là một phen cầm lấy tay nàng, trong tròng mắt đen hiện lên ánh sáng hoang mang, thanh âm khàn khàn nói “Lạc nhi, trong lòng nàng cũng có ta đúng hay không?” Diệp Lạc tay hơi dùng sức, định rút ra, bất đắc dĩ, tay bị Từ Ảnh nắm chặt, nàng nhất thời không thể gỡ, nàng nhũn mảy, có chút không vui nói “Ứng Vương gia. . . Kỳ thật ta. . . . .” Diệp Lạc lời còn chưa nói hết, đã bị Từ Ảnh một phen kéo vào trong lòng, hai tay hắn gắt gao ôm lấy nàng, đem nàng ôm thật sâu vào trong lòng, thanh âm run rẩy nói “Lạc nhi. . . Theo ta đi. . . Chúng ta lúc này rời khỏi đây. . . Được không. . . . ?” Sau khi biết được thân thể của mình, hắn mất hết can đảm, vốn định đến Lạc cung lần cuối, cùng nàng cáo biệt, lại ngoài ý muốn kinh hi phát hiện nàng còn chưa chết, nhưng sau khi mừng như điên, nàng lại phòng bị cùng xa cách hắn, lòng bị tổn thương nặng nề, tâm tê phế liệt, hắn vốn định bỏ đi rất xa, rời khỏi hoàng cung, lãng quên nàng, nhưng hắn vẫn không làm được, hắn đi đến cửa cung, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn quay trở lại, hắn tự nói với mình, chỉ cần liếc nhìn nàng một cái, rồi hắn sẽ bước đi, chỉ cần liếc mắt một cái là tốt rồi! Nhưng hắn lại nghe thấy lời trong lòng của nàng, nàng không tiếp nhận hắn, là vì hoàng huynh sao? Chung quy trong lòng nàng vẫn có hắn? Chỉ bởi vì nàng là phi tử hoàng huynh, cho nên mới không tiếp nhận hắn, đúng vậy không? Nghĩ đến đây, tim của hắn nhin không được mừng như điên run rẩy lên, có suy nghĩ này, hắn càng không buông được, hắn quyết định, cho dù phải rời khỏi, hắn cũng muốn mang theo nàng cùng nhau rời đi! Diệp Lạc bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực, không thể động đậy, không khỏi hơi tránh né nói “Ứng Vương gia, người buông. . . . .” “Không, ta không buông! Lạc nhi, ta thề rằng, nàng sẽ rời ta mà đi đúng không? Ta không buông, đối với nàng, ta vĩnh viễn sẽ không buông tay!” Biểu tình Từ Ảnh có điểm cuồng loạn, hai tay ôm Diệp Lạc càng lúc càng chặt. Diệp Lạc bị hắn ôm cơ hồ thở không được, nàng không thể không dùng tới nội lực, đem Từ Ảnh đẩy ra, sau đó mạnh tay nặng nề tát hắn một cái! Từ Ảnh ngây ngẩn cả người, hắn kinh ngạc xoa bên má, cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế, lại một lần nữa chậm rãi tràn ra. Diệp Lạc hít một hơi thật sâu, yên lặng nhìn Từ Ảnh, biểu tình bình tĩnh nói “Ứng Vương gia, người không nên đối với ta vô lễ như thế, nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi ta là hoàng tẩu của người!” Hai từ hoàng tẩu, làm Từ Ảnh nhin không được lão đảo một cái, hắn chỉ cảm thấy lòng quặn lại, đau quá! Nàng đánh hắn, mắng hắn, hắn sẽ không thống khổ như vậy, nhưng là, nàng lại tàn nhẫn, bình tĩnh nói cho hắn biết sự thật tàn khốc, nàng, là hoàng tẩu của hắn! Không! Hắn đã sớm biết, không phải sao? Từ vừa mới bắt đầu, hắn đã biết nữ nhân này là hoàng tẩu của hắn, là chính phi của Tử Dạ. Nhưng hắn vẫn rơi vào nó, hắn vẫn dần dần để mất lòng mình, hắn yêu nàng, không thể kiểm chế, điên cuồng mà yêu nàng! Nhưng nàng lại tàn nhẫn, một lần lại một lần trốn tránh hắn, chẳng lẽ, thực tâm nàng không có hắn hay sao? Chẳng lẽ, hắn thật sự kém hoàng huynh? Vì sao? Vì sao trong lòng nàng chỉ có hoàng huynh, lại không nguyện ý liếc hắn một cái? Tim hắn như rỉ máu, hắn từng bước một lui về phía sau, hai tròng mắt nhìn thẳng Diệp Lạc, ngữ khí vô cùng kiên quyết, gần từng tiếng nói “Lạc nhi! Ta sẽ không buông tay! Đối với nàng, ta vĩnh viễn sẽ không buông tay!” TM: ôi cái câu này của anh ý T^T~ khiến ta đau lòng quá : « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Đăng Thị Phi Khanh21.03 18/03/2014 nữ chính không quyết đoán, dây dưa, nam chính thì thông minh nhưng không đủ lí trí giải quyết chuyện tình cảm, Từ Ảnh thì có cảm giác mang bản chất tiểu nhân quá đi,hix

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Buồn bã

Diệp Lạc không hề động, nàng đứng ở bên cửa sổ, lặng yên nhìn Từ Dạ. Trước khi hồi cung, nàng từng nghĩ rằng nàng có thể quên hẳn, cho dù không thể nào quên, nàng cũng có thể bình tĩnh lạnh nhạt đối mặt hẳn! Nhưng nàng phát hiện nàng sai lầm rồi, hiện tại, thời điểm người nam nhân này xuất hiện ở trước mặt nàng, vẫn khiến sâu trong lòng nàng nhói lên đau đớn. Nội tâm đau đớn, làm Diệp Lạc theo bản năng nắm chặt hai tay, móng tay không lưu tình chút nào cắm thật sâu vào trong thịt, nàng cần thân thể đau đớn đến duy trì sự bình tĩnh, nàng sợ hãi chính mình hội không khống chế được, cái gì cũng không để ý mà chạy trốn đi! Còn Từ Dạ, nhìn thấy Diệp Lạc, trừ bỏ trong lòng là sự phẫn nộ, nội tâm ở chỗ sâu nhất lại có cảm giác không rõ ràng! Hẳn hận nàng, hận nàng sau lưng phản bội hẳn, hận nàng là nữ nhân phụ hoàng giao cho hẳn! Nhưng mỗi lần nhìn thấy nàng, nội tâm sâu trong hẳn hơi dao động, đó là cảm giác gì, ngay cả chính hẳn cũng không biết! Hẳn thậm chí không biết, loại cảm giác này bắt đầu từ khi nào. Diệp Linh nhìn Diệp Lạc, trong mắt hiện lên một tia oán hận, oán hận chột lóe lướt qua, nàng cực kỳ nhanh đổi lại vẻ mặt kinh hi, bước nhanh đi đến bên cạnh Diệp Lạc, kéo tay Diệp Lạc, ngữ khí dị thường thân thiết nói “Tỷ tỷ, tỷ không có việc gì, thật là tốt quá! Tỷ biết không? Khi nghe tin Lạc cung gặp hỏa hoạn, Linh Nhi thật sự sợ hãi, còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại tỷ nữa chứ. . . . . Nếu tỷ tỷ xảy ra chuyện gì, Linh Nhi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. . . . . May mắn tỷ tỷ không có việc gì, thật sự là cảm ơn trời đất nha. . . . .” Nói đến câu sau, thanh âm Diệp Linh nghẹn ngào, đầu khẽ cúi thấp xuống, giống như khó có thể nói tiếp. Diệp Lạc nhẹ nhàng rút tay ra, khóe miệng giương lên ý cười trào phúng, thân nhiên nhìn Diệp Linh liếc mắt một cái, mặt không thay đổi nói ” Thật không? Bốn cung thân làm tỷ tỷ như vậy là không đúng rồi, sao có thể để lệnh muội thương tâm đây?” Diệp Linh cúi thấp đầu, cắn cắn môi, bỗng nhiên cười nói “Tỷ tỷ, chúng ta là tỷ muội mà, muội sao có thể không quan tâm tỷ tỷ chứ?” Diệp Lạc bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói ” Thật không? Ta còn tưởng rằng, người ước gì ta chết đi? Nguyên lai là ta trách lầm muội muội rồi!” Nói xong, Diệp Lạc không để ý tới Diệp Linh nữa, quay đầu nhìn về phía Từ Dạ đang đứng ở trước cửa, thân nhiên hỏi “Không biết thái tử điện hạ đêm khuya đến tìm là có việc gì?” Từ Dạ sắc mặt âm lệ, trên khuôn mặt lãnh tuấn không có một tia biểu tình, tròng mắt hung hăng nhìn thẳng Diệp Lạc, lạnh lùng nói: “Hảo cho một Thái Tử Phi! Bản thái tử nghĩ rằng người đã bỏ trốn khỏi hoàng cung, lại không thể tưởng được, đồ tiện nhân người thế nhưng lại không coi bản thái tử ra gì, ở nơi đây hện hò cùng tình nhân sao?” Diệp Lạc khi nhìn thấy Từ Dạ cùng Diệp Linh đột nhiên xuất hiện ở lãnh cung, cảm thấy đã đoán được ý đồ đến đây của Từ Dạ, lúc này thấy hẳn không phân tốt xấu, tùy ý vũ nhục nàng, trong lòng nàng vẫn là một trận đau đớn, hẳn đối với nàng, chẳng lẽ thật sự không tin nhiệm như vậy sao? Nhớ tới những tháng ngày ở vách núi đen cùng hẳn, hiện tại nhìn lại biểu tình lãnh khốc vô tình của hẳn, Diệp Lạc trong lòng một mảnh buồn bã. Nàng quật cường quay đầu, không muốn lại nhìn thấy nam nhân vô tình này. Từ Dạ thấy Diệp Lạc trầm mặc không nói, trong lòng lại phẫn nộ, hẳn bước đi lên trước, một phen nắm cầm Diệp Lạc , tức giận quát “Tiện nhân! Người dám can đảm thiêu tâm cung mẫu phi ta , bản thái tử tuyệt đối không tha cho ngươi! Nói! Gian phu của ngươi là ai? Ngươi nói ra , bản thái tử có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu không, đừng trách bản thái tử thù hằn vô tình!” Nghe được những lời vô tình như thế, Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng lạnh buốt, nàng quật cường nhìn Từ Dạ, nước mắt ngập tràn, nàng thê lương cười, nói ” Từ Dạ, ở trong mắt của ngươi, ta chính là như vậy sao? Vì sao phải một lần lại một lần vũ nhục ta? Ta rốt cuộc làm sai cái gì?” Nhìn ánh mắt đau thương của Diệp Lạc, trong lòng Từ Dạ chột hiện lên một tia quen thuộc, trong trí nhớ hẳn không khỏi hiện lên dung nhan khuynh thành đang ở sâu trong nội tâm hẳn, thế nên hẳn lại có một tia không đành lòng, tay nắm cầm Diệp Lạc, cũng không khỏi buông nhẹ đi nhiều. Trong mắt Từ Dạ hiện lên tia không đành lòng, há có thể tránh được ánh nhìn của Diệp Linh ? Nàng sợ Từ Dạ sẽ mềm lòng, bỗng nhiên ở trong lãnh cung nhìn lướt qua, ôn nhu nói “Dạ, sự tình có lẽ cũng không phải như chàng nghĩ, tuy rằng vừa mới có cung nhân nói tỷ tỷ cùng Ứng Vương gia cùng một chỗ, có thể chỉ là trùng hợp thôi! Làm sao chàng có thể nói tỷ tỷ như vậy chứ? Hơn nữa, tỷ tỷ ẩn thân ở nơi này, có lẽ là có nguyên nhân khác chẳng?” Lời Diệp Linh vừa nói, đúng là đã nhắc nhở Từ Dạ mục đích tiến đến lãnh cung, khó có được cơ hội tốt để chinh Diệp Lạc như vậy , nàng làm sao có thể không nắm chặt? Quả nhiên, Từ Dạ nghe xong lời Diệp Linh nói, tia không đành lòng kia nháy mắt không còn sót lại chút gì, vốn đang bình ổn tức giận lại đột nhiên dâng lên, hẳn mạnh tay dương lên đánh Diệp Lạc một bạt tai, tức giận quát “Đồ dám phụ không biết xấu hổ ! Ngươi dám phản bội bản thái tử?” Sau khi Diệp Lạc từ núi Thiên Hoa trở về, không biết vì sao, thân thể trở nên cực kỳ suy yếu, trừ bỏ thường cảm thấy mệt mỏi, nàng còn cảm thấy chán ăn, nàng hôm nay không có ăn uống gì, thân thể vốn suy yếu, hiện tại bị hẳn đánh một bạt tai, nàng chỉ cảm thấy trong miệng một dòng chất lỏng mặn chát rãi chảy ra, một tia máu tươi dọc theo khóe miệng chảy xuống, nàng cảm thấy mê muội, thân thể nàng choáng váng, không cầm cự được nữa, nàng ngã khụy xuống đất. Thanh nhi thét lên một tiếng kinh hãi, dưới tình thế cấp bách, hướng Diệp Lạc chạy tới, nàng đem Diệp Lạc đỡ lên, thất kinh kêu lên “Tiểu thư, người làm sao vậy?” Diệp Lạc chỉ cảm thấy thân thể như nhũn ra, không có một tia khí lực, miễn cưỡng đối Thanh nhi lắc đầu, khóe miệng chậm rãi chảy xuống máu tươi, nhỏ giọt trên quần áo, nhìn giống như từng đóa hoa nở rộ tiền diễm , thoạt nhìn làm người ta thấy ghê người! Nhìn Diệp Lạc suy yếu như vậy, cùng đầu tay in trên má nàng, Thanh nhi trong lòng không khỏi giận dữ, nàng quay đầu giận trừng mắt nhìn Từ Dạ, tức giận nói “Thái tử gia! Làm sao ngươi có thể đối với tiểu thư nhà ta như thế? Nếu là ngươi không thích tiểu thư nhà ta, đại khái có thể bỏ tiểu thư nhà ta, ngươi nghĩ rằng ta và tiểu thư cần cái vương vị Thái Tử Phi sao? Nếu không phải bởi vì hoàng thượng. . . . .” Thanh nhi nói còn chưa dứt lời, Diệp Lạc bỗng nhiên dùng hết khí lực toàn thân bắt lấy hai vai nhi , thống khổ nói “Thanh nhi! Không nên nói nữa!” Thanh nhi quay đầu nhìn mặt sưng đỏ của Diệp Lạc, trong lòng không khỏi đau xót, nghẹn ngào thanh âm nói “Tiểu thư. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Tranh đoạt

Diệp Linh nhìn thoáng qua chủ tớ hai người Diệp Lạc đang ôm nhau trên mặt đất kia , khóe miệng giương lên ý cười thấy người gặp họa, nàng không đợi Từ Dạ mở miệng, bỗng nhiên về mặt đau lòng nhìn Diệp Lạc chỉ trích nói: ” Tỷ tỷ, làm sao tỷ có thể làm như vậy chứ? Tỷ là Thái Tử Phi, làm sao có thể cùng Ứng Vương. . . . . Ai. . . . .” Nói tới đây, Diệp Linh nhu thuận chuyển hướng Từ Dạ nói ” Dạ, chàng cũng đừng sinh tức giận với tỷ tỷ , phát sinh

chuyện như vậy, nói ra cũng không dễ nghe, nhưng nàng dù sao cũng là tỷ tỷ Linh Nhi . . . . Dạ, chàng cũng đừng làm khó tỷ tỷ!”

Thanh nhi nghe vậy, trong lòng buồn bực, nàng cũng nhịn không được nữa, quay đầu hung hăng trừng Diệp Linh, tức giận nói “Nhi tiểu thư! Ngươi không cần ngấm máu phun người! Con mắt nào của ngươi nhìn thấy tiểu thư nhà ta cùng Ứng Vương gia ở cùng một chỗ? Hừ, không cần ở nơi này giả thân giả quý, tiểu thư nhà ta căn bản cũng không có sai!” Diệp Linh bị ánh mắt hung tợn của Thanh nhi dọa sợ tới mức lui về phía sau từng bước, nàng thấy Thanh nhi dám chỉ trích nàng, không khỏi tức giận khiến khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, tức giận nói “Ngươi. . . . Tiệp nhân này. . . . Dám nói với ta như thế ư?” Thanh nhi với Diệp Linh có thể nói là cực hận, nàng cười lạnh một tiếng, đe dọa nhìn Diệp Linh, tức giận nói “Ta cái gì mà không dám nói như thế đối với ngươi? Ngươi một lần lại một lần hại tiểu thư nhà ta, ta đối với ngươi nói chuyện như vậy, đã là thực khách khí!” Diệp Linh tức giận đến run cả người, nàng ủy khuất quay đầu hướng Từ Dạ nhìn lại, tay níu lấy ống tay áo Từ Dạ, ngữ khí tràn đầy ủy khuất nói “Dạ, chàng xem, dạng nô tỳ này cũng dám khi dễ thiếp như thế! Thiếp tới nơi này, chẳng qua là lo lắng tỷ tỷ, nghĩ đến vấn an nàng một lát, nhưng lại bị một nô tỳ nhục nhã như thế, thiếp. . . thiếp. . . Rốt cuộc làm sai cái gì. . . .?” Từ Dạ lạnh lùng nhìn Thanh nhi liếc mắt một cái, lạnh giọng nói “Một nô tỳ nho nhai dám trước mặt bản thái tử kiêu ngạo như thế? Thật sự là dạng chủ tử gì lại dạy dỗ dạng nô tài như thế!” Thanh nhi không hề sợ hãi nhìn Từ Dạ, không hề ý tới ám chỉ Diệp Lạc, lớn tiếng nói “Nô tỳ thì thế nào? Chẳng nhẽ giống như ngài chẳng phân thị phi hắc bạch như thế, căn bản là không xứng với tiểu thư nhà ta!” Từ Dạ nheo lại hai mắt trông mắt nguy hiểm, cả người tản mát ra hơi thở cuồng bạo, Thanh nhi nói xong, khiến tức giận của hắn có chỗ phát tiết, hắn hai mắt lộ ra hung quang, tức giận quát “Người đâu! Đem tiệp tỳ to gan này cấp bản thái tử lời xuống!” Vài thị vệ nháy mắt ở ngoài cửa xông vào, Thanh nhi vẻ mặt không ngại, lạnh lùng đứng ở tại chỗ, trên người tản mát ra một cỗ sát khí. Diệp Lạc chỉ cảm thấy đầu óc mê mụi càng ngày càng choáng váng, hơn nữa lo lắng Thanh nhi, nhất thời tức thì nóng giận công tâm, rốt cuộc không kiên trì nổi, mất tối sầm, liền ngất đi, trước khi bất tỉnh, nàng thoáng nhìn thấy một bóng người áo trắng hướng nàng xông tới, còn có bên tai truyền đến thanh âm Thanh nhi lo lắng, “Lạc nhi!” Từ Ảnh vừa mới tới, nhìn Diệp Lạc sắc mặt tái nhợt đã hôn mê, tâm không khỏi nhói đau, hắn không hề ý tới Từ Dạ cùng đám người còn lại, lo lắng theo Thanh nhi trong tay kéo Diệp Lạc vào trong lòng, nhẹ nhàng mà lay động, lo lắng gọi. Đáng tiếc, mặc kệ hắn có gọi nàng như thế nào, giai nhân trong lòng vẫn là nhắm chặt hai mắt, không hề nhúc nhích. Nhìn Diệp Lạc yếu ớt như vậy, tim Từ Ảnh gần như muốn vỡ vụn, hắn vừa mới rời đi sau, cách đó không xa trong lúc vô ý nghe được hai cung nhân đang nói Từ Dạ cùng Diệp Linh mang theo phần đông thị vệ đi tới lãnh cung, trong lòng hắn bắt đầu thoáng có chút lo lắng, cho nên, liêu lĩnh chạy trở về, nhưng hắn vẫn là chậm chân, thời điểm hắn chạy tới nơi này, giai nhân vẫn là đã bị thương tổn. Nhìn Từ Ảnh, sắc mặt Từ Dạ càng thêm âm lệ, trong mắt đen tối lên ánh lửa, gắt gao nhìn thẳng hai tay Từ Ảnh đang ôm lấy Diệp Lạc, âm thanh lạnh lùng nói “Hoàng đệ, buông nàng ra!” Từ Ảnh cũng không hề ý tới Từ Dạ, mà là ôn nhu lấy tay nhẹ nhàng lau đi vết máu lưu lại trên khóe miệng Diệp Lạc, sau đó dùng tay thương yêu khẽ vuốt hai má vừa hồng vừa sưng kia của Diệp Lạc. Từ Dạ tức giận, hắn cảm thấy một màn Từ Ảnh ôm lấy Diệp Lạc này thập phần chói mắt, một cảm giác rất không thoải mái, nội tâm của hắn ở chỗ sâu trong dâng lên, không biết vì sao, hắn không muốn nhìn thấy Diệp Lạc bị Từ Ảnh ôm vào trong ngực! Hai tay của hắn gắt gao nắm chặt, gân xanh trên trán nổi lên, hiển nhiên là phần nộ đến cực điểm. Diệp Linh nhìn thoáng qua đám thị vệ đang đứng bất động, trong mắt hiện lên một tia hờn giận, tức giận quát nói “Các ngươi còn đứng làm gì? Còn không đem tiệp tỳ này mang xuống?” Bọn thị vệ nghe lời Diệp Linh nói, cũng không có động, mà là hướng Từ Dạ nhìn lại. Diệp Linh thấy mấy tên thị vệ cũng không hề ý tới nàng, nàng không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn đám thị vệ liếc mắt một cái, sau đó ghen ghét nhìn Từ Ảnh đang đem Diệp Lạc ôm vào trong ngực, nũng nịu trách: “Ứng Vương gia, làm sao người có thể đem tỷ tỷ ôm vào trong ngực như vậy? Còn không đem tỷ tỷ của ta buông ra?” Từ Ảnh lạnh lùng nhìn nàng một cái, lạnh giọng nói “Im miệng! Ngươi căn bản không có tư cách kêu tỷ tỷ với Lạc nhi, nàng tốt đẹp như vậy, tại sao có thể có muội muội không biết liêm sỉ giống như ngươi vậy?” Diệp Linh trong lòng giận dữ, hai tay gắt gao nắm lấy, cắn chặt răng, xoay người giữ chặt ống tay áo Từ Dạ, ủy khuất nói “Dạ. . . chàng xem. . . . A. . . .” Diệp Linh lời còn chưa nói hết, lại bị Từ Dạ một phen hung hăng đẩy ra, nàng không kịp đề phòng, liền ngã lăn ra đất, nàng không khỏi hốc mắt đỏ lên, nước nôi nói “Dạ. . . .” Từ Dạ đối với chuyện Diệp Linh ngã trên đất cũng không thêm liếc mắt nhìn tới một cái, mà là hai mắt gắt gao nhìn thẳng Từ Ảnh, lạnh giọng nói “Hoàng đệ, ngươi buông nàng ra!” Hai tay Từ Ảnh gắt gao đem Diệp Lạc ôm vào trong ngực, hai mắt không hề mang ý sợ hãi cùng Từ Dạ chống lại, lạnh lùng nói: “Hoàng huynh, người nếu không quý trọng nàng sao không buông tay? Vì sao phải tra tấn nàng như thế? Ta nói rồi, nếu hoàng huynh không hảo hảo đối tốt với nàng, ta sẽ đem nàng cướp về, huynh một khi đã không quý trọng như vậy, từ hôm nay trở đi, ta tuyệt đối sẽ không đem nàng lại giao cho huynh!” Từ Dạ mặt âm trầm, bỗng nhiên mạnh đi lên vài bước, kéo Diệp Lạc đang bị Từ Ảnh ôm vào trong ngực, lạnh lùng nhìn Từ Ảnh, gần từng tiếng nói “Buông nàng ra!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Ứng Vương tuyên chiến

Từ Ảnh cắn chặt răng, hai tay ôm chặt Diệp Lạc, biểu tình bình tĩnh nhìn Từ Dạ, lạnh lùng, gần từng tiếng nói “Không được!” Huynh đệ hai người, mắt lạnh đối nhau, thoáng chốc, trong lãnh cung lâm vào một mảnh tĩnh mịch, trong không khí tràn đầy mùi thuốc súng hết sức căng thẳng, ai cũng không dám phát ra một chút thanh âm, vốn Diệp Linh cũng đang giả bộ khóc sùi, cũng không khỏi cắn chặt lấy môi, quên mất việc khóc. Từ Dạ môi mòng lãnh khốc khẽ nhấc lên ý cười trào phúng, hắn chăm chọc nhìn Từ Ảnh, cười lạnh nói “Hoàng đệ, xem ra, ngươi đối với tiệp nhân này thật đúng là mỗi tình thâm thiết a, đáng tiếc, ngươi dù yêu nàng thế nào, tiếc rằng, nàng cũng chỉ có thể là chính phi của bản thái tử! Ngươi cho dù không cam tâm, ngươi cũng phải gọi nàng một tiếng hoàng tẩu! Ngươi bây giờ, chẳng lẽ là muốn trước mặt bản thái tử, đem phi tử bản thái tử mang đi sao?” Từ Ảnh trong lòng đau xót, lời Từ Dạ nói, giống như xát muối lên vết thương hắn! Ở một khắc này, tim của hắn đau đớn cơ hồ không thể hô hấp! Đúng vậy, hắn cho dù yêu nàng, dù không cam lòng thế nào, hắn đúng là vẫn còn gọi nàng một tiếng hoàng tẩu, cho dù hắn không muốn thừa nhận thế nào, nàng thủy chung vẫn là chính phi của Từ Dạ! Trong lòng đau đớn kịch liệt, làm thân thể hắn nhịn không được nhẹ nhàng run rẩy, ngay tại nháy mắt hắn thất thần, trên tay bỗng nhiên chột nhẹ, Diệp Lạc đã rơi vào lòng Từ Dạ! Hắn chỉ cảm thấy trong lòng trống trải, theo bản năng thân thủ muốn đem Diệp Lạc đoạt lại, lại bởi vì ánh mắt Từ Dạ tràn đầy châm chọc khinh thường, mà cứng đờ lại. Qua thật lâu sau, Từ Ảnh mới chậm rãi hạ hai tay xuống, hắn nhìn Từ Dạ, trong đôi mắt đen xinh đẹp có quyết tâm chân thật cùng đáng tin cậy, dùng ngữ khí vô cùng kiên định, chậm rãi nói “Hoàng huynh, ta sẽ không buông tay! Một ngày nào đó, ta sẽ từ trong tay ngươi đoạt lại nàng!” Từ Dạ lạnh lùng cười, dùng ngữ khí không chút tình cảm nào đáp trả “Ngươi vĩnh viễn cũng không có cơ hội như vậy, cho dù bản thái tử không cần, bản thái tử tình nguyện hủy, cũng sẽ không nhường cho ngươi!” Từ Ảnh mím chặt môi, nhìn thật sâu Diệp Lạc bị Từ Dạ ôm vào trong ngực liếc mắt một cái, trong mắt toát ra một tia không tình nguyện, sau đó thân thể cứng ngắc, cũng không quay đầu hướng ngoài lãnh cung đi đến. Diệp Linh ghen ghét nhìn một màn trước mắt này, trong lòng nàng hận đến cơ hồ chảy máu, dung nhan xinh đẹp vì phần nộ

vặn vẹo thành một đùm , hai tay túm chặt lẫn vấy, nằng thật hận! Tại sao lại như vậy? Từ Dạ không phải hận Diệp Lạc sao? Tại sao lại biến thành như vậy? Hắn hẳn là nên đem nữ nhân xấu xí kia tránh xa, hoặc là hung hăng dạy dỗ một trận rồi trục xuất khỏi cung mới đúng! Có sao lại là đem ả ta che chở ôm vào trong ngực??? Hắn sao có thể ở trước mặt nàng, ôm một nữ nhân khác? Hơn nữa còn là một nữ nhân xấu xí như thế ! Ở một khắc này, Diệp Linh hận không thể đem Diệp Lạc từ trong lòng Từ Dạ kéo ra! Nhưng nàng không có làm như vậy, mà là đứng lên, đi đến bên cạnh Từ Dạ, về mặt ủy khuất nhìn Từ Dạ, ôn nhu nói “Đa ca. . . .” Mà Từ Dạ lại mặt vô tình nhìn nàng liếc mắt một cái, sau đó ôm lấy Diệp Lạc, bước đi ra ngoài. Thanh nhi lạnh lùng đứng ở một bên, nhìn Diệp Linh cứng đờ tại chỗ , bên môi nhếch lên ý cười trào phúng . Nhìn thấy ý cười của Thanh nhi, Diệp Linh then quá thành giận, nằng hung hăng nhìn Thanh nhi, tức giận quát “Tiện tỳ, ngươi dám can đảm châm biếm bản cung?” Thanh nhi khinh thường nhìn nàng liếc mắt một cái, sau đó xoay người hướng ngoài lãnh cung đi đến. Diệp Linh luôn luôn tâm cao khí ngạo, nào có thể chịu nhịn bị một hạ nhân vô lễ như thế? Trong cơn giận dữ nàng cao giọng hét lên: “Tiện nhân! Ngươi đứng lại cho bản cung!” Thanh nhi dừng bước lại, lạnh lùng quay đầu, nhìn Diệp Linh, mặt không thay đổi nói ” Nhị tiểu thư, nơi này không phải Lưu Vân các của ngươi, cũng không phải Diệp phủ, nếu là ngươi muốn làm nhị tiểu thư hay là sủng phi, nô tỳ khuyên ngươi một câu, ngươi vẫn nên quay về Lưu Vân các của ngươi cùng Diệp phủ để hiển uy phong của ngươi đi!” Diệp Linh tức giận đến cả người run run, nằng đi lên vài bước, mạnh gơ tay lên, hung tợn hướng Thanh nhi tát tới! Nhìn Diệp Linh vung tay, Thanh nhi chầm chọc cười, tùy tay một trào, một phát bắt được cổ tay Diệp Linh. Hơi hơi dùng sức nắm tay nàng, cười lạnh một tiếng, nói ” Nhị tiểu thư, nô tỳ khuyên ngươi tốt nhất không nên cử động, nếu không, thân mình yếu đuối quen chiều chuộng của ngươi chỉ sợ không chịu nổi một ngón tay của nô tỳ!” Nói xong, Thanh nhi nhẹ tay khinh đẩy, đem Diệp Linh đẩy ngã trên mặt đất, sau đó cũng không quay đầu lại bước đi ra ngoài. Diệp Linh bị Thanh nhi đẩy ngã xuống, nằng đau đến hét lên một tiếng, tức giận chỉ vào Thanh nhi mắng nhiếc: “Tiện nhân! Ngươi không được đi, ngươi dám đối đáp với bản cung như thế? Bản cung nhất định phải giết ngươi! Ngươi đâu! Ngươi đâu!” Diệp Linh tiếng hét chói tai, trong lãnh cung rộng lớn tiếng vang vọng lại, nơi này là lãnh cung hẻo lánh, lại sẽ có người nghe được tiếng la của nàng sao? Chạy tới cửa lãnh cung Thanh nhi bỗng nhiên dừng bước, nằng quay đầu nhìn Diệp Linh đang thở hổn hển, bỗng nhiên âm hiểm cười, hạ thấp thanh âm nói nhỏ: “Nhị tiểu thư, lúc này ngươi vẫn là nên chạy nhanh rồi đi thôi! Hiện tại đã là đêm khuya rồi, nơi này chính là lãnh cung, là nơi từng không biết bao nhiêu phi tử chết oan ở đây, nếu ngươi không cẩn thận đánh thức các nàng, các nàng sẽ đi ra tìm ngươi lấy mạng đó nha!” Nói xong, Thanh nhi không hề để ý tới Diệp Linh đang ngã ngổ trên mặt đất, rất nhanh đi khỏi. Diệp Linh oán hận nhìn bóng lưng Thanh nhi rồi đi, phần nộ nói ” Tiện tỳ kia, Bản cung sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi không được đi! Đứng lại cho ta!” Đáng tiếc, Thanh nhi cước bộ dần dần đi xa, trong lúc nhất thời, trong lãnh cung rộng lớn, chỉ còn lại có một người Diệp Linh, chung quanh giống như yên tĩnh lại, ngoài lãnh cung gió lạnh đang rít gào không ngừng, phát ra nức nở giống như thanh âm gào khóc thảm thiết, ánh nến ở trên bàn bị gió thổi không ngừng mà lay động, tàn mát ra quang cảnh lúc sáng lúc tối, toàn bộ lãnh cung giống như âm trầm đi rất nhiều. Diệp Linh mở to hai mắt, nhìn chung quanh không chớp lên những bóng ma, nhớ tới lời Thanh nhi vừa mới nói, không khỏi rung mình một cái, há miệng run rẩy đứng lên, hoảng sợ nhìn lãnh cung không có một bóng người , cảm giác như có cái gì đó ở nơi bóng tối đang theo dõi nàng. Bỗng nhiên, ở cửa sổ, phát ra một tiếng kêu kệt, Diệp Linh sợ tới mức hét lên một tiếng, nhắm tịt hai mắt, hướng ngoài cửa xông ra ngoài chạy vội đi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Có thai

Từ Dạ dung nhan âm trầm, ôm lấy Diệp Lạc, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của đám cung nhân , một đường hướng thư phòng Dạ Vân điện đi đến. Đám cung nhân Dạ Vân điện ánh mắt tò mò nhìn về phía nữ tử trong lòng Từ Dạ, bởi vì mặt Diệp Lạc nằm ở trong lòng Từ Dạ, bọn họ căn bản nhìn không rõ trong lòng Từ Dạ là ai, hơn nữa, bởi vì Diệp Lạc mặc trên người là phục sức cung nữ, làm bọn hắn lại càng thấy tò mò. Bất quá đám cung nhân tuy rằng trong lòng tò mò, nhưng không ai dám can đảm tiến lên nhìn kỹ, mà là đứng ở đằng xa, len lén nhìn trộm. Từ Dạ đi đến cửa thư phòng, thô bạo một cước đem cửa thư phòng đá văng, sau đó mặt không thay đổi đối tiểu thái giám đợi ở cửa nói ” Đi gọi ngự y tới!” Tiểu thái giám có điểm chần chờ ” Thái tử gia, hiện tại ngự y chỉ sợ đã đi ngủ rồi, không bằng đợi ngày mai. . . . .” Từ Dạ không đợi tiểu thái giám nói xong, liền tức giận quát “Mau gọi ngự y tới, nếu ngự y không đến, ngươi liền dẫn theo đầu người tới gặp bản thái tử!” Nói xong, không hề để ý tới kia tiểu thái giám, ôm lấy Diệp Lạc đi vào thư phòng, lại thêm một cước nữa, đem cửa thư phòng đá lên. Tiểu thái giám đứng ở cửa kia nào dám chậm trễ, liền vội vã hướng ngoài Dạ Vân điện chạy tới, vừa chạy trong lòng vừa nơm nớp, người thái tử gia ôm trong lòng là ai vậy? Xem bộ dáng không giống Linh sủng phi, mặc trên người phục trang cung nữ, chẳng lẽ là vị cung nữ nào đã bay lên thành phượng hoàng ư? Từ Dạ nào biết được ý nghĩ trong lòng tiểu thái giám? Hắn ôm lấy Diệp Lạc vẫn không nhúc nhích , bước đến thư phòng đi tới trước giường sau tấm bình phong, sau đó không chút thương tiếc , ném Diệp Lạc lên giường! Diệp Lạc thân hình nhỏ nhắn, bị hắn ném đi, nặng nề rơi xuống chiếc giường ,phát ra tiếng vang thật lớn , một trận đau đớn kịch liệt làm nàng trong hôn mê nhìn không được nhú nhú mày, trong miệng phát ra thanh âm khe khẽ, hai mắt lại vẫn đang nhắm nghiền, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại. Từ Dạ sắc mặt âm trầm, nhìn Diệp Lạc nằm ở trên giường sắc mặt tái nhợt , sâu trong nội tâm dâng lên một cảm giác phức tạp , nhìn thấy Diệp Lạc thống khổ nhíu lông mày, sắc mặt hằn vồn âm lệ , không khỏi dịu đi, hắn chậm rãi đi đến trước giường ngồi xuống, lấy tay nhẹ nhàng xoa mặt Diệp Lạc, nhìn vết sưng đỏ thấy ghê người , không khỏi hơi nhíu mày, hắn vươn tay, nhẹ nhàng xoa mặt bị sưng đỏ kia của Diệp Lạc, một lát sau giống như bị kim đâm, hắn vội rút tay trở lại! Hắn lui về phía sau vài bước, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, hắn làm sao có thể mềm lòng đối với nữ nhân này? Hắn tại sao phải làm những chuyện vô bổ như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì lời Từ Ảnh vừa mới nói kia làm đảo lộn tâm tình của hắn? Nữ nhân này, là phụ hoàng tự mình chỉ hôn, lại phản bội hắn, cùng Từ Ảnh gian díu, thiếu chút nữa đem mẫu phi hắn kính yêu nhất ! Hắn làm sao có thể mềm lòng đối với nàng? Hắn hẳn là nên hung hăng trừng phạt nàng đối với hắn không chung thủy, đem nàng nhốt trong địa lao, tra tấn đến chết mới phải! Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Dạ hiện lên nét âm tình bất định, sắc mặt âm lệ, con ngươi đen lóe ra ánh lửa, đúng lúc này, ngoài cửa thư phòng truyền đến tiếng bước chân hỗn độn , tiểu thái giám mang theo ngự y quần áo không chỉnh tề đi đến, nhìn thấy Từ Dạ sắc mặt âm trầm đứng ở một bên, vội bẩm báo: ” Thái tử gia, nô tài đã thỉnh ngự y tới!” Từ Dạ sắc mặt âm trầm, cũng không để ý tới tiểu thái giám, mà là lạnh lùng đối ngự y đứng ở một bên nói ” Nếu đến đây rồi, còn không đi chẩn trị bệnh, chẳng lẽ còn chờ bản thái tử mời ngươi sao?” Ngự y bị thái độ lạnh lùng của Từ Dạ làm cho hoảng sợ, liền khom người nói ” Thần không dám, thần lập tức đi chẩn trị bệnh ngay!” Nói xong, ngự y không dám chậm trễ, chạy nhanh hướng Diệp Lạc nằm ở trên giường đi đến, bắt đầu bắt mạch . Ngự y biểu tình nghiêm túc tiếp tục bắt mạch, qua một hồi lâu, bỗng nhiên buông ra Diệp Lạc ra, bước nhanh đi đến bên cạnh Từ Dạ, về mặt tươi cười, lấy lòng nói “Chúc mừng thái tử điện hạ, chúc mừng thái tử điện hạ!” Từ Dạ nhíu mày kiểm tra ý không vui, lạnh lùng nhìn ngự y, lạnh giọng quát “Bản thái tử để ngươi chẩn trị, ngươi lại tới chúc mừng bản thái tử? Lý ngự y, ngươi già nên hò đồ rồi sao?” Lý ngự y không để tâm lời Từ Dạ nói, vẫn tươi cười “Thái tử điện hạ sai cự thần chẩn trị bệnh, cự thần đã chẩn trị ra, đây đúng là việc vui mừng, bởi vì, vị cô nương kia đã có thai rồi! “Nói tới đây, lý ngự

y dùng một chút, không có để ý tới sắc mặt Từ Dạ càng ngày càng khó coi, vẫn tiếp tục về mặt tươi cười nói “Thái tử điện hạ yên tâm, vị cô nương kia cũng không có gì trở ngại, nàng chỉ là bởi vì đang mang thai, lại nghỉ ngơi không tốt, hơn nữa không ăn uống điều độ, cho nên mới ngất xỉu, chỉ cần về sau hảo hảo điều dưỡng, liền không có cái gì trở ngại!” Lý ngự y cũng chưa từng thấy qua Diệp Lạc, hẳn gặp Diệp Lạc mặc cung nữ phục sức, trong lòng tưởng là một cung nữ được Từ Dạ sủng ái, cho nên mới gọi Diệp Lạc là cô nương. Từ Dạ sắc mặt càng thêm âm lệ, hẳn lạnh lùng nhìn Lý ngự y, ngữ khí hàn triệt như đông hời “Nàng mang thai đã bao lâu?” Lý ngự y vẫn không có phát giác sắc mặt Từ Dạ có bất ổn, hẳn cười nói “Nếu là cự thần không có nhìn lầm, vị cô nương này đã mang thai hơn hai tháng rồi! Hiện tại đúng là thời điểm mang thai thân thể suy yếu nhất, phải hảo hảo điều dưỡng mới . . . .” Lý ngự y lời vẫn chưa nói xong, bỗng nhiên ba một tiếng vang thật lớn, cắt đứt lời của hắn! Hẳn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Từ Dạ về mặt nổi giận đùng đùng, mà bàn gỗ khắc hoa bên cạnh hắn, đã bị đập nát một góc! Từ Dạ về mặt hàn triệt nhìn Lý ngự y, lạnh giọng quát “Cút! Cút ngay cho bản thái tử! Chuyện ngày hôm nay, nếu ngươi dám hướng người khác lộ ra nửa câu, bản thái tử sẽ lấy đi mạng chó nhà ngươi!” Lý ngự y thân mình không ngừng run rẩy, về mặt sợ hãi nhìn Từ Dạ liếc mắt một cái, rồi vội vã thẳng bước chạy ra ngoài. Trong nội tâm Từ Dạ đáng lên phần nộ khôn cùng, nữ nhân ti tiện này! Dám thừa dịp thời điểm hắn xuất cung, phản bội hắn, còn mang thai đứa nhỏ của kẻ khác? Hẳn tuyệt đối sẽ không buông tha nàng! Nàng dám khiến hắn hổ thẹn như thế, vậy cũng đừng trách hắn tâm ngoan thủ lạt!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Bi phần

Từ Dạ hai tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Diệp Lạc vẫn đang nằm ở trên giường không nhúc nhích. Nữ nhân dơ bẩn này, nàng căn bản cũng không có tư cách chạm vào giường của hắn! Hẳn bỗng nhiên đi nhanh đến phía trước, mạnh tay túm tóc Diệp Lạc hung hăng nắm lấy, kéo ngã nàng xuống dưới sàn. Trên thân thể truyền đến đau đớn, làm Diệp Lạc sâu trong hôn mê tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy cả người rã rời, trên đầu cảm giác đau đớn kịch liệt, nàng nhìn không được khe khẽ kêu lên một tiếng, sau đó chậm rãi mở hai mắt ra. Nàng còn không rõ ràng mình đang ở nơi nào, lại bỗng đứng đối diện với đôi mắt đen bùng bùng lửa giận, ngay sau đó, trên đầu truyền đến một trận đau đớn, đã bị người kia một phen kéo tóc giật lên. Từ Dạ dùng sức túm lấy mái tóc đen dài của Diệp Lạc, lãnh khốc vô tình nhìn Diệp Lạc, tức giận quát “Tiện nhân! Ngươi dám làm nhục bản thái tử như thế? Nói! Gian phu của ngươi rốt cuộc là ai? Nghiệt chủng trong bụng ngươi rốt cuộc là của ai?” Diệp Lạc cả người trống rỗng ngữ khí vô lực, nàng kinh ngạc nhìn Từ Dạ, thanh âm suy yếu nói “Ta không biết ngươi đang ở đây nói cái gì. . . . .” Từ Dạ giờ tay lên đánh Diệp Lạc một bạt tai, tức giận quát “Tiện nhân! Ngươi còn muốn chối sao? Trong bụng ngươi đã mang thai nghiệt chủng người khác! Chẳng lẽ ngươi đang còn muốn diễn trò trước mặt bản thái tử? Nói! Đồ nghiệt chủng này rốt cuộc là của ai?” Nghiệt chủng? Diệp Lạc chỉ cảm thấy tim từng chút một lạnh dần, thân thể một trận rét run, cả người giống như ngã vào hố băng, nàng kinh ngạc nâng tay lên, nhẹ nhàng xoa bụng vẫn đang còn bằng phẳng, ở một khắc này, nàng cơ hồ muốn cất tiếng cười to, nhưng là, nàng lại cười không nổi, làn thu thủy trong mắt dần dần dâng lên một tầng hơi nước, một giọt nước mắt trong suốt, theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống. Nàng thế nhưng lại mang thai, nàng thế nhưng mang thai đứa nhỏ của tên nam nhân vô lương tâm này! Ông trời vì sao phải chọc ghẹo nàng như vậy? Nàng thật vất vả mới khiến cho chính mình bình tĩnh trở lại, rồi đột nhiên nàng lại mang thai hài tử của hắn? Một cảm xúc bi thương không thể không thể hiện lên trong lòng Diệp Lạc. Nước mắt rốt cuộc không thể không rơi, một giọt rồi một giọt dọc theo hai má tái nhợt gầy yếu của nàng rơi xuống trên mặt đất lạnh như băng. Từ Dạ thấy Diệp Lạc trầm mặc không nói, trong lòng lại trong cơn giận dữ, hẳn mạnh tay hung hăng nắm lấy cổ trắng nõn thon dài của Diệp Lạc, cả giận nói “Nói! Nghiệt chủng trong bụng ngươi rốt cuộc là của ai?” Diệp Lạc tính đẩy nam nhân ác ma này ra, nhưng lại lực bất tòng tâm, nàng hai tay vô lực chống đỡ Từ Dạ, thanh âm suy yếu vô lực nói “Buông. . . . .” “Thả ngươi ra?” Từ Dạ bên môi gọi lên nụ cười tàn nhẫn, mạnh mẽ đem Diệp Lạc ném lên trên, trong giọng nói không có một tia độ ấm “Ngươi là đồ tiện nhân, bản thái tử muốn ngươi sống không bằng chết! Nói, nghiệt chủng trong bụng ngươi có phải hay không là của hoàng đế? Có phải hay không?” Diệp Lạc cố nén đau đớn trên thân thể gượng bò dậy, miễn cưỡng chống đỡ thân thể đang lao đảo muốn ngã, quát cường nhìn Từ Dạ, đáy lòng lại một mảnh lạnh lẽo, chỉ một chớp mắt tại đây, Diệp Lạc đột nhiên cảm giác được chính mình đã sai lầm, nàng thật sự sai lầm rồi, một nam nhân bạo ngược tự đại, không phân tốt xấu như vậy, căn bản là không xứng trở thành vua của một nước! Nàng ở một khắc này, trong lòng đã tràn ngập hối hận, nàng không nên, không nên vì nguyên vọng mầu thân, lại tiến cung, nàng không nên bởi vì chuyện riêng chính mình, liên lụy Thanh nhi cùng người Thủy Văn cung, vì nam nhân này căn bản là không xứng, hẳn không xứng đáng để các nàng vì hắn mà trả giá! Nghĩ đến tuần dung ưu thương của Từ Anh, nghĩ đến chính mình khổ sở chịu ủy khuất, nghĩ đến ở trên núi Thiên Hoa cùng Từ Dạ ở chung một quãng thời gian, trong lòng của nàng giống như đang rỉ máu. Nàng lặng yên nhìn nam nhân trước mặt này lãnh khốc vô tình, dưới đáy lòng chỗ sâu nhất, chậm rãi dâng lên một cỗ bi thương khó có thể hình dung! Từ Dạ bị ánh mắt bình tĩnh kia của Diệp Lạc nhìn chọc giận, một cỗ phần nộ không thể điều khiển tự động dâng lên, nắm cổ tay Diệp Lạc, phút chốc siết chặt lại, lạnh giọng nói “Tiện nhân! Ngươi không nói có phải không? Như vậy bản thái tử hiện tại sẽ giết ngươi!” Diệp Lạc khóe miệng giương lên ý cười thâm lương, nàng lặng yên nhìn nam nhân trước mặt tàn nhẫn vô tình này, dùng thanh âm suy yếu khó khăn nói “Ta sẽ không nói. . . . . Ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không biết. . . . . Ai là phụ thân của nó. . . . .” Từ Dạ giận dữ, hẳn mạnh tay giờ lên, hung hăng đánh Diệp Lạc một cái tát, sau đó mạnh mẽ đem nàng đẩy xuống sàn. Diệp Lạc chỉ cảm thấy thân thể bị ném ra giữa không trung, sau đó giống như tấm vải mỏng manh, nặng nề mà ngã xuống dưới, một trận đau đớn đánh úp lại, cổ họng nàng chợt cảm thấy ngọt, một ngụm máu tươi chợt phun ra, máu tươi phun lên trên quần áo nàng, giống như từng đóa hoa tươi tiên diễm, hơn nữa có phần chói mắt. Nàng thở hắt ra, chậm rãi, cực kỳ khó khăn bò dậy, từng điểm từng điểm đứng lên, nàng cắn chặt lấy môi dưới, trên trán trơn bóng, bởi vì đau đớn mà đã lấm lấm mồ hôi, nàng cố nén đau đớn kịch liệt trên thân thể kia, thân thể run rẩy quật cường đứng lên! Nàng, không cho phép mình ở trước mặt người nam nhân này lộ vẻ yếu thế. Từ Dạ mặt không thay đổi nhìn Diệp Lạc, khóe miệng giương lên ý cười tàn nhẫn, hẳn lạnh lùng, tàn nhẫn vô tình nói “Tiện nhân! Ngươi không nói phải không? Hào! Bản thái tử trước hết cho nghiệt chủng trong bụng ngươi biến mất, lại chậm rãi tra tấn ngươi! Nhìn ngươi mạnh mẽ tới khi nào!” Diệp Lạc hai tay gắt gao nắm chặt, sắc mặt xanh mét về mặt bị phản nhìn Từ Dạ, khàn giọng nói “” Từ Dạ! Ngươi là đồ ác ma! Ta lúc đầu thật sự là mắt bị mù rồi!” “Mất mù ư? Ha ha!” Từ Dạ cất tiếng cười to, hẳn về mặt cuồng bạo nhìn Diệp Lạc, cao giọng nói “” Diệp Lạc! Ngươi thật sự là một nữ nhân không biết xấu hổ! Lúc trước, ngươi lợi dụng phụ hoàng, để tiện ngồi lên trên ngôi vị Thái Tử Phi, bởi vì không chiếm được sủng ái bản thái tử, nhìn không được tịch mịch, liền đi cầu dẫn Ứng Vương, nay bị bản thái tử phát hiện gian tình, lúc này còn có mặt mũi nào đi chỉ trích bản thái tử?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Uy hiếp

Tâm Diệp Lạc giống như đã vỡ vụn thành trăm mảnh, nàng thống khổ nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống. Nàng cùng hân đại hôn, trở thành Thái Tử Phi, căn bản không phải điều nàng mong muốn, nàng vốn là vì nguyện vọng mẫu thân trước khi chết, chỉ đơn thuần trợ hân đáng cơ, bảo hộ hân mà thôi, nàng thế nhưng không có bảo vệ tốt cho lòng mình, khiến bản thân mình mất mát trên người nam nhân tàn nhẫn vô tình này.

Mà hân cũng không yêu nàng, đối với nàng chán ghét đến cực điểm, đơn giản vì nàng không phải là người hân yêu, đơn giản vì hân bị buộc phải lấy nàng! Nàng vốn có thể lạnh nhạt không quan tâm hết thấy, nhưng nam nhân lãnh khốc vô tình này, lại cứ không nguyện ý buông tha nàng, đối với nàng chán ghét, lại cứ càng muốn đến trêu chọc nàng, chỉ đợi nàng đau khổ, lại một lần nữa tàn nhẫn thương tổn nàng, đơn giản vì người hân yêu là muội muội nàng, đơn giản vì nàng là nữ nhân hân không thương yêu, hân có thể đối với dung mạo khuynh thành của nàng ôn nhu vô cùng, cũng không đối với nàng hiện tại có một tia tình cảm yêu quý!

Nàng vẫn nhớ rõ tại thời điểm dưới núi Thiên Hoa, hân đem nàng ôm vào lồng ngực ấm áp, ôn nhu nói nàng chờ hân, nhưng khi đối mặt nàng bây giờ, lại tàn nhẫn vô tình nói với nàng, muốn nàng sống không bằng chết!

Nàng không để ý khuyên bảo của Thanh nhi cùng Du Hân, cố ý quay lại cung, trừ ô vệt chuyện mẫu thân, kỳ thật ở chỗ sâu trong nội tâm của nàng lại là vì người nam nhân này, trong lòng của nàng thủy chung đối với hân có một tia hi vọng, nhưng nàng sai lầm rồi, nàng thật sự sai lầm rồi, người nam nhân này, căn bản không đáng nàng vì hân trả giá. Bởi hân không có trái tim!

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn nói tiếp nhau kéo đến, đầu óc nàng dần mơ hồ, thân thể nàng cơ hồ không thể đứng thẳng, nàng cố gắng dùng tay chống đỡ thân thể, nàng không thể trước mặt nam nhân này té xỉu, không thể!

Từ Dạ lạnh lùng nhìn Diệp Lạc, nội tâm phần nộ không ngừng dâng vọt, hân không thể chịu đựng được việc bị nữ nhân này phản bội! Nghĩ đến lời nói của Từ Ảnh thời điểm ở lãnh cung lại khiến hân giận giữ không thôi!

Dám phản bội hân, hân tuyệt không dễ dàng buông tha nàng! Người của hân, cho dù hân không thương, hân cũng tuyệt đối sẽ không cho phép người khác có ý đồ khác!

Từ Dạ gọi lên ý cười lãnh khốc. Từ Ảnh! Người nghĩ sẽ có được nàng sao? Bản thái tử liên cổ tình khiến người không được như mong muốn! Người chờ đây, ta sẽ khiến người thống khổ cả đời!

Nghĩ đến đây, Từ Dạ bỗng nhiên quay đầu lớn tiếng nói

“Người đâu!”

Tiểu thái giám đứng chờ ở ngoài cửa rất nhanh tiến vào, khi hân lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn thấy Diệp Lạc người đầy máu tươi thì hoảng sợ mở to hai mắt, cả người run run cứng đờ tại chỗ, thậm chí đã quên sự tồn tại của Từ Dạ.

Từ Dạ không vui nhìn tiểu thái giám kia liếc mắt một cái, tức giận nói

“Đem tiện nhân này nhốt vào trong địa lao! Không có mệnh lệnh bản thái tử, ai cũng không được tới địa lao nửa bước, nếu không, bản thái tử sẽ lấy đầu kê đó!”

Tiểu thái giám sững sốt một hồi lâu mới run giọng nói

“Dạ!”

Nói xong, hân run run lật đật đi đến bên cạnh Diệp Lạc, nhẹ giọng nói

“Thái Tử Phi, thỉnh người đi theo nô tài?”

Cảm giác mê muội càng ngày càng kịch liệt, Diệp Lạc miễn cưỡng bước từng bước có chút run run đi về phía trước, lại chỉ cảm thấy một trận quay cuồng trời đất, thân thể mềm nhũn, nặng nề ngã ở trên mặt đất.

Thấy Diệp Lạc đột nhiên té xỉu, tiểu thái giám hoảng sợ, hân không biết làm sao nhìn Từ Dạ, có điểm kinh hoàng nói

“Thái tử gia, Thái Tử Phi người. ....”

Từ Dạ mặt không thay đổi nhìn tiểu thái giám, lạnh lùng ra lệnh:

“Đem nàng mang xuống!”

Tiểu thái giám do dự một chút, không dám không nghe phân phó của Từ Dạ, đành phải động thủ đem thân thể Diệp Lạc bế lên, ai biết, hắn mới vừa mới ôm lấy, liền truyền đến một tiếng gầm

“Buông nàng ra!”

Tiểu thái giám tay run lên, Diệp Lạc thiếu chút nữa ngã xuống, hắn không biết làm sao nhìn Từ Dạ, thái tử gia không phải sai hắn đưa Thái Tử Phi nhốt vào trong địa lao sao? Vì sao đột nhiên lại bảo mình buông tay?

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, bỗng nhiên đi nhanh tới, một phen tiếp nhận Diệp Lạc trong tay tiểu thái giám, sau đó đối tiểu thái giám lạnh lùng nói:

“Đi gọi hai cung nữ tới đây!”

Tiểu thái giám vẻ mặt không hiểu khê liếc nhìn Từ Dạ, đành phải xoay người hướng ngoài thư phòng đi đến, đúng lúc này, bỗng nhiên một thiếu niên mặc y phục thái giám màu lam đi đến, hắn nhìn tiểu thái giám liếc mắt một cái, sau đó đối Từ Dạ nói:

” Thái tử!”

Từ Dạ không vui quay đầu nhìn về phía người mới tới, đợi hắn thấy rõ ràng, không khỏi kinh ngạc như rụng mảy, trầm giọng nói

“Là người?”

Người thái giám thiếu niên kia bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Diệp Lạc đang bị Từ Dạ ôm vào trong ngực, trong mắt chợt lóe lướt qua một chút lo lắng cùng phẫn nộ, hắn ngừng đầu, nhìn Từ Dạ, thần nhiên nói

“Thái tử gia nếu nhận thức được ta, như vậy, có hay không nên nói chuyện một chút?”

Từ Dạ trầm ngâm trong chốc lát, quay đầu đối tiểu thái giám phân phó nói

“Người lui ra, không có phân phó của bản thái tử, ai cũng không thể tiến vào!”

Tiểu thái giám như trút được gánh nặng, liền lên tiếng, lui ra ngoài.

Đợi tiểu thái giám lui ra, thái giám thiếu niên nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, thần nhiên hỏi

“Trong lòng thái tử gia là Thái Tử Phi sao?”

Từ Dạ sắc mặt trầm xuống, cũng không trả lời câu hỏi của hắn, mà là lạnh lùng nói:

“Người cũng không phải người trong cung, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Thiếu niên thái giám đúng là Du Hàn, hắn mỉm cười, nhìn Từ Dạ, nói

” Thái tử gia, thực không dám dấu diếm, ta hôm nay đến, là vì Thái Tử Phi!”

Từ Dạ khẽ nheo mắt đen nguy hiểm, lạnh lùng nói:

“Du hàn, ta không quan tâm người là người phương nào! Nhưng người tốt nhất đừng nên có chủ ý gì với người của bản thái tử!”

Du hàn không hề ý sợ hãi hai mắt nhìn thẳng Từ Dạ, thần nhiên nói

“Du Hàn đến đây, chính là hi vọng thái tử không nên thương tổn Thái Tử Phi, nếu không, Thủy Vân cùng chúng ta, sẽ không tiếc hết thân, đem Thái Tử Phi mang ra ngoài cung!”

Con người đen của Từ Dạ lóe lên tia lửa sắc lẹm, gằn giọng nói:

“Người là đang uy hiếp bản thái tử sao?”

Chương 114: Bất đắc dĩ của Du Hàn

Edit: Tiểu Miêu

Du Hàn cười nhẹ, giống như không sợ hãi liếc mắt nhìn Diệp Lạc đang bị Từ Dạ ôm vào trong lòng một cái, ngữ khí bình tĩnh không chút gợn sóng nói

“Người đường đường là thái tử gia, Du Hàn sao lại dám uy hiếp người? Chẳng qua, Du Hàn ta tin tưởng, trước mắt, thái tử gia tuyệt đối sẽ không muốn cùng Thủy Vân cùng đối địch, hiện tại quan hệ giữa thái tử gia cùng hoàng hậu, đúng là đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, há lại có tình lực đến ứng phó Thủy Vân cùng? Trong chuyện này lợi hại, chỉ sợ không cần Du Hàn nói, thái tử gia trong lòng cũng tất nhiên hiểu được!”

Từ Dạ không nói gì, hắn mặt âm trầm, im lặng một hồi, bỗng nhiên xoay người đem Diệp Lạc nhẹ nhàng đặt lại trên giường, sau đó mới xoay người đối

Du Hàn lãnh đạm nói

“Bản thái tử quả thật không nghĩ cùng Thủy Vân cung đối địch, bất quá, đều không phải là bản thái tử sợ Thủy Vân cung, mà là bản thái tử thiếu năng một cái nhân tình!”

Du Hàn mắt lạnh lờ lờ lên, hần ý vị thâm trường nhìn Từ Dạ liếc mắt một cái, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh, thần nhiên nói

“Nếu thái tử gia vẫn nhớ rõ cung chủ, như vậy, xin mời thái tử gia hảo hảo đối xử từ tế với Thái Tử Phi! Nếu không, một ngày nào đó, thái tử gia sẽ hối hận không kịp!”

Mất Từ Dạ khề neo lại, hần mắt không thay đổi khề hừ một tiếng, cũng không trả lời Du Hàn, chính là dưới đáy lòng, lại nhắc lên một trận cuộn sóng, nữ nhân xấu xí này, cùng nàng rốt cuộc là quan hệ gì? Thủy Vân cung cư nhiên không tiếc sai hộ pháp Du Hàn tiến cung cảnh cáo hần? Hần không phải là sợ Thủy Vân cung, Thủy Vân cung cho dù lợi hại như nào, bất quá cũng chỉ là một môn phái giang hồ nho nhỏ, tay hần nắm một nửa binh lực Tây Lương quốc, há lại e ngại một tổ chức giang hồ ư? Hần chính là tại nội tâm sâu trong không nghĩ muốn cùng nàng đối địch mà thôi!

Nghĩ đến đây, trong đầu Từ Dạ không khỏi hiện lên dung nhan tuyệt mỹ, còn có nét ưu sầu trên vàng trán nàng, trong lòng hần bỗng nhiên vừa động, một ý niệm mơ hồ không rõ chợt lóe lên trong đầu hần, hần muốn nắm bắt, lại phát hiện không thu hoạch được gì!

Du Hàn từng tận mắt thấy tình cảnh Từ Dạ ở núi Thiên Hoa tự mình đem Diệp Lạc ôm vào trong lòng, hần biết, Từ Dạ yêu thích dung mạo khuynh thành của Diệp Lạc, hần đối xử Diệp Lạc như bây giờ, chẳng qua là bởi vì hần không biết Diệp Lạc chính là Phiêu Linh đã cứu hần mà thôi! Nghĩ đến đây, ánh mắt lạnh lùng của Du Hàn hiện lên ánh nhìn không dễ nhận thấy, khóe miệng hần không tự chủ dâng lên một chút châm chọc, nếu, có một ngày, Từ Dạ phát hiện Diệp Lạc cùng Phiêu Linh kỳ thật chính là một người, trong lòng hần sẽ nghĩ như thế nào đây? Chỉ sợ nếu biết hần sẽ chẳng dám làm vậy đi?

Nghĩ đến đây, Du Hàn bất động thanh sắc hướng Diệp Lạc nằm ở trên giường nhìn lại, khi hần nhìn thấy trên người Diệp Lạc kia đầy những vết máu, trong mắt hiện lên một tia phần nộ cùng sát khí khó có thể cảm thấy! Người nam nhân này, cư nhiên dám đối đãi nàng như thế!

Hai tay Du Hàn giấu trong ống tay áo nắm chặt lại, nếu không phải bởi vì Diệp Lạc, hần thật sự muốn giết nam nhân trước mắt này! Nữ tử hần hết lòng che chở bảo hộ, lại bị tên nam nhân này tàn nhẫn thương tổn! Điều này làm hần không thể không chế phần nộ!

Hần phần nộ chính mình vô dụng, trở mắt nhìn nàng bị thương tổn, lại cái gì cũng không thể làm, hần thống hận chính mình không thể bảo hộ nàng, lại muốn theo phản phò của nàng đi làm nhiệm vụ! Biết rõ, để nàng ở lại trong cung, sẽ làm nàng bị càng nhiều thêm thương tổn, nhưng hần lại vô lực ngăn cản chuyện này! Đơn giản vì trợ người nam nhân này đăng cơ làm đế, là nguyện vọng mẫu thân Diệp Lạc – ân nhân cứu mạng của hần !

Du Hàn thất vọng đau khổ, đáy lòng dâng lên một cỗ nồng đậm chua xót, hần chán nản nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu đối Từ Dạ thần nhiên nói

“Điều cần nói ta đã nói xong, cáo từ!”

Nói xong, Du Hàn liền xoay người, động tác có điểm cứng nhắc đi ra ngoài cửa.

“Chậm đã!”

Vẫn trầm mặc, Từ Dạ bỗng nhiên trầm giọng hỏi

“Nàng ở nơi nào? Bản thái tử muốn gặp nàng!”

Du Hàn dừng bước lại, trầm mặc một hồi, mới thần nhiên nói

“Ngày ngưởi gặp nàng, không phải là hiện tại!”

Nói xong, không quay đầu lại mà thẳng bước đi ra ngoài.

Lãnh cung, trong đình viện hoàn toàn yên tĩnh, Thanh nhi biểu tình cực kỳ bất an đi tới đi lui, nàng thỉnh thoảng quay đầu nhìn ra phía ngoài một mảnh hắc ám, trên bầu trời bông tuyết nhẹ nhàng bay xuống trên quần áo đen bạc của nàng, sau đó tan chảy thành từng giọt nước, biến mất ở trên quần áo, chỉ để lại vệt nước nhỏ.

Gió lạnh thổi qua, mang theo một cỗ giá lạnh đập vào mặt, mà Thanh nhi lại chẳng hề để tâm, trên mặt tú lệ của nàng toát lên thần sắc cực kỳ lo lắng.

Rốt cục, bên ngoài đình viện truyền đến một trận cước bộ rất nhỏ, trong đêm tối yên tĩnh, truyền rõ ràng vào trong tai Thanh nhi, Thanh nhi bước nhanh hướng bên ngoài đình viện đi đến, nhẹ giọng hỏi

“Đu đại ca?”

Theo lời Thanh nhi vừa hạ xuống, Du Hàn trong bóng đêm vọt ra. Hần nhìn Thanh nhi khề liếc, áp đề thanh âm nói

“Về trong lãnh cung trước đi, phía trước cách đó không xa có người!”

Thanh nhi không dám nói nhiều, xoay người hướng trong lãnh cung đi đến, mà Du Hàn đứng tại chỗ, ngưng thần cẩn thận nghe ngóng trong chốc lát sau,

thể này mới đi theo Thanh nhi lắc mình vào lãnh cung.

Trong lãnh cung im ắng, trừ bỏ ngọn đèn ở trên bàn bị gió thổi lung lay, phát ra ánh quang lúc sáng lúc tối, cũng chỉ có gió lạnh bên ngoài kia thỉnh thoảng gào thét giống như thanh âm quý khóc nức nở, trong lãnh cung tĩnh mịch âm lãnh, làm người ta không rét mà run.

Thanh nhi nhẹ nhàng mà đem cửa lãnh cung đóng lại, sau đó khó kìm nổi hướng về phía Du Hàn hỏi

“Du đại ca, tiểu thư thế nào? Làm sao huynh không đưa tiểu thư về?”

Du Hàn nhẹ nhàng thở dài một hơi, trầm mặc một hồi, mới nói

“Thanh nhi, ta không thể mang cung chủ trở về!”

Thanh nhi có điểm không hiểu nhìn Du Hàn, vội la lên

“Du đại ca, huynh vì sao không thể đem tiểu thư trở về? Hiện tại thái tử gia đối tiểu thư giống như đã có hiểu lầm lớn, tiểu thư ở trong tay thái tử gia, thái tử gia nhất định sẽ không để cho nàng yên ổn!”

Nói tới đây, Thanh nhi thần sắc lại lo lắng, nàng dậm chân, mạnh xoay người đi ra phía ngoài, nói

” Không được, muội phải đi cứu tiểu thư ra!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Bất đắc dĩ của Du Hàn

Edit: Tiểu Miêu

Du Hàn cười nhẹ, giống như không sợ hãi liếc mắt nhìn Diệp Lạc đang bị Từ Dạ ôm vào trong lòng một cái, ngữ khí bình tĩnh không chút gợn sóng nói

“Người đường đường là thái tử gia, Du Hàn sao lại dám uy hiếp người? Chẳng qua, Du Hàn ta tin tưởng, trước mắt, thái tử gia tuyệt đối sẽ không muốn cùng Thủy Vân cung đối địch, hiện tại quan hệ giữa thái tử gia cùng hoàng hậu, đúng là đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, há lại có tình lực đến ứng phó Thủy Vân cung? Trong chuyện này lợi hại, chỉ sợ không cần Du Hàn nói, thái tử gia trong lòng cũng tất nhiên hiểu được!”

Từ Dạ không nói gì, hẩn mặt âm trầm, im lặng một hồi, bỗng nhiên xoay người đem Diệp Lạc nhẹ nhàng đặt lại trên giường, sau đó mới xoay người đối Du Hàn lãnh đạm nói

“Bản thái tử quả thật không nghĩ cùng Thủy Vân cung đối địch, bất quá, đều không phải là bản thái tử sợ Thủy Vân cung, mà là bản thái tử thiếu nàng một cái nhân tình!”

Du Hàn mặt lạnh lẽo lên, hẩn ý vị thâm trường nhìn Từ Dạ liếc mắt một cái, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh, thần nhiên nói

“Nếu thái tử gia vẫn nhớ rõ cung chủ, như vậy, xin mời thái tử gia hảo hảo đối xử tử tế với Thái Tử Phi! Nếu không, một ngày nào đó, thái tử gia sẽ hối hận không kịp!”

Mắt Từ Dạ khẽ neho lại, hẩn mặt không thay đổi khẽ hừ một tiếng, cũng không trả lời Du Hàn, chính là dưới đáy lòng, lại nhắc lên một trận cuộn sóng, nữ nhân xấu xí này, cùng nàng rốt cuộc là quan hệ gì? Thủy Vân cung cư nhiên không tiếc sai hộ pháp Du Hàn tiến cung cảnh cáo hẩn? Hẩn không phải là sợ Thủy Vân cung, Thủy Vân cung cho dù lợi hại như nào, bất quá cũng chỉ là một môn phái giang hồ nho nhỏ, tay hẩn nắm một nửa binh lực Tây Lương quốc, há lại e ngại một tổ chức giang hồ ư? Hẩn chính là tại nội tâm sâu trong không nghĩ muốn cùng nàng đối địch mà thôi!

Nghĩ đến đây, trong đầu Từ Dạ không khỏi hiện lên dung nhan tuyệt mỹ, còn có nét ưu sầu trên vầng trán nàng, trong lòng hẩn bỗng nhiên vừa động, một ý niệm mơ hồ không rõ chợt lóe lên trong đầu hẩn, hẩn muốn nắm bắt, lại phát hiện không thu hoạch được gì!

Du Hàn từng tận mắt thấy tình cảnh Từ Dạ ở núi Thiên Hoa tự mình đem Diệp Lạc ôm vào trong lòng, hẩn biết, Từ Dạ yêu thích dung mạo khuynh thành của Diệp Lạc, hẩn đối xử Diệp Lạc như bây giờ, chẳng qua là bởi vì hẩn không biết Diệp Lạc chính là Phiêu Linh đã cứu hẩn mà thôi! Nghĩ đến đây, ánh mắt lạnh lùng của Du Hàn hiện lên ánh nhìn không dễ nhận thấy, khóe miệng hẩn không tự chủ dâng lên một chút châm chọc, nếu, có một ngày, Từ Dạ phát hiện Diệp Lạc cùng Phiêu Linh kỳ thật chính là một người, trong lòng hẩn sẽ nghĩ như thế nào đây? Chỉ sợ nếu biết hẩn sẽ chẳng dám làm vậy đi?

Nghĩ đến đây, Du Hàn bất động thanh sắc hướng Diệp Lạc nằm ở trên giường nhìn lại, khi hẩn nhìn thấy trên người Diệp Lạc kia đầy những vết máu, trong mắt hiện lên một tia phần nộ cùng sát khí khó có thể cảm thấy! Người nam nhân này, cư nhiên dám đối đãi nàng như thế!

Hai tay Du Hàn giấu trong ống tay áo nắm chặt lại, nếu không phải bởi vì Diệp Lạc, hẩn thật sự muốn giết nam nhân trước mắt này! Nữ tử hẩn hết lòng

che chở bảo hộ, lại bị tên nam nhân này tàn nhẫn thương tổn! Điều này làm hấn không thể không chế phần nộ!

Hấn phần nộ chính mình vô dụng, trơ mắt nhìn nàng bị thương tổn, lại cái gì cũng không thể làm, hấn thống hận chính mình không thể bảo hộ nàng, lại muốn theo phân phó của nàng đi làm nhiệm vụ! Biết rõ, để nàng ở lại trong cung, sẽ làm nàng bị càng nhiều thêm thương tổn, nhưng hấn lại vô lực ngăn cản chuyện này! Đơn giản vì trợ người nam nhân này đang cơ làm đế, là nguyện vọng mẫu thân Diệp Lạc – ân nhân cứu mạng của hấn !

Du Hàn thất vọng đau khổ, đáy lòng dâng lên một cỗ nồng đậm chua xót, hấn chán nản nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu đối Tử Dạ thần nhiên nói

“Điều cần nói ta đã nói xong, cáo từ!”

Nói xong, Du Hàn liền xoay người, động tác có điểm cứng nhắc đi ra ngoài cửa.

“Chậm đã!”

Vẫn trầm mặc, Tử Dạ bỗng nhiên trầm giọng hỏi

“Nàng ở nơi nào? Bản thái tử muốn gặp nàng!”

Du Hàn dừng bước lại, trầm mặc một hồi, mới thần nhiên nói

“Ngày ngươi gặp nàng, không phải là hiện tại!”

Nói xong, không quay đầu lại mà thẳng bước đi ra ngoài.

Lãnh cung, trong đình viện hoàn toàn yên tĩnh, Thanh nhi biểu tình cực kỳ bất an đi tới đi lui, nàng thỉnh thoảng quay đầu nhìn ra phía ngoài một mảnh hắc ám, trên bầu trời bông tuyết nhẹ nhàng bay xuống trên quần áo đơn bạc của nàng, sau đó tan chảy thành từng giọt nước, biến mất ở trên quần áo, chỉ để lại vệt nước nhỏ.

Gió lạnh thổi qua, mang theo một cỗ giá lạnh đập vào mặt, mà Thanh nhi lại chẳng hề để tâm, trên mặt tú lệ của nàng toát lên thần sắc cực kỳ lo lắng.

Rốt cục, bên ngoài đình viện truyền đến một trận cước bộ rất nhỏ, trong đêm tối yên tĩnh, truyền rõ ràng vào trong tai Thanh nhi, Thanh nhi bước nhanh hướng bên ngoài đình viện đi đến, nhẹ giọng hỏi

“Du đại ca?”

Theo lời Thanh nhi vừa hạ xuống, Du Hàn trong bóng đêm vọt ra. Hấn nhìn Thanh nhi khẽ liếc, áp đề thanh âm nói

“Về trong lãnh cung trước đi, phía trước cách đó không xa có người!”

Thanh nhi không dám nói nhiều, xoay người hướng trong lãnh cung đi đến, mà Du Hàn đứng tại chỗ, ngưng thần cẩn thận nghe ngóng trong chốc lát sau, thế này mới đi theo Thanh nhi lách mình vào lãnh cung.

Trong lãnh cung im ắng, trừ bỏ ngọn đèn ở trên bàn bị gió thổi lung lay, phát ra ánh quang lúc sáng lúc tối, cũng chỉ có gió lạnh bên ngoài kia thỉnh thoảng gào thét giống như thanh âm quỷ khóc nức nở, trong lãnh cung tĩnh mịch âm lãnh, làm người ta không rét mà run.

Thanh nhi nhẹ nhàng mà đem cửa lãnh cung đóng lại, sau đó khó kìm nổi hướng về phía Du Hàn hỏi

“Du đại ca, tiểu thư thế nào? Làm sao huynh không đưa tiểu thư về?”

Du Hàn nhẹ nhàng thở dài một hơi, trầm mặc một hồi, mới nói

“Thanh nhi, ta không thể mang cung chủ trở về!”

Thanh nhi có điểm không hiểu nhìn Du Hàn, vội la lên

“Du đại ca, huynh vì sao không thể đem tiểu thư trở về? Hiện tại thái tử gia đối tiểu thư giống như đã có hiếu lắm lớn, tiểu thư ở trong tay thái tử gia, thái tử gia nhất định sẽ không để cho nàng yên ổn!”

Nói tới đây, Thanh nhi thần sắc lại lo lắng, nàng dậm chân, mạnh xoay người đi ra phía ngoài, nói

” Không được, mọi người phải đi cứu tiểu thư ra!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Thanh Nhi sâu não

Edit: Tiểu Miêu

Du Hàn ánh mắt lạnh lùng nhanh tay mạnh mẽ lắc mình ngăn cản Thanh nhi, nói

” Thanh nhi! Muội muốn làm gì!”

Thanh nhi cắn chặt răng, dậm chân, nói

” Du đại ca, huynh đừng ngăn cản muội! Tiểu thư hiện đang mất đi vô công, thân mình lại không tốt, muội nhất định phải đem tiểu thư cứu ra!”

Du Hàn kéo tay Thanh nhi lại, trầm giọng nói

“Thanh nhi! Muội bình tĩnh một chút! Muội nghĩ rằng ta và muội không muốn cứu cung chủ ra sao? Tâm lý của ta so với muội còn lo lắng cho nàng hơn! Chính là, muội có nghĩ tới hay không, nơi này không phải bên ngoài! Nơi này là hoàng cung! Cho dù chúng ta liều lĩnh cứu được cung chủ, thì cũng có năng lực chạy trốn tới nơi nào đây? Tạm thời không nói đến việc làm như vậy sẽ bại lộ thân phận chúng ta, cho dù cung chủ biết, nàng cũng sẽ không muốn chúng ta làm như vậy! Tối hôm nay, chuyện Từ Dạ đột nhiên dẫn mọi người xông thẳng vào lãnh cung, phòng chừng đã truyền tới tai Long Ngự Lan, hiện tại cung chủ ở bên người Từ Dạ, hẳn là an toàn nhất! Cho nên, chúng ta nhất định phải vững vàng, hết thấy chờ cung chủ tỉnh lại rồi hãy nghĩ cách sau!”

Thanh nhi không cam lòng dậm chân, lớn tiếng nói

“Du đại ca! Thái tử gia nhất định sẽ không để yên cho tiểu thư! Tiểu thư ở lại chỗ của hắn như thế nào lại an toàn? Không nói đến thái tử gia bây giờ đối với tiểu thư hiểu lầm sâu như vậy, chỉ cần nhị tiểu thư kia có ý đồ xấu, bọn họ ắt sẽ không bỏ qua cho tiểu thư! Tiểu thư hiện tại thân mình suy yếu như vậy, nếu lại bị nàng ta hãm hại, vậy phải làm thế nào đây?”

Du Hàn trầm mặc một hồi, nói

” Từ Dạ hiện tại tuyệt đối sẽ không thương tổn cung chủ, về phần Diệp Linh, hiện tại nàng sẽ không giờ trò gì được đâu, muội đại khái không cần phải lo lắng! Thanh nhi, chúng ta bây giờ trọng yếu nhất là, trước tiên đem hoàng thượng cứu ra! Hiện tại Long Ngự Lan đã thiếu kiên nhẫn, nếu hoàng thượng vẫn đang ở trong tay bà ta, chỉ sợ đến lúc đó sẽ cực kì bất lợi!”

Thanh nhi trong lòng biết lời Du Hàn nói là sự thật, lấy tính cách tiểu thư, tuyệt đối sẽ không để nàng làm việc tùy hứng sau lưng, nhưng thái độ Từ Dạ đối với tiểu thư thật sự là làm người ta lo lắng. Lạc cung ở thời điểm các nàng xuất cung trong ngày hôm ấy liền mặc danh kỳ diệu cháy lớn hóa thành tro tàn, mà hiềm nghi lớn nhất lại ở trên người tiểu thư, bởi vì, nàng căn bản là không giải thích được tại sao nàng thoát được trận đại hỏa kia! Mà hơn nữa Ứng Vương Từ Ảnh đột nhiên xuất hiện, Từ Dạ hiện tại chỉ sợ đã hoàn toàn tin lời gièm pha của nhị tiểu thư rồi! Nhìn thái độ hằn đối với tiểu thư như thế cũng đã biết, hẳn đối chuyện phản bội của tiểu thư đã tin không hề nghi ngờ!

Nhưng làm nàng cảm thấy kỳ quái là, Từ Dạ nếu không thích tiểu thư nhà nàng, vì sao lại vì chuyện tiểu thư nhà nàng cùng ứng Vương lại gây khó dễ khiêu khích châm biếm tức giận? Chẳng lẽ, đơn thuần bởi vì tiểu thư phản bội hắn, cho nên hắn không thể dễ dàng tha thứ chuyện tiểu thư và Ứng Vương ở cùng một chỗ hay sao?

Thanh nhi vốn chỉ là một người tâm tư đơn thuần, nhưng chứng thật bởi thái độ Từ Dạ quá mức kỳ quái, cho nên nàng mới cảm thấy có điểm không hợp tình hợp lý.

Kỳ quái như vậy, nhưng nàng nghe lời Du Hàn nói xong, đã chậm rãi bình tĩnh lại, không hề như vừa nãy xúc động như vậy.

Nàng tỉnh táo lại, thế này mới giật mình nhìn tay của mình bị Du Hàn nắm chặt, nàng không khỏi đỏ khuôn mặt lên, nhỏ giọng đối Du Hàn nói

” Du đại ca, huynh trước buông tay muội ra!”

Du Hàn hơi ngẩn ra, thế này mới phát hiện mình còn đang nắm lấy tay Thanh nhi, không khỏi có chút ngượng ngùng cười cười, sau đó buông Thanh nhi ra, lặng yên xoay người sang chỗ khác.

Trong mắt Thanh nhi hiện lên một tia âm đạm, nàng nhẹ nhàng cắn cắn môi, cánh tay lén lút lùi về trong ống tay áo rộng thùng thình, nhẹ nhàng mà mon tron bàn tay vừa mới bị Du Hàn nắm qua, tưởng như vẫn cảm thấy được nhiệt độ do Du Hàn lưu lại, Thanh nhi không khỏi cảm thấy rung động trong lòng, nàng biết, từ nhỏ trong mắt hắn cũng chỉ có tiểu thư, mà trong mắt của nàng, cũng chỉ có hắn. Hẳn đối tiểu thư là hiểu rõ che chở cùng ôn nhu, mà nàng, biết rõ tim của hắn chỉ có tiểu thư, lại vẫn đang kim lòng không đậu mà thích hắn!

Hắn là nam nhân duy nhất trong Thủy Vân cung, trước đây, hắn thường thường trầm mặc đi theo bên cạnh tiểu thư, mặc kệ tiểu thư muốn hắn làm cái gì, hắn đều không có nửa câu oán hận, khi đó, nàng thích nhất nhìn bộ dáng hắn mỉm cười, nhưng hắn chỉ có đối với tiểu thư mới có thể lộ ra tươi cười, nàng vẫn là lặng yên thích hắn! Đơn giản là, năm nàng mười ba tuổi, hắn đối với nàng trong lúc lơ đãng đã lộ ra vẻ ôn nhu không thể nào quên.

Nàng vẫn nhớ rõ ràng, năm nàng mười ba tuổi, bởi vì không cẩn thận đã làm sai chuyện, mà bị mẫu thân Diệp Lạc phạt quỳ gối trước cửa Thủy Vân

cung. Ngày đó trời mưa to tầm tã, nàng mặc áo đơn bạc, một người cô độc quỳ gối ngoài cửa lớn Thủy Vân cung, bởi vì Thủy Vân cung quy cực nghiêm, cho nên, Thủy Vân cung bọn tỷ muội không có ai dám tới gần nàng, mà nàng, bởi vì đã làm sai chuyện, chỉ có thể cố nén rét lạnh thấu xương kia, lặng yên quỳ gối trong mưa to!

Ngay tại thời điểm nàng quỳ cả một ngày, thời điểm vừa đói vừa lạnh đó, nàng chợt thấy hân, trong tay đang cầm một bao nhỏ, ở dưới trời mưa to, mỉm cười về phía nàng đi tới.

Một khắc kia, trong lòng nàng nhen nhóm niềm hạnh phúc khó lý giải, một khắc kia, trong lòng nàng liền bắt đầu nảy nở thứ tình cảm lạ lẫm với người thiếu niên mỉm cười hướng nàng đi tới dưới cơn mưa to kia. Nàng bắt đầu len lén thích hân, thích từ một nơi bí mật gần đó nhìn lên nhất cử nhất động của hân! Mỗi khi thấy hân vui vẻ, nàng cũng vui vẻ, thời điểm hân bởi vì tiểu thư mà âm thầm hao tổn tinh thần, nàng cũng sẽ len lút vì hân mà thương cảm!

Chính là, nàng vẫn đè nén xuống tình cảm chính mình đối với hân, chưa bao giờ dám ở trước mặt hân biểu lộ quá nửa điểm, nàng sợ, nàng sợ hân biết nàng đối với hân có tình cảm, sẽ khinh thường nàng, thậm chí nghĩ nàng hèn mọn, bởi vì, hân là hộ pháp cao cao tại thượng trong Thủy Vân cung, mà nàng bất quá chỉ là một nô tỳ nhỏ nhỏ.

Nghĩ đến đây, Thanh nhi biểu tình lại một mảnh âm trầm, nàng khẽ thở dài một tiếng, lặng yên giấu kỹ tâm sự của mình, đối Du Hàn nói

”Du đại ca, vậy kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Du Hàn cũng không biết Thanh nhi đối với hân có cảm tình, ở trong lòng của hân, vĩnh viễn chỉ có một người Diệp Lạc, mà Thanh nhi, ở trong lòng hân chẳng qua là một người muội muội mà thôi! Lúc này nghe được câu hỏi Thanh nhi, hân trầm tư một chút, rồi nói:

”Buổi tối ngày mai, ta cùng với Yến Đào tiến đến Phụng Hoàng cung tìm hiểu một chút tình huống hiện tại của hoàng thượng, muội ngày mai đi trước tìm cung chủ! Nếu cung chủ có chuyện gì, muội nói Yến Đào báo tin cho ta, đã rõ chưa?”

Nói xong, Du Hàn cũng không đợi Thanh nhi trả lời, mà đã lách mình đi ra ngoài.

Thanh nhi lặng yên đứng ở cạnh cửa, nhìn thân ảnh Du Hàn biến mất trong bóng đêm, trong mắt toát ra một tia thương cảm.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Quyết định của Tử Ảnh

Edit: Mon Ú

Beta: Tiểu Miêu

Phụng Hoàng cung, trong tâm cung hoa lệ, những viên dạ minh châu to như quả trứng ngỗng, đem toàn bộ tâm cung chiếu sáng như ban ngày.

Long Ngừ Lan nghiêng người dựa vào chiếc giường êm ái, tay cầm chặt tờ giấy tuyên thành, khuôn mặt kiều diễm dưới ánh sáng nhu hòa của những viên dạ minh châu, có vẻ âm tình bất định, đôi lông mày nhíu chặt ẩn chứa sự tức giận.

Hóa ra nữ nhân xấu xí kia vẫn chưa chết, mà là núp trong lãnh cung của Dạ Vân điện! Lại còn tiếp tục cùng Ảnh nhi dây dưa không rời! Nàng thật sự quá coi thường nữ nhân kia rồi. Nữ nhân kia là do lão hoàng đế đích thân chỉ hôn cho Tử Dạ, làm sao có thể là người đơn giản? Chẳng lẽ, lão hoàng đế có ý cử nàng tiến cung để mê hoặc Ảnh nhi?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Long Ngừ Lan không khỏi trầm xuống. Lão hoàng đế chết tiết kia, hóa ra lão đã sớm đề phòng nàng, khó trách, nàng tìm nhiều năm như vậy, cũng tìm không thấy Long ẩn, hóa ra lão đã mang Long ẩn ra khỏi cung từ lâu, để ở núi Thiên Hoa!

Lâu nay lão luôn ngoan ngoãn phục tùng nàng hóa ra là lừa nàng! Hiện tại, Tử Dạ đã đủ lòng đủ cánh, liền công khai cùng nàng đối nghịch! Hừ, hân cho rằng giờ Tử Dạ có trong tay Long ẩn liền có thể chống lại nàng? Nàng Long Ngừ Lan sao có thể khoanh tay đứng旁观? Còn có thể lực Tử Mã gia nhiều năm qua, chẳng lẽ chỉ bằng một cái Long ẩn có thể đồ ngã?

Nghĩ đến đây, Long Ngừ Lan không khỏi lộ ra ý cười âm lãnh, nếu không phải vì Ảnh nhi vẫn không chịu dâng cơ làm đệ, nàng đã sớm giết hoàng thượng, cùng Tử Dạ quyết đấu! Làm sao phải chờ tới bây giờ? Tử Dạ mặc dù trong tay có Long ẩn, nhưng đại bộ phận lại ở bên ngoài kinh thành, trong kinh thành một bộ phận thế lực đã bị Tử Mã gia khống chế, mà trong hoàng cung nàng cũng nắm giữ một bộ phận thế lực, chẳng lẽ nàng lại không giết được Tử Dạ?

Trước kia không động thủ, vì nàng vẫn cho Ảnh nhi có thể thuận lợi dâng cơ, mà bây giờ, tất cả mọi chuyện đều bại lộ, thân thể của Ảnh nhi cũng bị lão hoàng đế biết, nàng còn băn khoăn cái gì?

Nghĩ đến đây, Long Ngừ Lan âm thầm hạ quyết định, ngày mai đương triều sẽ bức lão hoàng đế thoái vị! Bởi vì nàng biết, nếu nàng không động thủ, chờ

Từ Dạ đem cấm quân vào kinh thành, tất cả không thể vẫn hồi!

Nàng phải đi trước Từ Dạ một bước, đoạt ngôi vị hoàng đế, cho dù sau đó Từ Dạ phản kháng, nàng cũng đã có chuẩn bị!

Nghĩ đến đây, Long Ngữ Lan từ trên giường ngồi dậy, lớn tiếng phân phó:

“Người đâu, mang giấy bút tới cho Bồn cung!”

Long Ngữ Lan cười lạnh, nàng gửi cho Từ Mã Văn một mật hàm, ngày mai cùng nàng trong lúc lâm triều bức vua thoái vị!

Đúng lúc này, cửa tấm cung bị người đẩy ra, một cung nữ đi đến, đối Long Ngữ Lan nhẹ giọng nói:

“Nương nương, Ứng Vương gia bên ngoài cầu kiến!”

Long Ngữ Lan nghe vậy trong lòng vui vẻ, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, nói:

” Ành nhi đến đây? Nó đâu?”

Nói xong, nàng dùng viết mật hàm, liền đi ra ngoài.

Từ sau khi Từ Ảnh biết được thân thế của mình ở Phụng Hoàng cung, liền không bước vào đây, nàng phái người đi mời, hân cũng không đến, nàng hạ mình đi gặp hân, lại bị hân tránh né không gặp! Nay biết được hân chủ động tiến đến vẫn an nàng, nàng làm sao có thể không vui?

Cung nữ kia cười nói:

“Nương nương, Vương gia ở ngay tại đại sảnh, nô tỳ xin dẫn người đi! Nhưng bên ngoài trời giá rét, hay là nương nương trước hết mặc thêm áo choàng đã?”

Long Ngữ Lan nóng vội, một bên thúc giục cung nữ hầu nàng mặc thêm áo khoác, sau đó liền vội vàng đi về phía đại sảnh.

Thời điểm Long Ngữ Lan tới nơi, Từ Ảnh mặt không biểu cảm ngồi ở đó, Long Ngữ Lan trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu, nàng nhẹ nhàng vẫy tay, để nhóm cung nhân hầu hạ lui xuống, sau đó mỉm cười đi đến bên Từ Ảnh, chậm rãi ngồi xuống, ôn nhu nói:

“Ảnh nhi, con tới vẫn an mẫu hậu, sao không cho người tới báo trước cho mẫu hậu?”

Từ Ảnh quay đầu lại, thần nhiên liếc nhìn Long Ngữ Lan, nói:

“Nhi thần nghe lời mẫu hậu đăng cơ làm đế, nhưng, nhi thần có một điều kiện!”

Long Ngữ Lan mừng rỡ trong lòng, Từ Ảnh vẫn cự tuyệt đăng cơ, khiến nàng đau đầu không thôi, hiện tại biết được Từ Ảnh thay đổi chủ ý, trong lòng nàng thật sự cao hứng, nàng kích động nhìn Từ Ảnh, nói:

” Ảnh nhi, con rốt cục chịu nghe lời mẫu hậu rồi?”

Đối với việc Long Ngữ Lan kích động, trên dung nhan tuấn mỹ của Từ Ảnh không có chút dao động, thần nhiên nói:

“Nhi thần đáp ứng mẫu hậu cùng Từ Dạ tranh đoạt vương vị, nhưng, nhi thần có một điều kiện, chính là người không được thương tổn Diệp Lạc! Hơn nữa, nếu nhi thần lên ngôi, nhi thần muốn phong nàng làm hậu!”

Nụ cười trên mặt Long Ngữ Lan cứng lại, nàng không thể tin được nhìn Từ Ảnh, tức giận nói:

“Ảnh nhi! Làm sao con có thể hồ đồ như vậy! Người đàn bà kia là người của Từ Dạ, là do lão hoàng đế cố ý an bài đến mê hoặc con! Làm sao con còn đối với nàng nhớ mãi không quên? Con muốn mẫu hậu tức chết sao?”

Từ Ảnh bỗng nhiên quay mạnh đầu, lạnh lùng nhìn Long Ngữ Lan, âm thanh lạnh lẽo:

“Nhi thần sẽ không so đo những gì mẫu hậu từng đối với Diệp Lạc, nhưng, nếu mẫu hậu muốn nhi thần đăng cơ làm đế, nhất định phải đáp ứng điều kiện này, nếu không, nhi thần sẽ không lên ngôi, quyết đoạt nàng từ tay Từ Dạ!”

“Người!”

Trên khuôn mặt kiêu diễm của Long Ngữ Lan rốt cuộc biến sắc, nàng đứng lên, tức giận quát:

“Ảnh nhi! Con thật sự làm ta thất vọng rồi! Người đàn bà kia có cái gì tốt? Vì sao con hồ đồ như vậy? Nàng là chính phi của Từ Dạ! Lại cố ý dụ dỗ bámlấy con! Làm sao con có thể cùng nàng ta một chỗ?”

Từ Ảnh lạnh lùng ngẩng đầu, nói:

“Diệp Lạc không phải là người như vậy, nếu mẫu hậu không chấp nhận nàng, vậy chúng ta không còn gì để nói! Nếu mẫu hậu muốn nhi thần nghe lời, cùng Từ Dạ tranh hoàng vị, vậy không được tổn thương Diệp Lạc! Nếu không, nhi thần sẽ liều lĩnh mang Diệp Lạc rời khỏi hoàng cung!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Đều có tâm tư

Edit: Muỗi Vove - “Ngươi!” Long Ngữ Lan bị Từ Ảnh chọc giận, nàng vung tay lên, muốn cho Từ Ảnh một bạt tai, lại cắn chặt răng, nhịn xuống.

Nàng đúng là vẫn không đành lòng đánh hấn, hấn tuy chung vẫn là nhi tử mà nàng thương yêu nhất, hơn nữa thân là mẹ ruột của hấn, nàng làm sao lại không biết con của mình? Đứa con này, bề ngoài thoạt nhìn ngoan ngoãn vô hại, đối với người ngoài ôn hòa hữu lễ, trên thực tế bản tính lại cực kỳ cố chấp, đã quyết định chuyện gì là rất khó thay đổi.

Trong quá khứ, nàng xem hấn đối với mỗi cung nữ, nữ nhi của các đại thần đều ôn nhu vô cùng, cho nên, nàng cũng không lo lắng, bởi vì, nàng biết, nhi tử nàng xuất sắc như vậy, sẽ không thích những nữ tử tầm thường! Nhưng là, nàng thật không ngờ, luôn biểu hiện xuất sắc, nhi tử chưa từng làm cho nàng lo lắng nhưng lại hết lần này đến lần khác quan tâm đến xấu nữ nhân không chịu nổi kia, hơn nữa, nữ nhân này vẫn là do lão hoàng đế sắp xếp cấp cho Từ Dạ làm thái tử phi!

Không nói đến Diệp Lạc đã thành thân, là một nữ nhân cơ hồ không minh bạch, chỉ cần cùng Từ Dạ có quan hệ, bà không có khả năng dễ dàng cho phép nhi tử ưu tú của mình cùng nữ nhân như thế ở chung một chỗ! Bởi vì, nàng căn bản là không xứng! //chỗ này “nàng” để chỉ DL nên chuyển Long Ngữ Lan thành “bà”, hehe dù sao cũng già rồi//

Long Ngữ Lan một dung nhan kiều diễm bởi vì phần nộ mà có chút vân vẹo, qua một hồi lâu, nàng mới hít sâu một hơi, kiềm chế phần nộ trong lòng, nặng nề ngồi trở lại ghế, nói:

-“Ảnh nhi! Mẫu hậu có thể đáp ứng ngươi, không giết nàng, nhưng là, mẫu hậu tuyệt đối không đáp ứng ngươi lấy nàng! Bởi vì, nàng chẳng những là chánh phi của Từ Dạ, càng bởi vì nàng sớm đã một thân không trong sạch! Nữ nhân như vậy, làm sao xứng trở thành hoàng hậu của ngươi?”

Từ Ảnh không một chút tình cảm nhìn Long Ngữ Lan, lạnh lùng thốt:

-“Ta chỉ cần nàng, những nữ nhân khác, ta một người cũng không cần! Ta đáp ứng ngươi đăng cơ, chẳng qua là muốn đoạt nàng từ trên tay Từ Dạ thôi! Nàng không trong sạch, điểm này, ta sớm đã biết, không nhọc ngươi lo lắng!”

-“Ngươi!” Long Ngữ Lan giận đến trên mặt lúc đỏ lúc trắng, trong nội tâm nàng tuy rằng phần nộ, nhưng không biết làm thế nào, bởi vì nàng biết rõ tính cách đứa con này, nếu hiện tại nàng không đáp ứng nó, như vậy, tuyệt đối nó sẽ không nghe lời của nàng, cùng Từ Dạ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế! Cho nên nàng đành phải đem lửa giận trong lòng nén xuống, cắn răng nói:

-“Được, chỉ cần đồng ý theo lời mẫu hậu mà làm, mẫu hậu sẽ coi như nữ nhân kia không tồn tại! Nhưng là...con phải nghe mẫu hậu...về sau không thể lại mềm lòng!”

Từ Ảnh lạnh lùng nhìn nàng nói: “Miễn là nàng có khả năng trở lại bên cạnh ta, những cái khác đều không nói tới, cũng không quan trọng! Chỉ là, nhi thần hy vọng mẫu hậu có thể nhớ kỹ những lời hứa hẹn với nhi thần hôm nay.”

Long Ngữ Lan không vui hừ một tiếng, nói: “Mẫu hậu đáp ứng ngươi, tự nhiên là sẽ làm được!”

Từ Ảnh không nói gì thêm, hấn lạnh lùng đứng lên, sau đó cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Long Ngữ Lan nhìn theo bóng lưng Từ Ảnh, hai mắt nhắm lại, khóe miệng nàng gợi lên một chút ý cười ngoan độc, lạnh lùng nói:

-“Ảnh nhi, ngươi cứ một mực khẳng định, vậy đừng trách mẫu hậu ta thủ đoạn độc ác. Ngươi vì người đàn bà kia trầm mê như thế, làm sao có thể xứng đáng làm vua một nước? Cho nên, người đàn bà kia tuyệt đối không giữ lại được! Ta tuyệt không để lại người phá vỡ đại sự của ta tồn tại trên thế giới này! Hừ!”

Từ Ảnh ra khỏi Phòng Hoàng cung, chậm rãi đi vào trong bụi hoa, hấn ở một gốc mai dưới tàng cây dừng bước, ngửa đầu nhìn về phía mảnh bầu trời đen nhánh, yên lặng nói: “Lạc nhi! Nàng chờ ta, rất nhanh, ta sẽ đi tìm nàng, rất nhanh, ta sẽ đem nàng mang về bên cạnh ta! Ta sẽ không để nàng chịu một chút tổn thương nào, ta sẽ hảo hảo bảo hộ nàng! Sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn nàng!”

Từ Ảnh hít một hơi thật sâu, hấn vừa nghĩ đến Diệp Lạc bộ dạng suy yếu vô lực, tâm mơ hồ cảm giác đau đớn, hấn thật là vô dụng, nhìn nữ nhân mình yêu thương bị người như thế thương tổn, hấn lại cái gì cũng không thể làm!

Nghĩ đến một màn Từ Dạ đem Diệp Lạc ôm vào trong ngực, hấn không khỏi thống khổ nhắm hai mắt lại, hai tay gấp gao nắm chặt! Hấn sẽ không buông tay, Từ Dạ, ngươi sẽ phải hối hận, ngươi nhất định sẽ phải hối hận mọi thứ ngươi làm hôm nay! Để có Lạc nhi, ta sẽ không tiếc hết thảy, cùng ngươi

tranh đoạt tới cùng!

Đột nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ cắt đứt suy nghĩ của Từ Ảnh, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cung nữ đang chậm rãi hướng hắn đi tới.

Từ Ảnh lạnh lùng nhìn về phía cung nữ đó, lạnh giọng hỏi: “Ngươi là ai? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Cung nữ đó đi đến bên cạnh Từ Ảnh, hướng hắn cúi chào, nói: “Nô tỳ là quản sự cung nữ bên cạnh hoàng thượng, Yến Đào, đã gặp qua Ứng Vương gia!”

Từ Ảnh hơi nhíu mày, nói: “Nếu đã là quản sự cung nữ bên người phụ hoàng, tại sao đêm khuya xuất hiện ở nơi này? Ngươi tìm bốn vương có chuyện gì?”

Yến Đào mỉm cười, nói: “Nô tỳ đêm khuya ở đây đợi Ứng Vương gia, xác thực là có chuyện muốn nhờ!”

Từ Ảnh khó hiểu: “Ngươi có chuyện gì muốn nhờ bốn vương?”

Yến Đào cũng không lập tức nói ngay, mà đánh giá một chút xung quanh, lúc này mới nói: “Nô tỳ biết Hoàng thượng bây giờ đang ở Phụng Hoàng cung của Hoàng hậu nương nương, nô tỳ chỉ cầu có thể vào Phụng Hoàng cung gặp Hoàng thượng một lần! Hy vọng Ứng Vương gia có thể giúp nô tỳ!”

Khuôn mặt Từ Ảnh trầm xuống, hắn không chút thay đổi nhìn Yến Đào, lạnh lùng nói: “Nếu là bởi vì chuyện này, ngươi hẳn nhiên nên đi cầu mẫu hậu mới đúng, vì sao lại đến tìm bốn vương?”

Yến Đào trầm mặc một lúc, mới chậm rãi nói: “Hoàng thượng hiện tại bị Hoàng hậu nương nương giam lỏng ở Phụng Hoàng cung, Hoàng hậu như thế nào có thể cho phép nô tỳ vào thăm? Chỉ sợ nô tỳ còn chưa đi đến Phụng Hoàng cung đã bị ám vệ xung quang Phụng Hoàng cung giết chết!”

Từ Ảnh bỗng nhiên ra tay, một phen nắm lấy cái cổ mảnh khảnh của Yến Đào, lạnh giọng nói: “Ngươi là ai? Ngươi tuyệt đối không phải là một cung nữ quản sự nhỏ nhỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Ngoan độc kế

Edit: Muối Vove Đối mặt với sự xuất thủ bất thành linh của Từ Ảnh, Yến Đào trên mặt không có một tia kinh hoàng, nàng mỉm cười nói: “Quả nhiên không hổ là Ứng Vương gia, sự hoài nghi thực sự rất nặng, bất quá, lúc này đây, Ứng Vương gia chính là hiểu nhầm nô tỳ rồi! Nô tỳ quả thực là cung nữ quản sự bên cạnh Hoàng thượng, danh sách trên tay đại thái giám Văn công công có tên nô tỳ, Ứng Vương gia nếu không tin tưởng, có thể tìm hiểu ở Văn công công!”

Từ Ảnh cũng không vì lời nói của Yến Đào mà buông tha nàng, hắn hừ lạnh một tiếng, nói: “Cho dù thân phận của ngươi bây giờ là cung nữ, cũng tuyệt đối không phải là một cung nữ bình thường! Ngươi có thể mặt không đỏ sắc tiếp cận bốn vương, làm cho bốn vương mang ngươi tiến Phụng Hoàng cung thăm phụ hoàng, chỉ riêng sự can đảm này cũng đã không phải của một cung nữ bình thường! Ngươi không lừa được bốn vương! Nói, ngươi là ai? Đi thăm phụ hoàng có mưu đồ gì?”

Yến Đào không hề hoảng sợ, nàng thần sắc bình tĩnh nhìn Từ Ảnh, thần nhiên nói: “Ứng Vương gia, nô tỳ chỉ là muốn cứu Hoàng thượng mà thôi, nô tỳ nếu như không đoán sai, kỳ thật Ứng Vương gia cũng có suy nghĩ này, không phải sao? Cho nên nô tỳ mới có thể đêm khuya ở đây đợi ngài!”

Từ Ảnh sắc mặt đại biến, hắn phút chốc siết chặt cổ Yến Đào, lạnh giọng quát: “Là ai phái ngươi đến? Là Từ Dạ?”

Yến Đào bỗng nhiên bị hắn siết chặt cổ, nhất thời không thở được, nàng đành âm thầm vận nội lực, nhẹ nhàng đem tay của Từ Ảnh đẩy ra, sau đó lui về sau vài bước, nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới bình tĩnh nhìn Từ Ảnh nói: “Ứng Vương gia, ngài bây giờ làm hết thấy, cũng là vì Thái tử phi, phải không? Nếu như vậy, mong Ứng Vương gia đáp ứng nô tỳ, cứu Hoàng thượng ra khỏi Phụng Hoàng cung!”

Từ Ảnh sắc mặt âm lệ, ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm vào Yến Đào, âm thanh lạnh lùng nói: “Nguyên lai ngươi biết võ công, xem ra, bốn vương một chút cũng không nhìn lầm, ngươi không phải là cung nữ bình thường, ngươi rốt cuộc là ai? Bốn vương làm hết thấy vì ai, cũng ngươi cũng không có quan hệ. Ngươi đừng vọng tưởng có thể lợi dụng Lạc nhi để uy hiếp bốn vương!”

Yến Đào cũng không lui bước mà đón nhận ánh mắt của Từ Ảnh, nói: “Ứng Vương gia, xin ngài tin tưởng nô tỳ, nô tỳ cũng không phải là người của Thái tử gia! Hơn nữa, nô tỳ làm như vậy, xác thực là vì Thái tử phi!”

-“Vì Lạc nhi?” Từ Ảnh cười lạnh một tiếng, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Yến Đào, lạnh lùng nói: “Ngươi cho là bốn vương sẽ tin lời nói xằng bậy của ngươi sao? Lạc nhi bây giờ đang ở trong tay Từ Dạ, hiện tại, người muốn cứu phụ hoàng từ trong tay mẫu hậu chỉ có Từ Dạ. Chẳng lẽ ngươi không thấy hết

thầy đều quá trùng hợp sao? Bỏn vương há lại bị một cung nữ nhỏ nhỏ như ngươi lừa gạt?”

Yến Đào thấy Từ Ảnh không tin tưởng nàng, không khỏi có điểm nóng nảy, nàng đề cao thanh âm nói: “Ứng Vương gia! Xin ngài tin tưởng nô tỳ! Nô tỳ thực sự không phải do Thái tử gia phái tới...”

-“Câm mồm!” Từ Ảnh cũng không chờ Yến Đào nói tiếp, liền tức giận ngắt lời nàng: “Ngươi trở về nói cho Từ Dạ biết, bỏn vương tuyệt đối sẽ không bị hấn lường gạt, hấn vọng tưởng lợi dụng Lạc nhi để uy hiếp bỏn vương, nếu là hấn muốn cứu phụ vương, hãy đưa Lạc nhi đến trao đổi! Bỏn vương chờ hấn!” Nói xong Từ Ảnh không hề để ý tới Yến Đào, xoay người nhanh rời đi.

Yến Đào đứng ngây tại chỗ, cảm thấy ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng Từ Ảnh, trong mắt hiện lên một tia âm trầm.

Qua một lúc lâu, Yến Đào lúc này mới lộ ra một nụ cười chua xót, nàng còn vọng tưởng cái gì? Hấn là Vương gia cao cao tại thượng, mà nàng bất quá chỉ là một cung nữ hèn mọn, cho dù nàng có phải là người của Thủy Vân cung thì thế nào? Chẳng qua cũng là một thân phận vĩnh viễn không thể bại lộ mà thôi!

Hấn cùng với nàng, vĩnh viễn không có khả năng, cho dù hấn không thương Cung chủ, hấn cũng sẽ không liếc nhìn nàng một cái, chính mình đối với hấn si tâm vọng tưởng, chẳng qua là đang lừa mình dối người mà thôi! Yến Đào nhẹ nhàng thở dài, sau đó xoay người, lặng yên hướng về phía sâu trong bụi hoa đi đến.

Lưu Vân Các, trong phòng ngủ hoa lệ, trên mặt đất một mảnh hỗn độn, những mảnh sứ vỡ vụn bắn tung tóe đầy đất, vồn sàn nhà trơn bóng giờ cũng dính đầy nước trà.

Diệp Linh về mặt tức giận ngồi ở trên giường, hai tay gắt gao nắm chặt lấy nhau, trên giường chấn động, một mảnh hỗn độn.

Nàng thật hận! Một màn ti mỉ bày ra, nghĩ đến có thể đem Diệp Lạc vào chỗ chết, nhưng không ngờ lại đổi đến kết quả như vậy!

Rõ ràng tất cả chứng cứ, đều chống lại Diệp Lạc, nhưng là, Từ Dạ chẳng những không xử phạt Diệp Lạc, lại còn tự mình ôm lấy nàng ta rồi khỏi lãnh cung, lại đối với nàng không đếm xỉa, lưu lại nàng trong lãnh cung bị một nô tì như thế nhục nhã. Sao nàng có thể không hận. Sao có thể nuốt trôi cục tức này?

Nàng luôn luôn kiêu ngạo tự phụ, từ nhỏ đã được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, lớn lên, chưa từng chịu qua một chút ủy khuất, mà bây giờ, hai nam nhân ưu tú như thế cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, lại ở trước mặt nàng tranh đoạt xấu nữ nhân kia! Điều làm nàng không thể tha thứ là, Từ Dạ từ khi trở về từ trên núi Hoa Sơn cũng không gặp nàng, cho dù nàng buồn đáng về cao ngạo, chủ động gần gũi hấn cũng bị hấn lạnh lùng cự tuyệt. Mà bây giờ hấn, lại ở trước mặt nàng, đem xấu nữ nhân đó ôm đi. Nàng sao có thể chịu đựng được nam nhân của mình chạm vào nữ nhân khác? Không, nàng tuyệt đối không cho phép kết quả như vậy! Nàng muốn đem tất cả thuộc về nàng, hết thảy đoạt lại, nàng muốn Diệp Lạc phải chết!

Bộ mặt Diệp Linh vặn vẹo lộ ra một nụ cười ngoan độc, Diệp Lạc, ngươi cứ chờ đó, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ta muốn ngươi thân bại danh liệt, từ nay về sau không còn mặt mũi sống trên đời! Đường đường Thái tử phi câu dẫn hoàng đế, tin tức này chỉ cần truyền vào trong cung, ngươi nghĩ ngươi có thể an ổn mà làm Thái tử phi sao? Đến lúc đó, đối với mọi người ngươi chính là một ả đàn bà trơ tráo, vô liêm sỉ! Ta xem ngươi còn có thể diện gì mà ở lại trong cung!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Mưa gió điềm báo

Edit: Muối Vove Dạ Vân điện, trong thư phòng, Từ Dạ sắc mặt âm trầm ngồi ở sau án thư, nhìn trong tay một chút mỏng manh giấy Tuyên Thành, trong mắt hiện lên tức giận, bỗng nhiên hấn hung hăng nắm chặt những mảnh giấy Tuyên Thành trong tay, nặng nề dấn mạnh lên mặt án thư.

Vệ Từ Thanh đứng yên lặng một bên, chứng kiến Từ Dạ phần nộ như thế, không nhịn được hỏi:

- “Gia, Ứng Vương đã nói gì?”

Từ Dạ sắc mặt xanh mét, trên trán nổi đầy gân xanh, cười lạnh một tiếng, nói:

-“Hấn đối với nữ nhân kia quả nhiên nhất kiến chung tình. Đã hướng bản thái tử đưa ra yêu cầu, muốn dùng tính mạng phụ hoàng cùng nữ nhân kia trao đổi.”

Vệ Từ Thanh nhíu mày, hỏi:

- “Gia chính là nói, Ứng Vương muốn ngài dùng Thái tử phi trao đổi với Hoàng thượng?”

Từ Dạ hung hăng đem mảnh giấy trong tay ném trên mặt đất, đứng bật dậy, tức giận nói:

- “Tử Ảnh! Ngươi thực sự là khinh người quá đáng!”

Vệ Từ Thanh trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, không hiểu sao, trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy, đối với Diệp Lạc có một cảm giác quen thuộc, hắn luôn luôn cảm thấy, xuyên thấu qua con người Diệp Lạc mơ hồ có bóng dáng Phiêu Linh, nhưng là, rõ ràng hai người khác biệt, hắn tại sao lại có cảm giác như thế?

Khi hắn từ lời nói của Từ Dạ biết được, thời điểm Du Hàn vì Diệp Lạc đột ngột tiến cung uy hiếp Từ Dạ, càng làm cho hắn thêm sâu sắc nghi hoặc. Ở trên núi Thiên Hoa, Phiêu Linh xuất hiện, là vì cứu Từ Dạ mà đến, cho nên, người của Thủy Vân Cung không nghi ngờ là đang đứng về phía Từ Dạ.

Mà một Thái tử phi bình thường, Thủy Vân Cung cư nhiên phái ra Du Hàn, không tiếc mạo hiểm lên vào trong cung, chỉ là để cảnh cáo Từ Dạ phải đối xử tử tế với Diệp Lạc? Thái tử phi rốt cuộc cùng Thủy Vân Cung có quan hệ gì? Lại đáng để hộ pháp của Thủy Vân Cung vì nàng mà mạo hiểm như thế? Còn người kia Ứng Vương gia luôn luôn kiêu ngạo lại không tiếc lấy tính mệnh Hoàng thượng uy hiếp Từ Dạ, chỉ để đoạt được nàng? Nàng rốt cuộc có bao nhiêu mị lực? Làm cho bọn họ không tiếc mình tranh đoạt?

Vệ Từ Thanh trong đầu mơ hồ có một ý niệm, chẳng lẽ, Phiêu Linh cùng Diệp Lạc có một quan hệ bí mật gì đó không muốn người khác biết? Nghĩ đến đây Vệ Từ Thanh không khỏi nhìn về phía Từ Dạ, nói:

- “Gia, hay là Thái tử phi trước khi tiến cung, cùng Thủy Vân Cung kia có quan hệ không muốn ai biết? Nếu không phải, Du Hàn tại sao lại vì Thái tử phi mà vào cung? Vừa rồi, gia đã đáp ứng Du Hàn không xử trí Thái tử phi, mà Ứng Vương gia ra điều kiện, gia cảm thấy nên làm thế nào?”

Từ Dạ sắc mặt âm trầm cân nhắc một chút, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

- “Bản Thái tử đáp ứng Du Hàn rồi thì sẽ như thế nào? Tử Ảnh một khi đã muốn nữ nhân kia, vậy bản Thái tử sẽ thành toàn cho hắn thôi! Hừ, không ngờ tiện nhân này thực sự vẫn còn có chút tác dụng, bản Thái tử vốn chưa nghĩ ra cách để cứu phụ hoàng, hiện tại có thể rõ ràng rồi!”

Vệ Từ Thanh trong lòng lóe lên một tia chẳng lành, hắn nhìn Từ Dạ nói:

- “Gia là chuẩn bị lấy Thái Tử phi trao đổi với Ứng Vương? Như vậy, chỉ sợ là không tốt?”

Từ Dạ khoé miệng hiện lên một chút ý cười lạnh khốc, lạnh lùng nói:

- “Tử Ảnh không phải là muốn tiện nhân kia sao? Bản Thái tử làm như vậy, có gì không tốt?”

Vệ Từ Thanh chân chừ một chút, nói:

- “Gia, chẳng lẽ ngài thật sự muốn dùng Thái tử Phi trao đổi cùng Ứng Vương sao? Thuộc hạ cảm thấy, làm như vậy, chỉ sợ không thỏa đáng! Hơn nữa, Thái Tử phi chung quy cũng là một nữ tử, làm như thế, chẳng phải là làm tổn hại danh tiết của nàng sao?”

Nghe lời nói của Vệ Từ Thanh, . . . Từ Dạ sắc mặt nháy mắt trầm xuống, Diệp Lạc phản bội, làm cho người luôn kiêu ngạo như hắn cảm thấy giống như có người trước mặt hung hăng đánh một bạt tai, hắn từ nhỏ cùng Tử Ảnh không hợp, tuy rằng từ nhỏ đã biết đến sự tồn tại của Tử Ảnh, nhưng là, có lẽ bởi vì mẫu phi của hắn, trong lòng đối với Tử Ảnh cừu hận đã thật sâu.

Sau khi lớn lên, hắn bắt đầu âm thầm bồi dưỡng thế lực của mình, mặc dù trước mắt thời cơ chưa tới, hắn chưa cùng Tử Ảnh trở mặt, nhưng kỳ thật hắn cùng Tử Ảnh đã sớm bất hoà, trên triều càng đối chọi gay gắt!

Mà hắn thế nào cũng không ngờ tới, hắn bị Phụ vương cưỡng chế lấy Diệp Lạc làm Thái tử phi, nữ nhân căn bản hắn không thèm liếc mắt một cái, cư nhiên lại cấu kết với hoàng đệ mà hắn hận nhất! Hắn hận Long Ngữ Lan giết mẫu phi của hắn, cho nên hắn hận Tử Ảnh, mà Thái Tử phi của hắn nhưng lại hoài mang đứa nhỏ của Tử Ảnh!

Đã bị như thế vô cùng nhục nhã, như thế kiêu ngạo, hắn làm sao có thể không phẫn nộ? Nếu không phải bởi vì Du Hàn xuất hiện, hắn nhất định sẽ giết nàng!

Hắn là một người kiêu ngạo, cho nên, hắn không đem chuyện Diệp Lạc phản bội hắn mang thai con của người khác nói cho Vệ Từ Thanh, bởi vì, hắn không cho phép bất cứ kẻ nào khiêu chiến sự kiêu ngạo của hắn!

Nghĩ đến nghiệt chủng trong bụng Diệp Lạc, Từ Dạ cười lạnh một tiếng, Tử Ảnh, Ngươi khản trương như thế, là vì trong bụng nàng có mang nghiệt chủng của ngươi sao? Nếu ngươi muốn cùng tiện nhân kia ở cùng một chỗ, như vậy bản Thái tử sẽ cho ngươi một phần đại lễ! Nếu ngươi biết, nghiệt chủng của ngươi đã bị bản Thái tử chính tay phá hủy, ngươi sẽ thế nào? Haha!

// Từ Dạ càng ngày càng quá ló rồi, một gạch cho anh nam chính, hừ hừ//

Vệ Từ Thanh trầm mặc đứng một bên, nhìn thần sắc âm ngoan của Từ Dạ, trong lòng hắn bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác kỳ quái, hắn đột nhiên cảm giác được, kỳ thực Từ Dạ là đang quan tâm đến Diệp Lạc, chẳng qua là, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra thôi!

//Dựa vào đâu mà anh Vệ Từ Thanh lại nghĩ thế nhỉ//

Có cảm giác này, Vệ Tử Thanh đối với vị Thái Tử phi thoát nhìn lãnh đạm kia lại càng thêm hiếu kỳ, hẳn bỗng nhiên có loại mong muốn mơ hồ, khát vọng chứng kiến giây phút kích động của nàng! Hắn muốn hỏi nàng, Phiêu Linh cùng nàng có quan hệ gì?

//Dịch đúng không đây, tự dung thấy anh ấy biến thái quá ah...oa...//

Sau thoáng trầm tư, Từ Dạ bỗng thu hồi nụ cười lãnh khốc trên mặt, tay cầm lấy phong mật hàm trên thư án, đưa cho Vệ Tử Thanh, trầm giọng phân phó:

- “Tử Thanh, ngươi đem mật hàm này suốt đêm đưa đến tay Dương tướng quân, làm cho hắn nhanh chóng đưa cấm quân điều vào kinh thành! Hừ, bản Thái tử phỏng chừng, Long Ngự Lan tiện phụ kia đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn rồi. Chỉ sợ bà ta sẽ điều người xuất cung chặn ngươi lại, ngươi phải cẩn thận, đem mật hàm đến nơi an toàn cho ta!”

Vệ Tử Thanh nghiêm túc nhận phong mật hàm, đối với Từ Dạ nói:

- “Gia yên tâm, Tử Thanh nhất định không phụ sự phó thác, nhanh chóng đưa mật hàm đến tay Dương tướng quân!”

Từ Dạ gật đầu, nói:

- “Được rồi, sắc trời đã không còn sớm, ngươi đi thôi!”

Vệ Tử Thanh khẽ gật đầu, không lưu lại, lách mình đi ra ngoài.

Từ Dạ quay đầu, hai mắt âm trầm nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, khóe miệng nhếch lên một chút ý cười tàn nhẫn: Từ Ảnh, ngươi chờ, bản Thái tử ngày mai sẽ vì ngươi dâng một phần đại lễ!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Tàn nhẫn thương tổn 1

Edit: Muỗi Vove Sáng sớm, trên bầu trời tràn ngập một tầng sương trắng mỏng manh, dần dần hiện lên những tia sáng, xuyên qua tầng mây, bao trùm toàn bộ màn sương, từ xa nhìn lại, tạo nên bảy vòng sáng, làm người ta hoa mắt.

Sáng sớm chim điểu ở trên cành cây gọi tới gọi lui, thỉnh thoảng phát ra từng tiếng kêu giòn tan. Trong không khí tràn ngập hơi thở tươi mát.

Diệp Lạc nằm ở trên giường, chậm rãi mở mắt, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là cách bài trí xa lạ, nặng nề nhàng động đậy, trên người mơ hồ truyền đến cơn đau nhức khiến nàng nhíu mày.

Nàng chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, có điểm mê man đánh giá một chút xung quanh, lại phát hiện, nơi này không gian không phải là lớn, phòng ngủ bài trí bình thường, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không một bóng người.

Đây là địa phương nào, Diệp Lạc lấy tay nhẹ nhàng day day trên trán có chút ấn đau, tại thời điểm nàng bất tỉnh, không phải Từ Dạ đã hạ lệnh nhốt nàng vào địa lao sao? Nàng tại sao lại ở nơi này? Đây lại là nơi nào?

Tay nàng không tự chủ khẽ vuốt cái bụng bằng phẳng, trong mắt hiện lên một tia âm đạm, thoáng chốc, trong đầu hiện lên bóng dáng của nam nhân lãnh khốc kia, ánh mắt lạnh như băng không chút tình cảm, khiến nàng nhận không được trong lòng run rẩy.

Sâu trong đáy lòng nàng dâng lên một cổ chua xót, nháy mắt gần như muốn rơi lệ, hẳn đã dùng thái độ tàn nhẫn vô tình không tiếc đá thương nàng, nàng còn hy vọng xa vời gì? Còn hy vọng nam nhân kia có thể biết chân tướng sự tình, còn đối với nàng thay đổi sao? Còn vẫn hy vọng hắn biết thân phận của nàng, sẽ đối đãi với nàng có chút ôn nhu sao?

Không! Nàng không cần sự ôn nhu như vậy, nàng không cần! Nàng làm sao có thể lặp lại bi kịch của mẫu thân? Nàng không muốn giống mẫu thân, đến thời điểm chết vẫn đối với người thương tổn mình nhớ mãi không quên!

Nàng không phải mẫu thân, nàng là Diệp Lạc, là người đối với hết thảy đều lạnh nhạt Diệp Lạc không phải sao? Nàng làm sao có thể vì một nam nhân như vậy đảo loạn suy nghĩ? Người nam nhân này, chẳng qua là nhiệm vụ của nàng, chỉ cần nàng hoàn thành nguyện vọng của mẫu thân, nàng sẽ tại lúc đó rời đi thôi, cách thật xa nam nhân ác ma này, vĩnh viễn cũng không gặp lại hắn!

Nghĩ đến Từ Dạ tàn nhẫn vô tình, Diệp Lạc trong lòng vẫn không nhận được có chút đau, hẳn không thương nàng, nàng có thể không cần hắn phớt lờ nàng, nhưng là, hẳn làm sao có thể đối với nàng tàn nhẫn như thế? Hẳn làm sao có thể như thế nhục nhã nàng?

Đúng vậy, hắn có thể không biết chân tướng, nhưng là, nàng tuyệt đối không tha thứ hắn đối với nàng thương tổn! Vì hắn, nàng đã làm rất nhiều việc nàng không muốn làm, lại hết lần này đến lần khác lãng nhịch nàng, nàng vì nguyện vọng của mẫu thân, đã tổn thương rất nhiều người! Từ hôm nay trở đi, nàng không còn muốn vì nguyện vọng của mẫu thân mà không để ý tới Diệp Lạc! Nàng muốn quay về là chính mình!

//Dịch đoạn này thấy sao tôi nghĩa quá ==//

Nghĩ tới đây, Diệp Lạc hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười đã lâu không gặp, nàng chậm rãi đi xuống giường, đang muốn mở cửa ra ngoài, nhưng vào lúc này, rầm một tiếng, cửa bỗng nhiên bị một cước nặng nề đá văng ra.

Diệp Lạc quay đầu nhìn lại, trong lòng không khỏi nhảy rộn. Chỉ thấy Từ Dạ sắc mặt âm lệt, đang đứng trước cửa phòng ngủ, lạnh lùng nhìn nàng.

Diệp Lạc cắn chặt đôi môi tái nhợt không huyết sắc, cưỡng ép mình tỉnh táo lại, ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Từ Dạ, mà khi nhìn thấy nam nhân này, trong lòng nàng không tránh khỏi đau đớn, hắn, vĩnh viễn là vết sẹo sâu nhất trong lòng nàng

Nhìn sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt tiều tụy của Diệp Lạc, Từ Dạ đôi môi mỏng gợi lên một chút ý cười tàn nhẫn, hắn đột nhiên bước đến bên cạnh Diệp Lạc, lấy tay dùng sức nắm lấy cằm nàng, ngữ khí lạnh lùng nói:

-”Tiện nhân! Như thế nào? Liên như vậy khẩn cấp mà nghĩ thoát khỏi bản Thái tử, là muốn gặp hoàng đế sao?”

Diệp Lạc cố nén nước mắt, quật cường nhìn hắn, cắn giận nói:

-”Từ Dạ! Ngươi còn muốn tra tấn ta đến khi nào? Chẳng lẽ ngươi đối với ta làm hết thấy, còn chưa đủ sao? Ngươi nhất định phải như thế nhục nhã ta, mới vui vẻ sao?”

-”Nhục nhã?”

Từ Dạ ngữ khí như từ địa ngục toát ra, lạnh lẽo không một tia ấm áp:

-”Tiện nhân! Là bản Thái tử nhục nhã ngươi, cũng là ngươi không biết xấu hổ thông đồng với hoàng đế nhục nhã bản thái tử? Ngươi đem bản Thái tử là cái gì? Là bị ngươi đùa bỡn ở lòng bàn tay như một thằng ngốc sao?”

-”Ngươi!”

Diệp Lạc bị hắn làm cho tức giận nói không ra lời, nàng gút gao nắm chặt hai tay, cố gắng đè nén phẫn nộ trong lòng, trên khuôn mặt tái nhợt, nước mắt nhịn không được chậm rãi rơi xuống.

Từ Dạ nhìn nước mắt của Diệp Lạc, lạnh lùng nở nụ cười tàn khốc, hắn đột nhiên cúi xuống, dán vào bên tai Diệp Lạc, lạnh lùng nói:

-”Ngươi thật là khiến cho bản Thái tử cảm thấy bất ngờ, nữ nhân khó coi giống như ngươi, cư nhiên có thể đem Từ Ảnh mê hoặc đến thất điên bát đảo, thật sự làm cho bản Thái tử không thể không bội phục thủ đoạn của ngươi, nhìn ngươi bề ngoài thật sự khiến bản Thái tử ghê tởm, ngươi là ở trên giường mê hoặc Từ Ảnh sao? Bản Thái tử thực sự muốn nhìn thấy, ngươi ở trên giường - có bản lĩnh gì!”

Hơi thở nóng ẩm phun vào chỗ mẫn cảm trên tai, làm thân thể nàng nhịn không được run rẩy, nàng mạnh tay đẩy Từ Dạ, lão đảo lui về phía sau mấy bước, nàng phẫn nộ nhìn Từ Dạ, dùng ngón tay run run chỉ vào hắn, tức giận nói:

-”Ngươi vô sỉ!”

-”Vô sỉ?”

Từ Dạ dung nhan tuấn lãng nhảy mắt trở nên xanh mét, trên mặt một mảnh dữ tợn, hắn bước lên từng bước, hung hăng kéo tóc Diệp Lạc, cưỡng bức nàng nhìn mình, lạnh giọng quát:

-”Tiện nhân! Ngươi nói bản Thái tử vô sỉ! Bản Thái tử nói cho ngươi biết, nghiệt chủng trong bụng ngươi mới chân chính vô sỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Tàn nhẫn thương tổn 2

Diệp Lạc phẫn hận nhìn nam nhân như ma quỷ trước mắt, nàng cắn giận nói: -”Ngươi không được đụng ta... Buông ta ra...”

Diệp Lạc giãy dụa, làm Từ Dạ càng thêm nóng nảy, hấn đột nhiên mạnh tay, một phen ôm lấy Diệp Lạc, bước đến bên giường, nặng nề đem cả người Diệp Lạc ném lên giường, sau đó xoay người, đem Diệp Lạc đặt ở dưới thân, điên cuồng xé rách những kiện áo mỏng manh trên người nàng, cả giận nói:

-”Tiện nhân! Ngươi thân là Thái tử phi, bản Thái tử vì sao không thể chạm vào ngươi. Từ Ảnh không phải yêu ngươi sao? Bản Thái tử muốn nhìn xem, nữ nhân bị bản Thái tử phá hủy, hấn còn có thể yêu hay không yêu!”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy thân thể bị ném mạnh lên giường, sau đó phát ra một trận đau đớn kịch liệt, mấy ngày liền không ăn cơm, đối với người mang thai quả thật có phản ứng, làm toàn thân nàng không một chút khí lực, nàng hai tay vô lực chống trước ngực hấn, khàn giọng kêu lên:

-”Ngươi là ma quỷ, buông ta ra...”

Từ Dạ nắm lấy áo ngoài của nàng, dùng sức xé rách, chỉ nghe một tiếng, da thịt nàng lộ ra một mảng lớn, bên trong là một cái yếm hồng nhạt, cùng bộ ngực căng tròn đầy đặn, chạm đến vùng da tuyết trắng mềm mại, hai tròng mắt Từ Dạ phút chốc trầm xuống, bàn tay to lớn không thương tiếc xoa nắn ngực nàng, trên môi giương lên một chút ý cười tàn nhẫn, lạnh giọng ở bên tai Diệp Lạc nói:

-”Tiện nhân! Từ Ảnh chạm qua ngươi, là nơi này sao? Xem ra, tư vị của ngươi chứng thật không sai, khó trách có thể mê hoặc Từ Ảnh!”

Nói xong, hấn không đợi Diệp Lạc lên tiếng, mạnh mẽ ngăn lấy đôi môi nàng.

Diệp Lạc chỉ cảm thấy chỗ sâu nhất trong đáy lòng một cỗ lạnh lẽo dâng lên, cả người như ngã vào hố băng, trong lòng bị phần khiến cho nước mắt khuất phục chậm rãi chảy xuống, nàng không có sức lực giãy dụa, chỉ có thể lặng yên không nhúc nhích, tùy ý để nam nhân điên cuồng trên môi nàng, trên người nàng tàn sát bừa bãi, người nam nhân tàn nhẫn vô tình càng làm nàng thêm rét lạnh, nàng nằm yên, nước mắt trên mặt giống như suối không ngừng trào ra, tràn đầy tuyệt vọng dọc theo hai má chậm rãi chảy xuống, ướt hết hai bên gò.

Nằm ở trên người Diệp Lạc Từ Dạ bỗng nhiên ngừng động tác, hấn ngẩng đầu, dùng ánh mắt lãnh khốc vô tình nhìn Diệp Lạc, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một chút châm chọc, âm thanh lạnh lùng nói:

-”Như thế nào? Bản Thái tử đụng chạm liền khiến ngươi khó chịu như vậy sao? Hay là ngươi cấp bách muốn Bản Thái tử thỏa mãn ngươi? Dục cảm có tưng?”

//Là sao ta?//

Diệp Lạc sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, tâm từng điểm từng điểm chìm xuống, thể xác và tinh thần nháy mắt gần như muốn chết lặng! Nàng tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại.

Từ Dạ không cho nàng trốn tránh, lấy tay kéo mạnh mái tóc dài, cưỡng ép nàng đối mặt hấn, tàn nhẫn nói:

-”Tiện nhân! Ngươi đang ở đây e ngại cái gì? Sợ Bản Thái tử muốn ngươi sao? Ha ha!”

Nói tới đây Từ Dạ đột nhiên rời khỏi, hai tay chống trên giường, lạnh lùng nhìn Diệp Lạc, lạnh giọng cười:

-”Bản Thái tử làm sao có thể chạm vào thân thể dơ bẩn của ngươi? Bản Thái tử ngay cả chạm vào ngươi một chút cũng cảm thấy ghê tởm!”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy như vạn tiễn xuyên tâm, đau đớn tràn ngập. Nàng rốt cuộc không chế không được phần nộ trong lòng, từ trên giường ngồi dậy, mạnh mẽ cho Từ Dạ một cái bạt tai.

Từ Dạ ánh mắt chợt lóe, phút chốc bắt được cánh tay Diệp Lạc, hung hăng đẩy nàng xuống đất, tức giận quát:

-”Tiện nhân lớn mặt! Ngươi muốn đánh bản Thái tử sao? Vẫn là bị bản Thái tử nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận rồi?”

Diệp Lạc bị hấn đẩy mạnh, thoáng cái ngã trên mặt đất, cái trán nặng nề đập xuống nền, nàng chỉ cảm thấy trên trán một trận đau nhức, nháy mắt máu tươi tràn ra, hòa với nước mắt nàng, dọc theo hai má chậm rãi chảy xuống, trên khuôn mặt người lạnh hóa ra từng đóa hoa đỏ tươi, thoạt nhìn khiến người ta ghê người.

Từ Dạ cũng không thèm liếc mắt đến Diệp Lạc, xoay người quát:

-”Người đâu!”

Thanh âm của Từ Dạ vừa dứt, bên ngoài phòng ngủ hai ma ma đi vào, trong đó một người trên tay bưng một cái khay, trên đó đặt một chén thuốc.

Hai người cũng không nhìn đến Diệp Lạc, giống như tất thảy đã muốn nhìn quen lắm rồi, người còn lại trầm mặc đứng một bên, chờ Từ Dạ phân phó.

Diệp Lạc trên mặt đầy máu tươi, nàng tránh chén thuốc, muốn đứng lên, lại lực bất tòng tâm, đành phải vô lực nằm trên mặt đất, quần áo nàng bị Từ Dạ xé rách, căn bản là không che hết thân thể của nàng, thân thể phơi bày trước ánh mắt của kẻ khác, làm nàng xấu hổ giận dữ cơ hồ muốn chết.

Từ Dạ lạnh lùng nhìn Diệp Lạc, đem về mặt nàng toàn bộ thu vào mắt, sau đó mặt không thay đổi hướng hai ma ma ra lệnh:

-”Đem chén hoa hồng cấp cho nàng!”

Nghe Từ Dạ phân phó, Diệp Lạc không thể tin được mở to hai mắt, trong nháy mắt, nàng toàn thân rét run, giống như rơi xuống địa ngục, nàng như thể nào cũng không nghĩ đến, hân cư nhiên lại tàn nhẫn đến vậy, ở một khắc này, nàng rốt cuộc hiểu rõ mục đích của hắn, hắn tỉ mỉ bày ra hết thảy, là vì muốn báo thù cho Diệp Linh sao?

Diệp Lạc trong lòng nháy mắt đông lại, trước mắt hai ma ma từng bước tiến lại, nàng khó khăn di động thân thể về phía sau, mà nàng rốt cuộc chạy không khỏi, rất nhanh, một trong hai người gắt gao đem nàng ôm lấy, mà người kia, trên tay bưng chén hoa hồng, hướng nàng ép tới.

Diệp Lạc liều mạng giãy dụa, muốn tránh thoát hai gọng kềm, lại bởi vì chân tay suy yếu vô lực, căn bản là giãy dụa không thoát, đành phải trơ mắt nhìn chén hoa hồng từng bước từng bước tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chân tướng đích thực

Ma ma bị nàng đẩy xuống, kêu lên một tiếng kinh hãi, liền ngã nhào trên mặt đất, mà Diệp Lạc thân thể còn chưa đứng vững, đã cảm thấy trên đầu truyền đến một trận đau nhức, tóc bị người ta gắt gao kéo mạnh, ngay sau đó, trên mặt liền chịu một cái tát.

Diệp Lạc chỉ cảm thấy một trận tê rần đánh úp lại, trên mặt một mảnh đau nhức, nước mắt cùng với máu tươi từng giọt từng giọt lăn xuống, đã bị tổn thương nhiều như thế, nàng trừ bỏ nỗi đau triệt tâm, trên thân thể cũng đau đớn đến chết lặng, trong mắt nàng là một mảnh trống rỗng, nhìn thẳng hai ma ma cùng nam nhân cao cao tại thượng kia, sâu trong con ngươi đen thẳm, tràn ngập hận ý.

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, hai tay hung hăng kéo tóc Diệp Lạc, lạnh giọng ra lệnh:

-”Đem thuốc đưa cho bản Thái tử!”

Ma ma kia tiến lên phía trước, đưa chén thuốc cầm trong tay cấp cho Từ Dạ, sau đó bình tĩnh liếc nhìn Diệp Lạc, trong mắt hiện lên một tia đồng tình.

Từ Dạ dùng sức hung hăng giật mạnh tóc Diệp Lạc, cường bức nàng ngẩng đầu lên, dung nhan tuấn mỹ lộ ra một chút ý cười tàn nhẫn, hắn lạnh lùng nhìn Diệp Lạc, trong mắt chứa đầy khoái ý trả thù, vô tình nói:

-”Tiện nhân! Bản Thái tử hôm nay liền tự mình động thủ, đem nghiệt chủng trong bụng ngươi xóa bỏ! Nếu Từ Ảnh biết, đích thực đau lòng đi? Ha ha, bản Thái tử muốn hắn thống khổ! Muốn hắn trơ mắt nhìn ngươi đau đớn, muốn hắn biết rõ thủ đoạn của ta!”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng như vỡ ra từng mảnh, nàng thậm chí có thể nghe rõ thanh âm tan nát của cõi lòng, trong tâm nàng một mảnh buồn bã, nam nhân như ác ma này muốn giết con của nàng, muốn ra tay giết chính cốt nhục của hắn! Phẫn nộ cùng tuyệt vọng, trên gương mặt đầy máu tươi và nước mắt của nàng lộ ra một nụ cười thống khổ, nàng oán hận nhìn Từ Dạ, khàn giọng nói:

-”Từ Dạ! Ta tự hỏi đã làm gì có lỗi với ngươi, ngươi hôm nay lại như thế đối với ta thương tổn, ngươi sẽ phải hối hận! Ngươi nhất định sẽ phải hối hận!”

Từ Dạ sắc mặt nháy mắt trở nên tàn bạo, hắn giật mạnh tóc nàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đã muốn tái nhợt của nàng kéo lên, biểu tình dữ tợn nhìn Diệp Lạc, lạnh giọng quát:

-”Tiện nhân! Ngươi dám nói ngươi không phản bội bản Thái tử? Vậy nghiệt chủng trong bụng ngươi làm thế nào có!”

Nghiệt chủng? Trên mặt Diệp Lạc lộ ra nụ cười thống khổ, nàng yên lặng nhìn Từ Dạ, trong mắt một mảnh trống rỗng thê lương nói:

-”Từ Dạ...ngươi nói trong bụng ta là nghiệt chủng...?”

Từ Dạ nhìn ánh mắt trống rỗng của Diệp Lạc trong lòng một trận không thoải mái, hắn phất chốc nắm lấy tóc Diệp Lạc, đẩy nàng ngã trên mặt đất, sau đó tức giận quát:

-”Đem tiện nhân này bắt lấy cho ta!”

Hai ma ma không dám chậm trễ, một trước một sau tiến lại, giữ chặt lấy Diệp Lạc, Diệp Lạc dùng hết khí lực vùng vẫy không ngừng, lại bất đắc dĩ thân thể quá suy yếu, căn bản không thể động đậy, nàng bị phản ngược mắt nhìn lên, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Từ Dạ, khàn giọng nói:

-”Từ Dạ, hồ đồ không ăn thịt con, ngươi làm sao có thể làm như vậy? Đây là đứa nhỏ của ngươi!”

Thanh âm của Diệp Lạc hạ xuống, không khí xung quanh yên tĩnh lại, hai ma ma không dám tin tưởng lớn hai mắt, nhìn Diệp Lạc đầu tóc rối bời, quần áo không ngay ngắn, quay đầu do dự nhìn về phía Tử Dạ.

Tử Dạ hơi sững sờ, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, hấn mạnh tay thô lỗ nắm lấy cằm Diệp Lạc, dùng sức ép nàng ngẩng đầu, trông mắt đen thâm trầm hiện lên một tia tàn nhẫn, ngữ khí lạnh như băng:

-“Diệp Lạc! Ngươi thực xem bản Thái tử là hài tử ba tuổi sao? Cũng có thể, đây là thủ đoạn mới của ngươi. Bản Thái tử chạm cũng chưa từng chạm vào ngươi, ngươi còn nói đó là đứa nhỏ của ta? Ngươi thật sự có can đảm, cư nhiên đem nghiệt chủng của kẻ khác thành đứa nhỏ của bản Thái tử?”

-“Ngươi!”

Diệp Lạc lập tức nóng giận công tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đầy máu tươi, một mảnh trắng bệch, nàng nghiêng răng, đôi môi mỏng manh không một chút huyết sắc cơ hồ bị cắn nát, miệng vết thương lộ ra một chút tơ máu, nàng nói cho hắn biết, đứa nhỏ là của hắn, đôi mày càng sâu sự nhục nhã! Người nam nhân này, căn bản không tin nàng, nàng bây giờ là Thái tử phi, là Diệp Lạc, không phải Phiêu Linh, hắn làm sao có thể tin tưởng nàng? Cho dù hắn biết nàng là Phiêu Linh, hắn cũng đã đem sự tình ở vách núi đen toàn bộ quên hết, hắn sẽ tin tưởng nàng sao? Không, hắn sẽ không tin tưởng? Nhưng là, nàng phải bảo hộ con của nàng, bởi vì đứa nhỏ vô tội, cho nên, cho dù biết nói ra Tử Dạ hắn sẽ không tin tưởng, có lẽ còn đối lấy thêm nhiều nhục nhã, nhưng vì bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, nàng vẫn là lựa chọn, đem chân tướng sự tình nói ra!

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc buồn bã cười, hai mắt gắt gao nhìn Tử Dạ nói:

-“Tử Dạ, ngươi còn nhớ rõ...”

Diệp Lạc lời còn chưa nói hết, lại bị Tử Dạ nắm lấy cằm, hắn căn bản không cho nàng có cơ hội nói chuyện! Hơn nữa, hắn cũng không tin lời nói của Diệp Lạc! Huống chi, ở trong lòng của hắn, hắn chưa từng chạm qua Diệp Lạc, Diệp Lạc như thế nào lại có mang hài tử của hắn? Hắn nghe xong lời nói của Diệp Lạc, phản ứng đầu tiên chính là phẫn nộ! Xấu nữ nhân này thật sự bất chấp mọi thủ đoạn, vì bảo hộ cha đứa nhỏ, cư nhiên đối với hắn thù hận ra biết bao chuyện buồn cười, đây chính là thủ đoạn của nàng? Hơn nữa, còn là thủ đoạn đáng khinh bỉ nhất! Đáng tiếc, hắn như thế nào lại có thể dễ dàng tin tưởng nàng? Hắn thừa biết, nữ nhân này để đạt được mục đích, chuyện gì cũng dám làm, không phải sao?

Nghĩ tới đây, Tử Dạ tàn khốc cười, nâng tay đem chén hoa hồng vào miệng nàng rót hết, tàn nhẫn nói:

-“Tiện nhân! Bản Thái tử sẽ chờ, chờ xem Tử Ảnh thống khổ!”

Diệp Lạc cắn chặt răng, ra sức tránh né, lại bất đắc dĩ căn bản là gãy dựa không thoát, trong mắt nàng tràn ngập tuyệt vọng, nước mắt không tự chủ được chảy xuống! Nàng chỉ cảm thấy từ cảm truyền đến một trận đau đớn. Nàng nhìn không được buông lỏng khớp hàm đang cắn chặt, nhất thời từng ngụm từng ngụm nước hoa hồng nuốt vào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Tử Dạ không yên

Edit: Muỗi Vove Mãi cho đến khi nước hoa hồng trong chén một giọt cũng không còn, Tử Dạ mới buông Diệp Lạc ra, sau đó ném mạnh chén thuốc xuống đất. Chén sứ bị vỡ thành từng mảnh, phát ra âm thanh thanh thúy vỡ vụn, mảnh sứ rơi đầy trên mặt đất.

Tử Dạ ra hiệu, hai ma ma đồng thời nhẹ nhàng buông tay, thả Diệp Lạc ra! Diệp Lạc hơi thở mỏng manh, sắc mặt tái nhợt không một chút huyết sắc, mắt đi chỗ dựa, chân mềm nhũn, giống như búp bê vải, thoáng cái xụi lơ trên mặt đất.

Tử Dạ lạnh lùng nhìn Diệp Lạc tê liệt ngã xuống, cười lạnh:

-“Tiện nhân! Ngươi hẳn nên cao hứng mới đúng, bởi vì, bản Thái tử quyết định đem ngươi đuổi về bên gian phụ của ngươi, khiến hắn hảo hảo quý trọng tàn hoa bại liễu như ngươi, nữ nhân không biết liêm sỉ!”

Diệp Lạc hai tròng mắt lộ ra hận ý mãnh liệt, gắt gao nhìn thẳng bóng lưng Tử Dạ, trên mặt đất gãy dựa, cố gắng đứng lên, lại lực bất tòng tâm, té nhào trên đất. Ngay tại thời điểm Tử Dạ bước ra khỏi phòng ngủ, Diệp Lạc đột nhiên điên cuồng cười, nàng lấy tay nhẹ nhàng vỗ về bụng, oán hận nhìn Tử Dạ, gần như thì thầm:

-“Tử Dạ... Ngươi có biết ở núi Thiên Hoa, sở dĩ độc Xuân Phong có thể giải được là làm sao...? Ngươi vĩnh viễn sẽ không biết... Ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không biết... Ha ha...”

Tử Dạ nghe xong lời nói của Diệp Lạc, thân hình có chút sững lại, chậm rãi, độc xuân phong? Hàng lông mày anh tuấn nhíu chặt, trong mắt hiện lên một chút dị quang, xấu nữ nhân này làm sao biết chuyện hắn ở núi Thiên Hoa trúng độc? Hắn nghi hoặc xoay người, hai tròng mắt gắt gao dán chặt vào nữ

nhân đang điên cuồng cười trước mắt, lạnh giọng hỏi:

-”Ngươi làm sao biết chuyện này?”

Diệp Lạc động tác khó khăn lau đi máu tươi dính trên khóe miệng, ánh mắt lạnh như băng nhìn Từ Dạ, trong mắt lộ ra một mảnh rét lạnh đến thấu xương, thống khổ cười, dứt quãng nói:

-”Ta...Sẽ không nói cho ngươi...Ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không biết...”

Từ Dạ nhìn về mặt thống khổ của Diệp Lạc, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một chút cảm giác phức tạp, trong lòng hẳn nhiên một chút khoái cảm trả thù cũng không có, nhìn nàng ánh mắt rét lạnh tràn ngập cừu hận, hẳn đột nhiên cảm giác được trong lòng rất không thoải mái, bất quá, hẳn rất nhanh dứt bỏ cảm giác này, lại dâng lên một cỗ phẫn nộ, nữ nhân này vô sỉ phản bội hẳn, hẳn cần gì phải đối với nàng sinh lòng thương tiếc?

Từ Dạ dường như muốn tránh, dứt khoát xoay người, một khắc cũng không dừng lại bước ra ngoài, không biết vì sao, hẳn chợt nhớ tới ở Thiên Hoa dưới vách núi đen, chuyện kia nửa thật nửa mộng, trong đầu hiện lên dung nhan khuynh thành, tràn ngập ưu thương, trong lòng không tự chủ dâng lên một cỗ mơ hồ, cảm giác bất an.

Từ Dạ lắc đầu, đem cảm giác bất an này dứt bỏ, chợt nhớ tới chuyện Du Hàn vì Diệp Lạc tiến cung, trong lòng liền yên tĩnh trở lại, xấu nữ nhân nếu như cùng với Thủy Vân Cung có liên quan. Như vậy nàng biết chuyện hẳn trúng độc cũng không quá kỳ quái! Nhưng là, nàng nói hẳn trúng độc gì? Xuân phong độc?

Nghĩ tới đây, tâm Từ Dạ hơi chìm xuống, hẳn không phải là người giỏi dùng độc, nhưng là, đối với xuân phong độc vẫn là có vài phần hiểu biết, cách giải độc xuân phong hẳn cũng biết một chút, khi đó, cũng chỉ có nàng ở bên cạnh hẳn, suy nghĩ đến đây, một cảnh trong mộng lại xuất hiện rõ ràng trong đầu hẳn, chẳng lẽ, giấc mộng kia là sự thật? Nghĩ đến khả năng này, con người đen tã khí của Từ Dạ không khỏi trở nên thâm trầm!

Cho dù cảnh trong mộng là thật, người giúp hẳn giải độc cũng là nàng, không phải xấu nữ nhân kia! Diệp Lạc nói trong bụng nàng là hài tử của hẳn, quả thực chính là lời nói vô căn cứ!

Từ Dạ đôi môi mỏng không khỏi gọi lên một ý cười âm lãnh, không biết nếu Từ Ảnh biết nghiệt chủng của y bị hẳn chính tay phá hủy, sẽ có cảm giác như thế nào?

Sau khi Từ Dạ rời đi, hai ma ma đồng tình nhìn Diệp Lạc một cái rồi cũng đồng thời rời khỏi phòng ngủ.

Trong nháy mắt, toàn bộ phòng ngủ chỉ còn lại một mình Diệp Lạc quần áo không ngay ngắn, một mảnh hỗn độn.

Đợi mọi người rời khỏi, nàng mới bắt đầu khó khăn hướng cửa, chậm rãi bò đi, trên trán miệng vết thương vẫn không ngừng chảy máu, phía sau, nàng bò qua nơi nào, liền để lại một vệt máu dài trên mặt đất, thê thảm vô cùng.

Diệp Lạc biểu tình thống khổ, trên khuôn mặt tái nhợt rịn đầy mồ hôi, trong mắt nhưng lại tràn ngập kiên định cùng ngoan cường, sau khi khó khăn bò được một lát, nàng bỗng nhiên ngừng lại, nàng chỉ cảm thấy một trận cảm giác ghê tởm đánh úp lại, sau đó nằm phục trên mặt đất liên tục nôn mửa, mãi cho đến khi mọi thứ trong dạ dày đều bị nôn sạch sẽ, nàng mới toàn thân suy yếu co quắp thở dốc.

Diệp Lạc nghỉ ngơi một lát, lúc này mới tiếp tục, dùng hết khí lực, từng chút từng chút, hướng ra phía ngoài bò đi!

Thờ nhỏ nàng theo mẫu thân học không ít y thuật, nàng biết, hoa hồng tuy rằng độc tính rất mạnh, nhưng là, nó có một nhược điểm, chính là, độc tính của nó phát tác tương đối chậm, cho nên, sau khi uống nước hoa hồng, trong vòng hai canh giờ, dùng nội lực thâm hậu đem độc tố trong người bức ra, như vậy, đưa nhỏ vẫn có thể được bảo toàn! Nhưng là! Chính nàng đã mất đi công lực, cho nên, nàng phải ở hai canh giờ tìm được người có nội lực thâm hậu giúp nàng bức hết độc tố trong người.

Ngay tại thời điểm Diệp Lạc thấy khí lực toàn thân từng chút bị rút ra, nàng cố gắng chống đỡ, cánh cửa đột nhiên bị đẩy mạnh, Thanh nhi về mặt lo lắng chạy vọt vào.

Nhìn thấy trên người Diệp Lạc toàn máu tươi, sắc mặt trắng bệch, hơi thở mỏng manh, nằm trên mặt đất, nàng không khỏi sợ ngây người, qua một hồi lâu, nàng mới oa lên một tiếng, bổ nhào lên người Diệp Lạc, thương tâm khóc nức nở:

-”Tiểu thư...Ngươi làm sao? Ngươi đừng dọa nô tỳ...”

Diệp Lạc bỗng nhiên gất gao nắm lấy góc áo Thanh nhi, khó khăn, hơi thở mỏng manh thì thào:

-”Thanh nhi...Mau...Nhanh đi tìm Du Hàn đại ca...Cứu cứu...Đứa nhỏ...Của ta...”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Du Hàn phần nộ

Edit: Muỗi Vove

Thanh nhi lệ rơi đầy mặt, hai mắt nàng đầm lệ mơ hồ nhìn Diệp Lạc, nước nờ hỏi:

-“Tiểu thư, người là đang nói cái gì? Làm sao cứu đứa nhỏ?”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy thân thể ngày càng suy yếu, thần trí đã dần trở nên mơ hồ, nàng cố gắng mở to mắt, không để cho mình bất tỉnh, vô cùng khó khăn đối với Thanh nhi nói:

-“Thanh nhi...Chậm liền...Sẽ không kịp...Muội nhanh chút đi...Đi tìm Du đại ca...Nói là...Ta...Ta bị ép uống nước hoa hồng...”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của Diệp Lạc nhỏ dần, cơ hồ không thể nghe rõ, mà nàng cũng dần dần nhắm hai mắt lại.

Thanh nhi mặc dù không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Diệp Lạc, nhưng là, nàng cũng biết được việc này nhất định cùng tính mạng Diệp Lạc có liên quan, lập tức cắn chặt răng, nén khóc, dùng sức ôm Diệp Lạc đưa lên giường, sau đó nhanh chóng lặc mình rời khỏi tầm cung.

Qua một lúc, Thanh nhi rất nhanh trở lại, nàng đứng ở bên giường, nhìn Diệp Lạc quần áo không ngay ngắn, vết thương đầy người, nằm bất tỉnh trên giường, không khỏi cảm thấy đau xót, lại rơi lệ, nàng một phen lau nước mắt, cố nén chua xót trong lòng, bước lên phía trước, lấy một chiếc chăn mỏng nhẹ nhàng đem cơ thể Diệp Lạc bao lấy, sau đó dùng ống tay áo ôn nhu lau đi những vết máu tươi trên mặt nàng.

Thanh nhi sau khi làm xong hết thảy, mới lặng lẽ ngồi ở bên giường, nàng xem Diệp Lạc sắc mặt ngày càng tái nhợt, không khỏi lòng nóng như lửa đốt. Nàng từ trên giường đứng lên, đang muốn tự mình đi ra ngoài tìm Du Hàn, nhưng vào lúc này, Du Hàn bỗng nhiên từ bên ngoài cửa, nhanh chóng tiến vào.

Thấy Du Hàn đã đến, Thanh nhi một mảnh sợ hãi, vội vàng đi đến trước mặt Du Hàn, cố nén nước mắt, nghẹn ngào nhìn Du Hàn nói:

-“Du đại ca, người mau nhìn xem tiểu thư...”

Tầm mắt Du Hàn hướng về phía sau Thanh nhi, khi hắn nhìn đến sắc mặt tái nhợt, không sức sống của Diệp Lạc, vội vàng nhanh chóng trầm xuống, hắn không đợi Thanh nhi nói xong, bước nhanh đến trước giường, thương xót nhìn Diệp Lạc, thanh âm run nhẹ hỏi:

-“Xảy ra chuyện gì? Cung chủ tại sao có thể như vậy?”

Thanh nhi cũng không nhận được nữa, nhìn Du Hàn, khóc nói:

-“Du đại ca...Người mau cứu cứu tiểu thư...Tiểu thư nói nàng bị ép uống nước hoa hồng...Nô tỳ rất sợ hãi...Tiểu thư nói, nói người cứu hài tử của nàng...Du đại ca...Tiểu thư có phải hay không bị ép uống độc dược?”

Nghe Thanh nhi nói, tâm Du Hàn nhanh chóng trầm xuống, hắn vươn tay, nhẹ nhàng xem mạch cho nàng, sau đó trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một tia sát ý! Nhìn dung nhan Diệp Lạc tái nhợt không một chút huyết sắc, Du Hàn cảm thấy trong lòng đau như dao cắt, hai tay gắt gao siết chặt, cắn chặt môi dưới, cánh môi mỏng manh mơ hồ bị hắn cắn nát! Hiện nhiên nội tâm cực kỳ phẫn nộ.

Đều là lỗi của hắn! Hắn lúc ấy hẳn là đem cung chủ mang đi, lấy thể lực Thủy Vân Cung, hẳn cho dù muốn dứt khoát mang đi cung chủ, tin tưởng Từ Dạ cũng không dám cự tuyệt, nhưng là, hắn không thể làm như vậy, đơn giản vì, Long Ngữ Lan đã biết cung chủ chưa chết, hơn nữa còn có Từ Ảnh, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha cung chủ, mà cung chủ lại mất đi công lực, căn bản không thể tự bảo vệ mình, cho nên, vì an toàn của cung chủ, hắn mới quyết định để nàng ở lại bên người Từ Dạ, chỉ có cách ở bên người Từ Dạ, Long Ngữ Lan mới không dám hành động thiếu suy nghĩ! Mà hắn cũng có thể yên tâm đi cứu Hoàng thượng!

Nhưng là, hắn thật không ngờ, cung chủ cư nhiên có mang, hơn nữa bị Từ Dạ phát hiện! Từ Dạ vốn bởi vì chuyện cung chủ cùng Ứng Vương gia, mà hoài nghi cung chủ đối với y bất trung, hiện tại biết được cung chủ có thai, tự nhiên cảm giác đầu tiên là cung chủ phản bội y! Nhưng là, hắn tuyệt không nghĩ tới, Từ Dạ có thể như thế thương tổn cung chủ.

Từ Dạ nếu đã cưỡng ép cung chủ uống nước hoa hồng, điều đó chứng tỏ cung chủ cũng không nói cho y biết chân tướng sự tình, mà nếu hắn không tính nhầm... , cung chủ là ở hai tháng trước, dưới vách núi đen hoài mang cốt nhục của y, bởi vì, hắn từ mạch của nàng suy đoán, cung chủ có thai đã hơn hai tháng rồi! Bởi rằng, trong giai đoạn này, cung chủ bởi vì cứu Từ Dạ mà cùng y rơi xuống vách núi đen, lại cùng Từ Dạ ở đấy vực sinh hoạt hơn hai tháng!

Nghĩ tới đây, trong mắt Du Hàn hiện lên một tia đau đớn, hắn tỉ mỉ nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Lạc, trong lòng từng chút từng chút nặng nề, chuyện cho tới bây giờ, Từ Dạ như thế thương tổn nàng, nàng vẫn muốn che chở hài tử của nam nhân tàn nhẫn kia sao?

Hắn bỗng nhiên có điểm ghen tị với Từ Dạ, ghen tị y cái gì cũng không làm, thế nhưng lại có thể dễ dàng chiếm được lòng nàng, thậm chí nàng sau khi bị y thương tổn, vẫn một lòng nhớ tới hài tử của y! Mà hắn, đau khổ bảo vệ nàng nhiều năm như vậy, cũng chưa bao giờ được nàng để mắt đến. Trong lòng nàng, vẫn xem hắn như ca ca, không phải sao? Kết quả như vậy, hắn sớm đã rõ ràng, chỉ là trong tim hắn, vẫn cố chấp không chịu thừa nhận mà thôi!

Nghĩ tới đây, Du Hàn không khỏi lộ ra một nụ cười chua xót, nếu nàng một lòng muốn cứu đứa nhỏ của Tử Dạ, như vậy, hắn sẽ thành toàn cho nàng, cho dù không nhận được từ nàng một chút hồi báo, hắn chỉ cần lặng yên bảo vệ bên người nàng, cũng đã đủ rồi!

Du Hàn hít một hơi thật sâu, đè nén cay đắng trong lòng, quay đầu nhìn Thanh nhi, ngữ khí kiên định nói:

-“Thanh nhi, ta hiện tại sẽ dùng nội lực bức độc tố trong người cung chủ ra ngoài, ngươi trông coi ở bên ngoài, bất luận kẻ nào cũng không được tiếp cận nơi này! Rõ chưa!”

Thanh nhi biết sự tình quan trọng, biểu tình ngưng trọng gật gật đầu, nàng có điểm do dự liếc nhìn Diệp Lạc, chần chừ một chút, vẫn là nhẹ giọng nói:

-“Du đại ca, tiểu thư... Tiểu thư quần áo...”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Ngoài ý liệu

Edit: Muỗi Vove Du Hàn nghe xong lời nói của Thanh nhi, hơi sững sờ, lập tức minh bạch, trên khuôn mặt tuấn mỹ thoáng một chút ửng đỏ, sau đó xoay người, nhìn Thanh nhi thần nhiên nói:

-“Không sao, ta chỉ là giúp nàng bức độc trong cơ thể ra, ngươi đem áo choàng của ta phủ lên người nàng!”

Nói xong bắt đầu cởi áo choàng xuống, thuận tay đưa cho Thanh nhi.

Thanh nhi giật mình, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, mở miệng định nói cái gì, lại nhìn xuống, yên lặng tiếp nhận áo choàng Du Hàn, hướng Diệp Lạc đi tới.

Rất nhanh, Thanh nhi khoác áo choàng lên người Diệp Lạc, sau đó liếc mắt nhìn Du Hàn, nhẹ giọng nói:

-“Du đại ca! Nô tỳ đi ra ngoài trước, huynh bắt đầu thôi!”

Du Hàn gật đầu, trầm ngâm một chút, đối Thanh nhi nói:

-“Thanh nhi, ngoại viện bố trí nhiều thị vệ, ngươi tuy rằng mặc phục sức cung nữ, nhưng là xuất hiện ở nơi này, cũng sẽ làm người ta nghi ngờ, ngươi phải cẩn thận không để người khác phát hiện! Nếu không, ta và cung chủ sẽ gặp nguy hiểm!”

Thanh nhi gật đầu, nhẹ giọng nói:

-“Du đại ca yên tâm, nô tỳ thời điểm tới tìm tiểu thư, đã qua mặt được rất đông thị vệ, nô tỳ sẽ cẩn thận làm việc!”

Nói xong, Thanh nhi cũng không đợi Du Hàn nói chuyện, yên lặng bước ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa phòng ngủ lại.

Du Hàn sau khi Thanh nhi rời đi, mới chậm rãi đến bên giường ngồi xuống, hai hàng lông mày của hắn nhíu chặt, lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt, thân thể suy yếu nằm trên giường của Diệp Lạc, trong lòng dâng lên một cỗ phức tạp xen lẫn một tia đau lòng, hắn chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào dung nhan tái nhợt không một chút huyết sắc, chậm rãi vuốt ve.

Chỉ có như bây giờ, hắn mới không băn khoăn, biểu lộ ra nội tâm ôn nhu đối với nàng, điều mà khi nàng thanh tỉnh, hắn cái gì cũng không dám làm! Hiện Tại, đầu ngón tay hắn di động trên mặt nạ da người mỏng manh, hắn biết, ẩn dưới lớp mặt nạ này chính là một dung nhan khuynh thành.

Ngón tay thon dài xẹt qua đôi môi mỏng không chút huyết sắc, cảm giác được bờ môi mềm mại, tim của hắn không khỏi run rẩy, nhìn nơi này tuy rằng nhợt nhạt mất đi huyết sắc, vẫn làm hắn tâm động mãi không thôi, cơ hồ thiếu chút nữa không khống chế được hôn xuống.

//Sắc lang//

Đột nhiên, đầu ngón tay hắn chạm phải một chút dịch vị, hắn nhíu mày, nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, hắn khẽ vuốt trong tay thứ chất lỏng dính dính, sau đó cúi xuống, khẽ phủ trên người Diệp Lạc, phát hiện trên người nàng có mùi vị thảo dược quen thuộc cùng máu tươi xông vào mũi, trong đó mơ hồ có một mùi hương thoang thoảng.

//Dịch đoạn này chính là tồn thọ 10 năm mà...híc//

Du Hàn hai tròng mắt tối sầm lại, sâu trong lòng một cổ nghê hoặc cang ngày cang đậm, hần nhẹ nhàng chống tay đứng dậy, nhưng không ngờ dưới chân khẽ trượt, ngã đầu, đôi môi lướt qua bờ môi lạnh lẽo kia.

Trong lúc vô tình đụng chạm, làm tim hần mãnh liệt nhảy lên, khuôn mặt tuấn tú rất nhanh một mảnh ửng hồng, hần hoảng hốt lùi về phía sau mấy bước, sau đó lặng yên nhìn Diệp Lạc vẫn đang hôn mê bất tỉnh, qua một hồi lâu, hần mới đè nén trái tim đang đập rộn ràng xuống! Hần hít thật sâu một hơi, cưỡng ép mình dời đi ánh mắt, lơ đãng nhìn đến những mảnh sứ vỡ cách giường không xa.

Hần nhú nhú mày, đi tới, ngồi xổm xuống, lấy tay nhẹ nhàng nhặt lên một mảnh sứ sau đó đưa lên môi nếm thử, trong mắt hiện lên một tia không dám tin.

Hần buông mảnh sứ, bước nhanh đến bên Diệp Lạc, biểu tình nghiêm trọng một lần nữa xem mạch cho nàng.

Qua một lúc lâu, hần mới buông tay Diệp Lạc ra, vì nàng nhẹ nhàng đáp chắn, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa sổ khép hờ, xuyên qua khe hở hướng ra phía ngoài, con ngói đen tồn tại một chút phức tạp.

Hần thân là hộ pháp Thủy Vân Cung, trừ bỏ một thân võ nghệ cao cường, còn là một người đứng đầu về độc thuật và y thuật, nếu hần không có nhìn lầm... Từ Dạ ép Diệp Lạc uống căn bản không phải là nước hoa hồng, mà là loại dược chất khác, đối với cơ thể người thương tổn cũng không lớn! Nhiều nhất chỉ là làm người ta mất đi khí lực, mơ màng ngủ say mà thôi, hơn nữa, người uống loại thuốc này, trừ bỏ ngủ say vài ngày, cũng không có trở ngại gì, đối với nữ tử có mang căn bản cũng không có một chút ảnh hưởng!

Con ngói đen thâm trầm hiện lên một chút mờ mịt, hần thực sự là nghĩ không ra, mục đích của Từ Dạ, dựa theo những hiểu biết của hần về Từ Dạ, sẽ không dễ dàng buông tha cho những người phản bội y, vậy Từ Dạ tại sao phải đối với cung chủ thù hạ lưu tình? Chẳng lẽ y đã biết chân tướng sự tình? Nhưng là, nếu như vậy, Từ Dạ chẳng phải là đã sáng tỏ thân phận của cung chủ sao? Y nếu đã biết điều đó, như thế nào lại còn có thể thương tổn cung chủ?

Nghĩ đến đây, Du Hàn không khỏi thở ra một hơi, về phần Từ Dạ tại sao phải làm như vậy, trong chuyện này, phỏng chừng chỉ có trong lòng Từ Dạ mới hiểu được! //Anh ấy làm mà anh ấy có hiểu đâu, có mấy người tối dạ như thế đấy// Mặc kệ Từ Dạ làm như vậy có mục đích gì, bất quá, y xác thực đã làm tổn thương cung chủ, trải qua chuyện này, trong lòng cung chủ hần là rất khó sở dĩ, nàng dù sao cũng yêu y, tuy rằng chính nàng thường cố chấp, không chịu thừa nhận, nhưng là, hần đã đem toàn bộ thu vào trong mắt!

Nếu cung chủ không thương Từ Dạ, như thế nào có thể hoài mang hài tử của y. Tuy rằng chuyện trên núi Thiên Hoa lần trước nàng cái gì cũng không nói cho hần, nhưng là, hần lại phát hiện biến hóa trong nàng, hơn nữa, khi hần biết được nàng mất đi công lực, vẫn cố chấp trở về cung, trong lòng hần đã sớm khẳng định suy đoán của mình!

Hiện tại, nàng đã trải qua thương tổn lớn như thế, trong lòng của nàng, hay không vẫn đang có hần?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Che dấu tâm sự 1

Edit: Muỗi Vove Đêm đến, trong thư phòng Dạ Vân Điện, một mảnh đèn đuốc sáng trưng, Từ Dạ sắc mặt âm trầm, hai hàng lông mày gắt gao nhíu chặt, lặng yên đứng bên cửa sổ, hai tròng mắt sắc bén nhìn vào bầu trời đen tối bên ngoài!

Thời tiết vẫn đang rét lạnh, ban đêm, trên không trung bắt đầu lác đác từng mảnh bông tuyết nhẹ như lông ngỗng, từng mảnh từng mảnh vô thanh vô tức bay xuống mặt đất, cũng những bông tuyết trên mặt đất dung hợp một chỗ, xếp thành từng xấp bông dày.

Gió bắc lạnh không ngừng gào thét, điên cuồng tàn bạo phá hết thảy mọi cảnh vật xung quanh, đem lớp tuyết thật dày, từng tầng từng tầng cuộn cuộn thổi bùng lên, sau đó lại từ trên không nhẹ nhàng bay xuống. Xa xa, có thể mơ hồ thấy lá cây rơi xào xạc, chỉ còn lại trơ trụi thân cây, gió vẫn không ngừng thổi.

Gió lạnh xen lẫn những bông tuyết nhỏ, hướng cửa sổ đang mở rộng ủa vào, một cổ nồng đậm khí lạnh tràn vào bên trong thư phòng ấm áp. Bông tuyết chạm vào sức nóng trên lò sưởi, yên lặng bay xuống, hóa thành những giọt nước trong suốt không dấu vết.

Từ Dạ đứng trước cửa sổ, tùy ý để cái rét lạnh của gió và tuyết xâm nhập vào người, bông tuyết hòa tan trên vạt áo, làm y bào màu tím ướt một mảng lớn.

Hần mặt không chút thay đổi, dường như không cảm thấy cái rét lạnh thấu xương đang thấm vào da thịt, vẫn lặng yên không nhúc nhích.

Trong đầu hần, dung nhan khuynh thành của người kia dần hợp thành khuôn mặt xấu nữ nhân, hần không rõ, hần tại sao vẫn để ý đến nàng? Hần chẳng phải luôn luôn chán ghét nàng sao? Hần chán ghét nàng là bởi vì nàng được phụ hoàng cưng răn ban cho hần, hần chán ghét nàng cũng bởi vì nàng không

để ý đến hấn cùng Diệp Linh cảm tình, biết rõ tại thời điểm kia hấn và Diệp Linh lưỡng tình vui vẻ, nàng còn đáp ứng phụ hoàng gả cho hấn! Hấn chán ghét nàng thực sự không phải bởi vì nàng dung mạo xấu xí, mà là bởi vì nàng quá kiêu ngạo!

Hấn là một người kiêu ngạo, hấn cho tới bây giờ sẽ không cho phép bất cứ ai khiêu chiến sự kiêu ngạo của hấn, mà hấn, lại phát hiện ra, xấu nữ nhân hấn vốn chán ghét đến cực điểm lại cùng hấn giống nhau.

Đúng vậy, là vì nàng lạnh nhạt làm hấn chán ghét! Sau khi cùng nàng đại hôn, hấn bởi vì phụ hoàng và Diệp Linh, cố ý vắng vẻ nàng, cũng bởi vì Long Ngữ Lan, mà cố ý khó xử nàng! Bởi vì, Long Ngữ Lan từng nhiều lần muốn giết hấn, hấn là bà ta vẫn hoài nghi hấn đang âm thầm bồi dưỡng thế lực của mình, phụ hoàng lại chọn một cái phòng nền, nữ nhân căn bản không có gia thế ở trong triều làm thái tử phi, coi như hấn tính cách đa nghi, nhất định sẽ đem việc này điều tra rõ ràng, cho nên, hấn trong mắt người ta ngạo ngược bốc đồng, như thế nào lại an tâm nghe theo ý chỉ của phụ hoàng, mà đối xử tử tế với nữ nhân hấn không cam lòng lấy? Huống chi, hấn còn quá nhiều lý do để chán ghét nàng!

Đây là ý nghĩ ngay từ đầu của hấn, nhưng là, càng tiếp xúc với nàng, hấn càng cảm thấy mất đi vẻ bình tĩnh, mỗi lần nhìn thấy trên khuôn mặt lãnh đạm của nàng, thỉnh thoảng lộ ra một nụ cười thần nhiên trào phúng, đều làm cho hấn nhìn không được mà phẫn nộ!

Rõ ràng là hấn vắng vẻ nàng, nhục nhã nàng, tra tấn nàng, nàng vì sao vẫn có thể lạnh nhạt không một chút phản kháng? Bởi vì phẫn nộ, hấn thẳng tay ném nàng vào lãnh cung, hấn cũng không tin, vô cớ bị ném vào lãnh cung, nàng vẫn có thể duy trì vẻ mặt lạnh nhạt đó! Có mấy nữ nhân ở trong lãnh cung có thể tiếp tục thần nhiên sống?

Nhưng là, hấn lại sai lầm rồi, hấn nhấn nại đối phó với nàng, lại không có nghĩ đến, nàng căn bản là không cần, mà nàng không cần, phụ hoàng cũng biết ư! Tại thời điểm đó, hấn bỗng nhiên đối với nàng càng thêm hiếu kỳ, một nữ nhân bị ném vào lãnh cung, vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên, nàng là nữ nhân bình thường sao? Huống chi, nàng vẫn là nữ nhân phụ hoàng đột nhiên chỉ hôn cho hấn!

Hấn chính là nghi hoặc điểm này, hấn cùng Diệp gia đại thiếu gia Diệp Hạo luôn luôn qua lại thân thiết, cho nên thường lui tới Diệp phủ, nhưng là, gia nhân Diệp phủ căn bản trước mặt không có đề cập qua Diệp Lạc, cho nên hấn lúc ấy cũng không biết Diệp phủ còn có một đại tiểu thư Diệp Lạc.

Hấn lần đầu tiên nhìn thấy nàng, là ở thọ yến Diệp lão thái gia, lúc đấy, cảm nhận đầu tiên của hấn là, Diệp gia đại tiểu thư xấu xí vô cùng! Nhưng càng nhiều là cảm giác, nàng trước ánh mắt soi mói của tân khách vẫn như cũ duy trì bộ dáng lạnh nhạt! Giống như đối với hết thảy, nàng tựa hồ chẳng quan tâm.

Diệp gia đại tiểu thư nhiều năm sống ở bên ngoài, phụ hoàng lại quanh năm trong cung tại sao biết được nàng? Hơn nữa, còn đích thân chỉ hôn nàng cho hấn. Hấn chính là điểm này, mà cảm thấy nghi hoặc, khi Vệ Từ Thanh nói Ứng Vương điều tra nàng càng thêm hiếu kỳ, hấn tò mò, đến cùng quan hệ của phụ hoàng và nàng là gì?

Những điều đó hấn trước mặt Vệ Từ Thanh cũng không để lộ ra, mà chính mình, bắt đầu âm thầm điều tra, kết quả điều tra lại làm hấn càng thêm nghi hoặc. Bởi vì, hấn căn bản là tra không ra quá khứ của nàng, nàng rời đi Diệp phủ đã nhiều năm, dường như những thứ có liên quan đến nàng hết thảy hoàn toàn biến mất!

Hấn tra không ra lai lịch của nàng, càng cảm thấy nàng thực không đơn giản, đối với quan hệ giữa nàng và phụ hoàng càng thêm hiếu kỳ, vì thế, khiến phụ hoàng đưa nàng ra khỏi lãnh cung, đến ở Lạc cung, lại chính là hợp tâm ý của hấn, hấn có ý nổi giận, chẳng qua không muốn cho phụ hoàng biết hấn đối với nàng nảy sinh lòng hiếu kỳ thôi!

Sau khi nàng chuyển vào Lạc cung, hấn bắt đầu chú ý đến nhất cử nhất động của nàng, nàng vẫn bình thản tự nhiên sống, cũng không bởi vì hấn vắng vẻ mà có điều bất mãn, nàng không giống những phi tần trong hậu cung khác, bị vắng vẻ nhiều ngày liền cả ngày rơi lệ buồn bã thương tâm, càng không giống người đàn bà chanh chua bình thường thích tranh cãi âm ỉ.

Rời cung, vẫn tĩnh lặng không một giọt sóng, phẳng phất như hồ nước yên ả.

Nàng càng như vậy, lại càng làm hấn hiếu kỳ, mãi cho đến khi, hấn thấy một màn Từ Ảnh cùng nàng ở một chỗ, hấn thấy vẻ bình tĩnh lạnh nhạt trên mặt nàng bắt đầu có cảm xúc phập phồng, nàng đối với Từ Ảnh tươi cười đón chào! Nàng thậm chí không biết liêm sỉ để Từ Ảnh ôm!

Thấy một màn như vậy, chỗ sâu trong nội tâm hấn bỗng nhiên dâng lên một cỗ ghen tị, hấn rốt cuộc không bình tĩnh nổi, chậm rãi xuất hiện trước mặt nàng và Từ Ảnh!

Hấn cho là khi hấn đột nhiên xuất hiện, trên mặt nàng hấn nhiên phải thất kinh sợ hãi, nhưng là, hấn thất vọng rồi, nàng vẫn một vẻ bình tĩnh không giọt sóng, nàng thậm chí không có một tia xấu hổ khi cùng hấn đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Che dấu tâm sự 2

Edit: Muối Vove Hấn phần nộ tát nàng, đối với nàng rống giận! Mà hấn như thế nào cũng không nghĩ đến, Từ Ảnh cư nhiên xuất hiện trước mặt hấn, đem nàng ôm vào lòng, càng làm hấn không thể tưởng tượng được là, hấn lại có thể chứng kiến nàng tức giận, lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt của nàng phần nộ, nàng tức giận giãy ra khỏi cái ôm của Từ Ảnh, cũng ở trước mặt hấn mà nặng nề cho Từ Ảnh một cái bạt tai.

Mà ngoài dự kiến là, Từ Ảnh lại không có xấu hổ thành giận, ngược lại mỉm cười, thân thiết gọi nàng là Lạc nhi! Trong mắt lưu luyến không rời, càng làm hấn khó chịu.

Nữ nhân này là chánh phi của hấn, chỉ có hấn mới được chạm vào nàng, Từ Ảnh cố ý châm ngòi, làm cho lửa giận trong lòng hấn hừng hực thiêu đốt, hấn ở trong cơn tức giận, hoàn toàn không có phát hiện Từ Ảnh cố ý khiêu khích, hấn đã mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, đến bây giờ hấn cũng không sao hiểu được, tại thời điểm đó lại có thể chủ động đem nàng ôm vào lòng, chỉ vì muốn cho Từ Ảnh biết, nữ nhân này là của hấn, bởi vì, nàng là chánh phi danh chính ngôn thuận của hấn!

Mà khi ôm lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của nàng, hấn rõ ràng cảm thấy được nàng cứng nhắc cùng kháng cự, đối với động tác vô ý thức này của nàng, càng làm hấn khó chịu, chẳng lẽ, hấn đụng chạm, liền như vậy khiến nàng khổ sở sao? Nhìn lại ánh mắt nàng hướng nhìn Từ Ảnh, đáy lòng hấn lại dâng lên một cỗ nóng đậm tức giận!

Hấn không chút do dự gắt gao ôm chặt lấy nàng, cúi đầu xuống, hướng đôi môi mềm mại của nàng hôn xuống! Mà vừa hôn, lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng, hấn tại thời điểm cuối cùng buông nàng ra, thậm chí có một tia lưu luyến!

Sau đó, Diệp Linh có mang, phụ hoàng cuối cùng đồng ý cho hấn nạp Diệp Linh làm sủng phi, nhưng là, không biết vì sao, trong lòng hấn nhưng lại không có một chút cao hứng! Hấn thậm chí mơ hồ có điểm hối hận, ngày đó hấn không nên đem nàng đánh vào lãnh cung buổi tối lại bị Diệp Linh mê hoặc, mà muốn Diệp Linh.

Cùng Diệp Linh đại hôn, hấn cố ý xếp đặt yến hội, trong lòng hấn tồn tại một chút chờ mong, hy vọng có thể ở trên yến tiệc gặp nàng, có thể bắt gặp nàng biểu tình thương tâm, nhưng là, hấn lại thất vọng rồi, cùng nữ phái đi trở về bẩm báo nói, nàng rời khỏi Lạc cung rất bình tĩnh, cũng không vì hấn cùng Diệp Linh đại hôn mà so với ngày thường có điểm gì bất đồng!

Biết được tin tức này, trong lòng hấn mơ hồ có một tia chua xót, nàng, liền thật sự như vậy không cần hấn sao? Đối mặt với tân khách, hấn cư nhiên không có nửa điểm vui sướng! Hấn nặng nề, lặng yên uống rượu, rốt cục, hấn cũng nhận không được muốn đến gặp nàng, không để ý đến tân khách còn chưa rời đi, liền nhân lúc đưa tân khách ra Dạ Vãn điện, ly khai tiệc rượu.

Trong lòng hấn phiền muộn, không biết vì sao, hấn tuyệt không có suy nghĩ trở lại Lưu Vân Các cùng Diệp Linh động phòng, bởi vì, người trong lòng hấn muốn gặp là nàng!

//Bỏ tay anh luôn, tự hỏi tự trả lời//

Mà niềm kiêu ngạo của hấn, không cho phép ngày đại hôn của hấn cùng Diệp Linh, đến Lạc cung tìm nàng! Hấn không thể làm gì khác hơn là nương theo ánh trăng, chậm rãi trong ngự hoa viên dạo bước, nhưng hấn lại không có nghĩ đến, hấn cư nhiên ở trong ngự hoa viên gặp được nàng.

Lúc này, nàng lại có thể cùng Từ Ảnh đêm khuya ở ngự hoa viên hẹn hò, trước mắt một màn này, làm hấn phần nộ dị thường, nhưng là, hấn lại bởi vì một câu nói của nàng mà cứng ngắc tại chỗ, hấn hôm nay mới biết được, nguyên lai nữ nhân hấn vẫn luôn chán ghét, vẫn cho rằng nàng vì ham phú quý mà giả cho hấn, trong lòng cư nhiên không có hấn!

Hấn sắc mặt âm trầm, cắn chặt răng, oán hận xoay người rời đi, hấn không nghĩ cùng Từ Ảnh sớm như vậy xảy nên xung đột, hấn không để cho Long Ngự Lan đối với hấn có lòng đề phòng! Cho nên, hấn nhận xuống xúc động muốn lao ra, lặng yên rời khỏi ngự hoa viên.

Nhưng là, hấn lén lút chưa có trở về Lưu Vân Các, mà tại hành lang ngoài cung điện, đợi nữ nhân khiến hấn vô cùng phần nộ kia!

Hấn tưởng có thể hung hăng nhục nhã nàng, bởi vì nàng cả gan phản bội hấn. Nhưng không nghĩ đến, khi hôn lên cặp môi mềm mại kia thì hấn lại quên hết thảy, quên mất tất cả phần nộ, hấn chỉ biết là, sâu trong nội tâm, sôi trào mà khát vọng nàng!

Thế nhưng, nàng lại cự tuyệt hấn, nàng thậm chí ở trên giường nhắc đến lễ đại hôn của hấn cùng Diệp Linh, dùng việc này kích thích hấn! Kiêu ngạo như hấn, làm sao có thể chịu được để nàng châm chọc? Lập tức hấn đầy bụng tức giận phát áo rời đi. Nàng nếu không muốn được hấn sủng ái, như vậy, liền khiến nàng giống như những tần phi sống ở lãnh cung khác, trong cung cô độc sống cả quãng đời còn lại thôi!

Hấn vốn định như vậy vắng vẻ nàng, nhưng là, Diệp Linh lại đột nhiên sảy thai, tất cả chứng cứ đều nhắm vào nàng, Diệp Linh dù sao cũng là người mang cốt nhục của hấn, hiện tại bị người ta cố ý hạ độc, dẫn tới sảy thai, nội tâm của hấn tự nhiên cực kỳ phần nộ, hấn nghĩ tới phụ hoàng đối với nàng thiên vị, không nghĩ muốn phụ hoàng biết chuyện này, liền gọi người đem nàng vào Hình đường, nghĩ tự mình có thể tra ra chân tướng sự tình, mà thái độ lãnh đạm của nàng lại chọc giận hấn, làm hấn có một ý nghĩ muốn trừng phạt nàng một phen! Không ngờ phụ hoàng và Từ Ảnh lại xuất hiện ngay lúc đó, ngăn trở kế hoạch của hấn, nhưng cũng làm cho hấn rõ ràng, việc Diệp Linh sảy thai, chẳng qua là nàng ta tự biến tự diễn một vở kịch.

Kế tiếp, trong cung phát sinh đột biến, phụ hoàng bị Long Ngự Lan giam lỏng, hấn không thể không sớm chạy lên núi Thiên Hoa, đem Long ấn về cung, để ngựa Long Ngự Lan khởi binh đoạt vị.

Nghĩ đến đây, trên mặt Từ Dạ không khỏi lộ ra một chút tức giận, người đàn bà kia, thời điểm hấn rời khỏi cung lại có thể phản bội hấn, thậm chí hoài mang nghiệt chủng của Từ Ảnh! Thật là vô cùng nhục nhã, hấn làm sao có thể dễ dàng tha thứ? Kiêu ngạo như hấn, tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho kẻ đã phản bội hấn!

Hắn không cho phép nghiệt chủng của nàng và Tử Ảnh tồn tại, nhưng là không biết vì sao, tại thời điểm chuẩn bị thuốc phá thai, ma xui quỷ khiến lại đổi nước hoa hồng lấy một loại dược thảo khác. Hắn thùy chung không rõ, hắn tại sao có thể đối với nàng mềm lòng? Nữ nhân này phản bội hắn, không phải sao?

Nghĩ tới đây, trong đầu Tử Dạ không khỏi hiện lên dung nhan tuyệt mỹ khuynh thành, thân ảnh của Phiêu Linh, trong mắt hắn hiện lên một chút phức tạp, hắn đối với xấu nữ nhân phản bội kia mềm lòng, là vì nàng! Đôi mắt của Diệp Lạc có phản tương tự với nàng, nàng, hắn mới là người khiến trong lòng hắn vương bận.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Một đêm quỷ dị

Edit: Muối Vove Bông tuyết tại thời điểm gió bắc lạnh thổi ào ào vẫn không ngừng bay tán loạn trong không trung. Tử Dạ hai mắt nhìn thẳng ra màn đêm, trong đầu hắn không hiểu sao hiện lên khuôn mặt tái nhợt kia.

Tim của hắn giống như bị người ta hung hăng đâm xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một chút do dự, hơi ngập ngừng, rồi vẫn nhìn không được, đột nhiên khẽ phi thân, từ trong cửa sổ ra ngoài, rất nhanh, thân ảnh Tử Dạ biến mất trong màn đêm tối tăm.

Thiên điện, trong phòng ngủ đơn sơ, không gian xung quanh tràn ngập không khí lạnh lẽo rét mướt, Diệp Lạc tỉnh lặng nằm yên trên giường, hô hấp đều đều rất nhỏ, nàng từ sau khi ngất đi, vẫn không có tỉnh lại.

Thanh nhi yên lặng ngồi ở trong bóng tối, nương theo ánh sáng mỏng manh bên ngoài cửa sổ chiếu vào, ôn nhu quan sát Diệp Lạc đang ngủ say. Nàng không dám đốt đèn, vì sợ thu hút sự chú ý của người khác.

Trong phòng ngủ không có lò sưởi, không thể nhóm lửa sưởi ấm, cho dù có, cũng không dám nhóm lửa. Hiện tại trời đã bắt đầu chuyển lạnh sang đông, đêm xuống, nhiệt độ không khí trở nên cực kỳ rét mướt, toàn phòng ngủ lạnh lẽo như đặt trong tầng băng ngàn năm, làm người ta cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Diệp Lạc trên người quần áo vốn đã đơn bạc, lại bị Tử Dạ xé rách, căn bản cũng không đủ che thân, mà ở trong Thiên điện này, cũng không có bất kỳ bộ quần áo nào có thể chống lạnh, Thanh nhi sợ hãi tiểu thư hội cảm lạnh, cho nên thừa dịp trời tối, len vào phòng cung nữ vụng trộm ôm đến đây một ít chăn đệm cùng một chút quần áo đơn giản.

Đệm chăn này tuy rằng không tính là thực giữ ấm, nhưng là, có những thứ này, Thanh nhi vẫn có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng ít nhất không cần lo lắng Diệp Lạc đang ngủ mê man bị nhiễm phong hàn.

Nàng từ miệng Du Hàn biết được Diệp Lạc không có việc gì, rốt cuộc mới yên tâm, tuy rằng trong lòng đối với việc tiểu thư hôn mê vẫn là có một tia nghi hoặc, bất quá, nếu tiểu thư đã không có việc gì, chuyện khác, cũng không có trọng yếu.

Hoàng hậu Long Ngừ Lan bắt đầu có hành động rồi, mà chuyện cứu Hoàng thượng, đã vô cùng khẩn cấp, hơn nữa nàng từ Du Hàn biết được, Ứng Vương đưa ra điều kiện, muốn Tử Dạ dùng tiểu thư đi trao đổi với Hoàng thượng.

Nàng tuy rằng không biết trong lòng Diệp Lạc nghĩ như thế nào, nhưng mà, nếu như là nàng, nàng tình nguyện lựa chọn nam nhân tuấn mỹ ôn nhu như Ứng Vương, chứ không muốn để ý đến người tính tình bạo ngược như Thái Tử gia! Đáng tiếc, thế sự vô thường, đều không mỹ mãn như người ta tưởng tượng.

Thanh nhi khẽ thở dài một hơi, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, xa xa, mơ hồ lộ ra ánh lửa, nhưng là, rất nhanh chợt lóe rồi biến mất, đoán chừng là thị vệ tuần tra vừa đi ngang qua.

Thời tiết, càng ngày càng lạnh, trong phòng ngủ yên tĩnh, bên ngoài tiếng gió gào thét không ngừng truyền đến, thảm thiết ghê sợ, giống như gào khóc, làm người ta không khỏi cảm thấy lông mao đều dựng ngược.

Thanh nhi không tự chủ nắm chặt vật áo đơn bạc trên người, cảm thấy thân thể có điểm buồn ngủ, đang muốn ghé vào người Diệp Lạc chớp mắt trong chốc lát, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, hiển nhiên là có người tiếp cận nơi này.

Thanh nhi dè phòng từ trên ghế đứng lên ngưng thần lắng nghe một hồi, cảm thấy tiếng bước chân đúng là thẳng hướng phòng ngủ mà đến, trên mặt không khỏi xẹt qua một tia lo lắng, nàng chân chờ liếc mắt nhìn Diệp Lạc đang nằm trên giường, do dự trong chốc lát, sau đó cắn răng một cái, nhẹ nhàng nhảy lên, ngồi ở trên nóc xà ngang.

Sau khi ổn định thân thể, Thanh nhi ngưng thở, hai mắt khẩn trương bao quát toàn phòng ngủ.

Qua một hồi, tiếng bước chân rớt cục ở bên cánh cửa khép hờ ngừng lại, ngoài cửa sổ, dường như người đó do dự trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa, giống như một đạo khôi nhẹ lướt vào.

//Không hiểu sao Từ Dạ cứ thích đi ra đi vào bằng cửa sổ thế nhỉ? Đúng là khác người.//

Thanh nhi nửa nằm trên xà ngang, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm bóng người kia, nương theo ánh sáng bên ngoài cửa sổ, nàng mơ hồ nhìn thấy, người tới một thân y bào màu tím, trên mặt mang theo mặt nạ thoát nhìn rất quý dị.

Nhìn đến từ y nhân trên mặt mang theo mặt nạ quý, Thanh nhi hít vào một ngụm khí lạnh, hai mắt nàng mở to, gắt gao nhìn chăm chăm vào từ y nhân kia, hai tay siết chặt, trong lòng bàn tay khăn trương toát mồ hôi, mà nàng lại hoàn toàn chưa có phát giác.

Từ y nhân nhìn thoáng qua một mảnh trống không trên mặt đất, hơi do dự, hai hàng lông mày vì thế mà nhíu chặt, ánh mắt sắc bén dừng ở trên người Diệp Lạc, Sau đó mới thả cước bộ hướng giường đi đến.

Nhìn đến trên người Diệp Lạc không có một cái chặn cho chỉnh tề, từ y nhân con ngươi đen thâm trầm trong bóng tối hiện lên một chút ánh sáng phức tạp, hần nhẹ nhàng nhướn nhướn mày, ngưng thần lắng nghe một hồi, cũng không cảm thấy có gì dị thường, lúc này mới chậm rãi từ bên giường ngồi xuống, hai mắt chăm chú nhìn Diệp Lạc đang ngủ mê man khuôn mặt hơi xuất thần.

Nhìn thấy từ y nhân ở bên giường ngồi xuống, Thanh nhi trong lòng lại khăn trương, nàng hai mắt không hề chớp nhìn chăm chăm từ y nhân, sợ hãi hần đột nhiên hung bạo, thương tổn Diệp Lạc, nhưng là, Thanh nhi căng thẳng, rất nhanh liền biến thành kinh ngạc, bởi vì nàng xem đến, cái kia từ y nhân cư nhiên vươn tay ra vuốt ve Diệp Lạc, hơn nữa động tác cực kỳ ôn nhu, giống như Diệp Lạc là trân bảo của hần.

Thấy một màn như vậy, Thanh nhi không khỏi mặt đỏ lên, nàng nằm ở trên xà ngang, thờ cũng không dám thở mạnh, gắt gao đánh giá nam nhân kia, bỗng nhiên, nàng cảm thấy, người này nhìn có điểm quen mắt, trong đầu linh quang chợt lóe, nàng thiếu chút nữa thất thanh kêu ra tiếng!

Nhìn từ y nhân này, nàng rốt cuộc hiểu được tại sao lại có cảm giác quen thuộc, bởi vì, nàng đang nghĩ đến Từ Dạ, người kia kiêu ngạo bạo ngược, thương tổn tiểu thư nhà nàng!

Thanh nhi sau khi kinh ngạc qua đi, đáy lòng lại dâng lên một chút nghi hoặc, nếu người áo tím này là Từ Dạ, hần thân là Thái tử đương triều, lại ở trong Dạ Vân điện của mình, hần hoàn toàn có thể quang minh chính đại mà đến nơi này, cần gì phải lén lút như thế? Càng sẽ không mang theo mặt nạ quý? Nhưng là, nếu không phải hần, thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Một đêm quý dị

Edit: Muỗi Vove Thanh nhi vẫn đang ở trong trạng thái nghi hoặc, mà cái kia từ y nhân đột nhiên làm một việc khiến nàng suy nghĩ chút nữa từ trên xà ngang té xuống, bởi vì nàng chính là nhìn thấy người kia cư nhiên ghé xuống, đặt trên trán Diệp Lạc một nụ hôn, mơ hồ, mờ nhạt dưới ánh sáng. Thanh nhi rõ ràng thấy được trong mắt từ y nhân chợt lóe lên một tia giãy dụa cùng do dự.

Từ Dạ không biết Thanh nhi đang âm thầm nhìn trộm, thần sắc hần phức tạp nhìn Diệp Lạc, hai mắt nàng nhắm chặt, nhìn khuôn mặt yên tĩnh của nàng trong lúc ngủ say, một cổ cảm giác không hiểu tại chỗ sâu nhất trong đáy lòng chậm rãi tan ra, hần không hiểu tại sao mình lại đột nhiên đến đây.

Trong quá khứ, mỗi lần nhìn thấy nàng, hần không hiểu sao lại kích động, lại dễ dàng nổi giận, tâm tình cũng bởi vì nàng mà trở nên cực kỳ tồi tệ, nàng luôn có thể dễ dàng chi phối cảm xúc của hần, điều này làm hần cảm thấy vô lực cùng phẫn nộ, ngay cả hần cũng không hiểu, hần bình tĩnh lạnh lùng, vì sao mỗi thời điểm gặp nàng, đều không thể khống chế được.

Ánh mắt của hần dừng lại ở vết thương trên trán Diệp Lạc, trên vết thương máu đã khô lại, nhưng là, thoát nhìn vẫn khiến cho người ta cảm thấy ghê người, nghĩ đến máu tươi trên khuôn mặt nàng, trong lòng hần hơi run rẩy một chút, hần không biết tại sao lại đối với nàng mềm lòng, hần rất muốn đem nàng hung hăng thức tỉnh, sau đó chà đạp nàng, trừng phạt nàng đối với hần bất trung!

Nhưng là hần cái gì cũng không có làm, mà là ở trên trán Diệp Lạc khế hôn một cái, sau đó đứng thẳng người, lấy tay nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc tán loạn của nàng, trong miệng lầm bầm:

-”Ta nên giết ngươi, là ngươi phản bội ta, không phải sao? Ngươi là chính phi của ta, lại liên tiếp phản bội ta? Thậm chí mang thai nghiệt chủng của kẻ thù! Hần dùng tính mạng phụ hoàng ép ta dùng ngươi trao đổi, ngươi nhất định thật cao hứng? Như vậy, ngươi có thể cùng hần ở một chỗ, song túc song phi rồi!”

Nói tới đây, Từ Dạ dừng lại một chút, bỗng nhiên ngữ khí biến đổi, dùng thanh âm trầm ngập phẫn nộ cùng hận ý, khàn khàn nói:

-”Ta sẽ không để cho người như ý nguyên! Ta vĩnh viễn sẽ không cho phép người và hấn ở cùng một chỗ! Ta muốn chậm rãi tra tấn người, trừng phạt người! Ta muốn cho người biết, không ai, sau khi phản bội ta, có thể như không có việc gì mà rời đi!”

Nói xong, Từ Dạ trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra một hơi, mệt mỏi đem đầu tựa vào bên cột giường, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong phòng ngủ một mảnh tĩnh mịch, Thanh nhi ánh mắt phức tạp cổ quái nhìn Từ Dạ, không dám thở mạnh. Bên ngoài tiếng gió không ngừng gào thét, rõ ràng truyền vào trong phòng ngủ, bỗng nhiên, Thanh nhi cảm thấy hơi lạnh, nhiệt độ giường như hạ thấp xuống rất nhiều!

Nghe được những lời này, Thanh nhi rốt cuộc xác định người này chính là Từ Dạ, nhưng là, sau khi xác định thân phận của Từ Dạ, trong lòng lại càng thêm nghi hoặc!

Từ Dạ không phải hận tiểu thư sao? Hấn vừa rồi thương tổn tiểu thư như thế, vì sao trong đêm khuya đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Hơn nữa, còn mang theo mặt nạ, đây rốt cuộc là thế nào? Chẳng lẽ hấn đang che dấu điều gì sao? Trong nháy mắt, Thanh nhi đối với hành động của Từ Dạ có chút mờ mịt, nàng đột nhiên cảm giác được, có lẽ, Từ Dạ không đơn giản như vậy! Hấn cũng có một mặt không muốn người khác biết.

Nghĩ tới đây, Thanh nhi không khỏi nhớ đến một Từ Dạ hung ác bạo ngược, nếu, hấn biết được nàng rình coi hấn, hấn có thể hay không nổi giận mà giết chết nàng? Nghĩ đến khả năng này, Thanh nhi không khỏi rung mình một cái.

Cứ như vậy, không biết qua bao lâu, sắc trời đã dần hừng sáng, mắt thấy trời sắp sáng, Từ Dạ mới chậm rãi mở mắt, đứng lên, lại lặng yên nhìn Diệp Lạc một cái, rồi mới hướng cửa sổ đi đến, thân hình chợt lóe, biến mất trong đêm tối.

Trong phòng ngủ khôi phục lại vẻ yên tĩnh ban đầu, giống như những chuyện vừa xảy hết thấy đều chưa từng phát sinh, kia chẳng qua chỉ là một hồi ảo giác.

Qua một hồi lâu, mãi cho đến khi Thanh nhi giật mình thấy chân tay dường như bắt đầu tê dại, nàng mới ý thức Từ Dạ đã đi rồi, nàng có thể đi xuống, Thanh nhi nhẹ nhàng tung người từ trên xà ngang, không tiếng động đáp xuống đất.

Sau khi đứng trên mặt đất, Thanh nhi vội vàng đến bên giường, tỉ mỉ xem xét Diệp Lạc, Từ Dạ đã thương tổn Diệp Lạc nhiều lần, tuy rằng vừa rồi không nhìn thấy hấn làm cái gì, nhưng là, nàng vẫn còn rất lo lắng, bây giờ nhìn kỹ rõ ràng Diệp Lạc cũng không có sao, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, đang muốn ngồi xuống, bỗng nhiên cửa có một tiếng động nhỏ, một thân ảnh rất nhanh tiến vào.

Thanh nhi giật mình hoảng sợ, chớp mắt xoay người nhìn lại, đã thấy người đến là Du Hàn.

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, sáng giọng:

-”Du đại ca, huynh đến tại sao không lên tiếng, hù chết nô tỳ rồi!”

Du Hàn áy náy cười, chậm rãi đi đến bên cạnh Thanh nhi, hỏi:

-”Cung chủ sao rồi?”

Thanh nhi có điểm lo lắng nói:

-”Tiểu thư đã muốn ngủ mê cả một ngày rồi, cũng không có thấy nàng tỉnh lại, Du đại ca, tiểu thư thật sự không có việc gì sao?”

Du Hàn không đem việc Diệp Lạc căn bản không uống nước hoa hồng nói ra, hấn nhìn thoáng qua Diệp Lạc, ánh mắt bỗng nhiên rơi trên mặt đất một ít dấu chân mờ nhạt, nhú nhú mảy, đột nhiên hỏi:

-”Thanh nhi, vừa mới có người tới sao?”

Thanh nhi có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Du Hàn:

-”Du đại ca, làm sao huynh biết? Vừa mới quả thật có người đến...”

Du Hàn tròn mắt đen hiện lên một tia quang mang không dễ nhận thấy, không đợi Thanh nhi nói xong, liền cắt lời nàng:

-”Là ai?”

Thanh nhi trầm mặc nói:

-”Người kia mang theo mặt nạ, nô tỳ thấy không rõ lắm, bất quá, hấn không có thương tổn đến tiểu thư...”

Nói tới đây, Thanh nhi dừng một chút, có điểm chần chừ nói:

-”Du đại ca, không biết vì sao, nô tỳ cảm thấy hấn rất giống một người, hấn... hình như là Thái tử gia...”

Du Hàn nghe được lời Thanh nhi nói, thân thể khẽ run lên, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên đối Thanh nhi giao phó:

-”Thanh nhi, người tốt nhất nên hảo hảo bảo vệ cung chủ, ta đi trước liên lạc với Yến Đào, xem làm cách nào có thể cứu Hoàng thượng ra!”

Nói xong Du Hàn không đợi Thanh nhi trả lời, liền lách mình rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Tranh chấp

Edit: Muỗi Vove Phượng Hoàng cung, trong cung điện hoa lệ, một mảnh đèn đuốc sáng trưng, trong điện thấp nhiều hỏa lò tinh xảo, mỗi một hỏa lò được đốt, tản mát ra hơi ấm, bên trong ấm áp như xuân.

Long Ngữ Lan sắc mặt âm trầm ngồi ghé phượng chính giữa đại điện, vẻ mặt giận giữ nhìn Từ Ảnh đang ở bên, tức giận nói:

-”Ảnh nhi! Làm sao người có thể hồ đồ như thế? Không phân biệt nặng nhẹ?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Ảnh không có một tia biểu tình, hân hạnh lòng nhìn Long Ngữ Lan, thản nhiên nói:

-”Con không biết mẫu hậu đang nói cái gì?”

Long Ngữ Lan nghe vậy không khỏi giận dữ, bà từ trên ghế phượng đứng lên, phẫn nộ đem mảnh giấy trong tay hung tợn ném vào mặt Từ Ảnh, tức giận nói:

-”Người đồ nghiệt tử! Người cư nhiên giấu diếm ta, chuẩn bị dùng lão Hoàng thượng đổi lấy ả đàn bà kia? Người là muốn đem ta tức chết, người mới cam tâm sao?”

Từ Ảnh trên mặt biểu tình không thay đổi, hân hạnh rãi nhặt lên đoạn giấy Tuyên Thành, từ từ mở ra, nội dung bên trong khiến khuôn mặt tuấn mỹ rớt cuộc biến sắc, hân thông suốt ngẩng đầu, hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào Long Ngữ Lan, không một tia tình cảm, gằn từng tiếng:

-”Mẫu hậu phải người điều tra ta?”

Long Ngữ Lan đối với chất vấn của Từ Ảnh, có điểm mất tự nhiên, khẽ hừ một tiếng nói:

-”Người có hỏi qua ý kiến ta sao? Nếu không phải tin tức này truyền đến trong tay ta, người đã gây ra đại họa rồi! Người cũng biết, lão Hoàng thượng kia đối với chúng ta có nhiều trọng yếu? Người đàn bà kia Từ Dạ căn bản cũng không quan tâm sinh tử của nàng, chúng ta muốn nàng là vì lý do gì? Cái lão Hoàng thượng kia lại bất đồng, hân thân là cha Từ Dạ, có hân trong tay của chúng ta, Từ Dạ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ! Đến lúc người đi lên ngôi vị hoàng đế, còn có thể bịt miệng các đại thần sao?”

Nói đến đây, Long Ngữ Lan thở hắt hân một hơi, buồn bực nói:

-”Mà người! Sau lưng ta lại làm ra chuyện tình hồ đồ như thế! Hừ, may mắn ta biết được sớm, nếu không thì, ta thật sự bị người tức chết!”

Từ Ảnh không để ý đến lời nói của Long Ngữ Lan..., Mà là vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm bà, trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên trào phúng cười, mỉa mai nói:

-”Ta vốn nghĩ đến, bà không tin phụ hoàng, chỉ bởi vì bà đối với người không có yêu, nhưng là, ta không nghĩ đến, bà vì quyền lực, ngay cả con trai ruột của mình cũng đề phòng! Kỳ thật ta sớm nên biết, ta còn đối với bà ôm một chút hy vọng! Lẽ nào mong muốn bà có thể giống như những mẫu thân bình thường, đối với nhi tử của mình chỉ có đơn thuần tình thương yêu của người mẹ?”

Long Ngữ Lan hơi sững sờ, không suy nghĩ nói:

-”Ảnh nhi! Mẫu hậu cũng không phải không tin con, chỉ là...”

-”Chỉ là cái gì?”

Từ Ảnh không đợi Long Ngữ Lan nói xong, liền ngắt lời bà, cười lạnh:

-”Chỉ là bởi vì bà là một Hoàng hậu cao cao tại thượng? Là quốc gia chi mẫu bất khả xâm phạm? Là người đứng đầu hậu cung Tây Lương quốc? Đúng vậy, bà đoan trang, bà cao quý, địa vị của bà cao không thể chạm, nhưng là, bà lãnh huyết, bà tàn nhẫn, bà không có tình cảm! Bà căn bản không xứng là một mẫu thân, lại càng không xứng trở thành Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ!”

//Chửi hay lăm Từ Ảnh ca//

Ba! Một âm thanh nặng nề vang lên, rõ ràng trong cung điện rộng lớn, Long Ngữ Lan khuôn mặt xinh đẹp, bởi vì phần nộ mà hơi vắn vẹo, bà vuron ngón tay, run run chỉ vào Từ Ảnh, dùng thanh âm bén nhọn hét lên:

-”Ngươi là nghiệt tử! Ta thật hối hận đã sinh ra một nghiệt tử như ngươi! Ta vô tình? Ta tàn nhẫn? Nếu không phải ta bảo vệ ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể sống tới hôm nay? Ngươi cho là ở trong cung mọi người đều có tấm lòng thiện lương sao? Nếu hôm nay, ngồi ở vị trí này không phải là ta, mà là Mị phi kia, ngươi cho là nàng sẽ bỏ qua ta? Ta cho ngươi biết, e rằng các nàng so với ta còn lạnh huyết hơn, tàn nhẫn hơn! Ngươi cho trong cung là nơi nào? Nếu như ta không làm vậy, hôm nay ngồi ở vị trí này đã là người khác! Ngươi cho rằng nhóm Tần phi đối với ta nói gì nghe vậy kia là người tốt! Kỳ thật, các nàng người người đều hận không thể giết được ta! Nếu không phải bởi vì ta là Hoàng hậu, ta có quyền thế, các nàng không thể không thuận theo ta, ngươi cho là ngươi có thể sống cho tới hôm nay sao? Mà ngươi, ngươi là đứa con bất hiếu, lại có thể nói những lời như thế!”

Từ Ảnh trên khuôn mặt tuấn mỹ rõ ràng hiện lên một dấu tay sung đỏ, hẳn không để ý đến chút đau đớn còn con kia, chăm chọc nhìn Long Ngữ Lan, thanh âm lạnh lùng:

-”Phải không? Đúng vậy, bà là mẫu hậu của ta, bà là Hoàng hậu một nước, bà lấy đó làm lý do! Bà sinh ta, dưỡng dục ta, nhưng là, bà nói cho ta biết, trong lòng của bà, trừ bỏ ham muốn đối với quyền thế, còn có cái gì?? Bà trừ bỏ mỗi ngày tính toán âm mưu quỷ kế, còn biết cái gì? Ta là con của bà, nhưng là, ta còn là một sỹ nhục của toàn nước Tây Lương! Ta tình nguyện bà chưa từng sinh ra ta, ta tình nguyện mình là một nhi tử trong nhà bình thường, như vậy ta mới không thống khổ như thế này!”

Nghe xong lời nói của Từ Ảnh..., Long Ngữ Lan bỗng nhiên điên cuồng cười, qua một lúc lâu, bà mới ngưng cười, bà nhìn thẳng Từ Ảnh, lạnh lùng nói:

-”Thống khổ? Ngươi nói làm con của ta khiến ngươi thống khổ! Ngươi không biết, ta làm hết thấy đều là vì ngươi sao? Ngươi có biết, ta đối với ngươi là vô cùng kỳ vọng?”

Nói tới đây, Long Ngữ Lan dừng một chút, lại tiếp tục gằn từng chữ:

-”Ta sẽ không để người dùng lão Hoàng thượng đổi lấy tiện nhân kia đâu, ngươi sẽ chết tâm thôi! Trong lòng ngươi suy nghĩ điều gì, ta đều hiểu được, nhưng là, ta nói cho ngươi biết, ngươi là nhi tử của Long Ngữ Lan ta! Ngươi vĩnh viễn không có quyền lựa chọn! Ngươi chỉ có thể ngoan ngoãn, dựa theo sự an bài của ta! Bất quá, ngươi yên tâm, Từ Dạ đã bắt đầu đem cảm quân điều vào kinh thành, ta không thể nhanh như vậy liền ép Hoàng thượng thoái vị! Chờ ta chuẩn bị xong hết thấy, ngươi chỉ việc ngồi đợi lên ngôi hoàng đế thôi! Về phần xấu nữ nhân kia, chỉ cần nàng không gây trở ngại, làm vướng kế hoạch của ta, ta sẽ tạm thời lưu lại cái mạng chó của nàng!”

Nói xong, Long Ngữ Lan không hề để ý đến Từ Ảnh, lạnh lùng xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 131: Hiệp thương

Edit: Muỗi Vove Tuyết rơi rờn rã một đêm cuối cùng cũng ngừng lại, mặt trời đã lâu không gặp rồi cuộc xấu hổ lộ ra vẻ mặt vui cười, kim sắc dương quang bao trùm lên thâm tuyết dày, trên cung điện lộng lẫy huy hoàng, phát ra quang mang làm người ta lóa mắt, con gió hung hãn cũng trở nên nhu hòa đi rất nhiều, tuy rằng nhiệt độ không khí vẫn còn rất lạnh, bất quá, so với bình thường đã nhiều hơn một tia ấm áp.

Cung nhân đi ra đi vào trong cung điện, đều rất bận rộn, ngẫu nhiên gặp phải người quen biết, đều mỉm cười gật đầu, sau đó vội vàng lướt qua nhau, trong cung thoát nhìn một mảnh bình yên, kỳ thật hết thấy đều bất an, phảng phất giống như con gió tuyết đêm qua.

//Cái này thực không hiểu nha, chắc ta dịch vậy rồi//

Đồng cung Thái tử, trước cửa một khung cảnh lạnh lẽo, cũng không có nhìn thấy thân ảnh của cung nhân, chỉ có hơn hai mươi thị vệ vẻ mặt nghiêm túc túc trực nơi đó để phòng, một nhóm cung nhân lơ đãng đi ngang qua đều biết ý lùi ra phía sau, vòng đi đường khác.

Trong đại điện Đông cung, nhóm cung nhân bình thường túc trực đã không thấy bóng dáng, trong đại điện lộng lẫy, đã không còn huyền ảo như ngày xưa nữa, không khí có phần nặng nề cùng áp lực, mơ hồ có một tia bất an.

Từ Dạ thần thái nhàn nhã ngồi ở đại điện, trên tay thần nhiên xoay xoay một ly trà men xanh, chậm rãi thưởng trà.

Trong đại điện yên lặng vang lên tiếng bước chân rất khẽ, Từ Ảnh một thân y bào trắng như tuyết, khoe môi nhếch lên nụ cười thần nhiên, chậm rãi từ ngoài điện đi vào.

Từ Dạ thấy Từ Ảnh đi vào, trên mặt biểu tình không thay đổi, hẳn nhẹ nhàng nhấp một miếng trà, cười nói:

-”Trà trên đỉnh núi Tuyết Sơn Tây Lương rất thơm, quả nhiên khiến ta mở mang tầm mắt, khó được hôm nay cùng Hoàng đệ gặp nhau như thế, không bằng cùng bản Thái tử thưởng trà đi?”

Từ Ảnh mặt không biến sắc thản nhiên liếc mắt nhìn Từ Dạ, khóe miệng gợi lên một chút ý cười trào phúng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng:

-”Hoàng huynh hôm nay gọi thần đệ tới đây, không phải là đặc biệt để thần đệ đến bồi Hoàng huynh thẩm trà đó chứ?”

Từ Dạ để chén trà trong tay xuống, trên mặt một mảnh mây đậm phong thanh, thản nhiên nói:

-”Hoàng đệ, huynh đệ chúng ta đã lâu không có cùng nhau hảo hảo phẩm trà tâm sự rồi, hiện tại khó được như lúc này rảnh rỗi, có gì không được?”

Từ Ảnh chậm rãi bước đến bên ghế từ đàn ngồi xuống, lạnh lùng cười, nói:

-”Không biết Hoàng huynh muốn cùng thần đệ thảo luận chuyện gì?”

Từ Dạ khẽ cười một tiếng, hai tròng mắt sắc bén nhìn Từ Ảnh:

-”Vây cũng không có gì khó! Hoàng đệ người cứ nói đi? Hay là, hai huynh đệ chúng ta nói về việc của phụ hoàng?”

Từ Ảnh sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng thốt:

-”Hoàng huynh muốn nói cái gì, cứ việc nói thẳng! Thần đệ cùng Hoàng huynh cũng không có gì để nói, nên, thần đệ tại thư hàm đã cùng Hoàng huynh thảo luận qua!”

Từ Dạ bỗng nhiên thông suốt từ trên ghế đứng lên, hai mắt hấn gắt gao nhìn thẳng Từ Ảnh, trầm giọng:

-”Những lời của thần đệ trong phong thư, là thật?”

Từ Ảnh hai mắt chống lại Từ Dạ, ngữ khí kiên quyết chậm rãi:

-”Hoàng huynh trong lòng hẳn là hiểu được, vị trí của Lạc nhi trong lòng thần đệ, nếu như Hoàng huynh có thể đem Lạc nhi giao cho thần đệ, thần đệ lập tức mang nàng rời khỏi kinh thành, vĩnh viễn không quay lại Tây Lương quốc!”

Từ Dạ lông mày nhíu chặt, không biết vì sao, hấn nhìn thấy trong mắt Từ Ảnh thâm tình kiên định, nghe hẳn một câu Lạc nhi hai câu Lạc nhi trong lòng không khỏi có điểm không thoải mái! Một cô cảm giác ghen ghét tự nhiên nảy sinh.

Hắn cường chế cảm giác tức giận trong lòng, trầm ngâm trong chốc lát:

-”Được! Bản Thái tử liền tin tưởng người! Bất quá, nếu ta đem nàng giao cho người, người phải đáp ứng với bản Thái tử một điều kiện! Chính là trước giúp bản Thái tử cứu phụ hoàng ra! Chuyện này, bản Thái tử tin tưởng người sẽ không từ chối chứ?”

Từ Ảnh suy tính một lúc lâu, sau mới chậm rãi nói:

-”Điều kiện này ta có thể đáp ứng người, nhưng là, người cũng phải đáp ứng ta một điều kiện, chính là sau khi người đi lên ngôi hoàng đế, cho bà một con đường sống! Chuyện mẫu phi người ta có biết một chút, nhưng là, kia đều hoàn toàn không phải lỗi của bà, năm đó, Hoàng thái hậu còn sống, bất quá là phụng chỉ mà làm thôi!”

Nghe Từ Ảnh nói, sắc mặt Từ Dạ nháy mắt trở nên xanh đen, hấn hận Long Ngự Lan lâu như vậy, mắt thấy có thể vì mẫu phi báo thù rửa hận, làm sao có thể dễ dàng buông tha cơ hội này? Chẳng qua, phụ hoàng trước mắt còn nằm trong tay bà ta, nếu không đáp ứng Từ Ảnh, Từ Ảnh tất nhiên không hỗ trợ cứu phụ hoàng, nếu như phụ hoàng tiếp tục lưu lại trong tay Long Ngự Lan, đối với việc hấn sắp đăng cơ sẽ là một chướng ngại lớn, bởi vì, Long Ngự Lan cuối cùng tất yếu dùng tính mạng phụ hoàng uy hiếp hấn, mà hấn, lại không thể không để ý đến tính mạng phụ hoàng.

Nghĩ tới đây, Từ Dạ sắc mặt bình thản đứng lên, hấn nhìn Từ Ảnh, ngữ khí nhàn nhạt:

-”Được! Ta đáp ứng người, nếu ta thuận lợi đăng cơ, ta nhất định sẽ bỏ qua cho bà ta một lần! Bất quá, nếu bà ta vẫn không yên phận, vậy đừng trách ta thù hạ lưu tình!”

Từ Ảnh hai trong mắt tĩnh lặng như nước, hấn biết, đây là nhượng bộ lớn nhất của Từ Dạ, hơn nữa, năm đó mẫu hậu giết mẫu phi của Từ Dạ bằng thuốc độc, chuyện này chứng thực là mẫu hậu quá phận, tuy rằng bà là phụng chỉ Hoàng thái hậu làm việc, nhưng là, Hoàng thái hậu dù sao cũng chỉ hạ chỉ đem mẫu phi Từ Dạ trục xuất khỏi hoàng cung, đưa nàng lên núi Thiên Hoa làm ni cô thôi, không có chân chính hạ chỉ giết Mị phi, mẫu thân hấn chính là tự chủ trương, dùng canh tổ yến kịch độc giết Mị phi.

Chuyện này, chứng thật mẫu thân hấn thiếu nợ Từ Dạ, mà nay Từ Dạ đã như thế đáp ứng hấn, dù mẫu hậu có chết, coi như hấn lần cuối vì bà làm chút chuyện đi!

Nghĩ đến đây, Từ Ảnh nhìn Từ Dạ, thản nhiên nói:

-”Hy vọng người có thể tuân thủ những lời hôm nay đã hứa hẹn, nếu là người phải cứu phụ hoàng, tối nay ta sẽ đến Phụng Hoàng cung an bài, nhưng là, trước khi đi, ta nghĩ muốn gặp mặt Lạc nhi một lần, Hoàng huynh sẽ không phản đối chứ?”

Từ Dạ sớm đã biết Từ Ảnh sẽ đưa ra yêu cầu như thế, trong mắt hiện lên một tia quang mang không dễ nhận thấy, khoe miệng gọi lên một chút ý cười:

-”Nếu như đã đạt thành thỏa thuận, bản Thái tử tự nhiên sẽ không phản đối, bất quá, nàng hiện tại vẫn đang trong thân phận Thái tử phi, nếu thần đệ mang nàng xuất cung, tốt nhất nên mai danh ẩn tích, vĩnh viễn không đặt chân lên đất của Tây Lương!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Nữ tử thần bí

Edit: Muỗi Vove Trong mắt Từ Ảnh hiện lên một tia nghi ngờ, bởi vì Từ Dạ lần này thái độ so với lần trước không tương đồng, nếu như hắn không tận mắt nhìn thấy cách đối xử của Từ Dạ với Diệp Lạc, hắn có thể sẽ tin ngay, nhưng là, Từ Dạ trước mặt Diệp Lạc biểu hiện quá rõ ràng, làm hắn có điểm khó tin Từ Dạ hội dễ dàng đáp ứng yêu cầu của hắn, để hắn mang Diệp Lạc rời khỏi hoàng cung!

Có lẽ, Từ Dạ thật sẽ vì ngôi vị hoàng đế mà buông tha cho Diệp Lạc, chỉ là, biểu hiện của hắn cũng không thể vãn đạm phong thanh như thế, chẳng lẽ, ở trong lòng của hắn, một chút cũng không đề ý đến Diệp Lạc? Diệp Lạc dù sao bây giờ vẫn là chính phi của Từ Dạ, hắn vì quyền thế, chẳng lẽ liền có thể vứt bỏ Diệp Lạc không đề ý?

Nghĩ đến đây, Từ Ảnh không khỏi thử hỏi:

-”Hoàng huynh, người buông tay để Lạc nhi cùng thần đệ rời đi, chẳng lẽ trong lòng thật sự tuyệt không phần nộ khổ sở?”

Từ Dạ trong mắt hiện lên một tia cuồng ngạo, hắn về mặt kiêu ngạo nói:

-”Bản Thái tử chẳng qua bị ép phải cưới nàng, người cho là bản Thái tử thật sự để ý nàng? Nữ nhân giống như nàng, làm sao có thể so sánh với Linh nhi? Huống chi, nàng tướng mạo xấu xí, bản Thái tử sau khi đăng cơ, có một Hoàng hậu xấu xí như thế, chẳng phải để thiên hạ chê cười hay sao? Huống chi, trong lòng của nàng căn bản cũng không có bản Thái tử! Bản Thái tử để một nữ nhân cả ngày nghĩ đến nam nhân khác ở bên người làm gì? Được rồi, hoàng đế, chẳng lẽ người còn tưởng rằng, bản Thái tử luyến tiếc nàng sao?”

Câu trả lời của Từ Dạ, càng khiến Từ Ảnh bán tín bán nghi, bất quá, hắn đối với cách làm của Từ Dạ tuy rằng cảm thấy có điểm không tin tưởng, nhưng là, chung quy nghe Từ Dạ nói một hồi vẫn là bỏ qua nghi ngờ, hắn mỉm cười:

-”Hoàng huynh nghĩ như vậy thật tốt! Thần đệ cùng Lạc nhi sau khi rời đi, nhất định sẽ mai danh ẩn tích, việc này hoàng huynh có thể yên tâm! Hoàng huynh hiện tại có thể cho thần đệ gặp mặt Lạc nhi một lần đi?”

Từ Dạ nhìn thấy Từ Ảnh trong đáy mắt ẩn hiện loại tình cảm vui sướng, trong lòng lại cảm thấy không phải tư vị, bất quá, hắn ngoài mặt vẫn không biến sắc, thần nhiên nói:

-”Nếu hoàng đệ hiện tại muốn gặp nàng, đều không phải là không thể! Chỉ là, nàng hiện tại đang ở trong Dạ Vân điện của bản Thái tử, nếu như hoàng đệ cùng bản Thái tử đi tới..., khó tránh khỏi sẽ khiến người ta chú ý!”

Từ Ảnh hơi trầm ngâm, rồi cuộc mỉm cười:

-”Hoàng huynh nói phải, vậy thôi, tối hôm nay, ở Phụng Hoàng cung, hoàng huynh mang theo Lạc nhi đến đây, không biết ý hoàng huynh như thế nào?”

Từ Dạ cân nhắc một chút, bỗng nhiên quý dị cười:

-”Được, cứ làm theo lời đệ!”

Từ Ảnh đắm chìm trong cảm giác được gặp lại Diệp Lạc, căn bản không chú ý tới nụ cười quý dị của Từ Dạ, thấy Từ Dạ đáp ứng, liền không nói thêm gì, đứng dậy cáo từ rời đi.

Từ Dạ hai mắt nhìn thẳng thân ảnh Từ Ảnh rời đi, mãi cho đến khi thân ảnh Từ Ảnh biến mất khỏi tầm mắt, hắn mới lạnh lùng cười, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng:

-”Đi ra thôi!”

Theo lời của Từ Dạ, ở góc chính điện khuất sáng không ai chú ý, chợt hiện ra thân ảnh một người, khuôn mặt thanh tú mang phục sức cung nữ.

Chỉ thấy nàng chậm rãi đến bên cạnh Từ Dạ, nhẹ nhàng thỉnh an, thanh âm trong trẻo:

-”Nô tỳ tham kiến Thái tử gia!”

Từ Dạ liếc nhìn nàng, nói:

-”Bản Thái tử không biết ngươi là ai, cũng không biết ngươi có mục đích gì, bắt quá, bản Thái tử nói cho ngươi biết, ở trước mặt bản Thái tử, ngươi tốt nhất nên ít giờ trò đi! Nếu không, bản Thái tử tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!”

Nữ tử xinh đẹp mỉm cười, nhìn Từ Dạ, thản nhiên nói:

-”Thái tử gia làm sao có thể không biết nô tỳ là ai? Thái tử gia không phải sáng sớm đã phái người đi thăm dò nô tỳ sao?”

Từ Dạ sắc mặt trầm xuống, hẳn chứng thật không thích nữ nhân quá mức khôn khéo, tựa như cung nữ này, thân phận của nàng ta cực kỳ thần bí, căn bản tra không ra cái gì, điều này làm hắn đối với nàng ta càng thêm phòng bị!

Hắn sắc mặt âm trầm nhìn nữ tử kia, thanh âm lạnh lẽo:

-”Đối với thân phận của ngươi trong cung có mấy phần thật, bản Thái tử không muốn truy cứu, bắt quá, bản Thái tử rất tò mò mục đích của ngươi! Nếu bản Thái tử đoán không sai, lần đầu tiên Ứng Vương đưa ra yêu cầu dùng Thái tử phi trao đổi, là ngươi cố tình cho bản Thái tử biết? Mà ngươi cũng biết bản Thái tử không dễ dàng đáp ứng, cho nên, mới cố tình tìm đến bản Thái tử?”

Nữ tử thanh tú nghe xong lời chất vấn của Từ Dạ..., vẫn như cũ mỉm cười:

-”Thái tử gia quả nhiên thông minh! Người trong cung toàn bộ đều bị Thái tử gia qua mặt, như thế nào cũng không nghĩ đến Thái tử gia kỳ thật là một người khôn ngoan sắc sảo? Xem ra, nô tỳ lúc này đây cũng không có nhìn lầm! Bắt quá, Thái tử gia, nô tỳ thực sự không phải biết ngài không làm vậy mới tới tìm ngài, mà nô tỳ nhận được tin tức, hoàng hậu căn bản không đồng ý đề nghị của Vương gia, cho nên, nô tỳ cảm thấy, lấy tính cách của Ứng Vương gia, hẳn không thể không có được Thái tử phi, hơn nữa, Ứng Vương đối với việc đoạt vị, vốn dĩ không thêm để mất tới, hoàng hậu nếu như không chịu thừa nhận, vậy tự nhiên Ứng Vương sẽ giấu giếm hoàng hậu, vụng trộm cùng Thái tử gia liên hệ, cho nên, nô tỳ mới trước hân từng bước, tìm đến Thái tử gia, bởi vì nô tỳ tin tưởng, với điều kiện của nô tỳ, Thái tử gia nhất định sẽ đồng ý!”

Từ Dạ nhẹ nhàng hừ một tiếng, lạnh lùng thốt:

-”Ngươi làm sao biết được bản Thái tử nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của ngươi?”

Nữ tử trên mặt biểu tình không thay đổi, vẫn thản nhiên nói:

-”Thái tử gia là một người kiêu ngạo, làm sao có thể dễ dàng tha thứ việc chánh phi của mình bị người khác cướp đi? Cho nên, nô tỳ cảm thấy, Thái tử gia tuyệt đối sẽ không cự tuyệt yêu cầu của nô tỳ, huống chi, yêu cầu này, đối với Thái tử gia mà nói, trăm lợi mà không có hại, không phải sao?”

Từ Dạ trong mắt chợt hiện lên một tia sát ý.

Hắn cười lạnh một tiếng:

-”Ngươi thực thông minh, đáng tiếc, bản Thái tử cũng không thích nữ nhân quá thông minh! Chẳng qua, bản Thái tử thật nghĩ không ra, làm như vậy, đối với ngươi có lợi gì?”

Nữ tử trong mắt hiện lên một tia âm trầm, đem mặt chuyển hướng nơi khác, nhàn nhạt nói:

-”Đối với nô tỳ mà nói, chỉ cần có thể ở bên người Ứng Vương gia, hầu hạ ngài ấy, nô tỳ đã đủ hài lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Thích khách

Edit: Muối Vove Màn đêm như nước, nửa vầng trăng treo lơ lửng giữa không trung tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Toàn bộ hoàng cung về đêm trở nên yên tĩnh, ngẫu nhiên có âm thanh côn trùng thỉnh thoảng kêu vang ở chỗ sâu nhất trong bụi hoa truyền đến.

Phượng Hoàng cung, chung quanh hiện ra bộ mặt nghiêm túc của đám thị vệ, bọn họ giống như được điêu khắc, vẫn không nhúc nhích rời vị trí, hai mắt tựa như chim ưng, im lặng mà cảnh giới.

Một hồi tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, thị vệ cảnh giác xoay người, quát:

-“Người nào?”

Hai cái bóng chậm rãi đi tới, hiện ra rõ ràng là một thân áo bào trắng Ứng Vương gia Từ Ảnh, đi sau hắn là một vị mang y phục thái y.

Thị vệ thấy Từ Ảnh, liền ôm quyền hành lễ:

-“Thuộc hạ tham kiến Ứng Vương gia!”

Từ Ảnh khẽ gật đầu, cũng không để ý đến thị vệ kia, mà mang theo Thái y hướng Phượng Hoàng cung đi đến.

Thấy Từ Ảnh muốn vào Phượng Hoàng cung, thị vệ vội vàng lách mình đem Từ Ảnh ngăn lại, biểu tình có chút khó khăn nói:

-“Ứng Vương gia, nương nương đã phân phó, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào Phượng Hoàng cung! Thỉnh Ứng Vương gia đừng làm khó xử thuộc hạ!”

Từ Ảnh dừng bước, khẽ hừ một tiếng, không vui nhìn vị thị vệ, nói:

-“Chẳng lẽ bốn vương cũng không thể đi vào sao?”

Vị thị vệ kia mặt lộ vẻ khó khăn nhìn Từ Ảnh, có điểm chần chờ nói:

-“Ứng Vương gia, cũng không phải thuộc hạ không cho Ứng Vương gia tiến cung, thật sự là nương nương hôm nay đã tự mình phân phó! Nếu không thuộc hạ trước cho người đi hướng nương nương bẩm báo một tiếng?”

Từ Ảnh khuôn mặt tuấn tú thoáng trầm xuống:

-“Bốn vương đêm khuya đến đây, chính là vì mẫu hậu, mẫu hậu phượng thể không khỏe, cố ý khiến cho bốn vương vì bà gọi Thái y, người bây giờ ngăn cản bốn vương, nếu làm chậm trễ đại sự của mẫu hậu, bốn vương nhất định sẽ không tha cho người!”

Thị vệ kia nghe xong lời nói của Từ Ảnh, có điểm chần chờ, cuối cùng quyết định im lặng thối lui một bên, Ứng Vương gia dù sao cũng là nhi tử của Hoàng hậu nương nương, tuyệt đối không có khả năng gây bất lợi cho kế hoạch của nương nương, hơn nữa Ứng Vương gia khuya như vậy còn tiến cung, nhất định là có chuyện bí mật gì đó, làm sao hắn một tên thị vệ nhỏ nhoi có thể hỏi đến? Nghĩ đến đây, hắn liền không ngăn trở hai người nữa.

Từ Ảnh hừ lạnh một tiếng, sau đó cùng vị Thái y kia bước vào Phượng Hoàng cung.

Thị vệ có điểm lo lắng nhìn thân ảnh Từ Ảnh bước vào Phượng Hoàng cung, trong lòng không khỏi bất an, hắn hôm nay ngăn cản Ứng Vương gia, ngày mai nương nương có hay không sẽ trách phạt hắn? Nghĩ đến cách thức trừng phạt của nương nương, hắn trong lòng không rét mà run.

Bỗng nhiên, cách đó không xa chợt hiện lên một thân ảnh, hắn hơi sững sờ, vội vàng quát lớn:

-“Ai?”

Nói xong, thuận tay rút đao ra, hướng phượng hướng bóng người kia xông đến, ngay sau đó, cách đó không xa truyền đến âm thanh của đao kiếm va chạm, tiếng hô to có thể khách vang lên ầm ỉ, hắn không hề do dự, rất nhanh hướng về phía phát ra âm thanh.

Xung quanh tiếng hô thích khách nổi lên, toàn bộ Phượng Hoàng cung loạn thành một đoàn, một thái giám lão đảo hướng tẩm cung của Long Nữ Lan đi đến, nhưng là đi được nửa đường thì gặp Từ Ảnh.

Từ Ảnh thấy có thái giám định đi báo cho Long Nữ Lan liền nhẹ nhàng hiện thân ngăn lại:

-“Có chuyện gì mà hoảng hốt như thế?”

Thái giám bị Từ Ảnh ngăn lại hoảng sợ, khi hắn thấy rõ ràng là Từ Ảnh thì mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, gấp giọng nói:

-“Ứng Vương gia, ngài nghìn vạn lần đừng ra khỏi cung, bên ngoài vì thích khách mà náo loạn hết cả rồi, nô tài cái này phải đi bẩm báo nương nương một chút!”

Từ Ảnh hai hàng lông mày nhíu chặt, không vui nói:

-“Chỉ có một tên thích khách, liền kích động như vậy, còn ra thể thống gì? Mẫu hậu phượng thể không khỏe, chắc là mới đi nghỉ, người đừng đi quấy rầy người! Việc này liền giao cho bốn vương! Còn có, nói với các cung nhân, không được hoảng loạn, miễn cho kinh động đến mẫu hậu! Biết chưa?”

Thái giám kia không nghi ngờ gì, lập tức cung kính đối với Từ Ảnh:

-”Dạ!”

Nói xong liền cáo lui rồi đi, đi nhắc nhở những cung nhân khác.

Nhìn vị thái giám đã đi xa, Từ Ảnh ánh mắt phức tạp nhìn viên Thái y, nhẹ giọng nói:

-”Phụ hoàng, đã không có người, chúng ta đi thôi!”

Hoàng thượng đã dịch dung thành bộ dáng Thái y, ngẩng đầu, dùng ánh mắt đục ngầu nhìn Từ Ảnh, thanh âm khàn khản:

-”Ảnh nhi, thực xin lỗi...!”

Nghe được câu nói này, cả người Từ Ảnh giống như chạm phải điện, khẽ run lên, một trận chua xót dâng lên trong lòng, ở một khắc này, đường đường nam nhi bảy thước cơ hồ nhiệt lệ tràn đầy, hần thân thể cứng ngắc, mạnh mẽ nhịn xuống lòng ghen tuông, đi thẳng về phía trước, thanh âm cơ hồ nhỏ khó nghe:

-”Đi đi! Hắn ở bên ngoài chờ người!”

Nói xong, hắn cũng không quay đầu nhìn Hoàng thượng, bước nhanh hơn, hướng ra ngoài Phụng Hoàng cung.

Từ Ảnh cùng Hoàng thượng bước ra đại môn Phụng Hoàng cung, thế này mới phát hiện, Phụng Hoàng cung ngoài cửa lớn, đã bao bọc vây quanh không ít thị vệ, trong đó một người có bộ dáng thống lĩnh thị vệ vừa nhìn thấy Từ Ảnh, liền hành lễ:

-”Thống lĩnh thị vệ Trương Dương, tham kiến Ứng Vương gia!”

Nói xong, Trương Dương có điểm nghi ngờ liếc mắt nhìn Hoàng thượng mang phục sức Thái y.

Từ Ảnh không biến sắc di chuyển thân thể, đem Hoàng thượng che ở phía sau, thân nhiên đối Trương Dương hỏi:

-”Chuyện gì xảy ra? Vì sao đêm khuya lại huy động nhiều người như thế?”

Trương Dương trả lời:

-”Khải bẩm Vương gia, vừa mới có thị vệ ở Phụng Hoàng cung phát hiện có hành tung thích khách, thuộc hạ bởi vì lo lắng cho an nguy của nương nương, cho nên đến đây hộ giá!”

Từ Ảnh có điểm không vui nhìn Trương Dương:

-”Bất quá chỉ là một tên tiểu mao tặc, cần kích động như thế làm gì? Mẫu hậu đã muốn đi ngủ, cũng đừng có quấy rầy người! Đã bắt được thích khách chưa?”

Trương Dương có chút hồ thẹn, vội vàng cúi đầu:

-”Vẫn chưa bắt được! Thuộc hạ đã sai người đi lục soát rồi, bất quá, thị vệ đã từng giao thủ với thích khách hồi báo, cảm thấy tên thích khách này có thân thủ rất cao, cho nên, Ứng Vương gia bây giờ vẫn nên tạm thời ở lại, trong Phụng Hoàng cung tương đối an toàn!”

Từ Ảnh tức giận nói:

-”Bỏn vương há lại sợ chết? Bây giờ trong cung phản đông là thị vệ, bỏn vương chẳng lẽ còn sợ thích khách làm loạn? Nhưng còn người, thích khách vẫn chưa bắt được, thân làm thống lĩnh thị vệ, không tự mình đi điều tra, còn ở chỗ này làm gì?”

Trương Dương bị Từ Ảnh giáo huấn một hồi, trong lòng có điểm không phục, nhưng là, bởi vì người này thân phận Ứng Vương gia, lập tức không dám phản bác, đành phải cúi đầu xuống, cáo từ, sau đó xoay người mang theo một ít thị vệ rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Hành động

Edit: Muỗi Vove Một chiếc xe ngựa, im ắng đứng ở cửa cung. Mãn xe ngựa hạ xuống, thấy không rõ lắm người ở bên trong, chỉ có một tiểu nha hoàn

đứng ở bên cạnh xe ngựa nôn nóng nhìn vào cửa cung.

Nửa canh giờ trôi qua, xa xa, từ bên trong hoàng cung, một thiếu niên áo trắng chậm rãi đi ra, cửa cung cao treo nhiều lồng đèn đỏ thắm, tản mát ra ánh sáng dịu nhẹ, chiếu rọi lên người hắn, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười sung sướng, vừa đi ra khỏi cung, liền bước nhanh hướng về phía xe ngựa.

Tiểu nha hoàn đón chào, cười nói:

- "Nô tỳ tham kiến Vương gia!"

Từ Ảnh nhìn thoáng qua tiểu nha hoàn xa lạ, nhíu mày hỏi:

- "Người là ai?"

Tiểu nha hoàn Doanh Doanh vui vẻ cười:

- "Nô tỳ phụng mệnh Thái tử điện hạ, ở nơi này chờ Ứng Vương gia, người Ứng Vương gia muốn gặp đang ở trong xe!"

Từ Ảnh trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, không để ý tới lời nói của tiểu nha hoàn, bước nhanh hướng xe ngựa đi đến, hắn nhẹ nhàng vén màn xe, liếc nhìn người đang nằm trong xe ngựa, hai mắt nhắm nghiền, là dung nhan quen thuộc, nhìn nàng ngủ mê không tỉnh, sắc mặt không khỏi trầm xuống, lạnh giọng:

- "Nàng tại sao lại hôn mê?"

Tiểu nha hoàn bước nhanh đi đến bên cạnh Từ Ảnh, nhẹ giọng nói:

- "Tiểu thư tính tình cương liệt, Thái tử gia không thể làm gì, đành đưa ra hạ sách này, Ứng Vương gia yên tâm, tiểu thư chẳng qua chỉ là hôn mê mà thôi, cũng không có cái gì trở ngại, không đến hai canh giờ, tự nhiên sẽ tỉnh lại."

Từ Ảnh nghe vậy, không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên khuôn mặt tuấn mỹ lại khôi phục nụ cười ôn nhu. Chỉ cần nàng không có việc gì, là tốt rồi.

Tiểu nha hoàn Doanh Doanh hoàn toàn bị dáng vẻ tươi cười của Từ Ảnh mê hoặc, nàng ngẩn người, mặt không khỏi hơi đỏ lên, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn nữa, nhỏ giọng nhắc nhở:

- "Ứng Vương gia, hiện tại có thể đi được chưa?"

Từ Ảnh thu hồi ánh mắt trên người Diệp Lạc, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên xe ngựa, lạnh lùng liếc nhìn tiểu nha hoàn Doanh Doanh, lạnh lùng nói:

- "Bỏn vương tự mình điều khiển được rồi, người trở về nói với Từ Dạ, bỏn vương đã giúp hắn! Nhắc hắn không nên quên, những lời đã hứa hẹn!"

Tiểu nha hoàn hơi ngẩn người, trong mắt không nén nổi vẻ thất vọng, nàng che giấu, vội vàng cúi xuống, nhẹ giọng nói:

- "Dạ!"

Từ Ảnh không nói gì thêm, kéo dây cương, quát nhẹ một tiếng, xe ngựa chớp mắt đã đi xa, chỉ để lại tiểu nha hoàn kinh ngạc đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

Trên tường thành cao cao, xuất hiện hai bóng người, xa xa phóng tới ánh lửa, đem thân ảnh hai người kéo dài, gió lạnh thổi qua, làm hai vạt áo tung lên, hai người nhìn hướng xe ngựa đã đi xa, vẫn không nhúc nhích.

Qua một lúc lâu, một người mang trang phục thị vệ quay đầu nhìn nam tử cao lớn mang áo bào màu tím bên cạnh, hỏi:

- "Gia, ngài cảm thấy, Ứng Vương có thể phát hiện đây không phải là Thái tử phi không?"

Từ Dạ chậm rãi thu hồi ánh mắt, nét mặt lạnh lùng lộ ra một nụ cười trào phúng, miễn cưỡng nói:

- "Sẽ không, ít nhất trong vài năm sẽ không!"

Vệ Từ Thanh nghe vậy giật mình, có điểm không dám tin, nhìn Từ Dạ, thắc mắc:

- "Gia vì sao có thể khẳng định? Theo thuộc hạ thấy, Ứng Vương gia đối với Thái tử phi là thật lòng, Thái tử phi già kia há có thể dễ dàng qua mắt hắn?"

Từ Dạ con người đen hiện lên một tia sắc lạnh, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng:

- "Vừa nãy, nếu không phải bản Thái tử biết nàng là giả, cũng gần như bị nàng qua mặt, nàng quả thật rất giống Diệp Lạc, ngay cả thói quen cùng động tác cũng có thể làm tự nhiên như thế, thậm chí, thanh âm cũng bắt chước không phân biệt được thật giả, bản Thái tử tin tưởng, Ứng Vương tuyệt đối không thể nhanh như vậy phát hiện ra!"

Vệ Tử Thanh hơi sững sờ, bật thốt lên:

-”Ngay cả gia cũng nhìn không ra?”

Tử Dạ hơi trầm ngâm trong chốc lát, sau đó chậm rãi nói:

-”Cái này cũng không đến mức, nàng tuy rằng bất chước rất giống, thậm chí ngay cả tính cách riêng đều giống nhau, bất quá, nàng nếu tưởng giấu diếm được hai mắt bản Thái tử, nhất thời còn có thể, bất quá, bản Thái tử sẽ rất mau chóng phát hiện ra, nàng là giả!”

Nói tới đây, Tử Dạ dừng một chút, bỗng nhiên trầm tư:

-”Bởi vì trên người nàng có một cỗ hương vị đặc biệt, còn có đôi mắt kia... Ánh mắt như vậy, đến bây giờ, bản Thái tử mới chỉ cùng một người khác ở nơi đó gặp qua, mà người kia, là người mà bản Thái tử trước mắt muốn tìm!”

Vệ Tử Thanh trong lòng hơi kích động, chần chờ một chút, hỏi:

-”Gia muốn tìm nàng?”

Tử Dạ ánh mắt sâu xa nhìn Vệ Tử Thanh, sau đó xoay người, hướng dưới tường thành đi xuống, thản nhiên nói:

-”Người kia, ngươi không phải cũng đang tìm nàng?”

Vệ Tử Thanh chỉ cảm thấy trong lòng chợt lạnh, nháy mắt đứng ngây tại chỗ, trong đầu không khỏi hiện lên hình bóng nàng, không nén nổi chua xót, hẳn cho là hắn che giấu rất khá, nguyên lai, đã sớm bị người ta nhìn thấu, biểu hiện của hắn thực rõ ràng quá sao? Mà bây giờ gia đối với hắn nhắc nhở là có ý tứ gì?

Nghĩ đến đây, Vệ Tử Thanh không khỏi lộ ra một chút cười khổ, hẳn một thân phận thị vệ hèn mọn, làm sao có thể xứng với nàng? Chỉ là, vừa rồi ý tứ của gia trong lời nói, làm hắn sâu trong nội tâm vì nàng lo lắng, nếu lần này gia thuận lợi đăng cơ, như vậy, gia sau này sẽ là một hoàng đế cao cao tại thượng, nàng làm sao có thể được gia yêu?

Vệ Tử Thanh nhớ tới trên núi Thiên Hoa một màn Tử Dạ cùng nàng ôm nhau, trong lòng lại một trận chua xót. Qua một hồi lâu, hắn mới giật mình thấy Tử Dạ đã đi xa, vội vàng nâng nhịp chân, hướng thân ảnh Tử Dạ bước nhanh đuổi kịp.

Mà ngay sau thời điểm Vệ Tử Thanh đuổi kịp, đi phía trước Tử Dạ lại đột nhiên ngừng lại, hắn chậm rãi ở trong ngực lấy ra một cái lệnh bài, đưa cho Vệ Tử Thanh, phản phó:

-”Tử Thanh, ngươi bây giờ điều động một bộ phận cấm quân, trước đi tới Tư Mã phủ, đem Tư Mã phủ bao vây lại cho ta, một người cũng không được bước ra khỏi phủ nửa bước, nếu không, giết chết không tha!”

Vệ Tử Thanh tiếp nhận lệnh bài trong tay Tử Dạ, trên gương mặt lộ ra vẻ hưng phấn, gia rốt cuộc muốn bắt đầu hành động sao?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Triều đình phong vân 1

Edit: Muỗi Vove Trong chính điện, so với ngày thường không có gì khác biệt, chúng thần quan phục chỉnh tề, lục tục kéo nhau vào triều sớm, hôm nay trừ bỏ thời tiết tương đối khá hơn, tuyết đã ngừng rơi thì có một điểm bất đồng, chính là, không thấy một người không bao giờ nghỉ lên triều như Mã thừa tướng, trong lòng mọi người không khỏi cảm thấy có điểm kỳ quái.

Đối với tình thế trước mắt trong triều, kỳ thật chúng thần mỗi người trong lòng đều hiểu được, gần đây Hoàng hậu Long Ngừ Lan cùng Thái tử quan hệ như nước với lửa, từ sau khi Hoàng thượng bị bệnh, đã không lên triều, mọi việc trong triều cũng giao cho Thái tử Tử Dạ phụ trách, nhưng là, cũng sau khi Hoàng thượng bị bệnh, Hoàng hậu Long Ngừ Lan mỗi ngày đều lâm triều, hơn nữa, còn cùng Tử Dạ đối chọi gay gắt, cứ thế, bầu không khí trong triều mấy ngày gần đây càng trở nên áp lực.

Đại thần trong triều ngoài mặt quan hệ hữu hảo, gặp nhau vẫn cười ra vẻ, kỳ thực, sớm đã chia làm hai phái, thừa tướng Tư Mã Văn cùng một số đại thần và Hoàng hậu Long Ngừ Lan lập ra Vương phái, một ít còn lại có vẻ là cự thần trung thành, tỷ như Bình bộ thượng thư hiện tại trong tay không nắm thực quyền, cùng thống lĩnh tướng quân Dương tướng quân là đứng về phía Tử Dạ.

Vốn dĩ, ở trong triều, người ủng hộ Tử Dạ ngoại trừ vài cự thần, cơ hồ không có ai thân tín, may mắn Tử Dạ có trong tay Long ấn, cho nên, một số đại thần do dự đã quyết định nghiêng về phía Tử Dạ, dù sao, Tử Dạ cũng là người thừa kế chính thống ngôi vị hoàng đế, nước Tây Lương luôn luôn có tổ

huấn, con trưởng sẽ được lập làm Thái tử, kế thừa ngôi vị hoàng đế, nếu Thái tử không phạm phải sai lầm quá lớn, sẽ không tùy tiện phế bỏ tước vị.

Cũng như mọi ngày, chúng thần dựa vào quan hàm, xếp thành hai hàng, yên lặng chờ Tử Dạ cùng Long Ngự Lan xuất hiện, mà hôm nay, ở vị trí cao nhất, cũng không có thân ảnh Tư Mã Văn.

Chúng thần lén lút dò xét, đáy lòng âm thầm phỏng đoán, ngoài mặt không lộ ra nửa điểm dấu vết. Duy chỉ phe phái của Tử Dạ, trong lòng tự nhiên là âm thầm cao hứng, mà ở phía đối lập, các đại thần lòng nóng như lửa đốt, thấp thòm bất an.

Cuối cùng, không lâu sau, Tử Dạ một thân áo bào màu tím rớt cục từ sau đại điện chậm rãi đi ra, bởi vì hấn còn chưa đăng cơ, cho nên hấn cũng không thể ngồi trên ghế rồng, mà là một chỗ ngồi khác bên cạnh ghế rồng.

Tử Dạ nhẹ nhàng ngồi xuống, đợi chúng thần thi lễ xong, thần nhiên quét mắt nhìn toàn bộ đại điện, sau đó không để lại dấu vết nhìn thoáng qua vị trí để trống phía trước, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, dùng ngữ khí bình tĩnh, uy nghiêm nói:

-“Các vị đại thần, bởi vì phụ hoàng bệnh nặng, cho nên gần đây ở trong triều đã xảy ra không ít chuyện, hôm nay, bản Thái tử có một việc hướng các vị đại thần tuyên cáo.”

Theo sau lời nói của Tử Dạ, hậu điện liền truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó, một thanh âm bén nhọn truyền đến:

-“Dạ nhi! Hôm nay như thế nào sớm như vậy? Cũng không đợi mẫu hậu? Xem ra, trong mắt Dạ nhi bây giờ, đã không có mẫu hậu này nữa rồi, như thế nào, phụ hoàng người còn đang mang bệnh, người đã nghĩ đến muốn đăng cơ rồi sao?”

Sau khi Long Ngự Lan xuất hiện, trong đại điện nhất thời lặng ngắt như tờ, Long Ngự Lan chậm rãi ngồi xuống ghế phượng, phượng liểu quét về phía các vị đại thần, khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

-“Như thế nào? Thấy bản cung đến đây, sao không lên tiếng? Trong mắt các người còn có bản cung hay không?”

Chúng đại thần nào dám ngênh tiếp ánh mắt của Long Ngự Lan, vội vàng cúi đầu, cùng hướng Long Ngự Lan hành lễ.

Tử Dạ mắt lạnh nhìn thấy hết thảy, đợi các đại thần hành lễ xong, mới cười lạnh một tiếng:

-“Uy phong của mẫu hậu thật sự không có chút nào suy giảm, đối mặt với chúng thần, mẫu hậu vẫn mặt không đổi sắc, ở Tây Lương quốc, xem như là người đầu tiên! Ở trong trí nhớ của nhi thần, hậu cung can thiệp triều chính, trừ bỏ mẫu hậu, còn không có bất luận kẻ nào đâu! Xem ra, nhi thần còn phải hướng mẫu hậu học hỏi nhiều!”

Long Ngự Lan ngẩng đầu, nhìn về phía chúng đại thần, rốt cuộc chú ý tới sự vắng mặt của Tư Mã Văn, bà ta không khỏi biến sắc, hai tay không tự chủ siết chặt, qua một hồi lâu, lạnh lùng nói:

-“Xem ra, bản cung vẫn là đánh giá thấp khả năng của Dạ nhi! Bản cung vừa mới nghe được, Dạ nhi có chuyện muốn tuyên bố trước các vị đại thần? Thật sự là đúng dịp! Vừa vặn hôm nay bản cung cũng có một sự việc cần tuyên bố!”

Tử Dạ mặt không đổi sắc, khẽ cười một tiếng, nói:

-“A? Thật không? Như vậy, vẫn là nhường cho mẫu hậu nói trước! Nhi thần chăm chú lắng nghe!”

Đối mặt với thái độ trầm ổn của Tử Dạ, Long Ngự Lan trong lòng không khỏi trầm xuống, bất quá, bà nhìn thoáng qua thánh chi trên tay cung nữ bên cạnh, lại thấy yên lòng, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười đoan trang, ngữ khí thần nhiên:

-“Nếu Dạ nhi như thế hiếu tâm, bản cung liền đáp ứng vậy.”

Nói xong, bà quay sang hướng về các đại thần:

-“Hôm nay, bản cung muốn trước mặt các vị tuyên đọc một phần ngự chỉ của Hoàng thượng, mọi người nên cẩn thận lắng nghe!”

Tử Dạ trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một nụ cười trào phúng, thần nhiên nói:

-“Nếu là thánh chi của phụ hoàng, mẫu hậu cứ việc tuyên đọc, chẳng lẽ, đối với thánh chi của phụ hoàng, còn có người dám kháng chi sao?”

Long Ngự Lan khinh thường liếc mắt nhìn Tử Dạ, sau đó thu hồi ánh mắt, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

-“Có những lời này của Dạ nhi, bản cung tự nhiên là yên tâm!”

Nói xong không hề để ý đến Tử Dạ, mà từ ghế phượng đứng lên, lấy thánh chi trong tay cung nữ, tỉ mỉ mở ra, cao giọng đọc:

-“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, trầm bệnh nặng đến nay, xao nhãng triều chính nhiều ngày, nội tâm cảm thấy vô cùng áy náy, mọi việc trong triều, trầm cũng nghe nói đến, Thái tử không quan tâm triều chính, tự mình xuất cung, trầm thật vô cùng phẫn nộ, cho nên phế bỏ ngôi vị Thái tử, cho Ứng Vương thay thế.”

Thanh âm của Long Ngữ Lan bén nhọn, vang vọng khắp đại điện, chúng thần trong lòng đều kinh ngạc, đặc biệt những người đứng về phía Từ Dạ, hai mặt nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Trái ngược với vẻ bối rối của các vị đại thần, Từ Dạ lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, trên khuôn mặt lạnh lùng thùy chung vẫn lộ vẻ mỉm cười, thậm chí, sau khi nghe Long Ngữ Lan tuyên chỉ, còn nhẹ nhàng vỗ tay!

Nghe xong Long Ngữ Lan tuyên đọc thánh chỉ, duy chỉ các đại thần ủng hộ Long Ngữ Lan người người sắc mặt vui mừng, còn các đại thần phe phái Thái tử lại ngạc nhiên nghi ngờ, nhìn thấy thần sắc bình tĩnh của Từ Dạ, mọi người mới hơi hơi yên tâm.

Long Ngữ Lan vốn mỉm cười đợi chúng thần đáp lại, nhưng ngoài ý muốn nghe thấy tiếng vỗ tay vô lễ của Từ Dạ, rốt cuộc nhìn không được biến sắc, tức giận nói:

-”Dạ nhi, ngươi dám đối với Hoàng thượng bất kính như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Triều đình phong vân 2

Edit: Muỗi Vove Từ Dạ cũng không để ý tới Long Ngữ Lan, mà chậm rãi từ trên ghế đứng lên, đôi con ngươi sắc bén đảo qua thừa tướng nhất đẳng đại thần, sau đó thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nhìn thẳng Long Ngữ Lan, gần từng tiếng:

-”Mẫu hậu, nơi này cũng không phải là Phụng hoàng cung của người, mẫu hậu muốn tuyên chỉ, thỉnh trở lại Phụng hoàng cung của người mà tuyên đọc, đây là nơi thảo luận chính sự của Tây Lương quốc, chứ không phải là nơi mẫu hậu có thể khoa chân múa tay như ở hậu cung đâu!”

Từ Dạ vừa nói xong, còn không đợi Long Ngữ Lan trả lời, một đại thần đẳng thừa tướng bỗng nhiên lớn tiếng chỉ trích:

-”Thái tử gia, thánh chỉ là do Hoàng đế sở hạ, há có thể tùy tiện bêu xấu? Ngai địa vị Thái tử cao quý, lại càng không thể đối với Hoàng thượng bất kính như thế! Còn có, ngài thân là văn bối, sao có thể bất kính với vương cung?”

Từ Dạ lạnh lùng nhìn vị đại thần kia, vẫn không nói gì, Dương tướng quân đã đứng ra, trợn mắt trừng vị đại thần kia, quát:

-”Lớn mật! Thân là thần tử, há có thể đối với Thái tử chỉ trích? Theo lão phu, nếu muốn bàn về bất kính, đầu tiên phải kể đến lão tặc ngươi!”

-”Ngươi!”

Vị đại thần bị chọc tức vẻ mặt lúc đỏ lúc trắng, một đôi mắt trừng như chuông đồng, phẫn nộ nhìn Dương tướng quân.

Long Ngữ Lan sắc mặt xanh mét, rốt cuộc cũng vô pháp ngụy trang đi xuống, bà thông suốt quay đầu nhìn Từ Dạ, lạnh lùng thốt:

-”Ngươi là đang nghi ngờ bổn cung sao? Chẳng lẽ, bổn cung lại có thể tự hạ thánh chỉ hãm hại ngươi?”

Từ Dạ chậm chọc nhìn Long Ngữ Lan, chậm chạp nói:

-”Mẫu hậu, trong tay của người thật sự là thánh chỉ do phụ hoàng sở hạ? Phụ hoàng thân là ngôi cửu ngũ, như thế nào lại có thể làm việc hồ đồ như thế? Chẳng lẽ mẫu hậu không biết, Tây Lương quốc ta sớm có tổ huấn, không thể dễ dàng phế bỏ ngôi vị Thái tử?”

Long Ngữ Lan sắc mặt ngày càng trở nên khó coi, bà mặt không chút thay đổi nói:

-”Thánh chỉ ở trong tay bổn cung, bổn cung nói thật chính là thật! Từ Dạ, ngươi bây giờ đã không còn là Thái tử, ngươi không có quyền lợi đến chất vấn bổn cung! Hoàng thượng trước mắt đang ở Phụng Hoàng cung, nếu ngươi không tin thánh chỉ là thật, vậy có thể theo bổn cung đến Phụng Hoàng cung hướng Hoàng thượng chứng thực!”

-”Ha ha!”

Từ Dạ nghe xong lời Long Ngữ Lan..., bỗng nhiên cất tiếng cười to, giống như nghe được truyện cười trong thiên hạ.

Long Ngữ Lan giận dữ, bà nhìn trừng trừng Từ Dạ, lạnh lùng quát:

-”Ngươi cười cái gì? Ngươi dám cười nhạo bổn cung?”

Từ Dạ ngưng lại tiếng cười, đôi con ngươi đen lọi hại gắt gao nhìn thẳng Long Ngữ Lan, gần từng tiếng:

-”Long Ngữ Lan, bà thật to gan, bà cứ nhiên dám giấu giếm phụ hoàng, lên thảo thánh chỉ, muốn phế truất ngôi vị Thái tử?”

Long Ngữ Lan tự nhiên cũng không cam chịu yếu thế, bà hừ lạnh một tiếng, nói:

-”Từ Dạ, hiện tại người kháng chỉ là người, chẳng lẽ, Hoàng thượng bái miễn chức vị Thái tử, người còn không phục sao? Người cũng đừng quên, Hoàng thượng trước mắt còn ở Phụng Hoàng cung tỉnh dưỡng!”

Những lời này của Long Ngữ Lan, chính là cảnh cáo Từ Dạ không nên hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì Hoàng thượng vẫn còn ở trong tay bà. Bà vốn tưởng rằng Từ Dạ thối thuột vỡ đở, không dám đối với bà làm cái gì, nhưng là, bà lại đoán sai rồi, Từ Dạ nghe xong lời của bà, chẳng những thần sắc không thay đổi, ngược lại thần nhiên nói:

-”Long Ngữ Lan, bà là muốn cảnh cáo bản Thái tử, phụ hoàng còn trong tay bà, muốn bản Thái tử ngoan ngoãn chấp nhận bị phế bỏ sao? Bản Thái tử thật sự là không thể không bội phục, tính toán của bà chứng thật là không sai, bất quá, bà đã quên một việc, phụ hoàng trước mắt đang ở trong đại điện nghe rõ từng chữ từng lời của bà, nhất cử nhất động của bà, bản Thái tử tin tưởng, phụ hoàng đã thu vào trong mắt rồi!”

Nói xong, Từ Dạ dừng một chút, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

-”Phụ hoàng! Người xem nhi thần nói có đúng không?”

Theo sau lời của Từ Dạ, Hoàng thượng một thân hoàng sắc long bào, chậm rãi từ sau điện đi ra, chỉ thấy hân ôm yếu xanh xao, vẻ mặt mệt mỏi rã rời.

Mọi người đột nhiên nhìn thấy Hoàng thượng, trong lòng kinh hãi, người người hô vạn tuế, quỳ rạp trên đất không dám ngẩng đầu lên.

Long Ngữ Lan sắc mặt đại biến, khuôn mặt đắc ý dần trở nên vắn vẹo, bà mở to mắt, không thể tin được nhìn Hoàng thượng, run giọng nói:

-”Ngươi...Làm sao ngươi lại ở chỗ này...?”

Hoàng thượng biểu tình bình tĩnh liếc nhìn bà ta một cái, sau đó chậm rãi ngồi xuống ghế rồng, cũng không để ý đến Long Ngữ Lan, mà lạnh lùng nhìn chúng thần quỳ trên mặt đất, trầm giọng nói:

-”Trẫm một đoạn thời gian trước, đều không phải bị bệnh nặng, mà là bị Hoàng hậu hạ độc hôn mê, giam lỏng ở Phụng Hoàng cung! May mắn đêm qua được Dạ nhi cứu ra, trẫm mới có thể thoát khỏi tay ác phụ này!”

Hoàng thượng ngữ khí cực kỳ kích động, bởi vì quá mức kích động, hân đột nhiên ho khan, qua một lúc lâu, mới miễn cưỡng đè nén được cơn ho, tiếp tục nói:

-”Trẫm hôm nay đến đây, là có hai sự kiện cần tuyên bố, chuyện thứ nhất, chính là phế bỏ ngôi vị Hoàng hậu của Long Ngữ Lan, biếm vào lãnh cung, cùng thanh đèn làm bạn! Chuyện thứ hai, trẫm đã nhiều tuổi, dự định truyền ngôi cho Dạ nhi!”

Hoàng thượng nói xong, trong đại điện nhất thời lặng ngắt như tờ, một lát sau, Long Ngữ Lan đột nhiên cười to, khuôn mặt xinh đẹp cử chỉ đoan trang tao nhã không còn sót lại chút gì, mà thay bởi biểu tình dữ tợn vắn vẹo, bà hung ác nhìn Hoàng thượng, thanh âm sắc nhọn:

-”Thoái vị? Người nghĩ lừa bốn cung? Người căn bản không phải là Hoàng thượng! Hoàng thượng bệnh nặng còn đang hôn mê, người chạy đâu ra một thẳng hề? Dám ở trước mặt bốn cung kiêu ngạo như thế?”

Từ Dạ bỗng nhiên từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ, nhẹ nhàng ném trên mặt đất, trào phúng nói:

-”Long Ngữ Lan, bà có phải hay không nghĩ đến, không có cái này, phụ hoàng sẽ không tỉnh lại? Bản Thái tử nói cho bà biết, bây giờ người đang ở trong Phụng Hoàng cung, căn bản không phải là phụ hoàng, chẳng qua chỉ là một cung nhân mà thôi! Người hẳn là đã biết, nguyên nhân ngày hôm qua thích khách náo loạn trong Phụng Hoàng cung?”

Long Ngữ Lan hai mắt gắt gao nhìn bình sứ nhỏ trên mặt đất, sắc mặt ngày càng khó coi, qua một hồi lâu, đột nhiên phát ra tiếng cười chói tai, bà ta hung tợn chỉ vào Hoàng thượng, tức giận nói:

-”Cho dù lão già kia được người cứu ra thì thế nào? Người cho như vậy là có thể đem bốn cung thúc thủ chịu trói sao? Người đừng quên, hai khối hồ phù còn lại đang nằm trong tay bốn cung!”

Từ Dạ cười lạnh một tiếng:

-”Long Ngữ Lan, bà cho là bà hôm nay còn có thể rời đi nơi này sao?”

Nói xong, mạnh giọng quát:

-”Bắt!”

Thanh âm của Từ Dạ vừa hạ xuống, hai cung nữ vốn đứng phía sau Long Ngữ Lan bỗng ra tay nhanh như chớp, đem Long Ngữ Lan áp trụ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Máu tươi triều đình

Edit: Muối Vove Long Ngữ Lan bị áp trụ, nhưng cũng không kinh hoàng, bà ta lạnh lùng nhìn lướt qua hai cung nữ, giận dữ tái mặt, đối Tử Dạ tức giận nói:

- "Tử Dạ, ngươi đây là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi muốn cưỡng ép bốn cung sao? Ngươi thật to gan!"

Không chỉ Long Ngữ Lan mà các đại thần trong triều đều bị sự việc đột nhiên phát sinh dọa sợ, mắt nhìn Tử Dạ lớn mật làm xằng, mà Hoàng thượng lại bỏ mặc, không khỏi cảm thấy bất an, hơn nữa thừa tướng Tư Mã Văn hôm nay lại không có vào triều, trong chuyện này chỉ sợ lại có biến cố.

Bất quá, những đại thần này sớm đã cùng Long Ngữ Lan trên một con thuyền, nếu Long Ngữ Lan thất thế, bọn họ cũng mất đi chỗ dựa, cho nên, chuyện xấu sắp ập lên đầu, mọi người hai mặt nhìn nhau, vị đại thần vừa mới chỉ trích Tử Dạ không thể làm gì khác hơn là cứng rắn đa đầu, liều chết đi ra, đối với Hoàng thượng lớn tiếng chất vấn:

- "Hoàng thượng! Thái tử gia như thế không phân biệt phải trái, chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự đứng ngoài bàng quan sao? Hoàng hậu nương nương cuối cùng cũng là quốc gia chi mẫu, thân phận tôn quý vô cùng, lại há có thể dễ dàng bị vũ nhục như thế? Đây quả thực là đại nghịch bất đạo!"

Vị đại thần vừa dứt lời, mấy người phe phái Long Ngữ Lan cũng lên tiếng phụ họa, đồng thanh trách móc Tử Dạ đối với Long Ngữ Lan vô lễ. Mà các đại thần còn lại ủng hộ Tử Dạ cũng tham gia vào tranh luận.

Hoàng thượng thần sắc mặt mũi, đối mặt với tranh luận của chúng đại thần, hẳn không nói được một lời, chỉ là hờ hững nhìn đại diện một mảnh lộn xộn, trong mắt đục ngầu toát ra một tia chán ghét, hẳn bỗng nhiên từ ghế rồng đứng lên, hướng Tử Dạ nói:

- "Dạ nhi, trăm mặt mũi, về sau mọi việc giao cho con!"

Nói xong Hoàng thượng chậm rãi đi xuống Long tọa, đi về phía Long Ngữ Lan.

Hoàng thượng đi đến bên cạnh Long Ngữ Lan, lặng yên nhìn bà ta nửa ngày, bỗng nhiên dùng thanh âm mặt mũi, thê lương nói:

- "Long Ngữ Lan, ngươi cùng trăm phu thê nhiều năm, nhưng là, từ lúc ngươi bắt đầu tiến cung, ngươi cũng đã phản bội trăm, trăm trong lòng vẫn có một việc khó hiểu, năm đó ngươi hạ độc Mị phi là vì cái gì? Mị phi nàng luôn ít giao du với bên ngoài, nàng căn bản là không uy hiếp được địa vị của ngươi, năm đó hoàng thái hậu còn đang tại thế, thế lực của bà ta như mặt trời ban trưa, trăm căn bản là không dám phản kháng, ngươi cần gì phải trừ hại Mị phi?"

Long Ngữ Lan bỗng nhiên cười sáng sủa, bà lạnh lùng nhìn Hoàng thượng, trong giọng nói không một tia cảm tình:

- "Đúng vậy, năm đó chúng thật là bốn cung hạ độc Mị phi. Ngươi biết không? Cô cô kỳ thật cũng không muốn lệnh cho ta giết nàng, chỉ là muốn ta đem nàng trục xuất khỏi cung, nhưng là, ta hận nàng, nàng nhất định phải chết!"

Hoàng thượng trong mắt hiện lên một tia bi thống, đau đớn kịch liệt hỏi:

- "Mị phi thái độ bình thản, nàng căn bản sẽ không cùng ngươi tranh giành cái gì, ngươi vì sao không thể dung nàng?"

Long Ngữ Lan khẽ hừ một tiếng, hai mắt vô cùng oán độc nhìn Hoàng thượng, căm giận nói:

- "Bình thản? Chỉ sợ, ở trong lòng của nàng là thời thời khắc khắc hận không thể giết ta thôi? Còn ngươi nữa, ngươi đừng nghĩ trong lòng bốn cung không biết, ngươi khi đó tuy rằng ngoài mặt sùng ái bốn cung, nhưng là, bốn cung từ trong mắt vẫn thấy được ngươi yêu thương tiện nhân kia! Không phải sao? Bốn cung nói cho ngươi biết, là ngươi hại chết nàng, nếu như ngươi đối với nàng cũng lạnh nhạt như các phi tần trong cung, bốn cung thậm chí lười liếc mắt nhìn nàng một cái, nhưng là, ngươi không thể, ngươi cho dù ở bên cạnh bốn cung, trong lòng cũng nghĩ đến tiện nhân kia! Cho nên, bốn cung không thể dung nàng! Huống chi nàng còn sinh cho ngươi một đứa con trai! Đây chính là nguyên nhân bốn cung muốn giết nàng! Ha ha!"

//Không hiểu sao đọc đoạn này cứ thấy có mùi giấm chua, nhưng mà Long Ngữ Lan không yêu Hoàng thượng mà, không phải sao? Khó hiểu, thật khó hiểu//

Tử Dạ đứng một bên sắc mặt xanh mét, bỗng nhiên phịch một tiếng, một quyền nặng nề đánh vào thành ghế, chỉ nghe răng rắc một tiếng, chiếc ghế tựa như vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Đại diện huyền ảo nháy mắt trở nên lạng ngắt như tờ, các đại thần vốn đang tranh luận không ngớt, thấy một màn này, người người cả kinh trợn mắt há hốc mồm, không dám tin nhìn Từ Dạ.

Long Ngữ Lan cũng hơi sững sờ, bất quá, bà rất nhanh liền khôi phục bình thường, liếc nhìn Từ Dạ, cười lạnh:

-“Nguyên lai, ngươi vẫn thâm tàng bất lộ, xem ra, bốn cung thật sự nhìn nhầm rồi! Như thế nào? Biết mẫu phi ngươi do bốn cung giết, muốn báo thù sao?”

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, trên trán gân xanh nổi lên, hai tay gắt gao siết chặt, nội tâm hiển nhiên phần nộ đến cực điểm! Hai mắt hấn phun trào cừu hận, nhìn thẳng Long Ngữ Lan, lạnh giọng đối với hai cung nữ quát:

-“Đem độc phụ này lôi xuống, tống vào đại lao!”

Hai cung nữ tuân lệnh, muốn động thủ kéo Long Ngữ Lan ra ngoài, mà đúng lúc này, Long Ngữ Lan vốn đứng yên lặng đột nhiên ra tay nhanh như chớp, mạnh một chưởng đẩy bay hai cung nữ ra, sau đó nhẹ lắc mình, một tay giữ chặt Hoàng thượng, tay còn lại gắt gao chế trụ cổ họng Hoàng thượng, nhìn Từ Dạ âm thanh càng thêm lạnh lùng:

-“Ngươi cho làm như vậy là có thể bắt được bốn cung sao? Chỉ cần bốn cung qua nửa canh giờ không trở về Phụng Hoàng cung, người của bốn cung dĩ nhiên sẽ hành động! Từ Dạ, ngươi thực làm cho bốn cung sợ ngươi?”

Đột nhiên xảy ra biến cố, mọi người cứng đờ tại chỗ, ai cũng không ngờ rằng, một người thoát nhìn mảnh mai như Long Ngữ Lan cư nhiên biết võ, hơn nữa, xem thân thủ của nàng, rõ ràng là một cao thủ!

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, hấn cũng không ngờ tới Long Ngữ Lan lại biết võ, nhất thời sơ sẩy, làm cho phụ hoàng một lần nữa nằm trong tay Long Ngữ Lan, hấn cường chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng nhìn Long Ngữ Lan, nói:

-“Long Ngữ Lan, ngươi muốn như thế nào?”

Trên khuôn mặt kiêu diễm của bà ta hiện lên một chút quỷ dị, bà cười lạnh đối Từ Dạ nói:

-“Bốn cung thầm nghĩ nếu ngươi từ đi ngôi vị thái tử, sau đó rời xa kinh thành, bốn cung sẽ tạm tha cho lão già này một mạng! Nếu không đừng trách bốn cung thủ hạ vô tình...A...”

Long Ngữ Lan lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên phát ra một tiếng hét chói tai, bà ta giáng một chưởng nặng nề trên người Hoàng thượng, đem Hoàng thượng đánh bay, sau đó lao đảo vài bước, thoáng cái té lăn trên mặt đất.

Ánh mắt của mọi người, không tự chủ được dừng ở trước ngực Long Ngữ Lan, chỉ thấy rõ ràng trước ngực bà ta, cắm thật sâu một thanh chủy thủ tinh xảo. Máu tươi chảy xuống không ngừng, nháy mắt nhuộm đỏ một thân y phục quý giá của bà.

Hoàng thượng bị bà ta đánh một chưởng, tuy rằng được Từ Dạ kịp thời đỡ được, nhưng là, bởi vì thân thể mấy ngày liên tiếp bị thương nặng, đã muốn chịu không được một chưởng dù mạnh hay yếu, chỉ thấy hấn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nháy mắt trắng như tờ giấy, hơi thở mỏng manh.

Long Ngữ Lan đổ sụp trên mặt đất, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, bà khó khăn giơ tay lên, không dám tin mở to mắt nhìn Hoàng thượng, trong miệng không ngừng trào ra từng ngụm máu tươi, đã muốn nói không ra lời, một lúc sau, chỉ nghe trong cổ họng bà ta phát ra một trận quái thanh, rồi tắt thở. Chỉ thấy một đôi đồng tử trắng dã, vẫn đang không cam lòng trợn lên, bên trong tràn ngập oán hận nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Họa thủy

Edit: Muối Vove Tây Lương quốc, năm đầu tiên, tháng mười một, ngày hai mươi, đông.

Hoàng đế cùng Hoàng hậu Tây Lương quốc song song cùng một ngày, băng hà.

Quan phủ phát ra bố cáo, Hoàng thượng bệnh nặng, thái y trong cung thất trách, nhiều vị đảm nhiệm chức thái y bị chặt đầu thị chúng.

Nước không thể một ngày không có vua. Tuy rằng Hoàng đế cùng Hoàng hậu đồng thời qua đời, cả nước bi thương, nhưng là Thái tử vẫn quyết định bảy ngày sau, cử hành đại lễ đăng cơ.

Mà quang cảnh một thời phủ Thừa tướng, trong một đêm suy vong, phủ đệ huy hoàng hóa thành một đồng tro tan, họ Tư Mã không một người nào may mắn sống sót.

Ngay sau đó, một loạt các đại thần quyền cao chức trọng bị tịch thu nhà, nhất thời toàn bộ kinh thành gió tanh mưa máu, lòng người hoang mang.

Không biết từ khi nào, trên đường phố, lén lút lưu truyền một chuyện bí mật, nghe người ta thuật lại, đương kim Thái tử phi không tuân thủ nữ tắc, cùng Ứng Vương cầu kết, thậm chí đã mang trong mình cốt nhục của Ứng Vương, Hoàng đế cùng Hoàng hậu vô cùng tức giận, mà Thừa tướng cũng bởi vì chuyện này, bị liên lụy, thậm chí họa sắp cả nhà.

Trong dân gian lời đồn thổi càng lúc càng nhiều, từ miệng mọi người Thái tử phi nghiễm nhiên trở thành dâm phụ, họa nước uông dân. Dân chúng nhất thời phẫn nộ, Thái tử sắp đăng cơ làm đế, làm sao có thể chấp nhận một nữ nhân họa thủy làm Hoàng hậu, vì thế kéo nhau đến quan phủ dâng thư yêu cầu Thái tử phế đi Thái tử phi, cũng ban cái chết để thỏa lòng căm phẫn của nhân dân. Nhất thời toàn bộ kinh thành ồn ào huyền náo.

Hoàng cung.

Tại một nơi bị bao vây bởi hầu hết thị vệ, một thân ảnh nhỏ nhắn đứng lặng yên trong hoa viên, gió lạnh quét qua, làm người ta lạnh đến thấu xương.

Diệp Lạc phóng tầm mắt ra xa suy nghĩ đến xuất thân, nàng tỉnh lại đã gần hai ngày rồi, hai ngày này, trong cung xảy ra không biết bao nhiêu là chuyện! Hoàng thượng cùng Hoàng hậu trong một ngày bỏ mình, mà Ứng Vương cũng đã rời xa Hoàng cung, Từ Dạ bảy ngày sau, sẽ đăng cơ làm đế.

Diệp Lạc lấy tay nhẹ nhàng xoa vùng bụng vẫn còn đang bằng phẳng, trong mắt hiện lên một tia đau đớn, sau khi nàng tỉnh lại, hắn vẫn đem nàng giam lỏng ở nơi này, phải rất nhiều thị vệ thay phiên nhau thủ vệ trong thiên điện, không cho phép nàng đi ra ngoài, thậm chí ngay cả Thanh nhi cũng không được phép. Toàn bộ chi tiêu, đều do cung nhân từ bên ngoài đưa tới.

Hiện tại Từ Dạ đăng cơ đã không còn nỗi lo gì nữa, mà nàng, nhưng lại bất lực trốn không thoát khỏi bàn tay hắn, mà Thủy Vân cung gần đây cũng xảy ra một đại sự, đó là tà hộ pháp Thủy Vân cung Yến Đào, vùng trộm mang theo một ít lực lượng bí mật phản bội, hiện tại đã biến mất không có tăm hơi, vì để đoạt lại những thứ bí mật này, nàng buộc lòng phải để Du Hàn về trước thu xếp toàn bộ mọi thứ.

Mà Du Hàn đêm qua truyền đến một tin tức chấn động, nguyên lai, việc nàng cùng Ứng Vương gia, ở dân gian sớm đã ồn ào huyền náo, thậm chí có người còn yêu cầu giết nàng. Hắn lại như thế tàn nhẫn vô tình giam lỏng nàng ở đây, là muốn trước mặt mọi người giết nàng cho hả giận sao?

Nghĩ đến hải tử vô tội, nghĩ đến ở trong cung chịu nhiều nhục nhã tra tấn, trong lòng Diệp Lạc không khỏi dâng lên một cỗ nóng đậm hận ý. Nàng cắn chặt môi dưới, hai tay gắt gao siết chặt, nội tâm bị phẫn cùng cực.

Một trận tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, Diệp Lạc đắm chìm trong suy nghĩ căn bản không có phát giác, mãi đến khi một kiện áo choàng ám áp, phủ trên vai nàng, nàng mới hồi phục tinh thần, xoay người, đối mặt với ánh mắt lo lắng của Thanh nhi.

Thanh nhi nhẹ nhàng buộc chặt dây lưng áo choàng, bỗng nhiên đề xuống thanh âm nói:

-”Tiểu thư, nô tỳ vừa mới nghe được các cung nhân kia bàn tán, nói Thái tử gia chuẩn bị phế truất đi ngôi vị Thái tử phi của tiểu thư...”

Diệp Lạc mặt không thay đổi nhìn về phía xa xa, khóe miệng lộ ra một nụ cười chua xót, ngữ khí thản nhiên:

-”Như vậy không phải tốt lắm sao? Chúng ta rốt cuộc có thể trở về Thủy Vân cung rồi!”

Thanh nhi lo lắng nhìn Diệp Lạc, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài một hơi, khe khẽ nói:

-”Tiểu thư, người không cần lừa nô tỳ, người thành thật nói cho nô tỳ biết, trong lòng người thật không có Thái tử gia sao?”

Diệp Lạc cơ thể hơi cứng đờ, chỉ cảm thấy trong lòng một cỗ nóng đậm bi thương xông lên đầu, cái mũi đau xót, cơ hồ chực rơi lệ. Nàng cắn chặt răng, cổ nén bi thống trong lòng, đè nén thanh âm, căm giận nói:

-”Ta hiện tại hận không thể giết chết được hắn! Thanh nhi, em cảm thấy trong lòng ta có hắn sao? Hắn hết lần này đến lần khác tổn thương ta, nếu không phải vì lời hứa với Hoàng thượng, ta sớm đã giết hắn rồi!”

Thanh nhi trầm mặc không nói, kỳ thật, nàng mặc dù không hiểu rõ tình yêu nam nữ, nhưng là, tâm sự của tiểu thư, nàng như thế nào lại nhìn không ra? Nếu như tiểu thư trong lòng không có Thái tử gia, nàng làm sao có thể chịu nhiều như thế khuất nhục? Thậm chí bị Thái tử gia một lần lại một lần tàn nhẫn thương tổn! Mà nay tiểu thư hận Thái tử gia, chẳng phải bởi vì trong lòng luôn có hắn sao? Nếu không phải yêu, sao lại có hận?

Nghĩ tới đây, Thanh nhi trong lòng khẽ thở dài, nàng không biết Thái tử gia vì sao đem tiểu thư giam lỏng ở đây, bởi vì bên ngoài kinh thành loạn một hồi, dân chúng đều cho rằng tiểu thư hại chết Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, sự phẫn nộ trong dân chúng ngày càng tăng, trong lòng nàng thực sự rất lo lắng, lo lắng Thái tử gia lại tiếp tục làm ra cái chuyện tình gây thương tổn cho tiểu thư. Hiện tại thân thể tiểu thư đã ngày một kém đi, nàng thật sự sợ hãi, tiểu thư rốt cuộc chịu không nổi.

Một trận tiếng bước chân hỗn độn, kinh động hai chủ tớ đang trầm tư, Diệp Lạc quay đầu nhìn lại, đã thấy một vị công công sau lưng mang theo nhiều thị vệ, hướng nàng đi tới.

Vị công công này chỉ liếc mắt nhìn Diệp Lạc một cái, cũng không hành lễ, mà mở giọng the thé nói:

-”Thái tử phi, Thái tử gia cho mời! Thỉnh Thái tử phi theo nô tài đi một chuyến!”

Thái độ coi thường của viên công công chọc giận Thanh nhi, nàng hung hăng ngăn trước người Diệp Lạc, lạnh lùng nhìn viên công công, tức giận nói:

-”Thật là cầu nô tài to gan! Thấy Thái tử phi cũng không chịu hành lễ? Người đáng tội gì?”

Viên công công khinh thường liếc mắt nhìn Thanh nhi, cười khẩy:

-”Hành lễ? Chúng ta xưng nàng một tiếng Thái tử phi, đã là nể mặt lắm rồi, người như thế không biết liêm sỉ, còn đối với chúng ta đòi hành lễ?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Hận ý

Edit: Muối Vove -”Người!”

Thanh nhi tức giận đến tái mặt, đang muốn phản bác, lại bị Diệp Lạc nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo.

Thanh nhi không hiểu quay đầu nhìn Diệp Lạc, cắn phẫn nói:

-”Tiểu thư, người xem hấn...”

Diệp Lạc sắc mặt trầm xuống, nhẹ giọng quát:

-”Đủ!”

Thanh nhi bị Diệp Lạc quát, không dám nói thêm gì nữa, nhưng vẫn không cam lòng dậm chân, quay đầu hung hăng trừng viên công công.

Viên công công lộ ra một nụ cười đắc ý, dương dương tự đắc nói:

-”Quả nhiên không hổ là Thái tử phi, như vậy mới đúng nha, thật không hổ với danh xưng hạ thủy...”

Diệp Lạc lạnh lùng nhìn vẻ hờ hê của viên công công, không đợi hấn nói xong, bỗng nhiên giơ tay nặng nề giáng cho hấn một cái tát! Đồng thời cũng cắt ngang những lời bất kính từ trong miệng hấn.

Viên công công không dám tin che mặt, qua một lúc lâu, mới hờn hển nhảy dựng lên, thanh âm the thé kêu lên:

-”Người dám đánh ta?”

Diệp Lạc lạnh lùng nhìn hấn, gằn giọng:

-”Ta là ai mà không dám đánh người? Người bắt quả chỉ là một nô tài nho nhỏ, cũng dám ở trước mặt bản cung làm càn, thậm chí mở miệng nói ra những lời xàm ngôn, người tưởng bản cung là người dễ bị khi dễ sao? Bản cung vừa cho một cái tát kia chính là dạy cho người quy củ trong cung! Cho dù bản cung không được sủng ái, cũng không đến lượt một tên nô tài như người có thể giáo huấn! Bản cung bây giờ còn đường đường là Thái tử phi, há lại để cho cầu nô tài người tùy tiện nói bậy?”

Diệp Lạc vừa dứt lời, Thanh nhi liền vỗ tay cười nói:

-”Đáng đánh, tiểu thư, để xem sau này hấn còn dám hung hăng như thế nữa không!”

-”Người!”

Viên công công tức giận đến run người, hấn vươn tay, run run chỉ Diệp Lạc:

-”Người đừng vội đắc ý, người oai phong không được bao lâu đâu! Thù này, ta nhất định sẽ báo! Ta nói cho người biết, người đợi Thái tử đánh vào lãnh cung đi, đến lúc đó, chúng ta sẽ chậm rãi tra tấn người! Xem khi đó không có danh hiệu Thái tử phi, người làm sao còn dám vênh mặt trước bọn ta!”

Diệp Lạc biểu tình không thay đổi, vẫn dùng mắt lạnh nhìn hấn, lạnh lùng thốt:

-”Thật không? Bồn cung sẽ moi mắt trông chờ, xem ngươi như thế nào tra tấn bồn cung!”

Viên công công hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Lạc, sau đó hằm hừ xoay người, hướng thị vệ đằng sau quát:

-”Đứng thất thần ở đó làm gì? Còn không mau đưa Thái tử phi đến gặp Thái tử gia? Nếu chậm trễ làm Thái tử gia trách tội, cũng đừng trách ta không nói giúp các ngươi!”

Hai thị vệ nhìn nhau, sau đó một người đi đến trước mặt Diệp Lạc, ôm quyền, nói:

-”Thái tử phi, thỉnh đi thôi!”

Thanh nhi có chút lo lắng lôi kéo ống tay áo Diệp Lạc:

-”Tiểu thư...”

Diệp Lạc nhìn Thanh nhi cười nhẹ, ý bảo nàng yên tâm, sau đó liếc mắt nhìn hai thị vệ, nhanh chóng rời khỏi thiên điện.

Vị trí thiên điện, chính là trong khuôn viên Dạ Vân điện, khoảng cách đến thư phòng của Tử Dạ cũng không xa, chỉ là cách mấy cái hành lang, trong đó sẽ phải đi qua đại điện, cho nên dọc đường đi đừng phải không ít cung nhân.

Cung nhân trong Dạ Vân điện hầu hết đều nhận thức Diệp Lạc, hơn nữa Diệp Lạc sau khi hành cung bị cháy không chết, tin tức sớm đã truyền đi khắp toàn bộ hoàng cung, cho nên ai ai trong Dạ Vân điện mà không biết Diệp Lạc.

Bây giờ mọi người nhìn thấy Diệp Lạc đột nhiên xuất hiện, đều dùng ánh mắt xem thường nhìn Diệp Lạc, đương kim Thái tử phi không biết liêm sỉ, câu dẫn Ứng Vương tuấn mỹ ôn hòa, lại còn mang thai đứa nhỏ của Ứng Vương, chuyện này sớm đã bị cung nhân biết được, cho nên mọi người nhìn thấy Diệp Lạc, đều phần hận khinh thường. Có cung nhân còn can đảm, thậm chí trước mặt Diệp Lạc, nhổ một ngụm nước bọt.

Đối mặt với ánh mắt khinh thường của mọi người, Diệp Lạc mặt vẫn không thay đổi, nàng nhìn không chớp mắt, lặng lẽ đi tiếp, giống như không hề để ý đến ánh mắt xem thường của mọi người.

Viên công công đưa Diệp Lạc đến trước cửa thư phòng, liền dừng lại, tựa tiểu phi tiểu nói:

-”Thái tử phi, mời vào!”

Nói xong cũng không thêm liếc mắt nhìn Diệp Lạc, cứ thế xoay người rời đi.

Diệp Lạc mặt không thay đổi liếc nhìn bóng lưng hần, sau đó vươn tay nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng bước vào.

Trong thư phòng phảng phất mùi rượu, góc tường đặt một cái hỏa lò, trên lò lửa hâm nóng một bầu rượu. Bên trong bầu không khí ấm áp, cùng cái giá lạnh bên ngoài dường như đối lập, nhưng mà, bên trong thư phòng lại không có một bóng người.

Diệp Lạc không nhìn thấy ai trong thư phòng, trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc, nàng đang muốn đi ra, đột nhiên sau tấm bình phong truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó, thân ảnh cao lớn của Tử Dạ xuất hiện trước mặt nàng.

Nhìn Tử Dạ, trong mắt Diệp Lạc không hề che dấu hiện lên một cỗ nồng đậm hận ý, nàng oán hận nhìn người trước mắt hết lần này đến lần khác nhục nhã nàng, thương tổn nàng, nội tâm không còn có những xúc động của dĩ vãng, thay vào đó là nỗi hận thật sâu, khắc cốt ghi tâm.

Tử Dạ dường như nhận thấy hận ý trong mắt nàng, hần lấy tay nhẹ nhàng nắm lấy cái cảm mềm mại của nàng, lạnh lùng nói:

-”Ngươi hận bản Thái tử?”

Diệp Lạc gãy mạnh ra khỏi tay hần, lạnh lùng nhìn hần, hai tròng mắt toát ra một cỗ căm hận, đôi môi khê mở, lạnh lùng, gằn từng tiếng:

-”Đúng, ta hận ngươi, ta hận không thể giết chết ngươi! Uống máu ngươi! Dù vậy, cũng khó xoa dịu nỗi hận trong lòng ta!”

Bất ngờ là, Tử Dạ cũng không có tức giận, vẻ mặt thâm trầm, tròng mắt đen hiện lên một chút cảm xúc phức tạp, hần yên lặng nhìn Diệp Lạc, thản nhiên nói:

-”Là bởi vì bản Thái tử giết nghiệt chủng trong bụng ngươi?”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy một trận huyết khí xông lên đầu, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, nàng khó tin lui về phía sau từng bước, phần nộ kêu lên:

-”Câm mồm! Câm mồm!”

Một cỗ kịch liệt bi thống xông lên đầu, làm nàng nhẹn không được nháy mắt lệ rơi đầy mặt.

Tử Dạ không biểu tình nhìn vẻ bi thống không thôi của Diệp lạc, một cỗ phần nộ dần dần dâng lên, chỉ vì một cái nghiệt chủng, đáng giá để nàng thương tâm rơi lệ như thế sao?

Lòng đổ lệ hừng hực thiêu đốt, làm Từ Dạ không nhìn được nữa, hấn phần nộ đi lên từng bước, một phen nắm lấy cổ Diệp Lạc, khàn giọng nói:

-”Ngươi vì nghiệt chủng kia thương tâm sao? Hay là bởi vì Hoàng đệ? Ngươi là chính phi của bản Thái tử, vì sao phải phản bội bản Thái tử?”

Diệp Lạc trong lòng phần hận, nàng dùng sức tránh ra khỏi Từ Dạ, kêu lên:

-”Ngươi buông, không nên đụng ta...”

Mà nàng còn chưa nói xong, Từ Dạ đột nhiên dùng sức đem nàng ôm vào lòng, một đôi môi ấm áp đè lên, điên cuồng ở trên môi nàng tàn phá, cũng ngăn chặn những lời nói của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Hoàn cảnh xấu hổ

Edit: Muỗi Vove Diệp Lạc bị Từ Dạ gắt gao kiềm chế trong ngực, căn bản là gãy dựa không thoát, hơn nữa thân thể còn đang suy yếu, đánh phải mặc hấn khinh bạc. Đau thương cảm giận, nàng không thể làm gì khác hơn là tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại, một giọt nước mắt phần hận, lặng yên theo khóe mắt chảy xuống.

Từ Dạ động tác thô bạo, dần trở nên ôn nhu, nội tâm của hấn ở chỗ sâu nhất bên trong, phảng phất đang chậm rãi hòa tan, hô hấp của hấn cũng bắt đầu trở nên dồn dập, bàn tay to lớn, dần buông lỏng bỏ vai Diệp Lạc, chậm rãi trượt xuống vòng eo mềm mại.

Cứ như thế qua một lúc lâu, Từ Dạ đột nhiên nhẹ nhàng đẩy Diệp Lạc ra, con ngươi đen sâu thăm nhìn nàng, khàn giọng nói:

-”Lạc nhi, chuyện quá khứ hãy quên hết đi, bản Thái tử sẽ không để ý đến quá khứ của ngươi, nhưng là, ngươi về sau chỉ có thể yêu bản Thái tử, nếu ngươi muốn đứa nhỏ, bản Thái tử cũng có thể cho ngươi.”

Tâm Diệp Lạc giống như bị người ta dùng dao khoét một lỗ thật sâu, máu chảy đầm đìa đau đớn, nếu nói Diệp Lạc giây phút này còn đối với Từ Dạ có chút chờ mong..., ở một khắc này, cũng bởi vì câu nói này của hấn mà biến mất, nàng dùng sức đẩy hấn ra, lao đảo lui về phía sau vài bước, một đôi mắt sáng lạnh như đầm băng nhìn thẳng Từ Dạ, ngữ khí không hề có độ ấm:

-”Từ Dạ, ngươi hà tất cứ nhục nhã ta như thế? Trong lòng của ngươi, Diệp Lạc ta nhất định cứ phải là nữ nhân của ngươi, mới được sao? Kiêu ngạo như ngươi, làm sao có thể để một người đàn bà như ta sinh con cho ngươi? Bỏ thì của ngươi, Diệp Lạc ta không cần, sủng ái của ngươi vẫn nên để lại cho Linh nhi thôi!”

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Lạc, lạnh lùng nói:

-”Ngươi đây là ý gì? Ngươi là đang nói không cần sự sủng ái của bản Thái tử? Trong lòng ngươi muốn ai sủng ái? Hoàng đệ? Đáng tiếc Hoàng đệ đã rời khỏi hoàng cung, vĩnh viễn sẽ không quay trở về, hấn không giúp được ngươi rồi!”

Hấn rốt cuộc vẫn không tin nàng, tất cả nhục nhã cùng thương tổn, đã như vết rách không thể bù đắp, lòng của nàng, khi hấn tàn nhẫn thương tổn con của bọn họ, sớm đã chết đi, nàng hiện tại đối mặt với hấn, dù trong lòng vẫn đang máu chảy đầm đìa, nhưng cũng không còn cảm tình cùng chờ mong gì, tâm của nàng, sẽ không lại vì hấn mà rung động, nàng bây giờ, thậm chí phải rời xa nơi này, rời xa hết thảy mọi thứ liên quan đến nam nhân này.

Diệp Lạc trầm mặc, trong mắt Từ Dạ lại trở thành ngảm thừa nhận, lửa giận vốn đang bình ổn lại đột nhiên bùng cháy, hấn tức giận tiến lên từng bước, hung hăng đem Diệp Lạc vẩy vào trong ngực, thanh âm rống giận:

-”Tiện nhân! Ngươi liền như vậy không quên được hấn? Bản Thái tử có điểm gì không bằng hấn?”

Diệp Lạc tâm như chết lặng, nàng buồn bã cười, cũng không gãy dựa, chính là lạnh lùng nhìn Từ Dạ, lạnh như băng nói:

-”Dạ, ta chính là không quên được hấn, ngươi cái gì cũng đều thua hấn, hấn cái gì cũng đều hơn ngươi!”

Từ Dạ giận dữ, hấn mạnh tay đem Diệp Lạc đẩy ngã trên thư án, lấy thân đè xuống, tàn nhẫn nói:

-”Thật không? Vậy hôm nay bản Thái tử cho ngươi thấy, rốt cuộc bản Thái tử có điểm gì không bằng hấn!”

Nói rồi, bàn tay to túm lấy áo choàng trên người Diệp Lạc, hung hăng giật tung, đem áo choàng ném ra phía sau, ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng ong quần áo trên người Diệp Lạc bị hấn xé rách, bên trong lộ ra một cái yếm màu hồng nhạt.

Diệp Lạc bị hấn đặt ở dưới thân, không thể nhúc nhích, cảm thấy vừa xấu hổ vừa giận dữ, bỗng nhiên tức giận cúi đầu, ở trên cánh tay phải của Từ Dạ hung hăng cắn một cái, mùi vị của máu, chậm rãi ở trong miệng nàng tan ra, trong lòng nàng dâng lên một cổ khoái cảm trả thù.

Thân thể Từ Dạ cứng đờ, đẩy mạnh Diệp Lạc, nội tâm của hắn phần nộ đến cực điểm, một phen nắm lấy Diệp Lạc, giơ cao tay lên, lại cắn chặt răng, thu tay về, hấn lạnh lùng nhìn Diệp Lạc, lạnh giọng nói:

-”Tiện nhân! Ngươi còn giả bộ đoan trang gì nữa chứ? Ngươi là muốn vì Hoàng đệ thủ thân như ngọc sao? Bản Thái tử hôm nay liền cố tình không để như ngươi mong muốn!”

Nói xong, một phen ôm lấy Diệp Lạc, đi nhanh đến phía sau tấm bình phong.

Đúng lúc này, ngoài thư phòng truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó, cửa thư phòng bị người ta đẩy ra, một thanh âm nữ nũng nịu ở trong thư phòng vang lên:

-”Từ Dạ, nghe nói tỷ tỷ...”

Đang nói đến đây thì ngừng lại, Diệp Linh mở to hai mắt, không thể tin được nhìn trước mắt một màn này, hai tay không tự chủ siết chặt.

Từ Dạ trên tay ôm Diệp Lạc, hai mắt lạnh như băng nhìn về phía Diệp Linh, lạnh giọng quát:

-”Ai cho ngươi vào? Cút ngay! Cút!”

Hai trông mắt Diệp Linh nhìn chăm chăm vào bàn tay Từ Dạ đang ôm Diệp Lạc, trong mắt hiện lên một tia ghen ghét, bất quá, nàng rất nhanh liền che giấu, mà đổi lại là biểu tình sợ hãi, tròn to mắt, vô tội nhìn Từ Dạ, ủy khuất quý súp xuống:

-”Nguyên lai tỷ tỷ đang ở trong này, Từ Dạ, Linh nhi thật không cố tình xông vào, chàng tha thứ cho Linh nhi được không?”

Nói xong không đợi Từ Dạ trả lời, bước đến bên cạnh hắn, nhìn Diệp Lạc trong lòng Từ Dạ, quan tâm hỏi:

-”Từ Dạ, tỷ tỷ bị thương sao? Làm sao chàng ôm lấy tỷ tỷ?”

Diệp Lạc cắn chặt răng, một nỗi nhục nhã mãnh liệt dâng lên, hai mắt nàng nhắm nghiền, không tiếng động ở trong lòng Từ Dạ giãy dụa, giờ khắc này, nàng thậm chí phải thoát đi thật xa, không cần phải đối mặt với những dối trá này! Lời nói của Diệp Linh..., làm nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, không chịu được.

Từ Dạ cảm giác được Diệp Lạc đang yên lặng bỗng nhiên kháng cự, trong mắt của hắn hiện lên một chút suy nghĩ xấu xa, bỗng nhiên bước đến bên giường, đem Diệp Lạc nặng nề ném xuống, sau đó xoay người nhìn Diệp Linh, nói:

-”Ngươi lại đây!”

Diệp Linh liếc mắt nhìn Diệp Lạc bị ném lên giường, sau đó mềm mại đi đến bên cạnh Từ Dạ, nhẹ nhàng tựa vào trên người hắn, ôn nhu hỏi:

-”Từ Dạ, làm sao vậy? Chàng làm sao có thể đối với tỷ tỷ thô lỗ như thế?”

Từ Dạ kéo mạnh Diệp Linh vào trong lòng, lấy tay nhẹ nhàng nắm lấy cằm Diệp Linh, tà tà cười, gây nhẹ nói:

-”Như thế nào? Ngươi vì tỷ tỷ mà đau lòng? Bản Thái tử đối với nàng thô lỗ, chỉ bởi vì nàng không biết như thế nào là hầu hạ bản Thái tử, nếu là Linh nhi, bản Thái tử đương nhiên sẽ không cư xử như thế. Linh nhi ôn nhu khéo hiểu lòng người, bản Thái tử thương yêu còn không kịp nữa là! Ngươi nói phải không? Linh nhi của ta?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Thảm đạm kết thúc

Edit: Muỗi Vove Diệp Linh giống như vô tình liếc nhìn Diệp Lạc một cái, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một chút ngượng ngùng, mà thân mình lại càng thêm ôn nhu dựa sát vào người Từ Dạ, thanh âm mềm mại như nước, thẹn thùng vô cùng, giống như không thẹn theo nói:

-”Từ Dạ, làm sao chàng có thể trước mặt tỷ tỷ nói những lời này...”

Từ Dạ cúi đầu nhẹ nhàng dán môi vào trán Diệp Linh, động tác thân mật, không thương tiếc cười nói:

-”Như thế nào? Linh nhi ngại ngùng sao? Bản Thái tử hôm nay còn chuẩn bị cùng Linh nhi hảo hảo ở chung đây, nếu Linh nhi ngại, thôi thì quên đi!”

Diệp Linh làm sao có thể buông tha cơ hội này? Từ sau khi Từ Dạ từ trên núi Thiên Hoa trở về, cũng không có chạm qua nàng, mà bây giờ Từ Dạ còn chủ động đối với nàng đưa ra yêu cầu như thế, nàng tự nhiên là lòng tràn đầy vui mừng, tuy rằng Diệp Lạc ở một bên, nhưng là, nàng căn bản không cần để ý, hơn nữa, nàng mong còn không được.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Linh gọi lên một nụ cười mê hoặc, bàn tay mềm mại phong tình khẽ vuốt ve trước ngực Từ Dạ, đôi môi dán lên cái cằm cao ngạo của hắn, dục muốn mà vẫn còn giả bộ nói:

-”Từ Dạ, chàng không phải là muốn...trước mặt tỷ tỷ, cùng Linh nhi...”

Nói đến đây, trên khuôn mặt xinh đẹp của Linh nhi nổi lên một mảng ửng đỏ.

Khóe mắt Từ Dạ đảo qua Diệp Lạc, ôm lấy Diệp Linh, lại nhẹ nhàng bắt đầu vuốt ve, gây nhẹ cảm nàng:

-”Linh nhi của ta, người nói như vậy. Có phải người không dám?”

Nhìn hai người trước mắt không kiêng dè gì ôm nhau, một hồi đau nhức đánh vào tim, nỗi phẫn hận trong lòng nháy mắt dâng trào không cách nào kiềm chế nổi. Diệp Lạc siết chặt hai tay, nằng cô nén toàn bộ ý nghĩ trong đầu, cắn chặt lấy môi dưới, mặt không đổi sắc từ trên giường bước xuống, lạnh lùng nhìn hai người kia!

Nàng không thể thua, nàng sao có thể để nam nhân này chế giễu? Quá khứ đã qua, tâm của nàng cũng đã chết đi, hiện tại Diệp Lạc, có thể nào để hắn dễ dàng nhục nhã?

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc cảm thấy ngoài dự đoán, tâm chậm rãi bình tĩnh lại, tuy rằng một màn kia nhìn quả thật chói mắt, lòng của nàng vẫn mơ hồ cảm giác đau, nhưng là, đau đớn kia đã bị nồng đậm hận ý hòa tan, nàng nhìn Từ Dạ, khóe miệng thậm chí gọi lên một nụ cười, đôi mắt trong như nước phản chiếu một mảnh thanh tĩnh, thậm chí còn mang theo một chút châm chọc. Từ hôm nay trở đi, hắn mơ tưởng lại nhục nhã nàng, nàng, không hề để ý!

Diệp Lạc trong mắt châm chọc, làm sao có thể qua mắt được Từ Dạ? Sắc mặt hắn trầm xuống, bỗng nhiên nắm lấy cằm Diệp Linh, thô bạo hôn lên, đôi bàn tay to lớn, ở trên người Diệp Linh thô lỗ xoa nắn.

//Tưởng tượng đến cảnh này mà thấy tục quá đi...//

Từ Dạ bất ngờ hành động, làm Diệp Linh phát ra một tiếng kêu kiều mị, bất quá, nàng rất nhanh liền quên mất hết thảy, thậm chí quên rằng trong phòng còn có Diệp Lạc, thân thể nàng mềm mại dán vào bên người Từ Dạ, trong miệng liên tiếp phát ra những tiếng kêu yêu kiều, hai tay gắt gao quấn chặt cả người Từ Dạ, trên khuôn mặt xinh đẹp một mảnh ý loạn tình mê.

Diệp Lạc trên mặt biểu tình hơi cứng đờ, nhưng nháy mắt khôi phục tự nhiên, nàng trào phúng cười, lạnh lùng xoay người, hương cửa thư phòng đi ra, diễn nhảm chán như vậy, Diệp Lạc nàng lười xem.

Từ Dạ tuy rằng hôn Diệp Linh, khóe mắt cũng vẫn đang chú ý đến từng nhất cử nhất động của Diệp Lạc, hắn thấy Diệp Lạc xoay người rời đi, hai tròng mắt phút chốc trầm xuống, vội buông lỏng Diệp Linh ra, đối với bóng lưng của Diệp Lạc lạnh lùng quát:

-”Đứng lại, bản Thái tử có cho người rời đi sao?”

Diệp Linh bị Từ Dạ đột nhiên buông ra, trong lòng không khỏi có điểm không cam lòng, hai tay nàng gắt gao ôm chặt Từ Dạ, dịu dàng nói:

-”Từ Dạ, chàng đừng làm tỷ tỷ khó xử...”

Từ Dạ không đợi Diệp Linh nói xong, liền thẳng tay đẩy nàng ta, lạnh lẽo nhìn Diệp Linh quát:

-”Cút!”

Diệp Linh không kịp đề phòng, bị Từ Dạ nặng nề đẩy ngã trên mặt đất, nàng đau đến hét lên một tiếng, ủy khuất nhìn Từ Dạ, nũng nịu kêu lên:

-”Từ Dạ...”

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn Diệp Linh té trên mặt đất, thanh âm lạnh lẽo:

-”Bản Thái tử bảo người cút, cút ngay đi!”

Diệp Linh sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi, hai tay nàng gắt gao siết chặt, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì phẫn nộ mà trở nên ửng đỏ, chặt vật bò dậy, vẻ mặt oán hận không cam lòng nhìn Diệp Lạc, cắn hận bước ra ngoài.

Oán hận trong mắt Diệp Linh, Diệp Lạc tình tường thu vào trong mắt, khóe miệng nàng gọi lên một nụ cười trào phúng, mặt lạnh nhìn trước mắt một màn này, biểu tình vẫn đậm phong thanh, giống như hết thảy trước mắt cùng nàng không quan hệ.

Từ Dạ nhìn Diệp Lạc một vẻ lạnh nhạt, lửa giận trong lòng lại hùng hực thiêu đốt, sắc mặt hần càng thêm âm trầm, bước đến bên cạnh Diệp Lạc, hung hăng nắm lấy cái cổ trắng nõn thon dài của nàng, lạnh lùng nói:

-”Tiện nhân! Ngươi xem đủ chưa? Ngươi không muốn sủng ái của bản Thái tử phải không? Được, từ hôm nay trở đi, ngươi không còn là chính phi của bản Thái tử! Ngươi chẳng qua chỉ là một nô tì!”

Diệp Lạc trên mặt không có bất cứ biểu tình gì, nàng chính là lạnh lùng, dùng ánh mắt tràn đầy hận ý nhìn Từ Dạ, gần từng tiếng:

-”Từ Dạ, ta không muốn hận ngươi, thả ta xuất cung!”

-”Ngươi đừng mơ tưởng!”

Từ dạ trên trán nổi gân xanh, sắc mặt càng trở nên âm lệ, nắm lấy cổ tay Diệp Lạc, siết chặt, tức giận quát:

-”Tiện nhân! Ngươi còn muốn cùng Hoàng đế song túc song phi sao? Ngươi mơ tưởng, bản Thái tử thà rằng hủy ngươi, cũng sẽ không để ngươi xuất cung!”

Nói xong đẩy nàng ra, quát to một tiếng:

-”Ngươi đâu!”

Theo thanh âm của Từ Dạ, ngoài cửa đi vào hai thị vệ.

Con tức giận của Từ Dạ còn chưa tan, hần chỉ tay vào Diệp Lạc, thanh âm rống giận:

-”Dem tiện nhân này ném vào đại lao! Không có mệnh lệnh của bản Thái tử, bất luận kẻ nào cũng không được đến thăm!”

Nói xong Từ Dạ cũng không thèm nhìn đến Diệp Lạc, phất tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Khả nghi

Edit: Muối Vove Biên cương Tây Lương quốc, dưới núi tuyết tiếp giáp nước lân bang, có một trấn nhỏ.

Trong trấn nhỏ một mảnh ồn ào náo động, người đến người đi vô cùng náo nhiệt. Bởi là nơi giao giữa hai nước, có nhiều thương khách qua lại, cho nên so với những nơi khác náo nhiệt hơn rất nhiều.

Từ điểm Đông trấn, tương đối quen thuộc đối với nhiều người, ai cũng biết tới từ điểm này, bởi lẽ Đông trấn từ điểm không những danh xưng với thực mà còn là từ điểm xa hoa bậc nhất ở đây. Tuy rằng không so được với những khách điểm sang trọng nơi kinh thành, thế nhưng tại một nơi hẻo lánh như thế này, có được một cái từ điểm, đã là tốt lắm rồi.

Đông trấn từ điểm tuy rằng xa kinh thành, nhưng là, bởi vì khách vắng lại lui tới rất đông, cho nên tin tức nhiều khi truyền đến đây còn nhanh hơn mọi nơi khác.

Bây giờ là giữa trưa, chính là thời điểm từ điểm náo nhiệt nhất, đang ngồi dùng cơm cơ hồ cũng đều là những gương mặt cũ, cho nên, mọi người đều tranh thủ thời gian để hàn huyên nói chuyện với nhau, nội dung đề cập đến thường là chuyện trên trời dưới đất, trò chuyện phải bắt điếc nhạc hồ, mà có vẻ đây cũng là niềm lạc thú của mọi người.

Trong trấn nhỏ người qua lại dù nhiều, nhưng phần lớn đều là những gương mặt quen thuộc, hôm nay, lại đột nhiên xuất hiện hai người xa lạ, một nam một nữ, xem bộ dáng, dường như là vợ chồng, nhưng là nam tuấn mỹ vô cùng, mà nữ lại sắc mặt tái nhợt, tướng mạo bình thường, thậm chí có thể nói là xấu xí.

Đôi nam nữ ngồi ở trong góc, lại bởi vì nam tử quá mức xuất sắc, mà đưa tới sự chú ý của mọi người. Có một nữ tử có chút can đảm, thậm chí hướng đến vị nam tử cười dạt dào xuân ý.

Nhưng là, tuấn mỹ nam tử dường như đầy bụng tâm sự, trừ bỏ ngẫu nhiên cùng nữ tử xấu xí bên cạnh tán gẫu vài câu, còn lại đối với ánh mắt mọi người không chút nào để ý, khuôn mặt tuấn tú thủy chung rét lạnh như băng, giống như nháy mắt có thể đem người ta đông cứng lại, không đếm xỉa đến cái liếc mắt đưa tình của những thiếu nữ ngồi ngoài kia.

Ở Đông trấn từ điểm dừng cơm đại biểu đều là người dân địa phương cùng một số khách thương, cho nên, nhìn đến vị nam tử bộ dáng tuấn mỹ nhưng lạnh lùng xa cách, cũng không dám nhìn nữa, mà cùng người bên cạnh bắt đầu trò chuyện.

- "Mọi người biết không? Nghe nói trong kinh thành có đại sự xảy ra!"

Một người trung niên thoát nhìn mập mạp ra vẻ thần bí nói với bàn kế cận.

Một người khác cao gầy đang ngửa cổ uống một ngụm trà, đặt chén trà xuống, cảm thấy hứng thú hỏi:

- "Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Những người xung quanh cũng yên tĩnh trở lại, đều tò mò chờ câu trả lời của nam nhân béo kia, hần bắt gặp ánh mắt chú ý của mọi người, không khỏi đắc ý cười, ra vẻ thần bí nói:

- "Con trai của nhị thúc ta, thời gian trước đến kinh thành thu mua một ít tơ lụa, các người đoán xem, hần nghe được cái gì? Nghe nói nha, Hoàng thượng và Hoàng hậu trong cùng một ngày đã băng hà rồi!"

Nam nhân trung niên cao gầy khẽ hừ một tiếng, vẻ mặt khinh thường nói:

- "Ta đây đã sớm biết rồi, không phải quan phủ có dán bố cáo đến sao? Nhìn người bộ dáng ra vẻ thần bí, ta còn tưởng rằng có tin gì kinh thiên động địa chứ!"

Trung niên béo bắt mắt liếc mắt nhìn nam nhân gầy một cái, nói:

- "Ta nói cái đồ khi ốm này, người gấp cái gì? Ta còn chưa nói xong đâu?"

Lão béo lại tiếp tục háng giọng một cái, lại tiếp tục:

- "Các người có biết không? Kỳ thật Hoàng thượng cùng Hoàng hậu qua đời, chuyện này thực có điểm kỳ quái! Chân chính nội tình đều không phải như những gì quan phủ đã bố cáo."

Lão trung niên cao gầy cảm thấy hứng thú, hỏi dồn:

- "Lời này là có ý gì? Chẳng lẽ bố cáo của quan phủ là giả? Hoàng thượng và Hoàng hậu không phải vì thân lâm trọng bệnh, mà băng hà sao? Trong chuyện này, chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác?"

Lão béo thấy mọi người hiếu kỳ, càng thêm đắc ý, hần đề cao thanh âm nói:

- "Này nha, còn phải đem Thái tử phi nhất thời nói tới rồi, nghe nói, nguyên nhân là bởi vì Thái tử phi bị Thái tử vắng vẻ, sau lại không chịu được cảnh tịch tịch, câu dẫn Vương gia, hành vi trơ trẽn, thậm chí còn mang thai đứa nhỏ, cho nên, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu là bị Thái tử phi làm cho tức chết!"

Lão cao gầy a lên một tiếng, kinh ngạc nói:

- "Không phải đâu? Làm sao có chuyện như vậy? Ta nghe nói Thái tử phi tướng mạo rất xấu xí, Ứng Vương gia là Tây Lương đệ nhất mỹ nam tử, như thế nào lại để ý đến nàng? Lời này cũng thật quá khó tin rồi!"

Lão béo bắt mắt liếc mắt nhìn lão cao gầy một cái, không vui nói:

- "Chuyện này trong kinh thành sớm đã bàn luận huyên náo rồi, nghe nói nha, dân chúng trong kinh thành thậm chí còn dâng bài lên quan phủ, yêu cầu phế truất Thái tử phi! Chẳng lẽ còn có thể là giả sao?"

Trung niên cao gầy hỏi:

- "Thái tử có phế đi Thái tử phi không?"

Lão béo trả lời:

- "Cái này ta cũng chưa nghe nói tới, bất quá, trong cung truyền ra tin tức, nói là Thái tử phi đã bị giam lỏng rồi!"

Mọi người đang nói chuyện hăng say, không có phát hiện nam tử tuấn mỹ kia sắc mặt ngày càng lạnh, mà bên cạnh hần vị nữ tử cũng bởi vì câu nói cuối cùng của lão béo mà run nhè nhẹ.

Một lát sau, nam tử tuấn mỹ cuối cùng cũng đứng lên tính tiền, cùng vị nữ tử hướng lên lầu hai.

Đối lập với dưới lầu một mảnh huyên náo, lầu hai có vẻ đặc biệt u tĩnh. Chỉ thấy dưới lầu mơ hồ truyền đến thanh âm náo nhiệt, còn có tiếng cước bộ của tiểu nhị ngẫu nhiên đi qua đây.

Ở trong một gian phòng u nhã, Từ Ảnh sắc mặt âm trầm ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn nữ tử đối diện, thanh âm lạnh lẽo:

-”Lạc nhi bị giam lỏng trong cung. Vậy, ngươi là ai?”

Thân thể nữ tử khẽ run lên, miễn cưỡng lộ ra một chút mỉm cười, nói:

-”Từ Ảnh, ta chính là Lạc nhi, tại sao ngươi không tin ta?”

Từ Ảnh hai tròng mắt sáng lên gắt gao nhìn thẳng nữ tử giống như đứ Diệp Lạc, ánh mắt càng ngày càng lạnh như băng, hần đột nhiên tức giận đứng dậy, một phen hung hăng nắm lấy cổ của nàng ta, lạnh lùng nhìn thẳng nàng, lạnh giọng nói:

-”Ngươi rất giống nàng, thậm chí nhất cử nhất động của ngươi cơ hồ đã mê hoặc được bốn vương, nhưng là, có một điểm, ngươi vĩnh viễn cũng không bắt chước được, đó chính là, ánh mắt của ngươi, cùng ánh mắt của nàng căn bản là bất đồng! Hơn nữa nàng cũng không thương bốn vương, như thế nào lại có ánh mắt si mê quán quýt như ngươi? Còn có, bốn vương quên chưa nói cho ngươi biết, nàng chưa bao giờ gọi thẳng tên của bốn vương.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Thân phận bại lộ

Edit: Muỗi Vove Trong mắt nữ tử hiện lên một tia bối rối, nàng cúi đầu xuống, không dám đối mặt với Từ Ảnh, thanh âm ai oán nói:

-”Từ Ảnh, làm sao chàng có thể không tin ta. Ta thật là Lạc nhi, là Lạc nhi của chàng...”

Nữ tử lời còn chưa nói hết, Từ Ảnh đã mạnh tay siết chặt cổ nàng, tức giận quát:

-”Đủ rồi! Nói, ngươi rốt cuộc là ai? Lạc nhi bây giờ ở nơi đó, có phải hay không còn nằm trong tay Từ Dạ?”

Nữ tử bỗng nhiên ngẩng đầu, si ngốc nhìn Từ Ảnh, trong mắt có chấp nhất cùng cuồng loạn, nàng chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng xoa mi tâm của Từ Dạ, trong miệng ấp úng nói:

-”Chàng vì sao không quên được nàng, nàng ta có gì tốt?”

Từ Ảnh tức giận đem nữ tử đẩy ngã xuống đất, lạnh lùng nhìn thẳng nàng, lạnh giọng nói:

-”Nói, ngươi là ai?”

Nữ tử kinh ngạc nhìn Từ Ảnh, qua một lúc lâu, nàng bỗng nhiên cười điên cuồng, mạnh mẽ bò dậy, hướng Từ Ảnh xông đến, hai tay gắt gao ôm chặt lấy eo hắn, ngữ khí cuồng loạn:

-”Từ Ảnh, ta thật sự yêu chàng, hãy quên đi quá khứ, quên đi nàng, được không?”

Từ Ảnh mặt không thay đổi nhìn nàng ta, giờ phút này, khuôn mặt giống như Diệp Lạc này trong mắt hắn thật chói mắt, gọi lên nỗi đau đớn sâu thẳm trong đáy lòng, một nỗi khó chịu không cách nào hình dung, phần nộ vì bị lừa gạt, khiến ngực hắn cảm thấy nhộn nhạo, hai tay siết chặt hai vai của nữ tử kia, thanh âm lạnh như băng:

-”Bốn vương lần cuối cùng hỏi ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? Có phải Lạc nhi vẫn còn nằm trong tay Từ Dạ? Ngươi đừng vọng tưởng có thể tiếp tục lừa gạt bốn vương, nếu không, đừng trách bốn vương vô tình!”

Trong mắt nữ tử hiện lên một tầng sương mỏng, trên mặt lộ ra một nụ cười thê lương, sau đó chậm rãi nâng tay kéo mặt nạ da người xuống, hé ra một khuôn mặt thanh tú.

Từ Ảnh không chút tình cảm nào nhìn nàng, lạnh lùng thốt:

-”Là ngươi?”

Người dịch dung thành bộ dáng Diệp Lạc quả thật là Yến Đào, nàng bởi vì quá yêu Từ Ảnh mà không thể kiềm chế, cho nên tại thời điểm Từ Ảnh đưa ra yêu cầu đòi Hoàng thượng lấy Diệp Lạc, một ý nghĩ lớn mật hiện ra trong đầu nàng, cho nên, nàng lợi dụng cơ hội này đến tìm Từ Dạ, hướng Từ Dạ đưa ra điều kiện, bởi vì nàng biết, Từ Dạ tuyệt đối sẽ không cự tuyệt yêu cầu của nàng, người khác có thể không biết, nhưng là, Từ Dạ đối với Diệp Lạc có một tình cảm phức tạp, nàng lại phát hiện được, nàng cuối cùng cũng là nữ tử, cái nhìn sẽ tỉ mỉ hơn, mặc dù nàng không thể xác định Từ Dạ đối với Diệp Lạc cảm tình có bao nhiêu, nhưng là, nam nhân kiêu ngạo như Từ Dạ, tuyệt đối sẽ không đồng ý với điều kiện của Từ Ảnh, dùng nữ nhân của mình

trao đổi, cho dù hán chỉ là bất đắc dĩ, cũng không thể chấp nhận điều kiện của Từ Ảnh, hán tuyệt đối sẽ không dễ yên.

Cho nên, thông minh như nàng, như thế nào có thể buông tha cơ hội này? Nàng đối với Từ Ảnh nảy sinh tình cảm, đã không thể buông xuống, hơn nữa, nàng biết rõ, nếu bỏ qua cơ hội này, nàng sẽ vĩnh viễn mất đi hán.

Nàng làm sao có thể chịu được mất đi hán? Cho nên, để ở lại bên cạnh hán, thậm chí không ngại lấy thân phận Diệp Lạc, chỉ cần hán đối với nàng ôn nhu một chút, cũng đã là quá đủ! Bởi vì, nàng cơ hồ cùng Diệp Lạc lớn lên, bất chúc nhất cử nhất động của Diệp Lạc, đối với nàng mà nói, dễ như trở bàn tay.

Từ kinh thành một đường đến Đông trấn từ điểm, nàng sợ hãi Từ Ảnh sẽ phát hiện ra cái gì, cho nên, nàng cơ hồ vẫn luôn giả vờ hôn mê, nhưng là, nàng vẫn ngẫu nhiên thấy trong mắt Từ Ảnh hiện lên tia nghi hoặc, nghi hoặc của hán, khiến nàng kinh hãi đảm chiến.

Bất quá, dọc đường đi, Từ Ảnh đối với nàng ôn nhu cẩn thận chiếu cố, làm tâm nàng dần dần bình tĩnh lại, mà kinh thành, cũng càng ngày càng xa, nỗi sợ hãi như sợi mảnh treo chuông, cuối cùng cũng có thể buông xuống, cho nên dần dần quên mất thân phận của mình, nàng cơ hồ đã muốn dung nhập vào Diệp Lạc, thậm chí bắt đầu chờ mong cùng Từ Ảnh bên nhau về sau.

Điều nàng trăm triệu không ngờ chính là, tại trấn nhỏ này, cư nhiên bị Từ Ảnh vạch trần thân phận!

Yến Đào si ngốc nhìn dung nhan tuấn mỹ của Từ Ảnh, nàng tự tin chính mình không lộ ra sơ hở gì, hán như thế nào phát hiện? Chẳng lẽ, thật sự như lời của hán, ánh mắt của nàng, cùng xung hô đối với hán đã làm bại lộ thân phận?

Nghĩ đến đây, nội tâm của nàng dâng lên một cỗ nùng đậm oán hận đối với Diệp Lạc, nàng cơ hồ hận không thể giết Diệp Lạc, nếu không phải nàng ta chặt chẽ chiếm cứ lấy trái tim của hán, nàng cần gì phải thay đổi thân phận để tới gần hán? Một cỗ phản nộ cũng không cam lòng, mạnh mẽ chiếm lấy lòng nàng. Không, nàng làm sao có thể dễ dàng buông tay? Nàng tuyệt đối không thể!

Cầm phần cũng không cam lòng, làm nội tâm Yến Đào trở nên điên cuồng, nàng bỗng nhiên đặt tay lên y phục trước ngực, dứt khoát xé bỏ, lộ ra bên trong cái yếm đỏ như ân như hiện, hai tay ôm chặt lấy Từ Ảnh, đem hai bầu ngực căng đầy dán chặt lên người hán, dùng thanh âm mê hoặc nói:

-”Từ Ảnh, ta thực sự rất yêu chàng, chàng hãy quên nàng ta đi, chúng ta một lần nữa bắt đầu, được chứ?”

Từ Ảnh hung hăng đem Yến Đào đẩy ngã trên mặt đất, lạnh lùng nhìn nàng, đối với cảnh xuân mê người trước mắt như không thấy, quát lớn:

-”Cút! Đừng ép ta giết ngươi!”

Yến Đào kinh hô một tiếng, nặng nề té lăn trên đất, nàng không dám tin mở to mắt nhìn Từ Ảnh, qua một lúc lâu, bỗng nhiên điên cuồng cười ha hả, nàng vươn tay, chỉ thẳng mặt Từ Ảnh, khàn giọng kêu lên:

-”Vì sao? Ta yêu ngươi như vậy, ngươi tại sao lại đối xử với ta như thế? Ta một điểm cũng không bằng nàng sao? Ngươi còn đang nghĩ tới nàng sao? Ta nói cho ngươi biết, nàng là chính phi của Từ Dạ, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về ngươi! Ngươi sẽ chết tâm thôi! Hiện tại ngươi hai bàn tay trắng, mà Từ Dạ đã sắp đăng cơ làm đế, ngươi cho là Từ Dạ có thể cam tâm giao nàng cho ngươi? Nếu là như vậy, ta cũng sẽ không xuất hiện ở nơi này!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Yêu hận đan xen

Edit: Muỗi Vove Từ Ảnh hai tay gắt gao siết chặt, trên trán nổi đầy gân xanh, thanh âm rét lạnh:

-”Là Từ Dạ phái ngươi đến? Được, tốt lắm! Ha ha...”

Trong mắt Từ Ảnh hiện lên bi thương cùng phản nộ không cách nào hình dung được, hán lão đảo lui về sau mấy bước, rồi đột nhiên xoay người mở cửa nhanh chóng rời đi.

Yến Đào tê liệt ngã trên mặt đất, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng của Từ Ảnh, trong mắt toát ra hận ý mãnh liệt, nàng siết chặt hai tay, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, lòng bàn tay phát ra đau đớn, căn bản cũng không làm dịu đi được nỗi căm hận trong lòng nàng, nàng hận, vì sao người khác có thể dễ dàng được hết thảy, mà nàng đối với hán hết lòng, lại bị hán vô tình dẫm dưới chân! Nàng có điểm gì thua kém Diệp Lạc? Vì sao, vì sao nàng ta luôn có thể dễ dàng đạt được khát vọng mà nàng không chiếm được?

Nàng không nghĩ muốn tranh giành cái gì, nàng duy nhất chỉ muốn có tình yêu của hán, nhưng là, vì sao, vì sao lại khó khăn đến thế? Cung chủ không thương hán, hán lại vì cung chủ dâng hiến trái tim, mà nàng, nàng vì hán, thậm chí phản bội Thủy Văn cung, phản bội hết thảy! Nhưng chỉ đổi lấy từ hán vô vàn nhục nhã!

Khuôn mặt Yến Đào bởi vì phần nộ mà trở nên vụn vẹo, dung nhan vốn thanh tú xinh đẹp giờ chứa đầy oán hận nói không nên lời, nàng chậm rãi đứng lên, từ từ sửa sang quần áo hỗn độn trên người, trên mặt lộ ra một nụ cười ngoan độc, cắn chặt răng, khăn khăn nguyên rửa:

-”Ta sẽ không để cho ngươi như ý nguyện! Ta không chiếm được, ai cũng đừng mong đụng đến!”

Ở một nơi thanh tĩnh như vậy, lại vang lên thanh âm như từ cõi chết, mọi người nhìn không được sờn tóc gáy.

Đồng trần, tại một gian khách điểm, Từ Ảnh mất say lơ đãng ngồi trên ghế, cầm trên tay một vỏ rượu điệp trúc thanh đang uống dở, cả căn phòng tràn ngập mùi rượu.

Đột nhiên, hần giờ tay lên uống một ngụm rượu, sau đó dùng lực hung hăng đem vỏ rượu ném xuống mặt đất, một tiếng vang thanh thúy vang lên trong màn đêm, vỏ rượu nháy mắt vỡ thành từng mảnh nhỏ, thoáng chốc, mùi rượu trong phòng càng thêm nồng đậm.

Từ Ảnh nặng nề dựa vào ghế, tròng mắt đen hiện lên đầy tơ máu, trong đó xen lẫn một cổ phần hận cùng tang thương nói không nên lời. Hai tay hần nắm chặt thành quyền, rồi đột nhiên tức giận đập mạnh trên mặt bàn, chỉ nghe phịch một tiếng, bàn gỗ nháy mắt cũng thành những mảnh nhỏ.

Từ Ảnh chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng không ngừng bùng hực thiêu đốt, trong nháy mắt, thất vọng phần nộ vì bị lừa gạt cùng thống khổ đều xông lên đầu, hần vì nàng, bỏ qua hết thảy, phản bội mẫu hậu, dẫn đến cái chết thảm của mẫu hậu dưới tay Từ Dạ, lại đòi lấy kết quả như vậy!

Nếu, nếu hần thật có thể cùng nàng ở chung một chỗ, hần đã không ngại mất đi tất cả, nhưng là, hần quá thật tâm, lại đòi lấy lừa gạt của Từ Dạ, Từ Dạ dễ dàng đem hần đùa bỡn trên bàn tay, mà hần lại ngây ngốc dẫn theo một nữ nhân giả mạo rời xa kinh thành!

Đây hết thảy, đơn giản vì hần quá mức xem thường Từ Dạ, mẫu hậu giết mẫu phi Từ Dạ, Từ Dạ như thế nào có thể vì lời hứa hẹn với hần mà buông tha mẫu hậu? Còn có, một người kiêu ngạo như Từ Dạ, làm sao có thể chấp nhận được chính phi của mình theo nam nhân khác rời đi?

Chuyện này thuận lời như thế, hần hẳn là nên phát hiện ra sớm mới phải, nhưng là, hần không có, ngược lại bởi vì chiếm được nàng, mà bị niềm vui sướng làm cho u mê mờ mắt, ngay cả khi tâm tâm niệm niệm thái độ này là giả, cũng không phát hiện được!

Không, có lẽ hần đã sớm phát hiện, chỉ là, chỉ là không muốn đối mặt, không phải sao? Lạc nhi của hần không giống người thường, người khác làm sao có thể dễ dàng bắt chước? Khi hần trong lúc vô ý biết được, mẫu hậu bị hại, hần nên nghĩ đến Từ Dạ đã không đếm xỉa gì đến lời hứa hẹn, giết mẫu hậu, Từ Dạ ngay cả mẫu hậu cũng không muốn buông tha, như thế nào có thể chịu được bị nữ nhân của mình phản bội?

Nghĩ đến vẻ mặt lạnh nhạt của nàng, còn có đôi mắt kia trong sáng mang theo ưu thương, Từ Ảnh chỉ cảm thấy sâu trong nội tâm đau đớn, khuôn mặt tuấn mỹ bởi vì đau khổ mà trở nên vụn vẹo, nghĩ đến mẫu hậu chết thảm, còn có Diệp Lạc, Từ Ảnh chỉ cảm thấy một cổ hận ý trong lòng mãnh liệt dâng lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ che kín bởi vẻ lạnh lẽo, hai tay siết chặt, Từ Dạ, ngươi chờ, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta muốn ngươi mất đi hết thảy, có hối cũng không kịp!

Từ Ảnh chậm rãi đưa tay vào trong người, lấy ra một phong thư, sau đó từ từ mở ra, bên trong lộ ra hai cái lệnh phù.

Nhìn lệnh phù trong tay, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Ảnh lộ ra một nụ cười ác mả, Từ Dạ, ngươi cho là ngươi thắng sao? Ngươi nằm mơ cũng không nghĩ đến, hồ phù căn bản không ở trong tay mẫu hậu, mà là ở trong tay ta?

Ai cũng không nghĩ tới, hồ phù của Tây Lương quốc lại nằm trong tay của Ứng Vương gia thoát nhìn ôn hòa vô hại, tất cả mọi người đều nghĩ, lão phật gia sau khi qua đời, hồ phù liền rơi vào tay Long Ngữ Lan, kỳ thật, chỉ có Từ Ảnh biết, ở thời điểm khi lão phật gia qua đời, hai khối hồ phù được người tự tay giao cho hần! Thậm chí ngay cả mẫu hậu cũng không biết chuyện này!

Mà mẫu hậu qua nhiều năm như vậy, chậm chạp không tiến hành tranh quyền đoạt vị, cũng chính bởi vì nguyên nhân này, Hoàng thượng kiêng kỵ binh quyền trong tay mẫu hậu, lại không biết, hồ phù căn bản không ở trong tay bà?

Từ Ảnh chậm rãi đứng lên, đi đến trước cửa sổ, nhìn vàng trắng cao cao trên bầu trời, tròng mắt đen thâm trầm bắn ra một đạo hàn quang, hần vốn không nghĩ đến đoạt đi giang sơn của Từ Dạ, nhưng là, Từ Dạ khinh người quá đáng, giết mẫu hậu, giam lỏng nữ nhân mà hần yêu nhất, lừa gạt hần, tất cả đều không thể tha thứ! Hần muốn y mất đi hết thảy, đem y giẫm đạp dưới chân! Mới có thể thỏa mãn hận trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Trùng hợp

Edit: Muối Vove Hoàng cung, ngự thư phòng.

Từ Dạ lặng yên ngồi ở sau thư án, ngưng thần nhìn tấu chương trong tay, ở một góc án thư, đốt một lư hương tinh xảo, khói nhẹ trong lò bay ra vẩn vút quanh phòng, tản mát ra mùi thơm, thấm vào ruột gan, khiến người ta cảm giác an thần thoải mái.

Cửa thư phòng bị người ta nhẹ nhàng đẩy ra, Vệ Từ Thanh một thân y phục thị vệ bước vào.

Hắn khẽ đi tới trước thư án, nhẹ giọng đối với Từ Dạ nói:

- "Gia, thuộc hạ lục soát toàn bộ Phụng Hoàng cung và Tư Mã phủ, cũng không phát hiện ra Hồ phủ."

Từ Dạ mày kiếm nhíu chặt, chậm rãi buông tấu chương trong tay, trầm tư một chút, trầm giọng nói:

- "Việc này Bình bộ thượng thư đã từng cùng bản Thái tử bàn qua, nói rằng Hồ phủ lần cuối cùng điều động cấm quân, là khi Thái hậu vẫn đang còn tại thế, tính ra đã hơn bốn mươi năm rồi, lúc ấy vì ủng hộ phụ hoàng đăng cơ, Thái hậu lợi dụng Hồ phủ trong tay điều động cấm quân, khi đó, Hồ phủ là ở trong tay Thái hậu, mà một khối khác cũng nằm trong tay lão Thừa tướng, về sau, đích thân Thái hậu can thiệp, đưa Tư Mã Văn lên làm Thừa tướng, Hồ phủ tự nhiên rơi vào tay Tư Mã Văn, dựa theo tính cách của Thái hậu, bà ta tuyệt đối đã đem Hồ phủ giao cho Tư Mã Văn, mà sau khi bà ta tạ thế, hồ phủ phải ở trong tay Long Ngự Lan mới đúng, Long Ngự Lan tự cao tự đại như thế, Hồ phủ có thể điều động cấm quân của Tây Lương quốc tương đương với thế lực Tư Mã gia, nếu không, bà ta tuyệt đối không dám kiêu ngạo!"

Nói đến đây, Từ Dạ dừng một chút, lại nhìn Vệ Từ Thanh nói:

- "Người phải lưu ý một chút Phụng Hoàng cung, xem trong phòng ngủ của Long Ngự Lan có cơ quan gì hay không, hừ, lấy tính cách cẩn thận của Long Ngự Lan, Hồ phủ trọng yếu như thế, há có thể dễ dàng bị người ta tìm thấy?"

Vệ Từ Thanh muốn lên tiếng, hơi chần chừ một chút, lại nói:

- "Gia, thuộc hạ nghe nói Thái tử phi bị nhốt trong đại lao? Hiện tại thời tiết rét lạnh như thế, thuộc hạ cảm thấy, gia đối xử với Thái tử phi như thế, có phải hay không..."

Từ Dạ khuôn mặt trầm xuống, không đợi Vệ Từ Thanh nói xong, liền lạnh lùng cắt đứt lời hắn:

- "Từ Thanh! Người khi nào thì trở nên quan tâm đến Thái tử phi?"

Vệ Từ Thanh trong lòng cả kinh, vội vàng cúi đầu nói:

- "Thuộc hạ không dám!"

Từ Dạ hai tròng mắt sắc bén nhìn thẳng Vệ Từ Thanh, qua một lúc lâu, sắc mặt mới chậm rãi hòa hoãn hơn một chút, thần nhiên nói:

- "Từ Thanh, bản Thái tử niệm tình người đi theo bản Thái tử nhiều năm, luôn trung thành tận tâm, chuyện này, bản Thái tử sẽ không truy cứu, tự giải quyết cho tốt đi!"

Vệ Từ Thanh trong mắt hiện lên một tia phức tạp, trầm mặc một hồi mới lên tiếng:

- "Vâng!"

Từ Dạ thu hồi ánh mắt, ngữ khí thần nhiên:

- "Được rồi, người trước đi ra ngoài đi!"

Nói xong, Từ Dạ cũng không để ý đến Vệ Từ Thanh, cúi đầu, tiếp tục xem tấu chương.

Vệ Từ Thanh yên lặng thối lui ra khỏi thư phòng, vừa rồi thời điểm đối mặt với Từ Dạ, trong lòng bỗng nhiên có một cỗ nghi hoặc, nhưng là, hắn lại cũng không nói gì.

Từ khi Từ Dạ nói cho hắn biết, Thái tử phi cùng Thủy Vân cung có quan hệ, hắn bắt đầu dần dần chú ý đến Thái tử phi, hắn phát hiện, Thái tử phi cùng Phiêu Linh thật sự tồn tại nhiều điểm tương đồng đến kinh ngạc, trừ bỏ hai người dụng mạo bên ngoài không giống nhau, cơ hồ những thứ còn lại đều giống nhau như đúc, phát hiện này, làm hắn nghi hoặc vạn phần, mà gần đây nhiều lời đồn đãi, lại càng thêm khẳng định nghi hoặc trong lòng hắn, hắn ở trong miệng một số cung nhân biết được, Thái tử phi cùng Ứng vương gia cấu kết, thậm chí mang thai hài tử của Ứng vương, mà điều này, lại làm hắn nhớ tới thời điểm Phiêu Linh cùng Thái tử gia té xuống vách núi đen cách đây hai tháng, trong chuyện này thật sự có nhiều trùng hợp khiến người ta nghi ngờ, hắn đã ngầm điều tra qua, sau khi Thái tử gia xuất cung lên núi Thiên Hoa, tỷ nữ của Thái tử phi là Thanh nhi cũng cầm lệnh bài thần bí xuất cung, mà lúc trời tối, Ly cung lại đột nhiên phát hỏa, Thái tử phi cũng theo đó mất tích.

Mặt khác, Phiêu Linh cũng đột nhiên xuất hiện ở trên núi Thiên Hoa, bởi vì cứu Từ Dạ mà cùng nhau rơi xuống vách núi đen. Sau đó Từ Dạ hồi cung, Thái tử phi lập tức bị phát hiện ở lãnh cung Dạ Vân điện, hơn nữa, còn đang mang thai hơn hai tháng!

Lại nói, Thái tử phi liên hệ mật thiết với Thủy Vân cung, làm trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy, Phiêu Linh và Thái tử phi trong lúc đó, tuyệt đối có một bí mật không muốn ai biết, hơn nữa, hắn cảm thấy, có lẽ hai nàng căn bản là cùng một người.

Bất tri bất giác, Vệ Tử Thanh đã rời xa ngự thư phòng, đi tới hành lang bên điện, hần bỗng nhiên dừng bước, ngửa đầu nhìn về phía mây trắng trên bầu trời bao la, nơi đó dường như xuất hiện khuôn mặt tươi cười khuynh thành của Phiêu Linh, nàng, sẽ là nàng sao?

Sau khi Vệ Tử Thanh rời đi, Tử Dạ rốt cuộc không tỉnh tâm nổi để xem tấu chương, trong đầu hần, kìm không được nổi lên hận ý, hần bỗng nhiên phiến chán buông tấu chương trong tay, đứng lên, đang muốn rời đi, lại nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, ngự thư phòng bị người ta đẩy ra, tiểu thái giám canh giữ bên ngoài đi đến, đối với hần nhẹ giọng bẩm tấu:

-“Thái tử gia, bộ Hộ Thượng thư đại nhân đang ở ngoài cầu kiến.”

Tử Dạ hít sâu một hơi, lại lần nữa ngồi trên ghế, trầm giọng nói:

-“Tuyên!”

Tiểu thái giám lĩnh chỉ, lui ra ngoài, rất nhanh, thân ảnh Thượng thư đại nhân Lâm Chính đã xuất hiện trong ngự thư phòng, hần cung kính hướng Tử Dạ hành lễ, lớn tiếng nói:

-“Lâm Chính tham kiến Thái tử điện hạ, Thái tử điện hạ vạn tuế!”

Tử Dạ liếc mắt nhìn Lâm chính, thản nhiên nói:

-“Lâm thượng thư không cần đa lễ, Lâm thượng thư đến gặp bản Thái tử, là có chuyện gì?”

Lâm Chính mỉm cười, từ trong ngực lấy ra một quyển tấu chương, cung kính dâng lên Tử Dạ, nói:

-“Thái tử điện hạ, đây là tấu chương của các vị đại thần trong triều, kính mong Thái tử xem qua!”

Tử Dạ mặt không biểu tình tiếp nhận tấu chương, tùy tay mở ra, cúi đầu xuống nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt hần ngày càng khó coi, gân xanh nổi trên trán, hiển nhiên nội tâm phần nộ đến cực điểm!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Thống khổ quyết định

Edit: Muỗi Vove Bỗng nhiên, Tử Dạ đem tấu chương trong tay khép lại, sắc mặt hần âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Chính, trầm giọng nói:

-“Lâm thượng thư, đây là ý gì? Các người đang ép bản Thái tử sao?”

Lâm Chính sắc mặt không thay đổi, vẫn cung kính trả lời:

-“Đây là đề nghị của chúng thần, hi vọng Thái tử điện hạ có thể tiếp nhận! Chúng thần cũng là vì Thái tử điện hạ mà thôi.”

Ánh mắt Tử Dạ nháy mắt lạnh như băng, hần lạnh lùng nhìn Lâm Chính, lạnh giọng nói:

-“Lâm thượng thư, người không biết chuyện trong nhà của bản Thái tử, nên do chính bản Thái tử xử lý sao?”

Nụ cười trên mặt Lâm Chính không thay đổi, hần nhìn Tử Dạ, khẽ mỉm cười:

-“Thái tử điện hạ, bọn chúng thần không phải muốn can thiệp chuyện nhà của ngài, mà vì dân chúng thực sự đã quá phần nộ, Thái tử điện hạ trước mắt còn chưa đăng cơ, nếu như mất đi lòng dân, chỉ sợ có điều không ổn! Chúng thần cũng là có nỗi khổ tâm, mong rằng Thái tử điện hạ có thể thận trọng xem xét đề nghị này.”

Tử Dạ sắc mặt âm trầm, hai mắt nhìn chằm chằm Lâm Chính, thanh âm lạnh lẽo:

-“Vậy theo như ý Lâm thượng thư, có phải hay không bản Thái tử phải giết Thái tử phi, mới bình ổn được lòng dân?”

Lâm Chính vẫn như cũ cười cười:

-“Thái tử điện hạ anh minh, chúng thần chính là có ý này, ở trong tấu chương cũng đã đề cập rõ ràng, chúng thần tin tưởng, vua của một nước tối kị nhất là do dự! Hiện tại Hoàng thượng đã băng hà, bởi vì chuyện của Thái tử phi khiến người người hoang mang lo sợ, nếu Thái tử điện hạ phía sau vẫn che chở cho Thái tử phi, nhất định sẽ làm mất đi lòng dân, đối với việc đăng cơ sắp tới của điện hạ, điểm này, không thể không đề phòng!”

Lâm Chính là một người thông minh, hẳn hôm nay có thể bỏ đến chức vụ thượng thư bộ hộ, cũng không phải bởi vì gặp may mắn, mà bởi vì sự thông minh cùng tâm kế đều hơn người, tuy rằng chuyện gièm pha giữa Thái tử phi và Ứng vương đã sớm truyền đi khắp thiên hạ, nhưng là, hẳn nửa điểm cũng không nhắc tới, mà là, dùng sự phẫn nộ của dân chúng, mụm sức của lòng người, lý do này, khiến Từ Dạ không thể không tuân theo.

Bất quá, hẳn làm vậy cũng là có đạo lý của hẳn, Thái tử phi hiện tại đã trêu chọc nhiều người tức giận, tự nhiên đã không thích hợp để trở thành quốc gia chi mẫu, phé đi nâng lấy bình ôn lòng người, đây là biện pháp tốt nhất.

Những điều này, Từ Dạ như thế nào không biết? Sau khi chuyện Thái tử phi và Ứng vương huyền náo khắp kinh thành, mỗi ngày vào triều, các đại thần lấy tư cách nguyên lão tam triều đều lặp đi lặp lại lời nói, hẳn luôn ngăn chặn, lại không thể ngờ được những lão già này cư nhiên tự chủ trương, cùng dâng thư yêu cầu hẳn giết Diệp Lạc.

Thân là Thái tử sắp đăng cơ, hẳn tự nhiên là biết đạo lý không nên làm dân chúng tức giận, nhưng là, không biết vì sao, hẳn thủy chung là không nhẫn tâm hạ thủ với Diệp Lạc, cho dù Diệp Lạc phản bội hẳn, yêu nam nhân khác, nhưng là, hẳn vẫn không đành lòng giết nàng, mỗi lần đối mặt với ánh mắt mạnh mẽ của nàng, thời điểm tra tấn nàng, nội tâm của hẳn cũng cực kỳ thống khổ.

Trước mắt tuy rằng Hoàng hậu và Tư Mã Văn đã bị diệt trừ, hẳn đăng cơ làm đế đã là chuyện đương nhiên, nhưng là, chỉ có trong lòng hẳn hiểu được, hai khối Hồ phù kia chưa tìm được, giang sơn Tây Lương quốc vẫn nằm trong nguy cơ, nếu hẳn vì Diệp Lạc mà mất đi lòng dân, vậy đối với Tây Lương quốc cùng hẳn mà nói, đều có tính hủy diệt.

Thế nhưng, hẳn vừa nghĩ đến phải xử tử Diệp Lạc, trong ngực liền như bị cái gì hung hăng đâm mạnh xuống, cảm giác này, thực sự rất thống khổ. Nhưng hiện tại đối mặt với phản đồng đại thần ủng hộ hẳn, trợ giúp hẳn đăng cơ, còn có dân chúng thiên hạ, hẳn hẳn phải cấp một cái công đạo. Hẳn rốt cuộc phải làm sao quyết định?

Từ Dạ con người đen hiện lên một tia đau đớn, hai tay không tự chủ siết chặt, là một Thái tử sắp đăng cơ, hẳn phải quyết đoán trước mọi người lựa chọn giết Diệp Lạc, mụm sức dân cùng cố thiên hạ, nhưng là, sâu trong nội tâm hẳn, cứ ngỡ có thể bảo hộ được nữ nhân của mình, đến cuối cùng nghĩ đến việc đối với nữ nhân kiêu ngạo kia đâm một đao, vết thương tại tiếp tục chảy máu.

Từ Dạ trong mắt có phần do dự, tự nhiên là chạy không thoát cặp mắt giảo hoạt của Lâm Chính, hẳn thấy Từ Dạ trầm mặc không nói, bỗng nhiên tiến lên từng bước, hai tay ôm quyền, hành lễ, lớn tiếng nói:

-”Thỉnh Thái tử điện hạ lấy đại cục làm trọng, không nên để tư tình phân tâm! Nếu không nhất định làm người trong thiên hạ không phục, đối với Tây Lương quốc thật sự là một đại nạn! Thỉnh Thái tử điện hạ cân nhắc.”

Từ Dạ sắc mặt xanh mét, hai tay nắm chặt thành quyền, ở một khắc này, hẳn cơ hồ không khống chế được mà nghĩ một quyền đánh vào bảnh mặt giả nua nghiêm trang của Lâm Chính, nhưng là, hẳn dù sao cũng có tâm tư bụng dạ sâu hơn người, hẳn từ trước đến nay sẽ không xử trí theo cảm tính, chính là từ bỏ đối với nữ nhân chết tiệt kia!”

Hiện tại đối mặt với Lâm Chính từng bước thúc ép, hẳn chỉ có thể lại lui lui nữa, trừ bỏ như vậy, hẳn căn bản không có lựa chọn nào khác, giờ phút này, hẳn cơ hồ muốn cất tiếng cười to, hẳn rốt cuộc hiểu rõ vì sao phụ hoàng như thế nhẫn nhục nhiều năm, nguyên lai, thân là Hoàng đế cao cao tại thượng, cũng không cách nào bảo vệ người mình yêu thương.

Vua của một nước, gánh vác trên vai một quốc gia thịnh suy, vì quốc gia, hẳn căn bản cũng không có tư cách đi bác bỏ lời nói của Lâm Chính,... vì quốc gia, hy sinh bất cứ người nào, đều là đương nhiên, quân chi là nữ nhân của hẳn!

Từ Dạ chậm rãi nhắm chặt hai mắt tràn ngập thống khổ, hẳn hít sâu một hơi, sau đó mở to mắt, ngữ khí cực kỳ mệt mỏi nhìn Lâm Chính nói:

-”Lâm thượng thư, người trở về nói với chư vị đại thần, bản Thái tử sẽ tiếp thu ý kiến của chư vị đại thần, Thái tử phi sau ngày bản Thái tử đăng cơ, sẽ do bản Thái tử tự mình hỏi chém!”

Lâm Chính thấy Từ Dạ đã thỏa hiệp, khóe mắt đầy nếp nhăn hiện lên vẻ vui mừng, hẳn mỉm cười, nói:

-”Thái tử điện hạ anh minh! Thần nhất định sẽ bảo đảm chi tiết, thần tin tưởng, chư vị đại thần sẽ vì quyết định sáng suốt của điện hạ mà cảm thấy vui mừng.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Địa lao

Edit: Muỗi Vove Trong nháy mắt, Từ Dạ có một loại cảm giác vô lực, kiêu ngạo như hẳn, ngông cuồng tự cao tự đại như hẳn, giang sơn cùng mỹ nhân,

hắn tất phải lựa chọn giang sơn. Bởi vì, đó là trách nhiệm của hắn, hắn thân là Thái tử, tương lai gánh trách nhiệm vua một nước.

Nhưng là, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, loại trách nhiệm này sẽ khiến người ta thống khổ đến thế, làm ra quyết định như vậy, hắn là bị bức bách, nhưng cũng không thể tránh được, hắn chỉ có thể giết Diệp Lạc mới bình ổn được phần nộ trong dân chúng, trấn an đại thần, an ổn quốc gia, thế nhưng, hắn không có cách nào trấn an chính mình, cái loại cảm giác đau đớn này, tại thời khắc hắn quyết định, cứ đeo bám dai dẳng không buông.

Hắn không thể lý giải nổi chính mình đối Diệp Lạc, cảm tình, hắn cùng với nàng, cơ hồ từ ngày Hoàng thượng tứ hôn trở đi, cũng bắt đầu tra tấn lẫn nhau, chính là trong lòng hắn vẫn không rõ, kỳ thật, có đôi khi cố ý thương tổn, cũng là một loại biểu hiện để ý, có lẽ, tuy nàng dung mạo xấu xí, nhưng là nữ nhân có vẻ mặt luôn lạnh nhạt, tại thời điểm lần đầu tiên hắn thấy nàng, hắn cũng đã vì nàng mà động tâm, chẳng qua bởi vì có quá nhiều nguyên nhân phức tạp, hắn luôn luôn phải kháng cự lòng mình.

Hắn ở núi Thiên Hoa gặp được Phiêu Linh, hắn đối với Phiêu Linh ôn nhu, chẳng phải là bởi vì hắn tìm thấy ở Phiêu Linh có hình bóng của nàng? Đối với Phiêu Linh và Diệp Lạc trong lúc đó, nội tâm của hắn luôn luôn mâu thuẫn, hắn vẫn cho là hắn yêu Phiêu Linh và Diệp Linh, nhưng là, hiện tại hắn lại vì nữ nhân mình hoàn toàn chán ghét mà đau lòng.

Nàng kiên cường mạnh mẽ, lãnh đạm hồ hững, nữ nhân có dung mạo xấu xí như vậy, từ khi nào thì len lén tiến vào chiếm giữ chỗ sâu nhất trong tim hắn? Có lẽ chính là thời điểm hắn ở Diệp gia lần đầu tiên nhìn thấy nàng, có lẽ là thời điểm gặp nàng trong hoàng cung, có lẽ, có lẽ là thời điểm bọn họ gặp và lẫn nhau, nhưng là, bất kể như thế nào, hắn hiện tại trừ bỏ nỗi đau triệt nội tâm, đã không còn cảm giác gì nữa.

Từ Dạ cường chế đáy lòng thôi đau đớn, hắn mệt mỏi nhìn Lâm Chính, thanh âm khàn khàn nói:

-”Lâm thượng thư, người trước lui ra đi, bản Thái tử muốn yên lặng một chút.”

Lâm Chính mục đích đã đạt được, cũng không muốn lưu lại, hắn đối với Từ Dạ hành lễ, nói:

-”Thần cáo lui!”

Nói xong liền cung kính lui ra ngoài, lòng tràn đầy vui mừng muốn về thật nhanh báo tin vui cho các vị đại thần.

Sau khi Lâm Chính rời đi, trong thư phòng bắt đầu yên tĩnh trở lại, phẳng phất như có cái gì vô hình, đem Từ Dạ ép đến không thở được, hắn phiền chán đem tấu chương trong tay ném lên thư án, hắn đột nhiên rất muốn nhìn thấy nàng, tuy rằng hắn mỗi lần cùng nàng gặp mặt, đều tránh không được gặp và lẫn nhau, ra về không vui, nhưng là, ở một khắc này, hắn chưa từng khát vọng được nhìn thấy nàng như thế, có lẽ, chỉ có ở bên cạnh nàng, tâm tình của hắn mới có thể bình tĩnh trở lại.

Ý nghĩ này chợt lóe lên, hắn từ ghế đứng lên, nhanh chóng ly khai thư phòng.

Ở ngoài cửa lớn, có tầng tầng lớp lớp thị vệ canh gác, bọn họ mặt không biểu tình, giống như sớm đã chết lặng. Mà ở trước cửa địa lao, có hai tên cai ngục đang nhân nhả uống rượu.

Địa lao âm u ẩm ướt, nơi này quanh năm không thấy mặt trời, bởi vì ẩm ướt, các tảng đá trên vách tường sớm đã phủ đầy rêu xanh, dưới địa lao quanh năm tràn ngập một cổ mùi nấm mốc tanh tưởi.

Ở chỗ này, nhìn không thấy bất luận cái gì thuộc về hoàng cung huy hoàng, cũng nhìn không thấy bất luận người nào có sức sống, có chăng chỉ là vô tận hắc ám, đám tử tù ngày ngày oán niệm tử vong. Ở tầng đá cao cao trên vách tường, đốt một ngọn đuốc mờ mờ, làm địa lao vốn đã âm u lạnh lẽo, càng thêm u ám không gì sánh được, giống như địa ngục chốn trần gian.

Nơi này, là mặt tối tăm nhất của hoàng cung, cơ hồ hết thảy phạm nhân tiến vào đây, chỉ có thể sống trong tra tấn cùng tuyệt vọng.

Ở tận cùng bên trong một lao phòng âm u, Diệp Lạc lặng yên ngồi trên mặt đất ẩm ướt, trên cổ khô tan mát ra một mùi nồng đậm ẩm mốc, nhiều năm ở trong địa lao âm u, hắn khí bức người, trên người nàng một bộ quần áo đơn bạc, căn bản gần không được cái rét lạnh thấu xương.

Nàng bị giam ở đây, đã mấy ngày rồi, ở trong này, trừ bỏ cái rét lạnh thấu xương, nàng xem đến nhiều nhất là gián và chuột, còn có loài muỗi không ngừng đến tập kích trên làn da mềm mại của nàng.

Mấy ngày qua, nàng cơ hồ đều không thể hạo hạo chớp mắt, trừ bỏ cái rét lạnh và muỗi, nguyên nhân càng nhiều là trong địa lao thỉnh thoảng phát ra, tiếng kêu thê lương thảm thiết của các tử tù, âm thanh tuyệt vọng đó, làm người ta không nhìn được rừng mình.

Thế nhưng, tại đây trong hoàn cảnh này, sau khi chịu nhiều thương tổn, trái tim bị thương của nàng, lại thần kỳ yên tĩnh trở lại, nàng bây giờ, cơ hồ đã không muốn câu gì nữa, nàng duy nhất ý tưởng, đó là chờ đợi, chờ đợi nam nhân kia đáng cơ, nàng có thể mang theo linh bài mẫu thân, quay về Diệp gia, sau đó chấm dứt mọi chuyện, trở về Thủy Vân cung, trở lại nơi có những hồi ức thời thơ ấu, vô ưu vô lo.

Nghĩ đến Thủy Vân cung, khóe miệng Diệp Lạc không khỏi nhếch lên một chút mỉm cười, nàng lấy tay nhẹ nhàng đưa lên ngực, cách một lớp quần áo, nhẹ nhàng vuốt mảnh giấy Tuyên Thành thô ráp, nụ cười trên mặt chậm rãi tràn ra.

Một hồi tiếng bước chân, cắt đứt trầm tư của Diệp Lạc, nàng quay đầu nhìn lại, rõ ràng thấy vẻ mặt phức tạp của Từ Dạ xuất hiện ngoài cửa lao, khóe miệng Diệp Lạc nhếch lên một chút ý cười trào phúng, nàng lạnh lùng xoay người, cũng không để ý đến Từ Dạ.

Phía sau truyền đến âm thanh mở khóa, rõ ràng truyền vào trong tai Diệp Lạc, nhưng là, nàng vẫn không nhúc nhích, lòng của nàng mệt chết đi được, đã

muốn chịu không nổi thương tổn của hắn, mặc kệ kế tiếp, sẽ phát sinh cái gì, nàng phải thần nhiên đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Tra tấn lẫn nhau

Edit: Muối Vove Từ Dạ lặng yên đứng trước lao phòng, ánh mắt phức tạp nhìn thân hình nho nhỏ kia, bóng hình xinh đẹp tản mát ra hơi thở lạnh lùng, thân ảnh nàng nhu nhược..., tại lao phòng âm u ẩm ướt lại có vẻ đơn độc, ánh mắt nàng làm tim hắn đau nhói.

Hắn lặng yên nhìn Diệp Lạc, nội tâm giằng xé đau đớn, hắn chợt phát hiện, đối với nàng, hắn rất dễ ý, nhưng là, hắn không cách nào đối diện, trao cho nàng trái tim này, bóng lưng của nàng làm hắn phần nộ vô cùng, càng nhiều hơn là đau lòng cũng bất đắc dĩ, niềm kiêu ngạo của hắn, làm hắn không thể nào thể hiện sự ôn nhu đối với nàng.

Tại đây trong chớp mắt, hắn cơ hồ bắt đầu thống hận thân phận của mình, hắn căm ghét tại sao mình lại là một Thái tử cao cao tại thượng, là một hoàng đế sắp đăng cơ, hắn thống hận sự phản bội của nàng, thống hận nàng đối với hắn lạnh nhạt. Nàng làm sao có thể, sau khi phản bội hắn, vẫn có thể vẫn đậm phong thanh? Nàng làm sao có thể sau khi phản bội hắn hết lần này đến lần khác, vẫn dùng ánh mắt tràn ngập hận ý đến chỉ trích hắn?

Nàng, vì sao luôn có thể chạm đến chỗ sâu nhất trong đáy lòng hắn? Sau khi phản bội cùng thương tổn, hắn và nàng chỉ còn tra tấn cùng giãy dụa!

Diệp Lạc biết, nam nhân kia, nam nhân mà nàng thống hận nhất, hắn vẫn lăng lăng đứng sau lưng nhìn nàng, thế nhưng, nàng cũng không muốn để ý đến, nếu có thể, nàng thật sự không muốn gặp lại hắn, hắn tàn nhẫn, hắn tàn nhẫn vô tình, đã đâm thật sâu vào tim nàng, chỉ để lại cho nàng vết thương máu chảy đầm đìa, rồi cuộc không thể liền lại. Chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào, miệng vết thương rách ra khiến người ta thống khổ đau đớn.

Phía sau tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó đến bên cạnh Diệp Lạc thì dừng lại, ngay lập tức Diệp Lạc như lọt vào một vòng tay ấm áp, nàng có thể cảm thấy rõ ràng bên tai hơi thở của hắn, còn có nhịp tim đập cuồng loạn, cùng hơi ấm trên người hắn truyền đến.

//Độc đoạn này và tương tượng, lần đầu tiên thấy thương anh Dạ nhà mình.hic...chảy lệ//

Thân hình cao lớn của Từ Dạ hơi run rẩy, hắn cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân, gắt gao ôm chặt Diệp Lạc vào lòng, biểu tình thống khổ, lòng đau như đao cắt, chỉ có ôm trong lòng thân hình mềm mại của Diệp Lạc, mới làm tâm hắn dịu đi một chút.

Khuôn mặt tuấn tú ấm áp của hắn, khẽ áp lên hai gò má lạnh như băng của Diệp Lạc, nhẹ nhàng mà ma sát, thanh âm khàn khàn, bao hàm nỗi thống khổ cùng bất lực:

-“Lạc nhi...Lạc nhi...Nàng vì sao phản bội ta?...Ta nên làm gì với nàng bây giờ?”

Cảm nhận hơi thở của hắn, còn có cái ôm ấm áp bất ngờ, cùng với thanh âm bất lực của hắn, Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, nước mắt kìm nén bấy lâu cơ hồ muốn trào ra.

Người nam nhân này, làm sao có thể sau khi thương tổn và nhục nhã nàng, lại còn đối với nàng ôn nhu như thế? Nàng có thể thần nhiên đối diện với sự tàn nhẫn vô tình của hắn, nhưng nàng không cách nào đối mặt với hắn đột nhiên nhu tình.

Trong lòng Diệp Lạc dâng lên một cổ nùng đậm đau xót cùng phần nộ, nam nhân này, coi nàng là cái gì? Hắn làm sao có thể sau khi đối xử tàn nhẫn với nàng, lại trở mặt ôn nhu? Nàng không cần, thật sự không cần, nàng làm sao có thể vì hắn ôn nhu giống như phù dung sớm nở tối tàn, mà quên mất hắn lúc trước đã đối xử với nàng như thế nào?

Nàng rốt cuộc chịu không được sự tra tấn như thế này, nàng phần nộ đẩy hắn ra, cắn môi, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn nam nhân trước mắt, dùng ánh mắt không tình cảm nhìn hắn, thanh âm lạnh lẽo:

-“Người không nên gọi ta là Lạc nhi, người căn bản không có tư cách gọi ta như thế!”

Từ Dạ không kịp đề phòng, bị Diệp Lạc mạnh tay đẩy ra, mà lời nói của Diệp Lạc..., lại làm hắn nhớ đến Từ Ảnh, tâm của hắn từng điểm từng điểm chìm xuống, dụng tâm nháy mắt lâm vào đáy cốc, theo sau là một cổ đồ kỵ hừng hực thiêu đốt, nữ nhân này, đến lúc này, trong lòng vẫn nhớ mãi không quên hình bóng Từ Ảnh sao? Hắn và nàng, đã muốn dứt bỏ toàn bộ kiêu ngạo, đi tới địa lao âm u lạnh lẽo này, chỉ hy vọng có thể trước ngày hành hình, đem nàng cứu ra ngoài, nhưng là, nữ nhân này rõ ràng không cảm kích, nàng cho tới bây giờ, vẫn đối với nam nhân khác nhớ mãi không quên, đem tình cảm của hắn, hung hăng giẫm đạp dưới chân!

Biểu tình của Từ Dạ trong nháy mắt đóng băng, trong mắt hắn không còn nhu tình, mà đối lại là ánh mắt sắc lạnh như băng, gắt gao nhìn thẳng Diệp Lạc, đáy lòng đau đớn ngày càng kịch liệt, không thể khống chế lòng đỏ kị, làm hắn tàn nhẫn bóp cổ nàng, thần sắc dữ tợn, nghiến chặt răng, hung hăng nói:

-”Tiện nhân, bản Thái tử không có tư cách gọi ngươi phải không? Trong lòng ngươi vẫn còn nhớ đến hắn? Ngươi nghĩ trở lại bên cạnh hắn? Đúng không? Ha ha!”

Nói tới đây Từ Dạ bỗng nhiên cất tiếng cười to, tiếng cười của hắn lạnh lẽo thống khổ, ở nơi hắc ám ẩm ướt như địa lao, làm người ta không khỏi run mình.

Qua một lúc lâu, Từ Dạ mới ngừng cười, trong mắt hiện lên một tia đau đớn không cách nào hình dung, hắn chậm rãi buông Diệp Lạc ra, từ từ lui về phía sau, dùng thanh âm như từ địa ngục chậm rãi nói:

-”Ta sẽ không để cho ngươi như ý nguyện, ta không có được, ta thà rằng bị hủy, cũng không nhường cho kẻ khác!”

Nói xong, hắn kiêu ngạo đứng thẳng lưng, động tác cứng nhắc bước ra ngoài.

Diệp Lạc vô lực xụi lơ trên mặt đất, nước mắt không kiềm được chảy xuống, vì sao, vì sao mỗi lần hắn xuất hiện, đều gây cho nàng vô tận thương tổn? Vì sao mỗi khi tâm tình nàng vừa vận bình tĩnh lại, hắn liền xuất hiện, dễ dàng khuấy rối tâm tư nàng.

Nàng hận hắn, hận hắn tàn nhẫn, hận hắn vô tình, nhưng là, lòng của nàng, lại thủy chung vì hắn mà đau đớn, miệng vết thương bị hắn tàn nhẫn xé mở máu chảy đầm đìa, nàng còn lại chẳng qua chỉ là một khối đau đớn đã muốn mất đi linh hồn thể xác.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Hình đường thâm vấn

Edit: Muỗi Vove Tây Lương quốc, cả nước già trẻ lớn bé, một mảnh vui sướng hân hoan, trong kinh thành, cơ hồ mỗi gia đình đều treo lồng đèn đỏ.

Hôm nay là ngày Thái tử đăng cơ, trong hoàng cung một mảnh không khí vui mừng, cung nhân trên mặt mỗi người đều lộ vẻ tươi cười vui sướng, ra ra vào vào, không ngừng mà bận rộn.

Địa lao, cùng không khí ồn ào náo nhiệt ngoài kia có phần trái ngược, càng thêm lạnh lẽo âm trầm. Ở trong lao, có thể nghe thấy rõ ràng thanh âm làm việc của cung nhân, thanh âm đó truyền vào trong địa lao vang vọng, có vẻ vô cùng áp lực.

Bỗng nhiên, một trận tiếng bước chân, cắt đứt sự yên tĩnh trong địa lao, tiếng mở khóa, đánh thức Diệp Lạc mệt mỏi đang ngủ say, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị công công đi đầu dẫn theo hai thị vệ, đang đứng ở bên ngoài cửa lao.

Cửa lao được mở ra, viên công công chậm rãi đi vào lao thất, hắn nhìn Diệp Lạc vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, thanh âm the thé vang lên:

-”Thái tử gia có lệnh, đem phạm phụ này đến Hình đường thâm vấn!”

Nói xong, trên mặt viên công công lộ ra nụ cười âm tàn, hắn lạnh lùng nhìn Diệp Lạc, đắc ý nói:

-”Thái tử phi, ta thật không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay? Để xem ngươi có dám trước mặt ta kiêu ngạo nữa không?”

Một cổ tê tâm đau đớn ở trong lòng Diệp Lạc chậm rãi dâng lên, Từ Dạ, hắn thật sự sẽ hạ độc thủ với nàng sao? Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh bi thương, giờ phút này, nàng thật sự muốn cất tiếng cười to, thế nhưng, nàng cái gì cũng không làm, chính là lạnh lùng liếc nhìn viên công công kia, sau đó mặt không đổi sắc xoay người.

Thái độ của Diệp Lạc chọc giận viên công công, sắc mặt hắn dữ tợn, bất thành linh túm lấy tóc của Diệp Lạc kéo mạnh, một cái tát nặng nề đánh vào trên mặt nàng, to tiếng:

-”Tiện nhân! Ngươi cho là ngươi vẫn là Thái tử phi cao cao tại thượng sao? Ngươi bây giờ chẳng qua chỉ là một tù tù sắp bị xử chết! Lại dám đối với ta bất kính, ngươi chán sống sao?”

Diệp Lạc bị hắn nặng tay cho một cái tát, da mặt mềm mại nhất thời sưng đỏ một mảng lớn, máu tươi chậm rãi theo khóe miệng chảy xuống, trên mặt biểu tình không thay đổi, khóe miệng nở nụ cười chế nhạo, lạnh lùng nhìn viên công công, chậm chạp nói:

-”Hảo cho cáo mượn oai hùm cầu nô tài!”

-”Ngươi!”

Viên công công giận dữ, hắn hung hăng đem Diệp Lạc đẩy ngã trên mặt đất, nặng nề đạp Diệp Lạc một cước, hừ hừ kêu lên:

-”Hào một cái tiện nhân! Chết đến nơi còn dám mạnh miệng, người đâu, đem nàng kéo ra ngoài!”

Diệp Lạc khó khăn bò dậy, nàng chậm rãi lau đi khóe miệng tơ máu, hai mắt phần hện trùng viên công công, lạnh lùng gằn từng tiếng:

-”Cầu nô tài, nổi nhục hôm nay, sau này ta nhất định hoàn trả gấp bội!”

Viên công công bị ánh mắt lạnh như băng của Diệp Lạc dọa sợ lùi về phía sau mấy bước, sau khi lấy lại tinh thần, hấn tức giận đến trên mặt lúc đỏ lúc trắng, tưởng có thể hào hào tra tấn Diệp Lạc một phen, nhưng là nghĩ đến Từ Dạ còn đang ở Hình đường chờ, nên mới không dám quá phận, hấn dậm chân, đối với hai thị vệ phía sau gầm lên:

-”Còn không mau đem tiện nhân này kéo đi?”

Hai thị vệ nghe lệnh, mỗi người một bên, nắm lấy tay Diệp Lạc, hướng bên ngoài địa lao áp đi, Diệp Lạc thân thể suy yếu, hơn nửa mấy ngày liên tiếp chịu tra tấn, suy yếu cơ hồ đã muốn đứng không vững, nhưng nàng vẫn cắn chặt răng, từng bước từng bước, theo hai thị vệ khó khăn bước đi.

Ra khỏi địa lao, bắt gặp ánh sáng mặt trời chói chang chiếu lên người, Diệp Lạc chỉ cảm thấy cái mũi đau xót, cơ hồ nhìn không được roi lệ, nàng cố nén bi thương trong lòng, cứng nhắc, từng bước một, rời khỏi địa lao.

Hình đường, Từ Dạ mặt không biểu tình ngồi ở ghế quan xử án, đứng ở hai bên là các vị đại thần trong triều.

Trong hình đường, bầu không khí cực kỳ áp lực, nhìn sắc mặt lạnh như băng của Từ Dạ, mọi người cũng không dám thở mạnh.

Một trận tiếng bước chân truyền đến, một thị vệ vội vàng đi vào, hướng Từ Dạ thông báo:

-”Khởi bẩm Thái tử điện hạ, Thái tử phi đã được giải đến!”

Thanh âm của thị vệ vừa hạ xuống, tâm Từ Dạ thoáng cái co rút, hấn cơ hồ không khống chế được từ trên ghế đứng lên, sắc mặt lo lắng, hai tay gắt gao siết chặt, cổ nén kích động trong lòng, mặt không thay đổi hướng viên thị vệ phân phó:

-”Đem nàng giải vào!”

Tiếng bước chân rõ rệt truyền đến, thân hình nhỏ nhắn của Diệp Lạc được hai thị vệ áp giải, chậm rãi đi vào Hình đường, nàng cúi thấp đầu, mái tóc đen thật dài che kín dung nhan, làm người ta không thấy rõ biểu tình trên mặt nàng. Chỉ có sống lưng thẳng tắp, mạnh mẽ quật cường, cho thấy kiêu ngạo của nàng.

Nhìn đến Diệp Lạc lặng yên đứng ở nơi đó, cũng không có quỳ xuống, Lâm Chính tức giận quát:

-”Tiện phụ lớn mật, thấy Thái tử điện hạ tại sao không quỳ?”

Diệp Lạc từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Từ Dạ ngồi ở giữa chính sảnh, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh, nàng chậm rãi, gằn từng tiếng nói:

-”Phạm phụ? Từ Dạ, ta phạm vào tội gì?”

Nhìn dung nhan tái nhợt của Diệp Lạc, Từ Dạ chỉ cảm thấy một trận tê tâm liệt phế, một phút này, hấn cơ hồ xúc động mà nghĩ đến bên người nàng, đem nàng ôm chặt, nói cho nàng biết, mặc kệ nàng phạm phải tội gì, hấn cũng đều không để ý! Nhưng là, hấn cái gì cũng không làm được, chỉ có thể cứng ngắc, không nhúc nhích ngồi tại chỗ.

Thái độ ngạo mạn của Diệp Lạc, chọc giận các vị đại thần, Lâm Chính tức giận chỉ thẳng Diệp Lạc nói:

-”Phạm phụ lớn mật, cư nhiên dám gọi thẳng tặc danh của Thái tử điện hạ?”

Nói xong, Lâm Chính quay đầu đối với Từ Dạ lớn tiếng nói:

-”Thái tử điện hạ, phạm phụ này không biết hối cải, tội ác tày trời, hấn là nên lập tức xử tử! Giờ lành đã đến, lễ đăng cơ lập tức bắt đầu, mong rằng Thái tử điện hạ không vì phạm phụ này mà làm chậm trễ đại sự!”

Lời của Lâm Chính vừa rơi xuống, các đại thần đều lên tiếng phụ họa, muốn Từ Dạ lập tức hạ lệnh xử tử Diệp Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Chân tướng

Edit: Muỗi Vove Từ Dạ sắc mặt âm trầm, tâm từng điểm từng điểm trầm xuống, tức giận quát:

-”Đủ! Muốn xử trí như thế nào, bản Thái tử tự có chừng mực!”

Nói xong Từ Dạ quay đầu nhìn về phía Diệp Lạc, trầm giọng hỏi:

-”Diệp Lạc, ngươi thân là Thái tử phi, lại không tuân thủ nữ tắc, phạm tội lớn tày trời, ngày hôm nay, bản Thái tử ở nơi này, trước mặt mọi người tuyên bố, phế bỏ chức vị Thái tử phi, giải vào địa lao, đợi sau khi thẩm vấn lập tức xử tử! Ngươi có phục không?”

Không tuân thủ nữ tắc? Hắn sớm đã định tội nàng, còn hỏi nàng có phục không? Diệp Lạc đáy lòng nháy mắt tan thành từng mảnh, nàng đã mất hết cảm giác đau đớn, giờ đây chỉ có chết lặng! Hôm nay không phải là ngày hắn đăng cơ sao? Nếu như hắn mau chóng đăng cơ, nàng cũng có thể hoàn thành di nguyện của mẫu thân và Hoàng thượng, như thế nàng đã có thể rời đi rồi!

Nghĩ tới đây, Diệp Lạc buồn bã cười, nàng ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Từ Dạ, chậm rãi hỏi:

-”Từ Dạ, ngươi là muốn giết ta để củng cố địa vị của mình sao?”

Từ Dạ thống khổ nhắm hai mắt lại, khuôn mặt tràn đầy đau thương, tâm của hắn trong nháy mắt dường như mất đi trí giác.

Không đợi Từ Dạ trả lời, Diệp Lạc chậm rãi bước lên từng bước, nàng gắt gao nhìn thẳng Từ Dạ, khàn giọng nói:

-”Tất cả mọi người đều có thể nói Diệp Lạc ta không tuân thủ nữ tắc, tội ác cùng cực, duy chỉ có ngươi không thể! Lúc trước tiến cung gả cho ngươi, trở thành Thái tử phi, đều không do ta mong muốn, nếu không phải Hoàng thượng cầu ta, ta cũng sẽ không gả cho ngươi! Ngươi hôm nay đoạt được nghiệp lớn, lại muốn đẩy ta vào chỗ chết, ngươi không thấy mình quá nhẫn tâm sao? Nếu không phải ngươi từng bước từng bước ép ta, ta vốn không muốn đem chân tướng công bố khắp thiên hạ, thế nhưng, ngươi thật sự khinh người quá đáng, Từ Dạ, miệng ngươi năm lần bảy lượt nói ta phản bội ngươi, ngươi có từng tận mắt nhìn thấy?”

Từ Dạ phút chốc mở to hai mắt, thất thanh nói:

-”Ngươi nói cái gì? Ngươi nói là phụ hoàng cầu ngươi?”

Không biết vì sao, trong lòng Từ Dạ bỗng nhiên dâng lên một cỗ nóng đậm bất an.

Lâm Chính bắt gặp Từ Dạ bởi vì lời nói của Diệp Lạc mà lộ vẻ xúc động, sợ nảy sinh thêm nhiều chuyện, vội lớn tiếng ngăn chặn:

-”Thái tử diện hạ, người đừng nghe phạm phụ nói hươu nói vượn, Hoàng thượng cử ngũ chí tôn, như thế nào lại hạ mình, muốn cầu cạnh một nữ tử dân già? Đây không phải là để thiên hạ chê cười sao?”

Trong mắt Từ Dạ hiện lên một chút nghi hoặc, hắn đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên Diệp Lạc phát ra tiếng cười thê lương, nhỏ giọng nhắc nhở:

-”Từ Dạ, ngươi có từng nhớ rõ Phiêu Linh, ngươi có từng nhớ rõ nhưng chuyện xảy ra ở dưới vách núi đen?”

Tâm Từ Dạ giống như bị người ta hung hăng đánh mạnh, hắn sững sờ từ ghế đứng lên, cũng không để ý đến ánh mắt chứng thần, bước đến bên cạnh Diệp Lạc, hai tay gắt gao nắm chặt hai vai nhu nhược của nàng, con ngươi đen nhìn chằm chằm vào dung nhan tái nhợt trước mặt, ngữ khí kích động hỏi:

-”Ngươi nói cái gì? Ngươi nói đến vách núi đen? Cái gì? Ngươi rốt cuộc là ai?”

Diệp Lạc trong mắt một mảnh thê lương lạnh lẽo, nàng nhẹ nhàng đẩy Từ Dạ ra, sau đó đưa tay lên mặt từ từ xé bỏ lớp mặt nạ da người, hé lộ ra dung nhan vô cùng tái nhợt, nhưng lại mỹ lệ khuyếch thành.

Nhìn thấy dung nhan quen thuộc, tâm của Từ Dạ như bị người ta nặng nề đâm xuống, nháy mắt gần như muốn nôn ra máu, hắn lao đảo lui về phía sau mấy bước, không dám tin nhìn Diệp Lạc, trong đầu bỗng nhiên hiện ra cảnh tượng mơ hồ, ở trong thạch động triền miên, hắn mất đi trí nhớ, khi cùng nàng ngọt ngào, khi cố gắng leo lên vách núi đen, từng mảnh từng mảnh bắt đầu rõ ràng xuất hiện trong đầu hắn. Một phút này, hắn rốt cuộc hiểu được, vì sao hắn lại ở trên người Phiêu Linh nhìn thấy bóng dáng nàng, vì sao hết thảy lại trùng hợp như vậy, vì sao mùi hương trên người Phiêu Linh và Diệp Lạc giống nhau, vì sao Du Hân lại đột nhiên xuất hiện ở trong cung cảnh cáo hắn. Bao gồm, nàng, tại sao lại mang thai!

Mọi người bất thành linh bị một màn này dọa sợ ngây người, đều kinh ngạc đứng trong Hinh đường nhìn vị nữ tử mỹ lệ này, trong nháy mắt, không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Sắc mặt Từ Dạ tái nhợt, thân hình cao lớn cơ hồ đứng không vững, một cỗ hối hận nuối tiếc, từ trong đáy lòng trào ra, ở một khắc này, hắn cơ hồ muốn giết chính mình, hắn đối với nàng đã làm ra những chuyện gì? Hắn nhìn nàng, muốn nói cái gì, lại phát hiện, tất cả lời nói đều bị nghẹn đắng ở trong cổ họng.

Hắn vẫn cho là, là nàng phản bội hắn, nàng hoài mang đứa nhỏ của Từ Ảnh, chính điều này, làm hắn mất đi lý trí, trong lòng hừng hực đố kỵ, làm hắn hết lần này đến lần khác thương tổn nàng, hắn thậm chí thiếu chút nữa tự tay giết chết con của mình! Nhưng là, chân tướng lại làm cho người ta khó tin như

thế, hẳn thật không ngờ, nàng và nàng là cùng một người.

Vệ Từ Thanh vẫn đứng một bên, trong lòng dường như cố nén từng đợt sóng cuộn cuộn dâng trào, hẳn tuy rằng vẫn mơ hồ đoán được Phiêu Linh và Thái tử phi là cùng một người, thế nhưng, đến thời điểm nàng xuất hiện trước mặt hắn, nội tâm hắn vẫn khiếp sợ không hề thua kém so với Từ Dạ, hẳn kinh ngạc nhìn Diệp Lạc, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, nhìn đến ngây ngốc.

Qua một lúc lâu, Lâm Chính mới hồi phục tinh thần, hẳn không cam lòng, chỉ vào Diệp Lạc, tức giận quát:

-“Lớn mật, ở đâu ra yêu nữ, dám mạo nhận Thái tử phi?”

Giả mạo, dung nhan tuyệt mỹ khuynh thành gọi lên một chút cười lạnh, nàng chậm rãi từ trong ngực lấy ra mảnh giấy Tuyên Thành, lạnh lùng nhìn Lâm Chính, âm thanh lạnh lẽo nói:

-“Lâm thượng thư, người nói xem đây là cái gì?”

Lâm Chính hơi sững sờ, bước lên từng bước, một phen giật tờ giấy trong tay Diệp Lạc, cúi đầu xuống nhìn kỹ, qua một lúc lâu, hẳn không dám tin ngáng đầu, nhìn Diệp Lạc, run giọng nói:

-“Đây... đây là đúng là thủ dụ do chính tay Hoàng thượng viết... Làm sao người có thể có trong tay thứ này?”

Thanh âm run run của Lâm Chính, cắt đứt suy nghĩ của Từ Dạ, hẳn bỗng nhiên bước lại, đoạt lấy tờ giấy trên tay Lâm Chính, nâng lên nhìn, phút chốc tờ giấy mỏng manh trên tay hắn phiêu phiêu bay xuống, về mặt hắn thống khổ, sắc mặt trắng bệch, hai tròng mắt gât gao nhìn chăm chăm Diệp Lạc, thanh âm khàn khàn:

-“Người... người muốn rời khỏi ta...”

Thanh âm của hắn thê lương mà bất lực, đã không còn kiêu ngạo của ngày xưa.

Trong lòng Diệp Lạc chua xót, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống, nàng thống khổ nhắm hai mắt lại, cố gắng đem đáy lòng chua xót đè xuống, hết thấy đều đã xong, nàng rút cuộc có thể buông tất cả, lúc này nên rời đi thôi, nhưng là, lòng của nàng, vì sao vẫn đau đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Tỷ muội gặp lại không nhận thức

Edit: Muỗi Vove Lưu Văn Các, Diệp Linh trong trang phục lộng lẫy, vẻ mặt lo lắng bất an ngồi ở trên giường, chiếc khăn hoa trên tay bị nàng xoắn chặt không ra hình thù gì.

Cửa phòng ngủ, bị người ta khẽ đẩy ra, một vị cung nữ nhẹ nhàng bước đến.

Diệp Linh nhìn đến cung nữ, từ trên giường đứng lên, sốt ruột hỏi thăm:

-“Thế nào? Lễ đăng cơ đã bắt đầu rồi sao?”

Cung nữ nhìn Diệp Linh liếc mắt một cái, cúi đầu, có điểm thấp thòm bất an:

-“Hồi bẩm Linh sùng phi, lễ đăng cơ còn chưa có bắt đầu, Thái tử gia hiện đang ở trong Hình đường!”

-“Hình đường?”

Đôi mi thanh tú của Linh Linh có chút giật giật, không vui nói:

-“Lúc này, không phải là nên gấp rút đăng cơ sao? Thái tử gia đến Hình đường làm gì?”

Cung nữ do dự một chút, cẩn thận nói:

-“Nô tỳ nghe nói, là vì Thái tử phi...”

Diệp Linh nghe xong những lời này, thất thần lui về sau mấy bước, dung nhan xinh đẹp bởi vì phần nộ mà trở nên vụn vụn, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, rầm một tiếng, tức giận vung tay đem mọi thứ trên bàn hất tung xuống đất, cả bộ trà tinh xảo nháy mắt vỡ thành từng mảnh vụn, trong phòng giờ chỉ

là một mảnh hỗn độn.

Cung nữ kia sợ tới mức lui về phía sau mấy bước, nàng nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của Diệp Linh, do dự trong chốc lát, tiến lên nhẹ giọng an ủi:

-”Linh sùng phi, hôm nay là ngày vui, người trăm ngàn đừng tức giận lại hại đến thân thể, có lẽ, có lẽ Thái tử gia làm như vậy là có nguyên nhân?”

Diệp Linh lại cũng không cảm kích, trừng mắt nhìn vị cung nữ, tức giận quát:

-”Cút! Ngươi cút ngay cho bản cung!”

Cung nữ kia cúi đầu xuống, không dám nói nữa, đang muốn rời đi, Diệp Linh lại đột nhiên lên tiếng:

-”Chậm đã!”

Cung nữ kia dừng bước lại, có điểm nghi hoặc quay đầu nhìn Diệp Linh hỏi:

-”Linh sùng phi có gì phân phó?”

Diệp Linh chậm rãi tiến lên vài bước, hai mắt nhìn thẳng vị cung nữ, lạnh lùng thốt:

-”Ngươi cũng biết, Hình đường xảy ra chuyện gì?”

Vị cung nữ gục đầu xuống, nhẹ giọng nói:

-”Hồi bẩm Linh sùng phi, nô tỳ nghe nói, là vì xử lý Thái tử phi, còn những chuyện khác, nô tỳ không rõ.”

Diệp Linh trong lòng hơi động một chút, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, nàng khẽ gật đầu, nói:

-”Bản cung đã biết, ngươi lui ra đi!”

Vị cung nữ cúi người hành lễ, sau đó xoay người lui xuống.

Nhìn cửa phòng ngủ từ từ khép lại, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra mỉm cười, trong kinh thành ồn ào huyền ảo, đúng là do nàng sai người truyền đi tin tức, nàng chỉ biết, Từ Dạ trước khi đăng cơ, nhất định sẽ giết Diệp Lạc, chỉ có như vậy, hẳn mới có thể an ổn mà đăng cơ, nếu không, khó tránh khỏi miệng lưỡi của người đời.

Nghĩ đến ngôi vị Hoàng hậu sắp có trong tay, Diệp Linh nhìn không được cảm thấy trong lòng đắc ý, Từ Dạ vẫn không chú các Tàn phi khác, đã không có Diệp Lạc, Hoàng hậu chỉ có thể là nàng, qua hôm nay, nàng chính là dưới một người, trên vạn người.

Nghĩ đến đây, Diệp Linh rốt cuộc ngồi không yên, nàng tùy tay khoác thêm nhất kiện áo choàng, sau đó nhìn gương đồng ti mỉ sửa sang lại một chút dung nhan, hài lòng cười, rồi mới xoay người bước ra khỏi phòng ngủ.

Diệp Linh tâm tình vô cùng tốt, nàng chậm rãi hướng Hình đường đi đến, nàng muốn tận mắt nhìn Diệp Lạc bị Từ Dạ hạ lệnh xử tử, như vậy, mới có thể thỏa mãn hận trong lòng nàng.

Cửa Hình đường, xa xa Diệp Linh nhìn thấy hai hàng đại thần đứng thẳng tắp, nhưng không nhìn thấy thân ảnh Từ Dạ, nàng dừng bước, gọi Vệ Từ Thanh, thần sắc ngạo mạn hỏi:

-”Thái tử gia đâu?”

Vệ Từ Thanh chán ghét nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói:

-”Gia hiện tại đang ở trong Hình đường, Linh sùng phi có chuyện gì, chờ gia đi ra rồi hãy nói!”

Diệp Linh đỏ mặt, nàng tức giận quát:

-”Lớn mặt! Bản cung muốn làm như thế nào, cũng đến phiên một thị vệ nhỏ như ngươi có thể quyết định sao?”

Nói xong, Diệp Linh hung hăng trừng mắt nhìn Vệ Từ Thanh, sau đó xoay người hướng Hình đường đi vào.

Vệ Từ Thanh mặt không thay đổi liếc mắt nhìn Diệp Linh, âm thanh lạnh lùng nói:

-”Hình đường trọng địa, nếu như không có gia phân phó, Linh sùng phi tốt nhất vẫn là không nên đi vào!”

Diệp Linh bỏ ngoài tai, nàng lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không quay đầu tiếp tục đi tiếp.

Vào Hình đường, ngoài dự kiến của nàng là, Hình đường một mảnh im ắng, cũng không nhìn thấy thân ảnh Từ Dạ, nàng cảm thấy vô cùng nghi hoặc, bỗng nhiên phía trước truyền đến một trận bước chân, Diệp Linh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử quần áo hỗn độn, tóc dài xõa ra, chậm rãi từ bên

trong đi ra, nữ tử thần sắc ưu thương, dung nhan lại mỹ lệ hơn người.

Diệp Linh nhìn thẳng nàng ta, trong mắt hiện lên một tia gan tị, nàng dừng bước lại, tức giận quát:

-”Đứng lại! Ngươi là ai? Làm sao có thể xuất hiện ở trong Hình đường này?”

Vị nữ tử dừng bước lại, hai mắt dừng ở trên người Diệp Linh, khóe miệng gợi lên một chút ý cười trào phúng, lạnh lùng thốt:

-”Muội muội, ngươi không nhận ra ta sao?”

Diệp Linh hơi sững sờ, nàng chỉ cảm thấy vị nữ tử trước mắt này có điểm quen thuộc, lại nhớ không nổi đã gặp qua nơi nào, bất quá, nàng rất nhanh liền lấy lại vẻ kiêu ngạo hắt hủi, tức giận nói:

-”Lớn mật! Ngươi là tiện tỳ ở đâu? Dám đối với bản cung bất kính như thế?”

Nàng nói những lời này, chính là muốn đối với vị nữ tử vạch rõ ranh giới thân phận.

Nhưng là, vị nữ tử kia khinh miệt liếc nhìn nàng một cái, sau đó cũng không nói một lời, muốn xoay người rời đi, thái độ của nàng ta làm Diệp Linh giận dữ, nàng làm sao có thể nhịn được bị người ta miệt thị như thế? Chỉ thấy nàng bước lên từng bước, gần vị nữ tử kia, giọng cao tay lên, mắt thấy một cái tát sắp dùng xuống dung nhan khuynh thành của nữ tử kia.

Bỗng nhiên, tay của Diệp Linh bị nắm lấy.

Diệp Linh chỉ cảm thấy trên tay truyền đến một trận đau nhức, nàng đã bị người ta đẩy ngã trên mặt đất, nàng tức giận ngẩng đầu, muốn nhìn một chút là ai mà dám lớn mật như thế, lại bất gặp ánh mắt lạnh như băng của Từ Dạ.

Ánh mắt rét lạnh của Từ Dạ, khiến trong lòng Diệp Linh chấn kinh, nàng cắn môi, oán hận nhìn Từ Dạ, ủy khuất nói:

-”Từ Dạ, làm sao chàng có thể đối xử như thế với ta?”

Từ Dạ không chút cảm tình nào nhìn nàng, lạnh giọng nói:

-”Nếu ngươi không muốn chết, liền cút ngay đi!”

Diệp Linh không dám tin nhìn Từ Dạ, nàng không thể tưởng tượng được Từ Dạ cư nhiên sẽ đối với nàng như thế, nàng chặt vật bò dậy, về mặt oán hận nhìn nữ tử trầm mặc đứng một bên, đề cao thanh âm:

-”Làm sao chàng có thể đối với ta như thế? Chàng là vì tiện tỳ này, cư nhiên đối với ta như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Điên cuồng sát ý

Edit: Muối Vove Sắc mặt Từ Dạ xanh mét, về mặt băng lạnh, hân lạnh lùng nhìn Diệp Linh, dùng thanh âm lạnh như băng quát:

-”Cút!”

Dung nhan xinh đẹp của Diệp Linh bởi vì oán hận mà trở nên vặn vẹo, nàng chặt vật nhìn Từ Dạ, trong mắt Từ Dạ là sự lãnh đạm xa lạ, làm nàng nhịn không được co rúm lại, nàng dùng ánh mắt vô cùng oán độc, hung hăng trừng mắt nhìn vị nữ tử kia, nháy mắt lệ rơi đầy mặt, nàng khóc không thành tiếng:

-”Từ Dạ, chàng đã quên những ngày tháng trước kia của chúng ta sao? Chàng sao có thể vì một nô tỳ mà đối với ta như vậy?”

Diệp Linh ngoài mặt thương tâm đến chết, trong lòng lại hận đến cắn chặt răng, thật vất vả mới loại bỏ được Diệp Lạc, lại chạy đâu ra một nữ nhân có dung mạo còn mỹ lệ hơn nàng vài phần, hơn nữa, xem bộ dáng, Từ Dạ đối với nữ nhân này còn tìm mọi cách che chở, đây rốt cuộc là như thế nào? Nữ nhân này từ đâu tới? Vì sao trước kia chưa từng gặp qua nàng ta?

Diệp Linh nhìn dung nhan tuyệt mỹ kia, lòng đố kỵ ngày càng tăng, nàng cơ hồ hận không thể xông lên phía trước, hung hăng hủy đi dung nhan chường mặt kia, nàng luôn luôn đối với dung mạo tuyệt mỹ của mình tràn đầy tự tin, sao có thể tiếp nhận được có một nữ nhân khác so với nàng đẹp hơn? Nàng càng không dễ dàng tha thứ người khác đoạt đi ánh sáng thuộc về nàng!

Thế nhưng, tâm tư kín đáo của nàng, cố nén lòng đố kỵ ở trong lòng, không đợi Từ Dạ nói thêm, vội lau đi nước mắt trên mặt, miễn cưỡng về lên một nụ cười giả dối, liếc mắt nhìn quần áo hỗn độn của nữ tử kia, đổi lại ngữ khí ôn nhu dịu dàng nói:

-”Từ Dạ, đây là vị muội muội nào? Vì sao Linh nhi chưa từng gặp qua nàng?”

Nói xong, nàng vụng trộm nhìn thoáng qua Từ Dạ, thấy sắc mặt hắn vẫn âm trầm, cho là hắn vẫn đang trách nàng động tay động chân với vị nữ tử kia, liền nhịn xuống oán khí trong lòng, tiếp tục dùng thanh âm ôn nhu như nước, ai oán nói:

-”Từ Dạ, chàng đây là đang trách Linh nhi không hào hảo đối đãi tốt với vị muội muội này sao? Chàng hiểu lầm Linh nhi rồi, Linh nhi cũng không ngại chàng thích vị muội muội này, chàng có biết, Linh nhi thật lòng yêu chàng, chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng, hầu hạ chàng, Linh nhi cũng đã đủ hài lòng!”

Trên dung nhan khuynh thành của vị nữ tử lộ ra một nụ cười trào phúng, nàng thản nhiên liếc mắt nhìn Diệp Linh, châm chọc nói:

-”Ta đây hẳn là nên cảm ơn sự khoan dung độ lượng của ngươi? Chỉ là đáng tiếc, ta vĩnh viễn cũng không có phúc phận làm muội muội của ngươi!”

Nghe xong lời này, khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Linh nháy mắt biến sắc, nàng cố nén tức giận, thanh âm bởi vì phẫn nộ mà run nhẹ:

-”Ngươi...Ngươi đây là có ý gì?”

Vị nữ tử kia trong đôi mắt sáng hiện lên một chút đau thương, trên dung nhan tuyệt mỹ lộ ra nụ cười chua xót, nàng nhìn Diệp Linh, thản nhiên nói:

-”Muội muội, ngươi thật sự không nhận ra ta sao?”

Diệp Linh ghen tị nhìn dung nhan tuyệt mỹ trước mắt, đột nhiên cảm thấy nữ tử này có ánh mắt rất quen thuộc, trong đầu linh quang chợt lóe, không thể tin mở to mắt, biểu tình giống như gặp quỷ, chỉ vào vị nữ tử kia, sửng sờ lui về sau mấy bước, run giọng nói:

-”Ngươi...Ngươi...Ngươi là Diệp Lạc...”

Trong mắt hiện lên một tia âm đạm, nàng lặng yên quay đầu, nhìn về phía bầu trời bao la ngoài Hình đường, thản nhiên nói:

-”Trong lòng ngươi có phải hay không luôn luôn oán hận ta đoạt đi của ngươi hết thảy? Ta với ngươi thân là tỷ muội, ta chưa từng có nửa điểm muốn cùng ngươi tranh chấp, ngươi lại hết lần này đến lần khác tính toán ta? Chúng ta mặc dù không có cảm tình gì, nhưng là, cũng không đến nỗi một sống một còn?”

Sắc mặt Diệp Linh nháy mắt trở nên khó coi vô cùng, trong lòng nàng vô cùng hoảng loạn, nàng không muốn tin tưởng sự thật trước mắt này, nàng không muốn tin tưởng, nữ nhân xinh đẹp này lại có thể là Diệp Lạc!

Nàng thật sự không chịu được sự thật người con gái trước mắt này là Diệp Lạc, đã kích thật lớn, trong mắt của nàng toát ra vẻ điên cuồng, nàng không khống chế được chỉ vào Diệp Lạc, gào to lên:

-”Ngươi nói láo! Ngươi làm sao có thể là xấu nữ nhân kia? Ngươi nói láo! Ta không tin, ta không tin!”

Diệp Lạc tự giấu cười, nàng thản nhiên xoay người, hướng bên ngoài Hình đường đi ra, thanh âm tràn ngập bi thương:

-”Ngươi tin cũng tốt, không tin cũng tốt, từ nay về sau, ngươi là ngươi, ta là ta, ta và ngươi không còn là tỷ muội!”

Nghe được lời nói bi thương của Diệp Lạc, tâm của Từ Dạ, giống như bị dao cắt, hắn rút cuộc không khống chế được tình cảm của mình, tiến lên, đem Diệp Lạc ôm vào lòng, khuôn mặt tuân thủ kiểu ngạo vũ sâu vào mái tóc của Diệp Lạc, áp ứng nói:

-”Không cần đi, Lạc nhi...Không cần đi...”

Thanh âm của hắn, đã tràn ngập thống khổ cùng bất lực, làm người ta nghe xong nhịn không được đau xót.

Diệp Lạc chỉ cảm thấy cái mũi chua xót, hít thật sâu một hơi, cố gắng dùng ngữ khí lạnh như băng nói:

-”Buông tay, Từ Dạ, đừng để cho ta hận ngươi!”

Từ Dạ giờ phút này giống như đứa nhỏ bất lực, mà Diệp Lạc phảng phất như ngọn cỏ cứu mạng của hắn, hắn gắt gao ôm chặt Diệp Lạc, hắn cố chấp ôm lấy nàng, thống khổ van nài:

-”Không! Lạc nhi, đối với nàng, ta sẽ không bao giờ buông tay! Sẽ không!”

Sắc mặt Diệp Linh xanh mét, nhìn hai người cách đó không xa dây dưa với nhau, trong mắt hiện lên một tia sát ý điên cuồng, nàng bỗng nhiên xoay người, hướng nơi chứa đầy hình cụ của Hình đường đi đến, sau đó bất động thanh sắc giấu một thanh chủy thủ sắc bén trong ống tay áo rộng thùng thình.

Làm xong hết thảy, Diệp Linh chậm rãi bước từng bước đến bên hai người đang ôm nhau, trên mặt nàng biểu tình một mảnh dữ tợn, ánh mắt nhìn Diệp Lạc có một cỗ sát ý nồng đậm cùng oán độc, nàng muốn giết Diệp Lạc, giết Diệp Lạc! Nàng không chiếm được, người khác cũng đừng mong có được!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Tỷ muội tương tàn

Edit: Muối Vove Hai người đây dựa cùng một chỗ căn bản là không phát hiện ra hành động của Diệp Linh, Diệp Linh về mặt điên cuồng, nàng bước từng bước một, chậm rãi tới gần hai người, ngay tại thời điểm tiến sát bên người Diệp Lạc, bỗng nhiên trong mắt hiện lên hung quang, rút ra thanh chủy thủ giấu trong tay áo, hung hăng cắm sâu vào giữa lưng Diệp Lạc.

Từ Dạ bởi vì toàn bộ tinh lực đều đặt ở người trong ngực, căn bản cũng không phát hiện ra hành động điên cuồng của Diệp Linh, hắn chỉ cảm thấy người trong lòng hắn bỗng rên lên một tiếng, sau đó mềm mại vô lực tựa vào người hắn, trong lòng hắn cảm thấy thực vui vẻ, nghĩ đến Diệp Lạc đáp lại mình, mà nàng giống như điều đứt dây, chậm rãi trượt xuống mặt đất.

-”Linh sùnn phi, dừng tay!”

Vệ Tử Thanh bước vào Hình đường vừa vặn nhìn thấy Diệp Linh động thủ đâm Diệp Lạc từ phía sau, hắn quá sợ hãi, vội phi nhanh đến, nhưng vẫn chậm một bước, tro mắt nhìn Diệp Linh cầm chủy thủ sắc bén trong tay, cắm thật sâu vào lưng Diệp Lạc.

Nghe tiếng hét của Vệ Tử Thanh, Từ Dạ mới phát hiện Diệp Lạc trong lòng sắc mặt tái nhợt, đôi mắt sáng gắt gao nhắm chặt, khuôn mặt bởi vì đau đớn, mà nhũn nhũn.

Từ Dạ kinh hãi, hắn vội bế Diệp Lạc lên, lúc này mới phát hiện sau lưng nàng, cắm một thanh chủy thủ, máu tươi nhuộm đỏ một vùng, vẫn không ngừng theo miệng vết thương tràn ra, từng giọt từng giọt, nhỏ xuống trên mặt đất, giống như đóa hoa nở rộ, huyết hoa rực rỡ, ai nhìn thấy cũng đau lòng.

Từ Dạ chỉ cảm thấy tim dường như trong nháy mắt bị khoét rỗng, hắn gắt gao ôm chặt Diệp Lạc vào lòng, nhìn chăm chăm vào vết thương của nàng, hắn đau đến cơ hồ muốn mất đi hô hấp.

Vệ Tử Thanh vội vàng chạy tới, liếc mắt nhìn Diệp Lạc, lo lắng đối Từ Dạ nói:

-”Gia, người mau đưa Thái tử phi đi tìm ngự y, chậm nữa sẽ không kịp!”

Từ Dạ giống như mất đi tri giác, hắn không nhúc nhích nhìn Diệp Lạc trong lòng, đối với lời nói của Vệ Tử Thanh cũng không có phản ứng gì.

Diệp Linh bỗng nhiên điên cuồng phá lên cười, nàng chỉ tay vào Diệp Lạc, tàn nhẫn nói:

-”Nàng đã chết! Đã chết! Các ngươi vọng tưởng cứu nàng, nàng đã chết! Ha ha...”

Tiếng cười chói tai của Diệp Linh, ở trong Hình đường vốn yên lặng cảm giác như tiếng gào khóc ghê người.

Tiếng cười chói tai, rốt cuộc kéo trở lại thần trí Từ Dạ, hắn chậm rãi ôm lấy Diệp Lạc, liếc mắt nhìn Diệp Linh, con ngươi đen tràn đầy hận ý, ngữ khí lạnh như băng đối Vệ Tử Thanh phân phó:

-”Đem tiện nhân này nhốt vào địa lao cho ta!”

Nói xong, Từ Dạ ôm chặt Diệp Lạc, nhanh chóng rời khỏi Hình đường.

Diệp Linh tê liệt ngã trên mặt đất, nàng tuyệt vọng, nhìn bóng lưng Từ Dạ, điên cuồng kêu lên:

-”Không muốn, không muốn, ta không muốn đến địa lao, ta không muốn! Ngươi không thể đối với ta như vậy, không thể...”

Vệ Tử Thanh chán ghét nhìn Diệp Linh, không chút thương tiếc, dùng sức nắm chặt cổ áo Diệp Linh, lôi nàng ra khỏi Hình đường.

Diệp Linh vùng vẫy, nàng hoảng sợ mở to hai mắt, không thể tin được:

-”Buông... Buông... Không nên đụng ta... Ta là Hoàng hậu, ta là Thái tử phi, sao ngươi có thể đối với ta như vậy? Biến, không được đụng vào bần cung...”

Diệp Linh đầu tóc rối bời, quần áo không ngay ngắn, trên mặt đôi mắt hoảng sợ mở to, sớm đã không còn vẻ cao quý ngày xưa, nàng bị Vệ Tử Thanh kéo lê trên mặt đất, phá hủy bộ quần áo đẹp đẽ, cũng để lại trên làn da nàng những vết xước chà chát.

Nàng giống như đã mất hết cảm giác đau đớn, liều mạng giãy dụa, trên khuôn mặt vụn vỡ, điên cuồng mà la hét.

Từ Dạ ôm lấy Diệp Lạc, lòng nóng như lửa đốt hướng thái y viện chạy đến, phía sau hắn, máu của Diệp Lạc chảy dài trên mặt đất, chẳng khác gì dải lụa đỏ nhìn đến ghê người.

Tim của hắn đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm, hắn vẫn chưa cầu xin nàng tha thứ, hắn còn chưa có hảo hảo yêu thương nàng, hắn sao có thể chịu được mất đi nàng?

Huyết sắc, từng điểm từng điểm mất đi trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Diệp Lạc, lưng truyền đến từng trận đau đớn, nàng cảm thấy thật mệt mỏi, quá mệt mỏi. Nàng cố gắng mở to hai mắt, lại phát hiện, chính mình căn bản không làm được, , nàng chỉ cảm thấy lạnh quá, tuy rằng nàng đang được nằm trong lồng ngực ấm áp của hắn, nhưng là, nàng không một chút cảm giác được sưởi ấm, nàng cảm thấy, có một sức mạnh vô hình chậm rãi đem sinh mệnh của nàng hút ra, nàng bỗng nhiên phát hiện mình không nổi rời khỏi hơi ấm này, thật không nổi.

Từ Dạ phát hiện Diệp Lạc hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ngay cả hô hấp của nàng hắn cơ hồ cũng không cảm giác được, hắn bắt lực, đè nén đau đớn tê tâm liệt phế trong lòng, run giọng ở bên tai Diệp Lạc nói nhỏ:

-"Lạc nhi, nàng nhất định phải chống đỡ, không được rời ta, không được...Ta không cho phép nàng rời ta đi...Nàng có nghe hay không?"

Tròng mắt đen thâm trầm tràn đầy vẻ bi thương, một giọt nước mắt trong suốt, lặng lẽ rơi xuống trên khuôn mặt tái nhợt của Diệp Lạc. Kiều ngạo như hắn, lần đầu tiên thương tâm rơi nước mắt.

Diệp Lạc nghe được tiếng gọi bi thương từ nơi xa xôi vọng đến, làm tâm nàng không khống chế được đau đớn, nàng phát hiện rốt cuộc mình không thể chống đỡ được, một sức mạnh khổng lồ, dường như muốn đem sinh mệnh nàng từ trong thân thể hút ra, tim đau đớn rõ ràng như thế, nàng dùng hết khí lực toàn thân, cố gắng mở to hai mắt, lại thủy chung không mở ra được, nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền rơi vào trong bóng tối vô biên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Ranh giới sống chết

Edit: Muối Vove Từ Dạ tuyệt vọng ôm lấy Diệp Lạc xông vào Thái y viện, trên khuôn mặt tuấn mỹ đã mất đi vẻ trầm ổn vốn có, chỉ có một nỗi tuyệt vọng điên cuồng, hắn đã muốn mất đi bình tĩnh, khàn giọng quát:

-"Ngự y, mau cứu nàng, mau!"

Các ngự y thấy bộ dáng của Từ Dạ, bị dọa sợ nhảy dựng cả lên, vội tránh đường cho Từ Dạ ôm người vào bên trong, bắt đầu bận rộn cả lên.

Từ Dạ nghiêng người khẽ đặt Diệp Lạc lên giường, động tác vô cùng ôn nhu, giống như sợ hãi không cẩn thận chạm vào vết thương trên lưng Diệp Lạc, chẳng qua máu tươi vẫn theo miệng vết thương không ngừng chảy ra, nháy mắt nhiễm đỏ cả khăn trải giường trắng toát.

Một vị ngự y lớn tuổi cúi đầu xuống, tinh tế kiểm tra vết thương của Diệp Lạc, sau đó giữ tay nàng bắt mạch, rồi lấy trong hòm thuốc ra một viên đan dược, cho Diệp Lạc nuốt vào, xong xuôi mới quay đầu về mặt nghiêm trọng đối Từ Dạ nói:

-"Thái tử điện hạ, người bệnh phải ngay lập tức được đem lợi khí lấy ra, nếu không, không quá một canh giờ, vị cô nương này sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết!"

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, bỗng nhiên đánh một quyền lên bàn, tức giận nói:

-"Còn không mau làm đi! Ngươi không thấy nàng chảy quá nhiều máu rồi sao? Ngươi có phải hay không muốn đợi nàng mất máu quá nhiều, rồi mới nói với bản Thái tử, vô phương cứu chữa?"

Bàn gỗ bởi vì lực đánh của Từ Dạ mà nứt một mảng lớn, chấn động ngã nhào trên mặt đất, phát ra tiếng động thật lớn.

Mấy ngự y còn lại đều hoảng sợ nhìn Từ Dạ đang nổi giận, thân thể thậm chí run nhè nhẹ.

Vị ngự y lớn tuổi cũng bị dọa sợ, bất quá hắn dù sao cũng trải qua vô số mưa gió trong Hoàng cung, biết rằng Từ Dạ bởi vì cực độ lo lắng vị cô nương này bị thương nặng, cho nên mới không khống chế được, vì thế cũng không trách, hắn mỉm cười, nhìn Từ Dạ nói:

-"Thái tử điện hạ hãy bình tĩnh, chớ vội nóng nảy, trước hết nghe thần nói xong, vị cô nương này bị lợi khí đâm trúng hậu tâm, bởi vì người động thủ độ mạnh yếu không đủ, cho nên cũng không có thương tổn đến tim, bất quá, miệng vết thương quá lớn, đã chạm tới động mạch, xuất huyết quá nhiều, tuy rằng thần đã kịp thời cho vị cô nương này ăn cố tâm đan, nhưng là, nếu tùy tiện lấy ra lợi khí, tính mạng dù sao cũng sẽ gặp nguy hiểm..."

Từ Dạ không kiên nhẫn ngắt lời hắn, tức giận nói:

-”Ngươi còn dài dòng như thế làm gì, rốt cuộc là rút hay không rút? Nếu các ngươi không cứu được nàng, thì chỉ còn đợi đầu rơi xuống đất thôi!”

Nói xong, Từ Dạ không hề nhìn về phía ngự y, mà quay đầu hướng về Diệp Lạc đang nằm yên không nhúc nhích trên giường, trong mắt cuộn cuộn đau đớn cùng hồi hận.

Từ Dạ những lời này vừa nói ra, các ngự y đứng ở bên không nhìn được khẽ run lên, chỉ cảm thấy một trận hàn khí bao trùm, giống như đầu đã muốn rời khỏi cổ.

Vị ngự y già cảm thấy người ở trên giường rất quan trọng đối với Từ Dạ, nào dám chậm trễ? Vội quay đầu nhìn tên thủ hạ đứng ngay ở một bên quát:

-”Còn đứng ý ra đó làm gì? Không mau đem kéo đến cho ta?”

Các ngự y lúc này mới như tỉnh mộng, vội vàng luống cuống tay chân bắt đầu làm việc.

Viên ngự y già tiếp nhận cái kéo, sau đó đi đến bên giường, nhẹ nhàng đem áo quần xung quanh miệng vết thương cắt bỏ, hắn không dám cắt diện tích quá lớn, chỉ là nhẹ nhàng dọc theo miệng vết thương cắt một vòng tròn, vừa vặn có thể đem lợi khí rút ra.

Sau khi hoàn thành, hắn quay đầu lên lút nhìn biểu tình của Từ Dạ, thấy sắc mặt Từ Dạ vẫn không thay đổi, thế mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó phân phó ngự y một bên mang tới thảo dược cầm máu, lại mang tới băng gạc, chờ hết thấy được sắp xếp xong xuôi, viên ngự y già mới hít sâu một hơi, biểu tình nghiêm túc nhìn Từ Dạ nói:

-”Thái tử điện hạ, thỉnh gọi một thị vệ vào, cự thân tại thời điểm rút lợi khí ra, cần một người có nội lực thâm hậu bảo vệ tâm mạch của vị cô nương này, như vậy mới bớt đi một chút hung hiểm!”

Từ Dạ bỗng nhiên ngồi xuống giường, lạnh lùng thốt:

-”Bản Thái tử đến là được!”

Viên ngự y hơi chần chừ một chút, nói:

-”Thái tử điện hạ, trăm triệu không thể, việc bảo vệ tâm mạch này, hao tổn rất nhiều công lực, người thân thể ngàn vàng, làm sao có thể tùy tiện thử nghiệm? Hay là nghe lời của cự thân, gọi một thị vệ vào cho thỏa đáng...”

Từ Dạ vẻ mặt tức giận ngắt lời:

-”Bớt nói nhảm đi, còn không mau!”

Lão thái y bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải để cho Từ Dạ nhẹ nhàng nâng Diệp Lạc dậy, vận công dùng bàn tay dán sát vào trước ngực Diệp Lạc, sau đó hắn dùng tay giữ chặt thanh chủy thủ, hít thật sâu một hơi, rồi dùng sức rút mạnh!

Khi lợi khí rút ra, Diệp Lạc phát ra một tiếng rên nhỏ, một cổ máu tươi văng mạnh lên mặt lão ngự y, lão ngự y chẳng quan tâm, vội vàng tiếp nhận thảo dược vừa được đưa tới, động tác nhanh như chớp đem miệng vết thương đang tuôn máu không ngừng bịt lại, sau đó dùng băng gạc nhanh chóng quấn lên.

Sau khi làm xong hết thấy, lão ngự y mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, xụi lơ trên ghế, sau đó hữu khí vô lực phân phó các ngự y khác đi nấu thuốc.

Hai mắt Từ Dạ nhắm nghiền, trên trán toát mồ hôi, hai tay gắt gao đặt trước ngực Diệp Lạc, không ngừng vận khí truyền vào bên trong cơ thể nàng, hao tổn chân khí, làm sắc mặt hắn thoát nhìn có vẻ tái nhợt, nhưng là, hắn cũng không dám lơ lỏng, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, phải cứu được Diệp Lạc, hắn không thể để cho nàng chết!

Không biết qua bao lâu, Từ Dạ bỗng nhiên thấy thân thể run lên bần bật, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó ngã xuống trên người Diệp Lạc, hắn là bởi vì chân khí trong người hao tổn quá độ, rốt cuộc không thể chống đỡ nổi, lão ngự y ngồi một bên vội lấy trong hòm thuốc ra một viên đan dược, đưa cho Từ Dạ, lo lắng nói:

-”Thái tử điện hạ, người không sao chứ? Hay trước về cung tạm nghỉ một lúc?”

Ăn đan dược, sắc mặt Từ Dạ mới hòa hoãn lên một chút, hắn khẽ lắc đầu, đang muốn hỏi tình hình của Diệp Lạc, bỗng nhiên một đạo âm thanh tức giận truyền đến:

-”Từ Dạ! Sao ngươi có thể đã thương nàng?”

Chương 155: Tư tâm

Edit: Muỗi Vove Từ Dạ quay đầu nhìn lại, đã thấy Du Hàn áo trắng phiêu phiêu, về mặt phần nộ nhìn hần.

Từ Dạ cũng không để ý tới Du Hàn, mà nhẹ nhàng đỡ Diệp Lạc nằm xuống, giúp nàng đắp kín chăn, rồi mới một mồi chậm rãi xuống giường, trầm mặc nhìn Du Hàn, trên mặt đau đớn không cách nào hình dung.

Vị ngự y già đột nhiên thấy xuất hiện thêm một người, hơn nữa còn là một người xa lạ trước đây chưa từng gặp qua, đối với Từ Dạ bất kính như thế, không khỏi tức giận quát:

- "Lớn mật! Ngươi là người phương nào? Dám xông loạn vào Thái y viện, còn đối với Thái tử điện hạ bất kính như thế?"

Ánh mắt Du Hàn lạnh lùng hiện lên một tia sát ý, cũng không để ý tới lão ngự y, mà trực tiếp hướng về phía Diệp Lạc nằm ở trên giường đi tới, lại bị Từ Dạ đứng ở một bên ngăn lại.

Du Hàn giận tái mặt, lạnh lùng nhìn Từ Dạ, lạnh giọng nói:

- "Từ Dạ, ta không muốn cùng ngươi động thủ, tránh ra!"

Từ Dạ vừa mất đi phần lớn chân khí, thân thể cực kỳ suy yếu, thân hình cao lớn của hần có điểm lay động, nhưng vẫn cố chống đỡ thân thể lao đảo muốn ngã, kiên quyết ngăn trước mặt Du Hàn, thanh âm lạnh lẽo nói:

- "Nàng là chính phi của bản Thái tử, ngươi không thể đụng vào nàng!"

Du Hàn cười lạnh một tiếng, giễu cợt nói:

- "Từ Dạ, chỉ sợ ngươi không có tư cách chạm vào nàng chính là ngươi!"

Từ Dạ sắc mặt đại biến, hần lao đảo lui về phía sau mấy bước, trên khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm tái nhợt, hần chỉ cảm thấy trong ngực một trận khí huyết công tâm, khỏe miệng chậm rãi chảy ra máu tươi, qua một hồi lâu, hần mới miễn cưỡng đứng vững thân thể, lấy tay lau đi tơ máu trên khóe miệng, ánh mắt kiên định lại mang theo một cổ nóng đậm bi thương, lặng yên nhìn Du Hàn nói:

- "Chuyện của bản Thái tử và nàng, cùng ngươi không quan hệ, cho dù ngươi không thừa nhận, nàng cũng là chính phi của bản Thái tử! Bản Thái tử thừa nhận, những chuyện trong quá khứ là bản Thái tử hiểu lầm nàng, nhưng là, từ nay về sau, bản Thái tử sẽ hảo hảo yêu nàng, sẽ không để cho nàng chịu bất cứ ủy khuất nào!"

Du Hàn nhìn sắc mặt Từ Dạ tái nhợt như tờ giấy, đáy mắt có một tia phức tạp, ngữ khí trào phúng nhưng lại như con dao sắc nhọn đâm từng nhát vào Từ Dạ:

- "Hảo hảo yêu nàng? Không hề bị ủy khuất? Haha! Từ Dạ! Ngươi lập tức sẽ đăng cơ làm đế, thân là Hoàng đế, hậu cung ba ngàn giai lệ, ngươi lấy cái gì để bảo hộ nàng? Ngươi căn bản cũng không có tư cách yêu nàng!"

Từ Dạ cứng người, lời nói của Du Hàn... giống như lợi kiếm đâm thẳng trái tim hần, trong lòng đau xót, đúng vậy, hần thân là Hoàng đế, hậu cung ba ngàn giai lệ, cứ cho là hần giành hết tình cảm cho nàng, thế nhưng, làm sao đủ năng lực? Nếu hần phong nàng làm hậu, chẳng khác nào đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió, nàng tính tình lạnh nhạt, làm thế nào thích hợp sinh tồn trong hậu cung đầy âm mưu quỷ kế? Nhưng là, nếu để nàng rời đi, nghĩ đến khả năng này, tim của hần, lại đau đớn như bị người ta xé rách, nàng còn mang cốt nhục của hần, hần làm sao có thể buông tay?

Từ Dạ trong mắt do dự, lại làm Du Hàn càng thêm khinh thường, hần không đợi Từ Dạ nói thêm, bỗng nhiên tung một chưởng đánh vào vai Từ Dạ, quát:

- "Tránh ra!"

Từ Dạ bởi vì cứu Diệp Lạc, đã hao tổn quá nhiều sức lực, hần vốn đã suy yếu, lại có thể lãnh thêm một chưởng của Du Hàn? Huống chi, hần căn bản không muốn tránh ra, lập tức kiên định nhận lấy, may mà, Du Hàn xuống tay không nặng, hần chẳng qua loạng choạng, lui về phía sau mấy bước, sau đó đỡ lấy thành giường, miễn cưỡng đứng vững thân thể, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bỗng nhiên ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt Du Hàn hiện lên một chút kinh ngạc, bật thốt:

- "Ngươi bị thương?"

Trên mặt Từ Dạ lộ ra một nụ cười chua xót, đang muốn nói gì, lão ngự y một bên đột nhiên chạy tới, đỡ lấy Từ Dạ, phần nộ nhìn Du Hàn, la lớn:

- "Người đâu! Có thích khách!"

Từ Dạ muốn ngăn cản cũng không kịp, lập tức một đoàn thị vệ từ ngoài cửa Thái y viện tràn vào, giống như thủy triều, nháy mắt đem Du Hàn vây vào giữa.

Lão thái y thấy thị vệ đã bao vây Du Hàn, thế mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, quát:

-“Còn không mau bắt hắn?”

Đám thị vệ nghe thấy lời nói của lão ngự y..., lại nhìn thấy trên người Từ Dạ đầy máu tươi, lúc này mới động thủ bắt lấy Du Hàn, mắt thấy một hồi tình huống căng thẳng, Từ Dạ bỗng nhiên quát:

-“Dừng tay!”

Viên ngự y khó hiểu nhìn Từ Dạ, nói:

-“Thái tử diện hạ, làm sao người có thể...”

Từ Dạ hơi thở nhiễu loạn, sắc mặt trắng bệch, tức giận quát:

-“Được rồi! Các người đều lùi lại cho ta!”

Viên ngự y do dự một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Du Hàn, thế này mới cùng đám thị vệ, ngượng ngùng lui ra ngoài.

Đợi sau khi mọi người rời khỏi, Từ Dạ mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Du Hàn, trầm giọng nói:

-“Bản Thái tử nể mặt nàng, sẽ không truy cứu người tội tự ý xông vào Hoàng cung, người đi đi!”

Du Hàn nhưng lại bất động thân sắc, lạnh lùng đứng tại chỗ, nhìn Từ Dạ, thanh âm lạnh lùng nói:

-“Hôm nay, ta nhất định phải mang nàng đi! Người bây giờ đã bị trọng thương, căn bản không phải là đối thủ của ta, đám thị vệ ngoài cửa, cũng không đáng được ta để vào mắt!”

Từ Dạ không hiểu nhìn Du Hàn, trầm mặc một hồi lâu, mới nói:

-“Nàng hiện tại bị trọng thương, chỉ có ở lại nơi này, mới có thể hảo hảo bảo hộ nàng, huống chi, nàng còn mang thai hài tử của bản Thái tử, ta sẽ không đem nàng giao cho người! Du Hàn, bất kể nàng và người rốt cuộc có quan hệ gì, ta cảnh cáo người, nàng là chính phi của bản Thái tử, người đừng mơ tưởng!”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Du Hàn lộ ra một nụ cười trào phúng, lạnh giọng nói:

-“Từ Dạ! Người đừng quên, nàng bị thương là vì người! Người còn có tư cách gì lưu nàng lại? Còn có, ta cũng cảnh cáo người, nếu muốn nàng không xảy ra chuyện gì, tốt nhất đem nàng giao cho ta! Tên lang băm kia tưởng rằng chỉ cần cầm máu là hết chuyện sao? Ta thật sự không ngờ, người lại là một người ích kỷ như thế! Ép buộc nàng ở bên cạnh người, người chỉ biết hại nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Buông tay

Edit: Bắp rang bơ Từ Dạ sắc mặt trầm xuống đang muốn phản bác lại lời của Du Hàn thì bên ngoài lúc này đột nhiên truyền tới một hồi bước chân. Một vị tổng quản thái giám thở hồng hộc tiến vào nói:

-“Nô tài đã tìm nhưng chưa thấy người, các vị đại nhân đang chờ Thái tử gia đấy ạ.”

Từ Dạ do dự một lát rồi nói với vị thái giám kia:

-“Người về nói với bọn họ lát nữa bản Thái tử sẽ ra.”

Vị tổng quản thái giám như còn muốn nói thêm gì đó nhưng khi nhìn qua bắt gặp ánh mắt của Du Hàn vẫn là nhịn xuống, đối với Từ Dạ hành lễ rồi đi ra ngoài.

Đội vị thái giám kia đi ra, Từ Dạ mặt mày âm trầm nhìn Du Hàn lạnh giọng nói:

-”Du Hàn lời người vừa nói là có ý tứ gì? Chẳng lẽ, lưu lại bên cạnh bản thái tử, bản thái tử sẽ hại nàng sao?”

Du Hàn lo lắng liếc mắt nhìn Diệp Lạc đang nằm trên giường một chút, sau đó ánh mắt rơi vào người Từ Dạ:

-”Nếu như hôm nay người cương quyết đem cung chủ ở lại trong cung, quả thực là người đang hại nàng. Từ Dạ, người còn nhớ rõ người đã cho cung chủ ăn cái gì chứ?”

Từ Dạ hơi sùng sốt, hai mắt chằm chằm nhìn vào Du Hàn lạnh lùng nói:

-”Người đây là có ý gì? Bản thái tử khi nào thì cho nàng ăn những thứ gì hả?”

Du Hàn khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh, hai mắt giống như phun ra lửa, giận quá thành cười:

-”Xem ra thái tử gia là quý nhân hay quên. Lần trước thái tử gia cương quyết cho cung chủ uống mê dược, chuyện này ngài cũng quên rồi sao?”

Từ Dạ lúc này mới nhớ tới sự việc hoa hồng xảy ra lần trước. Hắn đối với phương diện đan dược tuy rằng không hiểu biết rõ nhưng cũng biết rằng đối với thân thể mê dược kia cũng không có tác hại gì lớn. Bây giờ bị Du Hàn nhắc tới, trong lòng hắn bỗng dâng lên một cỗ áy náy nồng đậm, hắn xoay người, dùng ánh mắt tràn đầy day dứt nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Lạc, trên mặt tràn đầy hối hận. Hắn thế nào lại có khả năng thương tổn nàng? Tại thời khắc này, hắn đột nhiên đau quá, hận chính bản thân mình, căm ghét bản thân sao lại làm ra chuyện tàn nhẫn như thế với nàng?

Thế nhưng hắn thẹn với nàng là chuyện của hắn, hắn cũng không muốn cho Du Hàn biết được việc này, hắn hít một hơi thật sâu, đem tâm sự kia đè xuống, sau đó đối mặt với Du Hàn:

-”Vậy thì sao? Dược thảo kia đối với cơ thể người cũng không có tác hại lớn, không phải sao?”

Du Hàn trào phúng cười, nhàn nhạt nói:

-”Dược thảo kia quả thực đối với cơ thể người vô hại, bất quá hiện tại ăn những thứ này sau này nếu có bị trọng thương, miệng vết thương sẽ không thể khỏi hẳn, hơn nữa, người cũng sẽ mê man bất tỉnh. Trong thiên hạ, chỉ có Hàn Ngọc động trong Thủy Vân cung mới có thể khiến cung chủ hồi phục, như vậy, thái tử gia còn kiên quyết giữ cung chủ ở lại trong cung sao?”

-”Người!”

Từ Dạ nghe vậy sắc mặt đại biến, tức giận nói:

-”Lạc nhi ăn đan dược cũng đã sớm tỉnh lại, vậy rõ ràng hiệu quả của dược thảo sớm đã bị biến đổi, Lạc nhi hiện tại sao có thể xảy ra sự tình thế này? Người đây là đang đối gạt bản thái tử sao?”

Trên mặt Du Hàn còn có một cỗ nồng đậm bi thương cùng phẫn nộ, hắn lạnh lùng nhìn Từ Dạ tức giận nói:

-”Nếu người thường tình lại đương nhiên là không có việc gì, thế nhưng cung chủ vì cứu người, rơi xuống vách núi đã mất đi công lực, sau này lại mang thai, công lực lại chậm trễ không thể khôi phục, cung chủ vốn không phải người thường, mất đi công lực đối với nàng thân thể so với người thường càng thêm suy yếu. Dược thảo kia đối với người thường có lẽ không có trở ngại gì quá đáng nhưng đối với nàng thời điểm không quá ba tháng phải đem dược thảo đó giải đi. Hôm nay trọng thương tính mệnh nguy cấp một sớm một chiều người lại bởi vì chuyện riêng cá nhân kiên quyết đem cung chủ giữ lại bên người. Từ Dạ, ta thực sự muốn giết người! Nếu không phải vì cung chủ, ta đã sớm giết người!”

Từ Dạ nghe Du Hàn nói xong tâm tư giống như bị người nặng nề nện cho một cái, thân hình như chao đảo suýt nữa ngã xuống đất, nguyên lai đều là hắn, do hắn hại hắn, trong đầu hắn không khỏi hiện ra cảnh có người phụ giúp hắn đẩy lùi địch nhân, người đó đích thực là nàng, người mang tuyệt thế võ công, mà hiện tại cũng là nàng, nhưng là cứ như vậy không hề tức giận mà nằm ở trên giường, thì ra tất cả đều do lỗi của hắn. Sự tình cho tới bây giờ hắn còn có thể đem nàng giữ bên người sao? Nếu hắn vẫn cương quyết muốn giữ nàng lại, sẽ lại hại nàng! Nhưng! Hắn tình nguyện tự mình ném hết tương tư đau khổ cũng không muốn mất nàng, nếu đã không có nàng hắn tồn tại còn có ý nghĩa gì nữa?

Nghĩ tới đây, Từ Dạ chỉ cảm thấy tâm như dao cắt. Hắn thống khổ mà nhắm hai mắt.

Du Hàn nhìn Từ Dạ, trong mắt hiện lên một chút phức tạp cùng với kiên quyết, hắn đưa mắt qua một bên không hề để ý tới Từ Dạ, trực tiếp hướng về phía Diệp Lạc đi tới. Hắn nhẹ nhàng đem Diệp Lạc từ trên giường đỡ lên, tiếp đó vì nàng bắt mạch, lại từ trong ngực lấy ra một viên đan dược cho Diệp Lạc nuốt vào, lúc này mới cúi áo choàng trên người cẩn thận đem khoác lên thân thể Diệp Lạc, sau đó mới tiếp tục ôm Diệp Lạc đầu không ngoảnh lại hướng về phía cửa đi tới.

Từ Dạ nhìn bóng lưng Du Hàn ôm lấy Diệp Lạc rời khỏi, chỉ cảm thấy trong ngực một trận trống rỗng, hắn vô ý chột lóe thân ngăn cản Du Hàn tại lối đi.

Du Hàn đứng lại lạnh lùng mà nhìn hắn, trong mắt nồng đậm sát ý.

Từ Dạ ngực đau xót, hắn cố nén xúc động muốn đem Diệp Lạc từ trong tay Du Hàn đoạt lại, chậm rãi từ trong ngực lấy ra một lênh bài, thanh âm khô khốc nói:

-”Cầm lệnh bài của ta, ra khỏi cung không ai dám ngăn cản ngươi.”

Du Hàn trầm mặc nhìn Từ Dạ một lúc lâu mới chậm rãi tiếp nhận lệnh bài trong tay hắn, sau đó không nói một lời bước thẳng ra ngoài.

Từ Dạ nhìn hình bóng Du Hàn ngày một xa, một cổ tê tâm đau đớn chậm rãi tràn ngập trong lòng, hắn sẽ không vứt bỏ, hắn nhất định phải mang nàng trở lại bên người hắn, bởi vì nàng là chính phi của hắn, là hoàng hậu của hắn. Hắn nhất định sẽ không lần nữa đánh mất nàng. Hắn lao đảo lùi về phía sau vài bước, đột nhiên nện một quyền mạnh ở trên mặt bàn, chấm nhỏ trong mắt đen phun ra một cổ kiên định, gắt gao nhìn thẳng vào phương hướng Du Hàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Khóc lóc om sòm

Edit: Muỗi Vove Tây Lương quốc, tân vương đăng cơ không lâu, bách tính vẫn chìm đắm trong không khí vui sướng, mà lúc này, lại có báo cáo đem đến, càng khiến cho trăm họ nô tung. Trong thành mọi người đều phấn khích nói về đề tài này, tất cả nơi hang cùng ngõ hẻm, từ quán cách xa trăm dặm, mọi người đều bàn luận sôi nổi.

Bởi vì, quan phủ đột nhiên dán ra báo cáo, làm sáng tỏ chuyện của Thái tử phi, báo cáo nói, bởi vì Ứng vương gia cùng Hoàng hậu rắp tâm mưu hại Hoàng thượng, tranh quyền đoạt vị, mà âm mưu của bọn họ bị Thái tử phi phát hiện, vì trợ giúp tân vương đăng cơ, mới cố tình tiếp cận Ứng vương. Cuối cùng lập nhiều công lớn, nhưng bản thân cũng bị trọng thương, hiện tại đang hôn mê. Về phần mang thai, cũng là tin mừng, bởi vì đó chính là cốt nhục của tân hoàng.

Báo cáo vừa dán lên, cả kinh thành ầm ầm sóng lớn, nháy mắt, từ miệng mỗi người không còn là Thái tử phi vô liêm sỉ không biết xấu hổ nữa, mà biến thành người có cốt cách đạo đức tốt, cũng là người khiến toàn bộ con dân Tây Lương quốc kính nể nhất. Nhất thời tiếng tung hô Hoàng hậu vang lên khắp trời.

Đương nhiên, lòng người khó dò, tự nhiên vừa có hưng phấn, cũng có thương tâm, có không tin, có bán tín bán nghi, tóm lại có tất cả mọi lý luận, bất quá, đại bộ phận mọi người đều tiếp nhận sự thật này, chỉ riêng nơi nên cao hứng nhất là Diệp gia, lại đóng chặt cửa môn, trước cửa một vẻ lạnh lẽo.

Nội viện Diệp phủ, một tiếng khóc thê lương phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Diệp phu nhân quần áo hỗn độn, tóc tai bù xù từ trong phòng ngủ chạy ra, đi theo sau là hai nha hoàn của bà, hai người đang ra sức lôi kéo, bỗng nhiên vang lên một tiếng quát:

-”Phu nhân! Nàng cùng hạ nhân co kéo, còn ra thể thống gì?”

Diệp phu nhân nghe tiếng nhin không được khóc nức lên, bà tức giận đẩy hai nha hoàn ra, nghiêng ngả lao đảo chạy về phía Diệp lão gia, nức nở:

-”Lão gia, ông phải làm chủ cho ta! Trong cung truyền đến tin tức, nói Linh nhi bị hại, bây giờ còn bị đánh vào địa lao, nơi này băng thiên tuyết địa, nó nhu nhược như thế làm sao chịu được! Lão gia, ông mau cứu Linh nhi đi, nếu nó có mệnh hệ gì ta cũng không sống nổi...”

Diệp phu nhân khóc đến không phân biệt được nước mắt nước mũi.

Diệp lão gia nhíu nhíu mày, hắn nặng nề thở dài một hơi, thanh âm hòa hoãn:

-”Phu nhân, bà xem bộ dáng hiện tại của bà còn ra thể thống gì? Còn không mau đi rửa sang một chút! Về chuyện của Linh nhi, ta đã biết! Đều do lỗi của nó, nó sao có thể làm ra chuyện hồ đồ như thế được?”

Diệp phu nhân nghe xong lời của Diệp lão gia, thoáng cái tê liệt ngồi phịch trên đất, càng lớn tiếng khóc, trách móc Diệp lão gia:

-”Ta đều biết, trong lòng của ông, vẫn nhớ đến tiện nhân đó, ông là thấy có lỗi với nàng ta! Ta tại sao lại khổ thế này, ta hầu hạ ông cả đời, vì Diệp gia từ trên xuống dưới, cũng không so sánh nổi với người đàn bà quanh năm lưu lạc bên ngoài, ta đi chết cho rồi...”

Nói xong, Diệp phu nhân từ trên đất đứng lên, lao thẳng đến vách tường.

Diệp lão gia kéo bà ta, tức giận nói:

-”Đủ rồi! Hiện tại Hồng nhi đã mất, bà không thể chửi lại một chút khẩu đức sao?”

Diệp phu nhân không thuận theo, lấy tay đập mạnh vào người Diệp lão gia, kêu khóc nói:

-”Ông không có lương tâm, đã nhiều năm như vậy, tất cả mọi thứ đều do ta thu xếp? Ông đến bây giờ vẫn còn nhớ đến nàng, ông không thấy có lỗi với

ta sao? Ta vì ông khổ cực một đời, ông lại cứ nhớ mãi tiện nhân kia! Hiện tại con của nàng ta khi dễ Linh nhi, ông còn nghiêng về nàng, ta lúc đầu thật sự là mất bị mù...”

Diệp phu nhân còn đang khóc nháo đột nhiên bị một thanh âm già nua cắt đứt:

-“Các ngươi còn ở đây làm cái gì? Khóc suốt mướt như thế còn ra thể thống gì? Thật sự là làm mất mặt Diệp gia!”

Theo tiếng hét phần nộ hạ xuống, một người râu tóc đều trắng, vẻ mặt uy nghiêm đi đến.

Diệp lão gia nhìn đến người này, mặt đỏ lên, đẩy Diệp phu nhân ra, lúng túng nói:

-“Phụ thân, sao người lại tới đây?”

Vị lão nhân này đúng là Diệp phủ lão thái gia, chỉ thấy ông ta hung hăng trừng mắt nhìn Diệp lão gia, nói:

-“Tiếng khóc huyền não làm ta thấy phiền! Đây là có chuyện gì?”

Còn không chờ Diệp lão gia trả lời, Diệp phu nhân đã quỳ xuống khóc rống lên:

-“Phụ thân, người làm chủ cho con a, Linh nhi dù thế nào cũng là cháu gái của người, người không thể trơ mắt thấy chết mà không cứu được!”

Diệp lão thái gia thấy Diệp phu nhân quỳ rạp trên đất, nhịn không được nhàu mày, tức giận nói:

-“Đủ rồi! Ngươi thân là con dâu của Diệp gia ta, thất lễ như thế còn ra thể thống gì? Còn không mau đứng lên cho ta?”

Nói xong Diệp lão thái gia quay đầu nhìn Diệp lão gia đứng một bên, trầm giọng hỏi:

-“Đây là có chuyện gì?”

Diệp lão gia thở dài một hơi, nói:

-“Phụ thân, Linh nhi bởi vì ám sát Lạc nhi, bị Hoàng thượng nhốt vào trong địa lao rồi! Trong cung truyền ra tin tức, nói là chuẩn bị xử chém.”

Diệp lão thái gia nao nao, hỏi:

-“Linh nhi bị giam ở địa lao? Vậy Lạc nhi ở đâu?”

Diệp lão gia cúi đầu xuống, nói:

-“Nghe nói, Lạc nhi bị Linh nhi đâm trúng hậu tâm, hiện tại đang hôn mê, còn chưa có tỉnh.”

Diệp lão thái gia sắc mặt trầm xuống, tức giận nói:

-“Lạc nhi dù thế nào cũng là tỷ tỷ của nó! Linh nhi sao có thể hồ đồ như thế? Người như vậy, không xứng trở thành người của Diệp gia ta! Từ nay về sau, Diệp gia của ta không có hạng tôn tử như vậy! Hừ!”

Diệp lão thái gia vừa dứt lời, Diệp phu nhân hô một tiếng, khóc rống lên, bà chỉ vào Diệp lão thái gia, kêu khóc nói:

-“Phụ thân! Làm sao người có thể bắt công như thế? Cái loại tiện nhân kia là cháu gái của người, chẳng lẽ Linh nhi không phải? Làm sao người có thể nhẫn tâm nhìn Linh nhi bị ban cái chết? Phụ thân, người nghe ta hỏi một câu, ta ngày thường có điểm gì đối với người không tốt? Ta là người lưu lại hương khói cho Diệp gia, chăm lo cho Diệp gia từ trên xuống dưới, người làm sao có thể đối với hai mẹ con ta như thế...?”

Diệp lão thái gia cũng không vì thế mà thay đổi, ông ta lạnh lùng liếc nhìn Diệp phu nhân, thanh âm lạnh lùng nói:

-“Ngươi thường ngày đã làm gì, trong lòng ngươi là hiểu rõ nhất, đừng tưởng rằng ta già rồi nên hồ đồ, cái gì cũng đều không thấy, năm đó ngươi hại Tú nhi, ngươi tưởng rằng ta không biết? Nếu không phải nể mặt Hạo nhi, ta đã sớm đuổi ngươi ra khỏi Diệp phủ rồi! Nay Linh nhi phạm phải tội ác tày trời, đều do ngươi làm nương không dạy dỗ tốt!”

Tú nhi mà Diệp lão thái gia nói đến, chính là chính thất của Diệp lão gia năm đó chết sớm, Diệp gia đại phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Đại công tử Diệp Hạo

Edit: Muỗi Vove Diệp phu nhân nghe xong lời nói của Diệp lão thái gia... , không khỏi co rúm lại một chút, tiếng khóc cũng ngay lập tức ngừng lại, bà mở to hai mắt, không thể tin nhìn Diệp lão thái gia, chuyện năm đó đều nằm trong vòng bí mật, ông ta làm sao có thể biết? Không đúng, chuyện này trừ hần ra, căn bản không có đến người thứ hai biết, lão già này làm thế nào có khả năng?

Nghĩ đến đây, Diệp phu nhân trấn định trở lại, tiếp tục sụt sùi:

-“Lão gia tử, cha nói chuyện không có căn cứ nha, con từ ngày được gả vào cửa Diệp gia, vốn không làm gì có lỗi với người của Diệp gia, làm sao cha có thể nói xấu về con như vậy?”

Nói xong, Diệp phu nhân liền quay đầu nhìn về phía Diệp lão gia, khóc mắng:

-“Ông thật vô lương tâm, lão gia tử nói xấu ta như vậy, ông cũng không nói giúp ta một câu, mạng của ta thật khổ a, thật là có mắt như mù mới gả cho một người như ông...Ta...Ta đã chết cho xong...”

Diệp lão thái gia tức giận đến xanh mặt, ông cau mày, xoay người sang hướng khác, đôi vai run nhè nhẹ cho thấy nội tâm đang cực kỳ phần nộ.

Diệp lão gia khó xử nhìn thoáng qua về mặt tức giận của phụ thân, lại nhìn đến thê tử ngồi bệt trên đất khóc nháo, trong lòng càng thêm bối rối, hần trời sinh tính yếu đuối, từ nhỏ đến lớn đều e ngại sự uy nghiêm của phụ thân, nhưng là nhìn thấy thê tử khóc lóc không ngớt, lại có điểm tâm không đành lòng, nói thực một câu trong lòng hần, đối với Diệp phu nhân chỉ có mấy phần tình yêu, dù sao Diệp phu nhân chẳng những sinh cho hần một trai một gái, mà còn hầu hạ hần đã nhiều năm.

Diệp lão gia thở dài một hơi, hướng Diệp phu nhân ra hiệu, sau đó tức giận nói:

-“Bà nào loạn cái gì? Có chuyện gì, đứng lên từ từ nói, ở trước mặt cha hồ nháo như thế, bà thật sự làm mất mặt ta mất sạch! Còn không mau đứng lên hướng cha bồi tội?”

Diệp phu nhân bĩu môi, ngừng tiếng khóc, để nha hoàn nâng dậy, bất quá, bà cũng không nherượng bộ, tiếp tục ngoan cố nói:

-“Thiếp thân có cái gì sai? Ta bất kể, hôm nay ông phải cho ta một cái công đạo...Bằng không, ta liền đi tìm chết...Dù sao Linh nhi như bây giờ, ta đây làm nương sống cũng không nổi nữa...”

Diệp lão gia nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của Diệp lão thái gia, không khỏi quay đầu tức giận đối Diệp phu nhân quát:

-“Đù! Bà là muốn tức chết cha, bà mới cam tâm sao?”

Diệp phu nhân thấy Diệp lão gia quát mình, trong lòng càng buồn bực, lập tức khóc rống nói:

-“Tốt, ông bây giờ ghét bỏ ta? Ông thật không có lương tâm, chính ông suy nghĩ một chút, qua nhiều năm như vậy, mọi thứ của lão già kia một điểm ta đều chuẩn bị tốt? Hiện tại nói xấu ta, ông cũng không để ý...”

Diệp lão gia nhìn phụ thân tức giận đến run người, không khỏi mạnh tay nặng nề cho Diệp phu nhân một cái tát! Tức giận quát:

-“Tiện nhân! Ngươi cảm miệng cho ta!”

Nói xong, cũng không quản Diệp phu nhân, vội đi đến trước mặt Diệp lão thái gia, bùm một tiếng quỳ xuống, nói:

-“Cha, con bất hiếu, lão nhân gia người đứng tức giận...”

Diệp lão thái gia lấy tay che ngực, lão đảo vài bước, sắc mặt tái nhợt nhìn Diệp lão gia, qua một hồi lâu mới điều hòa được nhịp thở, nặng nề thở dài một hơi, nói:

-“Thôi, chuyện của các ngươi, ta không bao giờ quản nữa! Mắt không thấy tâm không phiền! Muốn làm gì thì làm ta sẽ không ép buộc các ngươi!”

Nói rồi, không để ý đến Diệp lão gia, vội lấy tay quản gia, chậm rãi hướng về phía hậu viện đi thẳng, bóng dáng thoạt nhìn, giấu không được vẻ thê lương.

Diệp phu nhân bị Diệp lão gia cho một bạt tai, bà sững sốt một hồi lâu, mới chỉ vào Diệp lão gia, hét lên:

-“Ông cư nhiên đánh ta, ông cái người vô lương tâm này, ông cư nhiên đánh ta...”

Nói xong, Diệp phu nhân vùng ra khỏi hai nha hoàn, bỏ nhào lên người Diệp lão gia, ra sức đánh vào người ông, vừa đánh vừa gào khóc:

-“Ta không muốn sống...Ta không muốn sống...Đồ vô lương tâm...Sao ông có thể đánh ta...”

Diệp lão gia nhìn bóng lưng phụ thân rời xa, kinh ngạc đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích tùy ý để Diệp phu nhân đánh mình, hai mắt không khỏi chảy ra

hai dòng nước mắt, qua một hồi lâu, mới đem Diệp phu nhân đẩy ngã trên mặt đất, sau đó lặng yên xoay người hướng thư phòng đi đến.

Mà Diệp phu nhân một người luôn luôn kiêu ngạo, gả vào Diệp phủ nhiều năm, Diệp lão gia cho tới bây giờ đối với bà đều nhắm mắt nghe theo, giờ phút này đột nhiên đối xử với bà như thế, bà như thế nào có thể bỏ qua? Bà lồm cồm bò dậy, kéo rách áo Diệp lão gia, không cho ông rời đi.

Ngay tại thời điểm hai người lôi lôi kéo kéo, bỗng nhiên một thanh âm truyền đến:

-“Cha, nương, hai người đang làm cái gì? Tại sao có thể như vậy?”

Một nam tử áo lam khôi ngô tuấn tú, đang đứng ở lối vào, thần sắc nghi ngờ nhìn Diệp lão gia và Diệp phu nhân.

Diệp lão gia cùng Diệp phu nhân nghe thấy, đồng thời cả kinh, động tác ngay lập tức ngừng lại, Diệp phu nhân rời khỏi Diệp lão gia chạy tới bỏ nhào vào ngực người mới tới, khóc rống nói:

-“Hạo nhi, nương mạng thật khổ a, nương không muốn sống nữa...”

Vị mỹ nam tử này chính là Diệp gia đại công tử, Diệp Hạo, hần nhẹ nhàng nâng Diệp phu nhân khóc không thành tiếng dậy, nói:

-“Nương, người đứng khóc nữa, chuyện gì xảy ra vậy? Nương cùng cha đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp phu nhân nghẹn ngào nói:

-“Hạo nhi...”

Lời của nàng còn chưa nói ra, đã bị Diệp lão gia găm lên một tiếng cắt đứt:

-“Đủ! Nếu ngươi không muốn ta hưu ngươi, thì lập tức rút về phòng ngay cho ta!”

Nói xong, Diệp lão gia liếc mắt nhìn về mặt kính bạc của Diệp Hạo, thần nhiên nói:

-“Hạo nhi, con theo phụ thân đến thư phòng, phụ thân có chuyện cần bàn với con!”

Nói xong, Diệp lão gia cũng không quay đầu mà nhanh chóng rời đi.

Diệp phu nhân bị lời nói của Diệp lão gia dọa sợ đến ngây người! Bà ngừng khóc nháo, qua một hồi lâu, mới ô lên một tiếng, ngồi bệt xuống mặt đất:

-“Hạo nhi... Con nghe rồi đó... Cái người không có lương tâm kia muốn hưu ta...”

Diệp Hạo nhẹ nhàng nâng Diệp phu nhân dậy, an ủi:

-“Nương, cha chỉ là đang sinh khí, người cũng đừng tưởng thật. Về phòng trước nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong, quay đầu hướng hai nha hoàn bên cạnh phân phó:

-“Đông Mai, dìu phu nhân trở về phòng!”

Đông Mai nhu thuận đỡ lấy Diệp phu nhân, sau đó chậm rãi dìu bà trở về phòng, mãi cho đến khi thân ảnh của Diệp phu nhân và Đông Mai biến mất, Diệp Hạo mới nhú mày, hướng thư phòng đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Chuyện cũ

Edit: Muỗi Vove Trong thư phòng, Diệp lão gia ngồi ở ghế trên, mày nhíu chặt, xem sách trên bàn có vẻ chăm chú, tay cầm một chén trà, suy nghĩ thất thần, trong đầu hần, bỗng nhiên hiện lên một dung nhan mềm mại, hần từng nhớ rõ, nàng là nữ tử u nhã như hoa lan, trong tay phụng một chén trà, cười nhẹ nhàng đi về phía hần, ôn nhu nói cho hần biết, đây là nàng dùng hàn ngọc khó gặp chạm thành chén trà, dùng chén này pha trà hương khí nồng đậm, hương vị thơm ngọt.

Thế nhưng, tại thời điểm đó, trong đầu hần chỉ có suy nghĩ làm sao bố trí ổn thỏa cho Diệp phu nhân đang mang thai, khi đó, hần còn trẻ, Diệp phu nhân còn là một trong các hoa khôi xinh đẹp nhất kinh thành chỉ bán nghệ không bán thân, trong đông đảo nhưng nam nhân muốn có nàng, Diệp phu nhân lại

chọn trứng hần, bởi vì, hần là đại công tử Diệp gia đại phú bậc nhất kinh thành!

Khi hần còn trẻ, thường thường lưu luyện nơi bướm hoa, làm sao có thể không bị vẻ xinh đẹp của Diệp phu nhân mê hoặc? Đối mặt với sắc đẹp, hần đã sớm quên người vợ cả nhu mì trong nhà, cũng là nữ tử đối với hần tình sâu như biển.

Một đêm say rượu phong lưu, vốn tưởng rằng bất quá là hoa trong kiếng trắng trong nước, không ngờ rằng, Diệp phu nhân lại hoài mang hài tử của hần, cốt nhục của Diệp gia. Mà hần, sau khi biết tin tức này, lại mừng rỡ như điên.

Vợ cả của hần, từ nhỏ đã được ấn định hôn nhân với hần, là phụ thân vì hần tác chủ thú nữ nhân, là một nữ tử luôn theo khuôn phép cũ, ngay cả dung mạo cũng bình thường không có gì đặc biệt, nàng là nữ tử thanh nhã như hoa lan, là nữ nhân hần đã từng yêu, mà nàng, vì hần, cam tâm tình nguyện gả cho hần làm thiếp.

Nhưng là, cho dù đã từng có thâm tình, đối mặt với vẻ kiều mị của Diệp phu nhân, hết thảy đều tan thành mây khói, trong lòng hần không còn tồn tại nữ tử thanh nhã như hoa lan kia nữa, nàng thân nhiên đối mặt với sự lạnh nhạt của hần, trong lòng hần cũng không cho rằng nàng chịu bất cứ ủy khuất gì, tim của hần đã bị vẻ đẹp động lòng người của Diệp phu nhân chiếm cứ.

Cho nên, sau khi Diệp phu nhân mang thai, hần không nhìn đến người thương tâm đến chết trước mắt, bất chấp đem Diệp phu nhân cưới vào phủ. Hết thảy đều rất thuận lợi, nửa năm sau, Diệp phu nhân sinh ra Diệp Hạo. Mà hần cũng không có nghĩ đến là, Hồng nhi cũng mang thai, sau khi nàng mang thai, trong lòng hần có điểm hồ thẹn, cũng không vắng vẻ nàng nữa, đối với nàng ôn nhu hơn rất nhiều.

Nhưng là, ngay sau khi nàng sinh, không hiểu sao lại trúng độc, tuy rằng mẹ tròn con vuông, mà Diệp Lạc bởi vì sinh non, thân thể cực kỳ suy yếu. Trong lòng hần đối với nàng lại càng thêm áy náy, hần lại không thể có lỗi với Diệp phu nhân, cho nên thường do dự, đứng giữa hai nữ nhân luôn lưỡng lự chân chừ, có lẽ, thông tuệ như nàng, sớm đã nhìn ra tâm sự của hần, nàng thông minh lấy nữ nhi thân thể yếu ớt, cần ra bên ngoài tỉnh dưỡng làm cái gì, mà mang theo nữ nhi rời khỏi Diệp phủ, ly khai hần.

Ngày nàng đi, trời lúc đó mưa, hần muốn ra tiễn nàng, nhưng lại bị Diệp phu nhân cuốn lấy không thoát được, chờ hần ra khỏi phòng Diệp phu nhân thì nàng đã sớm rời đi, ở cửa Diệp phủ, chỉ còn dấu vết xe ngựa rõ ràng hướng về phương xa, không còn thân ảnh lạnh nhạt nhu nhược của nàng nữa.

Nàng rời đi, trong lòng hần có điểm mất mát, thế nhưng theo thời gian trôi qua, sau khi Diệp Linh ra đời, hần cũng dần dần quên đi nữ nhân đối với hần tình sâu như biển, thời điểm lễ mừng năm mới, nàng mang theo nữ nhi trở lại, phía sau, Diệp Lạc đã được năm tuổi rồi, hần nhiều năm không nhìn thấy nàng, trong mắt đã không còn nhu tình ngày xưa, hần nhìn thoáng qua Diệp Lạc năm tuổi, chỉ cảm thấy Diệp Lạc xấu xí vô cùng, cảm thấy đối với mẹ con hai người lại càng thêm vài phần lạnh nhạt.

Nhưng thật ra phụ thân của hần, đối với cháu gái nhiều năm không gặp, vẫn khen ngợi không ngừng, phụ thân trong lòng rất thích Diệp Lạc, hần biết, nhưng là, hần nhìn đến Diệp Linh mới bốn tuổi đã có bộ dáng của một nữ nhân, nhìn lại Diệp Lạc xấu xí mà trầm tĩnh, đối với hai nữ nhi này, hần càng thiên vị Diệp Linh nghịch ngợm hơn, nguyên nhân có lẽ là Diệp Linh suốt ngày ở bên cạnh hần, hơn nữa, ba đứa nhỏ, cũng chỉ có Diệp Linh cùng hần có vài phần tương tự.

Hần vắng vẻ, làm đôi mắt sáng u buồn của nàng càng đượm vẻ ưu thương, nàng thoát nhìn tiêu tụy đi không ít, hơn nữa, bởi vì hần thiên vị, Diệp phu nhân bắt đầu đối với nàng khó dễ, hần biết rõ tất cả đều không phải lỗi của nàng, lại bởi vì dung túng Diệp phu nhân, mà quát tháo nàng, rốt cuộc, nàng lại lần nữa rời đi, số lần quay về Diệp phủ càng ngày càng ít.

Một lần cuối cùng, là thọ yến của phụ thân, nàng chưa có trở về, chỉ có Diệp Lạc một mình trở lại, lúc này, hần mới biết, nàng đã mất rồi, nữ nhân u nhã như hoa lan kia đã không còn nữa. Biết được tin nàng qua đời, tim của hần cơ hồ có cảm giác đau đớn, nhưng là, hần đã già, hần không muốn vì nàng, mà cùng Diệp phu nhân khắc khẩu, hần mệt mỏi, hần trầm nghĩ, muốn một nhà an ổn. Cho nên, khi Diệp phu nhân khóc náo, hần hạ quyết tâm, không đi thấp cho nàng một nén hương, cũng không đi xem phần mộ của nàng.

//Độc chương này thương mẹ Lạc tỷ dễ sợ, ở đâu ra ông bố nhu nhược đến mức này chứ.hức hức, đến cuối cùng Lạc tỷ không đến nhận cha cho biết mặt//

Một giọt nước mắt, lặng lẽ chảy xuống trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của hần, hần dùng tay khẽ lau đi, cảm lấy chén ngọc trên thư án, nhẹ nhàng mân mê trong lòng bàn tay, hương trà thảo nhiên truyền đến, hần hoảng hốt, ngỡ như bắt gặp nàng ôn nhu nhìn hần, trên khuôn mặt xinh đẹp thảo nhiên tươi cười.

Cửa thư phòng không tiếng động bị đẩy ra, Diệp Hạo một thân áo lam nhạt, nhẹ nhàng đi vào, hần đi đến trước mặt Diệp lão gia ngồi xuống, nhìn thoáng qua chén ngọc trong tay Diệp lão gia, nói:

-“Cha, người cùng nương xảy ra chuyện gì? Nương vì sao thương tâm như vậy?”

Thanh âm của Diệp Hạo cắt đứt trầm tư của Diệp lão gia, ánh mắt đục ngầu dừng lại trên khuôn mặt tuấn mỹ của Diệp Hạo, Diệp Hạo là trưởng tử của hần, bộ dạng của nó cùng với hần không có nửa phần tương tự, dung nhan kia quá mức tuấn mỹ, ngược lại cùng Diệp phu nhân có ba phần rất giống, bất quá, điều làm hần vui mừng nhất là, Diệp Hạo tính tình tao nhã, nhưng không yếu đuối như hần, ở trên thường trường càng mạnh mẽ quyết liệt, hiện tại, toàn bộ chuyện buồn bã của Diệp phủ, đều do một tay Diệp Hạo quản lý.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Tình cảm cảm kị

Edit: Muối Vove Diệp Hạo thấy phụ thân kinh ngạc nhìn mình, cũng không lên tiếng, không khỏi có điểm nghi hoặc hỏi:

-”Cha? Người làm sao vậy? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Diệp lão gia thở dài một hơi, nhìn Diệp Hạo, chậm rãi nói:

-”Hạo nhi, con đã trở về, Diêm thành bên kia buôn bán thế nào? Đều chuẩn bị tốt rồi sao?”

Diệp Hạo nhú nhú mày, nói:

-”Cũng gần như thế, qua giai đoạn này, con sẽ đến Diêm thành xem xét, điều chỉnh giá cả, hẳn là không có vấn đề gì.”

Diệp lão gia khẽ gật đầu, trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên nói:

-”Hạo nhi, con mấy ngày này, đừng rời khỏi kinh thành, Linh nhi trong cung xảy ra chuyện, con và Hoàng thượng luôn luôn giao hảo, xem có thể hay không đi cầu hãn giờ tay đánh khẽ, làm cho hãn đừng làm khó xử Linh nhi...”

Diệp Hạo hơi sững sờ, ngắt lời Diệp lão gia:

-”Cha, Linh nhi trong cung không phải rất tốt sao? Nó xảy ra chuyện gì?”

Diệp Hạo bởi vì quản lý chuyện làm ăn của Diệp phủ, luôn luôn rời khỏi kinh thành, hẳn chỉ biết là, Từ Dạ đã đăng cơ làm đế, chuyện khác, hẳn cũng không biết đến.

Hơn nữa, Từ Dạ đối với Linh nhi sủng ái có thừa, cho nên hẳn chưa bao giờ lo lắng cho Linh nhi, ngược lại nhìn thấy Từ Dạ có vẻ vắng vẻ Diệp Lạc, làm hẳn có điểm lo lắng. Đối với vị muội muội có dung mạo xấu xí, một năm cũng không gặp qua được bao lần, trong lòng hẳn luôn có một cảm giác vương vấn.

Diệp lão gia nặng nề thở dài một hơi, nói:

-”Hạo nhi, trong cung truyền đến tin tức, Linh nhi hiện tại bị Hoàng thượng nhốt ở trong địa lao, còn nói, chờ sau khi tra hỏi sẽ xử chém...”

Diệp Hạo trong lòng chợt động, không đợi Diệp lão gia nói tiếp, vội ngắt lời hỏi:

-”Cha, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Linh nhi đang êm đang đẹp, tại sao đột nhiên bị Từ Dạ...Hoàng thượng nhốt vào trong địa lao? Hoàng thượng không phải rất sủng ái Linh nhi sao?”

Diệp lão gia vẻ mặt bi thương đem chén ngọc đặt lại trên thư án, chậm rãi nói:

-”Đều tại ta và nương của con quá chiều nó, nên mới khiến cho nó gây ra đại họa...”

Nói tới đây Diệp lão gia dừng một chút, lại tiếp tục nói:

-”Hạo nhi, Linh nhi thật sự là hồ đồ a, nó làm sao có thể động thủ với Lạc nhi? Nó trước mặt Hoàng thượng, lại to gan làm ra chuyện đó, người nói, Hoàng thượng có thể không giận dữ sao?”

Diệp Hạo sững sờ từ trên ghế đứng dậy, kêu lên thất thanh:

-”Cái gì? Nó làm sao có thể hồ đồ như thế?”

Diệp lão gia thở dài, hai mắt uể oải nhắm lại, thanh âm trầm đầy một nỗi rã rời:

-”Hạo nhi, con và Hoàng thượng là chỗ quen biết cũ, con có thể bớt chút thời gian tiến cung xem thử, Linh nhi cuối cùng cũng là muội muội của con, cho dù có đem nó trục xuất khỏi cung, Diệp gia chúng ta, cũng có thể nuôi nó cả đời...”

Diệp Hạo bình tĩnh lại, hẳn chậm rãi ngồi trở lại trên ghế, trầm mặc một hồi, đột nhiên nói:

-”Cha, nàg thế nào?”

Diệp lão gia biết Diệp Hạo đang hỏi đến Diệp Lạc, qua một hồi lâu, mới chậm rãi nói:

-”Trong cung cũng không có bất cứ tin tức nào liên quan đến nó truyền đến, bất quá, quan phủ dân bố cáo, làm sáng tỏ một số chuyện ồn ào thời gian trước, chỉ nói bản thân Lạc nhi bị trọng thương, hiện tại đang hôn mê, còn chưa có tỉnh lại.”

Diệp Hạo trầm ngâm nửa ngày, bỗng nhiên đứng lên, hướng Diệp lão gia nói:

-”Cha, Linh nhi xảy ra chuyện, nương tâm tình không tốt, người nên nhường nhịn một chút, tính tình của nương, cha hẳn quá rõ, nương náo loạn qua, sẽ không gây chuyện gì nữa! Đúng rồi, cha, bây giờ con sẽ tiến cung, đến gặp Hoàng thượng, người và nương trước không nên suy nghĩ quá nhiều, chờ con tiến cung tìm hiểu tin tức về rồi nói sau.”

Nói xong, Diệp Hạo cũng không đợi Diệp lão gia trả lời, đứng lên, rời khỏi thư phòng.

Một chiếc xe ngựa xa hoa, chậm rãi hướng Hoàng cung chạy tới, Diệp Hạo lẳng lặng ngồi trong xe ngựa, nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe không ngừng thay đổi, trên khuôn mặt tuấn mỹ có một vẻ u sầu.

Hai tay của hắn, không tự chủ siết chặt, nàng vẫn khỏe chứ? Còn nhớ rõ khi còn nhỏ, ở thời điểm tân niên, hắn lần đầu tiên nhìn thấy nàng, bởi vì nàng dung mạo xấu xí, hắn liền cùng Diệp Linh làm nhiều trò trêu chọc nàng, khi hắn đoạt lấy ngọc bội trên cổ nàng, ném vào ao nước trong hoa viên Diệp phủ, lại bị những giọt nước mắt trong suốt trên khuôn mặt nàng làm cho ngây người, hắn thấy nàng liễu lĩnh nhảy vào trong ao, đây chính là một cái ao sâu đến hai mét a, nàng không biết bơi, lại chỉ vì một cái ngọc bội không chút do dự nhảy xuống.

Trải qua lần đó, hắn không khi dễ nàng nữa, hắn bắt đầu phát hiện, hắn dần dần chờ mong năm mới đến, bởi vì chỉ khi năm mới đến, hắn mới có thể nhìn thấy nàng!

Ngay từ đầu, hắn cũng không biết vì sao mình muốn gặp nàng, thế rồi, khi dần dần lớn lên, hắn mới phát hiện, kỳ thật, loại tưởng niệm này, chính là cảm giác yêu một người, nhưng là, nàng là muội muội của hắn, hắn làm sao có thể đối với nàng tồn tại loại tâm tư như thế?

Hắn thích nàng, đó là một loại cảm kị, bị người đời khinh thường. Hắn biết điều này, cho nên, hắn mới cố gắng đè nén tình cảm của mình, vì không muốn Diệp Linh ghen ghét nàng, hắn thậm chí không dám đối với nàng lộ ra nửa điểm quan tâm, hắn chỉ cần lặng yên, đứng xa xa nhìn nàng, như vậy cũng đã đủ hài lòng!

//Điểm này có vẻ giống Diệp lão gia rồi...haizza//

Hoàng cung, đã xuất hiện trong tầm mắt hắn, nhìn đến cung điện cao lớn, Diệp Hạo chỉ cảm thấy một trận chói mắt, ở sâu trong nội tâm mơ hồ có cảm giác đau đớn, nàng, hiện tại vẫn tốt chứ? Linh nhi nhất định đã thương nàng rất nặng rồi? Nếu không, nàng bây giờ vì sao vẫn còn hôn mê bất tỉnh?

Xe ngựa dừng ở cửa cung, thanh âm của xa phu, cắt đứt trầm tư của Diệp Hạo:

-”Đại thiếu gia, đã đến!”

Diệp Hạo hít thật sâu một hơi, đem tất cả tâm sự toàn bộ giấu kín, sau đó vén rèm xe, chậm rãi xuống xe ngựa.

Xa phu đưa xe ngựa quay đầu, sau đó nhảy xuống xe ngựa, hướng Diệp Hạo hỏi:

-”Đại thiếu gia, nô tài ở nơi này chờ người sao?”

Diệp Hạo trầm tư một chút, thản nhiên nói:

-”Không cần, người trước cứ hồi phủ đi!”

Nói xong, không hề để ý đến xa phu, hướng cửa Hoàng cung đi nhanh đến.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Người trong bức họa

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

Từ Dạ mặt không biểu cảm, lẳng lặng ngồi sau thư án, một thân hoàng bào bao lấy thân hình cao lớn rắn rỏi hiện ra so với bình thường càng thêm khí thế, cũng vì thế những đường nét trên khuôn mặt càng lộ rõ vẻ tuấn tú, làm tăng thêm khí thế bậc vương giả.

Diệp Hạo một thân y phục màu lam đơn giản lẳng lặng đứng đối diện trước mặt hắn, trên thư án có chằm một lư hương, mùi thơm nhàn nhạt lượn lơ quanh

quần làm cho mọi người cảm thấy tâm hồn thanh thản. Một chén trà xanh còn nóng đang bốc hơi lờ mờ.

Hai người đánh giá nhau, trầm mặc không nói, qua một lúc lâu, Từ Dạ trên khuôn mặt tuần tú băng lãnh rốt cuộc cũng nở nụ cười, nói:

“Người chừng nào thì quay trở về?”

Ngữ khí tràn ngập vui sướng khi thấy bạn bè gặp họa.

Diệp Hạo mỉm cười lui về phía sau một bước nghiêm trang hành lễ đối với Từ Dạ:

“Thảo dân Diệp Hạo bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Từ Dạ mày kiếm khẽ nhún lại, nhẹ nhàng vỗ bờ vai Diệp Hạo cười nói:

“Khi Trẫm vẫn còn là Thái tử, không thấy ngươi nhiều lễ nghĩa như vậy? Hôm nay trái lại có quy củ không ít!”

Nụ cười sáng khoáy này, niềm vui khi gặp lại bằng hữu làm cho bầu không khí nặng nề giảm đi không ít. Diệp Hạo cũng không gượng ép bản thân mất tự nhiên, cười nói:

“Lúc ngươi đăng cơ, ta không kịp trở về, ngươi không trách ta là tốt rồi! Nay ngươi đã là Hoàng thượng, là vua của một nước, Diệp Hạo nào dám thất lễ.”

Từ Dạ phớt lờ, cười cười, nói:

“Diệp gia là phú hộ đệ nhất kinh thành, đại công tử ngươi có thể sánh ngang bằng Trẫm, tuy nói rằng thiên hạ này là của Trẫm, thế nhưng Trẫm lại bị công việc trị nước vây lấy không thể ly khai hoàng cung nửa bước, muốn ra ngoài du ngoạn đúng là lực bất tòng tâm, không giống như ngươi có thể tiêu dao?”

Diệp Hạo cười, cũng không đáp lời, ánh mắt lại bị hấp dẫn bởi bức tranh được treo phía sau Từ Dạ, chính giữa bức tranh là một bạch y nữ tử, khoe miệng hơi mang ý cười, đôi mắt sáng có thần lộ ra một chút ưu thương, làm cho kẻ khác nhìn không được bị người trong tranh hấp dẫn.

Từ Dạ chú ý tới ánh mắt của Diệp Hạo, trên gương mặt tuần mĩ của hắn có chút buồn bã, lập tức xoay người, hai mắt ngơ ngác mà lưu lại tại dung nhan khuynh thành của nữ tử trong tranh kia.

Diệp Hạo nhìn nữ tử đứng giữa bức tranh bỗng cảm thấy ánh mắt kia có chút quen thuộc, trong đầu hần mơ hồ hiện ra một cái gì đó không thể nắm bắt. Hắn nhanh chóng thu hồi tâm trạng yếu đuối, đem ánh mắt nhìn về phía Từ Dạ:

“Hoàng thượng người trong tranh này thật giống như tiên tử”.

Từ Dạ nhẹ khẽ thở dài một hơi, không hề nhìn về phía bức tranh, ân hận, đối với Diệp Hạo lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, ngữ khí có điểm kì quái nói:

“Ngươi không nhận ra nàng?”

Diệp Hạo nghe Từ Dạ nói xong không khỏi sửng sốt, hắn đem ánh mắt một lần nữa hướng về phía bức tranh treo ở trên tường, ánh mắt tinh tế đánh giá người trong tranh, càng xem hắn càng cảm thấy nữ tử đó càng quen mắt thế nhưng lại không nghĩ ra là đã gặp qua ở đâu, những chuyện gặp qua gần đây thì không thể quên được, cô gái trong bức tranh xinh đẹp như vậy, nếu có gặp qua khẳng định là sẽ có ấn tượng, thế nhưng nếu như hắn chưa từng gặp mặt, cảm giác quen thuộc trong lòng từ đâu mà có?

Nghĩ tới đây hắn thu hồi ánh mắt, có chút nghi vấn nhìn Từ Dạ, nói:

“Hoàng thượng, nàng là...”

Từ Dạ cũng không trả lời Diệp Hạo, hắn chậm rãi đến bên cửa sổ, mặt nhìn ra ngoài, qua một lúc lâu mới từ từ nói:

“Nghĩ không ra, nàng ngay cả ngươi cũng giấu diếm, bất quá cũng không thể trách nàng, nàng từ nhỏ ở ngoài, ngươi tuy rằng đúng là ca ca nàng, thế nhưng nàng cùng ngươi lại không thân thiết lắm! Diệp Hạo, nàng kì thực là muội muội ngươi, Lạc nhi!”

“Cái gì?”

Diệp Hạo kinh hãi lùi về phía sau, lại không tin tưởng nhìn về bức họa, nhìn dung nhan khuynh thành của nữ tử trong tranh, thật khó mà tin được đó lại là Diệp Lạc có dung mạo xấu xí ấy.

Hắn dời tầm nhìn lần thứ hai rơi vào đôi mắt của nữ tử trong bức tranh, ánh mắt quen thuộc kia, hắn cuối cùng cũng hiểu rõ, hắn vì sao lại cảm thấy người trong bức tranh quen thuộc như vậy, bởi vì ánh mắt của người trong tranh giống nàng. Nhưng, phải nói nữ tử trong tranh mới chân chính là nàng!

Kì thực trong quá khứ hắn vẫn luôn nghi ngờ, rõ ràng Nhị nương diện mạo vô song, cha tuy rằng không tuần mĩ nhưng cũng nho nhã, Diệp Lạc như thế nào lại có dung mạo xấu xí khó coi như thế được.

Sự việc này hẳn vẫn luôn giấu trong lòng, hôm nay nhìn thấy bức họa này, hẳn rốt cuộc cũng hiểu rõ vì cái gì nàng lại khó coi như vậy, nguyên lai là để che giấu dung mạo khuynh quốc khuynh thành kia.

Nhìn dung nhan giống như tiên tử của người trong tranh, nội tâm Diệp Hạo kích động không thôi, một lúc sau hẳn mới ổn định lại, thu hồi ánh mắt, âm thanh khàn khàn hỏi:

“Nàng sống tốt chứ?”

Từ Dạ lại lộ ra nỗi khổ trong lòng, giọng nói chua chát:

“Trẫm cũng muốn biết nàng có tốt không?”

Diệp Hạo hơi khẽ động, nói:

“Nàng không phải luôn ở trong cung sao?”

Từ Dạ lẳng lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói, hẳn không muốn trả lời Diệp Hạo. Hắn thân là Hoàng đế nhưng không có cách nào đem nàng giữ lại bên người, đối với hắn đây là một sự sỉ nhục.

Diệp Hạo vốn là người rất nhạy bén, hẳn hơi trầm ngâm, tâm tư liên sáng tỏ, hẳn không hề truy hỏi Diệp Lạc nơi nào, cũng thông minh đem những mất mát mà giấu trong đáy lòng, không nhắc lại thêm nữa, bây giờ Từ Dạ đối với hắn mà nói đã xa lạ đi rất nhiều, hẳn không thể giống như trước đây nâng cốc cười nói vui vẻ như bạn tri kỷ, bây giờ hẳn đã là vua một nước cao cao tại thượng.

Trầm mặc một lúc lâu cuối cùng thanh âm của Từ Dạ cũng chậm rãi vang lên:

“Hạo, người lần này tiến cung cũng không đơn thuần đến tụ họp cùng Trẫm chứ?”

Diệp Hạo trong mắt hiện lên một chút lưỡng lự, hẳn do dự không biết có nên đem mục đích tiến cung nói cho Từ Dạ không, bởi vì hắn vừa từ trong ánh mắt Từ Dạ nhìn về bức tranh kia thấy được Từ Dạ đối với nàng yêu sâu đậm, nếu như lời đồn trong cung là thật như vậy thì Diệp Linh làm nàng bị thương, Từ Dạ khó có thể mà bỏ qua cho Diệp Linh, thế nhưng Diệp Linh chung quy vẫn là muội muội của hắn, hẳn làm sao có thể thấy chết mà không cứu, Mặc dù trong lòng hắn cũng giống như Từ Dạ, hận nàng làm hại Diệp Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Diên

Edit: Bắp rang bơ

Nghĩ tới đây, Diệp Hạo vẫn quyết định đem mục đích tiến cung nói ra, hẳn hai tay ôm thành quyền, cử hành đại lễ, biểu tình cực kỳ thành khẩn nói:

-“Hoàng thượng, Diệp Hạo đến lần này là vì chuyện của Linh nhi, Linh nhi từ nhỏ đã được nuông chiều, phút chốc hồ đồ mới phạm phải lỗi lầm lớn như thế, mong Hoàng thượng khai ân lần này tha cho nàng một mạng.”

Mặc dù Từ Dạ đối với mục đích lần tiến cung này của Diệp Hạo sớm đã dự liệu nhưng mà nghe hắn đề cập tới Diệp Linh, vẫn không nhịn được mà biến sắc, hẳn miễn cưỡng xoay người, con ngươi nhìn chằm chằm Diệp Hạo, trầm giọng nói:

“Ngươi tiến cung gặp trẫm là vì việc này?”

Diệp Hạo trầm nghĩ không ổn, hẳn vốn lúc đầu nghĩ Từ Dạ đối với Diệp Linh chẳng qua là nhất thời nóng giận, thế nhưng trước mắt xem ra hình như không đơn giản như thế, nhìn sắc mặt Từ Dạ u ám, hẳn trong lòng có chút nguội lạnh, quả nhiên người này từng là tri kỷ của hắn nhưng mà hiện tại dù sao cũng là vua một nước, gần vua như gần cọp, những lời này quả thực không sai, chỉ là bây giờ hắn đã nói ra, gương vỡ khó lành, vẫn kiên trì nói:

“Thỉnh Hoàng thượng thứ tội, Linh nhi tuy rằng tội ác tày trời, thế nhưng thỉnh Hoàng thượng niệm tình ngày xưa mà tha nàng tội chết.”

Từ Dạ sắc mặt xám xịt, hẳn đối với Diệp Linh đúng là có tình cảm, nhưng chính tay nàng đem chùy thủ sắc nhọn đâm vào lưng Diệp Lạc, thì thứ tình cảm đó đã tan thành mây khói, nếu không phải vì Diệp Linh, hẳn sao lại có thể vì cứu Diệp Lạc mà đáp ứng để Du Hân mang nàng ra khỏi cung? Cho nên, Diệp Lạc rời khỏi hắn, đầu sở gây nên chính là Diệp Linh.

Hiện tại, hắn đăng cơ đã được một thời gian, hẳn vẫn không xuống địa lao xử phạt Diệp Linh, cũng là coi như đã nhớ đến một phần tình cảm ngày xưa, giờ Diệp Hạo đề cập, làm hắn nhớ tới chuyện hôm ấy, trong lòng càng căm phẫn.

Diệp Hạo thấy Từ Dạ sắc mặt bất thường, biết hẳn trong lòng còn tức giận Diệp Linh, bất đắc dĩ thở dài một hơi, đột nhiên quỳ trên mặt đất nói:

“Cầu Hoàng thượng nể mặt Diệp Hạo mà tha cho nàng một mạng.”

Từ Dạ sắc mặt thay đổi mấy lần, qua một lúc lâu mới dịu lại, hần nhàn nhạt nhìn Diệp Hạo một cái, âm thanh chậm chậm vang lên:

“Ngươi và trẫm từng là bạn tri kỷ, trẫm nghĩ ngươi là người thông minh, ngươi dùng tình cảm ngày xưa bức trẫm, trẫm không trách ngươi, chỉ là...”

Nói đến đây, khẩu khí Từ Dạ chợt biến, lạnh lùng nói:

“Diệp Linh lớn mật làm chuyện xằng bậy, dám đối với người trẫm yêu thương hạ độc thủ, cho nên tuy rằng trẫm có niệm tình ngày xưa thì tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, trẫm phạt nàng 100 trường, cắt danh phận sủng phi, trục xuất ra khỏi cung.”

Từ Dạ nói câu này làm Diệp Hạo trong lòng chợt nảy, trên dung nhan tuấn mĩ lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, người yêu thương? Hắn cũng yêu nàng sao? Kỳ thật đáp án này, tại lúc nàng tiến cung hắn sớm đã dự đoán được không phải sao? Tuy rằng đã che giấu dung nhan thật của chính mình, thế nhưng bất luận thế nào, nàng vĩnh viễn là một vật sáng, người nào tiếp cận nàng đều có thể dần bị nàng hấp dẫn, thì ngay cả hoàng thượng cao cao tại thượng, kiêu ngạo ngông cuồng kia cũng không ngoại lệ.

Thân phận thiên định, hắn đã định trước là ca ca của nàng, nghĩ tới đây, Diệp Hạo lần nữa thu hồi tư tâm của mình, lòng hơi nhói, nói:

“Tạ ơn Hoàng thượng khai ân!”

Từ Dạ nhìn Diệp Hạo quỳ trên mặt đất thờ dài một hơi nói:

“Miễn, ngươi đứng lên đi! Trẫm tuy rằng giờ là vua một nước, nhưng tình bằng hữu với ngươi cũng chưa từng thay đổi, vẫn có thể cùng ngươi nâng cốc như xưa, nhưng mà những chuyện mất hứng đó ngươi đừng nói nữa!”

Diệp Hạo từ trên mặt đất từ từ đứng lên, sau đó nói:

“Hoàng thượng...”

Diệp Hạo muốn nói lại thôi, chung quy vẫn là không nói gì.

Từ Dạ nhìn hắn một cái, sau đó thân nhiên ném cho Diệp Hạo một khối lệnh bài nói:

“Nàng bị trẫm nhốt trong địa lao, ngươi muốn gặp nàng thì đi ngay đi.”

Diệp Hạo tiếp nhận lệnh bài, nhìn Từ Dạ một cái, tiếp đó nói:

“Tạ Hoàng thượng.”

Địa lao

Diệp Linh y phục không chỉnh tề, tóc tai bù xù, ngồi trên mặt đất vừa bẩn, vừa loạn, nàng hai mắt dại ra, trong miệng ú ớ tự nói, một mái tóc dài hỗn độn không chịu nổi, quần áo nhiều chỗ rách nát, trên người không thiếu những vết thương do roi gây ra. Liếc mắt một cái giống như một người điên, trên người sớm không còn nhìn thấy dáng dấp quý phái ngày xưa.

Nàng bị giam ở chỗ này đã được một thời gian, mấy ngày đầu luôn gào thét, đến bây giờ lại dờ dẩn, quả thực là chịu không ít đắng cay.

Nàng từ nhỏ được nuông chiều, được người cung phụng đến tay, sao lại có thể ở nơi ngu ngốc này? Ngay từ đầu nàng còn hy vọng xa vời, một ngày Từ Dạ sẽ tự mình đem nàng ra ngoài, thế nhưng theo thời gian, một ngày lại một ngày đã qua đi, tại địa lao u ám lạnh lẽo nàng càng thêm tuyệt vọng, nàng bắt đầu không chịu được điều linh la to hy vọng có thể dẫn Từ Dạ tới, thế nhưng làm như vậy kết quả là những trận đòn roi tàn khốc. Lúc nàng ý thức được nàng đã mất đi tất cả trong quá khứ nàng lại trở thành đáng vẻ như vậy.

Địa lao truyền đến một hồi bước chân, Diệp Linh giống như đột nhiên bị làm cho tỉnh giấc nhào mạnh tới các song chắn biểu tình điên loạn mà la to:

“Từ Dạ, Từ Dạ, là chàng sao? Là chàng tới đón ta sao? Từ Dạ,... ta sai rồi... Ta về sau sẽ không dám như thế nữa... Ta không muốn bị nhốt ở chỗ này, chàng thả ta ra có được không?”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, thân hình Diệp Hạo xuất hiện tại ngục thất, hắn lảng lạng mà đứng yên tại chỗ, lạnh lẽo nhìn sự việc trước mắt, hắn gần như không nhận ra mùi vị của mình, trong lòng không khỏi đau xót, nữ nhân điên loạn này chính là muội muội cao quý mỹ lệ đó sao?

Diệp Linh ngờ ngác nhìn Diệp Hạo nửa ngày bỗng nhiên nở nụ cười ngốc nghếch, chỉ vào Diệp Hạo nói:

“Từ Dạ, ta biết... Ta biết chàng không buông ta được... Chàng vẫn còn yêu ta đúng không? Chàng hiện tại đến đem ta ra ngoài sao?”

Nói đến đây, Diệp Linh bỗng nhiên thương tâm mà khóc lên, than âm nức nở:

“Ta không muốn ở chỗ này, ta không muốn ở chỗ này, chỗ này thật đáng sợ...”

Nhìn Diệp Linh hình dáng điên loạn, Diệp Hạo thở dài một hơi, hần chậm rãi mở cánh cửa ngực thất, đem Diệp Linh ôm vào ngực nhẹ giọng nói:

“Linh nhi đừng sợ, ca ca mang ngươi về nhà.”

Diệp Linh thân thể run lên, ánh mắt thờ thẩn kia bỗng trở nên minh bạch, nàng đẩy Diệp Hạo ra, kéo lấy tóc, thanh âm thảm thiết kêu lên:

“Ta không muốn về nhà, ta không muốn về nhà, ta muốn gặp Từ Dạ, ta muốn gặp hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Thủy Vân cung

Linh sơn, xa xa nhìn lại, là một ngọn núi hiểm trở, cao thẳng trong mây, chung quanh được những ngọn núi nhỏ bao quanh, lại thêm trong núi địa thế hiểm ác đáng sợ, nên rất ít có người qua lại. Chỉ là, thỉnh thoảng ngẫu nhiên có vài người đi vào, sau khi đi ra, truyền tai với mọi người bên ngoài rằng, Linh sơn là nơi ở của các tiên tử, nơi ấy thường phát ra tiếng cười du dương như chuông bạc của người trời.

Mà, Thủy Vân cung thần bí nhất trong giang hồ, lại nằm ở chỗ sâu nhất trong Linh sơn, nơi đó phong cảnh như họa, kỳ hoa dị thảo, nhiều không đếm xuể.

Lúc này, đúng là sáng sớm, trên bầu trời vẫn còn bao phủ bởi một màn sương mờ, từng tia sáng xuyên thẳng xuống dung hòa tất cả, quần lấy chân người đi đường.

Thủy Vân cung tọa sau một vách đá, xuất hiện một nam tử vận bạch y, chỉ thấy hần tóc đen tung bay, hai hàng lông mày trong mây, dung nhan tuấn mỹ, một thân áo trắng trong sương sớm, phiêu dật như tiên, chỉ là từ người hần tản mát ra hàn ý, làm người ta chỉ có thể nhìn từ xa, không dám tới gần.

Xa xa, một đạo thân ảnh nhỏ nhắn, hướng nơi này chạy vội đến, người tới có vẻ công phu còn thấp, bước thấp bước cao, trên mặt hồng lên một mảnh, ngực đập phập phồng, cuối cùng đứng bên cạnh bạch y nam tử.

Người tới chính là Thanh nhi, bởi vì nàng vừa mới thi triển khinh công, chỉ thấy trên khuôn mặt thanh tú lấm tấm mồ hôi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có chút đỏ ửng, thoạt nhìn thật xinh đẹp động lòng người, trong tay nàng giữ chặt hộp đựng thức ăn, thở ra một hơi, nhìn vị nam tử áo trắng nói:

“Du Hàn đại ca, tiểu thư đã tỉnh chưa?”

Du Hàn thu hồi ánh mắt, liếc nhìn Thanh nhi, thần nhiên nói:

“Còn chưa có, bất quá, ta vừa mới xem mạch cho cung chủ, hôm nay hẳn là nên tỉnh.”

Thanh nhi trên mặt vui vẻ, nói:

“Vậy thì thật tốt quá! Du đại ca, huynh trước dùng bữa, ta đi xem tiểu thư một chút!”

Nói xong, liền đem hộp thức ăn trong tay để ở một bên tảng đá, xoay người hướng một cái sơn động cách đó không xa đi tới.

Trong sơn động hàng năm sương mù bao phủ, chỉ cần bước vào cửa động, sẽ cảm thấy một cỗ rét lạnh đánh úp lại, bởi vì đây là hàn ngọc động, toàn bộ động đều bị một khối hàn ngọc thật lớn bao lấy, trong động sương mù nhàn nhạt, cũng chính là hàn ngọc phát ra hàn khí.

Thanh nhi bước vào bên trong động, bị hàn khí mãnh liệt xâm nhập cơ thể, nàng co rúm lại một chút, cái sơn động này, nàng bước vào đã vô số lần, mỗi lần tiến vào, đều nhịn không được run rẩy, bởi vì hàn khí trong động xác thực quá mức mãnh liệt, người bình thường chỉ sợ không chịu đựng nổi.

Thanh nhi nắm thật chặt áo khoác trên người, sau đó bước nhanh hướng phía sâu trong động đi đến.

Chỗ sâu nhất trong hàn ngọc động, có đặt một chiếc giường hàn ngọc, đây cũng là nơi tập trung toàn bộ hàn khí của động, đám sương mù nồng đậm, cơ hồ che hết tất cả tầm nhìn.

Trên hàn ngọc sàng một người lặng yên ngủ, chỉ thấy nàng mặc y phục mỏng manh, trường bào rộng thùng thình, nằm trên hàn ngọc sàng vẫn không nhúc nhích, mái tóc đen dài óng ả, xõa qua hai bờ vai mảnh mai của nàng, làm người ta thấy kỳ quái là, tấm lưng của nàng lại phơi bày ra bên ngoài, da thịt trắng nõn, non mịn giống như trẻ sơ sinh, ở nơi này phát ra ánh sáng trong suốt.

Tiếng bước chân của Thanh nhi, từ từ hướng nơi này đi tới, bỗng nhiên, người trên giường khẽ giật mình, phát ra một tiếng kêu rất nhỏ, dần dần, nàng nhẹ nhàng động đậy, tóc đen trên mặt chảy xuống, hé ra khuôn mặt như ngọc tuyệt thế dung nhan.

Thanh nhi hiển nhiên nghe được thanh âm rất nhỏ đó, nàng chạy nhanh tới, trong miệng kêu lên:

“Tiểu thư, người đã tỉnh sao?”

Diệp Lạc chậm rãi mở hai mắt ra, còn không kịp đánh giá đang ở phương nào, lại bị một bóng người màu tím chạy tới ôm vào ngực. Nàng có điểm cứng nhắc nâng tay, nhẹ nhàng xoa lên tóc người đó, không xác định hỏi:

“Thanh nhi?”

Thanh nhi cao hứng chảy nước mắt, nàng ngẩng đầu, nhìn Diệp Lạc, vừa khóc vừa cười nói:

“Tiểu thư, người rốt cuộc tỉnh, thật sự là làm cho nô tỳ lo lắng...”

Diệp Lạc hơi nhú mày, đánh giá một chút xung quanh, nghi hoặc nói:

“Hàn Ngọc động? Thanh nhi, tại sao ta lại ở nơi này?”

Thanh nhi không chú ý đến vẻ nghi hoặc trên mặt Diệp Lạc, nghe thấy Diệp Lạc hỏi, không khỏi rơi lệ nói:

“Tiểu thư, người bị trọng thương, may mắn được Du đại ca cứu về, bằng không...”

Diệp Lạc kỳ quái nhìn Thanh nhi, nàng vươn đôi tay có chút lạnh, vì Thanh nhi lau đi nước mắt trên mặt, nghi ngờ hỏi:

“Ta bị thương? Thanh nhi, ta làm sao có thể bị thương? Ta nhớ là, Hoàng thượng tuyên ta tiến cung, sau đó...sau đó...”

Diệp Lạc đôi mi thanh tú nhíu chặt, bỗng nhiên trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra thần sắc thống khổ, nàng buông Thanh nhi, hai tay gắt gao ôm lấy đầu, thống khổ kêu lên:

” Thanh nhi...Đầu ta đau quá...”

Thanh nhi bị chuyển biến bất thành linh dọa sợ ngây người, nàng khẩn trương nhìn Diệp Lạc, lo lắng nói:

“Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Diệp Lạc sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, nàng thống khổ ôm lấy đầu, khó khăn nói:

“Thanh nhi...Đầu ta đau quá...”

Nói xong, cả người xụi lơ ngã lên giường, lại lần nữa ngất đi.

Thanh nhi sợ đến thất kinh, sững sờ hồi lâu, mới xoay người chạy nhanh ra ngoài cửa động, kêu lớn:

“Du đại ca...Huỳnh mau tới...”

Thanh nhi còn chưa có chạy ra khỏi động, đã bị Du Hàn ngăn cản, hắn nhanh chóng chế trụ tay Thanh nhi, gấp gáp hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

Thanh nhi thấy Du Hàn, trong lòng trấn tĩnh không ít, nàng vội vàng đối Du Hàn nói:

“Du đại ca, tiểu thư vừa mới tỉnh lại, nhưng là giống như đã quên mất rất nhiều chuyện, vừa mới tiểu thư đột nhiên kêu đau đầu rồi lại ngất đi...”

Nghe Thanh nhi nói, Du Hàn biểu tình sốt ruột chậm rãi lui xuống, trong mắt hắn hiện lên một chút quang mang.

Thanh nhi nhìn Du Hàn, không khỏi nóng lòng kéo ống tay áo của Du Hàn, nói:

“Du đại ca, huynh không phải nói tiểu thư không có việc gì, hôm nay sẽ tỉnh lại sao?”

Du Hàn nhẹ nhàng đem ống tay áo rút khỏi tay Thanh nhi, thanh âm hòa hoãn nói:

“Cung chủ không có việc gì, nàng chẳng qua thân thể quá hư nhược, chốc lát nữa sẽ tỉnh lại, người trước phân phó hạ nhân chuẩn bị một chút đồ ăn nhẹ, một hồi đưa tới!”

Thanh nhi nghe Du Hàn nói Diệp Lạc không có việc gì, không khỏi thở dài một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười, nàng lên tiếng, rồi xoay người rời khỏi Hàn Ngọc động.

Du Hàn nhìn bóng lưng Thanh nhi, đột nhiên khẽ thở:

“Thanh nhi! Chờ một chút!”

Thanh nhi dừng cước bộ, quay đầu không hiểu nhìn Du Hàn, hỏi:

“Du đại ca, huynh còn gì phân phó?”

Du Hàn thoáng trầm tư, đối Thanh nhi nói:

“Thanh nhi, cung chủ trọng thương, phỏng chừng đã mất trí nhớ, chờ sau khi nàng tỉnh lại, người đừng đề cập những chuyện trong cung trước mặt nàng, biết chưa? Còn có, cung chủ trước khi hôn mê, đã đáp ứng thành thân với ta, người đem tin tức này thông báo với mọi người trong Thủy Vân cung, đề các nàng chuẩn bị!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Mất trí nhớ

Edit: Muối Vove

Thanh nhi chỉ cảm thấy oanh một tiếng, tim trong nháy mắt bể thành từng mảnh, khuôn mặt tú lệ nhỏ nhắn, nháy mắt trở nên tái nhợt, qua một hồi lâu, nàng mới máy móc đối với Du Hàn gật đầu, sau đó xoay người, liền xông ra ngoài.

Du Hàn nhìn bóng lưng Thanh nhi từ từ mờ dần sau màn sương, trong đầu xẹt qua một tia nghi hoặc, nhưng rất mau bị ý niệm khác đè xuống, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, xoay người, bước nhanh vào động.

Chỗ sâu nhất trong Hàn Ngọc động, vẫn là sương khói bao quanh, Diệp Lạc lặng yên nằm trên Hàn Ngọc sàng, nàng tuy rằng quần áo đơn bạc, nhưng là, sắc mặt lại hồng nhuận như ngọc, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thật dài hơi nhếch lên, cái mũi cao thẳng, hơi thở bình ổn, ở trong hoàn cảnh rét lạnh này, hình thành từng giọt sương trắng nhỏ.

Du Hàn chậm rãi đi đến, hai tròng mắt si ngốc nhìn giai nhân đang ngủ say, không biết qua bao lâu, hắn mới từ bên cạnh ngồi xuống giường, vươn đôi tay run run, nhẹ nhàng chạm vào hai má của nàng, chậm rãi dọc theo cái trán tròn bóng, nhẹ nhàng lướt qua chiếc mũi thẳng xinh xắn, sau đó ngón tay thon dài dừng trên đôi môi mềm mại, khẽ vuốt ve.

Du Hàn động tác tràn ngập nhu tình, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào bờ môi mềm mại, qua một hồi lâu, hắn rốt cục nhìn không được cúi xuống, nhẹ nhàng che lấp bờ môi kiều diễm.

Bỗng nhiên hắn cảm giác được, nàng có chút giật mình, động tác rất nhỏ này, nhưng là không qua được mắt hắn, chỉ thấy thân thể hắn cứng nhắc, hai mắt khẩn trương nhìn về phía Diệp Lạc, thấy hai mắt nàng vẫn nhắm chặt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn Diệp Lạc ngủ say, trong mắt hắn hiện lên một chút chua xót, nàng ở trong mộng, vẫn kháng cự sự đụng chạm của hắn sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Du Hàn trầm xuống, hai tay gắt gao siết chặt, không, hắn không bao giờ cho phép mất đi nàng, hắn không muốn nhìn nàng lại vì nam nhân khác rơi lệ, nàng, chỉ có thể là của hắn, cho nên, sau khi đưa nàng về Thủy Vân cung, hắn liền cho nàng ăn một loại thảo dược làm mất đi trí nhớ, chỉ cần nàng đem chuyện trong Hoàng cung, hết thảy đều quên, như vậy nàng sẽ trở lại là một tiểu cô nương luôn ý vào hắn, nàng sẽ không nhớ rõ nam nhân đã thương tổn nàng, càng sẽ không vì hắn mà thương tâm rơi lệ.

Nhìn đến dung nhan khuynh thành nằm trên giường, trong mắt Du Hàn hiện lên một tia áy náy, hắn không nghĩ lấy phương thức như thế để có được nàng, nhưng là, nếu không làm như vậy, hắn sẽ vĩnh viễn mất đi nàng, nếu, nếu nàng về sau biết chân tướng, sẽ hận hắn hay không? Không, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không biết, Thủy Vân cung là nơi thâm sơn, Tử Dạ và nàng vĩnh viễn không có cơ hội gặp lại, mà thảo dược kia căn bản cũng không có thuốc nào chưa được, nàng như thế nào có thể nhớ lại quá khứ? Chỉ cần nàng không nhớ, nàng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Nghĩ đến đây, trong mắt Du Hàn hiện lên một tia kiên định, hắn từ trong ngực lấy ra một bình sứ màu trắng, đổ ra một viên đan dược màu đỏ, sau đó nhẹ nhàng giúp Diệp Lạc nuốt vào.

Một lúc sau, lông mi của Diệp Lạc bỗng nhiên khẽ rung động một chút, ngay sau đó, đôi mắt thu thủy chậm rãi mở ra, nàng có điểm mờ mịt đánh giá xung quanh, lại bỗng nhiên rơi vào một vòng tay ấm áp, nàng kinh ngạc quay đầu nhìn, lại phát hiện nàng đang bị Du Hàn ôm vào ngực.

Thanh âm nhu hòa của Du Hàn vang lên bên tai nàng:

“Lạc nhi, muội vẫn khỏe chứ?”

Diệp Lạc trong lòng cảm thấy kỳ quái, Du đại ca không phải luôn gọi mình là cung chủ sao? Như thế nào hôm nay đặc biệt đổi thành Lạc nhi? Hơn nữa, nàng thật sự không có thói quen cũng Du Hàn thân mật như thế này, nàng có điểm bất an cúi đầu, như thế này mới phát hiện trên người chỉ mặc áo bào

trắng mỏng manh, mà chiếc áo này lại không đủ che chắn, cả người dường như lộ ra, như ẩn như hiện.

Nàng sợ tới mức hô lên một tiếng, vội đẩy Du Hàn ra, lui vào bên trong, nháy mắt đỏ bừng mắt, nàng nhìn Du Hàn liếc mắt một cái, có điểm không vui nói:

“Du đại ca! Huynh làm sao có thể như vậy...Như vậy...”

Nói tới đây, Diệp Lạc dừng lại, cúi đầu xuống, nàng đúng là nói không nên lời, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lại hồng lên như ánh nắng chiều.

Du Hàn mỉm cười, sau đó đem áo choàng trên người cởi xuống, tiện tay ném lên giường cho Diệp Lạc, cố nín cười nói:

“Lạc nhi, thực xin lỗi.”

Diệp Lạc kéo áo choàng của Du Hàn gắt gao bao lấy thân mình, mãi cho đến khi thân thể không có một điểm lộ ra bên ngoài, lúc này mới bình tĩnh lại, nàng cố nén sự khó chịu trong lòng, nhìn Du Hàn nói:

“Du đại ca, ta tại sao lại ở chỗ này?”

Du Hàn không trả lời câu hỏi của Diệp Lạc, mà đột nhiên xoay người, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Diệp Lạc, qua một lúc lâu, mới trầm giọng nói:

“Cung chủ, muội bị thương, là ta mang muội tới đây trị thương!”

Diệp Lạc hơi sững sờ, nàng bị thương? Thế nhưng, chính nàng vì sao một chút ấn tượng cũng không có? Nàng nhớ rõ ràng nhận được mật thư Hoàng thượng đem tới, nói nàng tiền cung, nhưng là, sau đó chuyện gì cũng không nhớ được, nàng đây là bị làm sao? Nghĩ đến Hoàng thượng, Diệp Lạc không khỏi thở dài một tiếng, đối Du Hàn nói:

“Du đại ca, Thanh nhi đâu? Huynh mau gọi Thanh nhi đến đây, Hoàng thượng còn chờ ta...”

Diệp Lạc còn chưa nói xong, đôi vai đột nhiên bị Du Hàn nắm lấy, gương mặt tuấn mỹ, tiến sát gần nàng, hô hấp ấm áp, nhẹ nhàng phun lên mặt nàng, làm trong lòng nàng cảm thấy bất an, nàng phản xạ muốn đẩy Du Hàn ra, lại bị Du Hàn giữ lấy tay.

Diệp Lạc sắc mặt trầm xuống, thanh âm có điểm giận dữ nói:

“Du đại ca, huynh đang làm cái gì vậy?”

Trong mắt Du Hàn xẹt qua một tia ưu thương, hai trong mắt gắt gao nhìn thẳng Diệp Lạc, nói:

“Lạc nhi, muội hôn mê, vốn bị thương rất nặng, chẳng lẽ muội đã quên rồi sao?”

Lời nói của Du Hàn làm Diệp Lạc cảm thấy hoang mang, nàng nhất thời quên mất dãy dụa, nghi ngờ nhìn Du Hàn hỏi:

“Du đại ca, ta làm sao có thể bị thương? Huynh đang nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 165: Khó có thể chấp nhận

Edit: Muỗi Vove

Du Hàn nhẹ nhàng nắm lấy đôi vai mảnh khảnh của Diệp Lạc, khiến nàng quay mặt về phía mình, trầm giọng nói:

“Lạc nhi, muội tin tưởng ta không?”

Diệp Lạc nao nao, sau đó chậm rãi gật đầu, nàng tự nhiên là tin tưởng Du Hàn, không đơn thuần bởi vì Du Hàn cùng nàng chơi đùa từ nhỏ đến lớn, chỉ là, Du Hàn vĩnh viễn giống như một ca ca bình thường chiếu cố nàng. Nàng tin tưởng, cho dù tất cả mọi người đều lừa nàng, duy nhất, Du Hàn tuyệt đối sẽ không.

Nhận được sự xác nhận từ Diệp Lạc, Du Hàn lúc này mới nhẹ nhàng ôm Diệp Lạc vào lòng, nói:

“Lạc nhi, nếu muội tin tưởng ta, bây giờ nghe hết lời ta nói, được chứ?”

Du Hàn trầm giọng nói, có nồng đậm bức thiết.

Diệp Lạc tuy rằng không có thói quen cùng Du Hàn ôm ấp, thế nhưng, nàng cũng không có đẩy hắn ra, mà chỉ nghi ngờ nhiu nhuu mảy, lại gật gật đầu. Không biết vì sao, trong lòng nàng cảm thấy, hôm nay Du Hàn rất khác so với ngày thường, chẳng lẽ, sau khi nàng hôn mê, đã xảy ra chuyện gì sao?

Du Hàn thấy Diệp Lạc không còn dẩy dựa, khoe miệng lộ ra nụ cười ôn nhu, hắn khẽ giữ lấy thân hình yếu đuối mỏng manh của Diệp Lạc, trong mắt tràn đầy thỏa mãn chờ mong, chậm rãi nói:

“Lạc nhi, nửa năm trước, muội nhận được mật thư của Hoàng thượng, cho nên mới tiến cung, là vì chuyện đăng cơ của Thái tử, ai ngờ, muội mới ra khỏi Thủy Vân cung, đã bị người ta ám toán, muội bị trọng thương, may mắn lúc ấy ta ở cách đó không xa, đang hái thảo dược, nghe được thanh âm, mới chạy đến, đem muội cứu trở về, lúc này ta mới phát hiện muội trúng dâm độc...”

Nghe đến đó, trong lòng Diệp Lạc đột nhiên cảm thấy vô cùng bất an, nàng nhẹ nhàng đẩy Du Hàn ra, đang muốn nói chuyện, lại bị Du Hàn che kín đôi môi, thanh âm của Du Hàn tiếp tục truyền đến:

“Lạc nhi, muội trước cứ nghe ta nói hết.”

Diệp Lạc cứng ngắc thân thể, đem tất cả nghi vấn nuốt xuống, ý bảo Du Hàn nói tiếp.

Khuôn mặt tuần mỹ của Du Hàn bị bao quanh bởi hàn khí, làm người ta thấy không rõ biểu tình trên mặt hắn, thanh âm của hắn xa xôi truyền đến, trong thanh âm có một chút run run:

“Lạc nhi, sau khi biết muội trúng dâm độc, ta cố nghĩ mọi biện pháp, bức độc ra khỏi người muội, nhưng là, thủy chung vẫn không thể, mắt thấy muội sẽ... Cho nên, cho nên ta bắt đắc dĩ... Cho nên, sau khi giải hết chất độc trong người muội, trước khi hôn mê, muội đã đáp ứng ta, sau khi tỉnh lại liền cùng ta thành thân, huống chi, muội...”

Du Hàn nói đến đây, liền ngừng lại, cũng không tiếp tục nói nữa.

Sắc mặt Diệp Lạc từng điểm từng điểm trầm xuống, từ những cử chỉ khác lạ của Du Hàn, nàng cũng đoán được giữa hai người có xảy ra chuyện gì đó, chỉ là, chuyện này, làm nàng thật sự khó có thể tin.

Nàng tái nhợt nghiêm mặt, cắn chặt môi, thanh âm cực kỳ khó khăn nói:

“Huống chi cái gì? Du đại ca, huynh nói cho ta biết...”

Du Hàn trầm mặc thật lâu, rồi đột nhiên thở dài một hơi, nói:

“Lạc nhi, muội đã mang hài tử của ta...”

Diệp Lạc cắn chặt môi dưới, cơ hồ muốn đem đôi môi đỏ mọng mềm mại cắn nát, cả người không khống chế được run lên, nàng run rẩy nói:

“Đứa nhỏ...? Du đại ca...Huynh...Huynh là nói...ta có đứa nhỏ?”

Du Hàn khẽ gật đầu, nhìn thẳng vào Diệp Lạc, trong mắt tràn đầy thương yêu, nói:

“Lạc nhi...Muội sẽ trách ta sao?”

Đối mặt với tình huống bất ngờ này, Diệp Lạc cảm thấy như bị búa gõ mạnh vào đầu, trong nháy mắt không thể tiếp nhận nổi.

Ở trong lòng nàng, vẫn luôn xem Du Hàn là đại ca, hiện tại nàng hôn mê tỉnh lại, lại phát hiện, mọi thứ hết thảy đều thay đổi, nàng thậm chí còn mang thai con của hắn! Cái này bảo nàng làm sao có thể tiếp nhận? Nàng không thể nhận, nhưng là đối mặt với Du Hàn, nàng lại vô luận trách cứ hắn điều gì...Bởi vì, hắn là vì cứu nàng, nên mới bắt đắc dĩ, không phải sao?

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng lo lắng không thôi, nàng cúi đầu, thân thể run nhè nhẹ, qua một lúc lâu, mới khẽ nói:

“Du đại ca, ta không trách huynh...”

Du Hàn nghe xong lời Diệp Lạc, trong lòng vui vẻ, hắn ôm chặt lấy Diệp Lạc, hoan hỷ nói:

“Lạc nhi, muội không trách ta? Vậy là muội đáp ứng cùng ta thành thân rồi?”

Diệp Lạc chậm rãi đẩy Du Hàn ra, qua một hồi lâu mới mặt không thay đổi nói:

“Du đại ca, chuyện này huynh trước để cho ta suy nghĩ một chút, được chứ?”

Du Hàn trên khuôn mặt tuần mỹ lộ ra nụ cười ôn nhu, hắn đưa tay vuốt ve mái tóc hỗn độn của Diệp Lạc, yêu thương nói:

“Được! Để ta đi gọi Thanh nhi!”

Nói xong, Du Hàn buông Diệp Lạc, nhìn nàng mỉm cười, sau đó bước nhanh ra khỏi động.

Diệp Lạc nhìn bóng lưng của Du Hàn, chỉ thấy một cảm giác trống rỗng ập đến, nháy mắt, toàn bộ âm thanh đều biến mất, chỉ còn lại giọng nói ôn nhu nhưng lại tàn nhẫn của Du Hàn, không ngừng bên tai nàng nói, muội mang hài tử của ta, muội mang hài tử của ta...

Diệp Lạc thống khổ ôm lấy đầu, cả người như bị ném vào vực sâu không đáy, tâm từng điểm từng điểm chìm xuống, một lúc lâu Diệp Lạc chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, suy nghĩ một trận hỗn loạn, đầu óc trống rỗng, đau đớn trước nay chưa từng có phút chốc lan rộng ra từng tế bào, cho đến tứ chi bách hại, nàng làm sao có thể mang thai đứa nhỏ của Du Hàn? Nhưng là, sự thật lại như một thanh kiếm sắc bén, thẳng tắp cắm sâu vào trong lòng nàng, tàn nhẫn nói cho nàng biết, đây là sự thật, là sự thật không thể trốn tránh được!

Thân thể Diệp Lạc xụi lơ như lá rụng, bất lực ngã vào Hàn Ngọc sàng, thống khổ nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Sai chỗ

Ba tháng sau.

Trời đông giá rét, thoát cái đã dần nhường chỗ cho nắng vàng rực rỡ ngày xuân, đã không còn băng tuyết bao trùm, hết thảy cây cối dường như được hồi sinh, nháy mắt, cả vùng sơn dã được bao trùm bởi vô vàn màu sắc của hoa cỏ. Trăm hoa đua nở, không khí đậm hương hoa, thấm vào lòng người.

Thủy Vân cung.

Khác với vẻ u tĩnh vốn có, toàn bộ Thủy Vân cung một mảnh náo nhiệt, người người vui mừng hớn hở, trong sân bận rộn đi tới đi lui, mỗi người cầm trên tay một lồng đèn đỏ thắm, cùng một ít dải băng cát tường màu đỏ chót vội vàng vàng.

Hậu viện Thủy Vân cung, trên một lầu các thanh nhã, Diệp Lạc lẳng lặng đứng ở trước cửa sổ, đôi mắt sáng ngời ngác nhìn mọi người đang bận rộn, đèn lồng đỏ thắm treo ở mái hiên, thật làm đau hai mắt nàng, tay nàng không tự chủ khẽ vuốt vùng bụng đã có chút nhô lên, nàng từng nghĩ tới, không cần đứa bé này, nhưng là, đến cuối cùng lại không đành lòng, cho dù nàng không thương Du Hàn, thì đứa trẻ cũng vô tội, không phải sao?

Từ khi tỉnh lại đến bây giờ, đã muốn hơn ba tháng. Ba tháng này, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, tâm tình cũng bình tĩnh đi không ít, hiện tại đối mặt với Du Hàn, không còn xấu hổ như lúc trước nữa, dù vậy, nàng vẫn cảm thấy, nàng và Du Hàn, rốt cuộc không thể quay về quan hệ thân thiết như ngày xưa. Ba tháng, nàng cùng hắn xa lạ đi rất nhiều, hắn mặc dù vẫn thường xuyên đến thăm nàng, thế nhưng, hai người đối mặt mà không nói gì, ở trong lòng nàng, vẫn xem hắn là ca ca, một khi quan hệ này vỡ vụn, nàng thật sự không biết gọi hắn là gì.

Du Hàn yêu nàng, nàng biết. Nhưng là, hắn yêu quá nặng nề, làm nàng không thở nổi. Du Hàn trong mắt nàng, vĩnh viễn là ca ca, địa vị này, ở trong lòng nàng vĩnh viễn không thay đổi.

Nàng tin tưởng Du Hàn, tin tưởng hắn sẽ không lừa nàng, thế nhưng, lòng của nàng vì sao luôn cảm thấy hụt hẫng? Không biết vì sao, nàng luôn có một ảo giác, giống như tại lúc hôn mê, nàng đã quên mất điều gì, thế nhưng, nàng không cách nào nhớ ra được.

Nàng luôn bị những ác mộng đêm khuya làm tỉnh giấc, nàng nhìn thấy một nam nhân mặc áo bào màu tím, hắn ôm nàng vào lòng, thanh âm bi thiết mà thê lương, thế nhưng, nàng bất luận cố gắng thế nào, cũng không thể rõ ràng hắn đang nói cái gì, hơn nữa, mặt của hắn thủy chung bị một màn sương màu trắng che phủ, làm nàng không thấy rõ dung mạo của hắn.

Nhưng là, mỗi lần giật mình tỉnh giấc, tim nàng mơ hồ cảm giác đau, tại sao lại như vậy? Nam nhân thần bí này rốt cuộc là ai? Hắn vì sao luôn luôn xuất hiện trong giấc mộng của nàng?

Nghĩ tới đây, đáy lòng Diệp Lạc không hiểu sao lại đau đớn, nàng than khẽ thở ra một hơi, không nghĩ ngợi lung tung nữa, mắt lại hướng ra viện, không biết khi nào thì, trong viện đã treo từng dãy đèn lồng, còn có những dải lụa theo gió tung bay, không khí thoát nhin, một mảnh hân hoan.

Qua mấy tháng này, bụng nàng đã to lên rõ ràng, theo như lời của Du Hàn suy tính ra, nàng còn hơn hai tháng nữa là đến kỳ sinh.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Diệp Lạc không giấu nổi vẻ chua xót, ánh mắt của nàng lại dừng ở những dải lụa đỏ chót theo gió tung bay, những thứ đó, đều vì hôn lễ của nàng và Du Hàn mà chuẩn bị, bởi vì, ngày mai, chính là ngày thành thân của nàng và hắn.

Nhìn trước mắt một mảnh chói mắt, trong lòng Diệp Lạc không hề có cảm giác vui sướng, nàng nhẹ nhàng thở một hơi, xoay người, đang muốn đi nghỉ, bỗng nhiên phòng ngủ bị đẩy ra, Thanh nhi trên tay phụng một ít điểm tâm đi vào.

Diệp Lạc liếc nhìn Thanh nhi, thần nhiên nói:

“Thanh nhi, muội trước về đi, ta hiện tại ăn không vô.”

Thanh nhi yên lặng đặt điểm tâm lên bàn, sau đó cúi đầu, đứng ở một bên.

Diệp Lạc rốt cục cảm giác được Thanh nhi có điểm không đúng, nhẹ giọng hỏi:

“Thanh nhi, muội làm sao vậy?”

Thanh nhi cũng không trả lời... qua một hồi lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy mắt nàng sưng đỏ, giống như vừa mới khóc, thanh âm nghẹn ngào nói:

“Tiểu thư, nô tỳ không có việc gì, chính là vì tiểu thư mà cao hứng...”

Diệp Lạc nao nao, tiện đà đi đến bên cạnh Thanh nhi, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào lòng, nói:

“Thanh nhi ngốc, muội tưởng có thể gạt được ta sao? Nếu là cao hứng, muội làm sao phải khóc? Mau nói cho ta biết, là ai khi dễ muội?”

Nghe Diệp Lạc hỏi, trong lòng Thanh nhi càng thêm chua xót, lệ trên mặt nàng, rốt cuộc không chế không nổi, giống như hạt châu chảy xuống hai má, nàng bổ nhào vào trong lòng Diệp Lạc khóc nức nở.

Diệp Lạc lấy tay khẽ vỗ về nàng, qua thật lâu, chờ Thanh nhi dần dần bình tĩnh lại, lúc này mới nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Thanh nhi, đôi mắt thu thùy yên lặng nhìn Thanh nhi, ôn nhu hỏi:

“Thanh nhi, muội có phải hay không thích Du đại ca?”

Thanh nhi thân thể khẽ run, nàng ngẩng đầu, kinh hoàng nhìn Diệp Lạc, lắp bắp nói:

“Tiểu thư...Nô tỳ không phải...Nô tỳ không có...”

Diệp Lạc dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt Thanh nhi, nhẹ nhàng thở dài một hơi:

“Thanh nhi, muội sao không sớm nói cho ta biết?”

Thanh nhi cắn môi, nước mắt lại không kìm được chảy xuống, thanh âm nghẹn ngào:

“Tiểu thư...Đừng nói nữa...Là nô tỳ không xứng với Du đại ca...”

Diệp Lạc không nói gì, nàng yên lặng ôm lấy Thanh nhi, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng ưu thương.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Lừa gạt

Edit: Muối Vove

Màn đêm đang dần dần buông xuống, trong rừng núi, vạn vật yên tĩnh, vầng trăng treo lơ lửng trên bầu trời, gió lạnh cuốn hương hoa thoảng qua, thật khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Thủy Vân cung sớm đã lên đèn, từng vệt sáng nhỏ, từ xa nhìn lại, giống như những viên Dạ minh châu trong bóng đêm, ở nơi thâm sơn, lấp lờ chiếu sáng.

Diệp Lạc khẽ tựa mình vào trên giường, ngơ ngác nhìn vầng trăng treo ngoài cửa sổ, hé ra dung nhan tuyệt mỹ, đôi mi thanh tú hơi động, giống như đầy bụng tâm sự.

Ngày mai nàng sẽ thành thân, nhưng là, nhìn đến bộ dáng thống khổ của Thanh nhi, nàng thật vất vả hạ quyết tâm, lại bắt đầu dao động, nàng không thương Du Hàn, đáp ứng hắn thành thân chỉ bởi vì bất đắc dĩ, không giống như Thanh nhi, Thanh nhi thích hắn, nàng và Thanh nhi là tỷ muội tốt, nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn Thanh nhi thương tâm?

Thanh nhi và Du Hàn, đều là những người bạn cùng lớn lên trong Thủy Vân cung với nàng, nhiều năm như vậy, nàng cứ nhiên không phát hiện tình cảm của Thanh nhi đối với Du Hàn, là Thanh nhi che giấu quá tốt, hay vì nàng vô tâm không để ý tới? Thanh nhi đối với nàng trung thành và tận tâm, vậy mà nàng ngay cả tình cảm của Thanh nhi cũng không nhận ra, nàng thật không phải là một chủ tử tốt.

Diệp Lạc thở dài một hơi, trong đầu không khỏi lại hiện lên cảnh Thanh nhi khóc đến sưng đỏ mắt, biết được tin nàng cùng Du Hàn thành thân, Thanh nhi nhất định đã rất thương tâm? Từ sau khi nàng rời Hàn Ngọc động về Thủy Vân cung, Thanh nhi rõ ràng có điểm không bình thường, thế nhưng trước mặt

nàng cũng không bộc lộ bất luận cái gì bất mãn.

Nghĩ đến bộ dáng ảm đạm kia của Thanh nhi, Diệp Lạc không khỏi có chút đau lòng, nàng lại thở dài một hơi, có lẽ, nàng thật sự không nên đáp ứng Du Hân, cùng hắn thành thân, như vậy Thanh nhi cũng sẽ không thương tâm? Nhưng là, nếu làm như vậy, nàng sao có thể đối mặt với Du Hân cùng đứa nhỏ trong bụng?

Diệp Lạc đắm chìm trong suy nghĩ, bỗng nhiên xa xa truyền đến tiếng đao kiếm cắt đứt trầm tư của nàng, nàng có điểm nghi ngờ nhú nhú mày, lúc này, còn ai xông vào Thủy Vân cung?

Đang nghi hoặc, cửa phòng ngủ khẽ bị đẩy ra, một bạch y nữ tử đi đến, đối Diệp Lạc cung kính nói:

“Khởi bẩm cung chủ, có người xông vào Thủy Vân cung, đã bắt được.”

Diệp Lạc đôi mi thanh tú khẽ động, thần nhiên liếc nhìn vị nữ tử kia, hỏi:

“Người tới là ai? Vì sao đêm khuya xông vào Thủy Vân cung?”

Vị bạch y nữ tử hơi chần chừ một chút, sau đó nói:

“Hồi cung chủ, nàng là hữu hộ pháp Yên Đào, nàng nói muốn gặp cung chủ.”

Diệp Lạc nghe xong, không khỏi nao nao, Yên Đào? Những chuyện liên quan đến Yên Đào, là Du Hân nói cho nàng biết, Yên Đào trong lúc nàng hôn mê, một mình phản bội Thủy Vân cung, đã không biết tung tích, vì sao nay đột nhiên lại hồi cung, cũng tuyên bố muốn gặp nàng?

//Cứ tưởng Dạ ca đến, không ngờ... sự xuất hiện của Yên Đào hứa hẹn nhiều chuyện không tốt sắp xảy ra đây. Không biết Thủy Vân cung có bị hủy trong tay Yên Đào không nữa...//

Diệp Lạc hơi trầm ngâm một chút, sau đó mới lên tiếng phân phó:

“Đưa nàng đến đây!”

Lời của Diệp Lạc vừa nói ra, cửa phòng ngủ đã bị đẩy ra, Du Hân từ bên ngoài đi vào, có điểm không đồng ý liếc nhìn Diệp Lạc, trách cứ:

“Lạc nhi, muội bây giờ còn chưa hồi phục công lực, không nên đi gặp nàng, vạn nhất nàng đã thương muội, phải làm sao? Chuyện này tốt nhất vẫn nên giao cho ta giải quyết!”

Nói xong, Du Hân cũng không đợi Diệp Lạc đồng ý, quay đầu hướng nữ tử kia nói:

“Trước tiên đem nàng nhốt lại, việc này chờ đến ngày mai rồi nói sau!”

Vị nữ tử kia lên tiếng, liền xoay người đi ra ngoài.

Diệp Lạc có điểm không vui nhìn Du Hân, nói:

“Du đại ca, huynh tại sao làm như vậy? Chẳng lẽ, hiện tại ta ngay cả gặp một người cũng không thể sao?”

Nói tới đây, Diệp Lạc ngừng một chút, lại nói:

“Du đại ca, việc Yên Đào phản bội, huynh có phải hay không có cái gì giấu diếm ta?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Du Hân có điểm mất tự nhiên, hắn che giấu cười cười, đối Diệp Lạc ôn nhu nói:

“Lạc nhi, ta sao có thể giấu diếm muội đây? Chẳng lẽ, muội ngay cả ta cũng không tin tưởng sao? Hiện tại muội mang thai, vạn nhất bị thương, làm sao bây giờ? Ta đây là lo lắng cho muội, lại nói, mai là ngày vui của hai chúng ta, việc này, muội đừng quan tâm nữa!”

Diệp Lạc nhận thấy trong ánh mắt lạnh lùng của Du Hân có điểm mất tự nhiên, biểu hiện của hắn, làm trong lòng nàng sinh nghi, bất quá, Du Hân đã nói như vậy, nàng không nên dây dưa thêm nữa, trầm mặc một hồi, thở dài một hơi, nói:

“Du đại ca, huynh đã thay đổi rồi! Huynh không còn là ca ca mà ta luôn quen thuộc nữa!”

Lời nói của Diệp Lạc làm Du Hân sắc mặt đại biến, hắn lo lắng tiến lên từng bước, đem Diệp Lạc ôm vào lòng, trong miệng áp ứng nói:

“Lạc nhi, muội có biết, muội có biết, ta chưa từng muốn làm ca ca của muội...”

Thân thể Diệp Lạc cứng đờ, nàng nhẹ nhàng đẩy Du Hân ra, mặt không thay đổi nói:

“Du đại ca, huynh trước ra ngoài đi, ta nghĩ muốn yên tĩnh một chút!”

Du Hàn sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc nhìn Diệp Lạc một lúc lâu, bỗng nhiên trên mặt lộ ra một chút cười khổ, chua chát nói:

“Lạc nhi, con chúng ta sắp sinh rồi, chẳng lẽ muối vẫn không chịu tiếp nhận ta sao? Được, ta chờ muối, ta sẽ đợi đến một ngày muối tiếp nhận ta!”

Nói xong, Du Hàn xoay người, rất nhanh rời đi.

Diệp Lạc lẳng lặng nhìn bóng lưng của Du Hàn, khoe miệng lộ ra một nụ cười chua xót, tiếp nhận sao? Không, chỉ có nàng biết, đối với Du Hàn, ở trong lòng nàng vĩnh viễn chỉ có thể là ca ca!

Thai nhi trong bụng hơi động đậy, Diệp Lạc không kiềm được lấy tay khẽ vuốt ve bụng, không biết vì sao, lúc này nàng đột nhiên nhớ tới nam nhân thần bí trong mộng, nếu, nếu đứa bé này là của hắn, có lẽ vốn không có nhiều phiền não như vậy rồi!

Diệp Lạc bị ý niệm trong đầu làm cho kinh hãi, trên mặt nàng hiện lên một tia khó tin, nàng làm sao có thể đột nhiên nhớ tới hắn? Người nam nhân kia chỉ xuất hiện trong mộng, nàng căn bản không biết hắn, càng không biết, trên thế giới này, có hay không người này, nàng làm sao có thể có ý nghĩ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Gặp gỡ trong đêm

Edit: Muối Vove

Đêm khuya, Thủy Vân cung.

Một bóng người màu trắng, ở trong vườn hoa chợt lóe, rồi biến mất trong bóng đêm.

Trong góc khuất, một bạch y nữ tử, đang lẳng lặng đứng trước một gian phòng cũ nát, ngơ ngác nhìn ngọn đèn xa xa một cách xuất thần.

Bỗng nhiên một bóng người vọt ra, bạch y nữ tử còn chưa kịp phản ứng, đã bị người kia điểm huyệt, sau đó cả người tê liệt ngã xuống mặt đất.

Nurong theo ánh trăng mỏng manh, có thể thấy được, người tới một thân áo trắng, dung mạo tuấn mỹ, đúng là Du Hàn, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng đem bạch y nữ tử đang hôn mê kéo ra sau thân cây, sau đó đi vào gian phòng cũ nát.

Trong phòng chỉ đốt một ngọn đèn, ở góc tường chất đầy củi đốt, Yến Đào bị trói chặt tay chân, rúc vại trong góc, nàng hai mắt hơi nhắm, giống như đã ngủ say.

Bỗng nhiên, cửa gỗ bị đẩy ra, phát ra tiếng động, Yến Đào giật mình mở to hai mắt, nhìn người trước mặt mình, không ngạc nhiên nói:

“Là ngươi?”

Du Hàn lạnh lùng nhìn nàng, thanh âm rét lạnh nói:

“Ngươi hôm nay xông vào Thủy Vân cung, rốt cuộc có mục đích gì?”

Yến Đào lẳng lặng nhìn Du Hàn, đột nhiên mỉm cười, mĩa mai nói:

“Du hộ pháp, ngươi thật sự lo lắng ta đối với Thủy Vân cung có mục đích khác sao? Hay là, điều ngươi lo lắng căn bản không phải là cái này? Mà là sợ hãi cung chủ nhớ lại chuyện quá khứ?”

Du Hàn sắc mặt đại biến, hắn tức giận bóp lấy cổ Yến Đào, lạnh giọng nói:

“Lời này của ngươi là có ý gì?”

Yến Đào chớp mắt nhìn Du Hàn, trong mắt không có một tia sợ hãi, chậm chạp nói:

“Du hộ pháp là người thông minh, như thế nào lại nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Yến Đào? Ngày mai không phải là ngày cung chủ và Du hộ pháp thành thân sao? Du hộ pháp làm sao có thể rảnh rỗi, xuất hiện ở đây giờ này? Chẳng lẽ sợ không may gặp rủi ro, việc hôn nhân sẽ không thành được?”

Sắc mặt Du Hàn tái nhợt, nắm lấy cổ tay Yến Đào, mạnh tay siết chặt, lạnh lùng thốt:

“Rủi ro? Xem ra ngươi biết không ít, Yến Đào, ngươi là người thông minh, nếu không phải, cung chủ cũng sẽ không coi trọng ngươi, đáng tiếc, ngươi hôm nay lại làm ra những chuyện hồ đồ như thế! Ngươi cho là, ngươi trở lại Thủy Vân cung, ta sẽ để cho ngươi sống sót sao?”

Yến Đào sắc mặt không thay đổi, nàng nhìn Du Hàn, lạnh lùng nói:

“Ngươi muốn giết ta?”

Du Hàn không nói gì, cả người hần tăn mát ra sát khí, Yến Đào nói đúng, hần đêm khuya đến đây, chứng thật là là muốn giết Yến Đào.

Yến Đào bỗng nhiên cất tiếng cười to, nàng giãy dựa, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Du Hàn, nói:

“Ngươi vội vã giết ta, là vì đứa nhỏ trong bụng cung chủ căn bản không phải là của ngươi, đúng không? Nếu ta đoán không sai, hài tử kia, là của Tử Dạ! Du Hàn a Du Hàn, không thể tưởng được, ngươi cũng là một tiểu nhân giầu đồ bình leo! Vì muốn có được cung chủ, cư nhiên không tiếc nói mình là phụ thân của đứa nhỏ, hahaha...”

Du Hàn tức giận đem Yến Đào đẩy ngã trên mặt đất, trên trán nổi đầy gân xanh, hai mắt tràn đầy sát khí, lời của Yến Đào,...chợt nói trúng chỗ sâu trong nội tâm hần, hần bỗng nhiên lấy trong ngực ra một bình sứ màu trắng, trong mắt sát ý càng đậm.

Yến Đào ho nhẹ mấy tiếng, trào phúng nhìn Du Hàn, bỗng nhiên điên cuồng mà cười:

“Du Hàn, ta phát hiện, kỳ thực ngươi và ta căn bản là cùng một loại người, ngươi ngoài mặt tuy rằng thanh cao, nhưng là, trong người chảy dòng máu đề tiện hèn hạ! Ngươi biết rõ, ngươi cung chủ yêu không phải là ngươi, nhưng lại dùng thủ đoạn hèn hạ bức cung chủ đáp ứng cùng ngươi thành thân, chẳng lẽ, ngươi không nghĩ tới, một ngày nào đó, cung chủ sẽ phát hiện ra chân tướng sao? Đến lúc đó, nếu cung chủ phát hiện phụ thân của đứa nhỏ là một người khác, nàng sẽ phản ứng như thế nào? Khi nàng biết, nàng bị người thân tín nhất của mình lừa dối, nàng sẽ ra sao? Nàng nhất định sẽ sống không bằng chết, thống khổ đến chết, đúng không? Haha...”

Du Hàn sắc mặt ngày càng âm trầm, gương mặt tuấn mỹ bởi vì phẫn nộ mà có chút vẩn vèo, nặng nề cho Yến Đào một cái tát, tức giận quát:

“Câm miệng!”

Yến Đào bị hần đánh ngã xuống đất, một cổ máu tươi chậm rãi theo khóe miệng chảy xuống, nàng giãy dựa, nôn ra máu, nhìn Du Hàn, trào phúng nói:

“Như thế nào? Thẹn quá hóa giận sao? Hay là, ta vừa vặn nói trúng chỗ đau của ngươi? Haha..Du Hàn, ngươi vẫn không thừa nhận những lời ta nói là sự thật sao? Kỳ thật, ta căn bản không nghĩ vạch trần ngươi, ngươi cần gì phải như vậy vội vã giết ta? Có lẽ, ta còn có thể giúp ngươi!”

Du Hàn khinh thường liếc mắt nhìn Yến Đào, châm chọc nói:

“Giúp ta? Ngươi nói thật dễ nghe, ngươi nghĩ rằng ta không biết mục đích của ngươi? Ngươi yêu Ứng vương, không phải sao? Ngươi vì muốn có được Ứng vương, không tiếc dịch dung thành bộ dáng cung chủ, cùng Ứng vương rời khỏi kinh thành, như thế nào? Nhanh như vậy liên bại lộ thân phận sao? Ngươi vì hần, không tiếc phản bội Thủy Vân cung, phản bội cung chủ, lại bị hần không chút do dự vứt bỏ, haha...Yến Đào a Yến Đào, ngươi cho là ngươi so với ta tốt hơn sao?”

//Đúng thật là cùng một loại người, ngay cả lời nói cũng không khác là mấy...hừm//

Yến Đào sắc mặt cực kỳ khó coi, nàng trầm mặc một hồi, lạnh lùng nói:

“Đúng, ta yêu hần, vì hần, ta thậm chí không tiếc vứt bỏ hết thấy!”

Nói tới đây, Yến Đào dừng một chút, hai mắt nhìn Du Hàn nói:

“Chuyện quá khứ, ta không muốn nhắc lại, như ngươi nghĩ lấy cung chủ, ta tuyệt đối sẽ không phá hư, hơn nữa, ta còn sẽ giúp ngươi! Có lời nói của ta, tin tưởng cung chủ sẽ đối với ngươi càng thêm tin tưởng. Bất quá, ta có một điều kiện, chính là, lưu ta ở lại Thủy Vân cung!”

//Một âm mưu mới của Yến Đào đây, ta tò mò Yến Đào sẽ phá hư mọi chuyện như thế nào?//

Du Hàn trong mắt hiện lên một tia quang mang, lạnh lùng thốt:

“Ta dựa vào cái gì mà nên tin tưởng ngươi? Ta giết ngươi, chẳng phải là xong sao?”

Yến Đào khẽ cười một tiếng, nói:

“Giết ta, ít nhiều sẽ khiến cung chủ nghi ngờ, cung chủ thông minh như vậy, biết được ta bị ngươi giết ở chỗ này, nhất định sẽ hoài nghi, ngươi làm việc luôn luôn cẩn thận, như thế nào lại nghĩ không ra đạo lý này? Ngươi muốn giết ta, chẳng qua là vì bất đắc dĩ, nếu có thể, ngươi căn bản sẽ không nghĩ đến làm ra việc ngu xuẩn này, phải không, Du hộ pháp?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Nghi ngờ

Edit: Muỗi Vove

Du Hàn sắc mặt âm trầm, không nói một lời, hai mắt hấn gắt gao nhìn thẳng Yến Đào, qua một hồi lâu, mới khẽ cười một tiếng nói:

“Ngươi thực thông minh, bất quá, ngươi có nghĩ tới, nếu như ngươi chạy trốn, bị ngộ sát rồi sao? Như thế, cung chủ sẽ không đặt hoài nghi trên người ta, thế nào?”

Yến Đào nghe vậy sắc mặt đại biến, sắc mặt nàng tái nhợt nhìn Du Hàn, nàng vốn cho rằng Du Hàn sẽ không giết nàng, thế nhưng, nàng đã tính sai một nước, Du Hàn lòng dạ thâm sâu, như thế nào dễ dàng buông tha nàng? Theo như lời Du Hàn, nếu nàng chạy trốn, người trong Thủy Vân cung sẽ không lưu tình chút nào giết nàng. Diệp Lạc căn bản sẽ không hoài nghi đến Du Hàn, nàng thiên toán vạn toán, cuối cùng lại tính sai tâm cơ của Du Hàn, người này xảo trá như thế, hôm nay nhất định sẽ không buông tha cho nàng.

Du Hàn nhìn vẻ biến sắc của Yến Đào, bỗng nhiên lạnh lùng cười, nói:

“Bất quá nếu ngươi không muốn chết, hãy đáp ứng ta một điều kiện, như vậy, có lẽ ta sẽ cho ngươi một con đường sống!”

Yến Đào cắn chặt răng, nói:

“Điều kiện gì?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Du Hàn lộ ra một nụ cười tàn khốc, ngữ khí không một chút độ ấm nói:

“Từ Dạ đã biết dung mạo chân thực của cung chủ, hơn nữa, cũng đang ở khắp nơi tìm kiếm cung chủ, ta muốn ngươi dịch dung thành bộ dáng cung chủ, trở lại bên người Từ Dạ, thế nào?”

Yến Đào trong lòng run lên, hỏi:

“Ngươi muốn ta hồi cung, ở bên cạnh Từ Dạ? Vì sao?”

Du Hàn cười thành tiếng, nói:

“Ngươi nên biết ta là vì cái gì! Từ Dạ bây giờ đối với cung chủ vẫn chưa hết hi vọng, Thủy Vân cung tuy là chỗ thâm son, nhưng là, ngày khác không dám đảm bảo hẳn sẽ không tìm đến, chỉ có ngươi dịch dung trước tiến cung, mới có thể chặt đứt tâm tư của hắn!”

Yến Đào trong lòng rét lạnh, nàng không ngờ rằng Du Hàn cư nhiên đưa ra điều kiện này, hẳn là muốn lợi dụng nàng làm thế thân cho Diệp Lạc, để đạt được mục đích chân chính của hắn là Diệp Lạc, không phải sao? Nàng vừa nghĩ đến cặp mắt âm lãnh của Từ Dạ, thân thể liền không khống chế được run mình!

Du Hàn nhìn sắc mặt trắng bệch của Yến Đào, bỗng nhiên từ bình sứ màu trắng đỏ ra một viên thuốc màu đen, vươn tay nắm lấy cằm Yến Đào, cưỡng ép nàng nuốt vào, đợi sau khi viên thuốc hoàn toàn bị nuốt vào mới buông Yến Đào ra, cười lạnh một tiếng, nói:

“Loại độc này, cứ cách ba tháng sẽ phát tác một lần, nếu ngươi không muốn chết, liền ngoan ngoãn chiều theo lời ta mà làm!”

Nói đến đây, Du Hàn dừng một chút, lại nói:

“Ngươi tốt nhất không nên mưu tính tự mình giải độc, loại độc này do chính tay ta nghiên cứu, khắp thiên hạ cũng chỉ có Du Hàn ta mới có thể giải được!”

Yến Đào oán hận nhìn Du Hàn, lên tiếng nói:

“Ngươi chừng nào thì thả ta đi?”

Du Hàn chán ghét liếc nhìn nàng, thản nhiên nói:

“Gấp cái gì? Ngày mai ta tự nhiên sẽ khiến cho Lạc nhi thả ngươi! Ngươi sau khi xuống núi, ở trong trấn nhỏ chờ ta, ta tự nhiên sẽ đem cho ngươi những thứ cần thiết!”

Nói xong Du Hàn cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Bên ngoài ánh trăng như nước, cũng không có gì thay đổi, bạch y nữ tử lẳng lặng nằm yên sau bụi cây ngủ say sưa, Du Hàn đánh giá một chút xung quanh, thấy không có động tĩnh gì, liền động thủ đem bạch y nữ tử kéo ra, hắn đang muốn giải huyết đạo cho nàng, bỗng nhiên cách đó không xa một thân ảnh thật nhanh hiện lên, trong lòng Du Hàn khẽ động, bất chấp việc giải huyết đạo cho bạch y nữ tử, liền phi thân hướng bóng người kia đuổi theo.

Vòng vo một vài khúc quanh, lại mất đi tầm hơi người kia, sắc mặt Du Hàn khó coi đến cực điểm, hắn trầm ngâm trong chốc lát, sau đó xoay người, trở lại sải phòng.

Sáng sớm, Diệp Lạc mặc nhất kiện áo khoác đơn bạc, lặng yên ngồi trước bàn trang điểm, hai mắt ngơ ngác nhìn bóng người trong gương đồng đến xuất thần.

Cửa bị đẩy ra, Thanh nhi trên tay phụng một chậu nước ấm, nhẹ nhàng đi đến.

Nàng thấy Diệp Lạc thần thờ ngồi trước bàn trang điểm, liền nhẹ giọng nói:

“Tiểu thư, người nên rửa mặt chải đầu rồi!”

Diệp Lạc hơi nhú mày, xoay người lại, đôi mắt thu thủy gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt tiểu tụy của Thanh nhi, khẽ thở dài một hơi, chậm rãi nói:

“Thanh nhi, muội nói xem, ta phải cùng Du đại ca thành thân sao?”

Thanh nhi cắn chặt lấy môi dưới, cúi đầu, không nói nên lời, chỉ có thân thể run lên nhe nhẹ, tiết lộ nội tâm nàng.

Diệp Lạc nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Thanh nhi, đem nàng ôm vào trong ngực, ôn nhu nói:

“Thanh nhi, thực xin lỗi, ta cũng không nghĩ cùng Du đại ca thành thân, nhưng là... nhưng là...Ta mang hải tử của hân...”

Diệp Lạc lời còn chưa nói hết, Thanh nhi bỗng nhiên không khống chế được kêu lên:

“Không...Đứa nhỏ không phải...”

Thanh nhi nói được một nửa, bỗng nhiên giật mình bịt miệng, không nói tiếp nữa.

Diệp Lạc trong lòng nghi ngờ, hỏi tới:

“Thanh nhi, muội vừa nói cái gì? Đứa nhỏ không phải là cái gì?”

Thanh nhi che kín đôi môi, nước mắt giống như hạt châu không ngừng chảy xuống, qua một hồi lâu, mới dần dần bình tĩnh lại, nàng lau nước mắt trên mặt, cắn môi, nghẹn ngào nói:

“Nô tỳ không nói gì cả, là tiểu thư nghe lầm...”

Diệp Lạc thấy Thanh nhi thần sắc khác thường, lại càng thêm hoài nghi, nàng một phen kéo lấy Thanh nhi, hai tròng mắt gắt gao nhìn thẳng ánh mắt đang trốn tránh của Thanh nhi, chậm rãi nói:

“Thanh nhi! Nói cho ta biết, đây rốt cuộc là có chuyện gì? Đứa nhỏ trong bụng ta có phải của Du đại ca không?”

Thanh nhi vẻ mặt thống khổ, mắt nàng đỏ hồng, nghẹn ngào nói:

“Ta không biết...Ta không biết...”

Diệp Lạc nhìn phản ứng của Thanh nhi, trong lòng biết sự việc khác thường, Thanh nhi luôn không che giấu tâm sự, xem dáng vẻ nàng hiện giờ, chuyện này nhất định cùng Du Hân có quan hệ, mà nàng, chẳng qua bởi vì yêu thương Du Hân, cho nên mới che giấu giúp hân.

Nghĩ tới đây, Diệp Lạc nhẹ nhàng buông Thanh nhi ra, thở dài một hơi, nói:

“Thanh nhi, ta hỏi muội, muội có phải hay không vì chuyện này có quan hệ với Du đại ca, cho nên mới không muốn nói cho ta biết? Ta biết muội yêu Du đại ca, chẳng lẽ muội thực sự hy vọng nhìn ta cùng với Du đại ca không minh bạch như thế này mà kết hôn sao? Nếu như hiện tại muội không nói, đợi ta cùng Du đại ca thành thân, thì đã chậm!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Chất vấn

Edit: Muối Vove

Đối mặt với chất vấn của Diệp Lạc, Thanh chỉ cúi đầu, khẽ nức nở, nàng không biết mình nên làm thế nào, nàng không muốn lừa gạt tiểu thư, thế nhưng, nếu nàng nói ra chân tướng, tiểu thư biết bị Du đại ca lừa gạt, trong lòng tiểu thư sẽ cảm thấy như thế nào đây? Tiểu thư nhất định sẽ rất thống khổ, nàng lại không muốn Du đại ca hận mình, nàng cũng không hy vọng tiểu thư nhớ lại chuyện quá khứ, bởi vì nàng không muốn tiểu thư vì Từ Dạ mà thương

tâm

Nhưng là, nếu nàng không nói, tiểu thư sẽ cùng Du đại ca thành thân, vừa nghĩ tới Du đại ca thành thân, lòng của nàng liền như bị dao cắt! Nàng không muốn, thật sự không muốn!

Diệp Lạc thấy Thanh nhi trước sau vẫn do dự, liền thở dài một hơi, đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, thản nhiên nói:

“Thanh nhi, nếu muội không muốn nói, ta cũng sẽ không ép muội, chỉ là chúng ta thân như tỷ muội, muội thật sự nhẫn tâm giấu dếm ta sao? Tốt thôi, ta không hỏi nữa, muội tới giúp ta rửa mặt chải đầu, ta muốn đi thăm mẫu thân.”

Thanh nhi khẽ cắn chặt môi, chậm rãi đi đến phía sau Diệp Lạc, máy móc chải mái tóc đen óng thật dài, nội tâm bị áy náy cùng thống khổ dày vò, làm tay nàng hơi run rẩy.

Phòng ngủ nhẹ nhàng bị đẩy ra, một vị bạch y nữ tử tươi cười phụng một bộ hỷ phục đỏ chót, đi đến, đối với Diệp Lạc cười nói:

“Cung chủ, hỷ phục của người đã được bọn thuộc hạ làm xong, người xem!”

Diệp Lạc rõ ràng cảm giác được, tay Thanh nhi run lên bần bật, kéo đau tóc của nàng, mà Thanh nhi cũng không nhận ra, vẫn đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn bộ hỷ phục trên tay vị bạch y nữ tử nọ.

Diệp Lạc bất động thân sắc vuốt ve da đầu đau nhức, sau đó đối với vị bạch y nữ tử, thản nhiên nói:

“Được, người trước lui ra ngoài đi!”

Bạch y nữ tử buông hỷ phục trong tay, cười lui ra ngoài.

Diệp Lạc đi tới, nhẹ nhàng mở bộ hỷ phục ra, khẽ vuốt những hình thù tinh xảo trên đó, bỗng nhiên quay đầu mỉm cười nhìn Thanh nhi, nói:

“Thanh nhi, muội xem bộ hỷ phục này không phải rất đẹp sao?”

Thanh nhi cắn chặt môi, cổ nén ghen tuông trong lòng, máy móc gạt gạt đầu, ánh mắt sững đỏ, gắt gao nhìn chăm chú vào bộ hỷ phục màu đỏ thắm, lòng của nàng giống như bị đâm thủng, rùng rùng chảy máu.

Diệp Lạc nhìn bộ dáng Thanh nhi thất hồn lạc phách, trong lòng cuối cùng vẫn không đành lòng, nàng buông hỷ phục trong tay, đi đến bên cạnh Thanh nhi, lấy tay lau đi những giọt lệ trên mặt nàng, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, ôn nhu nói:

“Thanh nhi, đừng làm khó dễ chính mình, nếu muội không muốn nói cho ta biết, ta cũng sẽ không miễn cưỡng muội, chỉ là, ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi, bất kể như thế nào, ta cũng sẽ không cùng Du đại ca thành thân! Hôm nay, tân nương tử, vẫn là để cho muội làm thôi!”

Thanh nhi thân thể khẽ run, nàng không dám tin ngẩng đầu nhìn Diệp Lạc, run giọng nói:

“Tiểu thư...Người nói...Cái gì?”

Diệp Lạc biểu tình lạnh nhạt, trên dung nhan khuynh thành nở một nụ cười thản nhiên, rõ ràng mỗi chữ mỗi câu nói:

“Ta nói, lễ thành hôn hôm nay, tân nương tử là người.”

Thanh nhi kinh ngạc nhìn Diệp Lạc, thật vất vả mới ngưng khóc, nháy mắt lại rung rung, nàng không dám tin lời nói của Diệp Lạc..., nhưng là, thanh âm kia rõ ràng truyền vào trong lòng nàng, nàng run rẩy, đẩy Diệp Lạc ra, lao đảo lui về phía sau mấy bước, bỗng nhiên quỵ sụp xuống đất, nghẹn ngào đối Diệp Lạc nói:

“Tiểu thư, là Thanh nhi có lỗi với người, Thanh nhi cầu người, vẫn nên là cùng Du đại ca thành thân đi...Coi như Thanh nhi van tiểu thư...”

Diệp Lạc trầm mặc nhìn Thanh nhi, qua một hồi lâu, bỗng nhiên lớn tiếng quát:

“Thanh nhi! Muội có biết mình đang làm cái gì không? Trong mắt muội có còn có tiểu thư là ta không? Muội biết rõ chân tướng, lại đem sự thật giấu dếm ta, là vì cái gì? Là bởi vì muội thích Du đại ca, muội vì hắn, sẽ không tiếc ép ta cùng hắn thành thân sao?”

Thanh nhi hai mắt đầm lệ mơ hồ, thống khổ nhìn Diệp Lạc, thất kinh lắc đầu, khóc không thành tiếng:

“Không...Không phải...”

Diệp Lạc sắc mặt trầm xuống, đôi mắt sáng nhìn chăm chăm Thanh nhi, trầm giọng nói:

“Thanh nhi, muội thay đổi! Muội căn bản không còn là Thanh nhi mà ta biết nữa! Ta hỏi muội, muội có phải hay không bởi vì thích Du đại ca, mà ngay cả tiểu thư này cũng không để vào mắt? Muội cầu ta cùng Du đại ca thành thân, muội cho là muội đang làm cái gì? Muội biết rõ ta chỉ coi Du đại ca là ca ca, muội cũng không tiếc vì hắn mà hướng ta quỵ xuống! Ta thật sự là nhìn lầm muội rồi!”

Thanh nhi nhìn Diệp Lạc phẫn nộ, sớm đã khóc không thành tiếng, nàng quỳ lết lại, hai tay ôm lấy chân Diệp Lạc, nước nỏ:

“Tiểu thư...Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...Là lỗi của nô tỳ...Tô tỳ không nên giấu diếm người...Nhưng là...Nhưng là...”

Diệp Lạc vẫn không nhúc nhích, như thể trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

“Thanh nhi, muội đến bây giờ vẫn không nguyên ý đem chân tướng nói cho ta biết sao? Trong lòng muội thật sự hy vọng ta cùng Du đại ca thành thân sao?”

Tiếng nước nỏ của thanh nhi nhỏ dần, qua một hồi lâu, nàng mới từ trên đất đứng lên, cắn chặt răng, khẽ nói:

“Tiểu thư, thực xin lỗi, nô tỳ không nên nói dối người, đêm qua...”

Thanh nhi nói tới đây, dừng lại một chút, lại tiếp tục nói:

“Đêm qua, nô tỳ tới sài phòng, nghe được Du đại ca cùng Yến Đào nói chuyện...mới biết được...Mới biết được...Đứa nhỏ trong bụng tiểu thư không phải của Du đại ca...”

Thanh âm của Thanh nhi càng ngày càng xuống thấp, dần dần cúi đầu xuống.

Diệp Lạc trong lòng run lên, tuy rằng nàng đã sớm suy đoán phụ thân của đứa nhỏ không phải là Du Hàn, nhưng là, bây giờ nghe Thanh nhi chính miệng nói ra, nàng vẫn khó mà tin được Du Hàn lại lừa nàng, bất quá, nàng dù có vì bị Du Hàn lừa mà khổ sở, nhưng là, sau khi biết được chân tướng, tảng đá lớn trong lòng nàng cuối cùng được thả xuống, cả người cũng thoải mái đi không ít. Chỉ có một nỗi đau bị thân nhân lừa gạt, dần dần tràn ngập trong lòng nàng.

Nàng trầm mặc một hồi, lên tiếng hỏi:

“Thanh nhi, đứa nhỏ trong bụng ta không phải của Du đại ca, là của ai? Muội nói cho ta biết...”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Trúng độc

Edit: Bắp rang bơ

Thanh nhi do dự một chút, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên cánh cửa bị người đẩy ra,

Du Hàn một thân hỉ phục đỏ thắm đi vào. Thanh nhi vừa thấy hấn sắc mặt đại biến, thân thể hơi run rẩy lùi về phía sau Diệp Lạc.

Du Hàn tinh thần tốt lắm, hỉ phục đỏ thắm bao lấy thân hình cao lớn, có vẻ so với ngày thường càng thêm tuấn nĩ.

Hắn giống như vô ý liếc nhìn Thanh nhi một cái, sau đó ôn nhu đối với Diệp Lạc mà nói:

“Lạc nhi muội thế nào còn chưa chuẩn bị? Hỉ phục ta đã cho người đưa tới, có chỗ nào không hài lòng sao? Nếu như không hài lòng ta sẽ sai họ sửa lại.”

Diệp Lạc biểu tình bình tĩnh, nàng nhìn Du Hàn, nhàn nhạt nói:

“Không cần, y phục tốt lắm. Du đại ca, ta muốn nhìn mẫu thân một chút, huynh ra ngoài trước đi.”

Du Hàn không rời đi, mà đến bên cạnh Diệp Lạc khẽ nắm tay nàng ôn nhu nói:

“Ta đây cùng muội đi.”

Diệp Lạc thần nhiên thoát ra nói:

“Không cần, Du đại ca, huynh vẫn nên đi ra ngoài trước đi.”

Du Hàn trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng không dễ phát giác, nói:

“Được, vậy ta chờ muội.”

Du Hàn ánh mắt lướt qua Thanh nhi, sau đó xoay người ra ngoài.

Đội Du Hàn rời đi, Diệp Lạc lúc này mới quay đầu lại nhìn Thanh nhi nói:

“Thanh nhi nói cho ta biết, hài tử là con của ai?”

Thanh nhi do dự ngẩng đầu, đang muốn nói ra, đột nhiên chỉ thấy thân thể nàng run rẩy, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái mét, cơ thể mềm nhũn không tiếng động mà ngã xuống đất.

Diệp Lạc về mặt trầm xuống, rất nhanh ngồi xuống bên cạnh bắt mạch cho Thanh nhi, biến sắc, mạch của Thanh nhi đập không bình thường, hơn nữa mặt còn xám xịt. chỉ có thể nói thân nàng trúng kịch độc.

Diệp lạc không suy nghĩ nhiều, nàng buông Thanh nhi bước nhanh tới trước bàn trang điểm, từ trong ngăn kéo lấy ra một bình sứ nhỏ, tiếp đó đổ ra một viên đan dược màu đỏ nhạt, cho Thanh nhi nuốt vào, nhìn trên mặt Thanh nhi hắc khí dần dần biến mất, lúc này nàng mới thở dài một hơi, nhẹ nhàng nâng Thanh nhi từ mặt đất dậy, đỡ đến trên nhuyễn tháp, sau đó nhìn Thanh nhi, tuy rằng hắc khí đã tiêu tan nhưng khuôn mặt vẫn tái nhợt, lòng lại rơi vào trầm tư.

Là ai đối với Thanh nhi hạ độc thủ? Thanh nhi chỉ vừa mới định nói cho nàng, nàng ta lúc ở sài phòng nghe được Du Hàn cùng với Yến Đào đối thoại, chẳng lẽ?

Diệp Lạc nghĩ tới đây, cơ thể không khỏi chấn động, chẳng lẽ là hắc? Nếu như là hắc, hắc thực sự đã thay đổi, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Thanh nhi cùng hắc lớn lên, cho dù hắc không thích nàng, thì dù sao cũng có tình cảm huynh muội, hắc sao có thể hạ độc thủ đối với Thanh nhi?

Diệp Lạc trong mắt hiện lên một tia thống khổ, nàng thật sự không muốn tin là hắc, thế nhưng sự thật hiện ra trước mắt, hắc vì muốn cùng nàng kết hôn, cư nhiên không ngại đối với Thanh nhi hạ độc diệt khẩu. Hắc vì cái gì phải làm như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì đạt được nàng sao?

Diệp Lạc chỉ cảm thấy lòng như đang nhỏ máu, nàng vẫn luôn xem Du Hàn như là người thân của mình, bây giờ việc làm của Du Hàn thật sự khiến cho trái tim nàng nguội lạnh, việc bị người thân phản bội làm nàng càng thêm đau khổ, trong lòng nàng luẩn quẩn không lối thoát.

Sự tình cho tới bây giờ nàng không thể tiếp tục bị lừa gạt, nàng nhất định phải hỏi Du Hàn, hỏi hắc vì sao phải làm như vậy, nàng nhất định phải cứu Thanh nhi.

Nghĩ đến đây, một chút hoài nghi hiện lên trong mắt nàng càng thêm kiên định, nàng từ nhuyễn tháp đứng lên, đi đến bên cạnh mặc thêm một lớp áo khoác, đang muốn đi ra ngoài tìm Du Hàn, cánh cửa phòng ngủ lại bị đẩy ra, một vị bạch y nữ tử đi đến, nàng ta nhìn Diệp Lạc vẫn một thân thường phục hơi sững sờ, nói:

“Cung chủ, người làm sao còn chưa thay trang phục, giờ lành đã đến, Du hộ pháp hỏi cung chủ lúc nào có thể bái đường.”

Diệp Lạc nhìn vị nữ tử kia thân nhiên nói:

“Thông báo cho mọi người trong Thủy Vân cung việc hôn nhân hôm nay hủy bỏ!”

Bạch y nữ tử không thể tin được mở to mắt mà nhìn Diệp lạc kinh ngạc nói:

“Cung chủ... Người nói tiệc cưới ngày hôm nay...hủy bỏ?”

Diệp Lạc mặt không chút thay đổi gật đầu.

Bạch y nữ tử có chút lưỡng lự, nhìn Diệp Lạc, lắp bắp nói:

“Thế nhưng Du hộ pháp...”

Diệp Lạc sắc mặt trầm xuống, bỗng nhiên tức giận quát:

“Việc ta nói cứ thế mà làm, thông báo cho mọi người, nói việc hôm nay xóa bỏ, ai cũng không được nhắc lại! Còn có nói Du hộ pháp tới gặp ta.”

Nàng ta thấy Diệp Lạc sắc mặt bất thường, trong lòng biết là có chuyện hệ trọng đã xảy ra. cũng không dám nhiều lời thêm nữa, vẫn gật đầu đi ra khỏi phòng ngủ.

Diệp Lạc sắc mặt nặng nề, đi trở lại ngồi cạnh Thanh nhi, lo lắng nhìn qua gương mặt còn đang hôn mê, đối với chân tướng sự việc dần lộ ra khỏi mặt nước, tâm tư của nàng càng loạn.

Rất nhanh bên ngoài truyền đến một hồi bước chân, Du Hàn sắc mặt xanh đen từ bên ngoài bước vào, hắc nhìn Diệp Lạc đang yên tĩnh ngồi trên nhuyễn tháp, khàn giọng hỏi:

“Lạc nhi, vì sao? Vì sao lại đối xử với ta như vậy?”

Diệp Lạc chậm rãi từ nhuyễn tháp đứng lên, thần sắc bình tĩnh nhìn Du Hàn lạnh lùng nói:

“Du đại ca, là huynh hạ độc Thanh nhi đúng không? Hải tử không phải của huynh có đúng hay không? Huynh vì cái gì lại muốn lừa dối ta? Và sao lại hạ độc Thanh nhi? Vì cái gì?”

Du Hàn nao núng, tầm mắt nhìn ra phía sau Diệp Lạc nơi Thanh nhi đang lẳng lặng nằm trên nhụyễn tháp, biểu tình có phần mất tự nhiên nói:

“Lạc nhi! Muội nói bậy cái gì thế? Ta làm sao có thể đối với Thanh nhi là hạ độc?”

Diệp Lạc hít một hơi thật sâu, vẻ mặt vẫn không thay đổi, chậm rãi nói:

“Du đại ca, huynh nói huynh không hề gạt ta, huynh không hạ độc Thanh nhi, như vậy huynh trả lời ta, hải tử rốt cuộc là của ai? Thanh nhi vì sao lại đột nhiên trúng độc? Huynh và cái gì lại sốt ruột muốn cùng ta thành thân? Huynh rốt cuộc là còn giấu diếm ta những gì?”

Du Hàn trong mắt hiện lên một chút hoảng loạn, hần tiến lên một bước nói:

“Lạc nhi, muội hoài nghi đứa nhỏ không phải là của ta, muội không nên suy nghĩ bậy bạ như thế chứ? Thanh nhi trúng độc ta căn bản không biết, muội không nên vì việc này mà bị ảnh hưởng tới việc thành thân, được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Mất mát

Edit: Bắp rang bơ

Diệp Lạc cắn môi, nước mắt rung rung đọng đầy viền mắt, nàng cường chế đáy lòng chua xót, âm thanh nghẹn ngào nói:

-“Du đại ca, huynh đến bây giờ vẫn muốn tiếp tục dối gạt ta sao? Huynh hãy nói cho ta biết, huynh tới qua cùng Yến Đào ở sài phòng đã nói những gì? Huynh đầu độc Thanh nhi vì huynh nghi ngờ nàng đã nghe được cuộc trò chuyện của hai người?”

Nghe Diệp Lạc đề cập đến chuyện sài phòng, khuôn mặt tuấn tú của Du Hàn cuối cùng cũng biến sắc, hần lẳng lặng nhìn Diệp Lạc, trầm mặc một lúc lâu hạ giọng nói:

-“Lạc nhi, muội đã biết những gì? Người khác đã nói cho muội cái gì?”

Diệp Lạc nhẹ nhàng lau đi lệ nói khốc mắt, lộ ra vẻ mặt đau thương hỏi:

-“Du đại ca, huynh đừng hỏi ta biết gì, ta chỉ muốn hỏi huynh, Thanh nhi trúng độc là do huynh hạ có đúng không?”

Du Hàn trầm mặc không nói, qua một hồi lâu, trong mắt hiện lên một tia dứt khoát hần nhìn Diệp Lạc nói:

-“Lạc nhi, ta không có lừa muội, Thanh nhi trúng độc ta căn bản không biết! Còn có muội đừng nghe người khác nói bậy, muội hoài nghi đứa nhỏ không phải là hải tử của ta?”

Nói đến đây, Du Hàn dừng một chút rồi lại ôn nhu nói:

-“Lạc nhi, muội đừng tùy hứng nữa, giờ lành đã đến, đừng làm trễ thời cơ, sẽ là điều xấu, ta gọi người vào trang điểm cho muội.”

Nói xong Du Hàn xoay người muốn rời đi.

Diệp Lạc chỉ cảm thấy khí lạnh chạy dọc theo xương sống, sau đó chậm rãi lan ra toàn thân, khiến cả người nàng giống như trong nháy mắt bị ném vào hầm băng, nàng nhìn bóng dáng của Du Hàn đang dần xa trong lòng trầm xuống.

Ngay khi Du Hàn chuẩn bị ra khỏi phòng ngủ, Diệp Lạc đột nhiên mở mắt, lạnh lùng không chút biểu cảm từng chữ thốt lên:

-“Ta sẽ không cùng huynh thành thân, ngày hôm nay Thủy Vân cung không có việc cưới xin!”

Du Hàn hơi chấn động, cước bộ dừng lại, hần quay đầu lại nhìn Diệp Lạc, có chút tức giận nói:

-“Lạc nhi, không nên tùy hứng!”

Diệp Lạc vẻ mặt bình tĩnh, nàng lạnh lùng mà dùng ánh mắt xa lạ nhìn Du Hàn nói:

-“Tácó tùy hứng hay không trong lòng huynh tự hiểu, ta sẽ không cùng huynh thành thân, dù ta không hoài nghi đứa trẻ không phải là hài tử của huynh, ta cũng sẽ không cùng huynh thành thân. Du đại ca, huynh nên quý trọng Thanh nhi, không phải là ta! Bởi vì ta căn bản không thương huynh!”

Du Hàn sắc mặt tái mét, biểu tình khó coi đến cực điểm, ánh mắt u ám mà nhìn Diệp Lạc một cái, giống như không nghe Diệp Lạc nói, chỉ là dừng lại một chút rồi lại xoay người đi tiếp.

Diệp Lạc nhìn bóng lưng ngày càng xa của Du Hàn, thấy rằng lần này đây thật xa lạ, nàng cảm thấy trong lòng có chút đau nhói như bị kim châm, nàng cùng hắn không thể quay về như xưa, những ngày vô lo vô nghĩ trước đây, tất cả sớm đã theo gió tan biến, không phải sao?

Nghĩ tới đây, Diệp Lạc hít một hơi, nhìn thoáng qua Thanh nhi đang còn hôn mê, sau đó thần sắc tĩnh lặng đi về phía cửa sổ, mặt nhìn hướng ra ngoài, chỉ thấy trong viện chung quanh đèn lồng đỏ chót, cùng những dải lụa bay phất phơ, nhưng là hết thảy trong mắt nàng đã không còn màu sắc.

Tầm mắt của nàng rơi vào cây đào trong sân, trong đầu nhớ tới khi còn nhỏ, một thiếu niên có vẻ ngoài ngây ngô, lẳng lặng đứng dưới cây đào miệng mỉm cười với nàng, gió thổi nhẹ qua, làm góc áo bay bay, thiếu niên trên mặt cười sáng lạn nhưng lại âm áp.

Từ lúc nào, người thiếu niên đã từng ngây ngô trở thành đại ca quan tâm nàng mà bây giờ lại trở thành một người như thế? Thiếu niên ôn nhu thiện lương kia đã không thấy nữa, hôm nay Du Hàn và có thể có được nàng mà không tiếc hạ độc thủ với Thanh nhi, người đã lớn lên cùng hắn.

Thai nhi trong bụng hơi cự quấy, Diệp Lạc tay không tìm được mà xoa nhẹ lên phần bụng đã hơi nhô ra kia, chạm đến phần bụng hơi rung động, trong nháy mắt một cổ cảm giác khác thường, đưa nàng ra khỏi phiền muộn, trong đầu mờ ảo hiện ra một bóng hình màu tím, mà bên môi nàng khẽ nhếch lên, thấp thoáng ý cười.

Khi Du Hàn quay lại nhìn thấy nụ cười trên môi Diệp Lạc, trong nháy mắt không không chế được một cổ đố kỵ trong lòng hắn hừng hực thiêu đốt, vẻ mặt tức giận, hai tay nắm chặt. Nàng đang nhớ tới cái gì? Nàng sẽ không tiếp nhận hắn, vì cái gì?

Diệp Lạc cảm thấy một đạo phần nộ dừng lại trên người mình, nàng không khỏi sau lưng chợt lạnh, xoay người, thấy người đến là Du Hàn, không khỏi nhủ mảy, nhưng cũng không có mở miệng nói chuyện, mà lẳng lặng nhìn Du Hàn.

Du Hàn cố gắng đè nén đố kỵ trong lòng, dung nhan tuấn mỹ lần nữa lại khôi phục vẻ dịu dàng, hắn nhìn Diệp Lạc khàn khàn thanh âm nói:

-“Lạc nhi, xin lỗi! Ta không nên giấu diếm muội, thế nhưng ta thực sự rất yêu muội! Ta...”

Diệp Lạc nét mặt có chút cứng ngắc, nàng không đợi Du Hàn nói xong liền ngắt lời:

-“Du đại ca, không được!”

Nói đến đây, Diệp Lạc dừng một chút, bỗng nhiên đưa tay lên khẽ vuốt vùng bụng, cất tiếng nói:

-“Lạc nhi, xin lỗi, kì thật ta không biết...”

Diệp Lạc nghe Du Hàn nói xong, trong lòng không khỏi nhói mất mát, nàng ngoảnh nhìn ra phía cửa sổ, một lúc sau, nàng mới buồn bã nói:

-“Du đại ca, huynh hãy giải độc cho Thanh nhi đi! Chuyện này ta không trách huynh, chỉ mong huynh không lần nữa dối gạt ta là được rồi! Huynh biết từ khi mẫu thân qua đời, ta cũng chỉ còn lại huynh và Thanh nhi ở bên cạnh...”

Du Hàn tâm hơi trầm xuống, hắn nhìn Diệp Lạc thống khổ nói:

-“Lạc nhi, độc trên người Thanh nhi không phải do ta hạ, vì cái gì muội không tin ta?”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong người vô cùng mệt mỏi, nàng chậm rãi nhắm mắt, nói:

-“Du đại ca, mặc kệ là ai hạ độc, ta đã không muốn truy cứu, ta tin tưởng Thanh nhi cũng không hy vọng tìm ra người hạ độc là ai, tại Thủy Vân cung, người tinh thông y thuật cũng chỉ có huynh, ta mong huynh có thể giải độc cho Thanh nhi! Huynh luôn xem nàng là muội muội, chẳng lẽ huynh nhẫn tâm nhìn thấy nàng bị độc chết khi còn tuổi xuân sao?”

Du Hàn nhìn bóng lưng mảnh khảnh bỗng cảm thấy bối rối, nàng tuy rằng không có nhìn hắn, nhưng hắn vì sao cảm thấy nàng đã nhìn thấu đáy lòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Thanh y nam tử

Edit: Muối Vove

Ở một địa phương cách Linh Sơn hơn một trăm dặm, có một thành trấn nhỏ nhỏ.

Có lẽ nơi này còn chưa phải là một thành trấn, nó hình thành, chỉ dựa vào những thợ săn sống ở vùng lân cận và những tham khách mua bán thương phẩm tạo nên một cái chợ nhỏ nhỏ.

Trong ngày thường, thành trấn rất yên tĩnh, chỉ khi đụng phải những bất động trong cuộc sống, thành trấn mới có thể tương đối náo nhiệt, bởi vì ngoài khách thương hàng năm, trong một vài ngày đến thành trấn mua một vài món ăn thôn quê, da thú và nhân sâm, cho nên, mỗi khi đến ngày này, trong trấn so với bình thường sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều.

Mà phụ cận những thợ săn cùng tham khách cũng tích lũy hàng hóa, đến thành trấn, hy vọng có thể bán được với giá tốt.

Thành trấn rất nhỏ, bất quá, chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng lại đầy đủ, trấn trên có khách điểm, tửu quán và trà phở, mặt tiền cửa hàng tuy rằng bình thường, thế nhưng lại thuận tiện cho những khách thương từ nơi khác đến.

Có những thứ này, các khách thương từ phương xa tới mua bán hàng hóa có thể ở tại khách điểm, hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày, đợi đến khi việc mua bán kết thúc, là có thể rời đi.

Hôm nay, đúng là ngày náo nhiệt nhất trong một năm của trấn nhỏ, thành trấn ngày thường vắng ngắt, sáng sớm đã một mảnh náo nhiệt, các thợ săn cùng tham khách, trời vừa hừng sáng, đã mang theo hàng hóa chạy tới trấn nhỏ, lúc này trong tửu quán trà phở, sớm đã chật kín chỗ ngồi, mọi người uống trà, ăn điểm tâm, kiên nhẫn chờ đợi.

Sắc trời mới tăng sáng, mọi người đang ở lâu một khách điểm ăn điểm tâm, mà lúc này một nam tử mặc áo bào màu xanh đi đến, nam tử dung mạo tuấn mỹ, mặc dù một thân áo xanh nhưng khí chất lại siêu phẩm thoát tục. Chỉ tiếc, vẻ mặt của hắn lạnh như băng, làm người ta chỉ dám liếc mắt một cái liền thu hồi ánh mắt, không dám nhìn lâu hơn.

Trong ngày thường, ở thành trấn chỉ xuất hiện một vài người có bề ngoài thô kệch như thương nhân hoặc thợ săn, rất ít khi xuất hiện mỹ nam tử thoát nhìn giống các công tử nhà giàu như thế này. Cho nên, làm tiểu nhị khách điểm vừa nhìn thấy thanh y nam tử, liền bỏ qua những người khác, hướng hắn nghênh đón, nhiệt tình hô:

“Vị này, xin hỏi muốn trọ ở đâu? Hay là dùng chân lót dạ?”

Thanh y nam tử chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, lạnh giọng nói:

“Ta tìm người?”

Tiểu nhị bị thanh y nam tử nhìn qua, chỉ cảm thấy trong lòng một trận sợ hãi, nam tử này thoát nhìn bộ dáng giống thiếu gia con nhà giàu có, dù vậy, cũng là một nhân vật cực kỳ khó chơi, bất quá, thân là tiểu nhị, bản lĩnh tùy mặt gửi lời điểm này nhất định phải có, hắn chỉ là hơi ngăn người, liền nhanh chóng cười nói:

“Xin hỏi vị công tử này muốn tìm người phương nào?”

Nam tử mặt không thay đổi nói:

“Xin hỏi tiểu nhị có hay không gặp qua vị cô nương này?”

Nói xong từ trong ngực lấy ra bức tranh, trước mặt tiểu nhị mở ra.

Bức họa cuộn tròn được mở ra, ánh mắt tiểu nhị trừng thẳng, chỉ thấy trong bức tranh vẽ một nữ tử mặc áo trắng, nữ tử một dung nhan khuynh thành, thật mỹ lệ, nhất là khí chất siêu phẩm thoát tục, giống như tiên nữ hạ phàm, làm bất cứ người nào trông thấy cũng sửng sò.

Tiểu nhị chưa từng gặp qua người này, cả đời hắn, làm sao có thể có phúc khí gặp được nữ tử mỹ lệ này? Hiện tại, hắn nhìn bức họa không khỏi có chút ngây người, chỉ thấy hắn mồm há to, gât gao nhìn chăm chăm người trong bức họa, cư nhiên quên mất trả lời câu hỏi của vị nam tử kia.

Thanh y nam tử không vui cuộn tròn bức họa lại, lạnh lùng thốt:

“Ngươi có hay không gặp qua vị cô nương này?”

Bức họa đã bị thu lại, tiểu nhị thế này mới lưu luyến đem anh mắt thu về, hắn quệt nước miếng chảy ra nơi khóe miệng, lúc này mới hồi phục tinh thần, vội trả lời:

“Tiểu nhân chưa có gặp qua vị cô nương này!”

Thanh y nam tử nhú nhú mày, nói:

“Tiểu nhị, ngươi cần thận suy nghĩ một chút, có thật chưa từng gặp qua?”

Nói xong hắn dừng một chút, từ trong ngực móc ra một thỏi vàng, nói tiếp:

“Nếu ngươi nói cho ta biết ngươi ở nơi nào gặp qua nàng, đỉnh vàng này sẽ là của ngươi!”

Tiểu nhị tham lam nhìn đỉnh vàng trên tay thanh y nam tử, liều mạng nuốt nước miếng, đáng tiếc, hắn chưa từng nhìn thấy nữ tử đó, hắn tuy rằng rất muốn có được đỉnh vàng, bởi vì nếu có nó cả nhà hắn sẽ không phải lo chi tiêu trong một năm, nhưng là, hắn nhìn thấy thanh y nam tử đeo sau lưng phôi kiếm, vẫn là không dám nói dối, thành thật trả lời:

“Công tử, tiểu nhân thật sự chưa gặp qua vị cô nương này, tiểu nhân có thể xác định, cô nương này dung mạo thiên tiên, nếu tiểu nhân gặp qua nàng, khẳng định không quên được! Bất quá tiểu nhân sau này sẽ giúp công tử chú ý, có lẽ có thể...”

Nhìn ánh mắt tham lam của điểm tiểu nhị, thanh y nam tử khoé miệng gọi lên một chút cười lạnh, ý tứ của y, hắn há có thể không hiểu? Hắn thu tay lại, đem đỉnh vàng cất vào trong lòng, tùy tay ném ra một thỏi bạc cấp điểm tiểu nhị nói:

“Cho ta một gian phòng hạng sang, tiền thừa liền thưởng cho ngươi, nếu nhìn thấy người này, vàng sẽ là của ngươi!”

Điểm tiểu nhị khẽ vuốt thỏi bạc trong tay, khuôn mặt ngăm đen nhất thời cười như nở hoa, cúi đầu khom lưng nói:

“Tạ ơn đại gia, tạ ơn đại gia, đại gia bên này thỉnh...”

Thanh y đối với việc mình từ trong miệng điểm tiểu nhị nháy mắt chuyển thành ông lớn có chút buồn cười, người này thật thích hợp làm một tiểu nhị, giải quyết tron tru, khéo léo đưa đẩy, cũng chỉ có ở những nơi phố phường đầy rẫy những kẻ ty tiện bỉ ổi mới có thể phát huy được tài năng này.

Thanh y nam tử khẽ hừ một tiếng, sau đó không hề để ý đến điểm tiểu nhị, đi thẳng lên lầu hai. Nhưng thật ra điểm tiểu nhị vì đang vui mà đi rớt một bình trà, cũng tiến lên lầu hai.

Kỳ thật cũng khó trách điểm tiểu nhị vui vẻ như thế... tại nơi hoang vắng hẻo lánh này, có thể gặp một khách nhân ra tay hào phóng, quả thực rất khó. Hắn tự nhiên sẽ hết lòng hầu hạ, nói không chừng, vị nam tử kia thấy hắn thông minh, đem hắn giữ lại bên người, vậy hắn có thể như người ta cắt chó đòi vận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Linh Sơn tiên tử

Edit: Muối Vove

Chỉ chớp mắt, đã đến giờ Ngọ, lúc này là thời khắc trần nháo náo nhiệt nhất, cũng chính là thời điểm khách điểm làm ăn tốt nhất.

Tại lầu một trong đại sảnh khách điểm, chật kín người đang dùng cơm. Ngoài trừ những khách thương từ nơi khác đến, cũng có một số người bản địa bán được hàng hóa với giá tốt.

Khách thương mặc dù là người bên ngoài, nhưng là, bởi vì hàng năm đều đến thành trấn thu mua hàng hóa, cho nên, thường xuyên qua lại, cũng tạo được nhiều mối quan hệ, ở đại sảnh dùng cơm đa số đều quen mặt, cũng không xa lạ.

Vài chén rượu lót bụng, mọi người liền bắt đầu hàn huyên, một vị mặc y phục thô mộc, tướng mạo thô kệch cao lớn, uống đến cao hứng, chỉ thấy hắn đỏ mặt, bỗng nhiên vỗ bàn, đối với đồng bạn lớn tiếng nói:

“Con bà nó, lão tử nhìn thấy tiên nữ rồi!”

Hắn lời vừa nói ra, mọi người liền âm âm cười ha ha, một người chế nhạo:

“Ta nói Hắc Tử, ngươi có phải hay không phát mộng rồi? Bộ dáng ngươi như thế này, có thể nhìn thấy tiên nữ hay sao? Chứ không phải là ngươi uống nước tiểu ngựa nhiều quá, đem cạp mẹ nhà ngươi hóa thành tiên nữ đó chứ?”

Đại hán tên gọi Hắc Tử hằm hừ trừng mắt liếc người kia một cái, cả giận nói:

“Lão tử rất tinh táo! Nói cho các ngươi biết, các ngươi đừng cho rằng lão tử uống rượu say, lão tử là chân chân chính chính nhìn thấy tiên nữ rồi, lời của lão tử không có nửa câu bịa đặt, lão tử nếu nói dối, liền bị thiên lôi đánh chết!”

Một người khác không để ý cười nói:

“Hắc Tử, nếu ngươi nói ngươi thật sự thấy được, vậy thì hơn chúng ta rồi, chúng ta sống cả đời, cũng chưa từng biết qua tiên nữ có bộ dáng gì đâu!”

Lời này lại làm cho mọi người một trận cười to, có người hiểu chuyện còn lớn tiếng nói:

“Ta nói, các ngươi cũng thật là, ánh mắt của Hắc Tử kia, ngay cả Trương quả phụ hẳn đều có thể nhìn thành tiên nữ, hẳn nói, mà các ngươi cũng tin ư?”

Mọi người cười đến mức thở không ra hơi, bởi vì mọi người đều biết rõ Trương quả phụ là ai, nàng là nhân tình của Hắc Tử, vóc người xấu xí vô cùng, ở thành trấn nổi danh, là xấu nữ nhân.

Hắc Tử bị chọc tức làm khuôn mặt đen thui đỏ lên như gà chọi, hẳn tức giận vỗ mạnh bàn, đứng lên, lớn tiếng quát:

“Các ngươi đồ con rùa, đừng lấy chuyện của lão tử ra làm trò cười! Lão tử mắt không mù, chẳng lẽ đẹp hay không, mà Lão tử cũng không biết sao? Lão tử nói cho các ngươi biết, Lão tử là thời điểm lên Linh Sơn đảo nhân sâm, nhìn thấy tiên nữ! Lão tử thấy rõ ràng, tuyệt đối không có nửa câu nói dối!”

Hắc Tử lời này vừa nói ra, mọi người liền trầm mặc, Linh Sơn thế núi hiểm trở, trong núi dị hoa kỳ thảo nhiều không đếm xuể, sâu trong Linh Sơn, có loại nhân sâm cực lớn, thậm chí vượt qua hàng thiên niên kỷ rồi! Linh Sơn thứ tốt rất nhiều, điều này ai cũng biết, nhưng là, dám chân chính bước vào Linh Sơn không có mấy người, ít lại càng ít. Bởi vì càng vào sâu trong Linh Sơn, những thứ quý hiếm tuy nhiều nhưng mãnh thú cũng không thiếu, cứ mười người tiến vào Linh Sơn, thì chín người không có khả năng sống sót trở về.

Ngẫu nhiên có người từ Linh Sơn đi ra, kể lại thường nghe được trong Linh Sơn có tiên khúc vang vọng, còn có nghe thấy rõ ràng tiếng cười của nữ tử, nhưng là vì chưa có ai tận mắt nhìn thấy, cho nên chuyện Linh Sơn có tiên nữ chỉ truyền miệng cho nhau chứ không có chứng thực.

Đối với những thứ này, mọi người cũng không nghi ngờ, bởi vì, người tiến vào Linh Sơn tuy không nhiều lắm, nhưng số người sống sót đi ra đều giống nhau nghe thấy tiếng cười của tiên nữ.

Cho nên, Hắc Tử vừa nhắc đến Linh Sơn, mọi người mới ngưng cười nhạo hắc, ai cũng biết, Hắc Tử chính là người thường xuyên lên Linh Sơn đảo nhân sâm nhất, nếu Linh Sơn thật sự có tiên nữ, có lẽ bị hắn thấy được cũng không biết chừng.

Trầm mặc một hồi, thế này mới có người hỏi:

“Hắc Tử, ngươi không gạt chúng ta đấy chứ? Trên Linh Sơn, thật sự có tiên nữ? Ngươi xác định ngươi không mắt lừa nhìn nhầm?”

Hắc Tử tự ái trừng mắt lên, cả giận nói:

“Lão tử làm sao có thể bị hoa mắt? Lão tử nói cho ngươi biết, Lão tử chẳng những thấy được, Lão tử còn nghe thấy được! Việc này là thiên chân vạn xác!”

Nghe Hắc Tử xác định như vậy, mọi người cười ầm lên, có người hô:

“Hắc Tử, con mẹ ngươi là chó? Ngươi vẫn còn nghe thấy được?”

Hắc Tử cũng không để ý đến người nọ, hẳn hừ một tiếng, tiếp tục nói:

“Các ngươi có biết vì sao Lão tử dám thường xuyên ra vào Linh Sơn không? Cũng là bởi vì Lão tử có một cái mũi ngay cả cầu cũng thua kém! Lão tử chỉ cần đứng tại chỗ, liền ngửi được nơi nào có hảo sâm, các ngươi là cháu con rùa thì biết cái gì! Nói cho các ngươi biết, Lão tử cách đó vài ngày, khi đi vào dưới một dãy ngọc thạch trong Linh Sơn, cách thạch động vài dặm, Lão tử ngửi thấy một cỗ mùi thơm, đó là mùi của nữ nhân, Lão tử trong lòng liền nghĩ, nơi này hoang vu, lấy đâu ra nữ nhân? Vì thế Lão tử liền nương theo mùi hương tìm kiếm, ở sau một rừng cây, Lão tử nhìn thấy một bạch y nữ tử, nàng đứng cách đó không xa, Lão tử vừa thấy, má ơi, dung mạo nàng mỹ lệ tựa như thiên tiên! Lão tử chân nhũn ra thiếu chút nữa liền té ra đất, dù vậy, còn muốn nhìn rõ ràng một chút, lại phát hiện nữ tử kia đã không thấy, chung quanh trừ bỏ cây cối rậm rạp, còn lại không một bóng người, nàng đang ở trước mặt Lão tử, giờ đột nhiên không thấy! Lão tử trong lòng kích động, vội chạy khỏi rừng cây. Lão tử vì sao rời đi? Lão tử là sợ quấy rầy tiên nữ, sẽ bị tiên nữ giáng tội!”

Mọi người càng nghe càng cảm thấy hứng thú, có người cười nói:

“Hắc Tử, chỉ thế mà ngươi đã bỏ chạy rồi sao? Nếu ngươi ở lại, nói không chừng được tiên nữ nhìn trúng, lưu lại trở thành vị hôn phu của nàng rồi!”

Người này tiếng nói vừa dứt, mọi người đều cười lớn phụ họa, chỉ riêng Hắc Tử tức giận vỗ bàn đen đét, gầm lên:

“Ngươi miệng lưỡi không sạch sẽ! Tiên nữ mà là người tùy tiện sao? Ngươi coi chừng báo ứng!”

Nói xong, thân nhiên xoay người đi tính tiền, không hề để ý đến mọi người. Mọi người bị mất mặt, vội vui đầu xuống ăn cơm, cũng không tiếp tục nói giỡn nữa.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, những lời vừa rồi của Hắc Tử..., điểm tiểu nhị nghe thấy rõ ràng, trong lòng hẳn khẽ động, lúc Hắc Tử chuẩn bị rời đi, vội kéo y lại, nhỏ giọng hỏi:

“Hắc Tử ca, Linh Sơn kia thực sự có tiên nữ?”

Hắc Tử hừ một tiếng, nói:

“Tất nhiên là có, Lão tử tận mắt trông thấy, chẳng lẽ còn là giả sao?”

Điểm tiểu nhị nghe vậy, trên mặt cười như nở hoa, hắc đem Hắc Tử tổng ra ngoài cửa, sau đó mang theo một bình nước ấm, hướng lầu hai đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Mạnh mẽ

Lầu hai nhả gian.

Nói là nhả gian, kỳ thật chẳng qua so với các gian phòng khác tốt hơn một chút mà thôi, trong phòng toàn bộ vật dụng, đều cực kỳ đơn sơ, bất quá, tuy rằng đơn sơ, nhưng cũng sạch sẽ, không làm cho người ta có cảm giác khó chịu.

Vệ Tử Thanh đem phôi kiểm thật dài ôm trước ngực, cùng bán y nằm ở trên giường, hai mắt khép hờ. Ngoài cửa sổ ồn ào náo động, mơ hồ truyền vào trong phòng.

Qua một lúc lâu, Vệ Tử Thanh đột nhiên mở mắt ra, đem phôi kiểm đặt ở một bên, từ trong ngực lôi ra một bức họa, mở ra, con người đen mơ màng nhìn chăm chăm vào bức tranh khoe miệng mang theo ý cười.

Vệ Tử Thanh ngưng nhìn người trong bức họa, trong mắt hiện lên một tia thống khổ cùng tưởng niệm, từ sau khi nàng rời khỏi Hoàng cung, Hắc liên phụng mệnh Tử Dạ tìm kiếm nàng khắp nơi, thế nhưng, nàng cứ như bốc hơi khỏi mặt đất, hắc một đường đuổi theo, cơ hồ muốn lật tung cả Tây Lương quốc, nhưng thủy chung vẫn không có một chút tin tức nào.

Cứ như vậy, sau mấy tháng, hắc rốt cuộc ở địa phương cách thành trấn này không xa nghe được từ miệng một đại nương bán hạt dẻ biết được, mấy tháng trước, có một vị bạch y nam tử giả một chiếc xe ngựa ngang qua đây, bởi vì khoảng cách với đại nương cũng không xa, lúc ấy bà nhìn thấy bạch y nam tử từ trong xe ngựa bước ra trên tay ôm một nữ tử đi vào trong quán, đại nương tuy rằng nhìn không rõ ràng, bà chỉ mơ hồ nhìn thấy nữ tử được bạch y nam tử ôm trong lòng dung nhan mỹ lệ khuynh thành, đáng tiếc, xem chừng có vẻ đang thiếp đi, cùng người trong bức họa giống nhau vài phần.

Vệ Tử Thanh nghe xong mừng rỡ, lập tức vào trong y quán hỏi thăm một chút, vị đại phu ở đó xác định nữ tử kia chính là Diệp Lạc, lúc này mới rời khỏi y quán hỏi vị đại nương phương hướng của xe ngựa, liền phi ngựa đến thành trấn này.

Mấy tháng truy tìm, thật vất vả mới có một chút manh mối, Vệ Tử Thanh mừng rỡ như điên, vốn tưởng rằng đi đến trấn nhỏ, là có thể thuận lợi tìm được Diệp Lạc, nhưng lại hoàn toàn thất vọng rồi, hắc dọc đường hỏi thăm từ trên xuống dưới, nhưng là, cũng không có người nào thấy qua Diệp Lạc.

Nghĩ tới đây, Vệ Tử Thanh trong mắt thêm vài phần mệt mỏi, cái thành trấn này cũng không lớn, nếu Diệp Lạc từng xuất hiện, nhìn thấy dung mạo của nàng, nhất định sẽ làm người ta khó quên, nhưng là, nàng giống như chìm vào trong biển rộng, không hề thấy bóng dáng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Vệ Tử Thanh cảnh giác từ trên giường xoay người ngồi dậy, nơi này mặc dù là trấn nhỏ, tuy nhiên nó dù sao cũng là địa phương rộng rãi lẫn lộn, buổi sáng hắc trước mặt mọi người vùng tiền, nên không thể không đề phòng cẩn thận, tránh bị người ta ám toán.

Người tới tiếng bước chân nặng nề, dần dần đi đến trước nhả phòng dừng lại, một lát sau, liền truyền đến tiếng đập cửa, thanh âm của điểm tiểu nhị truyền vào:

“Đại gia, tiểu nhân có thể vào được không?”

Vệ Tử Thanh nghe ra thanh âm của điểm tiểu nhị, liền trầm giọng nói:

“Vào đi!”

Điểm tiểu nhị vẻ mặt hớn hở đẩy cửa bước vào, đối với Vệ Tử Thanh cười nịnh bợ:

“Đại gia, người sáng nay hướng tiểu nhân hỏi thăm vị kia, hiện tại đã có tin tức!”

Vệ Tử Thanh trong lòng run lên, kích động cơ hồ run lên nhẹ, nhưng là, rất nhanh hắc liền bình tĩnh lại, thần nhiên nhìn điểm tiểu nhị liếc mắt một cái, mặt không thay đổi nói:

“Có tin tức gì? Còn không mau nói!”

Điểm tiểu nhị hơi chần chừ một chút, nhìn Vệ Tử Thanh, ngượng ngùng cười nói:

“Cái kia sáng nay... Không biết gia còn nhớ không?”

Vệ Từ Thanh trào phúng cười, mặt không thay đổi từ trong ngực móc ra đỉnh vàng, tiện tay ném cho điểm tiểu nhị, lạnh lùng thốt:

“Hiện tại ngươi có thể nói?”

Điểm tiểu nhị mở to mắt, vui mừng cẩn thận cất đỉnh vàng trong ngực, thế này mới đối Vệ Từ Thanh lấy lòng nói:

“Gia, người có biết Linh Sơn không? Linh Sơn ở nơi này, khá là nổi danh, chẳng những bởi vì Linh Sơn phong cảnh như vẽ, còn bởi vì...”

Điểm tiểu nhị lời còn chưa nói hết, đã bị Vệ Từ Thanh lạnh lùng cắt ngang:

“Ta cho ngươi vàng, cũng không phải muốn nghe ngươi nói những lời vô nghĩa! Ngươi còn dài dòng, ta liền chặt tay ngươi!”

Nói xong, Vệ Từ Thanh động thủ đem thanh kiếm kề trên cổ điểm tiểu nhị.

Điểm tiểu nhị sợ đến mức chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống mặt đất, thanh âm run rẩy, la lớn:

“Đại gia tha mạng! Đại gia tha mạng! Tiểu nhân nói...”

Vệ Từ Thanh hừ lạnh một tiếng, thu hồi thanh kiếm lại, lạnh giọng nói:

“Nếu ngươi còn có nửa câu vô nghĩa, ngươi cũng đừng mong còn sống bước ra ngoài!”

Điểm tiểu nhị sớm đã bị dọa hồn bay phách lạc, nơi nào còn dám trước mặt Vệ Từ Thanh khoe tài ăn nói, lập tức quỳ trên mặt đất, thống thống khoát khoát đem từng lời Hắc Từ nói ở lâu một truyền đạt lại.

Vệ Từ Thanh nghe xong, trong lòng chợt động, không khỏi không nghĩ đến Thủy Vân cung! Thủy Vân cung trên giang hồ thần bí bí, chưa từng có người biết nó ở nơi nào, chẳng lẽ, Thủy Vân cung nằm ở Linh Sơn?

Điểm tiểu nhị dù nói xong, cũng không dám đứng lên, hẩn bắt an không yên quỳ trên mặt đất, hai tay gặt gao giữ chặt đỉnh vàng trong lòng, sợ Vệ Từ Thanh hướng hẩn đòi lại, dù sao, hẩn cũng không chính mắt nhìn thấy người thật, chỉ là nghe lời truyền miệng, không biết người vị đại gia này muốn tìm rốt cuộc có hay không ở Linh Sơn.

Vệ Từ Thanh tự nhiên không biết đến tâm tư của điểm tiểu nhị, hẩn luôn luôn tìm kiếm tung tích Thủy Vân cung, nay nghe những lời này của điểm tiểu nhị, trong lòng có vài phần khẳng định, có lẽ, Thủy Vân cung được giấu sâu trong Linh Sơn, như vậy, muốn tìm Diệp Lạc, cơ hội lại càng lớn, hẩn nghe Từ Dạ nói, Diệp Lạc bị Du Hân mang đi, tại lúc Du Hân rời đi, Từ Dạ có phái người theo dõi, nhưng là, chỉ đi được nửa quãng đường liền bị Du Hân bỏ lại, nếu là như vậy, Du Hân chắc chắn đã đưa Diệp Lạc về Thủy Vân cung, chỉ cần tìm được Thủy Vân cung, sẽ không khó để tìm thấy nàng!

Nghĩ tới đây, Vệ Từ Thanh nhin không được lộ ra một chút tiểu ý, hẩn che giấu kích động trong lòng, thần nhiên nhìn điểm tiểu nhị liếc mắt một cái, hỏi:

“Linh Sơn ở nơi nào?”

Điểm tiểu nhị thấy Vệ Từ Thanh cũng không có nổi giận, lúc này mới thở dài một hơi, hẩn từ trên đất đứng lên, lấy lòng nói:

“Gia muốn đi Linh Sơn sao? Kỳ thực, Linh Sơn cách nơi này không xa, đi bộ một ngày đêm là tới, còn nếu như cưỡi ngựa, không đến ba canh giờ sẽ đến nơi, bất quá, dọc đường nhiều chỗ hoang vu vắng vẻ, nhiều thô phi, gia vẫn nên cẩn thận một chút!”

Vệ Từ Thanh không kiên nhẫn liếc mắt nhìn điểm tiểu nhị, lạnh lùng thốt:

“Được rồi, ngược trước ra ngoài đi!”

Nói xong, từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc, ném cho điểm tiểu nhị, lạnh lùng nói:

“Chuẩn bị cho ta một chút lương khô! Ta muốn đi ngay!”

Điểm tiểu nhị mừng rỡ, đem bạc thu vào ngực, cúi đầu vâng vâng dạ dạ lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Dã tâm

Edit: Muối Vove

Trần nhỏ, tại một gian sài phòng rách nát, một nữ tử quần áo tả tơi, tóc tai bù xù vận một bộ đồ trắng đứng ở trong sân, không phải ai khác chính là Yến Đào được Du Hàn thả ra khỏi Thủy Vân cung.

Nàng theo Du Hàn phân phó, sau khi bỏ trốn khỏi Linh Sơn, đến lánh ở nơi này, đây vốn là biệt viện của Du Hàn, cũng là nơi dừng chân của hần mỗi lần xuống núi.

Sân cũng không lớn, mướn một vị đại thẩm cầm điếu định kỳ đến quét tước, thời điểm Du Hàn không có ở đây, hần cũng không sợ có đạo tặc, bởi vì biệt viện thoát nhìn cực kỳ cũ nát, bên trong cũng không có đồ vật gì đáng giá.

Yến Đào áo trắng trên người dính đầy máu, đó là khi nàng ở Thủy Vân cung đánh nhau bị thương, bất quá, chỉ là những vết thương ngoài da, với thể chất của người luyện võ, cũng không có gì đáng ngại.

Chẳng qua, vết thương lộ ra bên ngoài, dễ dàng bị nhiễm bẩn, thế nhưng, Yến Đào hiện tại căn bản không để ý tới những thứ này, chỉ thấy sắc mặt nàng âm trầm dữ tợn, trong mắt đầy hận ý cũng oán độc.

Nàng vốn liều chết xông vào Thủy Vân cung, cái chính là muốn tiếp cận Diệp Lạc, muốn đẩy Diệp Lạc vào chỗ chết, nhưng là, nàng khó khăn vất vả mới trở lại được Thủy Vân cung, lại vô tình trở thành quân cờ của Du Hàn, muốn đem nàng đẩy đến bên người Từ Dạ.

Trong nội tâm nàng không cam lòng, lại bất đắc dĩ bị người ta quản chế, nếu nàng không chịu, rất nhanh nàng sẽ bị độc chết, nàng không muốn chết! Nàng còn chưa hủy đi Diệp Lạc, làm sao có thể cam tâm mà chết? Nàng hiện tại hết thấy, đều là do Diệp Lạc ban tặng, thù này không báo, nàng không thể chết?

Nàng chưa từng hận qua một người, nhưng là, nàng hận Diệp Lạc, nàng hận nàng ta dễ dàng chiếm được tâm Từ Ảnh, nàng hận nàng ta có được tất cả, vì sao, vì sao nàng ta luôn có được những cái tốt nhất? Bất kể là dung mạo, võ công, địa vị, thậm chí là nam nhân! Vì sao, ông trời lại như thế không công bằng?

//Nghe cái lý do hận Lạc tỷ của Yến Đào sao mà chói tai thế không biết, ghen tị thì nói là ghen tị còn ngồi đó mà kể lể, bà này có nét giống Kim Mi Ran trong phim “son môi hồng” ghê nha//

Luận xuất thân, nàng mặc dù là cô nhi không ai cần, nhưng là, Diệp Lạc cũng do một thiếp thất sinh ra, nàng ta so với nàng cao quý ở chỗ nào? Nàng không cam lòng, thực sự không cam tâm!

Khiến cho nàng không thể chấp nhận được là, Diệp Lạc rõ ràng là Thái tử phi, lại không biết liêm sỉ câu dẫn Ứng Vương Từ Ảnh, con người ôn nhuận như ngọc kia, nam nhân tuấn mỹ tựa thiên tiên, làm nàng lần đầu tiên nhìn thấy hần liền giao phó hết toàn bộ tâm tư. Nàng trăm phương nghìn kế, dồn hết tâm tư mới tiếp cận được hần, mà hần lại vì một Diệp Lạc, vô tình vứt bỏ nàng mà đi!

Mỗi khi nàng nhớ đến Đông Trần khách điểm một màn này, trong lòng như có một cỗ liệt hỏa thiêu đốt, Diệp Lạc, nàng ta hại nàng mất đi hết thấy, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta, chỉ cần nàng Yến Đào một ngày không chết, nàng ta đừng mơ tưởng có thể bình yên mà sống.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Yến Đào vốn âm trầm bắt đầu trở nên vận vẹo, lộ ra nụ cười âm tàn lạnh lẽo, Du Hàn không phải muốn nàng tiến cung, đến bên người Từ Dạ sao? Hảo, thật sự là rất tốt! Diệp Lạc nghi ngờ đứa nhỏ của Từ Dạ, nếu nàng không có nhìn lầm, trong lòng Diệp Lạc cũng yêu Từ Dạ, như vậy, nàng liền như ý nguyện Du Hàn, làm cho bọn họ vĩnh viễn không thể gặp lại! Làm cho Diệp Lạc thống khổ cả đời!

Hai tay Yến Đào siết chặt, móng tay thật dài đâm sâu vào trong thịt, trên mặt nụ cười càng lớn, trong tiếng cười nồng đậm ghen ghét cùng oán độc, làm người ta không rét mà run.

Một bóng trắng từ trên không trung đáp xuống, mặt không thay đổi đứng trước mặt Yến Đào, hần lạnh lùng liếc mắt đánh giá Yến Đào, sau đó từ trên tay ném mạnh tay nải cho Yến Đào, ngữ khí không có một tia cảm tình nói:

“Chỗ này là những thứ ngươi cần, ngươi sau khi chuẩn bị tốt hết thấy, liền nhanh rời đi thôi. Người trong Thủy Vân cung đều biết ngươi chạy trốn, rất nhanh sẽ đuổi tới nơi này, ngươi tốt nhất đừng để người của Thủy Vân cung nhìn thấy, nếu không, ngay cả ta cũng không cứu được cái mạng nhỏ của ngươi đâu!”

Yến Đào yên lặng cúi đầu, nhìn thoáng qua túi đồ trên tay, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng, nói:

“Nàng bắt đầu hoài nghi ngươi, đúng không? Du Hàn, ngươi thật có dã tâm, vì muốn có một người tâm không đặt vào ngươi, không tiếc đối Thanh nhi hạ độc! Haha!”

Du Hàn sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng quát:

“Đù! Ngươi đừng ép ta giết ngươi! Ngươi cho là ngươi so với ta tốt hơn ta sao? Ngươi còn không phải là vì Từ Ảnh, mà toi tả đến mức như vậy? Hừ, ngươi tưởng ta không biết ngươi xông vào Thủy Vân cung với mưu đồ gì sao? Ngươi xông vào Thủy Vân cung, chẳng qua là muốn hại Lạc nhi! Ta như thế nào có thể để ngươi đắc ý?”

Yến Đào cũng không buồn bực, nàng bỗng nhiên cười một tiếng, khẽ tựa vào trên người Du Hàn, dùng ngón tay trở nhẹ vào bộ ngực rắn chắc của hần, kiêu mị nói:

“Du Hàn, ta phát hiện, chúng ta trời sinh một đôi, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn! Ngươi nói xem, Du hộ pháp?”

Du Hàn con ngươi đen nháy mắt tràn đầy hận ý, sát ý chợt lóe, hần tức giận động thủ đánh Yến Đào ngã trên mặt đất, chán ghét nhìn nàng một cái, thanh âm lạnh lùng:

“Yến Đào, ngươi không cần thử thách sự kiên nhẫn của ta, nếu ngươi muốn chết, ta đây thành toàn cho ngươi!”

Yến Đào vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười, nàng chậm rãi từ trên đất bò dậy, khề hừ một tiếng, nói:

“Du Hàn, ngươi đang sợ hãi điều gì? Sợ hãi Diệp Lạc sẽ biết sao? Đáng tiếc, ngươi đối với nàng si cuồng, nàng lại thủy chung không thương ngươi... Hahaha... Du Hàn, kỳ thật ngươi khổ tâm bố trí ra hết thảy, là có dụng ý gì? Bản thân nghĩ mình thông minh, xem ra cũng không hơn gì một đũa ốc!”

Nói xong, Yến Đào không để ý đến Du Hàn, đi vào nhà.

Sắc mặt Du Hàn xanh mét, hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm thân ảnh Yến Đào, trong mắt phun trào một cỗ mãnh liệt sát ý, bỗng nhiên, thân ảnh hần chợt lóe, đảo mắt đến bên cạnh Yến Đào, hai tay bóp lấy cổ nàng ta!

Đối mặt với sát ý của Du Hàn, Yến Đào cũng không sợ hãi, hai tay đặt trên thắt lưng của hắn, trên mặt lộ ra nụ cười mê hoặc, dịu dàng nói:

“Như thế nào, Du hộ pháp thay đổi chủ ý sao? Nếu là như vậy, chúng ta đi vào trong phòng đi thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Trên đường đi gặp

Yến Đào còn chưa nói xong, trên mặt đã trúng một bạt tai, sau đó ngã nhào trên mặt đất, nàng không dám tin nhìn Du Hàn, lại bắt gặp ánh mắt hung ác của hắn.

Du Hàn trừng mắt nhìn nàng, lạnh giọng nói:

“Tiện nhân! Ngươi đứng trước mặt ta bày trò, ta muốn giết ngươi, chỉ như giẫm chết một con kiến bình thường thôi, ngươi ngoan ngoãn đổi một bộ quần áo khác rồi cút đi ngay cho ta, sau nửa canh giờ, nếu ta còn thấy ngươi, liền giết chết ngươi!”

Nói xong, Du Hàn mặt không thay đổi phi thân rời đi.

Yến Đào cắn chặt răng, sắc mặt tái nhợt nhìn phương hướng Du Hàn rời đi, trong mắt tràn ngập hận ý! Du Hàn, ngươi hôm nay nhục nhã ta, ngày khác ta nhất định trả lại gấp bội!

Yến Đào chậm rãi từ trên đất bò dậy, lấy tay nhẹ nhàng xoa đi vết máu nơi khóe miệng, trên mặt lộ ra một chút điên cuồng oán hận: Du Hàn, ngươi nghĩ ta cam tâm trở thành con cờ của ngươi sao? Có một ngày, ngươi sẽ phải hối hận vì những gì đã làm với ta hôm nay! Ta nhất định sẽ để cho các ngươi sống không bằng chết!

Hoàng hôn.

Mặt trời đã muốn ngã về tây, ánh sáng không còn gay gắt nữa mà trở nên ôn nhu vô cùng, một góc trời phía tây bị rắng chiều nhuộm đậm thành một đoạn thất tải vân cầm. Xa xa nhìn lại tuy lóa mắt nhưng lại phi thường mỹ lệ.

Tại một nơi hẻo lánh, không một bóng người, bỗng nhiên một thanh y nam từ cưỡi ngựa trắng đi ngang qua, trong không khí vắng lặng phát ra một âm thanh thanh thúy rung động.

Màn đêm dần dần buông xuống, chân trời đã dần mất đi ánh sáng, tuy rằng trời chưa tối hẳn, nhưng ở nơi thâm sơn cùng cốc này, sương mù như lớp áo mỏng manh đã bắt đầu bao phủ, làm người ta nhìn không rõ cảnh sắc phía trước.

Yến Đào đã dịch dung thành bộ dáng Diệp Lạc, trên đỉnh đầu mang theo đầu lạp (mũ rộng vành có màn che thời xưa), màn che thật dài che khuất dung nhan, nàng mặt không thay đổi, lặng lẽ rào bước trên con đường hoang vắng.

Một bóng trắng từ trong sương mờ bước tới, làm người ta nhìn không được nghĩ đến những thứ quý dị, da đầu run lên.

Nàng theo Du Hàn phân phó, không mượn xe ngựa, mà dọc theo quan đạo chậm rãi đi, bản thân nàng bị trọng thương, cũng chưa từng nghỉ ngơi quá nửa khắc, mặc dù là người có võ công, nhưng là đi được hơn một trăm dặm, mồ hôi lạnh túa ra, dần dần cảm thấy kiệt sức, nếu không phải bởi vì trong lòng mang đầy hận ý cùng nỗi sợ hãi bị người của Thủy Vân cung đuổi theo, chỉ sợ nàng đã sớm ngất đi rồi.

Một hồi tiếng võ ngựa truyền đến, Yến Đào trong lòng vui vẻ, lại bị một trận choáng váng đánh úp đến, thân thể mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Vệ Tử Thanh trông thấy ở phía trước cách đó không xa có một bóng trắng ngã trên mặt đất, hẳn nghi hoặc nhú mày, hẳn cũng không phải là người thiện tâm, huống chi, hiện lại có việc gấp muốn về kinh thành hồi báo cho Tử Dạ, không nghĩ sinh thêm sự cố.

Vốn định phi ngựa băng qua, nhưng ánh mắt không nhịn được liếc qua người ven đường, nhìn đến quần áo của người nọ, trong lòng hấn giật mình! Lập tức giật mạnh dây cương, từ trên ngựa nhảy xuống, đi đến bên người nọ, nhẹ nhàng đem nàng đỡ dậy.

Thời điểm nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của nàng, trái tim hấn cơ hồ ngừng đập, ngay sau đó một nỗi vui mừng tràn ngập trong lòng.

Qua một hồi lâu, Vệ Tử Thanh mới áp chế tâm tình, vươn bàn tay có chút run run, không xác định nhẹ nhàng xoa lên gương mặt tuyệt mỹ, sau khi khẳng định tất cả là thật, Vệ Tử Thanh trong phút chốc gần như không chút nghĩ ngợi đem người trong lòng găt gao ôm chặt.

Một cổ chấn động mong nhớ, từ trong lòng hấn tràn ra, cảm nhận được thân nhiệt ấm áp của người trong lòng, Vệ Tử Thanh mới biết được, hấn đối với nàng là nỗi tưởng niệm mãnh liệt đến mức nào, ở trước mặt Tử Dạ, hấn vẫn luôn phải đè nén lòng mình, nhưng là, hiện tại, trải qua ba tháng khổ tìm, thời điểm nhìn thấy nàng, hấn mới phát hiện, hấn đối với nàng yêu, thời thời khắc khắc đã khắc sâu vào tim của hấn.

Hấn biết mình vĩnh viễn cũng không có được nàng, nguyên nhân trong đó, không đơn thuần bởi vì Tử Dạ, mà chính là nàng không thương hấn, cho nên, hấn thầm nghĩ đứng xa xa nhìn nàng, chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi!

//Chỉ mình Tử Thanh ca là có suy nghĩ này thôi//

Mà bây giờ, nàng đang hôn mê, hấn rất muốn ích kỷ một lần, chỉ một lần!

Như thế qua thật lâu, Vệ Tử Thanh mới chậm rãi buông tay ra, nhìn giai nhân trong lòng sắc mặt tái nhợt, trong lòng không khỏi khó chịu, hấn cúi đầu, đang muốn ôm nàng lập tức rời đi, lại bỗng nhiên giật mình, ánh mắt dừng lại trước thất lưng nàng.

Một chút nghi hoặc hiện lên trong mắt hấn, hấn dùng động tác ôm nàng lên ngựa, mà nhẹ nhàng đem nàng đặt xuống, nắm lấy tay nàng xem mạch.

Một lát sau, Vệ Tử Thanh trong mắt nghi hoặc càng sâu, hấn buông nàng ra, đôi mày kiếm găt gao nhú chặt, hấn nhớ tới thời điểm xuất cung tìm người, Tử Dạ chính miệng nói cho hấn biết..., y nói nàng mang thai hài tử của y! Mà nay, mấy tháng đã trôi qua, bụng nàng hấn đã sớm to lên mới đúng, sao eo của nàng lại nhỏ nhắn thế này.

Hấn vừa mới xem qua mạch đập của nàng, tuy rằng hấn là người luyện võ, đối với y thuật cũng không tinh thông, nhưng là, đối với một nữ nhân vừa sinh xong, hoặc bị sảy thai, thân thể đều bởi vì hao tổn huyết khí quá nhiều, mà trở nên suy yếu, cho dù ở trong vòng nửa năm, cũng phải thấy rõ ràng.

Thế nhưng, mạch của nàng không có dấu vết hao tổn khí huyết, mạch của nàng tuy yếu, nhưng là, nguyên nhân bởi vì bị người ta đã thương, chứ không phải vì khí huyết hao tổn.

Vệ Tử Thanh nhìn người đang hôn mê trên mặt đất, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, hấn bỗng nhiên vươn tay, ở trên mặt nữ tử nhẹ nhàng chà xát, theo đầu ngón tay hấn, trên mặt vị nữ tử kia có một chút bất đồng với làn da người bình thường.

Nhìn thấy hết thảy, Vệ Tử Thanh khóe miệng nhếch lên một chút cười lạnh, hấn cúi người đem người đang hôn mê bế lên, sau đó phi thân nhảy lên ngựa, hướng về phía kinh thành phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Chọn tú

Sáng sớm

Lúc này chính là thời điểm lâm triều nghị sự mỗi ngày, tại bầu không khí nghiêm túc trên đại điện, Tử Dạ một thân Hoàng bào, thần sắc uy nghiêm ngồi ngay ngắn trên ghế rồng.

Đại sảnh, chúng thần phân theo thứ bậc đứng thành hai hàng, đang hướng về Tử Dạ bẩm báo các tấu chương.

Đội các đại thần khai tấu xong, Tử Dạ nhìn lướt qua mọi người, ánh mắt sáng quắc dừng ở trên người Hộ bộ thượng thư Lâm Chính muốn nói lại thôi, thần nhiên nói:

“Lâm ái khanh, ngươi hình như còn có việc muốn khai tấu?”

Trong tay Lâm Chính cầm một bản tấu chương, gần đây, vị tân hoàng mới đăng cơ này càng ngày càng củng cố uy thế, đến nỗi mà một cự thần như hắn, có một số việc, cũng không dám tùy tiện nói ra.

Hiện tại thỉnh linh bị Từ Dạ hỏi, Lâm Chính không thể làm gì hơn là đâm lao phải theo lao, bước lên phía trước, lớn tiếng nói:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng thượng đăng cơ đến nay đã được mấy tháng, hậu cung lại chưa có phi tần nào được phong phi, cho nên bọn thân đã bàn bạc với nhau, Hoàng thượng hẳn nên tuyển tú tiến cung, lưu lại huyết mạch cho hoàng gia?”

Lâm Chính vừa nói xong, đại diện hoàn toàn yên lặng, Lâm Chính cúi đầu, không dám nhìn thẳng, hắn chỉ cảm thấy ánh mắt lạnh lùng của Từ Dạ đang dán ở trên người hắn, trong lòng không khỏi một trận lạnh cả người.

Như thế trầm mặc thật lâu, thời điểm Lâm Chính nghĩ rằng Từ Dạ sẽ mặt rỗng giận dữ, Từ Dạ lại ngoài dự kiến đạm thanh nói:

“Chuyện này liền giao cho Lâm ái khanh!”

Binh bộ thượng thư Hà Kiến, trong nhà có một ái nữ, bộ dáng tướng mạo đẹp vô song, hiện tại khuê nữ nhà hắn, hắn đã sớm có ý dâng cho Từ Dạ, chỉ là sau sự việc của Thái tử phi xảy ra ở Hình đường, Từ Dạ ở trong triều giáo huấn một hồi, liền không dám mở miệng, nay, hắn thấy Từ Dạ đã đồng ý việc chọn tú, vội đứng dậy nói:

“Hồi Hoàng thượng, thần có một việc muốn bẩm tấu!”

Từ Dạ khẽ hừ một tiếng, không nóng không lạnh nói:

“Hà ái khanh có chuyện gì muốn khai tấu?”

Hà Kiến về mặt tươi cười nói:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, dựa theo lệ thường của Tây Lương quốc, nếu Hoàng thượng chưa từng lập hậu, vậy trong đợt tuyển tú đầu tiên sẽ chọn ra một người tài đức vẹn toàn xứng đáng lên làm Hoàng hậu, Hoàng thượng, lần này chọn tú, thực ra cũng là tuyển chọn Hoàng hậu!”

Từ Dạ mày kiếm khẽ nhăn, lạnh lùng hỏi:

“Hà ái khanh có cao kiến gì?”

Hà Kiến không để ý đến vẻ mặt Từ Dạ có điểm bất thường, vẫn đang hứng phấn đối Từ Dạ nói:

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nếu đã như vậy, vì thần bạo gan hướng Hoàng thượng đề cử một người, nàng là tiểu nữ của nhi thần tên gọi Hà Oánh, Oánh nhi từ nhỏ đọc đủ thứ thi thư, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, làm người ôn nhu hữu lễ, phù hợp với tiêu chuẩn Hoàng hậu người tuyển!”

Hà Kiến lời này vừa nói ra, các đại thần trong nhà có nhi nữ đều bước ra, hướng Từ Dạ tiến cử con gái của mình, ngay cả Lâm Chính cũng tiếc nuối không thôi, sớm biết Hoàng thượng dễ dàng chấp nhận việc chọn tú như vậy, hắn đã trước nhanh chân đề cử nhi nữ nhà mình mới phải! Đáng tiếc, bây giờ việc tốt đã bị lão già hồ ly kia chiếm được. Nghĩ đến đây, Lâm Chính không khỏi oán hận trừng mắt với Hà Kiến!

Đối mặt với chúng đại thần đều hướng mình dâng tặng nữ nhi, sắc mặt Từ Dạ ngày càng khó coi, bỗng nhiên, hắn vỗ mạnh lên Long án, đứng lên, tức giận quát:

“Đủ!”

Chúng thần nháy mắt giật mình cứng người, trong đại điện phút chốc trở nên yên lặng, các đại thần thật vất vả mới kịp phản ứng vội vàng quỳ xuống.

Từ Dạ về mặt tức giận nhìn chúng thần quỳ rạp trên mặt đất, lạnh giọng nói:

“Trẫm nghĩ, các khanh có hay không đã quên mất một chuyện? Trẫm sờ dĩ chưa lập hậu, cũng không phải bởi vì chưa chọn được người, mà bởi vì người trẫm yêu vẫn chưa tỉnh lại! Tốt lắm! Ngày hôm nay việc này lại do các ngươi lôi ra! Nếu trẫm còn nghe bất cứ ai nhắc đến chuyện lập hậu, tuyệt sẽ không tha thứ! Bãi triều!”

Nói xong, Từ Dạ về mặt âm trầm, cũng không thèm nhìn đến các đại thần đang quỳ trên đất, phất áo rời đi.

Chúng thần nhìn bóng lưng Từ Dạ, kinh hồn bạt vía, qua một hồi lâu, lúc này mới run rẩy đứng lên, trên mặt biểu tình như tro tàn, chậm rãi ra khỏi đại điện.

Từ Dạ rời đi chính điện, viên công công túc trực phía ngoài vừa thấy Từ Dạ, vội đón chào, cung kính nói:

“Nô tài khấu kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng, Vệ thị vệ đã hồi cung, lúc này đang ở Ngự thư phòng chờ Hoàng thượng!”

Từ Dạ trong lòng chợt động, không kịp suy nghĩ hướng ngự thư phòng bước nhanh.

Ngự thư phòng, Vệ Từ Thanh hai hàng lông mày nhíu chặt, lẳng lặng đứng yên ở một góc chờ Từ Dạ. Qua một lúc lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng bước

chân gấp gáp, ngay sau đó, cửa thư phòng mở tung, Từ Dạ một thân Long bào bước vào.

Vệ Từ Thanh tiến lên phía trước quỳ gối hành lễ, nói:

“Thuộc hạ tham kiến Hoàng thượng!”

Từ Dạ phát tay, thân nhiên nói:

“Từ Thanh, người khỏe rồi, đứng lên đi, có tin tức gì của nàng?”

Vệ Từ Thanh hơi do dự một chút, sau đó nói:

“Hồi Hoàng thượng, thuộc hạ không phụ nhờ vả của Hoàng thượng, đã tra được một ít tin tức có liên quan đến nương nương, chỉ là...”

Nói tới đây, Vệ Từ Thanh dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Từ Dạ liếc mắt nhìn Vệ Từ Thanh, có chút không vui nói:

“Từ Thanh, có chuyện gì cứ nói thẳng, đừng vòng vo nữa!”

Vệ Từ Thanh trong mắt hiện lên một chút chán chường, trầm ngâm trong chốc lát, mới nói:

“Hoàng thượng, thuộc hạ lần này ra ngoài, trên đường tìm kiếm nương nương, lại không thu hoạch được gì, bất quá, vừa rồi, tại một trấn nhỏ, tra được vị trí của Thủy Vân cung nằm sâu trong Linh Sơn, thuộc hạ từng vào dò xét, Thủy Vân cung chứng thật có khả năng được giấu ở Linh Sơn! Nhưng là, Thủy Vân cung cao thủ không thiếu, thuộc hạ không dám rút dây động rừng, liền đợi sau khi hồi cung bẩm báo cho Hoàng thượng, sau đó mới quyết định!”

Nói tới đây, Vệ Từ Thanh dừng một chút, lại nói:

“Hoàng thượng, trên đường thuộc hạ hồi cung cứu được một người, điều đặc biệt là dung mạo của nàng cùng nương nương giống nhau như đúc!”

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, đôi đồng tử đen không giấu được sáng lên, hẩn nhìn thoáng qua Vệ Từ Thanh, thân nhiên nói:

“Người kia bây giờ đang ở đâu?”

Vệ Từ Thanh trả lời:

“Hồi Hoàng thượng, nàng đã được thuộc hạ an trí ở Dạ Vân điện.”

Vệ Từ Thanh vừa dứt lời, Từ Dạ đã xoay người bước ra ngoài, hẩn hơi sững sờ, vội bước nhanh đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Xuyên qua

Dạ Vân điện, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, Yến Đào nằm ở trên giường hai mắt nhắm chặt, giống như đang ngủ.

Kỳ thật, nàng đã sớm tỉnh lại, trên đường Vệ Từ Thanh mang nàng về cung, nàng vẫn luôn thanh tỉnh, chỉ là đang giả bộ mà thôi.

Vuốt lấy những sợi bông mềm mại thoải mái dưới thân thể, khóe miệng Yến Đào lộ ra một chút cười lạnh, sự tình thuận lợi nằm ngoài dự đoán của nàng, nàng thật không ngờ trên quan đạo vận khí lại tốt như vậy, cư nhiên đụng phải thị vệ bên người Từ Dạ, xem ra ông trời đối với nàng cũng không tệ lắm.

Ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng bước chân, Yến Đào cảm nhận được có người ngồi lên giường, ngay sau đó, một bàn tay không mang theo độ ấm nhẹ nhàng xoa mặt nàng, trong lòng nàng cả kinh, thân thể không khống chế được run lên, nàng sợ hãi người tới nhìn ra được điều gì, nên vội vàng làm bộ như vừa tỉnh lại, mở miết mở hai mắt ra.

Vừa mở mắt, Yến Đào đã phải đối mặt với đôi con ngươi đen âm lãnh của Từ Dạ, ánh mắt ấy phát ra hàn khí làm trong lòng nàng một trận kinh hoàng, nàng cố nén bối rối trong lòng, lẳng lặng nhìn Từ Dạ, hết sức làm bộ như không biết gì, nàng không dám khinh thường, bởi vì, Từ Dạ dù sao cũng từng thấy qua bộ dáng khi nàng giả mạo làm Diệp Lạc, tuy rằng kia cũng không phải là bộ mặt đích thực của Diệp Lạc, nhưng nàng vẫn sợ hãi bị hẩn nhìn ra cái gì.

Từ Dạ lẳng lặng nhìn Yến Đào, qua một hồi lâu, bỗng nhiên ôn nhu cười, nói:

“Lạc nhi, nàng đã tỉnh?”

Yến Đào nghe được trong miệng Từ Dạ gọi mình là Lạc nhi, không khỏi cảm thấy như trút được gánh nặng, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nàng vờ như vô tình hỏi:

“Ta...Ta sao lại ở chỗ này?”

Trong mắt Từ Dạ hiện lên một tia lãnh ý không dễ nhận thấy, nháy mắt khôi phục lại vẻ mặt ôn nhu, hần dịu dàng sửa lại nếp chăn trên người Yến Đào, dịu dàng nói:

“Nàng đang đi trên quan đạo thì té xỉu, là Từ Thanh đem nàng trở về cung!”

Nói xong Từ Dạ dừng một chút, lại như có như không liếc mắt nhìn Yến Đào, tiếp tục hỏi:

“Lạc nhi, nàng không phải cùng Du Hàn ở một chỗ sao? Làm sao có thể đột nhiên té xỉu ở nơi hẻo lánh như thế? Còn có, ta nghe Từ Thanh nói, nàng bị thương, đã có chuyện gì xảy ra?”

Yến Đào nhìn Từ Dạ, đột nhiên khóc nói:

“Hoàng thượng, Du Hàn...Hắn muốn ta...Ta không theo, cho nên mới bị đả thương...Ta thật vất vả mới trốn ra được...Liên đi tìm Hoàng thượng...”

Nói xong, Yến Đào bày ra bộ dạng thương tâm, vùi mặt vào gối, thân thể run lên nhẹ nhẹ, giống như thật đã trải qua chuyện cũ không muốn nhớ lại.

Nhìn Yến Đào, trong mắt Từ Dạ hần ý càng đậm, động tác lại ôn nhu vô cùng, hần vỗ nhẹ bả vai Yến Đào, dịu dàng nói:

“Được rồi, Lạc nhi, nàng trước nghỉ ngơi cho tốt, trăm hiện tại có việc, buổi tối trở lại thăm nàng, đừng khóc, nàng khóc làm lòng trăm cũng rất đau!”

//Dạ ca hảo đóng kịch, còn hơn cả diễn viên chân chính là Yến Đào nữa...wow//

Vệ Từ Thanh đứng một bên, trên mặt biểu tình có điểm cứng nhắc, nếu không phải định lực của hần phi phạm, giờ phút hần nghe Từ Dạ nói câu này nhất định nhìn không được cười to ra tiếng rồi, dù là như thế, hần cơ hồ cũng nghẹn đỏ mặt.

Yến Đào nghe được Từ Dạ phải rồi khỏi, mừng rỡ trong lòng, bất quá nàng vẫn đang giả mù sa mưa vuron tay, nhẹ nhàng gạt đi nước mắt, ra vẻ lưu luyến không rời nói:

“Hoàng thượng...”

Từ Dạ vỗ vỗ tay nàng, sau đó đứng lên, nói:

“Được rồi, trăm buổi tối trở lại thăm nàng, nàng trước nghỉ ngơi đi thôi!”

Nói xong, Từ Dạ cũng không quay đầu cùng Vệ Từ Thanh rời đi.

Trở lại ngự thư phòng, Vệ Từ Thanh nhìn không được nói:

“Hoàng thượng, thuộc hạ cảm thấy, nương nương giống như có điểm không đúng, lại nhìn không ra là điểm nào?”

Từ Dạ khoé miệng lộ ra một chút cười lạnh, nói:

“Cái gì không đúng? Từ Thanh, ngươi vẫn còn giả bộ hồ đồ sao? Ngươi sớm biết nàng ta căn bản không phải là Lạc nhi! Ngươi lại vẫn đưa nàng ta về cung, rốt cuộc là vì sao?”

Nói tới đây, sắc mặt Từ Dạ đột nhiên trầm xuống, lạnh giọng quát:

“Từ Thanh, trăm phát hiện, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn rồi! Ngươi dám lừa gạt trăm, ngươi đáng tội gì?”

Vệ Từ Thanh trong lòng run lên, quỳ sụp xuống lớn tiếng nói:

“Xin Hoàng thượng thứ tội! Thuộc hạ thực sự không cố ý giấu diếm, bộ dáng của nàng ta giống nương nương đến kỳ lạ, thuộc hạ tuy rằng lòng đầy nghi hoặc, nhưng cũng không dám tùy tiện kết luận!”

Từ Dạ khẽ hừ một tiếng, sắc mặt hòa hoãn hơn một chút, nói:

“Thôi, lần này trăm sẽ không truy cứu tội của ngươi, bất quá, nếu như có lần sau, trăm tuyệt không tha thứ cho ngươi! Đứng lên đi!”

Vệ Từ Thanh vội vàng cúi đầu nói:

“Ta Hoàng thượng!”

Đợi sau khi đứng lên, hắn mới phát hiện trong tay đồ đầy mồ hôi lạnh.

Từ Dạ từ trên ghế chậm rãi ngồi xuống, bỗng nhiên nói:

“Tư Thanh, người không thấy là rất kỳ quái sao? Trẫm hiện tại vừa mới đăng cơ, lại đột nhiên xuất hiện một nữ tử có dung mạo giống Lạc nhi như đúc, người nói xem đây có phải là một âm mưu?”

Vệ Tư Thanh hơi sững sờ, nói:

“Hoàng thượng, nữ tử này có vài phần tương tự nương nương, cũng không phủ nhận mình là nương nương, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, thuộc hạ cảm thấy, đây nhất định là một âm mưu.”

Từ Dạ khẽ gật đầu, hắn bỗng nhiên thờ dài một hơi, nói:

“Lạc nhi hiện tại hành tung không rõ, trẫm vốn muốn tự mình tìm nàng, bởi vì trẫm có lỗi với nàng, chỉ là, Long Ngự Lan tuy rằng đã chết, nhưng hai khối hồ phù trong tay bà ta vẫn chưa tìm thấy được, trẫm hoài nghi, hai khối hồ phù đó rơi vào tay Từ Ảnh, thông minh như hắn, chắc đã sớm phát hiện người rời đi cùng mình không phải là Lạc nhi, nhưng là sự tình đã qua lâu như vậy, hắn vẫn không có hành động gì, trẫm thật sự không yên lòng, nếu vị nữ tử này là do hắn phái tới, như vậy, nhiều khả năng Lạc nhi đã rơi vào tay của hắn.”

Vệ Tư Thanh trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói:

“Hoàng thượng, thuộc hạ cảm thấy nương nương ở trong tay Ứng Vương cơ hội không lớn, tuy rằng người kia giả nương nương chứng thật không giấu diếm được Ứng Vương, nhưng là, thuộc hạ từ trong miệng người khác biết được, người đi cùng nương nương là Du Hân, không phải là Ứng Vương. Thuộc hạ cảm thấy, nương nương nhất định là bị Du Hân đưa về Thủy Vân cung, chỉ cần tìm được Thủy Vân cung, tự nhiên không khó để tìm ra nương nương! Hơn nữa, Hoàng thượng chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái sao? Ứng Vương chưa từng gặp qua hình dáng chân chính của nương nương, hắn như thế nào có thể phái người dịch dung thành bộ dáng nương nương hồi cung? Chuyện này, chắc chắn có ẩn tình!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Tưởng niệm

Nghe xong lời nói của Vệ Tư Thanh, Từ Dạ lâm vào trầm tư, qua một hồi lâu, mới chậm rãi hỏi:

“Tư Thanh, người xác định Thủy Vân cung ở Linh Sơn sao?”

Vệ Tư Thanh chần chờ một chút, trả lời:

“Hoàng thượng, thuộc hạ mặc dù chưa có đi vào, bắt quả, thuộc hạ đã dò hỏi được, sâu trong Linh Sơn, chứng thật là có người ở, hơn nữa, thuộc hạ nấp trong lùm cây thấy được có người ra vào, những nữ tử này đều mặc áo trắng, trùng hợp với cách ăn mặc của người trong Thủy Vân cung, hắn là không sai được!”

Từ Dạ trầm ngâm trong chốc lát, rồi hướng Vệ Tư Thanh phân phó:

“Tư Thanh, người chọn lựa vài thị vệ có thân thủ tốt vào đó dò la một lần, nếu Lạc nhi thật sự ở Linh Sơn, người không nên rút dây động rừng, chỉ cần mau chóng về báo cho trẫm biết là được!”

Nói xong, Từ Dạ dừng một chút, lại nói:

“Vị nữ tử kia trước mặt thân phận không rõ, bắt quả, nàng ta đối với nhất cử nhất động của Lạc nhi dường như nằm lòng, phỏng chừng là người rất quen thuộc với Lạc nhi, nếu trẫm đoán không lầm, nàng ta chính là cung nữ cùng rời đi với Từ Ảnh hôm đó Yên Đào! Nàng thật to gan, cư nhiên dám đến lừa gạt trẫm!”

Vệ Tư Thanh hơi sững sờ, có điểm kinh ngạc nói:

“Là nàng? Nàng không phải đã cùng Ứng Vương rời xa kinh thành rồi sao? Làm sao có thể xuất hiện ở quan đạo, một nơi rất gần với Linh Sơn?”

Từ Dạ hừ lạnh một tiếng, nói:

“Chuyện này trẫm sẽ điều tra rõ ràng, nếu như thực sự là người do Từ Ảnh phái đến, như vậy nàng nhất định sẽ cùng Từ Ảnh liên hệ! Trước mặt Từ Ảnh không biết tung tích, đây xem như cũng là một biện pháp để tìm ra hắn!”

Vệ Từ Thanh ánh mắt chột lóe, muốn nói lại thôi, chần chừ một chút, cuối cùng cũng không nói gì.

Từ Dạ thấy bộ dạng như muốn nói của Vệ Từ Thanh, đột nhiên hỏi:

“Từ Thanh, Lạc nhi rời cung đã bao lâu rồi?”

Vệ Từ Thanh giật mình, nói:

“Nương nương rời đi đã hơn năm tháng rồi! Hoàng thượng vì sao lại hỏi cái này?”

Từ Dạ trong mắt hiện lên một tia mất mát, không để ý đến Vệ Từ Thanh, mà xoay mình nhìn về phía ngoài cửa sổ, chậm rãi nói:

“Năm tháng... Nếu đứa nhỏ không có việc gì, hẳn là sắp sinh rồi. Chỉ là... Lạc nhi, nàng ấy vẫn còn hận ta sao?”

Thanh âm của hắn có một tia bất đắc dĩ cùng mất mát, nhưng trong đó cũng bao hàm nồng đậm tưởng niệm.

Vệ Từ Thanh trong lòng run lên, ánh mắt hắn phức tạp nhìn thân ảnh cô đơn của Từ Dạ, không tiếng động thờ dài một hơi, lặng lẽ lui ra ngoài, hắn biết, đêm nay Từ Dạ lại nhớ đến nàng!

Từ Dạ vẫn không để ý đến bất cứ điều gì xung quanh, lặng lẽ nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, mày kiếm nhíu chặt, biểu tình mõi mệt, hẳn thật sự rất nhớ nàng, hẳn hiện tại, tuy là một hoàng đế cao cao tại thượng, thế nhưng, thiếu vắng nàng hẳn cảm thấy mỗi ngày thật vô nghĩa, hằng đêm hẳn đều nhớ đến nàng, hẳn rất cuộc chịu không nổi cuộc sống mất đi nàng!

Nghĩ tới đây, hai tay Từ Dạ phút chốc nắm chặt, trong miệng thì thào:

“Lạc nhi, nàng chờ ta... Ta rất nhanh sẽ đến đón nàng...”

Thủy Vân cung, trong phòng ngủ.

Diệp Lạc sắc mặt tái nhợt, biểu tình thống khổ nằm ở trên giường, trong bụng không ngừng truyền đến từng đợt đau nhức, làm nàng nhịn không được hai tay nắm chặt lấy ga giường, đôi môi mỏng manh, cơ hồ bị nàng cắn nát.

Thanh nhi lo lắng nhìn sắc mặt Diệp Lạc đau đến tái nhợt, nàng lấy tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán Diệp Lạc, không yên nói:

“Tiểu thư, người nhịn một chút, một lát nữa sẽ tốt hơn!”

Trong bụng ngày càng đau đớn kịch liệt, làm cho Diệp Lạc cảm thấy toàn thân như bị xé rách, chỉ cảm thấy một cổ ấm áp, từ dưới hạ thể chậm rãi chảy ra, ngay sau đó cơn đau buốt đánh úp tới, nàng nhịn không được, thân thể run rẩy, phát ra một tiếng thét chói tai.

Nhìn Diệp Lạc thống khổ chịu không nổi, Thanh nhi không khỏi luống cuống tay chân, nàng quay đầu hướng vị đại thẩm áo trắng bên cạnh hô:

“Vương thẩm, bà mau nhìn xem tiểu thư, tiểu thư bị làm sao vậy?”

Vương thẩm liếc mắt nhìn Diệp Lạc đang giãy dụa, cười nói:

“Yên tâm, cung chủ không có việc gì, hiện tại nước ối bị vỡ, đứa nhỏ rất nhanh sẽ ra!”

Nói xong, bà không để ý đến Thanh nhi, đi bưng một chậu nước ấm tới, dùng khăn nóng lau người cho Diệp Lạc.

Vương thẩm là một vị trưởng bối khá lớn tuổi trong Thủy Vân cung, cùng mẫu thân Diệp Lạc là bạn tri giao kết thành tì muội, Diệp Lạc cũng từng do bà đỡ đẻ, cho nên, hiện tại bà nói Diệp Lạc không có việc gì, Thanh nhi cũng yên tâm, chỉ là nàng dù sao cũng là nữ tử chưa lấy chồng, lúc này thấy Diệp Lạc đau đớn như thế, trong lòng khó tránh khỏi có điểm thất kinh.

Diệp Lạc thống khổ thờ hồn hên, đau đớn trong bụng ngày càng trở nên kịch liệt, làm nàng cơ hồ thở không được, cả người nàng ướt đẫm mồ hôi lạnh, ý thức mơ hồ giống như bị người ta ném vào vực sâu.

Thời gian trôi qua, Diệp Lạc chỉ cảm thấy khí lực trong cơ thể từng điểm từng điểm bị rút ra, đến cuối cùng, nàng cơ hồ không còn sức để mà giãy dụa, bên tai nàng truyền đến tiếng hét lo lắng của Vương thẩm:

“Cung chủ, mau mau dùng sức... mau...”

Đau đớn cùng cực, ngay lập tức triệt thấu tứ chi nàng, Diệp Lạc theo bản năng hét lên một tiếng, nàng mơ hồ cảm thấy phía dưới một vật thể ấm áp theo đó chậm rãi chảy ra. Tiếng khóc lạnh lạnh của hài nhi, truyền khắp cả tòa Linh Sơn.

Nghe được tiếng trẻ con khóc, khuôn mặt tái nhợt của Diệp Lạc cuối cùng mới nở một nụ cười như trút được gánh nặng, ngay sau đó, trước mắt nàng tối sầm, như rơi vào khoảng không bong tối vô biên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 181: Đột nhiên thay đổi thái độ

Trong viện, dưới tán cây anh đào, Du Hàn mặt không biểu tình đứng trầm ngâm, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng phương hướng lầu các.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, Vương thẩm mang theo chậu nước từ đại sảnh đi ra, nhìn thấy Vương thẩm, vẻ mặt Du Hàn nháy mắt khôi phục lại như bình thường, hần nhìn vẻ mặt tươi cười của Vương thẩm, lo lắng hỏi:

-“Vương thẩm, cung chủ thế nào? Nàng vẫn khỏe chứ?”

Vương thẩm mỉm cười nói:

-“Du hộ pháp, người yên tâm, cung chủ hảo hảo, mẫu tử bình an!”

Nói tới đây, Vương thẩm dường như nhớ lại điều gì, vội nói:

-“Đúng rồi, cung chủ hiện tại thân thể cực kỳ suy yếu, Du hộ pháp, người tình thông y thuật, liền sắc cho cung chủ uống bài thuốc dưỡng thần đi thôi!”

Tay Du Hàn run lên, trên mặt cơ hồ biến sắc, hần đề thấp âm thanh hỏi:

-“Là một nam hài?”

Vương thẩm cho là hần cao hứng, liền cười nói:

-“Đúng nha, đứa nhỏ bộ dáng cùng cung chủ rất giống nhau a!”

Nói tới đây, vẻ mặt Vương thẩm có chút tiếc nuối, bà thở dài một hơi nói:

-“Ai, nếu hiện tại lão cung chủ vẫn còn tại thế, nàng nhất định sẽ rất cao hứng...”

Du Hàn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói:

-“Nếu lão cung chủ ở dưới suối vàng có biết, cũng sẽ vì cung chủ mà cao hứng.”

Vương thẩm phục hồi lại tinh thần, cười cười:

-“Đúng nha, ai, Du hộ pháp người cũng quá sùng cung chủ rồi, tuy rằng việc hôn sự đã bất thành, nhưng bây giờ đứa nhỏ đã ra đời, thật không biết cung chủ nghĩ như thế nào...Được rồi, ta sẽ không ở đây lải nhải nhiều nữa, người nhanh một chút vào xem cung chủ.”

Nói xong, Vương thẩm bụng chậu nước xoay người rời đi.

Toàn bộ người của Thủy Vân cung, trừ bỏ Du Hàn, Diệp Lạc và Thanh nhi, tất cả mọi người đều cho rằng đứa nhỏ trong bụng Diệp Lạc là của Du Hàn, lại bởi vì hôn sự không hiểu sao đột nhiên hủy bỏ, bất quá, nếu đúng là ý của Diệp Lạc, mọi người tuy rằng tò mò, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chẳng qua Vương thẩm ở Thủy Vân cung có địa vị tương đối đặc biệt, cho nên ngẫu nhiên nói lên vài câu.

Du Hàn nhìn bóng lưng Vương Thẩm, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, sau đó bước nhanh vào lầu các.

Trong phòng ngủ, Thanh nhi cẩn thận quấn khăn bao quanh đứa nhỏ đặt ở bên cạnh Diệp Lạc, sau đó bắt đầu dọn dẹp, bỗng nhiên một thân ảnh đứng trước mặt nàng, nàng hoảng sợ, lúc này mới phát hiện người đang đứng trước mặt mình là Du Hàn, nàng đề phòng lui về phía sau mấy bước, thân thể che ở trước giường, lẳng lặng nhìn chằm chằm Du Hàn.

Du Hàn bỗng nhiên mỉm cười, đối Thanh nhi nói:

-“Thanh nhi, cung chủ vẫn khỏe chứ?”

Thanh nhi biểu tình cứng gập đầu, không biết vì sao, từ sau khi nàng biết Du Hàn lừa Diệp Lạc, nàng đối với hần đã không dám tùy tiện như trước, tuy rằng nàng vẫn luôn yêu hần, nhưng là, nàng không thể tin tưởng hần, nghe Diệp Lạc nói, độc trên người nàng là do hần giải, dù vậy, nàng đối với hần thủy chung không thể tín nhiệm. Hơn nữa, tình yêu của nàng dành cho hần, chỉ khiến nàng cảm thấy thống khổ mà thôi.

Du Hàn nhìn thấy trong mắt Thanh nhi có đề phòng, hần cũng không tiến lên nhìn đứa nhỏ, chỉ không chút để ý liếc mắt nhìn đến người đang nằm trên giường một cái, sau đó đối Thanh nhi nói:

-”Thanh nhi, muội đi theo ta, ta có lời muốn nói!”

Nói xong, liền xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Thanh nhi cắn chặt răng, do dự nhìn Diệp Lạc, thấy Diệp Lạc vẫn đang ngủ say, chần chừ trong chốc lát, rốt cuộc cũng theo Du Hàn ra ngoài.

Đi vào hành lang yên tĩnh, Du Hàn đứng lại, hần bỗng nhiên xoay người, hai tay đặt trên vai Thanh nhi, ôn nhu hỏi:

-”Thanh nhi, muội có phải hay không vẫn cho rằng độc là do ta hạ?”

Thanh nhi bị biểu hiện bất thình lình của Du Hàn làm cho hoảng sợ, mặt nàng không tự chủ được đỏ lên, nàng mắt tự nhiên giãy ra khỏi tay Du Hàn, nghiêm mặt nói:

-”Du đại ca, chuyện quá khứ, không nên nhắc lại, được chứ?”

Mà Du Hàn cũng không muốn nàng trốn tránh, bỗng nhiên vươn tay nắm lấy bàn tay nàng, thanh âm khàn khàn nói:

-”Thanh nhi, muội có phải hay không luôn trách ta lừa cung chủ? Ta lừa cung chủ, không sai, thế nhưng, ta thật không đối với muội hạ độc, hơn nữa...”

Nói tới đây, Du Hàn dừng một chút, hai mắt gắt gao nhìn thẳng khuôn mặt đang đỏ dần lên của Thanh nhi, tiếp tục nói:

-”Hơn nữa, ta hiện tại đã thông suốt rồi, trải qua hết thảy, đều là ta tự mình đa tình, trong lòng cung chủ không có ta, ta về sau sẽ không tiếp tục cưỡng cầu! Thanh nhi, ta biết muội thời gian qua luôn hết lòng với ta, về sau, về sau, ta sẽ hảo hảo quý trọng muội!”

//Trời ơi, ta mà là Thanh nhi chắc cảm động chết mất, diễn như thật vậy mà...gừ//

Thanh nhi chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, trong lòng nháy mắt như bị đánh gãy, nàng không thể tin được ngẩng đầu, nhìn Du Hàn, tuyến phòng thủ cuối cùng vỡ ra, nước mắt từng giọt từng giọt dọc theo hai má rơi xuống, nàng cắn chặt lấy môi, cố gắng đè nén tiếng nức nở.

Du Hàn trên môi nở một nụ cười ôn nhu, bỗng nhiên ôm Thanh nhi vào lòng, dịu dàng nói:

-”Đứa ngốc, muội khóc cái gì?”

Thanh nhi cố nén chua xót, nhẹ nhàng đẩy Du Hàn ra, run rẩy, thanh âm nghẹn ngào hỏi:

-”Du đại ca...Huỳnh...Huỳnh nói...Đều là thật chăng...?”

Du Hàn vẫn mỉm cười ôn nhu, chỉ có điều ý cười không đến đáy mắt, hần vươn bàn tay có điểm lạnh lẽo lau đi nước mắt trên mặt Thanh nhi, nói:

-”Đây tự nhiên là thật, Thanh nhi, chờ cung chủ thân thể hồi phục, chúng ta liền thành thân, được chứ?”

Trong giây phút này, Thanh nhi chỉ cảm thấy hạnh phúc vô cùng, nhiều năm thâm yêu như vậy, nhiều năm đau lòng như vậy, ở một khắc này, hết thảy đều trở nên có giá trị! Nàng chưa bao giờ dám hy vọng xa vời, cò thể cùng Du Hàn thành thân, bây giờ nghe được Du Hàn chủ động đề nghị, nàng ngỡ như mộng, nếu đây là giấc mơ, nàng tình nguyện vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

Thanh nhi vươn đôi tay run rẩy, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt tuấn mỹ của Du Hàn, bàn tay cảm nhận hơi thở ấm áp chân thật, không phải là mơ, thật không phải là mơ, Thanh nhi vui đến phát khóc, lệ rơi đầy mặt.

Đắm chìm trong niềm vui sướng thật lớn cho nên Thanh nhi không phát hiện ra, cặp mắt Du Hàn sâu không thấy đáy, con ngươi đen giá lạnh như băng.

Vân Lạc Tử

Edit: Muối Vove

Một tháng sau.

Hôm nay là ngày đầy tháng của đứa nhỏ, cũng là ngày đính hôn của Thanh nhi và Du Hàn, Thủy Vân cung một mảnh náo nhiệt, người người náo nức vui mừng.

Tại phòng ngủ trên lầu các, Diệp Lạc một thân y phục màu trắng, đang ngồi trước bàn trang điểm, đằng sau là một tiểu nha hoàn giúp nàng chải tóc. Thanh nhi ôm đứa nhỏ ở một bên vui đùa, khuôn mặt thanh tú tràn đầy hạnh phúc.

Thanh nhi tươi cười đem đứa nhỏ đến bên Diệp Lạc, hỏi:

-”Tiểu thư, sao người không đặt tên cho tiểu hài tử?”

Diệp Lạc nghe xong lời nói của Thanh nhi..., trong lòng nao nao, đúng vậy, hài tử đã hơn một tháng, cũng nên đặt cho nó một cái tên, chỉ là, nàng căn bản không biết phụ thân đứa nhỏ là ai, lấy tên gì cho tốt bây giờ? Không biết vì sao, trong đầu Diệp Lạc bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng của nam tử thần

bí trong mộng

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc chợt cảm thấy giật mình, nhìn về phía tiểu hài tử đang hoa chân múa tay trong lòng Thanh nhi, bật thốt lên nói:

-“Nó được sinh ra ở Thủy Vân cung, cho nên lấy họ Vân, liền đặt là Vân Lạc Tử đi!”

Thanh nhi nghe được tên này nụ cười không khỏi có chút cứng đờ, thấp giọng ấp úng nói:

-“Vân Lạc Tử...Vân Lạc Tử...”

Diệp Lạc có chút khó hiểu nhìn Thanh nhi, ngạc nhiên hỏi:

-“Thanh nhi, muội sao vậy? Tên này không tốt sao?”

Tiểu nha hoàn vuốt sợi tóc mai trên đầu Diệp Lạc, cười nói:

-“Thanh nhi tỷ tỷ, nô tỳ cảm thấy, cung chủ nghĩ ra tên này thật tốt lắm, Vân Lạc Tử, nghe rất êm tai!”

Thanh nhi phục hồi lại tinh thần, mắt tự nhiên cười nói:

-“Đúng vậy, thật sự là tên rất hay!”

Nói xong Thanh nhi dường như có điểm che giấu cúi đầu tiếp tục đùa giỡn với Vân Lạc Tử trong lòng.

Diệp Lạc thấy mọi người không có ý kiến, cũng rất hài lòng, nàng từ trên ghế đứng lên, tiếp nhận đứa nhỏ trong tay Thanh nhi, nhìn tiểu hài tử mới đầy tháng, trong lòng tràn đầy tình thương của người mẹ.

Vương thẩm từ ngoài cửa đi vào, cười nói:

-“Cung chủ, người hôm nay như thế nào lại dậy sớm như vậy? Cũng không nghỉ ngơi nhiều một chút?”

Diệp Lạc cười đem nhi tử giao cho tiểu nha hoàn, sau đó tùy tay cầm lấy áo choàng phủ lên người, đối Vương thẩm nói:

-“Vương thẩm, ta muốn đi thăm mẫu thân, Thanh nhi và Du Hàn hôm nay thành thân, ta vẫn chưa báo cho bà biết đâu!”

Vương thẩm khẽ thở dài một hơi, trong mắt hiện lên một tia âm đạm, nói:

-“Cũng nên đi nói cho lão cung chủ biết một tiếng, khi còn sống muội ấy luôn quan tâm chăm sóc Du hộ pháp và Thanh nhi cô nương, nói cho muội ấy biết, muội ấy ở dưới suối vàng nhất định cao hứng...cao hứng! Chỉ là, đứa nhỏ vừa mới đầy tháng, bên ngoài núi gió lớn, vẫn là không nên đưa theo thì hơn!”

Thanh nhi đứng một bên nói:

-“Đúng nha, tiểu thư, người cứ đi, ta ở chỗ này chăm nom tiểu cung chủ.”

Diệp Lạc vẫn không nói gì, bỗng nhiên một thanh âm truyền đến:

-“Thanh nhi, muội cứ đi theo cung chủ đi, tiểu cung chủ đã đầy tháng rồi, mà ta còn xem chưa kỹ đâu!”

Thanh âm vừa rơi xuống, cũng là lúc Du Hàn đi vào.

Diệp Lạc có chút do dự, nàng liếc mắt nhìn Du Hàn, nói:

-“Du đại ca, huynh không cùng chúng ta đi thăm mẫu thân sao? Huynh hẳn là nên đi với Thanh nhi, dù sao hai người cũng sắp đính hôn rồi!”

Du Hàn mỉm cười, nói:

-“Cung chủ trong lòng hẳn có nhiều điều muốn nói với lão cung chủ? Ta là nam nhân, đi theo chắc là không tiện. Hãy để Thanh nhi cùng muội đi thôi!”

Vương thẩm đứng ở một bên cũng nói thêm vào:

-“Đúng đó, thời gian cũng không còn sớm, cung chủ hãy mau chóng khởi hành, tiểu cung chủ ở đây đã có ta lo!”

Diệp Lạc nghe Vương thẩm nói vậy, cũng yên tâm, Vương thẩm là người cẩn thận, nàng có thể tin được, hơn nữa, nàng và Thanh nhi chỉ đi thấp cho mẫu thân một nén hương, rất nhanh sẽ quay về, liền không trì hoãn nữa, lập tức gặt đầu, xem như đồng ý với đề nghị của Vương thẩm.

Ngay tại thời điểm Diệp Lạc và Thanh nhi bước ra cửa, Vương thẩm đột nhiên hỏi:

-”Cung chủ, tiểu cung chủ tên gọi là gì?”

Diệp Lạc chưa nói gì, tiểu nha hoàn bên cạnh đã nhanh nhẩu đáp lời:

-”Đã đặt tên rồi, Vương thẩm, tiểu cung chủ tên nghe rất hay, kêu là Vân Lạc Từ!”

Lời của tiểu nha hoàn vừa nói ra, Du Hàn sắc mặt đại biến, hai tay hấn gắt gao siết chặt, sắc mặt xanh mét nhìn chằm chằm đứa nhỏ trong lòng tiểu nha hoàn.

Vương thẩm cười nói:

-”Quả nhiên là một cái tên rất hay, được rồi, cung chủ, hai người lên đường đi thôi!”

Diệp Lạc và Thanh nhi dưới sự thúc giục của Vương thẩm đi ra cửa, mọi người đang đắm chìm trong niềm vui sướng, không ai phát hiện ra ánh mắt lạnh lùng của Du Hàn chọt lóe lên một tia sắc bén.

Diệp Lạc rời đi không lâu, Vân Lạc Từ trong tay tiểu nha hoàn đang ngủ say đột nhiên khóc rống lên, tiểu nha hoàn có chút hoảng hốt ôm lấy Vân Lạc Từ đang không ngừng khóc lớn, đôi Vương thẩm nói:

-”Vương thẩm, tiểu cung chủ bị sao vậy?”

Vương thẩm tiếp nhận Vân Lạc Từ trong tay tiểu nha hoàn, nhìn một chút, cười nói:

-”Không việc gì, tiểu cung chủ chắc là đói bụng, đứa nhỏ hơn một tháng ăn được tương đối nhiều, ngươi trước ôm lấy, ta đi phòng ăn lấy thêm sữa.”

Nói xong, Vương thẩm đem Lạc Từ giao lại cho tiểu nha hoàn, sau đó đi ra ngoài.

Sau khi Vương thẩm rời đi, Du Hàn nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên đến gần tiểu nha hoàn kia hỏi:

-”Ngươi tên gì?”

Tiểu nha hoàn mặt hơi đỏ lên, cúi đầu nói:

-”Hồi Du hộ pháp, nô tỳ tên gọi Tiểu phong.”

Du Hàn mỉm cười, từ trong ngực lấy ra một mảnh ngọc bội cực kỳ tinh xảo, đưa cho Tiểu Phong, nói:

-”Đây là sính lễ đính hôn ta chuẩn bị cho Thanh nhi, ngươi có thể giúp ta đưa cho nàng không?”

Tiểu Phong có điểm kinh ngạc ngẩng đầu, nói:

-”Cái này... Chính tay Du hộ pháp đưa cho Thanh nhi tỷ tỷ không phải tốt hơn sao? Nô tỳ tin tưởng, như thế Thanh nhi tỷ tỷ sẽ càng vui vẻ hơn!”

Du Hàn có chút xấu hổ gãi gãi đầu, ngập ngừng nói:

-”Nhưng là, ta cảm thấy ngượng ngùng...”

Tiểu Phong cười khanh khách, nàng rõ ràng tâm tư của Du Hàn, hâm mộ nói:

-”Du hộ pháp đối với Thanh nhi tỷ tỷ thật tốt!”

Nói xong lại có điểm khó xử nhìn Vân Lạc Từ đang khóc nháo, bối rối nói:

-”Du hộ pháp, nếu không như vậy đi, nô tỳ trước chờ Vương thẩm đến đây, sau đó sẽ đem ngọc bội giao cho Thanh nhi tỷ?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Sát tâm

Du Hàn vẻ mặt sốt ruột, nói:

-”Một lát nữa ta cùng Tiểu Thanh đính hôn rồi, nếu là đến lúc đó...Tiểu Phong, nếu không như vậy đi, ta sẽ giúp ngươi ôm thiếu cung chủ ở đây chờ Vương thẩm, ngươi giúp ta đem ngọc bội đưa cho Thanh nhi?”

Tiểu Phong chần chờ một chút, thấy ánh mắt Du Hàn lạnh lẽo nhìn mình, bộ dáng tràn đầy chờ mong, đúng là vẫn không đành lòng cự tuyệt, đem tiểu hài tử trong lòng đang khóc rống rớt cuộc một giao cho Du Hàn, sau đó tiếp nhận ngọc bội trong tay Du Hàn, nói:

-”Được, vậy nô tỳ trước đưa đi cho Thanh nhi tỳ! Chỉ là một lát nữa Vương thẩm đến đây, nếu có trách cứ nô tỳ, mong rằng Du hộ pháp nói giúp nô tỳ một tiếng!”

Du Hàn cười cười, nói:

-”Ta sẽ hướng Vương thẩm giải thích rõ ràng, ngươi yên tâm đi!”

Tiểu Phong không nghi ngờ gì, xoay người bước ra ngoài, đột nhiên nàng cảm thấy bên hông tê rần, cả người liền mất đi tri giác, mềm oặt ngã ra đất.

Du Hàn nhìn Tiểu Phong ngã trên mặt đất, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, hắn rất nhanh từ trong tay Tiểu Phong thu hồi lại ngọc bội, sau đó lấy ra một viên thuốc, dùng sức nắm lấy cằm Tiểu Phong, ấn thuốc vào, sau khi làm xong hết thấy, liền ôm Vân Lạc Từ đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Đúng lúc này, Vân Lạc Từ bỗng nhiên khóc rống lên, Du Hàn nhìn tiểu hài tử trong lòng, mày kiếm nhíu chặt, nhanh như chớp điểm vào huyệt đạo trên người Vân Lạc Từ, Vân Lạc Từ nháy mắt ngưng khóc, giống như đã ngủ thật say.

Lầu các dưới sân không một bóng người, lúc này người của Thủy Vân cung đều tập trung trên hành lang, chỉ thấy Du Hàn đem thân hình nho nhỏ của Vân Lạc Từ bao kín trong áo choàng rộng thùng thình, sau đó lẩn mình, phi thân ra ngoài.

Linh Sơn, ở nơi hẻo lánh trong rừng cây, hai bóng người một tím một xanh lảng lảng đứng trên cành cây, hướng ánh nhìn về phía sâu nhất trong Linh Sơn, thế nhưng, cảnh sắc xa xa vẫn thấp phần mông lung. Tuy rằng hiện tại mùa đông đã qua, nhưng là, hơn phân nửa Linh Sơn vẫn bị sương mù quấn quanh, căn bản thấy không rõ cảnh sắc phía xa, chỉ có thể nhìn thấy sương mù một mảnh.

Từ y nhân quay đầu lại, nhìn thoáng qua thanh y nam tử bên cạnh, hỏi:

-”Từ Thanh, còn bao lâu nữa mới lên được đỉnh núi?”

Vệ Từ Thanh nhìn Từ Dạ, ánh mắt dừng trên mặt nạ quý che lấp nửa khuôn mặt của Từ Dạ, nói:

-”Hoàng...Gia, còn không xa nữa đâu, đi thêm một đoạn nữa là vào trong phạm vi của Thủy Vân cung rồi.”

Nói xong Vệ Từ Thanh dừng một chút, lại nói:

-”Gia, người muốn che mặt đi gặp nương nương sao?”

Từ Dạ thân thể cứng đờ, hắn yên lặng xoay người, hai mắt toát ra vẻ cô đơn, nửa tháng trước, khi hắn ở trong cung tiếp nhận được tin tức của Vệ Từ Thanh, nói cơ bản đã xác định được vị trí của Thủy Vân cung, hắn không chút nghĩ ngợi, vội vàng xử lý việc triều chính, liền chạy tới địa phương hẻo lánh này.

Kỳ thật, ngay cả hắn cũng không rõ ràng, hắn rớt cuộc là vì cái gì! Trong lòng hắn khát vọng được nhìn thấy nàng, nhưng lại cũng sợ hãi gặp lại nàng, thậm chí, trước khi lên Linh Sơn, hắn còn cố ý mang theo mặt nạ quý đã lâu không dùng đến. Hắn không dám đối mặt với nàng, vẫn luôn sợ hãi nàng còn trách hắn.

Hiện tại hắn đang ở bên trong Linh Sơn, tâm tình cực kỳ kích động, nàng vẫn khỏe chứ? Nàng có phải hay không vẫn còn đang hận hắn? Nàng có thể hay không tha thứ cho hắn, cùng hắn hồi cung?

Từ Dạ hít thật sâu một hơi, ép buộc chính mình tĩnh táo lại, cùng Vệ Từ Thanh đang muốn phi thân đi, bỗng nhiên, hắn cảnh giác ngừng lại, hướng Vệ Từ Thanh bên cạnh làm động tác nín thở.

Một bóng người màu trắng, xuất hiện trong tầm mắt của Từ Dạ và Vệ Từ Thanh, nhìn người mới đến, trong lòng Từ Dạ mừng như điên, bởi vì, người tới chính là người ngày đó trong cung đem Diệp Lạc rời đi Du Hàn, nhìn thấy Du Hàn xuất hiện ở nơi này, chứng minh những phỏng đoán của hắn và Vệ Từ Thanh là hoàn toàn chính xác, Du Hàn nếu ở đây, thì chắc chắn Diệp Lạc cũng vậy.

Bỗng nhiên, biểu tình trên mặt Từ Dạ ngưng trọng, bởi vì hắn phát hiện Du Hàn ở cách lùm cây hai người nấp không xa đột nhiên dừng lại.

Từ Dạ mày kiếm nhíu chặt, chẳng lẽ hành tung của bọn họ đã bị phát hiện rồi sao? Nhưng là, rất nhanh, hắn liền nhận ra, Du Hàn vẫn chưa phát hiện ra bọn họ, bởi vì, hắn nhìn thấy Du Hàn sau khi dừng lại vội xốc áo choàng lên, từ trong ngực ôm ra một đứa trẻ.

Nhìn đứa trẻ nhỏ, Từ Dạ chỉ cảm thấy oanh một tiếng, trong đầu nhất thời trống rỗng, hắn biểu tình kích động, thân thể run lên nhẹ, hai mắt gắt gao nhìn thẳng đứa trẻ nhỏ trong tay Du Hàn, đó là hài tử của hắn sao? Là hài tử của hắn và Lạc nhi?

Trong lòng nhận thức được điều này, làm Từ Dạ thiếu chút nữa không khống chế được hướng Du Hàn bay đến, ngay tại thời điểm đó, bỗng nhiên bà vai

bị Vệ Tử Thanh vỗ nhẹ một cái. Cái vỗ vai tuy nhẹ, nhưng ngay lập tức làm Tử Dạ thanh tỉnh lại, hấn cố nén kích động trong lòng, xuyên thấu qua rừng cây rậm rạp, vẫn không ngừng quan sát nhất cử nhất động của Du Hàn.

Mà người đang đứng ở giữa rừng rậm Du Hàn, căn bản không phát hiện có người đang quan sát mình, hấn đem Vân Lạc Tử ôm ở trên tay, đánh giá một chút, bỗng nhiên vỗ nhẹ lên người Vân Lạc Tử, tiểu hài tử vốn đang ngủ say hơi cử động, một lát sau, cặp mắt đen láy mở to, hấn tỉnh lại, có lẽ bởi vì tò mò, cho nên cũng không có khóc rống lên, mà chỉ dùng ánh mắt mơ màng nhìn Du Hàn, thậm chí lộ ra nụ cười ngây thơ.

Du Hàn ánh mắt phức tạp nhìn Vân Lạc Tử, hấn bỗng nhiên không muốn đối mặt với ánh mắt ngây thơ của Vân Lạc Tử, tuy rằng tiểu hài tử vừa mới đầy tháng, cái gì cũng không hiểu, nhưng hấn lại cảm thấy ánh mắt đó như đang cười nhạo hấn, điều này làm hấn cực kỳ phần nộ.

Thanh âm của Tiểu Phong như vang vọng bên tai hấn, đứa nhỏ tên gọi Vân Lạc Tử! Vân Lạc Tử! Là bởi vì hấn là đứa nhỏ của Tử Dạ sao?

Du Hàn khuôn mặt lạnh lùng dần trở nên vặn vẹo, vòng ôm ngày càng siết chặt, bỗng nhiên hấn điên cuồng khàn giọng hét to:

-“Vì sao, vì sao muội dù đã quên đi hoàn toàn quá khứ, vẫn còn nhớ rõ hấn? Muội ngay cả đứa nhỏ cũng đặt tên là Vân Lạc Tử, là bởi vì muội căn bản không quên được hấn sao? Nếu như vậy, muội đừng trách ta ra tay độc ác! Ta muốn hủy hết tất cả mọi thứ liên quan đến hấn! Hết tất cả, bao gồm cả nghiệt chủng này! Chỉ có như vậy, muội mới có thể trở về bên cạnh ta, chỉ có như vậy, muội mới hoàn toàn quên đi hấn!”

Du Hàn điên cuồng gào thét, ở nơi rừng rậm âm u này, làm người ta nhin không được lông mao dựng đứng.

Gặp người trong mộng

Edit: Muối Vove

Nhìn Du Hàn dần siết chặt tay, cùng biểu tình điên cuồng trên mặt hấn, Tử Dạ và Vệ Tử Thanh tim nhất thời vọt lên cổ họng, nhất là Tử Dạ, hấn trong lời nói của Du Hàn, đã xác định được đứa nhỏ trong tay y là hài tử của hấn. Nhưng là, lúc này hấn không có tâm tư mà đi phân tích lời nói của Du Hàn... , hấn sợ, Du Hàn sẽ đối với đứa nhỏ của hấn hạ sát thủ, hai tay hấn gắt gao siết chặt, gân xanh trên trán nổi lên, hiển nhiên trong lòng lo lắng cùng phần nộ đến cực hạn.

Mà Vân Lạc Tử trong tay Du Hàn, dường như cảm thấy nguy hiểm, bỗng nhiên oa lên một tiếng, khóc rống lên, tiếng trẻ con khóc, nhanh chóng kích động chim chóc trong rừng, cũng làm cho Tử Dạ đang đứng trên cành cây hội đau lòng.

Về mặt sát khí của Du Hàn, bởi vì tiếng khóc của Vân Lạc Tử mà buông lỏng, hấn kinh ngạc nhìn tiểu hài tử, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, như thể qua một hồi lâu, ánh mắt của hấn lại hiện lên hung quang, hấn cắn hận quát:

-“Đừng khóc!”

Vân Lạc Tử như không để ý tới, vẫn không ngừng khóc lớn, rống cuộc, Du Hàn mất đi kiên nhẫn, về mặt hấn dần trở nên dữ tợn, hai tay hấn đột nhiên đem thân hình nhỏ nhỏ của Vân Lạc Tử nâng lên cao, sau đó dùng sức ném đi.

Mất thấy Vân Lạc Tử sắp bị ném trên mặt đất, bỗng nhiên một đạo áo tím từ trên cây rất nhanh nhảy xuống, vững vàng tiếp được Vân Lạc Tử đang bay giữa không trung.

Tử Dạ ôm lấy Vân Lạc Tử trong tay có chút run run, hấn không để ý Du Hàn cách đó không xa, mà lo lắng cúi đầu, chăm chú xem xét Vân Lạc Tử một phen, sau khi xác định hấn không bị thương, Tử Dạ lúc này mới yên lòng lại.

Mà Vân Lạc Tử không biết vì sao, ở trong lòng Tử Dạ, cũng không khóc, hấn mở to đôi mắt xinh đẹp, hai con ngươi đen láy đảo quanh, nhìn Tử Dạ cười ngây thơ.

Nhìn đến Tử Dạ đột nhiên xuất hiện, Du Hàn giật mình một chút, bất quá, hấn rất nhanh liền trấn định lại, lạnh giọng quát:

-“Ngươi là người nào?”

Bởi vì Tử Dạ đeo mặt nạ, hấn nhất thời nhận không ra.

Tử Dạ lạnh lùng nhìn Du Hàn, trong mắt nồng đậm sát ý, thanh âm lạnh lẽo:

-“Không thể tưởng được, đường đường là hộ pháp Thủy Vân cung, cư nhiên đối với một tiểu hài tử mới đầy tháng hạ độc thủ!”

Du Hàn sắc mặt đại biến, hấn nhìn chằm chằm Tử Dạ đang đeo mặt nạ, thất thanh nói:

-“Là ngươi?”

Nói xong cũng không đợi Tử Dạ trả lời liền ra tay động thủ trước.

Du Hàn tuy rằng võ công cao, nhưng vẫn kém Tử Dạ một bậc, chỉ là Tử Dạ trong tay ôm Vân Lạc Tử, hấn sợ hãi Du Hàn tổn thương đứa nhỏ, nên chỉ ra những chiêu thức ngăn cản công kích của Du Hàn, mà Vệ Tử Thanh lúc này cũng xông lên, cùng Du Hàn lâm vào cuộc chiến.

Diệp Lạc và Thanh nhi vừa đến mộ phần mẫu thân dâng hương, trên đường trở về, lại đụng phải Vương thẩm về mặt hốt ha hốt hoảng chạy tới, nhìn về mặt kinh hoàng của Vương thẩm, trong lòng Diệp Lạc dâng lên một dự cảm không tốt, nàng bước nhanh đến, gấp giọng hỏi:

-”Vương thẩm, xảy ra chuyện gì?”

Vương thẩm bất chấp thờ, vội vàng nói:

-”Cung chủ, không hay rồi, thiếu cung chủ bị người ta cướp đi rồi!”

-”Cái gì?”

Diệp Lạc nghe xong lời nói của Vương thẩm, chỉ cảm thấy mắt tối sầm, thiếu chút nữa té xỉu trên mặt đất, qua một hồi lâu, nàng mới chậm rãi điều hòa hơi thở, kéo mạnh ống tay áo Vương thẩm, lo lắng hỏi:

-”Vương thẩm, chuyện xảy ra như thế nào?”

Vương thẩm không dám chậm trễ, nói:

-”Cung chủ sau khi rời đi không lâu, thiếu cung chủ đột nhiên khóc lên, lão nô tưởng thiếu cung chủ đói bụng, cho nên phân phó Tiểu Phong ôm lấy thiếu cung chủ, còn mình đi phòng ăn lấy thêm sữa, lúc ấy Du hộ pháp còn ở trong phòng, lão nô mới yên tâm rời đi, thế nhưng, thời điểm lão nô lấy sữa quay trở về, đã thấy Tiểu Phong hôn mê bất tỉnh, mà thiếu cung chủ và Du hộ pháp đã không thấy bóng dáng.”

Nghe xong lời nói của Vương thẩm, Thanh nhi sững sờ lão đảo, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt. Mà Diệp Lạc ở trong tình thế cấp bách, căn bản cũng không phát hiện ra Thanh nhi có điểm khác thường, nàng thần sắc cực kỳ lo lắng nói:

-”Vương thẩm, ngươi truyền lệnh xuống, tất cả người Thủy Vân cung nhanh chóng phong kín toàn bộ Linh Sơn, ta ngay bây giờ sẽ cùng Thanh nhi đuổi theo!”

Nói xong, Diệp Lạc cũng không đợi Vương thẩm trả lời, triển khai khinh công, hướng chân núi bay xuống.

Sau khi sinh Vân Lạc Tử, Diệp Lạc phát hiện cơ thể nàng đã bắt đầu hồi phục khí lực, chỉ trong một tháng ngắn ngủi này, nàng cơ hồ đã khôi phục được một nửa phần công lực, cho nên, nàng mới có thể nhẹ nhàng thi triển khinh công.

Thanh nhi thấy Diệp Lạc đã rời đi, nàng cắn chặt môi, cũng rất nhanh thi triển khinh công theo sát Diệp Lạc.

Lúc đuổi tới sườn núi, trong rừng cây rậm rạp, truyền tới tiếng giao thủ, Diệp Lạc trong lòng mừng rỡ, nàng rất nhanh lách mình đi vào, đã thấy có mấy bóng người, trong đó Du Hân một thân áo trắng đang giao đấu mới thanh y nam tử, mà ở cách bọn họ không xa, một vị mặc áo bào màu tím trên mặt đeo mặt nạ quý dữ tợn ôm trong tay Vân Lạc Tử đứng một bên lặng nhìn.

Diệp Lạc nhìn thấy tử y nam nhân, nháy mắt ngây ngẩn cả người, nàng dừng bước lại, kinh ngạc nhìn người nọ, trong lòng nháy mắt dâng lên từng đợt sóng, người nam nhân này! Chính là người thường xuất hiện trong giấc mơ của nàng, hắn làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Vị tử y nam nhân phảng phất cảm nhận được ánh mắt của Diệp Lạc, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt dừng trên người Diệp Lạc, hắn mang theo mặt nạ, Diệp Lạc thấy không rõ về mặt của hắn, nhưng là, nàng cảm nhận được ánh mắt người này tha thiết chờ mong, thậm chí, nàng có thể xuyên qua đáy mắt hắn thấy được tình yêu nồng đậm.

Diệp Lạc kinh ngạc cùng tử y nam nhân đối diện, nàng chỉ cảm thấy một cổ chua xót từ chỗ sâu nhất trong lòng dâng lên, cái mũi đau xót, nháy mắt đã muốn rơi lệ

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Giống như đã từng quen biết

Edit: Muối Vove

Từ Dạ nhìn chăm chăm nữ nhân hắn ngày đêm mong nhớ, trong lòng xúc động cuộn trào, hắn cơ hồ theo bản năng muốn tiến lại gần nàng, nhưng là, thanh âm đánh nhau của Du Hân và Vệ Tử Thanh bên cạnh làm hắn dừng bước, hắn miễn cưỡng đè nén khao khát trong lòng, đôi con ngươi dán chặt trên người nàng, không có nửa điểm rời đi.

Tuy rằng bọn họ cách nhau một đoạn, nhưng hắn như thấy nàng đang đứng trước mặt mình, nhìn nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống gương mặt thon gầy của nàng, tim của hắn, nháy mắt trở nên đau đớn.

Một nỗi xúc động không tên từ đáy lòng dâng lên, Diệp Lạc trừ bỏ nỗi tâm đau lòng, đầu óc cũng trống rỗng, nàng kinh ngạc đứng tại chỗ, ở một khắc này, dường như chỉ còn tồn tại nàng và từ y nam từ thần bí, bọn họ nhìn nhau, ngơ ngàng, sớm đã quên đang ở phương nào.

Thanh nhi thấy Diệp Lạc đột nhiên dừng lại, không khỏi cảm thấy kỳ quái, nàng theo ánh mắt Diệp Lạc nhìn đến, phát hiện ra một từ y nam nhân đang ôm trong tay Vân Lạc Từ, mà bên cạnh có hai người đang đánh nhau, nháy mắt, rốt cuộc hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Thanh nhi kinh ngạc nhìn Từ Dạ ôm Vân Lạc Từ, lại quay đầu nhìn về thất thần của Diệp Lạc, trong lòng có một cổ dự cảm không hay, nàng biết Diệp Lạc đã quên hết toàn bộ quá khứ, thế nhưng, bộ dáng như mất hồn của Diệp Lạc lúc này, thật sự đã quên hết sao?

Nghe tới đây, Thanh nhi nhìn không được vỗ nhẹ lên bả vai Diệp Lạc, cố ý đề cao âm thanh kêu lên:

-”Tiểu thư! Người làm sao vậy?”

Thanh âm của Thanh nhi làm kinh động hai người đang đánh nhau là Vệ Từ Thanh và Du Hàn. Du Hàn thấy Diệp Lạc đã đến, cũng không cùng Vệ Từ Thanh tái đấu nữa, mà nhảy ra, không đợi mọi người nói chuyện, liền chỉ vào Từ Dạ tức giận quát:

-”Tặc nhân, mau giao tiểu cung chủ ra đây!”

Du Hàn gầm lên, rốt cuộc làm Diệp Lạc hồi phục tinh thần lại, mặt nàng không hiểu sao nóng lên, miễn cưỡng đè nén trái tim đang đập liên hồi xuống, vội thi triển khinh công, nhanh chóng đến bên cạnh Du Hàn, thời điểm đối mặt với Từ Dạ, gương mặt tuyệt mỹ đã sớm khôi phục vẻ bình tĩnh ban đầu, nàng nhìn Từ Dạ, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên:

-”Người là ai? Vì sao cướp hài tử của ta?”

Ánh mắt Du Hàn hiện lên một tia sát ý không dễ nhận thấy, hắn không đợi Từ Dạ trả lời, liền cắt ngang đối Diệp Lạc nói:

-”Cung chủ, tặc nhân này vừa mới xông vào Thủy Vân cung cướp đi tiểu cung chủ, còn đã thương Tiểu Phong!”

Diệp Lạc nghe xong lời nói của Du Hàn, trong mắt xẹt qua một tia tức giận, nàng lạnh lùng nhìn Từ Dạ, tức giận nói:

-”Mau đưa hài tử cho ta, nếu không, người đừng mong rời khỏi nơi này!”

Thanh nhi như có suy nghĩ gì liếc mắt nhìn Du Hàn, khi nàng bắt gặp cặp mắt lạnh như băng của hắn, ánh mắt tràn ngập cảnh cáo, làm lòng nàng không khỏi một trận rét run, một cổ đau đớn, từ đáy lòng nàng nhanh chóng lan ra, thân thể của nàng không nhịn được run lên nhẹ nhẹ.

Từ Dạ lặng yên nhìn Diệp Lạc, khi hắn nhìn thấy trong ánh mắt nàng chỉ là cảm giác xa lạ cùng phẫn nộ, tim của hắn không khỏi có chút nhói đau, hắn chậm rãi nói:

-”Lạc nhi, nàng thật sự không biết ta sao?”

Nói xong, hắn một tay ôm Vân Lạc Từ, một tay từ từ đưa lên gỡ bỏ mặt nạ trên mặt.

Trong mắt Diệp Lạc phút chốc hiện lên một tia mê man, nàng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, trong lòng phảng phất như có một cảm giác quen thuộc, nhưng là, nàng vô luận cố gắng thế nào cũng không nhớ nổi, nàng ở nơi nào từng gặp qua hắn.

Một chút thống khổ lướt qua trên dung nhan tuyệt mỹ của nàng, nháy mắt, đầu nàng kịch liệt co rút đau đớn, đau đớn dữ dội, làm thân thể nàng hơi phát run, nếu không không phải Thanh nhi bên cạnh nhanh tay đỡ lấy nàng, nàng cơ hồ đã muốn ngã nhào trên mặt đất.

Du Hàn sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, hắn đột nhiên lớn tiếng nói:

-”Cung chủ căn bản là không biết người, người mau mau đem thiếu cung chủ thả ra, nếu không, hôm nay chính là ngày chết của người!”

Nói xong, hắn liền hướng Từ Dạ xông đến.

Từ Dạ đối với hành vi đổi trắng thay đen của Du Hàn cực kỳ phẫn nộ, hắn tức giận đối Du Hàn nói:

-”Du Hàn, người đồ tiểu nhân, rõ ràng là người muốn...”

Nói đến đây, liền bị công kích của Du Hàn đánh gãy, Từ Dạ sợ hãi hắn làm hại đến Vân Lạc Từ, đành lách mình tránh né.

Mà Du Hàn tuy rằng được Vệ Từ Thanh đứng lúc ngăn lại, thế nhưng, bởi vì võ công của hắn so với Vệ Từ Thanh cao hơn rất nhiều, cho nên Vệ Từ Thanh căn bản ngăn không được hắn, bị hắn vài lần vòng qua, đối Từ Dạ hạ đòn sát thủ, hắn căn bản cũng không có chút bận tâm đến an nguy của Vân Lạc Từ trong tay Từ Dạ.

Chính lúc này, Diệp Lạc thần kỳ bình tĩnh trở lại, nàng tuy rằng không rõ từ y nam nhân trước mắt này là ai, nhưng là, từ lần trước sau khi Du Hàn lừa nàng, nàng liền đối với Du Hàn nổi lên nghi ngờ, bây giờ, chứng kiến Du Hàn không chút bận tâm đến an nguy của Vân Lạc Từ, còn đối với từ y nam nhân kia hạ đòn sát thủ, trong nội tâm vô cùng phẫn nộ, không khỏi tức giận quát:

-”Du Hàn! Dừng tay!”

Du Hàn mặc dù là thuộc hạ của nàng, nhưng là, nàng cho tới bây giờ vẫn luôn gọi hắn là Du đại ca, mà nay, nàng lại trực tiếp kêu tên hắn, chuyển biến như vậy, hiển nhiên là vì nàng đã quá phần nộ.

Du Hàn nghe thấy thanh âm của Diệp Lạc, hắn không cam lòng nhìn Từ Dạ liếc mắt một cái, do dự một chút, ngừng lại, nhảy về bên cạnh Diệp Lạc.

Diệp Lạc tuy rằng phần nộ, nhưng kỳ quái là, Vân Lạc Từ rơi vào trong tay Từ Dạ, nàng cũng không một chút lo lắng, giống như, nàng đã sớm biết, nam nhân thân bí này sẽ không làm hại con của nàng.

Thấy Du Hàn đã lui về, Diệp lạc hít sâu một hơi, bình tĩnh đối Từ Dạ nói:

-”Ngươi đến tốt cũng là ai?”

Từ Dạ nhìn Diệp Lạc, sâu trong con ngươi đen thâm thúy hiện lên một tia thống khổ, nàng thật sự không biết hắn, nàng thật sự đã quên hắn! Chẳng lẽ, nàng hận hắn đến như vậy sao? Thậm chí ngay cả những ký ức liên quan đến hắn cũng không muốn giữ lại?

Từ Dạ ôm lấy Vân Lạc Từ trong tay, ôm thật chặt, hai tròng mắt gât gao nhìn thẳng Diệp Lạc, khàn giọng hỏi:

-”Nàng...Thực sự đã quên ta sao?”

Đều có tâm sự

Edit: Muối Vove

Diệp Lạc nhìn Từ Dạ, trong lòng cảm giác kỳ quái ngày càng rõ rệt, nhưng hiện tại nàng không có tâm tư phân tích xem cảm giác đó là gì, nàng chỉ muốn thoát lại hải từ từ tay hắn. Hai mắt nàng nhìn chăm chăm vào Vân Lạc Từ trong tay Từ Dạ, cũng không trả lời câu hỏi của Từ Dạ.

Từ Dạ thấy biểu tình Diệp Lạc hồ hững, tim hắn đau đến cơ hồ mất đi hô hấp, qua một lúc sau, hắn mới nở một nụ cười thê lương, nói:

-”Lạc nhi, nếu nàng muốn ta đem con trả lại, nàng hãy theo ta đi!”

Trong mắt Diệp Lạc hiện lên một tia do dự, trầm mặc một hồi, nàng cắn chặt răng, đối Từ Dạ nói:

-”Ngươi đưa đứa nhỏ cho ta, ta sẽ đi với ngươi!”

-”Tiểu thư!” “Cung chủ!”

Diệp Lạc vừa dứt lời, liền vang lên thanh âm kinh ngạc của Thanh nhi, cùng tiếng kêu phần nộ của Du Hàn.

Mà Diệp Lạc lúc này mới phát hiện lời nói của mình có gì đó không đúng, không khỏi ngây ngẩn cả người, nàng kinh ngạc nhìn từ y nam nhân, nàng cũng không nhận ra hắn, như vậy tại sao lại không chút do dự đáp ứng hắn? Chẳng lẽ đây đơn thuần chỉ vì cứu đứa nhỏ thôi sao? Hay bởi vì sâu trong nội tâm nàng đối với hắn có một loại cảm giác gì đó tin cậy? Nhưng là, bất kể vì cái gì, khi đối mặt với đôi con ngươi đen thâm thúy của hắn, nội tâm nàng không nghĩ muốn cự tuyệt.

Câu trả lời của Diệp Lạc, làm đôi môi bạc lãnh khốc của Từ Dạ nhếch lên một chút ý cười, ánh mắt của hắn trở nên ôn nhu, thậm chí, ngay cả cảm giác đau đớn trong lòng cơ hồ hoàn toàn biến mất, hắn mỉm cười, dịu dàng nói:

-”Lạc nhi, nàng lại đây.”

Diệp Lạc nhìn đến ý cười trên môi hắn, dưới chân không tự chủ tiến về phía hắn, mà ngay lúc này, Du Hàn đột nhiên giữ chặt lấy tay nàng, lo lắng nói:

-”Cung chủ! Muội không thể đáp ứng hắn! Không thể đi!”

Diệp Lạc hơi sững sờ, bất quá, nàng rất nhanh giãy ra khỏi tay Du Hàn, nàng không để ý đến Du Hàn, mà hít thật sâu một hơi, đối Từ Dạ nói:

-”Ta tuy rằng không biết ngươi là ai, nhưng ta tin tưởng ngươi đối với hải từ của ta không có ác ý, ngươi nếu hiện tại buông tay, như vậy, ta liền đi theo ngươi.”

Từ Dạ sắc mặt buồn bã, nàng vẫn không tin hắn sao? Chẳng lẽ, Du Hàn ở trong lòng nàng quan trọng đến như vậy? Đây là con của hắn và nàng, hắn tự nhiên sẽ không làm việc gì tổn thương đến đứa nhỏ, chẳng lẽ, thông minh như nàng, ngay cả điểm này cũng không nhận ra sao? Du Hàn cố tình hại Vân Lạc Từ, hắn như thế nào có thể yên tâm để lại đứa nhỏ ở nơi này? Huống chi, bất kể là nàng, hay đứa nhỏ, hắn cũng không nguyện ý buông tay! Nếu có thể làm nàng trở lại bên cạnh hắn, như vậy, hắn cũng không ngại lợi dụng đứa nhỏ, để tiện một lần.

Nghĩ đến đây, Từ Dạ nhìn Diệp Lạc, trầm giọng nói:

-”Lạc nhi, ta sẽ ở dưới chân núi chờ nàng, nếu nàng muốn biết cái gì, liền xuống núi gặp ta đi! Đứa nhỏ, ta trước mang đi, nàng yên tâm, ta sẽ không làm hại nó, đến lúc nàng tới, ta tự nhiên sẽ đem đứa nhỏ trả lại cho nàng!”

Nói xong, Tử Dạ cũng không đợi Diệp Lạc nhận lời, liền cùng Vệ Tử Thanh thi triển khinh công hướng chân núi lao đi.

Du Hàn sắc mặt xanh mét, hai mắt hấn gắt gao nhìn thân ảnh Tử Dạ dần biến mất, hai tay gắt gao siết chặt, hấn vốn định nhân lúc Diệp Lạc và Thanh nhi không có mặt, lặng lẽ đem Vân Lạc Tử giết chết, không nghĩ đến nửa đường lại đụng phải Tử Dạ, hiện tại ma xui quỷ khiến, chẳng những Diệp Lạc gặp được Tử Dạ, ngay cả đứa nhỏ hấn một lòng muốn giết chết cũng rơi vào tay Tử Dạ! Sự xuất hiện của Tử Dạ, làm rối kế hoạch của hấn, khiến hấn trở tay không kịp!

Diệp Lạc nhìn theo phương hướng Tử Dạ rời đi, mãi cho đến khi cái bóng màu tím biến mất không còn nhìn thấy nữa. Nàng chỉ cảm thấy trong lòng hụt hẫng trống không, hấn cùng đứa nhỏ rời đi, dường như cũng đã đem tâm của nàng mang đi.

Trừ bỏ mất mát, nàng nửa điểm cũng không lo lắng cho đứa nhỏ, không biết vì sao, trong lòng nàng đối với người xa lạ như hấn, có một sự tín nhiệm không tên, nàng tin tưởng hấn sẽ không làm hại đến Lạc Tử, bởi vì, nàng từ trong mắt hấn thấy được, hấn đối với đứa nhỏ cũng yêu thương không kém gì nàng! Thậm chí, xem cách hấn ôm Lạc Tử, trong tâm lại có một cảm giác kỳ quái, giống như, hấn chính là cha ruột của đứa nhỏ!

Thanh nhi nhìn thoáng qua sắc mặt xanh mét của Du Hàn, trong lòng một trận chua xót, từ khi Du Hàn hướng nàng cầu thân, nội tâm nàng vẫn cho rằng Du Hàn đã nghĩ thông suốt, nhưng là, bây giờ nhìn thấy tất cả những biểu hiện của Du Hàn, lòng của nàng từng điểm từng điểm chìm xuống, nàng tuy rằng không muốn tin tưởng sự thật là Du Hàn đã lợi dụng nàng, nhưng mà, sự thật đích thực lại tàn khốc như thế, đem một tia ảo tưởng cuối cùng tàn nhẫn đánh nát, thậm chí không để lại một chút dấu vết.

Khi nàng từ trong miệng Vương thẩm, biết được Phong nhi té xỉu, mà Du Hàn và Vân Lạc Tử lại cùng lúc biến mất, trong lòng nàng đã bắt đầu có một dự cảm không tốt, dù vậy, nàng vẫn không tin Du Hàn có thể đối xử như thế đối với mình, nhưng là, hết thấy xảy ra trước mắt nàng, thời điểm chứng kiến Du Hàn không hề để ý đến an nguy của Vân Lạc Tử đối với Tử Dạ ra đòn sát thủ, nàng đã biết, Vân Lạc Tử không phải do Tử Dạ bắt cóc, mà là bị Du Hàn đưa đến, có thể nói Vân Lạc Tử phúc lớn mạng lớn, ở thời khắc sinh tử tự nhiên đụng phải cha ruột của hấn!

Du Hàn trăm phương ngàn kế, thậm chí đáp ứng thành thân cùng nàng, mục đích của hấn là để che mắt mọi người, có thể có được sự tín nhiệm của Diệp Lạc, như thế, cho dù hấn giết Vân Lạc Tử, cũng không ai hoài nghi đến hấn.

Nghĩ đến đây, Thanh nhi chỉ cảm thấy một trận đau đớn, dần dần lan ra toàn thân cơ hồ làm nàng mất đi hô hấp, tim của nàng phảng phất như bị người ta xé nát, từ miệng vết thương máu chảy đầm đìa.

Trong rừng vang lên từng hồi tiếng bước chân, kinh động suy nghĩ của mọi người, chỉ thấy Vương thẩm mang theo người của Thủy Vân cung đi vào cánh rừng.

Vương thẩm thấy sắc mặt của mọi người không được tốt, lại không thấy Vân Lạc Tử, không khỏi kinh hoàng hỏi:

-“Cung chủ, thiếu cung chủ đâu?”

Diệp Lạc cũng không để ý đến Vương thẩm, mà đưa mắt hướng về phía Du Hàn, lạnh lùng, gần từng tiếng nói:

-“Du đại ca, huynh nói cho ta biết, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Huynh có phải hay không biết hấn? Hấn rốt cuộc là ai? Hấn cùng hài tử của ta có phải hay không có quan hệ? Hay là, hấn căn bản chính là phụ thân của đứa nhỏ?”

Dung nhan tuấn mỹ của Du Hàn xẹt qua một tia kinh hoàng, bất quá, hấn rất nhanh liền trấn định xuống, miễn cưỡng cười nói:

-“Cung chủ, ta làm sao có thể biết hấn? Ta không phải đã nói với muội rồi sao? Phụ thân của thiếu cung chủ với ta là bạn tốt, y lúc ấy vì cứu muội, sớm đã chết! Hấn sao có thể là phụ thân của thiếu cung chủ?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Sự thực tàn khốc (188)

Edit: Muối Vove

Diệp Lạc lạnh lùng nhìn Du Hàn, ánh mắt của nàng mang theo một chút hoài nghi.

Trong quá khứ, trừ bỏ mẹ ruột của nàng, người nàng tín nhiệm nhất là Du Hàn, thế nhưng, từ sau khi hôn mê tỉnh lại, nàng phát hiện Du Hàn đã thay đổi rất nhiều. Từ việc Thanh nhi trúng độc đến một loạt những hành động sau khi lễ thành hôn bị hủy bỏ, nàng cảm thấy Du Hàn giống như một người khác, những thay đổi của hấn, làm nàng nhìn không thấu rốt cuộc hấn đang nghĩ gì, hơn nữa, trên người hấn, hoàn toàn không tìm thấy bộ dáng ôn hòa dễ gần ngày xưa, thay vào đó, là vẻ mặt luôn làm bộ giả dối tươi cười.

Sau khi hủy bỏ lễ thành hôn, nàng vẫn luôn truy vấn Thanh nhi và hấn, ai là phụ thân của con nàng, nhưng là, Du Hàn vẫn luôn thoái thác, căn bản không chịu nói cho nàng biết, Thanh nhi thì ngược lại, nhiều lúc như muốn nói lại thôi, nàng từ trên người Thanh nhi, cũng không thu hoạch được gì.

Bất quá, từ khi đứa nhỏ sinh ra, trong lòng nàng cũng dần thoải mái đi không ít, bởi vì, hiện tại, phụ thân của đứa nhỏ là ai không quan trọng, dù sao nàng cũng đã quên đi quá khứ, chỉ cần, đứa nhỏ có thể ở bên cạnh nàng, khoái khoái lạc lạc trưởng thành, như vậy nàng cũng đủ hài lòng.

Thời điểm nàng sinh hài tử không lâu, Du Hàn lại đưa ra đề nghị muốn cùng Thanh nhi đính hôn, biết được tin tức này, trong nội tâm nàng tuy rằng có điểm kỳ quái, song nàng vẫn vì bọn họ mà cao hứng, bởi vì, nàng biết, Thanh nhi yêu Du Hàn, nếu Du Hàn có thể thật tâm tiếp nhận Thanh nhi, như vậy, bọn họ sẽ là một đôi hạnh phúc!

Khi lòng nàng tràn đầy vui mừng đem tin tức công bố ra, ngoài dự kiến hầu hết người của Thủy Vân cung đều phản đối, người không biết chuyện đều chỉ trích Thanh nhi, bao gồm việc hôn nhân bất thành lần trước cũng đổ lên đầu Thanh nhi. Nhìn thấy Thanh nhi chịu ủy khuất, nàng cuối cùng đem nghi ngờ đứa nhỏ không phải của Du Hàn, sự thật này nói cho mọi người biết. Trong lúc mọi người tức giận truy hỏi phụ thân của đứa nhỏ là ai thì Du Hàn lại lên tiếng, nói phụ thân đứa nhỏ là bạn tri giao của hấn, thời điểm nàng bị thương, vì cứu nàng nên đã chết!

Nàng đối với lời nói của Du Hàn, vẫn luôn bán tín bán nghi, nhưng là, vì trấn an phần đông thuộc hạ trong Thủy Vân cung quan tâm đến nàng, cho nên cũng không cùng hấn nói nhiều, xem như chấp nhận lời của hấn, bởi vì nàng đối với phụ thân của đứa nhỏ, căn bản không có nửa điểm ấn tượng.

Thế nhưng, lúc này trong giấc mơ của nàng lại xuất hiện từ y nhân đối với nàng cảm giác từng giống như quen biết, lòng của nàng, thậm chí không hiểu sao đau đớn, hơn nữa, thái độ của Du Hàn đối với từ y nam nhân này có điểm không bình thường làm lòng nàng nổi lên nghi ngờ, nàng tuy rằng hôn mê đã quên mất đi một đoạn quá khứ, nhưng là, nàng cũng không có mất đi võ công cùng năng lực quan sát, vừa nãy tuy rằng Du Hàn ra tay nhanh như chớp, thế nhưng nàng có thể thấy được Du Hàn muốn lấy đi tính mạng của nam nhân kia, thậm chí, hoàn toàn không để ý đến an nguy của Vân Lạc Tử, ngược lại, từ y nam nhân bởi vì lo lắng cho tiểu hài tử, mà chặt vật tròn tránh công kích của Du Hàn. Đấy mất hấn thoáng hiện một chút khẩn trương cùng lo lắng, cho thấy hấn căn bản sẽ không làm hại đến con của nàng.

Hấn hiển nhiên là nhận thức nàng, lại đối với đứa nhỏ khẩn trương lo lắng, đây hết thảy, chỉ có một cách giải thích, chính là, hấn mới là phụ thân đứa nhỏ của nàng! Tuy rằng trong đầu hiện tại không có nửa điểm nhận thức hấn, nhưng là, nàng có thể cảm nhận được tình cảm hấn giành cho nàng.

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc đối với lời nói của Du Hàn càng thêm hoài nghi, nàng lặng yên nhìn Du Hàn, về mặt khôi phục sự bình tĩnh lúc trước, thần nhiên nói:

-”Du đại ca, huynh có biết, trong lòng ta, huynh vẫn luôn là một ca ca mà ta thân thiết nhất, ta không hy vọng huynh đối với ta có điều gì dấu giếm, từ y nam nhân kia vì sao muốn đoạt đi hài tử của ta, tại sao hấn nhận thức ta, ta tin tưởng hết thảy huynh đều biết, bất quá, huynh không muốn nói cho ta biết, ta đây cũng không miễn cưỡng, chuyện này, ta sẽ từ hấn hỏi cho rõ ràng, bởi vì, ta không thể để mất đi hài tử của mình!”

Diệp Lạc ngữ khí tuy rằng lạnh nhạt, nhưng là, lại mang theo một tia cương quyết, nàng không đợi Du Hàn trả lời, nhìn thoáng qua Thanh nhi đứng một bên sắc mặt có điểm tái nhợt, lại nói:

-”Du đại ca, ta bất kể bây giờ trong lòng huynh đang suy nghĩ cái gì, huynh nếu muốn chủ động hướng Thanh nhi cầu thân, như vậy, ta hy vọng huynh về sau có thể hảo hảo đối với nàng! Không nên phụ tâm chân tình của nàng đối với huynh!”

Mọi người trong Thủy Vân cung tuy rằng không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng là các nàng gặp biểu tình nghiêm túc của Diệp Lạc, ngữ khí kiên quyết, biết rằng có chuyện gì đó, lập tức người người lo lắng nhìn Diệp Lạc.

Du Hàn sắc mặt trắng bệch, ý tứ trong lời nói của Diệp Lạc, thông minh như hấn, sao có thể nghe không hiểu? Nhưng là, muốn hấn dễ dàng buông tay, hấn không cam tâm!

Hấn nở một nụ cười sâu thẳm, hai mắt si ngốc nhìn Diệp Lạc, bi thương nói:

-”Bất kể là quá khứ, hay hiện tại, muội cũng không quên được hấn! Lạc nhi, lòng đã mất ở trên người muội, đồng dạng không thể thu về...Đã không có muội, ta như thế nào có thể lấy người khác? Ta sẽ không buông tay, vĩnh viễn sẽ không!”

Nói xong, Du Hàn cũng không để ý đến ánh mắt của mọi người, phi thân xông ra ngoài.

Diệp Lạc biểu tình bình tĩnh, nàng yên lặng nhìn bóng lưng Du Hàn phía xa, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ, nàng biết, cá tính kiêu ngạo của Du Hàn, lần này rồi đi, sẽ không còn là người của Thủy Vân cung. Từ nay về sau, Thủy Vân cung cũng sẽ không còn Du hộ pháp, mà nàng đối với tình huynh muội từ nhỏ đến lớn cũng đặt dấu chấm hết.

Thanh nhi sắc mặt tái nhợt, nàng cắn chặt khớp hàm, không để cho mình khóc lên thành tiếng, cả người nàng giống như bị người ta ném xuống vực sâu, trừ bỏ cái rét lạnh thấu xương, nàng đã không còn cảm giác. Trong đầu nàng vẫn không ngừng vang lên, đây hết thảy chỉ là một giấc mơ, nhưng sự thực tàn nhẫn xảy ra trước mắt, còn có thể là mơ sao?

Hai tay Thanh nhi gắt gao siết chặt, thân thể dần dần trở nên chết lặng, tim giống như bị người ta tàn nhẫn móc ra, chỉ để lại miệng vết thương máu chảy đầm đìa. Bên tai không ngừng quanh quẩn lời nói của hấn: Lạc nhi, lòng đã mất ở trên người muội, đồng dạng không thể thu về...Đã không có muội, ta như thế nào có thể lấy người khác? Ta sẽ không buông tay, vĩnh viễn sẽ không!

Trên đường đi gặp

Edit: Muối Vove

Diệp Lạc vội vàng sắp xếp một số chuyện trong Thủy Vân cung, rồi cùng Thanh nhi xuống núi. Thời điểm các nàng xuống chân núi Linh Sơn, nhưng lại không phát hiện ra Từ Dạ và Vân Lạc Từ, chỉ có một người xa lạ lúc nhìn thấy nàng, kinh ngạc đi tới, đem một phong thư giao cho nàng.

Không nhìn thấy Vân Lạc Từ, trong lòng Diệp Lạc vô cùng lo lắng, nàng mở thư, lặng yên nhìn nửa ngày, bỗng nhiên phần nộ đem lá thư vò nát! Khuôn mặt tuyệt mỹ tràn ngập phần nộ, thân thể nàng run lên nhẹ nhẹ, hàm răng cơ hồ muốn đem môi mỏng cắn nát. Từ y nam nhân kia thật đáng giận, đã hẹn với nàng gặp nhau dưới chân núi Linh Sơn, bây giờ cư nhiên để tiện mang đứa nhỏ đến kinh thành, lại còn dùng hài tử uy hiếp nàng đến kinh thành, nếu không nàng cả đời cũng không thể gặp lại!

Thanh nhi từ sau khi Du Hàn rời đi, vẫn không yên lòng, lúc này lại bị biểu tình phần nộ trên mặt Diệp Lạc dọa sợ, nàng có điểm không biết làm sao nhìn Diệp Lạc, lo lắng hỏi:

-”Tiểu thư, làm sao vậy?”

Diệp Lạc hung hăng ném thư xuống đất, đối Thanh nhi nói:

-”Thanh nhi, chúng ta đi kinh thành!”

Nói xong, không đợi Thanh nhi kịp phản ứng, liền đi thẳng về phía trước.

Thanh nhi trong lòng hơi động, nàng liếc mắt nhìn Diệp Lạc, do dự một hồi, muốn nói lại thôi.

Diệp Lạc không chú ý đến biểu tình mất tự nhiên của Thanh nhi, lòng của nàng bởi vì Từ Dạ mang Vân Lạc Từ đi mà tâm tình rối loạn, tục ngữ nói mẩu tử tâm tương liên, những lời này một chút cũng không sai, tính cách Diệp Lạc vốn rất bình tĩnh nháy mắt cũng bởi vì Vân Lạc Từ mà trở nên hỗn loạn, nàng hiện tại chỉ muốn đuổi đến kinh thành, đem đứa nhỏ trên tay Từ Dạ cứu trở về! Nàng thậm chí không có nghĩ đến mục đích người đó làm như vậy để làm gì!

Nhưng Thanh nhi lại biết rõ, đây là thủ đoạn Từ Dạ lợi dụng Vân Lạc Từ bức cung chủ hồi cung, bởi vì nàng dù sao cũng không giống như cung chủ đã quên mất quá khứ, hơn nữa, quan hệ của Từ Dạ và Diệp Lạc trong quá khứ, nàng cũng biết được một chút.

Trước đây, nàng không muốn nói cho cung chủ biết rằng, ngay từ đầu Từ Dạ đã thương tổn Diệp Lạc không biết bao nhiêu lần, nàng không muốn Diệp Lạc vì Từ Dạ mà thương tâm, cũng vì Diệp Lạc mất đi một đoạn trí nhớ này mà cảm thấy cao hứng. Sau này, đối mặt với những chất vấn của Diệp Lạc, nàng là bởi vì Du Hàn, nên mới không nói chân tướng mọi chuyện cho Diệp Lạc biết.

Thanh nhi do dự một chút, nàng cuối cùng vẫn quyết định không nói ra sự thật, dù sao, sự thật hẳn nên từ chính miệng Từ Dạ nói cho Diệp Lạc mới thích hợp! Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh nhi thấy thoải mái đi không ít, nàng bước nhanh hơn, nàng cước bộ đuổi theo Diệp Lạc.

Túy Hương lâu.

Bởi vì hiện tại là bữa trưa, thời điểm đông khách nhất, ở lầu hai gần cửa sổ trong một căn phòng trang nhã, một vị vận bạch y đang ngồi, người này dung mạo thanh tú, phong cách tựa như một công tử, đang tự rót rượu uống một mình, xung quanh hết thấy dường như đối với hắn không quan hệ.

//Dạ là Từ Ảnh ca xuất hiện đây//

Dưới lầu truyền đến tiếng vỗ ngựa, trước cửa Túy Hương lâu thì dừng lại, thanh âm một nữ tử truyền đến:

-”Tiểu thư, chúng ta ở chỗ này nghỉ tạm thôi?”

Nghe thấy thanh âm, bạch y công tử lơ đãng nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy dưới lầu xuất hiện hai nữ tử, trong đó một người đang xoay lưng lại với hắn hướng chương quầy nói chuyện, người còn lại mang đầu lạp, thấy không rõ khuôn mặt.

Có lẽ bởi vì gian phòng đã đầy khách, không có chỗ ngồi, chương quầy đầy vẻ áy náy nhìn hai vị cô nương như đang nói điều gì, mà nữ tử áo tím hiển nhiên có điểm tức giận, đang cùng chương quầy tranh luận.

Bạch y công tử trào phúng cười, thu hồi ánh mắt, đang muốn tiếp tục uống rượu, đột nhiên một thanh âm ôn nhu truyền đến:

-”Thanh nhi, quên đi, chúng ta đi nơi khác!”

Nghe giọng nói này, Bạch công tử chỉ cảm thấy oanh một tiếng, trong lòng giống như bị kim châm, tay cầm chén rượu hung hăng bóp chặt, chỉ nghe ba một tiếng, chén rượu bị hắn bóp nát!

Mà hắn hoàn toàn không để ý tới, thân hình chợt lóe, từ lầu hai phi thân xuống, đối với bóng lưng hai người đang muốn rời đi, kêu lên:

-”Cô nương, chậm đã!”

Diệp Lạc nghe có người gọi mình, không khỏi hơi nhú mày, xoay người lại, cách một lớp sa mỏng, nhìn đến cách đó không xa một nam tử vận áo trắng,

dung mạo tuy không tuấn mỹ, nhưng lại có một cỗ khí chất tao nhã, nhất là đôi môi mỏng thân nhiên nhếch lên ý cười, làm cho người ta có cảm giác ôn hòa vô hại.

Diệp Lạc đang đánh giá, bạch y công tử đã mỉm cười tiến tới trước mặt nàng, nho nhã lễ độ nói:

-”Nhị vị tiểu thư, tại hạ một mình dùng cơm ở lầu hai, nếu nhị vị tiểu thư không chê, có thể cùng tại hạ dùng chung bàn, không biết ý của nhị vị tiểu thư như thế nào?”

Bạch y công tử mặc dù là hỏi hai người nhưng ánh mắt tựa dừng lại trên người Diệp Lạc.

Thanh nhi đối với những người xa lạ cực kỳ đề phòng, nhưng là, không hiểu sao, đối với bạch y công tử nho nhã lễ độ trước mặt này không có lớn tiếng quát nã, mà quay đầu nhìn về phía Diệp Lạc, hỏi:

-”Tiểu thư, các tửu lâu cũng đã sớm chật kín chỗ ngồi, nô tỳ thấy vị công tử này cũng là có ý tốt, không bằng chúng ta ngồi chung một bàn với hắn đi?”

Diệp Lạc hơi trầm ngâm một chút, mặc dù là người xa lạ, nhưng là, đối phương một khi đã có thành ý như vậy, hơn nữa, trên đường đến đây, bởi vì các thành trấn khác nổi lên chiến loạn, xem ra chỉ có Thái Bình trấn là yên bình hơn cả, tưởng có thể tìm thấy một nơi yên tĩnh dùng bữa, thật không dễ, lập tức mỉm cười nhìn bạch y công tử nói:

-”Vậy làm phiền vị công tử này rồi!”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, nam tử áo trắng hơi hơi run rẩy, qua một hồi lâu hắn mới trấn định tinh thần, thanh âm khàn khàn nói:

-”Tiểu thư không cần khách khí! Mời theo tại hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Niềm vui ngoài ý muốn

Edit: Bắp rang bơ

Diệp Lạc vốn là nữ tử giang hồ, tính cách so với nữ tử bình thường có phần hào khí hơn, còn có lại đang dùng cơm tại một nhà gian có bình phong che khuất nên cũng không ngại ngừng, sau khi ngồi thuận tay tháo cái nón xuống đưa cho Thanh nhi ở bên cạnh.

Thấy dung mạo tuyệt mỹ của Diệp lạc, bạch y công tử nao nao, trong mắt không có kinh diễm mà xuất hiện một chút thất vọng khó có thể thấy, hai tay bất giác nắm chặt. Thanh âm hơi run cất tiếng hỏi:

-”Tại hạ Vô Ảnh xin hỏi phượng danh của tiểu thư?”

Diệp Lạc mỉm cười nói:

-”Vô Ảnh công tử không cần khách sáo, cứ gọi ta là Diệp Lạc.”

Diệp Lạc vừa dứt lời, chỉ nghe “đang” một tiếng, chén rượu trên tay bạch y công tử đã rơi xuống trên mặt bàn, rượu bắn ra làm ướt cả y phục hắn, nhưng hắn phản ứng lại không giống người thường, chỉ kinh ngạc mà nhìn Diệp Lạc, nét mặt tràn đầy ngạc nhiên, giữa con ngươi lóe lên một tia kích động cùng mừng rỡ.

Đúng là nàng, hắn trong nháy mắt dường như đang nằm mộng giữa ban ngày, ngờ ngác nhìn dung nhan khuynh thành trước mắt, khuôn mặt này có thể hắn không quen thuộc nhưng đôi mắt trong sáng này, thần thái này, ánh mắt này, đã sớm xuất hiện trong mộng của hắn hàng trăm lần, sao hắn có thể nhận sai được?

Ngày nhớ đêm mong giai nhân đang ở trước mặt, hắn cơ hồ kích động, nghĩ cái gì cũng không để ý, muốn ôm nàng vào trong lòng, nói cho nàng biết hắn nhớ nàng biết bao nhiêu, thế nhưng hắn cái gì cũng không có làm, chỉ ngờ ngác mà nhìn giai nhân trước mặt, đôi con ngươi dừng lại trên gương mặt kia nửa điểm không rời.

Thanh nhi thấy bạch y công tử cứ vô lễ mà nhìn thẳng vào Diệp Lạc, trong lòng có phần tức giận, nàng bắt mắt với bạch y công tử kia, có phần nổi nóng nói:

-”Vô Ảnh công tử, ngươi như thế nào lại có thể nhìn tiểu thư nhà ta như thế? Thật là vô lễ!”

Bạch y công tử nghe Thanh nhi nói xong, rốt cục cũng hồi phục lại tinh thần, hắt hơi sừng sốt, đem ánh mắt của mình thu hồi, không chút xấu hổ, cười cười, nói:

-”Không có gì, chỉ là quý tính của cô nương giống với một cổ nhân của tại hạ, cũng vì thế mà tại hạ nhất thời thất lễ, mong Diệp Lạc cô nương không trách!”

Thanh nhi khẽ hừ một tiếng, hiển nhiên là đối với câu trả lời của vị công tử này thái độ không vừa lòng.

Diệp Lạc nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo của Thanh nhi, ra hiệu nàng không nên vô lễ, sau đó quay sang vị công tử đối diện mỉm cười:

-”Hạ nhân vô lễ, khiến cho Vô Ảnh công tử chê cười.”

Động tác của Diệp Lạc bị bạch y công tử thần nhiên để vào mắt, hắt lơ đi, cười cười. ánh mắt rực sáng mà nhìn Diệp Lạc, giọng nói dường như lơ đãng mà hỏi thăm:

-”Diệp Lạc cô nương xem phương hướng là muốn đến kinh thành sao?”

Diệp Lạc hơi gật đầu nói:

-”Đúng là như vậy.”

Bạch y công tử thể nhưng lộ ra vẻ mặt vui mừng:

-”Tại hạ cũng đang có việc hướng kinh thành một chuyến, nếu như cô nương không chê, chúng ta có thể đồng hành?”

Diệp Lạc có chút nhũn mày, trong mắt hiện lên một chút do dự, vị công tử này tuy rằng thoát nhìn không có chút ác ý, thế nhưng nàng gần đây luôn muốn yên tĩnh, cho dù thích cùng người xa lạ đồng hành hướng chỉ đối phương lại là một nam nhân mới quen biết.

Hơn nữa, nàng tuy rằng biết Tử Dạ sẽ không làm hại Vân Lạc Tử, thế nhưng thân là mẹ, đúng là vẫn không thể yên lòng, chỉ mong cho sớm đến được kinh thành gặp được Lạc nhi. Nếu như nhiều người đồng hành, hành trình nhất định sẽ chậm hơn rất nhiều. Thế nhưng đối phương lại vừa mới giúp nàng, nếu mở miệng từ chối khó tránh khỏi có phần sơ suất.

Nhìn ra Diệp Lạc khó xử, Thanh nhi có phần nhũn mày, không khách khí đối với vị công tử kia nói:

-”Vô Ảnh công tử, tiểu thư nhà ta thế nhưng là người trong sạch, tiểu thư cùng một nam nhân như người đồng hành khó tránh khỏi sẽ phá hủy danh tiết của tiểu thư nhà ta. tuy rằng chúng ta rất cảm ơn công tử đã xuất thủ cứu giúp, thế nhưng chuyện đồng hành thì không được!”

Nói xong Thanh nhi cũng không chờ Diệp Lạc nói, liền từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc đặt trên bàn, sau đó nói với Diệp Lạc:

-”Tiểu thư, chúng ta đi!”

Diệp Lạc gật đầu, sau đó quay sang vị công tử kia, có chút áy náy nói:

-”Thanh nhi luôn luôn thẳng tính như vậy, nếu có mạo phạm mong công tử đừng để trong lòng. Đồng hành cùng công tử quả thực không thể được, Diệp Lạc xin đi trước một bước, như vậy từ biệt tại đây!”

Nói xong Diệp Lạc mang nón lên, cùng Thanh nhi rời đi.

Bạch y công tử cũng không có giữ lại, hắt nhìn chăm chăm vào thân ảnh Diệp Lạc đang khuất xa, khóe miệng lộ ra một ý cười, rồi lấy tay gõ nhẹ vào mặt bàn.

Một vị tiểu nhị đi tới cung kính nói:

-”Công tử có gì phân phó?”

Bạch y công tử nhìn ra ngoài cửa sổ thấy hai chủ tớ Diệp Lạc cũng đã lên ngựa chuẩn bị rời đi. mỉm cười lạnh nhạt nói:

-”Chuẩn bị cho ta một con ngựa tốt.”

Tiểu nhị lĩnh mệnh xong lui xuống, bạch y công tử trái lại tự rót cho mình một chén rượu, uống thẳng một hơi, miệng lầm bầm nói:

-”Lạc nhi, đây là hình dáng của nàng sao? Thực sự làm cho người khác không nghĩ ra... Lạc nhi... Nàng làm cho ta thật sự vui mừng...”

Vị bạch y công tử này chính là Ưng Vương gia... dịch dung, sau khi thân phận Liễu Đào bị vạch trần, hắt lợi dụng trong tay có hổ phù, điều động không chế quân đội, đã chặn bị một thời gian, cuối cùng cũng bắt đầu chính thức hướng về phái Tử Dạ tuyên chiến. Mà trong khoảng thời gian này hắt không ngừng phái người ẩn vào hoàng cung, mong muốn có thể tìm được Diệp Lạc, thế nhưng lúc đó Diệp Lạc lại mất tích, làm hắt không thể nào tìm được.

Rốt cục tháng trước, hắt nhận được mật báo của thủ hạ nói là thị vệ thiếp thân của Tử Dạ mang về một nữ tử xinh đẹp, chính là dung mạo của Diệp Lạc

sau khi khôi phục đó là lí do mà hần hiện tại mới gặp tại đây, mục đích hần thử tạo phản chính là muốn lên tiến cung tìm hiểu thực hư.

Mà khiến hần vạn lần không thể ngờ chính là hần cư nhiên thị trấn này gặp được Diệp Lạc, việc này ngoài ý muốn làm hần trong lòng mừng như điên, tuy rằng giai nhân về ngoài bất đồng thể nhưng hần vẫn biết là nàng, đơn giản là trên người nàng có mùi thơm nhàn nhạt với đôi mắt rực sáng kia luôn lãnh đạm

Trong không khí dường như còn thoang thoảng mùi hương kia, ... hai tay nắm chặt, trong con ngươi tâm trầm của hần hiện lên một tia quyết tâm giống như tuyên bố, chậm rãi nói:

-“Lạc nhi, lúc này đây, không biết bằng cách nào ta cũng không để cho nàng rời khỏi ta!”

Chén rượu trong ta bị hần bóp thành bột phấn, bay lả tả xuống mặt đất, người đã đứng lên, đi nhanh xuống dưới lầu.

Quyết định bất đắc dĩ.

Edit: Bắp rang bơ

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

Từ Dạ sắc mặt âm trầm ngồi trên ghế, hai mắt nhìn chăm chăm bức mật hàm trong tay, trên trán gân xanh nổi lên, dễ nhận thấy là nội tâm căm phẫn đến tột cùng.

Lúc ở Linh Sơn, hần vốn có khả năng chờ Diệp Lạc tại chân núi, cùng nàng hồi cung, thế nhưng khi hần mới xuống núi thì nhận được bức mật hàm do khoái mã truyền đến, biết được ở Tây Lương có vài thành nhỏ đã bị bọn tạo phản chiếm trong một đêm, hơn thế nữa, thành lại không có phòng bị, bọn phản quân đã dọn dẹp xong và đang ở trong thành. Cũng vì thế mà hần phải lập tức quay về kinh thành trấn thủ.

Tuy rằng hiện tại thủ lĩnh của bọn tạo phản là ai còn chưa rõ danh tính, thế nhưng trong lòng hần ít nhiều đã rõ, việc này tuyệt đối cùng với sự biến mất của Từ Anh có quan hệ. hơn nữa phản quân lại có Hồ phù cho phép huy động cấm quân, vậy cũng chứng thực rằng hai khối Hồ phù biến mất đang nằm trong tay Từ Anh

Phản quân thế như chẻ tre, đã liên tiếp đánh hạ vài tòa thành, trong chốc lát lòng người hoảng sợ, trong triều có một số đại thần có phần thiếu bình tĩnh, đã sợ không biết phải làm sao, hơn nữa không biết ai truyền thông tin Từ Anh đã có trong tay hai khối Hồ phù trong tay ra ngoài làm lòng quân dao động. Nếu không phải hần quyết định dứt khoát, hạ lệnh cho Dương tướng quân chỉ huy binh sĩ cố thủ cách kinh thành vài tòa thành trọng yếu thì sợ rằng phản quân đã sớm tấn công vào kinh thành.

Cửa thư phòng có người khé đẩy ra, Vệ Từ Thanh cầm trên tay một bức mật hàm đi đến, hướng Từ Dạ nói:

-“Hoàng thượng, Dương tướng quân truyền mật hàm, nói rằng tình hình hiện nay đối với quân ta vô cùng bất lợi.”

Ba một tiếng, Từ Dạ vỗ mạnh lên án thư, hần đứng lên, sắc mặt khó coi lạnh lùng nói:

-“Lần này Từ Anh đã có âm mưu từ trước mới đến, há có thể dễ dàng bị đánh lui? Hiện tại trên tay hần lại có Hồ phù, chỉ sợ mọi thứ sớm đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ sợ một lần hành động chiếm được kinh thành, đem ngôi vị Hoàng đế của trẫm giành lấy. Hiện tại trẫm chỉ huy ba quân, không những chưa chuẩn bị cái gì, ngay cả lương thảo trong quân cũng chưa có nhiều, làm sao có thể là đối thủ của hần?”

Vệ Từ Thanh trầm mặc không nói, bởi vì hần biết rõ lời Từ Dạ nói hoàn toàn đúng, nếu như lại bị phản quân chiếm thêm vài tòa thành nữa thì ngôi vị Hoàng đế của Từ Dạ càng nguy cấp.

Từ Dạ con ngươi sâu lắng không hề gợn sóng, hần bỗng nhiên cầm trong tay một bức mật hàm tương tự như vậy, sau đó trầm giọng nói với Vệ từ Thanh:

-“Từ Thanh, ngày mai ngươi đến trợ giúp Dương tướng quân, trẫm muốn đến Sở quốc một chuyến.”

Vệ Từ Thanh hơi sững sốt nói:

-“Hoàng thượng ý là ... muốn đến Sở quốc mượn binh?”

Từ Dạ gật đầu nói:

-“Sở quốc hai mươi năm trước từng có phản loạn, cuối cùng hần may mắn được phụ hoàng cho mượn mười vạn tinh binh trợ giúp hần bình định bọn phản loạn. Sở hoàng đã chính miệng nói với phụ thân ta, nếu như có ngày Tây Lương khó khăn hần nhất định sẽ tương trợ, cũng lấy ngọc bội này làm bằng chứng.”

Nói xong Từ Dạ từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội tinh xảo không gì sánh được.

Vệ Từ Thanh có chút lưỡng lự, chốc lát nói:

-“Hoàng thượng, nếu nương nương đã nhận được thư hàm của người, hiện nay chắc cũng sắp về đến kinh thành, sao người không đợi nương nương về rồi quyết định.”

Từ Dạ nghe Vệ Từ Thanh nhắc tới Diệp Lạc, vẻ mặt hòa hoãn, trong con ngươi lãnh khốc xuất hiện một tia dịu dàng, hần chậm rãi thu ngọc bội về trong lòng ngực, thờ dài một hơi nói:

-”Từ Thanh, trầm vất vả mới tìm được nàng, ngươi cho trầm không muốn ở trong cung chờ nàng sao? Chỉ là trầm thân là Hoàng đế, hiện nay quốc gia gặp nạn, làm sao có thể vì tư tình nữ nhi mà để lỡ chuyện mọn binh? Nếu là như vậy, chẳng phải trầm là một hôn quân sao? Thôi, hết thảy mọi thứ đều chờ trầm đi Sở quốc về rồi giải quyết.”

Vệ Từ Thanh thấy Từ Dạ vẫn cứ quyết định đi Sở quốc, hần do dự một chút vẫn không nhận được nói:

-”Hoàng thượng, nếu nương nương không thấy Hoàng thượng sẽ lại hiểu nhầm, không bằng chuyện đi Sở quốc cứ giao cho thuộc hạ.”

Suy nghĩ trong lòng Vệ Từ Thanh sao Từ Dạ lại không rõ. Lúc trước, hần bởi vì không quý trọng đã thương tổn Diệp lạc rất nhiều, khiến nàng thiếu chút nữa đã rời xa hần, mà lúc này đây, khó khăn lắm mới tìm được nàng, mà nàng cũng đã quên mất hần, hần mới hèn hạ bắt hài nhi của nàng mới khiến nàng trở lại kinh thành. Thế nhưng, giờ đây, Từ Ảnh lợi dụng trong tay có Hồ phủ mà tạo phản, làm cho hần lại bận rộn không có thời gian quan tâm đến nàng, nếu như lần này về cung nàng không thấy hài nhi chắc chắn sẽ lại hiểu lầm hần. Nếu như hần đem đứa nhỏ trả lại cho nàng, như vậy hần lại lần nữa mất đi nàng, hần không thể cho phép chuyện này xảy ra.

Hần không muốn rời khỏi kinh thành không muốn mất đi nàng, thế nhưng trước mắt phản quân đã ép gần sát đến kinh thành, việc mọn binh cấp bách, lại không cho hần suy nghĩ nhiều. Huống chi, hướng về Sở quốc mọn binh là chuyện trọng đại, hần nhất định phải tự mình đi mới có hi vọng, hần sao có thể yên tâm để cho Vệ Từ Thanh đi?

Giữa lúc tiến thoái lưỡng nan, trong lòng hần đã có quyết định, hần là vua một nước, làm sao có thể bỏ mặc quốc gia mà không để ý? Đối với nàng không thể làm gì khác là đợi đến lúc bình định được bọn phản loạn, sau đó sẽ hướng nàng giải thích mọi chuyện rõ ràng. Mong rằng khi đó nàng sẽ minh bạch mọi chuyện.

Nghĩ đến đó, Từ Dạ hít một hơi, nói với Vệ Từ Thanh:

-”Từ Thanh, không nên nói việc này thêm nữa, sau này trầm sẽ hướng nàng giải thích, giờ đây trầm không được phép suy nghĩ nhiều quá!”

Nói đến đây, Từ Dạ chậm rãi nhắm mắt, khẽ ngả người vào ghế, thần sắc vô cùng mệt mỏi.

Vệ Từ Thanh lặng lẽ nhìn Từ Dạ, hần hiểu rõ việc gì mà Từ Dạ đã quyết sẽ khó mà thay đổi, bởi vì Từ Dạ là thân vua một nước, dù cho có bao nhiêu yêu thích đối với Diệp Lạc, nay quốc gia gặp nạn hần không thể không vì quốc gia mà đem nàng đặt sang một bên, mọi việc đều phải lấy đại sự quốc gia làm trọng.

Nghĩ tới đây, trong tâm Vệ Từ Thanh nhẹ thờ dài một hơi, không nói gì thêm nữa, lặng lẽ lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Tư Lạc viện

Edit: Bắp rang bơ

Kinh thành Tây Giao.

Ánh tà dương chiếu sáng một góc trời như một rặng mây đỏ, những tòa nhà to lớn trong đại viện dưới những tia sáng ban chiều làm cho càng hùng vĩ thêm. Chung quanh những cây dương liễu đang đung đưa, rừng núi một màu xanh chần ngang tầm mắt, đúng là không hết lời khen được cảnh đẹp trước mắt.

Diệp Lạc tay dắt dây cương sánh vai cùng Thanh nhi đứng trước biệt viện, ánh mắt nhìn vào những kiến trúc hùng vĩ phía trước, những ngôi nhà đều lợp ngói xanh rêu, cổng lớn đồ sộ khép kín, biển hiệu phía trên được viết thiếp vàng như phượng bay, trước cửa một đôi sư tử hung dữ song song, giống như đang giương mắt mà quan sát hết thảy, có cảm giác như đang muốn đem người qua đường xé nát.

Diệp Lạc tuy không phải xuất thân trong gia đình quan to, nhưng cũng là kinh thành đệ nhất phú gia, trưởng nữ Diệp gia, tuy rằng mẫu thân và nàng không được phụ thân coi trọng, quanh năm ẩn cư tại vùng sơn dã, nhưng mà đối với nhà giàu khác nàng đã thấy qua cũng không ít. Giống như trước mắt hiện nay, ngôi nhà này khí thế nằm trong khu vực đông hộ gia đình lại khiến nàng cảm thấy nao nao.

Nhìn xem đại viện này khí thế hào hùng, còn có hai chữ Tư (tướng niệm) Lạc ánh vàng lóng lánh, tất cả thứ này đây đều biểu thị rằng xuất thân của nam nhân kia rất huyền bí, không phú thì cũng quý. Rốt cuộc thân phận của hần là gì? Hần cùng nàng đã có mối quan hệ gì? Du Hàn biết hết thảy mọi việc

nhưng nay đã rời khỏi, còn nhiều chuyện đang cần nâng tầm hiểu. Biết đâu khi gặp lại hân, tất cả mọi nghi vấn sẽ được giải quyết rõ ràng.

Thanh nhi cũng về mặt nghi hoặc nhìn đại viện đang sừng sững trước mắt, nàng biết rõ thân phận của Từ Dạ, đại viện trước mắt tuy rằng thoạt nhìn lộng lẫy tráng lệ nhưng so sánh với Hoàng cung thì còn kém xa, sở dĩ nàng không nói cho Diệp Lạc do trong lòng nàng vẫn không hiểu, không hiểu Từ Dạ vì sao không để Diệp Lạc trực tiếp vào cung, ngược lại lại để các nàng ở đại viện này.

Ngay lúc Diệp Lạc và Thanh nhi đang còn nghi hoặc thì cửa phủ được mở ra, một nha hoàn cũng từ trong bước ra, khi nhìn thấy Diệp Lạc cùng Thanh nhi đang đứng ngoài cửa, trên khuôn mặt thanh tú bỗng nhiên xuất hiện một tia kinh ngạc, nhanh chóng bước xuống trước mặt Diệp Lạc thái độ kính cẩn:

-“Xin hỏi, là Diệp Lạc cô nương sao?”

Diệp Lạc gật đầu, đang định hướng về vị nha hoàn kia hỏi thăm Từ Dạ tung tích của Lạc tử đang ở nơi nào, chưa kịp nói nên lời thì bỗng nhiên vị nha hoàn cung kính quỳ xuống lòn tiếng hô:

-“Nô tỳ bái kiến nương nương.”

Nương nương? Diệp Lạc nghi hoặc nhìn nữ tử đang quỳ trên mặt đất kia, nhàn nhạt nói:

-“Vị cô nương này, người nhận sai người rồi, ta không phải là nương nương, ta chẳng qua chỉ tới tìm người thân mà thôi!”

Nói xong Diệp Lạc tranh xa ra không nhận đại lễ kia.

Mà khiến cho Diệp Lạc không kịp chuẩn bị chính là vị cô nương kia chưa đứng lên lại xuất hiện thêm một đám người từ trong phủ bước ra. đoàn người nam có nữ có, quần áo ăn mặc gọn gàng, vẻ mặt vui mừng, chỉ thấy một vị phụ nhân đi đầu dẫn đoàn người đến trước mặt Diệp Lạc cùng nhau quỳ xuống hành lễ.

Diệp Lạc tuy rằng thái độ đối với mọi người vẫn còn ngờ vực không thôi, nhưng mà nàng cuối cùng tâm tư vẫn tinh tế, nhạy bén vô cùng, mọi người đối với nàng đại lễ như vậy cũng không phải bởi vì nàng là nương nương thân phận cao quý kia mà chắc hẳn là do nam nhân kia. Mà thấy những người này hành đại lễ với nàng như vậy, còn cả xưng hô như thế, trong lòng nàng đã mơ hồ đoán được thân phận của tử y nam nhân kia. Chẳng qua là thân phận này khiến nàng qua kinh hãi!

Nàng làm sao có thể ngờ được, nam nhân thần bí xuất hiện vô số lần trong mộng của nàng lại có thân phận kinh người như thế. Tại Tây Lương quốc, ngoại trừ hoàng kim Hoàng thượng, ai có thể đủ quyền khiến cho mọi người hướng một nữ tử xa lạ quỳ xuống dập đầu thi hành đại lễ như vậy. Huống chi trong miệng bọn họ còn tung hô nương nương này nọ, việc này đã giải thích rõ ràng thân phận của hân.

Diệp Lạc tuy là chủ chủ của Thủy Vân cung, cũng đã thấy qua cảnh này, thế nhưng, hiện tại mọi người đối với nàng hành lễ như vậy nàng lại không quen, khi nàng vẫn chưa biết trả lời sao thì Thanh nhi đứng bên cạnh lại đột nhiên đối với những người trước mắt, mặt không đổi sắc nói:

-“Được rồi, các người đứng lên đi, nương nương lặn lội đường xá xa xôi cũng đã mệt rồi, các người chẳng lẽ cứ để nương nương đứng ngoài cửa thế này?”

Mọi người nhìn nhau, lại nhìn Diệp Lạc, thấy thần sắc quả thực đã mệt mỏi, cũng vội vàng đứng lên, phụ nhân bước nhanh tới trước Diệp Lạc cung kính nói:

-“Lão nô là quản gia nơi này, họ Phùng, cung nghênh nương nương hồi cung, nương nương mời theo lão nô.”

Thấy mọi người cũng đang nhìn nàng, Diệp Lạc không thể làm gì khác là đè nén khó chịu trong lòng, lặng lẽ theo sau Phùng mẹ, chậm rãi bước vào đại viện lộng lẫy này.

Biệt cung này, ở bên ngoài nhìn khí thế tràn đầy, thật là hùng vĩ, nhưng khi vào bên trong lại mang một diện mạo khác, chỉ thấy trong viện rộng rãi vô cùng, định viện lầu gác trùng điệp, dòng nước nhỏ, kì hoa dị thảo, cái gì cũng có, phong cảnh tự nhiên đẹp không tả xiết.

Đáng tiếc nỗi lòng Diệp Lạc bây giờ đang ngổn ngang trăm mối, đối với cảnh đẹp cũng dường như không để ý. Nàng lúc này đang lo lắng đến Lạc Tử, trái lại, cũng không muốn làm phật lòng tâm ý của những người ở đây.

Phùng mẹ đem chủ tử Diệp Lạc tới một sân nhỏ được trang trí tinh xảo, sau đó nói với Diệp Lạc:

-“Nương nương tạm thời nghỉ ngơi ở chỗ này, có gì chưa chu đáo cứ phân phó cho lão nô.”

Diệp Lạc hơi nhíu mày quan sát xung quanh, ánh mắt mang đầy nghi ngờ, nàng muốn cùng nha hoàn của mình nói chuyện, hạ nhân xung quanh thức thời lui xuống chỉ để lại hai người các nàng.

Đau đớn nhớ lại

Edit: Bắp rang bơ

Phùng mẹ mặc dù tuổi đã cao nhưng suy nghĩ lại khéo léo tinh tế, nàng dẫn mọi người thối lui, lại phân phó hạ nhân đưa lên những món điểm tâm cùng trà rất tinh xảo, hơn nữa còn sắp xếp một vài nha hoàn có năng lực đứng ở những nơi Diệp Lạc có thể thấy được nhưng lại không thể nghe được chủ tử

Diệp Lạc hai người đang nói những gì.

Diệp Lạc cũng không muốn để ý tới, nàng hiện tại đang có nhiều nghi vấn muốn hỏi Thanh nhi, bởi vì Thanh nhi từ lúc vào biệt viện cho tới nay luôn tỉnh lặng và bình thản, xác thực làm cho nàng rất ngạc nhiên, nàng cùng Thanh nhi thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, đối với tính cách của Thanh nhi phải nói là nàng hiểu rõ như lòng bàn tay, tâm tư của Thanh nhi đơn thuần, có gì cũng nói thẳng ra, cũng không phải là người thận trọng gì, tuy rằng nàng yêu Du Hàn, tình cảm không được đáp trả khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo hơn, kì thực cũng chỉ lạnh lẽo hơn so với trước mà thôi cũng không thay đổi bao nhiêu.

Mà lúc này ngoài cửa biệt viện này, rõ ràng có thể thấy được cách cư xử so với thường ngày khác biệt nhau rất nhiều, nàng đối đáp khéo léo, cũng dường như đã quen với việc trước mặt có những người hành lễ như vậy, bọn họ gọi nàng là nương nương, nàng cũng không có một chút gì ăn tượng gì, ngược lại làm cho nàng kinh ngạc là Thanh nhi lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều, nàng ấy không có một chút kinh ngạc, hơn nữa lại tỏ ra vô cùng tự nhiên, thỏa đáng phảng phất tất cả đều là điều đương nhiên.

Những điều này càng làm cho Diệp Lạc cảm thấy kinh ngạc, nàng bắt đầu hoài nghi, đoạn kí ức mà nàng mất đi Thanh nhi là người hiểu rõ nội tình, mà đoạn kí ức này liên quan đến Lạc Tử, với nàng mà nói thực sự rất quan trọng, nàng tuy rằng nóng lòng muốn biết tin tức về hài tử của mình, nhưng cũng không vội hướng về nhân vật trọng yếu là Phùng mẹ mà là quay về phía Thanh nhi hỏi mọi chuyện cho tỏ tường.

Diệp Lạc hai mắt nhìn thẳng, cảm xúc có chút bất ổn nhìn về phía Thanh nhi nói:

-“Thanh nhi, vậy tất cả mọi thứ từ lúc hấn xuất hiện, muội đã biết cả rồi đúng không? Muội biết hết thấy mọi thứ, thân phận của hấn, muội thậm chí còn biết rõ quan hệ giữa ta và hấn, đúng hay không?”

Đối mặt với ánh nhìn bức bách của Diệp Lạc, Thanh nhi có phần áy náy mà cúi đầu, nàng vốn không muốn nói cho Diệp Lạc chân tướng sự việc, nàng không muốn cho Diệp Lạc nhớ lại khoảng thời gian đau khổ, thương tâm kia, hiện tại bây giờ Diệp lạc đã có chút nghi ngờ, thì cho dù nàng có ý không muốn nói cũng không được. Huống chi Diệp Lạc lại là chủ tử của nàng, nàng làm sao có thể nhẫn tâm lừa gạt thêm nữa?

Nghĩ đến đây, Thanh nhi hít thật sâu lên tiếng nói:

-“Tiểu thư, xin lỗi, nô tỳ dẫu giếm người là điều không đúng, chẳng qua là... Chẳng qua là...”

Nói đến đây, trong lòng Thanh nhi ngổn ngang trăm mối, nàng thực sự không biết có nên nói cho Diệp Lạc hay không, quá khứ không thể chịu nổi kia.

Nàng mặc dù quá khứ, bởi vì Tử Dạ thương tổn Diệp Lạc nên có ấn tượng không tốt, thế nhưng khi trải qua chuyện với Du Hàn, nàng đã hiểu rõ ra, có đôi khi tình cảm là không thể miễn cưỡng, tuy rằng Tử Dạ là người tổn thương Diệp Lạc sâu sắc nhất, thế nhưng cũng không thể phủ nhận, Diệp Lạc cũng là người quan trọng nhất trong lòng hấn, nếu không phải yêu thương sâu sắc, với tính tình Diệp Lạc, Tử Dạ sao có thể tùy tiện mà thương nàng? Chẳng qua là Diệp Lạc bây giờ đã mất đi kí ức, nếu như biết được Tử Dạ đã từng tổn thương nàng như thế, nàng còn có thể tha thứ cho hấn sao?

Thanh nhi không muốn lừa gạt Diệp Lạc, thế nhưng nàng cũng không muốn Diệp Lạc cùng Tử Dạ tiếp tục thống khổ thêm nữa, rõ ràng là đều yêu thương đối phương nhưng cũng giày vò nhau không ngừng. Huống chi bây giờ còn có Lạc Tử, không muốn họ mơ hồ thêm nữa!

//Thanh nhi tỷ rất được mà các nàng nhi, ta rất rất là thông cảm cho hoàn cảnh của nàng ấy//

Diệp lạc không cho phép Thanh nhi trốn tránh, nàng vươn tay nhẹ nhàng kéo Thanh nhi, nói:

-“Thanh nhi, đem toàn bộ những chuyện người biết nói cho ta nghe! Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra vậy? Hấn là đương kim Hoàng thượng đúng hay không? Du Hàn đã từng nói cho ta biết, nói thái tử đã đăng cơ, mà thân phận hấn là tần hoàng đế, Tử Dạ đúng không? Nói cho ta biết, rốt cuộc ta với hấn có quan hệ gì? Vì sao bọn họ gọi ta là nương nương? Lễ nào ta từng là phi tần trong cung sao?”

Thanh nhi cắn cắn môi, cuối cùng không nhịn được, đỏ con mắt, nàng ngẩng đầu, nghẹn ngào nhìn Diệp Lạc nói:

-“Tiểu thư, xin lỗi, nô tỳ không muốn giếm người, chỉ là chuyện quá khứ nô tỳ không muốn người nhớ đến, bởi vì nô tỳ không muốn người thương tâm! Hôm nay nếu như người đã biết như vậy thì nô tỳ sẽ nói cho người biết!”

Nói đến đây, Thanh nhi dừng một chút lại nói tiếp:

-“Tiểu thư, một năm trước bị tiên hoàng hạ chỉ tử hôn cùng Hoàng thượng lúc ấy vẫn còn là thái tử trở thành Thái tử phi, thế nhưng lúc đó người đang đeo mặt nạ, dung mạo xấu xí, hơn nữa, khi đó người Thái tử gia ưng ý lại là nhị tiểu thư, cho nên đối với tiểu thư gây khó dễ trăm bề, không lâu sau khi người đại hôn, nhị tiểu thư cũng tiến cung, nhị tiểu thư luôn tìm cách hãm hại, khiến tiểu thư trong thời gian này càng thêm chật vật, tiểu thư vì nguyện vọng của lão cung chủ, cho dù chịu nhiều ủy khuất cùng nhục nhã vô cùng nhưng vẫn không muốn rời khỏi...”

Thanh nhi nhớ tới quá khứ của Diệp Lạc lúc trước còn ở trong cung chịu bao nhiêu là ủy khuất cùng bất công, không nói được nữa, lại khẽ nước mắt.

Theo lời Thanh nhi kể, Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng một cổ đau đớn đang dần dần bao phủ, đến nỗi mà nàng cảm thấy như không thể chịu nổi nữa, trong đầu nàng hiện lên những mảnh hỗn độn, hình ảnh mờ nhạt, nàng dường như thấy được mình bị hai cung nữ đè trên mặt đất, từ y nam nhân huyền bí kia nét mặt căm phẫn, trên tay bưng một chén thuốc hướng về phía nàng, mà nàng thì đang gãy dạ và kêu lên tuyệt vọng, nhưng lại không làm tan được tâm ý lãnh khốc của từ y nam nhân kia, hấn tàn bạo cầm trong tay chén thuốc ép nàng uống, trong nháy mắt nàng tuyệt vọng không còn sức lực.

Nắng chiều đã som tắt, trong phòng dần dần đã tối sầm, một nha hoàn lạnh lẽo đã châm nến trong phòng, ánh lửa nhẹ nhàng xóa tan đi bóng tối, nhưng lại không xua được lạnh giá trong lòng Diệp Lạc, nghe xong toàn bộ nguyên căn, Diệp Lạc cảm thấy dường như mình bị vút vào băng động, một cổ hàn

khí từ trong lòng chạy dọc sống lưng lan ra tứ chi.

Trong phòng tĩnh lặng, gần như có thể nghe được tiếng hô hấp, mà Diệp Lạc ngoại trừ đau đớn đang thâm nhập đã không còn cảm giác gì nữa, những bóng dáng mờ nhạt ấy không ngừng lướt qua trong đầu nàng, chỉ thấy sắc mặt của nàng ngày càng tái nhợt trong con ngươi đã xuất hiện một tầng nước, một giọt nước mắt trong suốt dọc theo hai gò má chảy xuống, ánh sáng phát ra từ ngọn nến làm cho nó càng long lanh.

P/S: Có phải mọi người chán truyện rồi không, mấy bữa nay yên ắng quá, ta buồn lắm

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Hương Linh công chúa

Edit: Muối Vove Sở quốc.

Sở quốc và Tây Lương quốc nối liền nhau, nhưng phong thổ hai nước lại hoàn toàn bất đồng. Kiến trúc Tây Lương quốc, phổ biến là thanh gạch lục ngói. Mà kiến trúc Sở quốc lại lấy những khối đá lớn làm nền, dựng lên phòng ốc tương đối kiên cố vững chắc, hơn nữa, mang theo phong cách thô khoáng, thoát nhìn có điểm khác biệt.

Lúc này, Từ Dạ đang đứng bên hồ trong ngự hoa viên Sở quốc. Bởi vì lần này đến đây để mượn binh, không như những lần thăm hỏi thông thường, cho nên, hắn cũng không mặc long bào, mà là một thân áo tím tùy ý.

Từ Dạ lẳng lặng đứng ở bên hồ, hai hàng lông mày nhíu chặt, đôi môi mỏng manh gắt gao mím lại, tuy rằng cả người tự nhiên phát ra hơi thở lạnh lùng, nhưng lại càng làm cho người ta cảm thấy thêm mê muội.

Hắn đến Sở quốc đã hơn một ngày, lúc ở trên đại điện, hắn lấy ngọc bội ra, thời điểm yêu cầu Sở hoàng cho mượn binh, Sở hoàng lại không đồng ý ngay, mà để hắn trước tiên ở lại Sở quốc nghỉ ngơi, từ từ thương nghị.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hắn tuy rằng thân là hoàng đế Tây Lương quốc, dù vậy hiện tại đang muốn cầu cạnh người khác, không thể không nhượng bộ.

Chỉ là, hắn tuy rằng nhịn xuống, kỳ thật lòng đã muốn nóng như lửa đốt, trong nước chiến sự khẩn cấp, hắn làm sao có thể an tâm đây? Hơn nữa, còn một việc khác, chính là sâu trong nội tâm hắn, thủy chung tưởng nhớ tới Diệp Lạc. Nhận được tin nàng đã bắt đầu thượng kinh, mà bây giờ đã qua mấy ngày, nàng hắn là đã tới nơi rồi mới phải?

Từ Dạ thở dài một hơi, nhìn cảnh sắc ở phía xa, không khỏi có chút thất thần, có lẽ, hắn không phải là một hoàng đế tốt, nay trong nước thế sự khẩn cấp, hắn lại vẫn không qua được cảnh nhữ thường tình, chỉ là, nữ nhân kia, sớm đã đóng rễ ở trong lòng hắn, làm sao hắn có thể không nghĩ đến nàng đây?

Phía sau, truyền đến tiếng bước chân rất khẽ, một cỗ hương thơm mê người truyền đến, ngay sau đó là thanh âm kiều mị cùng kinh hi vang lên:

- "Dạ ca, huynh thật sự ở nơi này!"

Thanh âm vừa dứt, một vị nữ tử vận trang phục long lấy đi tới, chỉ thấy người này dung mạo xinh đẹp, dáng người cao gầy đầy đặn, dĩ nhiên là một mỹ nhân hiếm gặp.

Từ Dạ mặt không biểu tình xoay người, đối với người tới đang giặt ống tay áo hắn, nói:

- "Hương Linh công chúa, sao người lại ở chỗ này?"

Hương Linh công chúa cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, lộ ra nụ cười phong tình quyến rũ, dịu dàng nói:

- "Dạ ca, chẳng lẽ huynh mất hứng khi nhìn thấy ta sao? Uống công ta tìm huynh, đi lâu như vậy! Chân đều rất đau!"

Nói xong nàng hơi cau mày, cư nhiên đẹp không gì sánh nổi.

//Chẳng biết đẹp đến cỡ nào, chỉ thấy có vẻ hơi lẳng lơ, không có chút phong thái công chúa. Nữ phụ thứ hai xuất hiện, tung hoa lên mọi người!!!!

Đáng tiếc, Từ Dạ cũng không phải phong thổ nhân tình //câu ni hiểu chứ không biết dịch ghen//, hắn chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn công chúa Hương Linh, nói:

-”Làm phiền Hương Linh công chúa rồi! Không biết Hương Linh công chúa tìm ta có chuyện gì?”

Hương Linh công chúa có điểm oán giận nhìn Từ Dạ, không vui nói:

-”Là phụ hoàng tìm người, người không phải muốn mượn binh sao? Phụ hoàng tìm người là vì việc này!”

Từ Dạ trong lòng khẽ động, khóe miệng không khỏi nhếch lên ý cười, nếu có thể thuận lợi mượn được binh, như vậy, hẳn rất nhanh có thể nhìn thấy nàng!

Hương Linh công chúa nhìn nụ cười như có như không của Từ Dạ, nhất thời xem đến ngây người, chỉ thấy nàng si ngốc đứng nhìn Từ Dạ, gương mặt trắng nõn dần bị che bởi một tầng mây hồng.

Từ Dạ căn bản cũng không để ý đến Hương Linh công chúa, hắn xoay người, bước nhanh về phía trước.

Hương Linh công chúa mãi cho đến khi Từ Dạ rời đi, lúc này mới hoàn hồn lại, nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, trong mắt lóe lên một tia sáng, vội xoay người hướng bóng lưng cao lớn của Từ Dạ đuổi theo.

Đội nàng vất vả đuổi theo Từ Dạ, sớm đã thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, nàng bắt mắt về lãnh đạm của Từ Dạ, rốt cục không để ý rút rờ vờn tay ra, kéo Từ Dạ lại, dịu dàng nói:

-”Dạ ca, huynh không cần đi nhanh như vậy, chờ ta với! Huynh xem ta chạy theo không kịp!”

Từ Dạ đột nhiên bị Hương Linh công chúa níu lấy, không khỏi sửng sốt, đội hắn kịp phản ứng, mới bắt động thanh sắc gãy ra khỏi tay nàng, giận tái mặt, có điểm không vui nói:

-”Hương Linh công chúa, người đây là làm cái gì?”

Hương Linh công chúa bộ dáng có vẻ chống đỡ hết nổi, từ từ tựa vào trên người Từ Dạ, khẽ nhủ đôi mi thanh tú, dịu dàng nói:

-”Dạ ca, huynh có phải hay không chán ghét ta? Nếu không phải, sao lại đối với ta lãnh đạm như vậy?”

Đối mặt với cử chỉ suồng sã của Hương Linh công chúa, trong mắt Từ Dạ hiện lên một tia không kiên nhẫn, dung nhan tuấn mỹ nháy mắt trở nên thâm trầm, lạnh lùng nhìn Hương Linh công chúa, trong giọng nói không hề có độ ấm:

-”Hương Linh công chúa, xin tự trọng!”

Nói xong, hắn không chút nào thương tiếc đẩy Hương Linh công chúa ra, cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng, đi thẳng về phía trước.

Hương Linh công chúa bị hắn vô tình đẩy ra, không khỏi tức giận đến tái mặt, nàng xuất thân con cái hoàng gia, từ nhỏ đã được phụ hoàng hết mực chiều chuộng, dung nhan cũng xinh đẹp hơn hoa, cho nên tính cách cực kỳ kiêu ngạo, hơn nữa, Sở quốc vương tử phản đông, công chúa cũng chỉ có một mình nàng, cho nên mọi người luôn làm theo ý nàng, tính cách ngang ngược không ai bì nổi.

Lần này Từ Dạ đến Sở quốc mượn binh, nàng đối với vị hoàng đế cao lớn tính cách lãnh ngạo này nhất kiến chung tình, nhưng là, nàng vô luận lấy lòng hắn như thế nào, Từ Dạ cũng giống như cái đám không có nửa điểm gọn sóng, đối với tâm lòng nàng cũng không hề đáp lại.

Nàng là công chúa cao quý, cho tới nay, bất luận kẻ nào, đều đối với nàng cung kính hữu lễ, mọi việc đều nhường nhịn nàng đến ba phần, cho dù là phụ hoàng, cũng đối với nàng cơ hồ hữu cầu tất ứng, mà nay, Từ Dạ đối với nàng thái độ lãnh đạm, lại càng khiến lòng nàng thêm phần ái mộ, càng thêm vài phần háo thắng, nam nhân xuất sắc như thế, nếu nàng không hào hào nắm chắc, chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Hương Linh công chúa tuy rằng điều ngoa vô cùng, nhưng cũng có vài phần thông minh, tuy rằng vừa mới bị Từ Dạ cự tuyệt làm nàng xấu hổ vạn phần, nhưng là, sau khi cân nhắc kỹ càng, nàng cũng không hề tức giận, nàng biết phương thức tiếp cận của mình vừa rồi khiến Từ Dạ sinh lòng chán ghét, cho nên, sau khi tỉnh táo lại, nàng không có chạy theo Từ Dạ nữa, mà gọi viên thị vệ bên cạnh, dặn dò vài câu, sau đó ý cười đầy mặt xoay người trở về tẩm cung.

Lấy lùi để tiến

Edit: Muối Vove

Sở quốc.

Điện nghị sự.

Hoàng đế Sở quốc ngồi ngay ngắn tại thượng khải định địa vị, mấy vị đại thần quyền cao chức trọng tách ra làm hai hàng bên cạnh. Trong điện không khí ngưng trọng, mọi người biểu tình không đồng nhất, mà vẻ mặt của Sở Hoàng đến lại càng sâu hiểm khó dò.

Hoàng đế Sở quốc liếc nhìn chúng thần, trầm giọng hỏi:

-”Các vị ái khanh, lần này tân hoàng Tây Lương quốc đến đây mượn binh, các vị ái khanh có ý kiến gì không?”

Một vị đại thần có địa vị rất cao đi ra, đối với hoàng đế sở quốc hành đại lễ, cả tiếng nói:

-”Khởi bẩm hoàng thượng, Sở quốc chúng ta cùng Tây Lương quốc luôn luôn giao hảo, năm đó Tây Lương quốc vì Sở quốc gặp nạn, cũng từng xuất binh tương trợ, nay Tây Lương hoàng đích thân đến mượn binh, chúng ta hẳn không nên cự tuyệt!”

Vị đại thần này vừa dứt lời, một vị đại thần khác đã bước ra, lớn tiếng nói:

-”Khởi bẩm hoàng thượng, việc cho mượn binh này ngàn lần không nên, năm đó Sở quốc ta là vì ngoại chiến, Tây Lương quốc lo sợ Sở quốc bị đánh chiếm đối với Tây Lương quốc gây bất lợi, cho nên mới cho chúng ta mượn binh, mà nay, vấn nạn của Tây Lương quốc không phải là ngoài nhập, mà là chiến loạn bên trong, Sở quốc ta tốt nhất là không nên nhúng tay, miễn cho người khác mượn cớ!”

Ý kiến phản bác vừa rơi xuống, vị đại thần kia không phục nói:

-”Tây Lương quốc hiện tại mặc dù nội loạn, thế nhưng, người đến mượn binh lại là Tần hoàng chính thống, hơn nữa, năm đó hoàng thượng đã đáp ứng tiên hoàng Tây Lương quốc, chỉ cần có người mang ngọc bội đến mượn binh, sẽ không cự tuyệt! Hoàng thượng lời vàng ý ngọc, chẳng lẽ các người muốn hoàng thượng trở thành người thất tín sao?”

Một vị đại thần đang muốn phản bác, đúng lúc này, một vị công công từ ngoài điện đi vào, hần bước đến bên cạnh hoàng đế Sở quốc, nói thảm vài câu. Hoàng đế Sở quốc nghe xong những lời này, trên mặt lộ ra nụ cười. Tiếp theo hần nhẹ nhàng nâng tay, ngăn tranh luận của các đại thần, trầm giọng nói:

-”Được rồi! Chuyện này, trong lòng trăm tự có cách giải quyết, mấy người các người, trước hết cứ lui đi!”

Chúng thần không dám chậm trễ, phụng chỉ, lui xuống.

Các đại thần mới lui ra không lâu, Từ Dạ dưới sự hướng dẫn của một vị công công, chậm rãi đi vào điện nghị sự, thấy hoàng đế sở quốc, hần mặc dù có việc muốn nhờ, nhưng vẫn thân nhiên chấp tay, nói:

-”Từ Dạ tham kiến Sở hoàng!”

Hoàng đế Sở quốc thấy Từ Dạ, vội từ trên ghế rồng đứng lên, đi đến bên cạnh Từ Dạ, cười nói:

-”Ta và ngươi đều là vua của một nước, những tục lễ này liền miễn đi!”

Từ Dạ mỉm cười, nói:

-”Không biết việc ta đến quý quốc mượn binh, Sở hoàng cân nhắc như thế nào?”

Sở quốc hoàng đế trong mắt hiện lên một tia quang mang không dễ nhận thấy, nói:

-”Cha ngươi năm đó có ân với Sở quốc ta, nay ngươi mượn binh dẹp yên phản loạn, trăm đương nhiên không cự tuyệt, binh này, trăm có thể cho ngươi mượn, bất quá, trăm có một điều kiện, không biết Dạ hoàng có đồng ý hay không?”

Trong lòng Từ Dạ dâng lên một tia đề phòng, vẻ ngoài vẫn bất động thanh sắc nói:

-”Sở hoàng mời nói!”

Sở quốc hoàng đế dùng ánh mắt thưởng thức nhìn Từ Dạ, mỉm cười nói:

-”Hương Linh công chúa của trăm, đối với phong thổ quý quốc rất hiếu kỳ, lần này muốn cùng Dạ hoàng đến quý quốc du ngoạn một phen, không biết ý của Dạ hoàng thế nào?”

Từ Dạ hơi nhíu mày, Hương Linh công chúa điều ngoa tùy hứng, ngày đầu tiên hần đến Sở quốc sớm đã được lĩnh giáo, hần thật sự không muốn cùng loại người như Hương Linh công chúa có bất kỳ dây dưa gì, bất quá, hiện tại, việc mượn binh ở ngay trước mắt, hần không nên có ý từ chối Sở hoàng, sau khi trầm tư một chút, nói:

-”Tây Lương quốc trước mắt rơi vào chiến loạn, thật sự không phải là nơi thích hợp để du ngoạn, nếu Hương Linh công chúa muốn đến Tây Lương quốc du ngoạn, không bằng chờ sau khi ta dẹp yên phản loạn, chẳng phải tốt hơn sao?”

-”Việc này...”

Hoàng đế Sở quốc sau khi nghe Từ Dạ nói, cũng có điểm chần chờ, Hương Linh công chúa là nhi nữ hần yêu thương nhất, hiện tại Tây Lương quốc rối loạn, hần chứng thật không muốn để Hương Linh công chúa đến đó, bất quá, hần thân là hoàng đế, sức quan sát tự nhiên là phi phàm, Linh Hương công chúa đối với Từ Dạ có tư tâm, hần làm sao có thể không nhìn ra? Lần này hướng Từ Dạ đưa ra điều kiện, cũng là thể theo yêu cầu của Hương Linh công chúa.

Thấy thái độ của Sở hoàng có hơi dao động, Từ Dạ đang muốn tiếp tục chối từ, bỗng nhiên một mùi hương xông vào mũi, chỉ thấy Hương Linh công chúa mặc y phục sắc hồng từ bên ngoài đi vào. Nàng liếc mắt nhìn Từ Dạ, sau đó xoay người đi đến bên cạnh hoàng đế Sở quốc, khẽ dựa vào trong

lòng Sở hoàng, nững nịu nói:

-”Phụ hoàng, người đã đáp ứng Hương Linh, sao có thể đổi ý!”

Sở quốc hoàng để nhẹ đẩy Hương Linh công chúa ra, trách nói:

-”Linh nhi, phụ hoàng đang nghị sự, sao ngươi có thể vô lễ như thế?”

Ngừ khí của hần mặc dù có ý trách cứ, nhưng ánh mắt nhìn Hương Linh công chúa lại cung chiều vô cùng.

Hương Linh công chúa nhìn Từ Dạ, nững nịu nói:

-”Phụ hoàng, Dạ ca sẽ không trách Hương Linh, Dạ ca, huynh nói sao?”

Từ Dạ hai hàng lông mày nhú chặt, khẽ gật đầu.

Thấy Từ Dạ gật đầu, Hương Linh công chúa nhất thời vui vẻ vô cùng, nàng liếc mắt nhìn dung nhan tuấn mỹ của Từ Dạ một cái, nhất là khí chất lãnh khốc, làm tâm hồn thiếu nữ rung động, loại tình cảm này, nở bung trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Hoàng đế Sở quốc tự nhiên đem tình cảm ái mộ Từ Dạ của Hương Linh công chúa thu vào trong mắt, hần mặc dù đối với đề nghị của Hương Linh công chúa chỉ là cùng Từ Dạ đến Tây Lương quốc, mà không thừa dịp Từ Dạ mượn binh để áp chế ý thú nàng cảm thấy có phần nghi hoặc, bất quá, nếu Linh nhi đã không đề cập tới, hần tất nhiên cũng sẽ không lấy việc công làm việc tư, đỡ phải mang danh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Điều Sở quốc hoàng đế không biết chính là, không ép Từ Dạ thú nàng, chính là chỗ thông minh của Hương Linh công chúa, nàng không phải không nghĩ đến gả cho Từ Dạ, trở thành hoàng hậu Tây Lương quốc, mà là hôm nay thời điểm ở bên hồ, nàng thật sâu cảm thấy nếu như nàng càng chủ động, sẽ làm Từ Dạ đối với nàng càng thêm chán ghét.

//Tuông để trở thành hoàng hậu Tây Lương quốc trời, chỗ đó để phản cho Lạc tỷ rồi//

Cho nên, nàng không muốn bức Từ Dạ, bởi vì nàng biết, một hoàng đế cao cao tại thượng như Từ Dạ, càng ép hần, hần sẽ càng ác cảm, cho nên, nàng mới đưa ra đề nghị đi du ngoạn, cùng Từ Dạ sang Tây Lương quốc.

Nàng tin tưởng, chỉ cần cùng Từ Dạ sớm chiều ở chung một chỗ, lấy dung mạo và tài nghệ của nàng, Từ Dạ sớm muộn cũng sẽ hội yêu nàng, nếu là như vậy, nàng cần gì phải nhất thời nóng lòng? Hơn nữa, yêu cầu của nàng đơn giản như thế, Từ Dạ cho dù tâm có muốn cự tuyệt cũng sẽ không nói ra, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

//Tỷ này tự tin quá mức, chẳng lẽ lại giờ chiều lạt mềm buộc chặt. Thực ra ta cũng không muốn có quá nhiều nhân vật phụ để đến cuối cùng lại chẳng đâu vào đâu. Mong có một nam phụ và nữ phụ nào đó ghép cặp thành công với nhau, không thì chán lắm á//

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Sách lược

Kinh thành, Xuân Phong lâu.

Xuân Phong lâu là một kỹ viện được mở ra ở kinh thành không lâu, tuy rằng mới khai trương, nhưng rất nhanh thanh danh đã đại chấn, bởi vì, ở Xuân Phong lâu có một vị quốc sắc thiên hương, cảm kỳ thi họa vũ, là một đại mỹ nhân – hoa khôi Xuân Phong lâu, tên gọi Ngụy Ti Nhi.

Nếu Ngụy Ti Nhi là người bình thường, dung mạo dù có chút xinh đẹp, cũng chẳng có gì lạ, đằng này nàng lại là mỹ nhân dị quốc, có một đôi mắt màu thủy lam, ngũ quan khác hẳn với người thường, lại xinh đẹp đến kinh ngạc, làn da trắng như tuyết, dáng người cao gầy, thật sự làm cho người ta mất hồn.

Cho nên, hiện tại mặc dù là thời kỳ chiến loạn, những công tử nhà giàu vô ưu vô lo vẫn xem Xuân Phong lâu như là nhà của mình, mỗi ngày đến phụng trâng, ngày tiêu nghìn vàng, chỉ vì muốn mỹ nhân cười.

Tú bà Xuân Phong lâu thoát nhìn là một người thập phần khôn khéo, tuổi khoảng chừng đã ngoài ba mươi, khuôn mặt có chút tư sắc, mà nghe nói tú bà cũng không phải hoàn toàn là lão bản của Xuân Phong lâu, chỉ là vị lão bản kia thân phận cực kỳ thần bí, chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người.

Tú bà Xuân Phong lâu lúc này không ở tiền viện tiếp đón khách hành hương, mà mang theo một vị hắc y nhân chậm rãi đi vào một cái sân vắng vẻ sau hậu viện, ở trước một gian nhà phòng dừng lại.

Từ trong nhà phòng truyền đến tiếng đàn du dương, tại nơi hẻo lánh này, nghe qua, cứ nhiên làm người ta cảm thấy giống như một làn gió mát thổi qua, thấm vào lòng người.

Tú bà khẽ gõ cửa, nhẹ giọng nói:

-“Công tử, Ám công tử tới rồi!”

//Khâm phục khả năng đặt tên của Phi Phi trong truyện này, không những độc mà còn rất là dở nữa...//

Tiếng đàn tự nhiên dừng lại, ngay sau đó, một thanh âm ôn hòa truyền đến:

-“Vào đi!”

Trong nhà phòng, một vị bạch y nam tử đang ngồi trên giường, chỉ thấy người này mày kiếm mắt sáng, mi mục như vẽ, tuấn mỹ vô cùng, chính là Ứng vương Từ Ảnh.

Mà ở khoảng cách không xa với hắn, một vị cô nương vận y phục trắng ngồi trước đàn cổ khẽ vuốt huyền cầm, tiếng đàn du dương kia, đúng là từ nơi này truyền đi. Cô nương này có đôi mắt màu thủy lam, dung mạo cực kỳ mỹ lệ, nàng mặc dù đang đánh đàn, nhưng ánh mắt si ngốc lại dừng ở trên người nam nhân tuấn mỹ bên giường.

Vào nhà phòng, hắc y nhân bất động thanh sắc, đối với mỹ nhân đánh đàn làm như không thấy, mà trực tiếp đi đến trước mặt Từ Ảnh, thái độ cực kỳ cung kính nói:

-“Ám Ảnh tham kiến công tử!”

Từ Ảnh liếc nhìn hắn, thản nhiên nói:

-“Thế nào?”

Ám Ảnh nhìn Ngụy Ti Nhi liếc mắt một cái, hơi do dự, thấy Từ Ảnh không có ý tứ muốn Ngụy Ti Nhi rời đi, cũng không vòng vo mà nói thẳng:

-“Công tử, Từ Dạ trước đó vài ngày đến Sở quốc mượn binh, trước mắt đã thuận lợi trở về, cũng mượn được ở Sở quốc mười vạn tinh binh, đi cùng hắn về nước còn có công chúa mà Sở hoàng sủng ái nhất Hương Linh công chúa!”

Ám Ảnh lời vừa nói xong, đã nghe ba một tiếng, chén rượu bạch ngọc nằm trong tay Từ Ảnh nháy mắt vỡ tan, Từ Ảnh sắc mặt âm lệ, trong mắt tràn đầy tức giận, qua một hồi lâu mới lạnh lùng nói:

-“Nói tiếp!”

Ám Ảnh nhìn biểu tình rét lạnh như băng của Từ Ảnh, không khỏi lui về phía sau mấy bước, nói:

-“Nghe nói, Hương Linh công chúa kia đối với Từ Dạ nhất kiến chung tình, cho nên mới cố ý đi theo Từ Dạ về nước, mà Sở hoàng dường như cũng biết ý tứ của công chúa, cho nên cũng không ngăn cản!”

Nói tới đây, Ám Dạ dừng một chút, lại nói:

-“Công tử, hiện tại Từ Dạ đã thành công mượn được binh, tình thế trước mắt đối với chúng ta vô cùng bất lợi, nếu như hắn cùng với Sở quốc liên hôn, sẽ càng như hổ thêm cánh, Từ Dạ bây giờ binh lực đã đông hơn ta rất nhiều, hiện tại quân ta liên tiếp thất bại, nếu công tử không nghĩ ra biện pháp, quân ta phỏng chừng không cầm cự được bao lâu, sợ rằng toàn quân sẽ bị tiêu diệt!”

Từ Ảnh sắc mặt âm trầm, hắc y nhân trầm tư một chút, thanh âm lạnh lùng nói:

-“Ám Dạ, người truyền lệnh xuống, mệnh lệnh sáng mai, tam quân nhanh chóng lui khỏi thành trấn, toàn bộ binh lực quay về thủ đông trấn!”

Ám Ảnh nhíu mày, có điểm nghi hoặc nói:

-“Công tử, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy không đánh mà lui sao?”

Từ Ảnh khóe miệng nhếch lên một chút lãnh ngạo, cười lạnh nói:

-“Không đánh mà lui? Hừ! Ta chỉ là không muốn hiện tại cùng Từ Dạ lãng phí binh lực thôi! Lúc này, ta căn bản không trông cậy có thể đánh chiếm được kinh thành, ta chỉ muốn đột nhiên cho hắn một bất ngờ trở tay không kịp, khi hắn dưới tình huống không có bất cứ sự chuẩn bị gì, hắn tự nhiên sẽ đến Sở quốc mượn binh, Sở hoàng là một lão hồ ly, nếu không có điều kiện, hắn khẳng định sẽ không dễ dàng cho mượn mười vạn tinh binh như thế? Từ Dạ sau khi đăng cơ cũng không có lập hậu, nếu Hương Linh công chúa của Sở quốc có thể ngồi lên vị trí hoàng hậu Tây Lương quốc, đối với Sở quốc, tự nhiên là chuyện tốt! Mục đích của ta lần này, chính là muốn Từ Dạ cùng Sở quốc liên hôn!”

//Ảnh ca làm gì cũng vì muốn có Lạc tỷ hết á, si tình kinh khủng//

Ám Ảnh có điểm nghỉ ngơi nhìn Từ Ảnh, nói:

-”Công tử vì sao muốn Từ Dạ cùng Sở quốc liên hôn, hần và Sở quốc nếu liên hôn thành công, có Sở quốc hậu thuẫn, kế hoạch của chúng ta muốn thành công, không phải là càng khó hơn sao?”

Từ Ảnh khẽ hừ một tiếng, nói:

-”Người thì biết cái gì? Từ Dạ tính cách đa nghi, thông minh tuyệt đỉnh, tâm tư của Sở hoàng, hần há lại không thể nhìn ra? Chỉ là trước mắt hần không có lựa chọn nào khác, cho nên mới đáp ứng mang Hương Linh công chúa về nước, chờ chúng ta vừa lui binh, hần nhất định sẽ đem Hương Linh công chúa đuổi về Sở quốc ngay. Chẳng qua vị Hương Linh công chúa này điều ngoa không sợ trời không sợ đất, há có thể ngoan ngoãn thuận theo ý hần? Chỉ sợ đến lúc đó, hần sẽ vì việc này mà sút đầu mẻ trán!”

Ám Ảnh trầm mặc một hồi, nói:

-”Công tử, cho dù sau này Sở hoàng thu hồi lại mười vạn tinh binh, nhưng Từ Dạ đã có phòng bị, lần sau cho dù chúng ta muốn tấn công, chỉ sợ cũng không địch nổi! Lúc này, chúng ta nên tấn công bất ngờ, làm hần trở tay không kịp mới đúng!”

Từ Ảnh hừ lạnh nói:

-”Điểm này ta tự nhiên biết, bản công tử trong lòng đều đã có kế hoạch, người vội cái gì? Được rồi, việc ta giao cho người, thế nào?”

Ám Ảnh nói:

-”Công tử yên tâm, thuộc hạ đã giải quyết thỏa đáng.”

Từ Ảnh khẽ gật đầu, bên môi lộ ra nụ cười, hần cũng không để ý đến Ám Ảnh, mà tự mình rót một chén rượu, một ngụm uống vào, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu không dễ nhận thấy.

Gấp gờ dưới trăng.

Edit: Muối Vove

Màn đêm đang dần dần buông xuống, thời khắc náo nhiệt nhất của Xuân Phong lâu bắt đầu. Từ trong ra ngoài đèn đuốc sáng trưng, các đại thiếu gia công tử đến tìm hoan lạc cùng những nữ tử xinh đẹp loạn thành một đoàn. Nhất thời oanh oanh yến yến, phi thường náo nhiệt.

Trái ngược với cảnh tượng náo nhiệt trước lầu viện, hậu viện vẫn hoàn toàn yên tĩnh, tuy rằng cũng thấp đèn đuốc, bên trong đèn đuốc sáng trưng, lại có một vẻ tịch mịch không nói nên lời.

Ám Ảnh đã rời đi từ lúc nào.

Khúc đàn của Ngụy Ti Nhi cũng sắp kết thúc, một tiếng tựa như ca khúc kết thúc điệu khúc.

Từ Ảnh đứng ở cửa sổ, vẫn một thân y phục trắng, hần nhìn vầng trăng đang dần lên cao, trên khuôn mặt tuấn mỹ có một tia tịch mịch cùng sầu bi.

Bóng đêm như nước, mỹ nhân ở bên, uống rượu nghe đàn, vốn là cảnh đẹp làm say lòng người, đáng tiếc, trong lòng Từ Ảnh, mỹ nhân phi mỹ nhân, ở trong lòng hần không có người nào có thể thay thế Diệp Lạc, cái loại yêu đến tận xương tủy này, cùng với vẻ bề ngoài không quan hệ, chỉ bởi vì tìm hần sớm đã bị nàng nhốt làm tù binh, mỗi cái nhăn mặt nhíu mày, mỗi nụ cười của nàng, từ lâu đã chiếm cứ đáy lòng vốn lạnh giá như băng của hần. Giờ phút này, nếu người đang ở bên cạnh hần là nàng, hần há có thể lãnh đạm như thế chẳng? Chỉ tiếc, cũng không phải.

Ngụy Ti Nhi lặng yên ngồi ở trước cầm, đôi mắt màu thủy lam, si ngốc nhìn bóng lưng của Từ Ảnh, giai nhân trong mắt trần ngập si tình cùng mật ý, biểu lộ rõ ràng, đáng tiếc thiếp có tình chàng vô ý, đối mặt với tình cảm của Ngụy Ti Nhi, Từ Ảnh làm như không thấy.

Ngụy Ti Nhi vốn được hần trọng lúc vô tình cứu về, hần thu lưu nàng, không phải vì tướng mạo nàng xinh đẹp vô song, mà bởi vì tiếng đàn của nàng vô cùng tuyệt diệu, lại bởi vì tiếng cầm của hần và nàng có vài phần tương tự.

Mà Ngụy Ti Nhi thời khắc được hần cứu, đã sớm đặt toàn bộ tâm tư vào hần, nàng vốn tưởng rằng ông trời nhân từ, giữa lúc tối tăm nhất gặp gỡ một vị phu quân xuất sắc, nhưng là, nàng trăm triệu thật không ngờ, đây mới là sự tàn nhẫn nhất ông trời dành cho nàng! Nàng yêu hần, nhưng là, trong lòng hần lại có người khác, mỗi lần nàng vì hần đánh đàn, nàng có thể nhìn thấy trong mắt hần từng đợt sóng nhớ nhung cùng ưu thương, đáng tiếc, Ngụy Ti Nhi biết rõ, ôn nhu trong mắt hần, không thuộc về nàng!

Một nha hoàn đi vào, nói cho Ngụy Ti Nhi biết, đã đến thời điểm lên đài, mỗi ngày vào buổi tối, nàng nhất định phải ở trong đại sảnh Xuân Phong lâu tấu một khúc, nàng rất không nguyện ý trở thành thú tiêu khiển của khách làng chơi, thế nhưng, nếu muốn tiếp tục ở lại bên cạnh hần, cũng chỉ có thể giao thiệp cùng đám người ghê tởm kia. Vì hần, nàng trở thành hoa khôi của Xuân Phong lâu, vô oán vô hối.

Nhẹ nhàng đứng lên, trước khi ra khỏi cửa, lại quay đầu liếc nhìn thân ảnh cao lớn đứng bên cửa sổ, nàng hy vọng biết bao hần có thể mở miệng lưu nàng ở lại, nhưng là, hần đối với nàng rời đi căn bản không thêm để ý, vẫn lặng lẽ nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Rốt cuộc Ngụy Ti Nhi nhìn không được trong lòng thương cảm, thất vọng theo nha hoàn rời đi.

Trong nhà phòng, lại khôi phục yên tĩnh, Từ Ảnh thu hồi ánh mắt, trực tiếp từ cửa sổ phi thân ra ngoài, thân ảnh nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Từ Lạc biệt viện.

Một bóng người mảnh khảnh từ trên tường nhảy xuống, sau đó cực kỳ nhanh biến mất ở con đường trước mặt.

Diệp Lạc hôm nay nhận được một phong thư thần bí hẹn gặp, nương theo ánh trăng, đi vào một rừng cây nhỏ sau sườn núi cách biệt viện không xa, thời điểm nàng đến, chỉ thấy một nam nhân vận y phục trắng đứng quay lưng về phía nàng, lặng yên nhìn vàng trăng sáng giữa trời.

Diệp Lạc thi triển khinh công, dừng lại phía sau bạch y nam tử, có điểm kinh ngạc hỏi:

-“Vô Ảnh công tử? Ngươi sao lại ở chỗ này?”

Bạch y nam tử nghe được thanh âm của nàng, chậm rãi xoay người, đợi khi thấy rõ ràng dung mạo của hắn, Diệp Lạc không khỏi giật mình! Chỉ thấy dưới ánh trăng, lộ ra khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ đang tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng, người này căn bản không phải là Vô Ảnh công tử trên đường nàng gặp, tuy rằng thân hình bọn họ cực kỳ tương tự, thậm chí đều là một thân áo trắng, nhưng là, nam tử trước mắt này, so với Vô Ảnh công tử tuấn mỹ hơn nhiều.

Diệp Lạc hơi ngần ra, rất nhanh liền bình tĩnh lại, nàng đang muốn mở miệng hỏi cho rõ ràng, đột nhiên lại rơi vào một cái ôm ấm áp.

Một cỗ mùi hương thơm mát, xông vào chóp mũi của nàng, nàng nằm ở trong ngực hắn, thậm chí có thể nghe rõ tiếng tim đập rộn ràng, nàng cảm giác được, thân thể người này run lên nhẹ nhẹ, hiển nhiên là nội tâm đang cực kỳ kích động. Nháy mắt, trong đầu Diệp Lạc hiện lên một bóng hình mơ hồ, làm nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc, cảm giác ấy khiến nàng quên mất cả giấy dựa, ở sâu trong nội tâm nàng dường như nhận thức được người nam nhân này.

Ôm trong lòng thiên hạ, người thấy mùi thơm quen thuộc trên người nàng, thân thể Từ Ảnh vì kích động mà run lên nhẹ nhẹ, hắn vươn bàn tay run run, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nàng, hân cơ hồ không thể tin được, nguyên lai người hắn yêu sâu đậm dĩ nhiên mỹ lệ như vậy, nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, trong lòng nhất thời xao động, chậm rãi cúi đầu, hướng về phía đôi môi nàng hôn tới.

Diệp Lạc nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ của người này dần phóng đại ra trước mắt, không biết vì sao, trong đầu đột nhiên hiện lên con người đen thâm trầm đầy ưu thương của Từ Dạ, nàng theo bản năng quay đầu đi, thời điểm nàng không kịp đẩy hắn ra, một đôi môi ấm áp đã nhẹ nhàng đặt trên khuôn mặt nàng, thanh âm khàn khàn ở bên tai nàng vang lên:

-“Lạc nhi, ta rất nhớ nàng, thật sự rất nhớ nàng...”

Hơi thở nóng hổi phun vào tai nàng, còn có trong giọng nói hàm chứa tình cảm đậm sâu, trong lòng Diệp Lạc đau xót, nàng không nhận ra nam nhân tuấn mỹ trước mắt này, nhưng là, vì sao trong lòng nàng lại bối rối vì sự ưu thương của hắn mà mơ hồ cảm thấy chua xót?

//Oa, Từ Ảnh ca thực sự rất đáng thương...//

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Mất mát

Edit: Muối Vove

Từ Ảnh gắt gao ôm lấy Diệp Lạc, hân cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân, đem nàng khảm thật sâu trong lòng, hai mắt hắn nhắm nghiền, đầu nhẹ nhàng đặt ở trên vai nàng, hít thật sâu mùi hương của nàng, hân ở một khắc này, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, khoái hoạt.

Giờ phút này, hắn thậm chí lặng yên, cứ như vậy ôm lấy nàng, mãi mãi cho đến già, vĩnh viễn cũng không buông tay, tất cả âm mưu, quyền lợi, hận thù đều không còn quan trọng, hắn chỉ muốn nàng, chỉ cần có nàng, mới có thể làm hắn yên bình, mỹ mãn như thế.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, xa xa truyền đến tiếng chim kêu sợ hãi, đem Diệp Lạc từ trong mê man bừng tỉnh, nháy mắt bóng dáng Từ Dạ hiện lên rõ ràng trong đầu nàng, nội tâm nàng cả kinh, thế này mới phát hiện mình vẫn đang bị nam nhân kia gắt gao ôm vào ngực. Nàng không chút nghĩ ngợi, theo bản năng động thủ đẩy Từ Ảnh ra, dung nhan khuyên thành nháy mắt trở nên đỏ bừng, trong mắt hiện lên một tia tức giận, nàng đây là làm sao vậy? Nàng làm sao có thể vô duyên vô cớ để một nam nhân xa lạ khi dễ như vậy?

Từ Ảnh đột nhiên bị Diệp Lạc đẩy ra, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, một cỗ mất mát nháy mắt xông lên đầu, lâu như vậy không gặp, nàng vẫn như cũ cự tuyệt hắn? Vì sao? Con người đen trầm đầy ưu thương chống lại ánh mắt phần nộ của Diệp Lạc, trong lòng không khỏi càng thêm chua xót, nàng

đang tức giận, tức giận trong mắt nàng rất rõ ràng, nàng là đang trách hấn đối với nàng vô lễ sao?

Nghĩ đến đây, Từ Ảnh không khỏi lộ ra một chút cười khổ, nếu, hôm nay người ôm nàng là Từ Dạ, nàng sẽ như thế nào?

Trong lòng Diệp Lạc xấu hổ và giận dữ vô cùng, nàng nhận được một phong thư thân bí, trong thư nói buổi tối đến sườn núi, có việc bẩm báo, cuối thư là ký ấn của Vô Ảnh. Nàng vốn không muốn đến nơi hẹn, nhưng là, nghĩ rằng trên đường đến kinh thành, đều có hấn bên cạnh giúp đỡ, chiếu cố, cho nên đáp ứng hấn đến đây, thật không ngờ, người chờ nàng ở nơi này, lại không phải là Vô Ảnh, mà là một nam nhân xa lạ, nàng không hiểu vì sao lại bị nam nhân này ôm vào ngực.

Trong lòng cảm thấy nhục nhã khiến Diệp Lạc cơ hồ không khống chế được muốn ngay lập tức rời đi, thế nhưng, khi nàng nhìn thấy trong mắt người nam nhân này mắt cùng ưu thương, nàng thật sự không đành lòng. Hơn nữa, trực giác cho nàng biết, người nam nhân này nhận thức nàng, còn có thể biết về quá khứ của nàng.

Nàng tin tưởng Thanh nhi sẽ không lừa nàng, dù vậy, khi nhắc đến chuyện quá khứ, ngoại trừ Từ Dạ, cũng không đề cập đến nam nhân nào khác. Đối với người này, trong lòng nàng cảm thấy rất quen thuộc, đây là vì sao? Có lẽ, nội tâm nàng vẫn hy vọng, nam nhân này sẽ nói cho nàng biết!

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc cường chế phần nộ trong lòng, lạnh lùng nhìn Từ Ảnh, thanh âm lạnh lùng nói:

-“Người rốt cuộc là ai? Vì sao giả mạo Vô Ảnh đưa tin cho ta?”

Nghe xong lời của Diệp Lạc, Từ Ảnh đầu tiên hơi sửng sốt, ngay sau đó trong lòng dâng lên một trận đau đớn, nàng đã quên hấn sao? Nàng làm sao có thể quên hấn? Hấn chỉ cảm thấy trong lòng đau nhức không hiểu, cơ hồ nói không nên lời, qua một lúc lâu hấn mới trấn tĩnh lại, thanh âm khàn khàn nói:

-“Lạc nhi, vì sao? Vì sao nàng lại quên ta? Lại vẫn nhớ rõ hấn?”

Diệp Lạc nhìn nam nhân trước mắt, đối mặt với lời trách móc của hấn, nhất thời nghẹn lời, vì sao nàng lại quên hấn? Nàng biết hấn sao? Hấn là ai vậy?

Diệp Lạc hai hàng lông mày nhíu chặt, lạnh yên nhìn Từ Ảnh, vắt hết óc, lại vẫn không nghĩ ra nàng đã ở nơi nào gặp qua người nam nhân này, đành hỏi:

-“Người rốt cuộc là ai?”

Nhìn biểu tình Diệp Lạc vô cùng lãnh đạm xa lạ, Từ Ảnh trong lòng đau xót, hấn thống khổ nhắm hai mắt lại, chậm rãi nói:

-“Lạc nhi, nàng còn nhớ rõ ngôi đình ngay sau Dạ Vân điện? Nàng còn nhớ rõ Ứng vương không?”

Một chút hình ảnh mơ hồ hiện lên trong đầu làm nàng hoảng hốt, giống như thấy một bạch y nam tử, đứng ở bên bụi hoa, nhìn nàng mỉm cười. Trong mắt nàng chợt lóe, nhớ tới lời Thanh nhi ngày đó nói cho nàng biết, không khỏi bật thốt lên:

-“Người là Ứng vương gia Từ Ảnh? Hoàng đệ của đương kim Hoàng thượng?”

Hoàng đệ của đương kim Hoàng thượng? Những lời này làm tâm Từ Ảnh vừa động, chẳng lẽ ngay cả Từ Dạ nàng cũng quên mất sao? Nghĩ đến đây Từ Ảnh kích động bất lấy bà vai Diệp Lạc, nói:

-“Lạc nhi, nàng vừa nói cái gì? Nàng gọi hấn là Hoàng thượng?”

Diệp Lạc có điểm nghi ngờ nhìn Từ Ảnh, không vui giãy ra khỏi cánh tay hấn, nói:

-“Ứng vương gia, thỉnh tự trọng!”

Nói xong, nàng dừng một chút, lại lạnh lùng nói:

-“Ứng vương gia nếu không có chuyện gì cần nói ..., như vậy, xin thứ cho tiểu nữ không thể phụng bồi!”

Nói xong, Từ Dạ không đợi Từ Ảnh lên tiếng, liền xoay người rời đi.

Từ Ảnh thấy Diệp Lạc muốn rời đi, trong lòng quýnh lên, bước lên kéo tay Diệp Lạc, nói:

-“Lạc nhi, đừng đi!”

Diệp Lạc sắc mặt trầm xuống, nàng lạnh lùng nhìn Từ Ảnh, nói:

-“Ứng vương gia, ta bất kể quá khứ có nhận thức ngươi, nhưng là, hết thảy quá khứ ta đã quên hết rồi, cho nên, mời ngươi buông tay, nếu ngươi vẫn còn đối với ta vô lễ, cũng đừng trách ta không khách khí!”

Nói xong, Diệp Lạc vùng ra khỏi tay Từ Ảnh, thân ảnh cực kỳ nhanh biến mất trong bóng tối.

Nhìn thân ảnh Diệp Lạc biến mất, trong lòng Từ Ảnh một trận mất mát, hấn hiện tại đã biết, Diệp Lạc là mất đi trí nhớ, cho dù nàng mất trí nhớ, nàng cũng không tiếp nhận hấn, đây là vì sao? Trong quá khứ, bởi vì nàng là chính phi của Từ Dạ, cho nên hấn thua, thua ở thân phận của hấn, mà nay, hết

thầy đều đã thay đổi, nàng không còn là chính phi của Từ Dạ, nàng đã mất đi quá khứ, trong lòng nàng hẳn cũng không còn có Từ Dạ, nhưng là, nàng vẫn cự tuyệt hẳn, thậm chí đối với hắn càng thêm lãnh đạm, vì sao? Vì sao nàng lại đối xử với hắn như vậy? Vì sao nàng không thể thương hắn?

Xung quanh hoàn toàn yên lặng, không ai có thể trả lời câu hỏi của Từ Ảnh, chỉ có vầng trăng trên cao, lặng yên nhìn thân ảnh cô độc bên sườn núi.

Mê loạn

Edit: Muối Vove

Tư Lạc viện.

Diệp Lạc có điểm lo lắng bất an ngồi ở trong phòng ngủ, lòng nàng nóng như lửa đốt, đến kinh thành đã mấy ngày rồi, thế nhưng, ngay cả Vân Lạc Từ ở đâu nàng cũng không biết, nàng nóng vội tìm Từ Dạ, ban đêm đột nhập vào hoàng cung, nhưng cũng không thấy bóng dáng hắn, ngay cả nửa điểm tin tức liên quan đến Vân Lạc Từ cũng không tìm được.

Nàng vốn định ở trong cung tiếp tục tìm kiếm Vân Lạc Từ, nhưng là, bởi vì trước mắt có chiến loạn, hoàng cung canh gác cực kỳ nghiêm ngặt, nàng nhiều lần thiếu chút nữa bại lộ, cuối cùng, không thể không lặng lẽ rời khỏi hoàng cung, trở lại Tư Lạc viện, nín nhịn chờ đợi tin tức từ Từ Dạ!

Nàng từ trong miệng Thanh nhi biết được, Từ Dạ đích thực là phụ thân của con nàng, tin tức này đối với nàng đã kích thích lớn, nếu Lạc Từ là hài tử của Từ Dạ, như vậy con của nàng chính là nhi tử của đương kim hoàng thượng, nếu là như vậy, Từ Dạ há lại dễ dàng để nàng đem con của hắn rời đi?

Nghĩ đến khả năng này, nội tâm nàng có điểm lo lắng, nhưng là, không biết vì sao, trong lòng nàng đối với Từ Dạ có một loại tín nhiệm khó hiểu, nàng tin tưởng hẳn sẽ không thương hại con của nàng, thế nhưng, càng như vậy nàng lại càng lo lắng, cảm giác bất an ngày càng rõ rệt.

Nhìn đóa hoa nở bùng ngoài khung cửa sổ, Diệp Lạc nặng nề thở dài một hơi, từ sau khi đến kinh thành, giống như hết thảy đều trở nên khó phân biệt, Từ Dạ là đương kim hoàng thượng, mà nàng từng là Thái tử phi của hắn, hắn là phụ thân của con nàng, mà không hiểu chạy đâu ra một Ứng vương gia Từ Ảnh, thời điểm Từ Dạ đăng cơ đã rời đi khỏi kinh thành, hơn nữa, hiện tại Tây Lương quốc chiến loạn, chắc chắn cùng hắn thoát không khỏi quan hệ!

Nàng đối diện với hết thảy những chuyện phát sinh hoàn toàn không biết gì cả, nhưng là, nàng có một loại cảm giác, các âm mưu ngầm ngầm nhưng dường như đều xoay xung quanh nàng, chậm rãi triển khai, nàng không muốn rơi vào trong âm mưu này, nhưng là, nàng lại phát hiện chính mình thân bất do kỷ, nàng hiện tại không muốn hiểu rõ bất cứ điều gì, nàng chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy hài tử, rời khỏi hoàng cung, sống cuộc sống yên bình!

Mà bây giờ, Từ Dạ vẫn chưa lộ diện, đứa nhỏ cũng không biết ở nơi nào, Ứng vương xuất hiện, Từ Dạ đã từng cùng nàng có quan hệ, cũng có không ít thương tổn, việc này, khiến thần trí nàng không yên ổn, nàng không để ý quá khứ hẳn đã thương tổn nàng những gì, bởi vì, nàng sớm đã quên, mặc dù tại thời điểm Thanh nhi nói ra, nội tâm nàng có một cỗ bị phản không hiểu, dù vậy, sau khi tỉnh táo lại, nàng cảm thấy đối với đoạn chuyện đã qua, cùng nàng cũng không còn quan hệ! Bởi vì nàng đã quên hết toàn bộ quá khứ! Hiện tại, nàng chỉ muốn tìm lại Vân Lạc Từ, trở về Thủy Vân cung.

Tiếng bước chân rất khẽ vang lên, Diệp Lạc nghĩ là Thanh nhi, nên cũng không để ý đến, vẫn đang xuất thần nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Tiếng bước chân dừng lại ngay sau lưng nàng, nàng đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên bị ôm trong một vòng tay ấm áp, nội tâm nàng cả kinh, đang muốn giãy dụa, lại bất ngờ chống lại một đôi mắt thâm trầm, chủ nhân của đôi mắt này, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng, mặt của hắn, cùng nàng ở khoảng cách rất gần, hô hấp ấm áp, nhẹ nhàng thổi trên mặt nàng, làm tâm nàng nhện không được run rẩy.

Chung quanh trở nên yên tĩnh, hẳn lặng yên ôm nàng, mà nàng cũng mê man đắm chìm trong đôi mắt hắn, thời gian nháy mắt giống như ngừng lại, trời đất lúc đó, dường như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Từ Dạ lặng yên nhìn Diệp Lạc trong lòng, nội tâm căng lên như sợi mảnh treo chuông, sau khi ôm nàng vào lòng, rốt cục mới nhẹ nhàng hạ xuống, thời điểm hắn ở Sở quốc mượn binh, hẳn thật sự rất sợ sau khi hắn về nước, nàng hội ly khai hắn mà đi, sau lại, nhận được mật báo của cung nhân, nói nàng vẫn thường lên lút vào cung, tìm của hắn mới hơi bình tĩnh một chút, nhưng là, hắn vẫn luôn lo lắng nàng vì không tìm được đứa nhỏ mà bỏ cuộc, cho nên, hắn hồi cung vội vã xử lý một vài chuyện quân vụ, liền phi ngựa không ngừng đến đây, mãi cho đến khi trông thấy thân ảnh của nàng, hắn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn ánh mắt nàng mê man, còn có đôi môi hơi mở ra, Từ Dạ rốt cuộc nhìn không được, đối với cánh môi mềm mại kia hôn xuống.

Diệp Lạc không có né tránh, nàng thậm chí quên đi né tránh, nàng nhìn khuôn mặt tuần tú chậm rãi tới gần, đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, mãi cho đến khi đôi môi ấm áp của hắn dán trên môi nàng, thân thể nàng bắt đầu run rẩy, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ trượt xuống khóe mắt, nàng không tự chủ được vươn đôi tay đặt lên hai vai hắn, có chút ngây ngô đáp lại nụ hôn của hắn.

//Ôi mẹ ời Lạc tỷ...//

Thấy Diệp Lạc đáp lại, Từ Dạ tình cảm mãnh liệt nháy mắt bùng nổ, nụ hôn trở nên cuồng bạo công thành đoạt đất, hắn thậm chí cảm giác rõ ràng, từng tế bào trong cơ thể hắn đang réo gọi tên nàng, hắn hiện tại mới biết được, hắn đến cỡ nào để ý nàng, có bao nhiêu tưởng nhớ nàng! Thậm chí, thân thể hắn ở một nơi nào đó, bởi vì khát vọng nàng mà đau đớn, hắn gặt gao đem nàng khám sâu vào trong lòng, thâm tình mà nhiệt liệt hôn nàng, điên cuồng mà cướp đoạt hương vị ngọt ngào trong miệng nàng, giống như, chỉ có như thế mới có thể đem mọi tưởng niệm đang rừng rực thiêu đốt trong lòng hắn đè xuống.

Cứ như vậy, không biết qua bao lâu, mãi cho đến khi Diệp Lạc cảm thấy cơ hồ không thể hô hấp, Từ Dạ mới dừng lại, thế nhưng hắn cũng không buông Diệp Lạc ra, mà dùng sức ôn nhu ôm lấy nàng, hướng giường cách đó không xa đi đến.

Diệp Lạc ánh mắt mơ màng, hai gò má giống như rạng nắng ửng đỏ, hé ra dung nhan khuynh sắc khuynh thành giờ khắc này, càng mỹ lệ không cách nào hình dung, thân thể nàng bởi vì nụ hôn của hắn mà trở nên nhu nhược vô lực, chỉ biết mơ màng bất lực nhìn Từ Dạ.

Từ Dạ nhẹ nhàng đem Diệp Lạc đặt trên giường, thấy bộ dáng nàng mê man bất lực, không khỏi hướng đôi môi hồng nhuận kiêu diễm hôn xuống, khẽ cười một tiếng, thanh âm khàn khàn nói:

-“Lạc nhi, nàng còn như vậy, ta sẽ nhịn không được.”

Tiếng cười của Từ Dạ, rốt cuộc làm Diệp Lạc khôi phục tinh thần, nàng thể này mới phát hiện mình y phục không chỉnh tề bị Từ Dạ đặt dưới thân, ý thức được vừa mới xảy ra chuyện gì, nàng chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, dung nhan khuynh thành nháy mắt đỏ bừng.

//Cái anh Từ Dạ này muốn làm gì thì làm tới đi luôn chứ, dừng lại nửa vời coi chừng bất lực đó. Hai người này mấy khi có cảnh thân mật, thật là không thỏa mãn mà...//

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Bỏ qua khúc mắc (200)

Sau khi phục hồi tinh thần, nàng mạnh tay đẩy Từ Dạ ra, nhanh chóng sửa sang lại y phục trên người, nhảy xuống giường. Nàng cắn chặt lấy môi, oán hận nhìn thẳng Từ Dạ, nam nhân đáng giận này, đã từng tàn nhẫn thương tổn nàng, hiện tại còn muốn cướp đi Từ nhi, không cho mẹ con hai người gặp mặt, bây giờ lại khinh bạc nàng, hắn dựa vào cái gì mà đối xử với nàng như thế?

Diệp Lạc đột nhiên thay đổi thái độ, làm Từ Dạ hơi giật mình, hắn theo bản năng tiến về phía nàng, đang muốn ôm nàng vào lòng, lại bị Diệp Lạc một chưởng đánh tới, không thể không lùi lại. Hắn kinh ngạc nhìn về mặt tức giận của Diệp Lạc, nói:

-“Lạc nhi, nàng làm sao vậy?”

Diệp Lạc hai tay gắt gao siết chặt, phẫn nộ nhìn Từ Dạ, gằn từng tiếng nói:

-“Đem hài tử trả lại cho ta!”

Từ Dạ lặng yên nhìn Diệp Lạc, qua một hồi lâu, mới chậm rãi nói:

-“Lạc nhi, nàng phải tin ta, ta sẽ không thương hại hắn, hơn nữa, hắn cũng là hài tử của ta!”

Diệp Lạc nghe xong lời của Từ Dạ, trong lòng dâng lên một cỗ phẫn nộ không thể khống chế, nàng lạnh lùng chỉ vào Từ Dạ, tức giận nói:

-“Hài tử của ngươi? Ngươi có tư cách gì nói hắn là hài tử của ngươi? Ngươi cho ngươi là đương kim hoàng thượng, nên muốn làm gì thì làm sao? Lúc trước ngươi như thế thương tổn ta, từ bỏ ta? Mà bây giờ lại nói đứa nhỏ là hài tử của ngươi sao? Từ Dạ, ngươi thật sự không biết xấu hổ!”

Lời của Diệp Lạc, làm sắc mặt Từ Dạ nháy mắt trở nên tái nhợt, nàng vẫn không thể tha thứ cho hắn, từ lúc hắn lợi dụng, ép nàng lên kinh thành, hắn cũng sớm dự đoán được nàng sẽ như thế, không phải sao? Dù vậy, ngày đó ở Linh Sơn, phát hiện nàng đã quên mất quá khứ, trong lòng hắn thủy chung ôm hy vọng, hy vọng nàng không nhớ tới những gì hắn đối với nàng thương tổn, hy vọng nàng bởi vì đứa nhỏ mà ở lại bên cạnh hắn, nhưng là, hắn lại đã quên, nàng tuy rằng mất trí nhớ, thế nhưng, bên người nàng còn có Thanh nhi, sau khi hắn xuất hiện, Thanh nhi như thế nào lại không nói cho nàng tất cả chân tướng?

Hiện tại nàng phỏng chừng đã biết hầu như toàn bộ rồi? Nàng sẽ tha thứ cho hắn sao? Nàng sẽ tiếp tục ở bên cạnh hắn sao? Nàng có thể hay không giống như lúc trước, không chút do dự ly khai khỏi hắn?

Vừa nghĩ tới mất đi nàng, Từ Dạ chỉ cảm thấy nội tâm một trận đau đớn, không, hắn không thể để cho nàng rời đi, thật vất vả mới tìm được nàng, khiến cho nàng trở lại bên người hắn, hắn làm sao có thể chịu được cuộc sống mất đi nàng?

Nghĩ tới đây, Từ Dạ thống khổ nhìn Diệp Lạc, thanh âm khàn khàn nói:

-“Lạc nhi, thực xin lỗi, đều là lỗi của ta, nàng tha thứ cho ta chứ? Về sau ta sẽ hảo hảo yêu thương nàng, bồi thường từng chút từng chút cho nàng, Lạc nhi, tha thứ cho ta, đừng đi, đừng rời khỏi ta...”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy một cỗ chua xót tràn ngập trong lòng, ở một khắc này, nàng cơ hồ tưởng tượng thanh khóc rống lên, đem hết thảy ủy khuất phát tiết ra.

Nhìn khóe mắt Diệp Lạc chảy xuống dòng nước mắt trong suốt, trong mắt Từ Dạ hiện lên một tia đau đớn cùng tự trách, hấn tiến lên trước, nhẹ nhàng ôm Diệp Lạc vào lòng, lấy tay ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt nàng, khẽ nói:

-”Lạc nhi, thực xin lỗi...”

Diệp Lạc rốt cuộc không nhịn được gục đầu trên vai Từ Dạ khóc nức nở, dường như, một câu nói này của Từ Dạ, nàng đã chờ rất lâu rất lâu...

Không biết qua bao lâu, Diệp Lạc chậm rãi bình tĩnh lại, nàng không khóc nữa, mà lặng yên dựa vào trong lòng Từ Dạ, hiện tại tâm tình nàng đã bình ổn hơn rất nhiều, chỗ sâu nhất trong nội tâm nói cho nàng biết, nàng có yêu người nam nhân này, cho dù nàng mất đi trí nhớ, lòng của nàng vẫn cố chấp yêu hắn, nếu không phải thương hắn, nàng như thế nào sau khi mất trí nhớ, vẫn thường mơ thấy bóng hình hắn? Nếu không thương hắn, nàng tại sao lại đặt tên cho đứa nhỏ là Vân Lạc Từ? Nàng khi đó thậm chí còn không biết hắn là phụ thân của con nàng! Mà nàng, lại đặt tên cho nó là Vân Lạc Từ, Lạc Từ, rồi tiếp xúc rồi, mà Từ cũng là hắn, đây là ý nghĩ sâu nhất trong lòng nàng.

Nàng không muốn lại tiếp tục lừa gạt chính mình, cho dù nàng từ trong miệng Thanh nhi biết được, hắn đã từng tàn nhẫn thương tổn nàng! Nhưng là, mọi chuyện đã qua, không phải sao?

Thanh nhi ôm trong lòng Vân Lạc Từ, vẻ mặt vui mừng từ bên ngoài đi vào, khi nàng nhìn đến hai người đang ôm nhau, biểu tình nháy mắt ngưng đọng lại, qua một hồi lâu, nàng mới kịp phản ứng, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra ý cười, sau đó xoay người lên lút đi ra ngoài, nhưng không ngờ, Vân Lạc Từ trong lòng hơi giật mình, đột nhiên khóc rống lên, tiếng khóc làm Thanh nhi đang chuẩn bị đi ra ngoài thân thể cứng ngắc tại chỗ, cũng kinh động hai người đang ôm nhau Từ Dạ cùng Diệp Lạc.

Diệp Lạc nghe tiếng khóc của Vân Lạc Từ, quay đầu nhìn lại, chính mình thấy thân ảnh cứng ngắc ở cửa của Thanh nhi, trên mặt hơi đỏ lên, cực nhanh đẩy Từ Dạ ra, bước đến bên cạnh Thanh nhi, đem Vân Lạc Từ đang khóc gât gao ôm vào trong ngực, cảm nhận được thân thể nhỏ bé mềm mại của hài tử, tâm nàng mới nhẹ nhàng đặt xuống, chậm rãi khôi phục lại, khóe miệng của nàng rốt cuộc lộ ra một nụ cười thư thái.

Vân Lạc Từ ở trong lòng Diệp Lạc, cũng không có khóc nháo, hấn mở to đôi mắt đen láy, nhìn nhìn Diệp Lạc, cư nhiên khanh khách nở nụ cười, còn nghịch ngợm làm xả tung mái tóc trên vai của Diệp Lạc.

Nhìn Diệp Lạc cùng đứa nhỏ, những đường cong cứng rắn trên khuôn mặt Từ Dạ chậm rãi hòa tan, hấn đi đến bên cạnh Diệp Lạc, vươn tay, đem mẫu tử hai người ôm vào lòng.

Nhìn một nhà ba người ở chung một chỗ, Thanh nhi che miệng cười, lại lén lút lui ra ngoài.

Bên ngoài, trên trời vạn dặm không mây, gió nhẹ kèm thêm hương hoa nồng đậm thổi qua, làm lòng người khoáng đạt vui vẻ, Thanh nhi khẽ tựa vào thân cây, nhìn lên trời cao, hưởng thụ cảm giác yên bình.

Tâm cơ thâm trầm

Edit: Muối Vove

Di Hương cung,

Trong tâm cung lộng lẫy tráng lệ, Hương Linh công chúa thần sắc lo lắng ngồi ở trên giường, khuôn mặt xinh đẹp sớm đã không còn dáng vẻ tươi cười ngày xưa, hai tay nàng không tự chủ vò nát chiếc khăn thêu tinh xảo.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, một vị mang phục quốc cung nữ nước Sở đi vào.

Không đợi cung nữ hành lễ, Hương Linh công chúa vội gấp gáp từ trên giường đứng lên, vội vàng hỏi:

-”Mộc nhi, thế nào? Dạ ca đã hỏi cung chưa?”

Vị cung nữ tên gọi Mộc nhi có điểm chân chừ liếc nhìn Hương Linh công chúa, nhỏ giọng nói:

-”Hồi bẩm công chúa, Dạ hoàng đã hỏi cung...”

Hương Linh công chúa nghe nói Từ Dạ hỏi cung, trên khuôn mặt xinh đẹp nhất thời hé nở nụ cười, nàng không đợi Mộc nhi nói xong, liền khẩn cấp nói:

-”Mộc nhi, mau, giúp bản cung trang điểm, bản cung muốn đi gặp Dạ ca!”

Mộc nhi nhìn Linh Hương công chúa bộ dáng cao hứng, muốn nói lại thôi, do dự một chút, hỏi:

-”Công chúa...Người bây giờ muốn đi gặp Dạ hoàng sao?”

Hương Linh công chúa cũng không có phát hiện Mộc nhi biểu tình không đúng, nàng cười tươi như hoa, kiêu ngạo nói:

-”Dạ ca vừa về nước liền bận rộn việc chiến sự, đem bản cung ném ở nơi này không quan tâm, hiện tại khó có được chiến sự đã ổn định lại, bản cung tự nhiên là muốn hấn giành nhiều thời gian hơn cho bản cung!”

Nói xong Hương Linh công chúa mới phát hiện Mộc nhi vẫn đang ngơ ngác đứng ở một bên, không giúp nàng trang điểm, không hỏi không vui nói:

-”Mộc nhi, ngươi làm gì thế, còn không mau giúp bổn cung trang điểm?”

Mộc nhi vẫn không động, chần chờ một chút, rồi cuộc cần môi, nói:

-”Công chúa, Dạ hoàng bây giờ đang ở Dạ Vân điện, hần...hần ở cùng với hoàng hậu...”

Nghe xong lời của Mộc nhi, Hương Linh công chúa thân thể hơi lão đảo, may mắn nàng nhanh tay, đúng lúc đỡ được một bên cạnh bàn mới có thể đứng vững, khăn thêu trên tay rơi xuống, nàng cũng không để ý, nàng không dám tin mở to mắt nhìn Mộc nhi, run giọng hỏi:

-”Mộc nhi...Ngươi nói cái gì...?”

Mộc nhi nhìn bộ dáng bị đả kích của Hương Linh công chúa, trong lòng có điểm không đành lòng, nàng tiến lên phía trước, đỡ lấy Hương Linh công chúa, quan tâm nói:

-”Công chúa, ngươi không sao chứ?”

Mà Hương Linh công chúa cũng không để ý đến sự quan tâm của nàng, dùng sức bắt lấy hai vai Mộc nhi, lớn tiếng nói:

-”Ngươi, tiện tỳ này, ngươi lừa bổn cung, có phải hay không? Bổn cung trước khi đến, đã điều tra rất rõ ràng, Dạ ca thời điểm là thái tử, mặc dù có chánh phi và một sủng phi, nhưng là, khi hần đăng cơ làm đế, chánh phi của hần đã không biết tung tích, mà sủng phi thì bị trục xuất khỏi cung, hần căn bản không có hoàng hậu, ngay cả phi tử hậu cung cũng đều không có, ở đâu ra hoàng hậu đây? Ngươi thật to gan, ngươi nghĩ lừa bổn cung sao?”

Nói xong, Hương Linh công chúa vung tay hung hăng cho Mộc nhi một cái tát!

Hai má trắng nõn của Mộc nhi nháy mắt bị đánh sưng đỏ lên, móng tay của Hương Linh công chúa sượt qua mặt nàng, trên mặt để lại vài vết xước dài, mà Mộc nhi dường như bị làm bất ngờ, thân thể nàng mềm nhũn, nặng nề quỵ trên mặt đất, run giọng nói:

-”Công chúa bớt giận, nô tỳ không có lừa công chúa, xin công chúa minh xét!”

Hương Linh công chúa dù sao cũng là người thông minh, sau khi tức giận qua đi, rất nhanh liền bình tĩnh lại, nàng cố nén tức giận trong lòng, thanh âm lạnh lùng nói:

-”Mộc nhi, ngươi theo bổn cung mấy năm nay, coi như cũng trung thành tận tâm, ngươi thập phần hiểu biết bổn cung là người như thế nào, nếu ngươi hôm nay không cho bổn cung một lời giải thích xác đáng, như vậy, cũng đừng trách bổn cung vô tình!”

Mộc nhi thừa nhỡ được ôm vào hoàng cung, trở thành bồi ngoại của Hương Linh công chúa, sau khi lớn lên, lại được ở bên cạnh Hương Linh công chúa làm cung tỳ, nàng tự nhiên biết rõ tính tình của Hương Linh công chúa, Hương Linh công chúa bên ngoài tuy rằng xinh đẹp, song tính tình lại hung hăng độc ác vô cùng, lại giỏi thu phục lòng người, chỉ cần một người nào đó đối với nàng không còn giá trị lợi dụng, nàng nhất định sẽ thẳng tay hạ sát thủ, không lưu nửa con đường sống.

Mộc nhi có thể bình yên vô sự ở bên người nàng hơn mười năm, tự nhiên cũng là một người khéo léo nhạy bén, việc hôm nay, nàng biết rõ mình quá sức lỗ mãng, lập tức phục hồi tinh thần, cẩn trọng dè dặt nói:

-”Công chúa, nô tỳ vừa mới đi tìm hiểu một chút tin tức, lại phát hiện Dạ Vân điện so với ngày thường nhộn nhịp cung nhân, nô tỳ sau khi nghe ngóng, mới biết được đêm nay Từ Dạ đích thân nghênh đón chính phi của mình hồi cung, hơn nữa, chẳng những là như thế, chính phi kia còn vì Từ Dạ sinh một đứa con, nô tỳ còn nghe nói...Nói Dạ hoàng đăng cơ lâu như vậy vẫn chưa lập hoàng hậu, chính là bởi vì vị chính phi này...Công chúa, người có biết, nô tỳ luôn đối với người trung thành và tận tâm, tuyệt đối sẽ không có nửa câu thù ghét, nếu công chúa vẫn không tin nô tỳ, bắt quả phải thị vệ đi tiến hành điều tra liền biết!”

Hương Linh công chúa sắc mặt cực kỳ khó coi, hai tay nàng gắt gao siết chặt, móng tay thật dài cắm sâu vào trong da thịt, thế nhưng, nàng vẫn hoàn toàn không phát hiện ra, hai mắt nàng nhìn chăm chăm vào Mộc nhi, trong mắt hiện lên một chút hung quang, đột nhiên vung tay lên, đem tất cả mọi thứ trên bàn hất văng xuống đất.

Trà cụ nháy mắt rơi xuống đất vỡ tan tành, những mảnh sắc bén nhọn rơi ra, Mộc nhi quỳ gối một bên, trốn tránh không kịp, bị những mảnh vỡ khứa vào hai má, nhất thời trên mặt máu chảy ròng ròng.

Thế nhưng, Mộc nhi dường như không để ý đến, vẫn đang quỳ trên mặt đất, không nhúc nhích.

Như thế qua thật lâu, biểu tình trên mặt Hương Linh công chúa mới chậm rãi dịu đi, nàng động thủ đem Mộc nhi quỳ trên mặt đất đỡ lên, ngữ khí ôn hòa nói:

-”Được rồi, đứng lên thôi! Ngươi luôn trung thành với bổn cung, bổn cung tự nhiên biết, chuyện này, là lỗi của bổn cung, ngươi cũng không nên để trong lòng, nếu nàng ta là chính phi của Dạ ca, Dạ ca có ý lập nàng ta làm hoàng hậu, cũng là chuyện thường tình!”

Nói xong, nàng đi đến bên tủ quần áo lấy ra một bình sứ nhỏ màu trắng, sau đó đưa cho Mộc nhi nói:

-”Đây là tuyệt liên cao phụ hoàng ban cho bổn cung, đối với vết thương hờ vô cùng hữu hiệu, miêng vết thương về sau cũng không lưu lại sẹo, bổn cung ban cho ngươi!”

Mộc nhi không có từ chối, nàng tiếp nhận bình sứ nhỏ trên tay Hương Linh công chúa, một lần nữa quỳ xuống, nói:

-”Cảm ơn công chúa ban ân!”

Hương Linh công chúa hài lòng gật gật đầu, nói:

-”Mộc nhi, ngươi chứng thật là người thông minh, nay bổn cung đang ở Tây Lương quốc, về sau còn rất nhiều việc cần ngươi, chỉ cần ngươi đối với bổn cung tận tâm, bổn cung tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, được rồi, ngươi trước lui ra xử lý vết thương, hôm nay bổn cung cũng không cần ngươi hầu hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Khó có thể chấp nhận

Edit: Muối Vove

Mộc nhi hiểu rõ tính cách của Hương Linh công chúa, đối với nàng thái độ sớm nắng chiều mưa nàng sớm đã quen lắm rồi, tập mãi thành thói quen, cho nên, cũng không để ý, thuận theo từ trên đất đứng lên, trước tiên đem đồng đồ vỡ của công chúa thu thập lại, lúc này mới lặng yên lui ra ngoài, từ đầu đến cuối, Mộc nhi cũng không nói thêm một lời, thậm chí ngay cả vết thương trên mặt không ngừng chảy máu cũng không có lau đi.

Đối với biểu hiện của Mộc nhi, Hương Linh công chúa chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, hai con ngươi đen sâu không đáy, như ẩn như hiện sát ý, thế nhưng trên mặt biểu tình vẫn ôn hòa vô cùng, giống như đối với việc vừa rồi, căn bản không thêm để ý, ánh mắt nhìn Mộc nhi ngay cả một tia áy náy cũng không có.

Đợi sau khi Mộc nhi rời đi, Hương Linh công chúa nháy biểu tình mất lại trở nên cực kỳ khó coi, sắc mặt nàng âm trầm, trong mắt để lộ hung ác tàn nhẫn, nghiền chặt răng, hai trong mắt phát ra kịch liệt hận ý!

Khăn thô cơ hồ bị nàng xoa nát sớm đã không ra hình dạng gì, thời điểm ở Sở quốc, nàng đã tìm hiểu cực kỳ rõ ràng, Từ Dạ trước khi đăng cơ, từng có một chánh phi và một trắc phi, hai người này đều là nữ nhi Diệp gia, so với nàng, xuất thân thấp hèn bần tiện, căn bản không thể đánh đồng với thân phận công chúa cao quý của nàng.

Điều càng làm nàng yên tâm là, vị chính phi thì bị mất tích, còn người kia cũng bị trục xuất khỏi cung, hơn nữa, Từ Dạ sau khi đăng cơ cũng không tuyển chọn tú nữ, hậu cung không một bóng người, để trở thành hoàng hậu Tây Lương quốc quả là một cơ hội tốt.

Cho nên nàng mới không lấy cơ cho mượn binh để bức hấn thủ nàng làm hậu, mà lựa chọn theo hấn trở về Tây Lương quốc, dùng thời gian nắm chặt tâm của hấn.

Nàng luôn đối với dung mạo của chính mình tự phụ, mỹ mạo như nàng, là tuyệt sắc thế gian khó gặp, hơn nữa nàng xuất thân cao quý, là công chúa Sở quốc được sủng ái nhất, bao nhiêu vương tông quý tộc mong muốn được chạm đến trái tim nàng, đối với nàng sẵn lòng, mọi cách lấy lòng.

Nhưng là, nàng xinh đẹp như hoa, mắt cao hơn đầu, đối với người miệng hùm gan sứa, chỉ biết lấy lòng nàng, lại nửa điểm cũng nhìn không thuận mắt, vì vậy, nàng sau khi cử hành nghi lễ trưởng thành, đến bây giờ đã qua ba năm, nàng vẫn là khuê nữ.

Mãi cho đến khi gặp gỡ Từ Dạ, vị hoàng đế trẻ tuổi đăng cơ không lâu của Tây Lương quốc, người này dung nhan tuấn mỹ kia, cùng khí chất lạnh lùng trên người hấn, tất cả đều hấp dẫn nàng.

Cho nên, nàng đối với hấn có thể coi là nhất kiến chung tình, tại yến tiệc tiếp đón lần đầu gặp mặt, tâm hồn thiếu nữ kiêu ngạo của nàng, dễ dàng thất lạc ở trên người hấn.

Sau này trải qua vài lần tiếp xúc, lại phát hiện hấn đối với dung nhan mỹ lệ của nàng làm như không thấy, không giống những nam nhân bình thường, thấy vẻ đẹp của nàng liền hồn xiêu phách lạc, từ nay về sau đối với nàng trái tim đã chết, chính bởi thái độ của Từ Dạ đối với nàng lãnh đạm như thế, nên mới khơi dậy trong nàng lòng háo thắng, nam nhân xuất sắc kiêu ngạo tự phụ này, nàng muốn hấn trở thành phò mã của mình, hơn nữa, thân phận của nàng và hấn cũng cực kỳ xứng đôi. Hấn là hoàng đế trẻ tuổi, nàng là công chúa xinh đẹp, đây chẳng phải là nhân duyên tốt đẹp nhất hay sao?

//Một bà này. . .tự tin quá đáng. . .tự biên tự diễn. . .//

Vốn nghĩ đến sau khi đến Tây Lương quốc, có thể cùng Từ Dạ mỗi ngày ở chung, lâu ngày sinh tình, thế nhưng, Từ Dạ sau khi hồi cung trong ngày hôm ấy liền ném nàng sang một bên, đi lo việc chiến sự, như thế liên tục ba ngày, dù vậy nàng cũng không để ý, bởi vì, người nàng gả cho, nhất định là nhân

trung long phượng, há có thể bị sắc đẹp mê hoặc bỏ bê triều chính? Nếu Tử Dạ là người như thế, tâm nàng cũng sẽ không vì hấn mà rung động!

Tử Dạ bởi vì việc quân mà vắng vẻ nàng, nàng có thể không lời oán hận, thậm chí còn hội bởi vì có một vị phu minh quân, mà nội tâm vui mừng không thôi, nhưng là, nàng khó có thể tin được thời điểm này, lại đột nhiên xuất hiện một vị hoàng hậu, chuyện này thật khó mà chấp nhận được!

Huống chi, vị hoàng hậu này xuất thân thấp hèn, há có đủ tư cách tranh cao thấp với một công chúa cao quý như nàng. Nàng không ngại Tử Dạ thu nạp nhiều phi tử, nhưng là, ngôi vị hoàng hậu chỉ có thể là của nàng.

Bởi vì, xuất thân cao quý, xinh đẹp như hoa, kiêu ngạo tự phụ như nàng, tuyệt đối không dễ dàng tha thứ bị một nữ nhân xuất thân thấp kém cười lên đầu.

Bất quá, Hương Linh công chúa mặc dù nội tâm đang cực kỳ phẫn hận, nàng vẫn là một người thông minh nhạy bén, cũng không phải chỉ có một khuôn mặt đẹp, nàng biết rõ nơi này là Tây Lương quốc, không phải Sở quốc, cho nên, nàng không thể ngay lập tức phái người đi xử lý vị chính phi mới mọc ra kia, bây giờ nàng chỉ biết áp chế xúc động trong lòng, bình tĩnh tính kế một phen.

Nàng mặc dù từ miệng ám vệ biết được, Tử Dạ cùng với vị chính phi kia có không ít chuyện cũ, nhưng là, nàng không hoàn toàn bận tâm đến những chuyện quá khứ, dù sao, một phi tử mất tích đã được gần một năm, đột nhiên ở thời điểm chiến loạn, lại được Tử Dạ đích thân đón về cung, điểm này, có thể chứng minh vị trí của nàng ta trong lòng Tử Dạ không hề nhỏ! Vì vậy, nàng hiện tại phải cần trọng làm việc, mới có thể nắm lấy tâm Tử Dạ, từng bước trở thành hoàng hậu!

Hương Linh công chúa trầm tư một lát, trên khuôn mặt xinh đẹp rốt cục lộ ra một tia cười lạnh lẽo, cho dù nơi này không phải là Sở quốc thì thế nào? Nàng thân là công chúa Sở quốc, ngay cả Tử Dạ cũng phải đối với nàng nhượng ba phần, vị chính phi vừa mới hồi cung kia có năng lực gì mà đối phó với nàng?

Huống chi, hiện tại Tây Lương quốc chiến loạn, chỉ có thể cầu Sở quốc giúp đỡ, miễn là nàng lợi dụng tốt cơ hội này, muốn leo lên vị trí hoàng hậu Tây Lương quốc, là việc không sớm thì muộn!

Hương Linh công chúa hiện lên một tia hung ác, lạnh lùng nói:

- "Bồn cung thật sự muốn nhìn, nàng ta thật sự có điểm nào hơn người, hy vọng sẽ không làm bồn cung thất vọng, hừ!"

Khách không mời mà đến

Edit: Muối Vove

Dạ Vân điện, Ly cung.

Ly cung, từ mấy tháng trước sau khi bị một mối lừa thiếu rui, lúc Tử Dạ đăng cơ đã bắt đầu trùng kiến, cung điện mới hoàn thành không lâu, cùng cung điện ngày trước giống nhau như đúc, chỉ là thiếu một phần phong cách cổ xưa, nhiều hơn một phần hoa lệ bức người.

Cùng vẻ quanh quẩn ngày xưa có chút bất đồng, Ly cung ngày hôm nay một mảnh náo nhiệt, cung nhân bận rộn đi tới đi lui, các nàng chuẩn bị nghênh đón chủ tử mới của Ly cung, hoàng hậu cùng thái tử tương lai của Tây Lương quốc!

Phòng ngủ Ly cung.

Vân Lạc Tử náo loạn một ngày giờ phút này đang yên lặng ngủ say, Diệp Lạc ngồi ở ghế trên, đôi mắt sáng dừng ở thân hình bé nhỏ của Vân Lạc Tử, hàng lông mày nhíu chặt, hiển nhiên là có đầy bụng tâm sự.

Nhìn hết thấy mọi thứ trong phòng ngủ, không biết vì sao, từ khi bước vào Dạ Vân điện, trong lòng nàng bắt đầu có một nỗi đau đớn mơ hồ, nàng luôn có cảm giác mình đã quên mất thứ gì, nhưng là, vô luận cố gắng thế nào, nàng rốt cuộc cũng không nhớ ra được mình đã quên mất cái gì, nàng chỉ cảm thấy, muốn vân suy tư, muốn nói cái gì đó, lại giống như bị ngăn lại ở yết hầu, không thể mở miệng.

Sau khi tới cung điện này, trong nội tâm này đau đớn ngày càng kịch liệt, một cổ phẫn nộ không hiểu từ trong ngực chậm rãi lan ra toàn thân, nàng rốt cuộc quên mất cái gì? Vì sao nàng cảm thấy hận?

Nàng hiểu lòng mình, thừa nhận chính mình đối với Tử Dạ có cảm tình, vì đứa nhỏ, nàng theo hấn hồi cung, nhưng là, sâu trong nội tâm nàng lại thủy chung có một tia lo lắng không yên, bởi vì nàng phát hiện, thời điểm nàng đối mặt với Tử Dạ, luôn có một cổ hận ý nói không nên lời, nhưng mà, hận ý này cũng giống như tình yêu nàng giành cho Tử Dạ, thủy chung không thể tiêu tan, từ lúc bước vào Dạ Vân điện, loại cảm giác này càng thêm rõ ràng.

Thanh nhi lặng yên đứng ở một bên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú có một tia bất an, từ lúc bước vào Dạ Vân điện, nàng đã cảm thấy Diệp Lạc bắt đầu rầu rĩ không vui, mà nàng cũng vì nơi vô cùng quen thuộc này, kim lòng không được lại nghĩ đến từng chút từng chút khoảng thời gian cùng Du Hân ở trong cung.

Nghĩ đến Du Hân, tim Thanh nhi vẫn nhin không được hơi hơi đau đớn, nam tử kia nàng thầm yêu bao nhiêu năm, lại tàn nhẫn thương tổn nàng, dù vậy, nàng vẫn vô phương lãng quên hấn, điều này chẳng lẽ là cái gọi là nghiệt duyên sao?

Thanh nhi nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi chua xót, cái mũi đau xót, thiếu chút nữa rơi lệ. Nàng hít thật sâu một hơi, cưỡng chế chua xót trong lòng, đối Diệp Lạc nói:

-”Tiểu thư, nô tỳ trước giúp người rửa mặt chải đầu, một lúc nữa hoàng thượng sẽ qua cùng dùng bữa!”

Diệp Lạc khẽ thở dài một hơi, quay đầu nhìn Thanh nhi, nói:

-”Thanh nhi, quá khứ ta đã từng ở đây phải không?”

Nói xong, cũng không đợi Thanh nhi trả lời, lại thở dài một hơi, sâu kín nói:

-”Thanh nhi, muội nói, ta và đứa nhỏ theo hân hồi cung, có phải hay không là một sai lầm?”

Thanh nhi đè nén chua xót trong lòng, miễn cưỡng cười nói:

-”Trong lòng tiểu thư yêu hoàng thượng, đúng không? Nếu là như vậy, liền sẽ không sai, hơn nữa, đứa nhỏ là hài tử của hoàng thượng, hoàng thượng làm sao có thể đồng ý tiểu thư mang theo tiểu cung chủ rời đi đây? Nếu là như vậy, tiểu thư liền an tâm ở lại trong cung thôi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chuyện quá khứ, tiểu thư xem như đã quên, vậy hãy để cho nó qua đi thôi!”

Diệp Lạc hít thật sâu một hơi, đem cảm giác khó chịu đè nén xuống, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên cửa phòng ngủ bị đẩy ra, một cung nữ đi vào, hướng Diệp Lạc hành lễ, cung kính nói:

-”Nương nương, Sở quốc Hương Linh công chúa cầu kiến!”

Nghe xong cung nữ bẩm báo, Diệp Lạc không khỏi nao nao, nàng nhìn Thanh nhi, cũng thấy trong mắt Thanh nhi một tia nghi hoặc, hiển nhiên, đối với Sở quốc công chúa, Thanh nhi cũng không biết.

Diệp Lạc thấy vị cung nữ đang chờ đợi nàng phân phó, liền áp chế nghi hoặc trong lòng, thân nhiên nói:

-”Ngươi quay về nói với Hương Linh công chúa, bốn cung một hồi sẽ ra!”

Vị cung nữ lên tiếng, rồi cung kính lui xuống.

Diệp Lạc từ trên ghế đứng lên, đợi Thanh nhi giúp nàng sửa sang y phục, liền đi ra ngoài.

Đi vào đại sảnh, chỉ thấy cung nhân Ly cung đứng ngay ngắn thành hai hàng, nhìn thấy Diệp Lạc, vội hướng nàng hành lễ, mà ở vị trí chính giữa đại sảnh, một vị nữ tử dung mạo diễm lệ đang ngồi, nàng mặc phục sức Sở quốc long lấy sang trọng, càng làm nổi bật dung nhan diễm lệ vô song của nàng. Hơn nữa, nàng là khách nhân, nhưng lại tự ý ngồi ở ghế cao trên đại đường, hiển nhiên là không xem Diệp Lạc – chủ nhân của Ly cung để vào mắt, thậm chí, khi biết Diệp Lạc đến, cũng không đứng lên hành lễ, mà quay mặt sang một bên, làm bộ không nhìn tới.

Thanh nhi thấy vị nữ tử kia kiêu ngạo không hiểu lễ nghi, cư nhiên ngồi ở vị trí đáng ra là của Diệp Lạc, thậm chí rõ ràng biết Diệp Lạc đã đến, vẫn không hành lễ, trong lòng không khỏi cảm thấy phản cảm, tính nàng vốn thẳng thắn, lúc này bất mãn trong mắt càng thêm rõ ràng.

Trái ngược với Thanh nhi, biểu tình trên mặt Diệp Lạc vẫn tự nhiên lạnh nhạt, nàng thân nhiên hướng đám cung nhân phía dưới miễn lễ, sau đó mới đối mặt với vị nữ tử trên kia, mỉm cười nói:

-”Hương Linh công chúa quả nhiên tướng mạo xinh đẹp vô song, bốn cung thật sự cảm thấy không bằng...!”

Hương Linh công chúa đắc ý cười, lúc này mới quay đầu hướng về phía Diệp Lạc, đợi nàng xem rõ dung mạo Diệp Lạc, trong lòng không khỏi cả kinh, một cảm giác ghen tị mãnh liệt xông lên đầu, làm nàng cười trên mặt nàng nháy mắt trở nên cứng đờ!

Hương Linh công chúa luôn đối với dung mạo chính mình cực kỳ tự phụ, tin tưởng vẻ đẹp thế gian hiếm có, thế nhưng, người trước mắt một thân y phục màu trắng này so với nàng còn xinh đẹp hơn mấy phần, nàng ta thân nhiên đứng trong đại sảnh, biểu tình lạnh nhạt nhìn nàng, mỗi cái nhìn mặt nhều mày, mỗi cái nâng tay nhắc chân đều toát ra khí chất thoát tục tựa thần tiên.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Đối chọi gay gắt 1

Edit: Muối Vove

Hương Linh công chúa lòng dạ thâm sâu, sau một thoáng sừng sốt, rất nhanh liền khôi phục vẻ mặt kiêu ngạo, thần thái tự nhiên nhìn Diệp Lạc, tựa tiểu

phi tiểu nói:

-”Ngươi chính là chánh phi của Dạ ca? Thật sự nghe danh không bằng gặp mặt, Dạ ca làm sao có thể thích một nữ tử giống như ngươi?”

Thái độ của Hương Linh công chúa làm Thanh nhi tức giận, nàng tính cách thẳng thắn, nhìn không quen người hung hăng càn quấy, tự cao tự đại như vậy, lúc này lại đối với Diệp Lạc vô lễ, rốt cuộc không nhịn được, lập tức đi lên phía trước, lớn tiếng nói:

-”Hương Linh công chúa, người là Sở quốc công chúa, không sai, thế nhưng tiểu thư nhà ta cũng là hoàng hậu Tây Lương quốc, người sao có thể đối với tiểu thư nhà ta vô lễ như thế? Chẳng lẽ người Sở quốc đều không biết đúng mực?”

Còn không đợi Hương Linh công chúa đáp lời, cung nữ tùy thân của nàng thấy Thanh nhi dám cả gan trách mắng Hương Linh công chúa, cũng không phục mà cả tiếng:

-”Lớn mật! Ngươi là tiện tì từ đâu tới? Dám bắt kính đối với công chúa như thế?”

Hương Linh công chúa trong lòng giận dữ, thân phận nàng tôn quý, quen được chiều chuộng tung hô, hiện tại bị Thanh nhi chỉ trích trước mặt nhiều người, lập tức tức giận đến trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cười lạnh một tiếng, nhìn Diệp Lạc, nói:

-”Chánh phi nương nương, chẳng lẽ ngươi thân là người đứng đầu hậu cung, lại không biết cách quản thúc hạ nhân sao? Bọn cung thật là được mở rộng tầm mắt rồi!”

Đối mặt với chất vấn của Hương Linh công chúa, biểu tình của Diệp Lạc vẫn lạnh nhạt, khóe miệng nàng gợi lên một nụ cười trào phúng, không buồn không vui nói:

-”Công chúa trước khi chỉ trích bọn cung, hẳn là nên xem lại hành vi của mình. Công chúa đến Ly cung của bọn cung, chính là khách, nếu là khách, nên có những hành vi thích hợp, chẳng nhẽ, công chúa không biết là, công chúa đã muốn khách át giọng chủ rồi hay sao? Lẽ nào, đường đường là Sở quốc công chúa, ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không hiểu?”

//Nói rất hay, tiếp đi Lạc tỷ//

-”Ngươi!”

Khuôn mặt diễm lệ của Hương Linh công chúa nháy mắt biến sắc, nàng vốn định tiếp tục chỉ trích Diệp Lạc dung túng hạ nhân, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, nhưng không ngờ, trái lại bị Diệp Lạc trách mắng, nàng luôn nghĩ rằng, với tình cảnh hiện tại của Tây Lương quốc, Diệp Lạc người không có quyền thế trong hậu cung, căn bản không dám đụng vào nàng, bởi vì, trước mắt chính là lúc Tây Lương quốc cần cầu cạnh Sở quốc, thế nhưng, nàng trăm triệu không ngờ, Diệp Lạc lại ở trước mặt mọi người làm cho nàng khó xử, nhìn đến những cung nhân Ly cung dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng, nội tâm nàng thật sự rất giận dữ, lập tức nhìn không được, từ trên ghế đứng lên, phần nộ chỉ tay vào Diệp Lạc, tức giận nói:

-”Chánh phi nương nương không nên quá phận! Bọn cung đường đường là Sở quốc công chúa, cho dù là Dạ ca, trước mặt bọn cung cũng phải khách khí vài phần, như thế nào có thể dễ dàng để một tần phi nhỏ như ngươi vũ nhục!”

//Hoàng hậu một nước mà kêu là một tần phi nhỏ, bà này giận quá mất khôn rồi//

Diệp Lạc thân nhiên nhìn Hương Linh công chúa, mặt không thay đổi nói:

-”Hương Linh công chúa là nhắc nhở bọn cung, người thân là công chúa Sở quốc, nên có thể ở Tây Lương quốc muốn làm gì thì làm sao? Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, công chúa đường đường là Sở quốc công chúa, lại không chú ý đến thân phận, chạy đến Ly cung của bọn cung ra vẻ ta đây, rồi lại gây nên những chuyện như vậy?”

Hương Linh công chúa sắc mặt khó coi đến cực điểm, nàng vốn tưởng rằng Diệp Lạc bất quá cũng chỉ là nữ nhi phú gia bình thường, là người yếu đuối dễ bắt nạt, cho nên, nàng căn bản không xem Diệp Lạc đề vào mắt, thế nhưng, nàng trăm triệu không ngờ, Diệp Lạc lại là một người khó chơi như thế, khi thấy nàng ngồi ở thượng vị, vẫn giữ được sắc mặt thân nhiên đứng ở nơi đó, nhẹ nhàng băng qua chỉ trích nàng, nàng ta đối với nàng không có gì bất kính, nhưng là từ trong lời nói đều mang ý nghĩa trách móc không dễ nhận thấy. Hảo một cái nữ nhân lợi hại!”

Dù vậy, Hương Linh công chúa cuối cùng cũng là Hương Linh công chúa, nàng xuất thân ở hoàng cung, nơi đầy rẫy âm mưu quỷ kế, thủ đoạn đã sớm nhìn quen rồi, như thế nào khinh địch dễ dàng bị đánh bại? Hơn nữa, nàng tâm cơ thâm sâu, là người có tâm kế, cho nên, dù bây giờ trong lòng rất hận Diệp Lạc, ngoài mặt vẫn lộ ra bộ dáng tươi cười, chậm rãi đi xuống, cười nói:

-”Nguyên lai chánh phi nương nương là trách bọn cung không hiểu quy củ, đều là lỗi của bọn cung, bọn cung đã quên nơi này không phải là Sở quốc, nếu như vừa rồi bọn cung có gì thất lễ, mong rằng chánh phi nương nương bao dung!”

Nói xong nàng cư nhiên mỉm cười đối Diệp Lạc hành lễ.

Nhìn Hương Linh công chúa đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, Thanh nhi cùng các cung nhân đều tròn mắt há mồm, bọn họ không thể tin được những gì mình đã thấy, rõ ràng là Hương Linh công chúa người vừa rồi còn điêu ngoa kiêu ngạo, bọn họ còn tưởng rằng nàng ta sẽ tiếp tục đấu lý với Diệp Lạc, thật không ngờ nháy mắt, con người kiêu ngạo kia lại bắt đầu cười nhẹ nhàng hướng Diệp Lạc bồi lễ!

Trái ngược với phản ứng của Thanh nhi và các cung nhân Ly cung, những thị nhân đi theo Hương Linh công chúa lại có vẻ bình tĩnh hơn, giống như đối

với thái độ thay đổi thất thường của Hương Linh công chúa sớm đã nhìn quen rồi.

Mà biểu tình của Diệp Lạc vẫn một mảnh vân đạm phong thanh, nàng khẽ mỉm cười nói:

-“Công chúa không cần phải khách khí, ngồi xuống nói chuyện thôi! Không biết công chúa hôm nay đột nhiên đến bái phỏng bản cung là có chuyện gì?”

Hương Linh công chúa nhìn Diệp Lạc ngồi ở thượng vị, trong lòng cảm thấy một màn này chói mắt vô cùng, nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi, trên mặt vẫn duy trì nụ cười, đi đến bên cạnh Diệp Lạc ngồi xuống, cười nói:

-“Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là bản cung theo Dạ ca đến Tây Lương quốc cũng được mấy ngày, chưa gặp qua Dạ ca có phi tần nào, hôm qua đột nhiên là nghe đám cung nhân nói là Dạ ca đích thân đi đón chánh phi nương nương hồi cung, cho nên muốn tới bái phỏng một chút!”

Diệp Lạc mỉm cười, thần nhiên nói:

-“Hương Linh công chúa quá lo lắng, công chúa tới bái phỏng bản cung, bản cung vui mừng còn không kịp, như thế nào lại trách công chúa? Hơn nữa, công chúa vốn là khách quý của Tây Lương quốc ta, phải là bản cung đi bái phỏng công chúa mới phải! Hiện tại ngược lại công chúa tới trước, kia đã là bản cung không đúng rồi!”

Edit: Muối Vove

Nhìn bên môi Diệp Lạc như ẩn như hiện nụ cười tuyệt sắc, trong lòng Hương Linh công chúa dâng lên một cỗ ghen ghét, nàng ta rõ ràng chỉ là một thường dân tầm thường, làm sao có thể có một vẻ đẹp thanh lệ thoát tục như vậy? Thậm chí, trên người tuy chỉ một kiện y phục đơn giản, cũng không giấu nổi khí chất cao quý sang trọng, cư nhiên ngay cả một công chúa chân chính như nàng cũng cảm thấy thua kém! Nghĩ tới đây, Hương Linh công chúa đối với Diệp Lạc thêm vài phần căm ghét đố kỵ.

Bất quá tuy nàng đầy một bụng căm ghét, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười dịu dàng nói:

-“Chánh phi nương nương khách khí!”

Nói xong Hương Linh công chúa như vô ý nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, lại nói:

-“Hiện tại, chánh phi nương nương là người đứng đầu hậu cung Tây Lương quốc, bản cung đến bái kiến chánh phi nương nương cũng là điều nên làm! Có lẽ, không bao lâu nữa, bản cung sẽ cùng chánh phi nương nương trở thành tỷ muội không biết chừng!”

Tỷ muội? Trong lòng Diệp Lạc thoáng trầm xuống, nhưng là nàng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, nói:

-“Công chúa đừng chê cười, công chúa thân là kim chi ngọc diệp, như thế nào có thể trở thành tỷ muội với bản cung?”

Hương Linh công chúa nhìn thoáng qua biểu tình bình tĩnh của Diệp Lạc, cười nói:

-“Chánh phi nương nương là không rõ ý tứ của bản cung hay cố tình không hiểu? Dạ ca là hoàng thượng, tuy rằng Dạ ca cho đến bây giờ trong hậu cung chỉ có một người là chánh phi nương nương, thế nhưng, Dạ ca thân là vua của một nước, về sau cũng sẽ có cả tam cung lục viện. Hơn nữa, bản cung lần trước từng nghe nói, Tây Lương quốc thời gian trước đã bắt đầu tuyển tú, chỉ là bởi vì sau nổi lên chiến loạn, cho nên mới dừng lại, hiện tại chiến loạn đã dần được bình ổn, như vậy việc chọn tú hiển nhiên nên tiếp tục rồi?”

Nói tới đây, Hương Linh công chúa dừng một chút, lại cười nói:

-“Việc tuyển tú, không phải là chuyện mà chánh phi nương nương nên trông coi sao? Chánh phi nương nương như thế nào có thể không biết tình hình?”

Lời của Hương Linh công chúa, giống như một đạo sấm sét, nặng nề đánh vào trong lòng Diệp Lạc, nàng chỉ biết là nàng thương hấn, vì hài tử, nàng theo hấn hồi cung, nhưng là, nàng lại quên mất hấn là vua của một nước.

Tuyển tú? Nguyên lai, thân là phi tần trong cung, thật là một chuyện đáng buồn, mẫu thân tuy rằng đáng thương, nhìn trọng phụ của mình thú người khác, trong lòng chua xót, chỉ có thể trốn tránh, mà nàng, nếu trở thành hoàng hậu của hấn, lại phải đích thân chọn tú cho người mình yêu, đem nữ nhân khác đẩy vào trong lòng người đàn ông của mình!

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Lạc đau đớn càng mãnh liệt, mẫu thân bởi vì quá yêu phụ thân, cả đời đều vì tình mà khổ sở, người là một nữ nhân kiêu ngạo như vậy, cuối cùng cô đơn thê lương mà chết, thời điểm trước khi ra đi, đối với phụ thân vẫn nhớ mãi không quên!

Chuyện này đối với nàng là một đả kích rất lớn, trước khi mẫu thân qua đời, nàng đã lập lời thề sẽ không sống như mẫu thân, thế nhưng, hiện tại nàng so với mẫu thân càng thê thảm hơn, phụ thân tuy là kẻ bạc tình, nhưng cả đời cũng chỉ cưới ba nữ nhân, mà nàng, lại hò hò đi yêu một chân chính hoàng đế!

Diệp Lạc chìm đắm trong suy nghĩ, đã muốn quên trả lời Hương Linh công chúa, nàng cũng không có để ý, trong mắt Hương Linh công chúa chợt lóe lên một tia không có hảo ý.

Hương Linh công chúa thấy Diệp Lạc không nói lời nào, hơn nữa sắc mặt có điểm tái nhợt, khóe miệng không khỏi gợi lên một nụ cười đắc ý, nhẹ nhàng lấy tay gõ bàn trà, khiến cho Diệp Lạc chú ý, cười nói:

-”Chánh phi nương nương giống như không quá cao hứng, chẳng lẽ chánh phi là vì việc tuyển tú mà thương tâm sao?”

Diệp Lạc phục hồi tinh thần, biểu tình trên mặt sớm đã trở nên bình tĩnh, nàng liếc mắt nhìn Hương Linh công chúa, cũng không trả lời câu hỏi của nàng ta, mà chỉ thần nhiên nói:

-”Hương Linh công chúa, nếu có lời gì cứ việc nói thẳng! Nếu công chúa muốn hỏi bốn cung việc chọn tú, xin thứ cho bốn cung không thể trả lời! Bởi vì bốn cung hôm nay mới hồi cung, có nhiều chuyện thực sự không biết!”

Nhìn biểu tình bình tĩnh của Diệp Lạc, Hương Linh công chúa hơi nhú mồm, bất quá nàng nháy mắt cười tươi như hoa:

-”Chánh phi nương nương, người là đang trốn tránh sao?”

Nói tới đây, Hương Linh công chúa cố ý thờ dài một hơi, xa xôi nói:

-”Chánh phi nương nương, bốn cung khuyên người vẫn nên thông suốt một chút, để vương xư nay luôn là kẻ bạc tình, hưởng chi, Dạ ca lại là một nam nhân xuất sắc như thế, nếu như chánh phi nương nương không muốn chịu nhiều thương tâm, vẫn là nên buông tay, chấp nhận hết thảy đi thôi!”

Lời của Hương Linh công chúa, giống như lưỡi dao sắc bén, xuyên thẳng đến tim Diệp Lạc, nàng chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn không chịu được, thân thể run lên nhẹ nhẹ, cố nén kích động trong lòng, thần nhiên nói:

-”Đa tạ ý tốt của công chúa, sắc trời đã không còn sớm, công chúa vẫn nên hồi cung đi thôi, thứ lỗi cho bốn cung không thể phụng bồi!”

Nói xong, Diệp Lạc từ trên ghế đứng lên, bước chân có chút run run đi vào trong phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng có phần chênh vênh của Diệp Lạc, Hương Linh công chúa trên mặt nụ cười càng mở rộng, nàng đứng lên, đối Diệp Lạc lớn tiếng nói:

-”Chánh phi nương nương trong lòng ghen tị như thế, làm sao có thể trở thành nhất quốc chi hậu đây?”

Lời nói của Hương Linh công chúa khiến Diệp Lạc nháy mắt dừng bước, nàng hít thật sâu một hơi, quay đầu, lạnh lùng nhìn Hương Linh công chúa, cao giọng nói:

-”Hương Linh công chúa, bốn cung nể mặt người là công chúa, nên mới nhượng người ba phần, thỉnh công chúa chớ quên, nơi này không phải Sở quốc, mà là Tây Lương quốc! Mặc kệ về sau, hoàng thượng có bao nhiêu phi tử, hoặc ai có thể trở thành hoàng hậu, chuyện này cũng không đến lượt ngoại nhân như người có thể tùy tiện can thiệp!”

Nói xong, Diệp Lạc mặt không thay đổi, đối Thanh nhi nói:

-”Thanh nhi, tiễn khách!”

//Lạc tỷ bức lắm rồi đó, đồ không biết điều lại còn lắm lời//

Thanh nhi tuân lệnh, liền đi tới trước mặt Hương Linh công chúa, cử chỉ đúng mực, cẩn thận nói:

-”Công chúa, xin mời!”

-”Người!”

Hương Linh công chúa khuôn mặt xinh đẹp nháy mắt biến sắc, nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Lạc, cắn giận nói:

-”Chánh phi nương nương thật phách lối! Hôm nay cuối cùng bốn cung cũng thấy được!”

Nói xong, nàng dừng một chút, lại nhìn thẳng Diệp Lạc nói:

-”Người đừng vội đắc ý, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ trả đủ. Hừ!”

Nói xong, Hương Linh công chúa kiêu ngạo ngẩng đầu lên, bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Dạ yến

Trở lại tẩm cung, chỉ thấy Vân Lạc Tử vẫn đang ngủ say đã muốn tỉnh lại, đang được cung nữ chăm sóc cẩn thận, thấy Diệp Lạc trở về, mọi người hướng Diệp Lạc hành lễ, sau đó lui về một bên.

Diệp Lạc không để ý đến mọi người, nàng một đường đến bên Vân Lạc Tử, nhìn đôi mắt màu lam của hải tử đang dao động đối nàng nở nụ cười ngây thơ, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót, một giọt nước mắt lặng yên chảy dài.

Có lẽ cảm nhận được tâm tình bi thương của Diệp Lạc, Vân Lạc Tử vừa mới cười tươi đột nhiên vận vẹo thân mình, khóc rống lên.

Diệp Lạc trong lòng chua xót, nàng nhẹ nhàng ôm lấy Vân Lạc Tử đang khóc lớn, đem thân hình nhỏ nhỏ, mềm mại của hải tử ôm vào lòng, dù vậy, Vân Lạc Tử ở trong lòng nàng vẫn khóc mãi không thôi.

Cung nữ đứng một bên nhìn thấy có điểm đau lòng nhủ nhủ mảy, liền đi đến bên cạnh Diệp Lạc, cẩn thận nói:

-”Nương nương, đại hoàng tử đoán chừng là đang đói bụng, nên chẳng trước mắt để nô tỳ ôm đại hoàng tử đi tìm bà vú?”

Diệp Lạc thấy Vân Lạc Tử khóc đến không ra hơi, liền đem Vân Lạc Tử giao cho vị cung nữ kia, cẩn thận phân phó nàng vài câu.

Thanh nhi nhìn đến Diệp Lạc rầu rĩ không vui, vội đi đến bên cạnh Diệp Lạc, nhẹ giọng nói:

-”Tiểu thư, Hương Linh công chúa kia không có hảo ý, nàng là muốn phá hư cảm tình của tiểu thư cùng hoàng thượng đó! Người đừng để ý tới nàng ta!”

Diệp Lạc đôi mi thanh tú nhủ chặt, thờ dài một hơi, nói:

-”Thanh nhi, nàng tuy rằng không có hảo ý, nhưng là, mỗi câu nói của nàng đều là lời nói thật? Hiện tại hấn chưa tuyển tú, là bởi vì hấn đang cơ không lâu, trong nước lại đột nhiên xảy ra chiến loạn, cho nên mới trì hoãn, nếu như chuyện này ổn định hơn, không phải lại tiếp tục chọn tú hay sao?”

Thanh nhi cúi đầu xuống, trầm mặc một hồi, nói:

-”Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy, Hương Linh công chúa kia tuy rằng làm người ta cảm thấy chán ghét, nhưng là, nàng ta mỗi câu đều nói đúng, ở Tây Lương Quốc, có nam nhân nào là không một tay ba bà vợ bốn nàng hầu đâu? Huống chi, hoàng thượng thân là vua của một nước, tâm cung lục viện là điều không tránh khỏi, cho nên, tiểu thư người...”

Diệp Lạc không đợi Thanh nhi nói xong, liền ngắt lời nàng, nói:

-”Thanh nhi, muội đừng bảo là...”

Thanh nhi muốn nói lại thôi, gặp Diệp Lạc biểu tình không đúng, cắn cắn môi, rốt cuộc vẫn không nói gì.

Kỳ thật, ý của Thanh nhi, Diệp Lạc như thế nào lại không hiểu? Nhưng là nàng không muốn rơi vào cùng một bi kịch giống như mẫu thân, không muốn đi trên một con đường với mẫu thân, tuy rằng nàng so với mẫu thân kiên cường hơn, nhưng là, nếu muốn nàng ở lại trong thâm cung đại điện, suốt ngày cùng những tần phi khác tranh thủ tình cảm của hoàng thượng, như vậy nàng tình nguyện rồi đi!

Nàng biết rõ sâu trong nội tâm mình yêu hấn, điểm này nàng không phủ nhận. Nàng cùng hấn hồi cung, trừ bỏ đối với hấn yêu, không muốn lừa dối chính mình, còn có một nguyên nhân khác là Vân Lạc Tử! Dù vậy, trong lòng nàng, thủy chung vẫn có một phức tạp, chính là hận ý không thể tiêu tan! Mà nàng lại không biết cổ hận ý này từ đâu mà đến.

Ngự thư phòng, Tử Dạ một thân long bào hoàng kim, lặng yên ngồi ở sau long án, chăm chú nhìn tấu chương trong tay.

Một hồi tiếng bước chân rất nhẹ vang lên, một vị công công đi vào, đối với Tử Dạ nhẹ giọng bẩm báo:

-”Hoàng thượng, có Sở quốc công chúa cầu kiến!”

Tử Dạ nhủ mảy, buông tấu chương trên tay, có điểm không vui nhìn viên công công nói:

-”Nói trăm không có ở đây!”

Viên công công chưa kịp đáp lời, cửa ngự thư phòng đã mở ra, chỉ thấy Hương Linh công chúa y phục lộng lẫy, phong tình vạn chủng thẳng bước tiến vào, đối Tử Dạ dịu dàng nói:

-”Dạ ca, làm sao huynh có thể lừa Hương Linh?”

Nhìn đến Hương Linh công chúa tự ý đi vào ngự thư phòng, Tử Dạ không vui từ trên ghế đứng lên, nói:

-”Công chúa không ở trong tẩm cung hảo hảo nghỉ ngơi, đến ngự thư phòng của trẫm làm gì?”

Trên gương mặt Hương Linh công chúa nở một nụ cười yêu mị, nàng bước nhanh đến bên cạnh Tử Dạ, hờn dỗi:

-”Dạ ca, Hương Linh đến Tây Lương quốc đã mấy ngày rồi, Dạ ca mỗi ngày chỉ quan tâm đến việc triều chính, cũng không để ý đến Hương Linh, chẳng

lẽ, hiện tại ngay cả khi Hương Linh ở trước mặt Dạ ca cũng không muốn gặp sao?”

Hương Linh công chúa dù sao cũng là Sở quốc công chúa, cho dù Từ Dạ chán ghét nàng, cũng không thể qua loa lấy lệ với nàng, vì vậy, Từ Dạ liếc nhìn Hương Linh công chúa một cái, ngữ khí chậm rãi nói:

– “Công chúa là muốn xuất cung sao? Trẫm sẽ cho người bồi công chúa du ngoạn!”

Hương Linh công chúa khẽ lắc đầu, đôi con ngươi nhìn thẳng Từ Dạ, nói:

– “Nếu Dạ ca có thể bồi Hương Linh đi, Hương Linh tự nhiên là vui mừng vô cùng, chỉ là, nếu là thị vệ nhưng lời huynh nói, vậy thì không cần...”

Nói tới đây, Hương Linh công chúa dừng một chút, lại mỉm cười nói:

– “Hôm nay, Hương Linh chỉ muốn thỉnh Dạ ca cùng Hương Linh dùng bữa thôi! Dạ ca, huynh sẽ không cự tuyệt Hương Linh chứ?”

Từ Dạ hơi nhíu mày, hôm nay là ngày đầu tiên Diệp Lạc hồi cung, hẳn đã nói với Diệp Lạc, buổi tối sẽ cùng nàng dùng bữa, làm sao có thể nói mà không giữ lời?

Nghĩ đến đây, Từ Dạ đang muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng mà Hương Linh công chúa không đợi hẳn cự tuyệt, lại nói:

– “Dạ ca, huynh là hoàng thượng Tây Lương quốc, Hương Linh là khách, chẳng lẽ Dạ ca ngay cả một bữa cơm cũng không thể đáp ứng hay sao? Hương Linh cũng không phải muốn ép huynh, nếu Dạ ca đã có chánh phi nương nương, như vậy Hương Linh cũng sẽ không có nửa phần suy nghĩ! Vì vậy, tối nay, coi như Dạ ca bồi Hương Linh một lần cuối cùng đi, ngày mai Hương Linh sẽ quay về Sở quốc, mong rằng Dạ ca sẽ không cự tuyệt Hương Linh!”

//Ta nghĩ thấy có mùi âm mưu//

Từ Dạ hơi chần chờ một chút, rốt cuộc vẫn phải gạt đầu, tâm tư của Hương Linh công chúa hẳn há lại không biết? Hiện tại Hương Linh công chúa có thể chủ động đưa ra đề nghị hồi quốc, việc này quá hợp ý hắn, yến tiệc tối nay coi như là tiễn nàng về nước đi!

//Dạ ca tiêu đời rồi//

Đêm dài

Edit: Muối Vove

Ly cung, sắc trời đã dần buông xuống, màn đêm lạnh lẽo đến.

Trong phòng ngủ, Diệp Lạc ngồi trên giường trầm tư, trên tay Thanh nhi phụng một ít điểm tâm, đi vào, nhìn thoáng qua Vân Lạc Từ đã muốn ngủ say, nhỏ giọng đối Diệp Lạc nói:

– “Tiểu thư, hoàng thượng có lẽ vì chuyện chính sự, người trước ăn một chút điểm tâm đi?”

Diệp Lạc khẽ lắc đầu, nàng nơi nào có tâm tư để ăn đây? Nàng đang đợi hắn, trong lòng có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi hắn, Hương Linh công chúa đến, làm nội tâm nàng có điểm bất an, nàng tính cách lạnh nhạt, nếu bởi vì hắn mà trở nên tâm thần không yên, chẳng lẽ, nàng thật sự giống như Hương Linh công chúa nói, là vì ghen tị sao?

Diệp Lạc nhìn thoáng qua vẻ mặt lo lắng của Thanh nhi, trong lòng không khỏi nặng nề thờ dài một hơi, nếu nàng không phải vì đứa nhỏ, bởi vì trong lòng đối với Từ Dạ cảm tình dây dưa không rõ, mà đồng ý cùng hắn hồi cung, như vậy, nàng có lẽ đã không phiền não như vậy rồi! Nàng làm sao có thể hồ đồ như vậy, sao có thể quên hắn là hoàng thượng chứ?

Ngoài cửa phòng ngủ truyền đến từng trận bước chân, ngay sau đó, cửa bị người ta đẩy ra, một vị cung nữ đi vào, đối Diệp Lạc hành lễ, nhẹ giọng nói:

– “Nương nương, hoàng thượng vừa mới phái người truyền lời, nói là tối nay không thể bồi nương nương dùng bữa, thỉnh nương nương không cần đợi, sớm một chút đi nghỉ ngơi!”

Diệp Lạc trong lòng trầm xuống, một cỗ cảm giác không thoải mái tràn ngập lòng ngực nàng, nàng cố nén cảm giác khó chịu, nhìn vị cung nữ kia hỏi:

– “Hoàng thượng là bởi vì chuyện gì mà không thể đến?”

Vị cung nữ hơi chần chờ một chút, cẩn thận nói:

– “Vị công công kia cũng không có nói rõ cho nô tỳ, bất quá, nô tỳ nghe nói là hoàng thượng đến Di Hương cung.”

Diệp Lạc có điểm nghi ngờ nhìn vị cung nữ kia, nói:

– “Di Hương cung, đây là nơi nào?”

Vị cung nữ biểu tình do dự, nàng liếc mắt nhìn Diệp Lạc, muốn nói lại thôi.

Nàng thái độ chần chừ, làm Thanh nhi có chút không vừa lòng, đối vị cung nữ kia lớn tiếng nói:

-”Ngươi nghe không rõ câu hỏi của nương nương sao? Tại sao không trả lời? Di Hương cung là nơi nào?”

Vị cung nữ kia bị Thanh nhi quật cho một trận, sợ tới mức chân tay mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất, thanh âm run rẩy nói:

-”Khởi bẩm nương nương, Di Hương cung là tẩm cung của Sở quốc công chúa!”

Nghe xong lời nói của vị cung nữ kia, Diệp Lạc chỉ cảm thấy một cỗ lạnh lẽo từ đáy lòng chạy thẳng lên đầu, cả người dường bị vút thẳng vào hồ băng, nội tâm nhảy mất đồng lại!

Thanh nhi nhìn thoáng qua Diệp Lạc đang ngẩn người, đối với vị cung nữ kia phát phát tay, ý bảo nàng ta đi ra ngoài, sau đó lo lắng nhìn Diệp Lạc, nhẹ giọng nói:

-”Tiểu thư...”

Sắc mặt Diệp Lạc tái nhợt, nàng không đợi Thanh nhi nói xong đã ngắt lời:

-”Thanh nhi, muội trước đi ra ngoài đi, ta muốn yên lặng một chút!”

Thanh nhi hơi chần chừ một chút, sau đó khẽ thở dài một hơi, lặng yên xoay người đi ra ngoài, nàng biết hiện tại điều Diệp Lạc cần chính là thời gian.

Đợi sau khi Thanh nhi rời đi, Diệp Lạc mới chậm rãi từ trên ghế đứng lên, đến bên cửa sổ, nhìn màn đêm bao trùm cảnh sắc bên ngoài.

Diệp Lạc lặng yên nhìn hết thấy, đột nhiên cảm thấy nơi này đối với nàng quá xa lạ, hết thấy mọi thứ đều tốt nhất, nhưng là, đằng sau cung điện lộng lẫy, luôn ẩn chứa những điều tàn khốc nhất.

Tâm của Diệp Lạc không ngừng chìm xuống, Di Hương cung, hắc đến Di Hương cung, đó là tẩm cung của Hương Linh công chúa! Di Hương cung, khóe miệng Diệp Lạc nhếch lên một nụ cười trào phúng. Nếu đã cùng nữ nhân khác dây dưa không rõ, vì sao còn ép nàng hỏi cung? Chỉ vì hắc là vua của một nước, chỉ bởi vì nàng sinh hài tử cho hắc sao?

Đúng vậy, nàng không phủ nhận, nàng là ghen tị, nàng ghen tị với Hương Linh công chúa, bởi vì nàng ta là Sở quốc công chúa, bởi vì thân phận của nàng ta xứng đôi với hắc!

Hương Linh công chúa xuất hiện, khiến nàng cảm thấy bản thân mình thật quá thảm thương, nàng rõ ràng đã quên hết quá khứ liên quan đến hắc, thế nhưng, nàng vẫn bởi vì một tình yêu không rõ đối với hắc mà quyết định cùng hắc hỏi cung!

Ở trong lòng của hắc, nàng rốt cuộc là cái gì? So với Di Hương cung, Tư Lạc viện thật sự là một nơi đáng chăm chọc! Vốn cho rằng trong lòng hắc có nàng, nhưng là, hiện tại lại bất ngờ phát hiện, nàng nguyên lai bất quá chỉ là một trong số những nữ nhân của hắc!

Ba, một thanh âm rất nhỏ, cắt đứt trầm tư của Diệp Lạc, chỉ thấy cách ngoài cửa sổ không xa, một đạo thân ảnh chợt lóe lên.

Diệp Lạc đôi mi thanh tú nhíu chặt, nàng quay đầu nhìn thoáng qua Văn Lạc Từ đang ngủ say, hơi trầm ngâm một chút, sau đó thân thể nhẹ nhàng theo cửa sổ bay ra, hướng bóng đen như ẩn như hiện đuổi theo.

cái bóng đen thân pháp cực nhanh, giống như đối với hoàng cung đặc biệt quen thuộc, chỉ thấy hắc lúc nhanh lúc chậm, thân ảnh trong bóng đêm khi ẩn khi hiện, phảng phất có ý trên người Diệp Lạc.

Diệp Lạc nhìn thân ảnh kia, cắn cắn môi, lại không khỏi bội phục người kia khinh công cao cường, cơ hồ không ai bằng, nàng từ sau khi sinh hạ Văn Lạc Từ, võ công từng ngày chậm rãi hồi phục, chỉ có điều người kia khinh công so với nàng thậm chí còn hơn vài phần.

Bóng đen có ý đứng bên hồ, làm Diệp Lạc nổi lên lòng hiếu thắng, nàng không hề do dự, hướng bóng đen rất nhanh đuổi theo.

Nàng không dám kinh động thị vệ trong cung, bởi vì, nàng cảm thấy bóng đen không có ác ý, người kia đến, dường như muốn dụ nàng đến một nơi, hắc hoàn toàn không có ác ý, mục đích của hắc là gì, nàng thật sự muốn biết, cho nên, nàng cũng dốc hết toàn lực đuổi theo, không nhanh không chậm, theo phía sau hắc.

Rốt cuộc, qua một hồi lâu, người kia dừng lại ở trên một cây đại thụ, hắc quay đầu lại, đối với Diệp Lạc mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng nõn. Dưới ánh đèn mơ hồ, càng thêm lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Vô Ảnh

Edit: Muối Vove

Diệp Lạc dừng lại ở một khoảng cách không xa, đợi sau khi nhìn rõ dung mạo người này, nàng không khỏi bất ngờ, khẽ thốt:

-”Là người?”

Chỉ thấy người nọ bộ mặt thanh tú, khóe miệng mang theo ý cười, chính là người thời điểm Diệp Lạc và Thanh nhi lên kinh, vô tình gặp – Vô Ảnh, bây giờ hẳn không phải một thân áo trắng phiêu dật, mà khoác trên người một bộ hắc y.

Thấy Vô Ảnh, trong mắt Diệp Lạc hiện lên một tia nghi hoặc, bất quá, tia nghi hoặc rất nhanh bị sự cảnh giác đang dâng lên trong lòng thay thế, nơi này là hoàng cung, Vô Ảnh tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Diệp Lạc nhìn Vô Ảnh, không khỏi nghĩ tới việc ở sau Tư Lạc viện gặp Ứng Vương gia Tử Ảnh, trong lòng càng đối với Vô Ảnh thêm vài phần đề phòng, thế nhưng, nàng căn bản không biết, Vô Ảnh chính là Tử Ảnh, Tử Ảnh cũng chính là Vô Ảnh.

Tử Ảnh nhìn chăm chú Diệp Lạc, sâu trong con ngươi đen hiện lên một tia ôn nhu không dễ nhận thấy, nhẹ nhàng đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo Diệp Lạc không cần lên tiếng, sau đó đề thấp thanh âm nói:

-”Diệp Lạc cô nương, thật khéo, lại gặp được cô nương!”

Diệp Lạc khẽ tựa vào trên thân cây, liếc nhìn Tử Ảnh, thần nhiên nói:

-”Vô Ảnh công tử không phải cố ý đưa Diệp Lạc tới đây sao? Đây đúng thật rất khéo?”

Tử Ảnh mỉm cười, đôi mắt ôn nhu nhìn Diệp Lạc, nói:

-”Diệp Lạc cô nương quả nhiên thông minh, không sai, chứng thật là tại hạ cố ý đem Diệp Lạc cô nương dẫn tới nơi này! Mong rằng cô nương không trách tại hạ?”

Diệp Lạc mặt không đổi sắc, thần nhiên nhìn Tử Ảnh, vô cảm nói:

-”Không biết Vô Ảnh công tử đem Diệp Lạc dẫn tới nơi này là vì cái gì? Vô Ảnh có thể ra vào hoàng cung như chốn không người, như vậy không thể là một phạm nhân, đối với thân phận Diệp Lạc, có phải hay không từ lâu đã biết?”

Tử Ảnh bắt gặp Diệp Lạc thần sắc lãnh đạm, tuy rằng sớm đã dự đoán được, nhưng trong lòng mơ hồ vẫn cảm thấy đau đớn, bất quá, hẳn rất nhanh khôi phục thái độ, cười nói:

-”Diệp Lạc cô nương có thể ở tại Ly cung, chắc là phi tử mà hoàng thượng rất sủng ái! Bất quá, làm tại hạ cảm thấy tò mò là, lấy thông minh tài trí như Diệp Lạc cô nương, vì sao cam tâm bị nhốt trong cung?”

Lời nói của Tử Ảnh, khiến vẻ mặt Diệp Lạc thêm buồn bã, trong lòng dâng lên một cỗ chua xót, nàng không trả lời Tử Ảnh, mà xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp cảnh lá, hướng ánh nhìn ra xa, khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy ưu thương.

Tử Ảnh nhìn thấy trên mặt Diệp Lạc nồng đậm ưu thương, trong lòng hiện lên một tia không đành lòng, hẳn cơ hồ thiếu chút nữa mất khống chế, muốn đem nàng ôm vào lòng, nhưng là, hẳn vẫn còn khống chế được tâm tình của mình, lặng yên nhìn Diệp Lạc.

Như thế qua một lúc lâu, Diệp Lạc mới khẽ thở dài một hơi, quay đầu nhìn về phía Tử Ảnh, nói:

-”Vô Ảnh công tử, người đêm khuya đưa ta tới nơi này, chẳng lẽ chỉ muốn nói bấy nhiêu thôi sao? Chẳng lẽ người không sợ bại lộ hành tung, bị hoàng thượng trị tội?”

Tử Ảnh mỉm cười, trong giọng nói chứa đầy khinh miệt:

-”Trị tội? Nếu sợ hãi, ta đã không tới! Huống chi...”

Nói tới đây, khóe miệng Tử Ảnh nhếch lên một chút ý cười trào phúng, lơ đãng quét mắt qua Diệp Lạc, lại tiếp tục nói:

-”Huống chi, hiện tại hoàng thượng đang đắm chìm vào sự dịu dàng ôn nhu của công chúa Sở quốc, làm gì còn rảnh rỗi mà đi quản ta?”

Lời nói của Tử Ảnh, làm tâm của Diệp Lạc như bị người ta nặng nề đánh xuống, thân thể nàng thoáng cái, thiếu chút nữa từ trên tàng cây ngã xuống, nàng vất vả lắm mới miễn cưỡng đứng vững, nhìn Tử Ảnh, run giọng nói:

-”Người nói cái gì? Người nói hẳn...”

Từ Ảnh thấy bộ dạng Diệp Lạc thất hồn lạc phách, trong lòng lại một trận chua xót, chẳng lẽ, Từ Dạ trong lòng nàng, quan trọng đến thế sao? Vì sao, hắn luôn luôn thương tôn nàng, mà trong lòng nàng vẫn không quên được hắn? Nhìn bộ dáng nàng thương tâm, hắn thật sự không đành lòng, nhưng là, hắn nhất định phải làm như vậy, chỉ có như vậy, nàng mới có thể cùng hắn rời khỏi hoàng cung! Cái gì tạo phản? Cái gì ngôi vị hoàng đế, tất cả hắn đều không cần, hắn chỉ cần nàng, chỉ cần nàng ở mãi bên cạnh hắn, như thế là đủ!

Từ sau khi ở trên sườn núi gặp nàng, hắn vẫn ở trong bóng tối dõi theo nàng, bởi vậy, hắn biết được hết thảy mọi chuyện phát sinh, bao gồm cả đứa nhỏ của nàng và Từ Dạ, dù vậy, hắn không nghĩ buông tay, hắn không ngại nàng có đứa nhỏ, cứ cho là đứa nhỏ của Từ Dạ, thì đã sao? Chỉ cần là con của nàng, hắn cũng sẽ coi như là con của chính mình, hảo hảo yêu thương nó!

Mà nay, cơ hội của hắn đã đến, tuy rằng hắn biết khi nàng nhìn thấy một màn kia sẽ không chịu nổi, nhất định sẽ thương tâm muốn chết, thế nhưng, đây là cơ hội duy nhất của hắn! Hắn hiểu rất rõ ràng, biết nàng tuy rằng tính tình lạnh nhạt, nhưng tuyệt đối sẽ không chịu được mình sẽ là một trong những tàn phi trong cung ngày ngày tranh sủng.

Cho nên, Hương Linh công chúa xuất hiện, chính là thời cơ tốt để hắn cướp đi trái tim giai nhân, hắn làm sao có thể không hảo hảo tận dụng tốt cơ hội này. Nếu như bỏ lỡ, hắn sẽ phải hối tiếc suốt đời!

Nghĩ tới đây, Từ Ảnh càng thêm kiên định với kế hoạch.

Hắn nhìn Diệp Lạc, trên khuôn mặt tuần mỹ lộ ra một nụ cười quỷ dị, nói:

-“Diệp Lạc cô nương, hiện tại ở Di Hương cung rất vui vẻ náo nhiệt, cô nương không mau nhanh chân đến xem?”

Nói xong, hắn dùng ngón trỏ chỉ vào cung điện đang đèn đuốc sáng trưng phía trước, nói tiếp:

-“Người xem, phía trước cách đó không xa chính là Di Hương cung, nơi đó so với cung điện này của người càng thêm náo nhiệt hơn!”

Trong lòng một cổ đau đớn không ngừng tràn ngập, làm Diệp Lạc cơ hồ không thở được, chỗ sâu nhất trong nội tâm nàng luôn nhắc nhở, không cần nhìn, đừng đi! Nhưng là, chân của nàng, lại không theo điều khiển tiến từng bước về phía trước, nàng cắn chặt môi, sau đó đối với Từ Ảnh gật đầu.

//Thôi xong, chuẩn bị đi bắt thông dâm đây. Từ Dạ ca chắc bị bỏ thuốc hay rằng đây?//

Trên mặt Từ Ảnh lộ ra một nụ cười, nói:

-“Nếu Diệp cô nương có hứng thú, chúng ta cùng đi thôi!”

Nói xong, thân ảnh cao ngất cực nhanh biến mất trong bóng đêm.

Diệp Lạc hơi do dự, nàng cố nén đau đớn trong lòng, theo sát phía sau Từ Ảnh, rất nhanh cũng hòa vào trong bóng tối.

Mê hương

Edit: Muối Vove

Di Hương cung.

Trong không khí tràn mát mùi rượu, trên chiếc bàn rộng lớn, bày đủ loại thức ăn, hương vị mê người.

Hương Linh công chúa mặc nhất kiện y phục đỏ tươi nổi bật, điểm thêm đồ trang sức trang nhã, làm nàng thoát nhìn so với ngày thường thiếu đi một chút lãnh diễm, nhiều thêm một chút mỹ hoặc, hé ra khuôn mặt diễm lệ không biết là do uống rượu hay là một nguyên nhân khác mà rưng rưng một vùng.

Giờ phút này, trong tay nàng nâng lên một chén rượu, đôi mắt quyến rũ ngà ngà say, như có như không ngồi bên cạnh liếc mắt Từ Dạ, sau đó đứng lên, tựa khế vào bờ vai rộng lớn của hắn, dịu dàng nói:

-“Dạ ca, huynh không nhìn Hương Linh? Chẳng lẽ Hương Linh không đẹp sao?”

//Ôi cái giọng điệu, đến là buồn nôn//

Bị thân thể ôn hương nhuyễn ngọc gắt gao dính sát vào người, Từ Dạ chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lượng bao lấy phần bụng dưới, trong đầu óc thêm phần mê muội, làm hắn cảm thấy nghi hoặc, từ lượng của hắn mặc dù không tốt, nhưng là, cũng không thể một chén đã say, hiện tại hắn mới uống có vài chén rượu, như thế nào lại choáng váng như thế?

Hơn nữa, thân thể phản ứng, có điểm không đúng, hắn cố nén dục hỏa đang thiêu đốt, dùng sức lắc lắc đầu, cố gắng làm cho mình thanh tỉnh một chút, sau đó né ra khỏi người Hương Linh công chúa, đôi mắt mờ màng liếc mắt nhìn Hương Linh công chúa, nói:

-“Công chúa, nên nghỉ ngơi sớm đi, trẫm có việc phải đi trước đây!”

//Chạy nhanh lên Dạ ca//

Nói xong, Từ Dạ giờ tay, muốn viên công công bên cạnh đi, bởi vì hắn thật sự là không chống cự nổi thân thể nữa.

Một cổ mùi hương truyền đến, thân thể mềm mại giống như xà, gút gao dán sát vào thân thể cao lớn, đôi tay mềm mại không xương, từ từ bò lên hông hắn, chậm rãi vuốt.

//Bà già này, đáng kinh tởm ta khinh//

Từ Dạ chỉ cảm thấy trong lòng một cổ dục hóa mãnh liệt dâng lên, thiêu đốt thân thể hắn, cảm giác mê muội trong đầu ngày càng mãnh liệt, hắn rút cuộc nhịn không được nữa, xoay người đem thân thể mềm mại không xương gút gao ôm vào ngực, bàn tay thô bạo xoa nắn bầu vú tròn căng.

//Thôi xong, tiểu Dạ ca rồi, to đầu mà đại quá//

Hương Linh công chúa trong lòng mừng rỡ, hai tay nâng đặt lên thất lưng Từ Dạ, ngửa đầu, ánh mắt si mê nhìn Từ Dạ, dùng thanh âm mềm mại như nước nói:

-”Dạ ca, ôm chặt ta...”

Trong đầu Từ Dạ ngày càng mơ màng, mà dục hóa trong thân thể cũng tăng lên mãnh liệt, hắn ở dưới ánh trăng mờ, giống như nhìn thấy Diệp Lạc đối với hắn mỉm cười, thân thể của nàng mảnh mai mê người, làm hắn không được hướng đôi mắt nhắm hờn xuống!

Hương Linh công chúa khoe miệng gọi lên một chút ý cười, hay tay nâng gút gao ôm lấy Từ Dạ, cũng đáp lại nụ hôn của hắn, sung sướng ngâm khê.

Không biết qua bao lâu, Từ Dạ buông Hương Linh công chúa ra, trong mắt nồng đậm nhu tình, ôn nhu nói:

-”Lạc nhi, ta muốn nàng...Ta yêu nàng...Đừng rời khỏi ta...”

Lời nói của Từ Dạ, làm vẻ mặt tươi cười của Hương Linh công chúa nháy mắt đông cứng lại, khuôn mặt xinh đẹp trở nên vẩn vơ, trong mắt hiện lên hận ý kịch liệt!

Nàng hao hết tâm tư, bày ra yến tiệc này, để có được Từ Dạ, nàng thậm chí dùng việc về nước làm cái cớ, bởi vì, trong lòng nàng biết, Từ Dạ hắn căn bản không yêu nàng, vốn đối với việc nàng theo hắn về nước đã có chút bất mãn, cho nên, bây giờ nghe đến nàng muốn về nước, tự nhiên là sẽ không cự tuyệt nàng, bởi vì, nàng là Sở quốc công chúa, lại sắp hồi quốc, tổ chức yến tiệc từ biệt, Từ Dạ đương nhiên không thể chối từ.

Nàng chính là đoán trước Từ Dạ sẽ không cự tuyệt, cho nên, mới yên tâm bố trí ra hết thảy, chỉ cần Từ Dạ bước vào Di Hương cung, tuyệt đối trốn không thoát khỏi lòng bàn tay nàng! Nàng tuy rằng dung mạo không sánh bằng Diệp Lạc, nhưng là, nàng cũng không kém thua bao nhiêu, hơn nữa, thủ đoạn đối phó với nam nhân, nàng hiểu rõ hơn ai hết, tin rằng Từ Dạ sẽ bị nàng làm cho mê muội.

Thế nhưng, nàng đã đánh giá sai Từ Dạ, đối mặt với sắc đẹp của nàng, hắn cũng không có một chút động tâm, mặc kệ nàng mê hoặc như thế nào, cũng không có tác dụng, cho nên, nàng không cam lòng, nàng phải lừa cho Từ Dạ uống mê huyền dược.

Mê huyền dược không giống như xuân dược, đây là loại thuốc ảo giác chỉ có ở hoàng cung Sở quốc, tuy vậy trong đó vẫn tồn tại một ít xuân dược.

Hương Linh công chúa là một người kiêu ngạo, nàng vốn không muốn dùng đến thuốc để ép Từ Dạ thú nàng, nhưng là, bất đắc dĩ, Từ Dạ không bị nàng mê hoặc, cho nên nàng mới phải dùng đến mê huyền dược. Nàng muốn Từ Dạ yêu mình.

Người uống mê huyền dược, sẽ gặp phải ảo giác, mà nàng hiện tại đứng ở trước mặt Từ Dạ, ảo giác của hắn đáng lẽ phải là nàng mới đúng, thế nhưng, nàng lại nghe chính miệng hắn kêu tên người đàn bà kia! Chẳng lẽ, mị lực của nàng ta, đến mê huyền dược cũng không có biện pháp sao?

Nghe thấy Từ Dạ gọi nàng là Lạc nhi, Hương Linh công chúa cơ hồ hận đến cắn chặt môi, nàng đẩy mạnh Từ Dạ ra, đối với đôi mắt lơ đãng mông lung của Từ Dạ cười dụ hoặc, dùng thanh âm mê hoặc nói:

-”Dạ ca, huynh nhớ cho kỹ, người huynh yêu là ta, là Sở quốc Hương Linh công chúa, là Hương Linh công chúa, huynh nhớ kỹ cho ta!”

Từ Dạ bị mê huyền dược khống chế, chỉ thấy trước mắt có một bóng người màu đỏ lay động, nàng kia nụ cười yêu mị, thỉnh thoảng dụ hoặc lấy hắn, nhưng là, ở sâu trong nội tâm, lại mơ hồ có một tiếng gọi, Lạc nhi, Lạc nhi...

Dung nhan thanh lệ thoát tục cùng khuôn mặt kiều mị trước mắt không ngừng thay đổi, hắn cố gắng mở to hai mắt, nghi ngờ nhìn bóng người mơ hồ, ấp úng nói:

-”Hương Linh...? Không...Lạc nhi...Ta yêu Lạc nhi!”

Nói xong hắn đẩy Hương Linh công chúa ra, lao đảo hướng ra cửa.

//Khâm phục ý chí của Dạ ca//

Nghe Từ Dạ nói như thế, Hương Linh công chúa trên mặt trở nên cực kỳ khó coi, nàng thật không ngờ, tình cảm của Từ Dạ với Diệp Lạc lại sâu đậm đến như thế, ngay cả khi trầm mê trong ảo giác, vẫn có thể đối với nàng ta nhớ mãi không quên.

Người đã tới tay, Hương Linh công chúa sao có thể dễ dàng buông tha? Nàng bước nhanh kéo Từ Dạ lại, hơi thở nóng thở nóng hỏi, khẽ sát vào tai hắn nói:

-"Dạ ca, huynh say rồi, Hương Linh trước giúp người đi ngủ thôi!"

Nói xong, Hương Linh công chúa liền nửa đùa nửa ôm, cùng Từ Dạ hướng vào trong phòng ngủ.

//Các nàng đừng có la, ta không tiết lộ chương tiếp theo đâu//

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Quyết tuyệt

Edit: Muối Vove

Diệp Lạc theo sát phía sau Từ Ảnh, tránh được các thị vệ canh giữ Di Hương cung, đi tới một nơi tương đối vắng vẻ.

Thân hình Từ Ảnh ngừng lại, hắn quay đầu hướng Diệp Lạc mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng mở cửa sổ, phi thân vào.

Diệp Lạc hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn theo hắn vào trong, khi nàng bước vào, chỉ thấy đây là một gian nhà phòng không người, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến thanh âm của Từ Ảnh, nàng ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy Từ Ảnh đã nhảy lên đứng trên một thanh xà ngang, ngồi ngay ngắn nhìn nàng.

Đâm lao thì phải theo lao, Diệp Lạc cắn răng, không có nửa điểm chần chừ, nhảy lên.

Ở trong nhà phòng, tuy rằng không nhìn thấy được bên ngoài, nhưng là, xà ngang bên trên lại thông với hành lang, phi thân lên xà ngang, Diệp Lạc quan sát động tĩnh bên ngoài.

Chỉ thấy trong hành lang một mảnh đèn đuốc sáng trưng, lại không có một bóng người, nhìn thấy không gian yên ắng như thế, trong lòng Diệp Lạc hơi trầm xuống, một cổ lo lắng bất an chậm rãi bao phủ.

Từ Ảnh như có suy nghĩ gì liếc mắt nhìn Diệp Lạc, lấy tay khẽ dựa vào tay nàng, ý bảo nàng đuổi kịp, sau đó liền lặng yên không một tiếng động nhảy qua một cái xà ngang khác.

Diệp Lạc cắn môi, cũng mặt không thay đổi đuổi theo.

Vị trí này so với vừa rồi khá hơn nhiều, toàn bộ tình hình trong hành lang, đều có thể thu vào trong tầm mắt. Mà Diệp Lạc, hai mắt nàng gắt gao dừng lại ở một góc phòng, hai người đang dây dưa cùng một chỗ.

Một màn ôm nhau của hai người kia thật chói mắt, nàng thậm chí có thể nghe rõ ràng cái kia ồ ồ thở dốc, còn có một nữ nhân xinh đẹp yêu kiều.

Nhìn mọi thứ hết thảy, sắc mặt Diệp Lạc nhất thời trở nên tái nhợt, đây là người nàng yêu sao? Nam nhân này buổi sáng ở trong Từ Lạc viện còn luôn mở miệng nói yêu nàng, bây giờ lại đang ôm một nữ nhân khác.

Nhìn thân hình cao lớn cùng thân ảnh màu đỏ gắt gao quấn quanh một chỗ, tim Diệp Lạc giống như bị người ta dùng dao khoét đi một lỗ, đau đớn kịch liệt làm nàng nháy mắt lệ rơi đầy mặt.

Nhìn nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống trên khuôn mặt Diệp Lạc, trong lòng Từ Ảnh hiện lên một tia không đành lòng, hắn vươn tay, do dự một chút, rốt cuộc nhẹ nhàng kéo Diệp Lạc vào lòng, lấy tay dịu dàng vì nàng lau đi nước mắt trên mặt, sau đó đè thấp thanh âm, ở bên tai nàng ôn nhu nói:

-"Lạc nhi, đừng khóc..."

Diệp Lạc hai mắt nhắm lại, đem mặt dán chặt vào lồng ngực Từ Ảnh, nước mắt trên mặt giống như hạt châu đứt tuyến, không ngừng mà chảy xuống, nàng cắn chặt lấy môi, không để cho mình khóc thành tiếng, lòng của nàng nháy mắt như từ từ chìm xuống vực sâu, chìm xuống.

Từ Ảnh nhìn hai người trong hành lang không ngừng dây dưa cùng một chỗ, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một nụ cười không dễ nhìn thấy, nhìn đến hai người ôm nhau hướng phòng ngủ đi đến, trên mặt hắn ý cười càng thêm đậm.

//Từ Ảnh ca thừa nước đục thả câu quá, ta không thích điều này//

Hai tay Diệp Lạc gắt gao siết chặt, sắc mặt nàng ngày càng trở nên tái nhợt, đôi mắt sáng bị nước mắt chảy qua giờ phút này hiện lên một tia quyết tuyệt quang mang, nàng từ trong lòng Tử Ảnh ngẩng đầu, hướng về hai người đang ôm nhau, chỗ sâu nhất từ đáy lòng phát ra thanh âm dứt khoát: Tử Dạ, từ nay về sau, ta và người ân đoạn nghĩa tuyệt!

Tử Dạ mơ mơ màng màng đi theo Hương Linh công chúa vào phòng ngủ, bỗng nhiên một đạo thanh âm bi thương xuyên qua đầu hấn, làm hấn run lên bần bật, cước bộ nháy mắt ngừng lại.

Hương Linh công chúa thấy Tử Dạ đột nhiên dừng bước, trong lòng không khỏi cả kinh, nàng nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn về phía Tử Dạ, lại nhìn thấy Tử Dạ về mặt nghi ngờ đứng yên không nhúc nhích, giống như đang lắng nghe cái gì.

Về mặt Tử Dạ như thế, làm trong lòng nàng từng trận bất an, nàng cố nặn ra một nụ cười, giữ chặt cánh tay Tử Dạ, dùng thanh âm mê hoặc nói:

-”Dạ ca, đã muộn lắm rồi, chúng ta mau mau vào ngủ...”

Tử Dạ, từ nay về sau, ta với người ân đoạn nghĩa tuyệt! Ân đoạn nghĩa tuyệt! Thanh âm thê lương không ngừng quán quanh đầu hấn. Là ai? Giọng nói của Lạc nhi, rõ ràng hiện lên trong đầu hấn, một cỗ mãnh liệt đau lòng, theo chỗ sâu trong nội tâm hấn lặng lẽ trào ra, thần trí vốn đang mơ hồ, nháy mắt thanh tỉnh lại, hấn mạnh tay đẩy Hương Linh công chúa ra, lớn tiếng kêu lên:

-”Lạc nhi!”

Nhưng mà, trả lời hấn, chỉ là tiếng vang trong một hành lang trống rỗng, giai nhân sớm đã đi xa.

Diệp Lạc đã rời khỏi Di Hương cung, đột nhiên xa xa truyền đến tiếng gọi, cước bộ của nàng có chút dừng lại, dừng lại, nhưng là, chung quanh vẫn hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ tiếng động nào.

Khóe miệng nàng lộ ra một nụ cười thê lương, là ảo giác của nàng sao? Biết rõ hấn hiện tại ở cùng nữ nhân khác, hấn làm sao có thể gọi nàng?

Một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, Diệp Lạc nhìn thoáng qua Tử Ảnh đứng bên cạnh, cắn cắn môi, nghẹn ngào nói:

-”Dẫn ta đi, mang ta...lúc này rời đi thôi!”

//Ta không thích thể này tí nào, cảm giác Lạc tỷ dễ dãi, tùy ý dựa dẫm vào bất kỳ người đàn ông nào bên cạnh, hơn nữa, thể này chẳng phải là cho người ta hy vọng hay sao?//

Tử Ảnh hơi sững sờ, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ kinh hi, hấn kích động nắm lấy hai vai Diệp Lạc, run giọng hỏi:

-”Lạc...Diệp Lạc cô nương, thật sự sao?”

Diệp Lạc mặt không thay đổi gât gât đầu, đôi mắt ẩn sâu trong bóng đêm hiện lên một tia dứt khoát, giọt nước mắt bên mắt lấp lánh ánh sáng.

Tử Dạ thần trí dần thanh tỉnh, hai mắt hấn mờ mịt nhìn hành lang trống rỗng, hàng lông mày gắt gao nhú chặt, hấn vừa rời đường nhi nghe thấy giọng nói của Lạc nhi, là nàng sao? Nghĩ đến thanh âm lạnh lùng của nàng, tâm Tử Dạ không khỏi trầm xuống! Hấn không để ý đến Hương Linh công chúa đang đứng bên cạnh, bước nhanh ra ngoài.

Hương Linh công chúa không thể tin được nhìn bóng lưng Tử Dạ, hấn rõ ràng trúng mê huyền dược, làm sao có thể hội tỉnh lại? Hấn hiện tại muốn rời khỏi sao? Không, hấn không thể cứ như thế rời đi? Nàng không cho phép, tuyệt đối không cho phép!

Hương Linh công chúa bước nhanh lên mấy bước, từ sau lưng ôm lấy thắt lưng Tử Dạ, cầu khẩn nói:

-”Dạ ca, đừng đi, lưu lại với ta, được không?”

Thanh tỉnh

Edit: Muối Vove

Thân thể Tử Dạ nháy mắt cứng lại, hấn mặt không thay đổi đẩy Hương Linh công chúa ra, trầm giọng nói:

-”Hương Linh công chúa, tỉnh tự trọng!”

Nói xong, Tử Dạ liền xoay người muốn đi, nhưng không ngờ, ống tay áo bị Hương Linh công chúa nắm chặt, chỉ thấy trên khuôn mặt diễm lệ của Hương Linh công chúa đã không còn sự tự nhiên thông dong ngày xưa, hai tay nàng nắm chặt ống tay áo của Tử Dạ, hèn tui nói:

-”Dạ ca, tại sao huynh đối xử với ta tuyệt tình như thế? Chẳng lẽ, lấy thân phận của ta còn không xứng với huynh sao? Ta đường đường là công chúa một nước, lẽ nào, huynh không thể đối xử tốt với ta hơn một chút? Vì sao nhất định phải đối với ta lãnh đạm như thế?”

Tử Dạ sắc mặt âm trầm, hấn nhìn về mặt ai oán của Hương Linh công chúa, trong mắt không có nửa điểm dao động, hiện tại hấn đã tỉnh táo, hấn rất rõ ràng, vừa rồi chính mình trúng phải mê huyền dược của Hương Linh công chúa, nếu không phải trong đầu đột nhiên vang lên tiếng của Lạc nhi, không

biết hẳn sẽ làm ra chuyện gì!

Nghĩ đến đây, Từ Dạ lòng nóng như lửa đốt, hẳn hận không thể ngay lập tức rời khỏi Di Hương cung đi gặp Diệp Lạc, nhưng là, Hương Linh công chúa dù sao cũng là Sở quốc công chúa, mặc dù đối với nàng cực kỳ chán ghét, biết rõ bị nàng rắp tâm gài bẫy, nhưng cũng thể động vào nàng, bởi vì, hiện tại Tây Lương quốc rơi vào nội loạn, chiến loạn còn chưa bình định được, hẳn chưa vội đắc tội với Sở quốc, nếu như Sở quốc muốn trở mặt, hẳn sẽ lâm vào tuyệt cảnh!

Cho nên, hẳn tuy rằng hiện tại lòng nóng như lửa đốt, muốn nhanh chóng rời đi, nhưng cũng không thể không vì đại cục mà suy nghĩ, trước, trấn an Hương Linh công chúa.

Nghĩ đến đây, hẳn nhẹ nhàng rút khỏi tay Hương Linh công chúa, từ tốn nói:

-“Hương Linh công chúa, nếu đã mệt mỏi, vẫn là sớm một chút nghỉ tạm đi thôi!”

Hương Linh công chúa vốn tâm cơ thâm trầm, nàng nơi nào không rõ điểm này? Nàng sở dĩ dám lớn mật đối Từ Dạ hạ mê huyền dược, nguyên nhân chính là hiện tại Tây Lương quốc cần Sở quốc tương trợ, bình định chiến loạn, hơn nữa nàng có thể khẳng định, cho dù có bị Từ Dạ phát hiện, hẳn cũng không dám xuống tay với nàng.

Chỉ là nàng trăm triệu không ngờ, mất thấy kế hoạch sắp thành công, Từ Dạ đột nhiên thanh tỉnh lại, khiến nàng không sao hiểu nổi, đối với lần này, trong lòng nàng thật không cam lòng.

Sở quốc bí mật điều chế mê huyền dược không phải chuyện đùa, người trúng dược, cho dù công lực có mạnh, định lực có vững như thế nào, cũng khó tránh khỏi bị mê dược khống chế, muốn từ ảo ảnh tỉnh lại, trừ khi là người có nội công thâm hậu vô cùng, dùng phương pháp thiên lý truyền âm, đem người lâm vào ảo giác thức tỉnh!

Mà người có thể lĩnh hội được thiên lý truyền âm, tất nhiên phải là thể ngoại cao nhân, người như vậy trên giang hồ có được mấy người? Vừa rồi Từ Dạ đột nhiên tỉnh lại, trong miệng kêu tên chính phi kia, chẳng lẽ là nàng ta đến sao?

Bất quá, Hương Linh công chúa rất nhanh liền phủ định suy đoán trong đầu, bởi vì, điều ấy căn bản không có khả năng, nàng đã phái rất nhiều ám vệ rải quanh Di Hương cung, lại dụng kế đưa những người hầu hạ bên cạnh Từ Dạ ra ngoài Di Hương cung, thủ vệ nghiêm ngặt như thế, một con ruồi cũng khó lọt huống chi là, a đàn bà kia thoát nhìn tay trời gà không chặt, như thế nào có thể không tiếng động đột nhập vào Di Hương cung!

Xem ra, Từ Dạ đột nhiên thanh tỉnh, chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn, căn bản không có người nào đụng tay vào.

Nghĩ một hồi khổ tâm bỏ trí, bị Từ Dạ đột nhiên tỉnh lại, làm cho thất bại, nàng như thế nào cam tâm? Còn có, điều làm nàng không thể chịu được là, nếu bây giờ để hẳn rời đi, hẳn nhất định sẽ đi tìm tiện nhân kia, nàng làm sao có thể nuốt trôi con tức này? Cho nên, vô luận như thế nào, hôm nay nàng tuyệt đối không để cho Từ Dạ rời khỏi Di Hương cung!

Nghĩ đến đây, Hương Linh công chúa liếc nhìn, bỏ nhào vào trên người Từ Dạ, gắt gao ôm lấy hẳn, bầu vú căng tròn dán chặt trên người hẳn, dùng thanh âm trầm ấm đáng yêu nói:

-“Dạ ca, Hương Linh biết huynh không thích Hương Linh, nhưng là, trước khi Hương Linh trở về nước, huynh không thể lưu lại nơi này một đêm sao? Chẳng lẽ, Hương Linh khiến huynh chán ghét như vậy sao?”

Mê huyền dược vốn chứa thành phần xuân dược, Từ Dạ tuy rằng đã thanh tỉnh vẫn bị mê hoặc, trong thân thể xuân dược vẫn chưa được giải trừ, hiện tại bị Hương Linh công chúa ôm ấp, một cổ dục hỏa mãnh liệt, nháy mắt bùng lên, tay hẳn đặt trên vai Hương Linh công chúa, lý trí muốn đẩy nàng ta ra, lại nhìn thấy da thịt trắng muốt ẩn hiện dưới lớp áo mỏng manh làm hẳn thiếu chút nữa không khống chế được bắt đầu vuốt ve.

Nhưng là, rất nhanh, hẳn liền cưỡng chế dục hỏa trong lòng, dứt khoát đem Hương Linh công chúa đẩy ra, sau đó cũng không quay đầu xoay người rời đi.

//Hú hồn, ta cứ tưởng Dạ ca xong rồi. Híc. Tồn thọ 10 năm mà//

Hương Linh công chúa không ngờ bị Từ Dạ không lưu tình đẩy ngã trên mặt đất, nàng nhìn theo bóng lưng hẳn biến mất sau hành lang, lại không kịp ngăn cản, nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hương Linh công chúa từ trên đất bò dậy, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì phần nộ mà trở nên cực kỳ đáng sợ, nàng tức giận đem đồ ăn trên bàn hất xuống nền, chỉ nghe rầm một tiếng, trên bàn vốn bày đầy thức ăn, nháy mắt toàn bộ chỉ còn là một đồng hồ hỗn độn, đồ ăn cùng những mảnh sứ vỡ nằm la liệt trên sàn nhà.

Cung nhân ở ngoài nghe thấy tiếng động, vội chạy vào trong phòng, khi thấy đại sảnh một mảnh hỗn độn, mà Hương Linh công chúa quần áo không ngay ngắn đứng ở đó, không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Hương Linh công chúa cũng không để ý đến ánh mắt của mọi người, nàng chỉ lạnh lùng quét ánh mắt qua đám cung nhân, sau đó xoay người hướng phòng ngủ đi vào.

Từ Dạ vừa rời khỏi Di Hương cung, đột nhiên nghe một tiếng động lớn, khước miệng hẳn lộ ra một chút cười lạnh, đẩy nhanh cước bộ hướng về Dạ Vân điện.

Khoảng cách với Dạ Vân điện càng ngày càng gần, nhìn ngọn đèn thấp thoáng phía xa, còn có một mảnh yên tĩnh, không hiểu vì sao, trong lòng Tử Dạ xẹt qua một tia bất an!

//Hai người mới đoàn viên không bao lâu mà đã xảy ra biến cố rồi. Thật tình Phi Phi cũng giống di ghê phết//

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Rời đi

Edit: Muối Vove

Trong lòng bất an, làm Tử Dạ bước nhanh hơn, tiểu thái giám đi theo hần kinh ngạc nhìn Tử Dạ đột nhiên thay đổi cước bộ, sững sốt một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, chạy nhanh đuổi theo.

Tĩnh.

Toàn bộ Ly cung hoàn toàn yên tĩnh, cái không khí quý dị này làm tâm Tử Dạ thất chặt. Bởi vì, toàn bộ Ly cung không một bóng người, chỉ có thấp thoáng ánh nến chiếu sáng một vùng.

Tử Dạ cố nén bất an trong lòng, xuyên qua hành lang không người, hướng phòng ngủ của Diệp Lạc đi đến, thế nhưng, ở khoảng cách với phòng ngủ không xa, hần rốt cuộc thấy được các cung nhân đồng loạt nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Hần nhìn theo cửa phòng ngủ, trái tim đập mãnh liệt, hần chẳng quan tâm đám cung nhân còn sống hay đã chết, bước nhanh vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ không một bóng người, trên giường chăn đệm lạnh ngắt, y phục được xếp ngay ngắn đặt ở đầu giường, mà ở cách đó không xa, một cái nôi lặng yên đứng dựa, nên ở góc tường vẫn không tiếng động cháy bập bùng, giống như nói cho hần biết, mọi chuyện đã xảy ra rồi!

Nhìn căn phòng trống rỗng, Tử Dạ cảm thấy trong lòng từng trận run rẩy, sắc mặt hần tái nhợt, hai tay gắt gao siết chặt, vừa rời ở Di Hương cung nghe thấy thanh âm của nàng, lại vang lên bên tai hần: Tử Dạ, ta với ngươi từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt... Ân đoạn nghĩa tuyệt... Ân đoạn nghĩa tuyệt...

Thanh âm thê lương của nàng, một lần nữa quán quanh bên tai Tử Dạ, trên trán hần gân xanh nổi lên dữ dội, đôi con ngươi đen âm u bởi vì phần nộ cực độ, mà giờ phút này trở nên sẫm đỏ, hai tay hần nắm chặt thành quyền, nặng nề giáng một chưởng xuống bàn gỗ, ở chỗ sâu nhất trong yết hầu phát ra tiếng rền rĩ như dã thú:

- 'Lạc nhi...'

Tiếng kêu bi thương tuyệt vọng vang lên, trong đêm tối, có vẻ bất lực mà trống rỗng.

Một trận tiếng bước chân vội vàng đi đến, tiểu thái giám hốt ha hốt hoảng bẩm báo:

- 'Hoàng thượng, toàn bộ cung nhân đều hôn mê bất tỉnh rồi...'

Tiểu thái giám vừa nói vừa để ý đến bàn gỗ bị Tử Dạ đánh gãy, không khỏi tắc nghẽn lại, thân thể hần mềm nhũn, vội quỳ sụp xuống đất.

Tử Dạ giống như không cảm giác đau đớn trên bàn tay, sắc mặt hần âm lệ, con ngươi đen lập lòe ánh lửa, hần xoay người, cũng không thèm liếc mắt đến tên thái giám đang quỳ dưới đất, bước nhanh ra ngoài!

Đêm. Đã sâu.

Không biết từ khi nào, vầng trăng đang dạo chơi trên cao, đã muốn lén lút trốn vào tầng mây thật dày, giữa đêm tối, trên con đường vắng vẻ, một chiếc xe ngựa vội vã rời đi.

Bên trong xe ngựa, Diệp Lạc mặt không thay đổi ôm lấy Vân Lạc Tử đang ngủ say suy nghĩ đến xuất thần, trong đầu nàng, vẫn không ngừng hiện lên một màn hai thân ảnh quấn lấy nhau, lòng của nàng giống như không tiếng động mà rỉ máu.

Thanh nhi bất an không yên ngồi bên cạnh Diệp Lạc, nàng lo lắng nhìn về mặt mất mát ưu thương của Diệp Lạc, nhìn không được, nhẹ giọng hỏi:

- 'Tiểu thư, người không sao chứ? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?'

Diệp Lạc nghe thấy thanh âm của Thanh nhi, kinh ngạc ngẩn đầu, khi đối mặt với ánh mắt lo âu của Thanh nhi, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót, nước mắt chậm rãi rơi trên hai gò má tái nhợt, nàng khẽ lắc đầu, sau đó tựa khẽ vào vai Thanh nhi, không tiếng động nức nở.

Thanh nhi không yên lòng nhìn Diệp Lạc, muốn nói lại thôi. Qua một hồi lâu, nàng khẽ thở dài một hơi, rốt cuộc vẫn phải đè nén nghị hoặc trong lòng, không hỏi Diệp Lạc.

Vừa rồi, ở Ly cung, nàng vốn định vào trong phòng hầu hạ Diệp Lạc đi ngủ, lại phát hiện chỉ có Vân Lạc Từ ngủ say sưa, không thấy thân ảnh Diệp Lạc, thế nhưng, ngay tại thời điểm nàng thất kinh, Diệp Lạc bỗng nhiên từ cửa sổ nhảy vào.

Nàng xem thần sắc Diệp Lạc không đúng, đang muốn lên tiếng hỏi xem chuyện gì xảy ra, mà Diệp Lạc chỉ nói muốn xuất cung, bảo nàng nhanh chóng chuẩn bị. Tuy rằng trong nội tâm nàng cực kỳ nghị hoặc, nhưng là, bất gặp bộ dáng kiên quyết của Diệp Lạc, biết mình có khuyên cũng không được, đành phải yên lặng thu dọn, sau đó theo lời Diệp Lạc phân phó, điểm huyết toàn bộ cung nhân, cùng Diệp Lạc ly khai khỏi Ly cung.

Từ hoàng cung đi ra, một chiếc xe ngựa đã lặng yên đợi ở đó từ khi nào, mà người ngồi ở trên xe, chính là Vô Ảnh công tử đang hướng nàng mỉm cười.

//Có cảm giác hồng hạnh vượt tường các nàng ạ. Ta không thích điều này//

Trong lòng nàng có trăm điều nghi vấn, nhưng là, hiện tại nàng không biết như thế nào mở miệng hỏi Diệp Lạc, hơn nữa, Vô Ảnh công tử vì sao xuất hiện ở ngoài cửa cung? Tiểu thư đột nhiên muốn rời cung? Cùng hắn có quan hệ gì sao? Từ Dạ đâu? Hắn có biết tiểu thư rời đi không?

Không biết qua bao lâu, Diệp Lạc mới chậm rãi bình tĩnh lại, trên mặt tuy rằng vẫn tái nhợt không một chút huyết sắc, nhưng là vẻ mặt đã muốn khôi phục lại vẻ lãnh đạm ban đầu.

Nàng nhẹ nhàng tách khỏi Thanh nhi, sau đó dùng tay nhắc một góc tấm màn xe, từ khung cửa sổ nhìn về phía sau, chỉ thấy xung quanh một mảnh tối đen, cái gì cũng không thấy rõ ràng, nàng khẽ thở dài một hơi, thu hồi ánh mắt, lặng yên nhắm hai mắt lại.

Nhớ tới hai người kia dây dưa cùng một chỗ, lòng của nàng liền một trận đau đớn, bên môi nàng nhếch lên một nụ cười thê lương.

Hắn là hoàng đế, hắn về sau sẽ có cả tam cung lục viện, cái mà nàng muốn, hắn vĩnh viễn cũng không thể đáp ứng nàng, cũng không thể cho nàng!

Mặc dù rời khỏi hắn, khiến tim nàng không thôi đau đớn, nhưng là, dù trong lòng đau đớn, cũng coi như được giải thoát!

Nàng vốn cho rằng mình có thể không để ý, thế nhưng, chính mắt nhìn thấy hắn cùng Hương Linh công chúa thân mật dây dưa, thời điểm đó nàng mới biết được, lòng của nàng đang rỉ máu. Nàng để ý, nàng thực để ý, khi nàng chứng kiến hắn ôm nữ nhân khác vào lòng, trong một phút nàng cơ hồ muốn xông lên giết chết Hương Linh công chúa!

Bởi vì nàng để ý, cho nên mới lựa chọn rời đi, như thế sẽ không chịu thương tổn, không phải sao? Chỉ có ly khai, nàng mới không nghĩ đến hắn, lòng của nàng mới không đau!

Nhu tình

Edit: Muối Vove

Không biết qua bao lâu, Diệp Lạc ôm lấy Vân Lạc Từ, dựa vào Thanh nhi, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sắc trời, dần dần hừng sáng, rặng mây đỏ phía chân trời chậm rãi lan dần ra, rất nhanh đã hình thành một tầng thất sắc, phía sau đó mặt trời từ từ lộ ra khuôn mặt tươi cười, chỉ một thoáng, hào quang vạn trượng, chiếu sáng cả trời đất.

Sáng sớm những giọt sương đêm còn chưa kịp tan đi, đọng lại trên những lá cây bụi cỏ bên đường, ánh mặt trời chiếu xuống, phát ra ánh sáng lóng lánh, không khí tươi mát tràn ngập, thấm vào lòng người, khiến người ta tinh thần phấn chấn.

Một chiếc xe ngựa thoạt nhìn cực kỳ xa hoa, chậm rãi tiến vào đông trấn, làm ai ai cũng tò mò ngược nhìn.

Từ Ảnh ngồi ở chỗ phu xe, hé ra khuôn mặt tuấn mỹ cùng nụ cười thản nhiên, đã một đêm hắn không ngủ, nhưng giờ phút này thoạt nhìn không có nửa điểm uể oải, ngược lại hai mắt tỏa sáng, thần thái nghiêm túc, khóe miệng thấp thoáng ý cười nhàn nhạt.

Xe ngựa chuyển vào một khúc ngoặt, chậm rãi đi vào một tòa nhà to lớn, dường như là vừa mới hoàn thành không lâu, phía trước cực kỳ tráng lệ đường hoàng.

Xe ngựa còn chưa dừng, một tiểu đồng vẻ gác cổng vẻ mặt hớn hở chạy ngay lại, tiếp nhận dây cương trong tay Từ Ảnh, kinh hi nói:

-”Gia đã trở về?”

Từ Ảnh hơi gật đầu, ý bảo tiểu Tử không cần lên tiếng, sau đó xoay người nhẹ nhàng nhắc tấm rèm vải.

Một đạo ánh sáng chiếu vào xe ngựa, Thanh nhi mở hai mắt ra, lại nhìn đến Từ Ảnh đang đứng lặng yên trước xe ngựa, ánh mắt ôn nhu nhìn Diệp Lạc, nàng hơi sửng sốt, vội cựa mình ngồi dậy, đang muốn nói chuyện, lại bị Từ Ảnh ngăn cản.

Từ Ảnh dịu dàng nhìn Diệp Lạc vẫn còn đang ngủ say, nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cùng khóe mắt đang lưu lại giọt nước mắt trong suốt, trong lòng không khỏi hơi co rút đau đớn, hắn thật trọng nâng tay, nhẹ nhàng đem Vân Lạc Tím đang ngủ say trong ngực Diệp Lạc bế ra rồi giao cho Thanh nhi đang đứng một bên. Đợi Thanh nhi xuống xe ngựa, hắn mới dùng động tác cực kỳ mềm nhẹ, ôm lấy Diệp Lạc, mỗi động tác của hắn đều cực kỳ cẩn thận, giống như thứ hắn ôm trong lòng là trân bảo trân quý vô cùng, chỉ sợ không cẩn thận, sẽ bị mất đi.

Thanh nhi ôm lấy Vân Lạc Từ, mở to hai mắt, không dám lên tiếng nhìn bóng lưng Từ Ảnh ôm Diệp Lạc, nàng há miệng thở dốc, muốn nói cái gì, lại nuốt xuống, sừng sốt một hồi lâu, mãi cho tới khi tiểu hài đồng bên cạnh đỏ mặt nhắc nhở nàng, nàng mới hồi phục tinh thần lại, bước nhanh đuổi theo.

Từ Ảnh ôm trong lòng Diệp Lạc, không để ý đến ánh mắt hiếu kỳ của hạ nhân, trực tiếp đi vào một gian phòng tao nhã lịch sự, hắn đem Diệp Lạc nhẹ nhàng đặt ở trên giường, đang muốn đắp chăn cho nàng, mà lúc này, Diệp Lạc lại đột nhiên giật mình, mở to hai mắt.

Đôi mắt nàng sáng trong như dòng thu thủy nhìn Từ Ảnh, trong mắt hiện lên một tia cảm kích, qua một hồi lâu, khàn khàn bật thốt:

-"Cảm ơn người."

Từ Ảnh nhìn dung nhan khuynh thành trước mắt, trong lòng không khỏi có chút kích động, tay hắn nhẹ nhàng nắm bàn tay trắng nõn thon dài của Diệp Lạc, ôn nhu nói:

-"Lạc nhi, đối với ta, nàng vĩnh viễn không cần nói lời cảm ơn, bởi vì, những điều này là ta cam tâm tình nguyện vì nàng mà làm!"

Nhìn ánh mắt nồng đậm thân tình của Từ Dạ, Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng một trận chua xót, cái mũi đau xót, gần như muốn rơi lệ, bởi vì, Từ Ảnh đột nhiên dịu dàng tình cảm, làm nàng nhớ tới Từ Dạ, nàng nhớ tới một màn đêm qua làm nàng thương tâm đến chết, nàng cơ hồ muốn trốn tránh ánh mắt Từ Ảnh, theo bản năng giãy khỏi bàn tay hắn, mắt tự nhiên rơi:

-"Hài tử của ta đâu, còn có Thanh nhi?"

Nhìn Diệp Lạc biểu tình trốn tránh, phản ứng như trong tiềm thức khước từ hắn, trong lòng Từ Ảnh cảm thấy đau đớn, trong mắt hiện lên một tia âm đạm, khóe miệng miễn cưỡng nở một nụ cười cô đơn, ôn nhu nói:

-"Nàng yên tâm, các nàng không việc gì, đứa nhỏ đói bụng, ta đã cho người đem các nàng đi rửa mặt chải đầu chuẩn bị dùng bữa rồi!"

Diệp Lạc không dám đối mặt với ánh mắt nóng rực của Từ Ảnh, nàng có điểm mắt tự nhiên cup mắt, nhẹ giọng hỏi:

-"Đây là nơi nào?"

Từ Ảnh bỗng nhiên khẽ thở dài một hơi, hắn từ trên giường đứng lên, hai tay nhẹ nhàng đặt lên bờ vai nhu nhược của Diệp Lạc, ôn nhu nói:

-"Lạc nhi, nàng nhớ lại xem, nàng thật sự không biết ta sao?"

Cái tư thế này, cực kỳ ám muội, Diệp Lạc thậm chí có thể cảm giác được hô hấp nóng hổi của hắn phun trên mặt nàng, nàng cắn môi, theo bản năng muốn trốn tránh, nhưng là, hai vai bị Từ Ảnh đè chặt, không thể động đậy.

Không khí trong phòng, thoáng chút trở nên cực kỳ ám muội, một mảnh yên tĩnh quỷ dị bên trong, bọn họ thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở rất khẽ của đối phương.

Như thế trầm mặc thật lâu, ánh mắt Diệp Lạc mới nhìn về phía Từ Ảnh, chậm rãi nói:

-"Người là Ứng vương gia, có phải không? Bất kể là Vô Ảnh công tử, hay Ứng vương gia, tất cả đều cùng là một người, đúng không?"

Từ Ảnh lấy tay nhẹ nhàng vuốt sợi tóc đen trên trán Diệp Lạc, trên môi nở một nụ cười chua xót, dè dặt thanh âm nói:

-"Hiện tại chỉ có Vô Ảnh công tử, đã không còn là Ứng vương gia nữa rồi! Ứng vương gia kia, sớm đã chết rồi!"

Nhìn ưu thương trong mắt Từ Ảnh, trong lòng Diệp Lạc có một cảm giác tê lương khó hiểu, nàng lặng yên nhìn Từ Ảnh, đáy mắt lạnh như băng dần dần hòa tan, một hồi lâu, mới thản nhiên nói:

-"Có đối khí, một vương gia chói sáng trong mắt mọi người, chưa hẳn đã tự do tự tại như Vô Ảnh! Người nói xem có đúng không?"

Từ Ảnh nhìn về mặt nhàn nhạt của Diệp Lạc, trong mắt dần có ánh cười, hắn bỗng nhiên cúi đầu nhẹ nhàng ở trên trán nàng ấn xuống một nụ hôn, giống như chuồn chuồn lướt nước, sau đó buông Diệp Lạc ra, thản nhiên nói:

-"Lạc nhi, nàng nói đúng! Chỉ cần có nàng ở bên cạnh ta, bất kể là Vô Ảnh cũng tốt, Ứng vương gia cũng tốt, ta sẽ luôn luôn khoái hoạt!"

Chương 197: Nhu tình

Edit: Muỗi Vove

Không biết qua bao lâu, Diệp Lạc ôm lấy Vân Lạc Từ, dựa vào Thanh nhi, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sắc trời, dần dần hừng sáng, rặng mây đỏ phía chân trời chậm rãi lan dần ra, rất nhanh đã hình thành một tầng thất sắc, phía sau đó mặt trời từ từ lộ ra khuôn mặt tươi cười, chỉ một thoáng, hào quang vạn trượng, chiếu sáng cả trời đất.

Sáng sớm những giọt sương đêm còn chưa kịp tan đi, đọng lại trên những lá cây bụi cỏ bên đường, ánh mặt trời chiếu xuống, phát ra ánh sáng long lánh, không khi tươi mát tràn ngập, thấm vào lòng người, khiến người ta tinh thần phấn chấn.

Một chiếc xe ngựa thoát nhìn cực kỳ xa hoa, chậm rãi tiến vào đông trấn, làm ai ai cũng tò mò ngược nhìn.

Từ Ảnh ngồi ở chỗ phu xe, hé ra khuôn mặt tuấn mỹ cùng nụ cười thần nhiên, đã một đêm hán không ngủ, nhưng giờ phút này thoát nhìn không có nửa điểm uể oải, ngược lại hai mắt tỏa sáng, thần thái nghiêm túc, khóe miệng thấp thoáng ý cười nhàn nhạt.

Xe ngựa chuyển vào một khúc ngoặt, chậm rãi đi vào một tòa nhà to lớn, dường như là vừa mới hoàn thành không lâu, phía trước cực kỳ tráng lệ đường hoàng.

Xe ngựa còn chưa dừng, một tiểu đồng về gác cổng về mặt hớn hở chạy ngay lại, tiếp nhận dây cương trong tay Từ Ảnh, kinh hi nói:

-“Gia đã trở về?”

Từ Ảnh hơi gật đầu, ý bảo tiểu Từ không cần lên tiếng, sau đó xoay người nhẹ nhàng nhắc tấm rèm vải.

Một đạo ánh sáng chiếu vào xe ngựa, Thanh nhi mở hai mắt ra, lại nhìn đến Từ Ảnh đang đứng lặng yên trước xe ngựa, ánh mắt ôn nhu nhìn Diệp Lạc, nàng hơi sững sờ, vội cựa mình ngồi dậy, đang muốn nói chuyện, lại bị Từ Ảnh ngăn cản.

Từ Ảnh dịu dàng nhìn Diệp Lạc vẫn còn đang ngủ say, nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cùng khóe mắt đang lưu lại giọt nước mắt trong suốt, trong lòng không khỏi hơi co rút đau đớn, hán thân trọng nâng tay, nhẹ nhàng đem Vân Lạc Từ đang ngủ say trong ngực Diệp Lạc bế ra rồi giao cho Thanh nhi đang đứng một bên. Đợi Thanh nhi xuống xe ngựa, hán mới dùng động tác cực kỳ mềm nhẹ, ôm lấy Diệp Lạc, mỗi động tác của hán đều cực kỳ cẩn thận, giống như thứ hán ôm trong lòng là trân bảo trân quý vô cùng, chỉ sợ không cẩn thận, sẽ bị mất đi.

Thanh nhi ôm lấy Vân Lạc Từ, mở to hai mắt, không dám lên tiếng nhìn bóng lưng Từ Ảnh ôm Diệp Lạc, nàng há miệng thở dốc, muốn nói cái gì, lại nuốt xuống, sững sờ một hồi lâu, mãi cho tới khi tiểu hài đồng bên cạnh đỏ mặt nhắc nhở nàng, nàng mới hồi phục tinh thần lại, bước nhanh đuổi theo.

Từ Ảnh ôm trong lòng Diệp Lạc, không để ý đến ánh mắt hiếu kỳ của hạ nhân, trực tiếp đi vào một gian phòng tao nhã lịch sự, hán đem Diệp Lạc nhẹ nhàng đặt ở trên giường, đang muốn đắp chăn cho nàng, mà lúc này, Diệp Lạc lại đột nhiên giật mình, mở to hai mắt.

Đôi mắt nàng sáng trong như dòng thu thủy nhìn Từ Ảnh, trong mắt hiện lên một tia cảm kích, qua một hồi lâu, khàn khàn bật thốt:

-“Cảm ơn người.”

Từ Ảnh nhìn dung nhan khuynh thành trước mắt, trong lòng không khỏi có chút kích động, tay hán nhẹ nhàng nắm bàn tay trắng nõn thon dài của Diệp Lạc, ôn nhu nói:

-“Lạc nhi, đối với ta, nàng vĩnh viễn không cần nói lời cảm ơn, bởi vì, những điều này là ta cam tâm tình nguyện vì nàng mà làm!”

Nhìn ánh mắt nồng đậm thân tình của Từ Dạ, Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng một trận chua xót, cái mũi đau xót, gần như muốn rơi lệ, bởi vì, Từ Ảnh đột nhiên dịu dàng tình cảm, làm nàng nhớ tới Từ Dạ, nàng nhớ tới một màn đêm qua làm nàng thương tâm đến chết, nàng cơ hồ muốn trốn tránh ánh mắt Từ Ảnh, theo bản năng giãy khỏi bàn tay hán, mắt tự nhiên nói:

-“Hài tử của ta đâu, còn có Thanh nhi?”

Nhìn Diệp Lạc biểu tình trốn tránh, phản ứng như trong tiềm thức khuróc từ hán, trong lòng Từ Ảnh cảm thấy đau đớn, trong mắt hiện lên một tia âm đạm, khóe miệng miễn cưỡng nở một nụ cười cô đơn, ôn nhu nói:

-“Nàng yên tâm, các nàng không việc gì, đứa nhỏ đói bụng, ta đã cho người đem các nàng đi rửa mặt chải đầu chuẩn bị dùng bữa rồi!”

Diệp Lạc không dám đối mặt với ánh mắt nóng rực của Từ Ảnh, nàng có điểm mất tự nhiên cup mắt, nhẹ giọng hỏi:

-“Đây là nơi nào?”

Từ Ảnh bỗng nhiên khẽ thở dài một hơi, hắt từ trên giường đứng lên, hai tay nhẹ nhàng đặt lên bờ vai nhu nhược của Diệp Lạc, ôn nhu nói:

-”Lạc nhi, nàng nhớ lại xem, nàng thật sự không biết ta sao?”

Cái tư thế này, cực kỳ ám muội, Diệp Lạc thậm chí có thể cảm giác được hô hấp nóng hổi của hắc phượng trên mặt nàng, nàng cắn môi, theo bản năng muốn trốn tránh, nhưng là, hai vai bị Từ Ảnh đè chặt, không thể động đậy.

Không khí trong phòng, thoáng chút trở nên cực kỳ ám muội, một mảnh yên tĩnh quý dị bên trong, bọn họ thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở rất khẽ của đối phương.

Như thế trầm mặc thật lâu, ánh mắt Diệp Lạc mới nhìn về phía Từ Ảnh, chậm rãi nói:

-”Ngươi là Ứng vương gia, có phải không? Bất kể là Vô Ảnh công tử, hay Ứng vương gia, tất cả đều cùng là một người, đúng không?”

Từ Ảnh lấy tay nhẹ nhàng vuốt sợi tóc đen trên trán Diệp Lạc, trên môi nở một nụ cười chua xót, đè thấp thanh âm nói:

-”Hiện tại chỉ có Vô Ảnh công tử, đã không còn là Ứng vương gia nữa rồi! Ứng vương gia kia, sớm đã chết rồi!”

Nhìn ưu thương trong mắt Từ Ảnh, trong lòng Diệp Lạc có một cảm giác tê lương khó hiểu, nàng lặng yên nhìn Từ Ảnh, đáy mắt lạnh như băng dần dần hòa tan, một hồi lâu, mới thản nhiên nói:

-”Có đôi khi, một vương gia chói sáng trong mắt mọi người, chưa hẳn đã tự do tự tại như Vô Ảnh! Ngươi nói xem có đúng không?”

Từ Ảnh nhìn về mặt nhàn nhạt của Diệp Lạc, trong mắt dần có ánh cười, hắc bỗng nhiên cúi đầu nhẹ nhàng ở trên trán nàng ấn xuống một nụ hôn, giống như chuồn chuồn lướt nước, sau đó buông Diệp Lạc ra, thản nhiên nói:

-”Lạc nhi, nàng nói đúng! Chỉ cần có nàng ở bên cạnh ta, bất kể là Vô Ảnh cũng tốt, Ứng vương cũng tốt, ta sẽ luôn luôn khoái hoạt!”

Hiểu lầm

Edit: Muối Vove

Diệp Lạc nhìn ý cười chân thành tha thiết trên khuôn mặt Từ Ảnh, chỉ cảm thấy đau đớn trong lòng giảm bớt đi rất nhiều, cũng không trách cứ hắc đối với nàng vô lễ, mà lộ ra một nụ cười thản nhiên nói:

-”Được rồi, Vô Ảnh công tử, nơi này mặc dù là nhà ngươi, thế nhưng, nếu để bị người khác nhìn thấy hai chúng ta cô nam quả nữ ở chung một phòng dù sao vẫn không hay, trước ngươi vẫn nên gọi Thanh nhi đến đây cho ta.”

Từ Ảnh nhìn Diệp Lạc mỉm cười, chỉ thấy một trận hoa mắt, cơ hồ xem đến ngây người, qua một hồi lâu hắc mới hồi phục tinh thần, cười nói:

-”Việc này Lạc nhi cứ yên tâm, những hạ nhân kia sớm đã biết phu nhân sẽ hồi phủ, như thế nào có thể ầm ĩ bàn ra tán vào đây.”

Nghe được hai chữ phu nhân, trên mặt Diệp Lạc không khỏi hơi đỏ lên, thanh âm trách cứ nói:

-”Ngươi sao có thể nói hươu nói vượn? Làm cho người ta hiểu lầm, thật không hay, ngươi sau này còn phải lấy vợ nữa, mau mau đi làm sáng tỏ!”

//Ta thật tình không thích đoạn này tí nào nha//

Nhìn Diệp Lạc trên mặt một rạng mây đỏ, Từ Ảnh không khỏi mỉm cười, hắc một phen nắm lấy tay Diệp Lạc, thản nhiên nói:

-”Lạc nhi, nàng đừng khách khí, ta làm như vậy, cũng không có ý gì khác, chỉ là, nơi này là một trần nhỏ heo lán, người nông thôn miền núi gặp nàng lẻ loi một mình, lại mang theo đứa nhỏ, khó tránh khỏi ngạc nhiên, cho nên ta mới nói cho bọn họ, nàng là phu nhân của ta, như vậy, bọn họ cũng không còn chuyện gì để mà nói rồi!”

Diệp Lạc nghe lời giải thích của Từ Ảnh, trong lòng chợt động, chỉ cảm thấy một nỗi lo lắng mơ hồ chảy tràn trong lòng, lúc này đây, nàng không có giỡn ra khỏi tay Từ Ảnh, tùy ý hắc nắm tay mình, trong nội tâm nàng bị tấm chân tình của hắc làm cho cảm động, nàng tuy rằng vẫn không nhớ nổi, nàng cùng hắc trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, nhưng là, nàng có thấy được trong mắt hắc, tình cảm chân thành mà hắc giành cho nàng, mà hiện tại nàng biết, hắc làm hết thảy cũng là vì nàng.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi nhớ đến Từ Dạ, nam nhân khi thì ôn nhu khi thì lãnh khốc vô tình, nghĩ đến hắc, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy đau đớn, người nam nhân kia, tim của hắc thật thâm sâu khó dò, nàng căn bản nhìn không thấu tâm tư hắc, có lẽ, hắc thân là vua của một nước, chứng thật có rất nhiều điều bất đắc dĩ, nhưng là, tình cảm của hắc, chung quy không thể thuộc sở hữu của một mình nàng, nàng vĩnh viễn vô phương thừa nhận, sẽ cùng nhiều nữ nhân khác chia sẻ phu quân của mình, nàng vĩnh viễn không làm được, mỗi ngày ở trong cung điện lạnh lẽo xa hoa chỉ để chờ đợi được hoàng đế sủng hạnh.

Không hề nghi ngờ, người nàng yêu là Từ Dạ, nam nhân lãnh khốc vô tình kia, nhưng là, nàng ở cùng hắc, cũng chỉ là tra tấn và đau khổ. Mà Từ Ảnh, tuy rằng trong lòng nàng không thương hắc, nhưng là, ở bên hắc, nhưng vết thương lòng của nàng dần được xoa dịu! Chẳng lẽ, chính vì không thương, nên

mới có thể lạnh nhạt đối mặt sao?

Trong mắt Diệp Lạc hiện lên một tia âm đạm, điều này cũng không qua nổi mắt Từ Ảnh, trong lòng hắn hơi đau đớn, nhưng là, hắn không có biểu lộ ra, bởi vì hắn biết, tuy rằng Diệp Lạc lựa chọn rời khỏi Từ Dạ, rời đi hoàng cung, nhưng nếu muốn nàng nhanh chóng quên đi Từ Dạ để tiếp nhận hắn, điều đó căn bản không có khả năng, nếu Diệp Lạc thực sự là một nữ nhân đứng núi này trông núi nọ, như vậy, hắn đã không yêu nàng!

Cho nên, hắn hiện tại cần nhất là thời gian, để cho thời gian làm nhạt đi tình cảm của nàng giành cho Từ Dạ, từ từ tiếp nhận hắn, bất kể như thế nào, chỉ cần có nàng ở bên cạnh, hắn đã đủ thỏa mãn, quản chi việc cả đời nàng không quên được Từ Dạ, không để hắn ở trong lòng, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Nghĩ đến đây, hắn mỉm cười, đối Diệp Lạc ôn nhu nói:

-“Lạc nhi, nàng đói bụng chưa? Nàng trước rửa mặt chải đầu một phen, ta đi phân phó hạ nhân chuẩn bị một chút điểm tâm!”

Diệp Lạc khẽ gật đầu, rồi nói:

-“Vô Ảnh, cảm ơn người!”

Từ Ảnh nhìn Diệp Lạc, bỗng nhiên bật cười nói:

-“Nếu nàng thật muốn cảm tạ ta, vậy lấy thân báo đáp như thế nào? Nếu không được, vậy không cần cảm tạ ta rồi!”

Diệp Lạc nghe xong lời nói của Từ Ảnh, không khỏi cảm thấy nao nao, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Mà Từ Ảnh cũng không đợi nàng trả lời, lại mỉm cười nói:

-“Lạc nhi, đây chỉ là nói đùa, chẳng lẽ nàng lại tưởng thật sao? Nếu nàng cho là thật, ta đây cũng không khách khí!”

Nói rồi hắn làm bộ muốn lên giường.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng kinh hô truyền đến, Từ Ảnh cùng Diệp Lạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thanh nhi khuôn mặt đỏ bừng đứng ở cửa, trợn mắt há mồm nhìn bọn họ.

Diệp Lạc thấy Thanh nhi đột nhiên xuất hiện, tuy rằng nàng và Từ Ảnh không có cái gì, nhưng là, nhìn đến biểu tình không dám tin kia của Thanh nhi, biết Thanh nhi đã hiểu lầm nàng cùng Từ Ảnh rồi, cũng không khỏi có chút đỏ mặt.

Nhưng thật ra Từ Ảnh đối với việc Thanh nhi đến bất ngờ không có gì ngạc nhiên, hắn thân hình cao lớn, giống như không có việc gì xảy ra, tao nhã mà tự nhiên.

Qua một hồi lâu, Thanh nhi mới nghiêm mặt, đối Từ Ảnh trợn mắt nhìn, tức giận nói:

-“Người này đáng đồ tử, người có ý đồ gì với tiểu thư nhà ta?”

Diệp Lạc thấy Thanh nhi hiểu lầm Từ Ảnh, vội nói:

-“Thanh nhi, không được vô lễ, Vô Ảnh công tử không có đối với ta...ta...”

Nói tới đây, trên mặt Diệp Lạc đỏ lên như áng mây chiều, ngượng ngùng không thể nói được nữa.

Mà lời nói ấp a ấp úng của Diệp Lạc, lại càng làm trong lòng Thanh nhi nổi lên nghi ngờ, nàng tức giận chỉ thẳng vào mặt Từ Ảnh, lớn tiếng chất vấn:

-“Vô Ảnh công tử, không thể tưởng được người lại lợi dụng lúc chúng ta gặp khó khăn! Làm sao người có thể đối với tiểu thư nhà ta như vậy?”

Diệp Lạc thấy Thanh nhi hiểu lầm, trong lòng càng thêm lo lắng, lại không biết làm thế nào để mở miệng giải thích, đành phải khó xử nhìn Từ Ảnh.

Mà Từ Ảnh lại giống như không có việc gì, hắn vỗ nhẹ lên vai Diệp Lạc, ý bảo nàng yên tâm, sau đó giơ tay lên mặt lột ra lớp da, lộ ra một khuôn mặt trắng mịn, con ngươi đen sáng như ngọc nhìn Thanh nhi, thần nhiên nói:

-“Thanh nhi, người có nhận ra ta?”

Thanh nhi kinh ngạc mở to hai mắt, qua một hồi lâu, mới thất thanh kêu lên:

-“Ứng vương gia, tại sao lại là người? Người không phải là Vô Ảnh công tử sao?”

Từ Ảnh mỉm cười nói:

-“Ta là Vô Ảnh công tử, Thanh nhi cô nương, đã lâu không gặp!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Hiểu lầm

Diệp Lạc nhìn ý cười chân thành tha thiết trên khuôn mặt Từ Ảnh, chỉ cảm thấy đau đớn trong lòng giảm bớt đi rất nhiều, cũng không trách cứ hấn đối với nàng vô lễ, mà lộ ra một nụ cười thân nhiên nói:

-“Được rồi, Vô Ảnh công tử, nơi này mặc dù là nhà người, thế nhưng, nếu để bị người khác nhìn thấy hai chúng ta cô nam quả nữ ở chung một phòng dù sao vẫn không hay, trước người vẫn nên gọi Thanh nhi đến đây cho ta.”

Từ Ảnh nhìn Diệp Lạc mỉm cười, chỉ thấy một trận hoa mắt, cơ hồ xem đến ngây người, qua một hồi lâu hấn mới hồi phục tinh thần, cười nói:

-“Việc này Lạc nhi cứ yên tâm, những hạ nhân kia sớm đã biết phu nhân sẽ hồi phủ, như thế nào có thể ăm ỉ bàn ra tán vào đây.”

Nghe được hai chữ phu nhân, trên mặt Diệp Lạc không khỏi hơi đỏ lên, thanh âm trách cứ nói:

-“Người sao có thể nói hươu nói vượn? Làm cho người ta hiểu lầm, thật không hay, người sau này còn phải lấy vợ nữa, mau mau đi làm sáng tỏ!”

//Ta thật tình không thích đoạn này tí nào nha//

Nhìn Diệp Lạc trên mặt một rạng mây đỏ, Từ Ảnh không khỏi mỉm cười, hấn một phen nắm lấy tay Diệp Lạc, thâm tình nói:

-“Lạc nhi, nàng đừng khách khí, ta làm như vậy, cũng không có ý gì khác, chỉ là, nơi này là một trấn nhỏ hẻo lánh, người nông thôn miền núi gặp nàng lẻ loi một mình, lại mang theo đứa nhỏ, khó tránh khỏi ngạc nhiên, cho nên ta mới nói cho bọn họ, nàng là phu nhân của ta, như vậy, bọn họ cũng không còn chuyện gì để mà nói rồi!”

Diệp Lạc nghe lời giải thích của Từ Ảnh, trong lòng chợt động, chỉ cảm thấy một nỗi lo lắng mơ hồ chảy tràn trong lòng, lúc này đây, nàng không có giãy ra khỏi tay Từ Ảnh, tùy ý hấn nắm tay mình, trong nội tâm nàng bị tấm chân tình của hấn làm cho cảm động, nàng tuy rằng vẫn không nhớ nổi, nàng cùng hấn trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, nhưng là, nàng có thấy được trong mắt hấn, tình cảm chân thành mà hấn giành cho nàng, mà hiện tại nàng biết, hấn làm hết thảy cũng là vì nàng.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi nhớ đến Từ Dạ, nam nhân khi thì ôn nhu khi thì lãnh khốc vô tình, nghĩ đến hấn, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy đau đớn, người nam nhân kia, tim của hấn thật thâm sâu khó dò, nàng căn bản nhìn không thấu tâm tư hấn, có lẽ, hấn thân là vua của một nước, chứng thật có rất nhiều điều bất đắc dĩ, nhưng là, tình cảm của hấn, chung quy không thể thuộc sở hữu của một mình nàng, nàng vĩnh viễn vô phương thừa nhận, sẽ cùng nhiều nữ nhân khác chia sẻ phu quân của mình, nàng vĩnh viễn không làm được, mỗi ngày ở trong cung điện lạnh lẽo xa hoa chỉ để chờ đợi được hoàng đế sủng hạnh.

Không hề nghi ngờ, người nàng yêu là Từ Dạ, nam nhân lãnh khốc vô tình kia, nhưng là, nàng ở cùng hấn, cũng chỉ là tra tấn và đau khổ. Mà Từ Ảnh, tuy rằng trong lòng nàng không thương hấn, nhưng là, ở bên hấn, nhưng vết thương lòng của nàng dần được xoa dịu! Chẳng lẽ, chính vì không thương, nên mới có thể lạnh nhạt đối mặt sao?

Trong mắt Diệp Lạc hiện lên một tia âm trầm, điều này cũng không qua nổi mắt Từ Ảnh, trong lòng hấn hơi đau đớn, nhưng là, hấn không có biểu lộ ra, bởi vì hấn biết, tuy rằng Diệp Lạc lựa chọn rời khỏi Từ Dạ, rồi đi hoàng cung, nhưng nếu muốn nàng nhanh chóng quên đi Từ Dạ để tiếp nhận hấn, điều đó căn bản không có khả năng, nếu Diệp Lạc thực sự là một nữ nhân đứng núi này trông núi nọ, như vậy, hấn đã không yêu nàng!

Cho nên, hấn hiện tại cần nhất là thời gian, để cho thời gian làm nhạt đi tình cảm của nàng giành cho Từ Dạ, từ từ tiếp nhận hấn, bất kể như thế nào, chỉ cần có nàng ở bên cạnh, hấn đã đủ thỏa mãn, quản chi việc cả đời nàng không quên được Từ Dạ, không để hấn ở trong lòng, hấn cũng cam tâm tình nguyện.

Nghĩ đến đây, hấn mỉm cười, đối Diệp Lạc ôn nhu nói:

-“Lạc nhi, nàng đói bụng chưa? Nàng trước rửa mặt chải đầu một phen, ta đi phân phó hạ nhân chuẩn bị một chút điểm tâm!”

Diệp Lạc khẽ gật đầu, rồi nói:

-“Vô Ảnh, cảm ơn người!”

Từ Ảnh nhìn Diệp Lạc, bỗng nhiên bật cười nói:

-“Nếu nàng thật muốn cảm tạ ta, vậy lấy thân báo đáp như thế nào? Nếu không được, vậy không cần cảm tạ ta rồi!”

Diệp Lạc nghe xong lời nói của Từ Ảnh, không khỏi cảm thấy nao nao, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Mà Từ Ảnh cũng không đợi nàng trả lời, lại mỉm cười nói:

-“Lạc nhi, đây chỉ là nói đùa, chẳng lẽ nàng lại tưởng thật sao? Nếu nàng cho là thật, ta đây cũng không khách khí!”

Nói rồi hắn làm bộ muốn lên giường.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng kinh hô truyền đến, Từ Ảnh cùng Diệp Lạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thanh nhi khuôn mặt đỏ bừng đứng ở cửa, trợn mắt há mồm nhìn bọn họ.

Diệp Lạc thấy Thanh nhi đột nhiên xuất hiện, tuy rằng nàng và Từ Ảnh không có cái gì, nhưng là, nhìn đến biểu tình không dám tin kia của Thanh nhi, biết Thanh nhi đã hiểu lầm nàng cùng Từ Ảnh rồi, cũng không khỏi có chút đỏ mặt.

Nhưng thật ra Từ Ảnh đối với việc Thanh nhi đến bất ngờ không có gì ngạc nhiên, hắn thân hình cao lớn, giống như không có việc gì xảy ra, tao nhã mà tự nhiên.

Qua một hồi lâu, Thanh nhi mới nghiêm mặt, đối Từ Ảnh trợn mắt nhìn, tức giận nói:

-“Người này đáng đồ tử, người có ý đồ gì với tiểu thư nhà ta?”

Diệp Lạc thấy Thanh nhi hiểu lầm Từ Ảnh, vội nói:

-“Thanh nhi, không được vô lễ, Vô Ảnh công tử không có đối với ta...ta...”

Nói tới đây, trên mặt Diệp Lạc đỏ lên như áng mây chiều, ngượng ngùng không thể nói được nữa.

Mà lời nói ấp a ấp úng của Diệp Lạc, lại càng làm trong lòng Thanh nhi nổi lên nghi ngờ, nàng tức giận chỉ thẳng vào mặt Từ Ảnh, lớn tiếng chất vấn:

-“Vô Ảnh công tử, không thể tưởng được người lại lợi dụng lúc chúng ta gặp khó khăn! Làm sao người có thể đối với tiểu thư nhà ta như vậy?”

Diệp Lạc thấy Thanh nhi hiểu lầm, trong lòng càng thêm lo lắng, lại không biết làm thế nào để mở miệng giải thích, đành phải khó xử nhìn Từ Ảnh.

Mà Từ Ảnh lại giống như không có việc gì, hắn vỗ nhẹ lên vai Diệp Lạc, ý bảo nàng yên tâm, sau đó giơ tay lên mặt lột ra lớp da, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn, con ngươi đen sáng như ngọc nhìn Thanh nhi, thân nhiên nói:

-“Thanh nhi, người có nhận ra ta?”

Thanh nhi kinh ngạc mở to hai mắt, qua một hồi lâu, mới thất thanh kêu lên:

-“Ứng vương gia, tại sao lại là người? Người không phải là Vô Ảnh công tử sao?”

Từ Ảnh mỉm cười nói:

-“Ta là Vô Ảnh công tử, Thanh nhi cô nương, đã lâu không gặp!”

Phụ nhân

Edit: Muối Vove

Thanh nhi từ khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, nàng hung hăng trừng mắt nhìn vẻ mặt tươi cười của Từ Ảnh, bất mãn nói:

-“Cho dù người là Ứng vương gia, cũng không thể đối với tiểu thư nhà ta vô lễ như thế? Người...Người thật sự là quá phận!”

Đối mặt với chỉ trích của Thanh nhi, Từ Ảnh cũng không buồn bực, hắn vẫn ôn hòa cười nói:

-“Thanh nhi cô nương xin đừng hiểu lầm, cho dù trong lòng ta có muốn tiểu thư nhà người như thế nào, tiểu thư nhà người cũng không phải là người như vậy! Được rồi, bản công tử trước hết đi ra ngoài, Thanh nhi cô nương cũng không nên quá mức buồn bực!”

Nói xong Từ Ảnh quay đầu hướng Diệp Lạc mỉm cười, sau đó sải bước ra ngoài.

Thanh nhi sau khi Từ Ảnh rời đi, liền đi tới bên cạnh Diệp Lạc, vẻ mặt áy náy nhẹ giọng nói:

-“Tiểu thư, thực xin lỗi...”

Thanh nhi sau khi nghe Từ Ảnh nói một phen, mới nhận thấy chính mình có bao nhiêu lỗ mãng, nàng mặc dù đối với nhân phẩm của Ứng vương gia chưa tin tưởng, nhưng là, nàng làm sao có thể hoài nghi tiểu thư nhà mình? Tiểu thư lại càng không là loại nữ nhân đứng núi này trông núi nọ, huống chi, đoạn

đường từ hoàng cung chạy ra ngoài, tiểu thư tuy rằng cái gì cũng không nói với nàng, nhưng là, nhìn biểu tình thương tâm muốn chết kia của tiểu thư, đã biết, tiểu thư là bị thương tổn, mà người có thể làm tiểu thư thương tâm như vậy, chỉ có đường kim hoàng thượng, Từ Dạ!

Tuy rằng nàng không rõ, tiểu thư vì sao theo Ứng vương gia đến đây, thế nhưng, nàng xem tiểu thư đối với thân phận của Ứng vương gia không có điểm kinh ngạc, nàng liền biết, tiểu thư sớm đã biết Vô Ảnh công tử chính là Ứng vương gia, nghĩ đến, tiểu thư rời đi hoàng cung, rời đi hoàng thượng, nhất định là có nỗi khổ riêng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh nhi áy náy, cho nên mới hướng Diệp Lạc nhỏ giọng xin lỗi.

Diệp Lạc thở dài một hơi, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Thanh nhi, dịu dàng nói:

-”Thanh nhi ngốc, muội đang ở đây nói cái gì đó? Ta cũng không trách muội, hơn nữa, tình cảnh vừa rồi, quả thật...Quả thật làm cho người ta dễ dàng hiểu lầm.”

Nghĩ đến động tác ái muội vừa rồi của Từ Ảnh, trên mặt Diệp Lạc không khỏi hơi đỏ lên.

Thanh nhi khẽ đưa đầu vào bả vai Diệp Lạc, trầm mặc một hồi, nói:

-”Tiểu thư, người có phải hay không cùng hoàng thượng xảy ra hiểu lầm? Vì sao phải vội vàng rời đi?”

Nghe Thanh nhi nhắc đến Từ Dạ, biểu tình Diệp Lạc không khỏi trở nên âm trầm, nàng trầm mặc thật lâu, sau mới lên tiếng nói:

-”Thanh nhi, hần là vua của một nước, thế nhưng, ta không thể trở thành hoàng hậu của hần, ta rời đi, có lẽ đối với chúng ta, là lựa chọn tốt nhất!”

Thanh nhi phát hiện trong mắt Diệp Lạc hiện lên một tia đau đớn, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên hình ảnh Hương Linh công chúa cùng nụ cười hung ác của nàng ta, trong lòng vừa động, bật thốt lên nói:

-”Là vì Sở quốc công chúa sao?”

Diệp Lạc trong lòng đau xót, nàng thống khổ nhắm hai mắt lại, chậm rãi nói:

-”Thanh nhi, đừng nói nữa được chứ? Đừng nói nữa...”

Thanh nhi nhìn khước mắt Diệp Lạc rơi lệ, cùng vẻ mặt thống khổ, trong lòng không khỏi thấy chua xót, biểu tình của Diệp Lạc đã nói ra hết thảy, Diệp Lạc vội vàng rời cung, chắc chắn cùng vị Sở quốc công chúa kiêu ngạo kia có liên quan.

Thanh nhi chợt nhớ tới lời của vị cung nữ nọ nói Từ Dạ đến Di Hương cung, mà nơi đó, chính là tẩm cung của Sở quốc công chúa!

Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh nhi không khỏi trào lên một cỗ phẫn nộ, nàng cắn môi, tức giận nói:

-”Hoàng thượng thật sự là quá mức, hần sao có thể đối xử với tiểu thư như vậy? Chẳng lẽ thân là hoàng thượng, thì có thể muốn làm gì thì làm sao? Cái kia Sở quốc công chúa kiêu ngạo, sao có thể xứng làm nhất quốc chi hậu?”

Diệp Lạc hít thật sâu một hơi, đè nén đau đớn trong tim, khó khăn nói:

-”Thanh nhi, đủ! Không nên nói nữa, quá khứ hết thảy, ta không muốn nhắc lại, hiện tại chúng ta đã ra khỏi hoàng cung, những sự tình kia, đã không còn can hệ nữa!”

Thanh nhi bị Diệp Lạc quát, cũng không dám nói gì thêm, nàng trầm mặc một hồi, mới nhỏ giọng hỏi:

-”Tiểu thư, không bằng chúng ta trở về Thủy Vân cung đi? Ở nơi này, có vẻ không được hay lắm...”

Diệp Lạc khước miệng lộ ra một ý cười thâm lương, nói:

-”Thanh nhi, chúng ta không thể trở về Thủy Vân cung, ta cũng không muốn trở về...Chúng ta trước mắt ở lại nơi này đi!”

Thanh nhi có điểm không hiểu nhìn Diệp Lạc, nghi hoặc hỏi:

-”Tiểu thư, người vì sao không muốn trở về? Chúng ta rời đi đã lâu như vậy, không biết Vương thân các nàng thế nào? Các nàng nhất định là rất nhớ tiểu thư...”

Diệp Lạc thở dài một hơi, nói:

-”Thanh nhi, muội một lát nữa viết một phong thư gửi về báo cho mọi người biết chúng ta bình an thôi, nói cho các nàng, bất cứ ai đến Thủy Vân cung tìm ta, cũng tuyệt đối không được tiết lộ hành tung của ta, ta...Ta vĩnh viễn không bao giờ muốn gặp hần nữa!”

Thanh nhi giờ mới hiểu được, Diệp Lạc không trở về Thủy Vân cung, chỉ là vì muốn tránh mặt Từ Dạ, nàng lặng yên liếc mắt nhìn Diệp Lạc, khẽ thở dài một hơi, không muốn nhắc lại nữa.

Trong phòng ngủ nhất thời yên tĩnh, không khí tràn ngập áp lực cùng đè nén, nhất thời hai chủ tớ không biết nói gì.

Qua một hồi lâu, Diệp Lạc chợt nhớ tới Vân Lạc Từ, không khỏi lo lắng hỏi:

-”Thanh nhi, Từ nhi đây? Hắn ở nơi nào?”

Trong mắt của nàng hiện lên một chút hoảng hốt, từ trên giường đứng lên.

Thanh nhi vội kéo tay nàng, nói:

-”Tiểu thư, người đừng vội, thiếu cung chủ hiện tại được bà vú ôm đi chăm sóc, một lát nữa sẽ được đưa đến!”

Nói xong, Thanh nhi dừng lại, chần chờ một chút, lại nói:

-”Tiểu thư, người nơi này đều hiểu làm tiểu thư là phu nhân của Vương gia, còn có...Bọn họ xem thiếu cung chủ là hài tử của Ứng vương gia...”

Diệp Lạc hơi sững sờ, bất quá nàng rất nhanh liền khôi phục sự bình tĩnh, thân nhiên nói:

-”Cứ mặc bọn họ, chỉ là làm khó xử Vô Ảnh công tử rồi, hắn cũng là có ý tốt, Thanh nhi, muội về sau không nên quá vô lễ.”

Thanh nhi bữu môi không cho là đúng, nhỏ giọng nói:

-”Cái kia không có ý tốt gì đâu. Nô tỳ phụng chèo, hắn hận không thể thật sự đem tiểu thư biến thành phu nhân của hắn đó...”

Diệp Lạc sắc mặt trầm xuống, không đợi Thanh nhi nói xong, vội ngắt lời:

-”Thanh nhi! Không nên nói hươu nói vượn!”

Thanh nhi hơi hơi thè lưỡi, không thêm nhắc lại, kỳ thật, nàng cũng không phải chán ghét Từ Ảnh, chỉ là, trong lòng cảm thấy, lần này mặc dù hoàng thượng làm tiểu thư thương tâm, thế nhưng, Từ Ảnh cũng là có ý tứ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cho nên, trong lòng nàng đối với hắn không khỏi có điểm bài xích. Từ đó dẫn đến hành vi đối với hắn có vẻ xem thường!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Diên cuồng

Đêm đã sâu.

Hoàng cung càng về khuya càng lạnh.

Trong ngự thư phòng đèn đuốc sáng trưng. Vài vị cung nhân lặng lẽ đứng ở cửa thư phòng.

Bỗng nhiên trong phòng truyền đến tiếng vang thật lớn, mọi người nghe thấy, sắc mặt đều trở nên tái nhợt, thân thể nhịn không được run lên nhẹ nhẹ.

Một hồi tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, vài vị cung nhân nghe tiếng nhìn lại, trên mặt không hèn mà lộ ra vẻ vui mừng như được đại xá.

Trong thư phòng, Từ Dạ sắc mặt âm trầm, hai mắt đỏ sẫm, một cổ mảnh liệt lãnh ý bao trùm trên người hắn, hắn lặng lẽ đứng ở trong thư phòng, mắt lạnh lùng nhìn một đống hỗn độn trên mặt đất.

Từ khi Diệp Lạc rời đi đến bây giờ, đã trôi qua được nửa tháng, nửa tháng này hắn không ngừng phái người đi tìm kiếm, thế nhưng, nang giống như đã bốc hơi khỏi mặt đất, từ đầu đến cuối không có một chút manh mối, thậm chí, ngay cả nửa điểm tin tức cũng không có.

//Kết luận của ta là khả năng tìm người của Dạ ca quá kém, lần trước phải mất 6, 7 tháng mới dò la ra Thủy Vân cung, lần này không biết là bao lâu đây?//

Hắn từ lúc bắt đầu khó lòng chấp nhận, đau đớn kịch liệt, đến bây giờ chỉ còn nỗi phẫn nộ diên cuồng.

Từ Dạ tay nắm thành quyền, nặng nề đánh xuống thư án, một trận đau đớn truyền đến, tay hắn nháy mắt nhiễm máu đỏ tươi. Chỉ là đau đớn trên tay, nào có thể so với nỗi đau trong lòng.

Nàng làm sao có thể, làm sao có thể một câu cũng không lưu lại cho hần, tuyệt tình như vậy mà đi? Nàng ra đi vội vàng như thế, hần nhiên là có liên quan đến chuyện hần và Hương Linh công chúa, điểm này cũng chính là nguyên nhân khiến hần phần nộ nhất. Chẳng lẽ nàng không thể chờ hần trở về, nghe hần giải thích? Chẳng lẽ hần khiến cho nàng không tin nhiệm như vậy sao?

//Khó lắm Dạ ca ah, sự thật nó bày ra trước mắt, lại thêm có ông Từ Ảnh bên cạnh... //

Nàng làm sao có thể hoài nghi tình yêu của hần đối với nàng? Là hần biểu hiện không đủ, hay là ngay từ đầu vốn đã không tin tưởng hần? Hần thân là vua của một nước, không thể giành nhiều thời gian ở bên nàng, nhưng là, điều này cũng không phải là trở ngại, đối với Hương Linh công chúa kia, tuy rằng hiện tại nếu hần thứ nàng ta có trăm lợi mà không có một hại, thế nhưng vì nàng, hần thủy chung không đối với Hương Linh công chúa biểu hiện nửa điểm tâm tư.

Hần biết nàng hiểu lầm, dù vậy điều làm hần phần nộ hơn cả là, nàng ngay cả nửa điểm cơ hội giải thích cũng không cho hần? Đây là vì sao? Vì sao?

Nàng nếu nguyện ý cùng hần hồi cung, đã muốn tiếp nhận hần, vậy vì sao không thể tin nhiệm hần?

Càng làm hần phần nộ và đau lòng hơn là, ở tẩm cung của nàng cư nhiên tìm thấy một phong thư của Từ Ảnh.

Phong thư này cơ hồ làm hần mất đi lý trí, nàng đáp ứng cùng hần hồi cung, lại ở thời điểm Từ Ảnh xuất hiện, nháy mắt tuyệt tình mà đi, nàng làm sao có thể tàn nhẫn như thế? Chẳng lẽ, hần đối với nàng yêu, nàng cứ như vậy chẳng thêm để ý sao? Vì sao Từ Ảnh vừa mới xuất hiện, nàng không hề chùn bước mà rời đi, Từ Ảnh ở trong lòng nàng, lẽ nào quan trọng đến vậy sao?

Chẳng lẽ, khi nàng ở trong lòng hần khóc ròng, tình cảm đó, hết thảy đều là giả dối sao? Hần vẫn không tin người nàng yêu không phải hần, thế nhưng hiện tại sự thật tàn khốc, tàn nhẫn xảy ra trước mắt hần, hết thảy đều nói rõ, trong lòng nàng căn bản không có hần! Nàng cùng hần hồi cung, đều là vì đứa nhỏ, bởi vì nó là hài tử của hần! Mà khi người trong lòng của nàng xuất hiện, nàng không ngần ngại rời bỏ hần, thậm chí không lưu lại một câu gì!

Hần đường đường là vua của một nước, ở trong mắt của nàng, chỉ giống như một thứ đồ chơi tùy tay vứt đi. Nàng còn có tim hay không?

Ân đoạn nghĩa tuyệt, ân đoạn nghĩa tuyệt, ha ha! Từ Dạ điên cuồng cười lớn, nắm tay rỉ máu lại nặng nề giáng một chưởng xuống thư án, chỉ thấy trên mặt vết máu loang lổ, nhìn đến ghê người.

Mà hần biểu tình một mảnh trống rỗng, con ngươi đỏ sẫm, trừ bỏ phần nộ, đã không còn nhìn thấy thứ gì khác, phần nộ cùng đau đớn trong lòng, làm hần mất đi vẻ bình tĩnh trầm ổn ngày xưa. Con ngươi đỏ rực ánh lửa, giống như muốn đem tất thảy hủy diệt.

Thời điểm Vệ Từ Thanh đi vào ngự thư phòng, thấy Từ Dạ vẻ mặt điên cuồng, đắm chìm trong phần nộ cực điểm, biểu tình của Từ Dạ dọa hần nhảy dựng, mới gần gũi hơn mười ngày không gặp, một hoàng đế khí phách đã mất đi vẻ trầm ổn ngày xưa, hần hiện tại, thoát nhìn, phảng phất như một con mãnh hổ, đang chìm đắm trong vết thương của mình, hần như vậy, làm người ta cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, giống như, chỉ cần tới gần hần, cũng sẽ bị hần vô tình xé thành từng mảnh nhỏ.

Thấy Từ Dạ như vậy, trong lòng Vệ Từ Thanh có một cổ cảm giác phức tạp, hần biết, Từ Dạ đối với Diệp Lạc yêu sâu đậm, đã muốn sâu đến không thể đoán được, nếu không, khi Diệp Lạc rời đi, sẽ không mất đi sự trầm ổn của một vị hoàng đế mà biến thành bộ dáng như vậy.

Vệ Từ Thanh nhìn thoáng qua bàn tay đầy máu đặt trên thư án của Từ Dạ, lại nhìn lướt qua thư phòng một mảnh hỗn loạn, trong lòng khẽ thở dài một hơi, hai tay ôm quyền, cẩn thận nói:

- "Từ Thanh khấu kiến hoàng thượng!"

Từ Dạ chậm rãi nâng tầm mắt lạnh như băng dừng ở trên người Vệ Từ Thanh, dùng ngữ khí rét lạnh như băng:

- "Nói!"

Vệ Từ Thanh cảm thấy từ trên người Từ Dạ truyền đến, sát ý nồng đậm, không khỏi lui về sau mấy bước, hần không dám đối mặt với ánh mắt phần nộ của Từ Dạ, gục đầu xuống, nói:

- "Hồi hoàng thượng, thuộc hạ có đi Thủy Vân cung tìm qua, nương nương không trở về Thủy Vân cung, thậm chí, ngay cả cung nhân trong Thủy Vân cung, cũng biết hành tung của nương nương!"

Nghe xong Vệ Từ Thanh nói, tâm Từ Dạ, giống như nháy mắt bị người ta đánh xuống, sắc mặt xanh mét, gân xanh trên trán nổi lên dữ dội, hai tay hần gắt gao siết chặt, bỗng nhiên phụt một tiếng, mạnh phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cao lớn, lung lay chực đổ.

Vệ Từ Thanh kinh hãi, hần vội xông lên phía trước đỡ lấy Từ Dạ, lo lắng kêu lên:

- "Hoàng thượng!"

Từ Dạ nhưng lại lao đảo đẩy Vệ Từ Thanh ra, đỡ lấy thành bàn, phát ra một trận cười điên cuồng, khuôn mặt hần bởi vì phần nộ mà trở nên cực kỳ dữ tợn, thế nhưng, trong hai tròng mắt lại nồng đậm đau đớn, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ trượt xuống nơi khóe mắt.

//Oaoa, ta không muốn như thế này đâu, Dạ ca thật đáng thương//

Tiếng cười của hắn, từ lúc bắt đầu là điên cuồng mà cười, dần dần biến thành tiếng kêu rên rỉ tuyệt vọng, hắn ngẩng đầu, thống khổ nhìn Vệ Từ Thanh, khàn giọng nói:

-“Hành tung? Nàng đã sớm cùng người ở trong lòng mình cao chạy xa bay, như thế nào có thể trở về Thủy Vân cung? Ha ha...Hào một đôi hữu tình! Diệp Lạc...Nàng sao có thể như thế phụ ta?”

Buông tay

Edit: Muối Vove

Vệ Từ Thanh nghe xong lời Từ Dạ nói, trong lòng hơi trầm xuống, biểu hiện của hoàng thượng điên cuồng như thế, chẳng lẽ, Diệp Lạc xuất cung, còn có nguyên nhân gì khác? Từ Dạ luôn luôn trầm ổn, lần trước mặc dù Diệp Lạc rời đi, Từ Dạ tuy rằng có mất mát, nhưng cũng không khiến hắn mất đi bình tĩnh như thế này. Lẽ nào, chuyện này có liên quan đến Ứng vương gia sao?

Vệ Từ Thanh mặc dù trong lòng thầm đoán, cũng không dám hỏi, hắn chờ Từ Dạ dần dần bình tĩnh lại, mới mở lời nói:

-“Hoàng thượng, Dương tướng quân truyền đến tin tức, nói là các thành trấn thời gian trước bị quân phản loạn đánh hạ đã thu hồi toàn bộ, chẳng qua khiến người ta cảm thấy kỳ quái là, thời điểm chúng ta đoạt lại thành, tất cả phản quân trong vòng một đêm toàn bộ rút đi, hơn nữa còn rất sạch sẽ. Hiện tại quân ta đang nghỉ tạm để chỉnh đốn, chờ chỉ thị của hoàng thượng!”

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, hắn trầm mặc một hồi, khoe miệng bỗng nhếch lên một chút cười lạnh, lạnh lùng thốt:

-“Trong vòng một đêm toàn bộ thoái lui? Xem ra, chỉ là kẻ dương đông kích tây thôi! Trận chiến này mục đích của người nào đó không phải kinh thành, mà là nàng! Hiện tại hắn đã có được nàng, tự nhiên là sẽ lui binh! Nếu đoán không sai, hắn hai người họ đang ở thành trấn nằm sát biên giới nước láng giềng! Dương tướng quân có phải hay không trong thư có viết, tất cả phản quân đã rút về phía tây có thủ?”

Vệ Từ Thanh hơi sững sờ, nói:

-“Hoàng thượng liệu sự như thần, trong thư Dương tướng quân đúng là có nhắc đến điểm này!”

Nói xong Vệ Từ Thanh dừng một chút, lại nói:

-“Hoàng thượng, ý của người là, phản loạn lần này, cùng Ứng vương gia có liên quan?”

Từ Dạ bật cười, cảm giận nói:

-“Cùng hắn có liên quan sao? Đây hết thảy đều do hắn khơi mào, Hồ phù trong tay Long Ngự Lan, vốn đã rơi vào tay hắn, quốc nội cùng nhau phản loạn, sớm đã đoán được là hắn, chỉ là...Chỉ là trăm triệu không ngờ, chiến loạn lần này, cư nhiên cùng nàng có liên quan!”

Nói tới đây, Từ Dạ thống khổ nhắm hai mắt lại, đau lòng nói:

-“Nàng nếu đã có toan tính cùng hắn rời đi, cần gì phải giả tình giả ý cùng ta hồi cung? Chẳng lẽ, đây hết thảy, đều là để trả thù ta lúc trước đối với nàng thương tổn sao? Nếu là như vậy, mục đích của nàng đã đạt được rồi! Nàng làm hết thảy, giống như tự tay trước ngực ta hung hăng đâm một kiếm, kết quả như vậy, trong lòng nàng hẳn là hài lòng thôi!”

Nghe những lời của Từ Dạ, Vệ Từ Thanh ngây ngẩn cả người, một cổ cảm giác khó chịu từ sâu trong nội tâm hắn chậm rãi trào lên, ép hắn tới mức cơ hồ không thở được.

Hắn không muốn, thật sự không muốn tin tưởng, người nào đó từng giống như tiên tử trên trời, lại hợp mưu cùng với Ứng vương gia làm ra những chuyện trái luân thường đạo lý như thế, trong lòng của hắn, nàng thanh khiết vô cùng, vẻ đẹp của nàng hấp dẫn hắn, dù hắn biết rằng đối với nàng sẽ không bao giờ có cơ hội, nhưng là, hình bóng của nàng đã khắc sâu trong lòng hắn, chưa từng rời đi.

Cho nên, hắn không tin, cũng không nguyện ý tin rằng tiên tử trong lòng hắn sẽ là một người như vậy, nàng đột nhiên rời đi, nhất định là có nguyên nhân của nàng, có lẽ, nguyên nhân này nằm ở trên người Từ Dạ, chỉ là Từ Dạ vẫn chưa phát giác ra thôi.

Hơn nữa, lấy tính cách của Diệp Lạc, nếu nàng đối với Từ Dạ không có tình, tại sao lúc ở trên vách núi đen, cam tâm đem thân mình giao cho Từ Dạ, luận võ công lúc đó của nàng, Từ Dạ căn bản không là đối thủ, càng không có khả năng đối với nàng dùng sức mạnh.

Sau khi hồi cung, đối mặt với Từ Dạ nhiều lần hiểu lầm, cùng tàn nhẫn thương tổn, nàng vẫn có thể yên lặng cắn răng chịu đựng, đây hết thảy, sớm đã chứng minh, người nàng yêu không phải Ứng Vương gia Từ Ánh, mà chính là đương kim hoàng thượng, Từ Dạ!

Nàng yêu Từ Dạ sâu đậm như vậy, làm sao có thể liên thủ với Ứng vương gia để đối phó Từ Dạ? Thế nhưng theo như lời của Từ Dạ, thật sự, sau khi nàng rời đi, phản quân hết thảy, quả thật cũng đã thoái lui.

Mặc dù sau khi Từ Dạ mượn binh về nước, phản quân liên tiếp đại bại, nhưng là, có thể dễ dàng thu hồi thành trấn như thế, không thể phủ nhận, bọn chúng là có tính toán trước.

Tất cả kế hoạch, đều quá chu đáo chặt chẽ, từ lúc mới bắt đầu mạnh không thể chống đỡ, đến cuối cùng lại tính kế rút lui, chứng thật là rất cẩn thận, hơn nữa, hiện tại phản quân bề ngoài tuy rằng đã lui binh, trên thực tế, không có thương vong bao nhiêu, chỉ cần nghiêm túc chinh đồn, có thể ngọc đầu lên lại bất cứ lúc nào.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vệ Tử Thanh không khỏi có chút lo lắng, hiện tại phản quân thối lui là vì nàng, vậy lần sau thì sao? Tuy rằng mẫu hậu của Tử Ảnh-Long Ngự Lan không phải do Tử Dạ giết chết, thế nhưng Tử Dạ lại chu di cửu tộc cả họ Tử Mã của cha ruột hần, huyết hải thâm cừu như thế, Tử Ảnh sao có thể không báo? Chỉ sợ, cho dù hần đã có được nàng, hần cùng sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ!

Cho dù hiện tại Tử Dạ đã có chuẩn bị, nhưng là, nếu chiến loạn lại khai hỏa, cả Tây Lương quốc sẽ lâm vào chiến tranh loạn lạc, tình thế nước sôi lửa bỏng này, đối với Tử Dạ cực kỳ bất lợi!

Nghĩ đến đây, Vệ Tử Thanh khẽ thở dài một hơi, đối Tử Dạ nói:

-"Hoàng thượng, hay là, thuộc hạ sẽ đem theo người đi về hướng tây tìm nương nương!"

Tử Dạ lộ ra một nụ cười tuyệt vọng, không nóng không lạnh nói:

-"Không cần! Nàng ở đâu, giờ đối với trẫm không còn quan trọng nữa, trẫm không muốn đặt tình cảm lên nữa nhân trong lòng không có mình! Nàng nếu đã lựa chọn hần, trẫm sẽ thành toàn cho nàng! Chỉ là, hài tử của trẫm, vô luận phải trả giá như thế nào, trẫm phải đem con đoạt lại! Nàng đừng mơ tưởng khiến đứa nhỏ nhận giặc làm cha! Trẫm không cho phép!"

Nói xong, Tử Dạ nặng nề đánh một quyền trên thư án.

Vệ Tử Thanh nhìn bàn tay Tử Dạ đã nhiễm đỏ, trong lòng không khỏi cảm thấy ảm đạm, Tử Dạ thật sự muốn buông tay sao? Không, biểu hiện của hần như vậy, căn bản chính là không bỏ xuống được, hần nói hần không thể để cho hài tử nhận giặc làm cha, lại chẳng phải trong lòng vì quá yêu nàng? Nếu không phải, hần thân là hoàng đế, lại sợ chính mình không có con nối dõi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Tuyên bố việc hôn nhân

Vệ Tử Thanh bước ra ngự thư phòng, về mặt mệt mỏi tựa vào điện hành lang, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời xa xa đang bị bao phủ bởi sương mù sáng sớm.

Trên khuôn mặt tuần mỹ nhuốm vẻ mệt mỏi, hai tròng mắt nhìn lên không trung không hề có tiêu cự, hần biết tình yêu của mình, vĩnh viễn chỉ có thể chôn sâu ở đáy lòng, hần không có mong muốn gì xa vời, chỉ cầu có thể lặng yên, nhìn nàng, bảo vệ nàng, cũng đã đủ rồi! Nhưng là, ông trời sao có thể tàn nhẫn như thế, ngay cả này yêu cầu hèn mọn ấy cũng không lưu cho hần!

Nàng đi rồi, đi một cách dứt khoát, thậm chí một câu cũng không hề lưu lại, thứ để lại chỉ là một phong thư của Ứng vương gia, xác định nguyên nhân nàng rời đi.

Sau khi nàng rời đi, Tử Dạ có thể quang minh chính đại phần nộ, thương tâm, có thể phát tiết hết thảy, nhưng còn, hần thì sao? Hần cái gì cũng không thể làm, hần thậm chí không dám đối với nàng biểu lộ ra một tia ôn nhu, hần chỉ có thể lặng yên, tùy ý để trái tim này rỉ máu, đau đớn, chết lặng!

Hần bỗng nhiên thực hâm mộ Tử Dạ, không phải bởi vì hần là vua của một nước, mà là bởi vì hần có được tình yêu của nàng, cho dù, nàng hiện tại đi theo Ứng Vương Tử Ảnh, nhưng là, không thể phủ nhận, người nàng yêu là Tử Dạ, người duy nhất có được nàng, cũng là Tử Dạ! Hần còn hy vọng xa vời gì nữa? Hần không phải sớm đã nói với chính mình, rằng phải quên nàng đi sao? Hiện tại nàng đã rời xa kinh thành, rời xa nơi này, nàng hần là sẽ hạnh phúc thôi? Ứng Vương yêu nàng, làm hết thảy, đều vì nàng, hần sẽ không bao giờ để nàng chịu ủy khuất.

Nghĩ đến đây, Vệ Tử Thanh bỗng nhiên lộ ra một nụ cười chua xót, trong một phút, hần bỗng nhiên có điểm hiểu được, nàng tại sao lại cùng Ứng Vương rời đi, đó là bởi vì, việc Ứng Vương có thể làm cho nàng, Tử Dạ cho dù thân là hoàng đế, cũng vĩnh viễn không làm được! Đó là: một đời một thế, một đời nhân, lưỡng tình cùng vui về răng long đầu bạc!

Tử Dạ có thể cho nàng tất cả, duy chỉ có điều ấy, điều nàng muốn nhất, nàng giống như tiên nữ xuất trần, sao có thể như những tàn phi bình thường, suốt ngày trông coi hậu cung, chờ đợi ngẫu nhiên giành được thánh sủng của hoàng đế? Cho nên, mặc kệ có Ứng vương gia hay không, sẽ có một ngày nàng rời đi, chỉ là sự xuất hiện của Ứng vương gia, lại đúng thời đúng lúc thôi.

Một hồi tiếng bước chân vang lên, làm Vệ Tử Thanh đang lâm vào trầm tư phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy một vị công công vội vàng đi qua, sau đó ở cách đó không xa truyền đến thanh âm

-“Hoàng thượng, đã đến giờ lên triều, để nô tài thay y phục cho người?”

Thanh âm trầm của Từ Dạ vang lên:

-“Không cần!”

Vừa dứt lời, thân hình cao lớn của Từ Dạ xuất hiện trước cửa ngự thư phòng, trong mắt của hần phần lộ cùng sát ý nồng đậm, làm vị thái giám trông giữ ngoài cửa hoảng sợ, hần vội cúi đầu, không dám nhìn Từ Dạ!

Từ Dạ bước ra khỏi ngự thư phòng, nhìn thấy vệ Từ Thanh vẫn đang đứng ở đó, cước bộ dừng lại, sau đó lạnh lùng thốt:

-“Từ Thanh! Người hôm nay đến thiên điện đem nạng ta mang đến Ly cung!”

Vệ Từ Thanh giật mình, tuy rằng Từ Dạ không nói rõ là ai, nhưng là, trong lòng hần cũng hiểu được, “nạng” trong miệng Từ Dạ chính là người mà mấy tháng trước hần đưa về cung, là người dịch dung thành bộ dáng Diệp Lạc – Yến Đào!

Hiện tại nếu không phải Từ Dạ nhắc tới, hần cơ hồ đã quên mất nhân vật này, bởi vì, sau khi biết Diệp Lạc ở trên núi Linh Sơn, Từ Dạ cũng không vạch trần thân phận của Yến đào, mà cho người giam lỏng nạng ta ở một nơi hẻo lánh trong thiên điện.

Như vậy mãi cho đến Diệp Lạc hồi cung, Tây Lương quốc lại rơi vào chiến loạn, cho nên, hần cơ hồ đã quên đi một Yến Đào đang bị giam lỏng!

Nghĩ đến đây, vệ Từ Thanh trong lòng khẽ trầm xuống, đưa Yến đào đến Ly cung, Từ Dạ rốt cuộc muốn làm cái gì? Chẳng lẽ hần. . . . . Vệ Từ Thanh không dám nghĩ thêm nữa, hần nhìn sắc mặt âm trầm không có sóng của Từ Dạ, chần chờ một chút, rốt cục vẫn phải cúi đầu xuống, nói:

-“Thân tuân lệnh!”

Tím mị đem trong mắt tĩnh lặng như mặt hồ không một chút gợn sóng, hần lạnh lùng nhìn vệ Từ Thanh liếc mắt một cái, sau đó khẽ hừ một tiếng, đi nhanh hướng chính điện đi đến.

Trong chính điện.

Tím mị đem sắc mặt âm trầm nhìn thoáng qua chúng đại thần đang cúi đầu đứng trong điện, ánh mắt âm lãnh đảo qua, trầm mặc một hồi lâu, mới lạnh lùng nói

-“Hôm nay, các vị ái khanh không có chuyện muốn bẩm tấu sao?”

Trong điện các vị các đại thần đều đã làm quan nhiều năm, nhìn sắc mặt Từ Dạ không tốt, bọn họ như thế nào lại nhìn không ra trong lòng hần đang nổi giận? Lại nhìn hướng bằng vài quán trên tay Từ Dạ, ngẫm lại trong khoảng thời gian này, kinh thành đại loạn, trong lòng tự nhiên cũng hiểu được là vì cái gì! Mọi người như vậy còn dám khai tấu cái gì? Người người cắn chặt đôi môi, chỉ e rước họa vào thân.

Tím mị đem thấy mọi người không dám mở miệng, không khỏi cười lạnh một tiếng, nói:

-“Nếu chúng khanh gia không có chuyện khai tấu, như vậy, trẫm có một việc muốn cùng chúng khanh gia tuyên bố!”

Nói xong, tím mị đem đứng lên, thanh âm lạnh lùng nói

-“Ba ngày sau, trẫm sẽ cùng Sở quốc hương linh công chúa cử hành đại hôn! Nếu các khanh không có ý kiến, cứ quyết định như vậy, bãi triều!”

Chúng thần nghe được tin tức, không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt, vẫn là Lâm thượng thư phản ứng nhanh nhất, chỉ thấy hần đi lên từng bước, mạnh mẽ xuống đất, lớn tiếng nói

-“Hoàng thượng, thần có việc khai tấu!”

Hý lộ vô thường

Edit: Muối Vove

Di Hương cung.

Mộc nhi về mặt vui mừng từ bên ngoài chạy vào, nạng không ngừng nghỉ vội thẳng hướng phòng ngủ của Hương Linh công chúa đi đến.

Trong phòng ngủ, trầm hương bốc khói nghi ngút, cửa sổ đóng chặt, bức tượng bằng đá mình châu trên tường phát ra ánh sáng trong suốt, tấm màn màu hồng nhạt buông xuống, Hương Linh công chúa giờ phút này trên người chỉ khoác hờ áo choàng, miễn cưỡng tựa vào thành giường, xuyên qua bức màn, thân thể nạng như ẩn như hiện, trên người áo lụa mỏng manh bao lấy, từng đường cong cơ thể đều vô cùng mê người.

Mộc nhi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, về mặt vui mừng đến bên cạnh Hương Linh công chúa, nhỏ giọng nói:

-“Chúc mừng công chúa!”

Lòng nàng tràn đầy vui sướng nhìn Hương Linh công chúa, khoe miệng hàm chứa ý cười.

Hương Linh công chúa từ sau khi bị Từ Dạ hung hăng nhục nhã, cũng không gặp qua Từ Dạ, cho dù nàng cố ý đến tìm hắn, cũng bị hắn tránh mặt không gặp, giờ phút này trong lòng nàng chỉ còn lại phiền não, bây giờ đột nhiên Mộc nhi lại hướng nàng chúc mừng, nghĩ đến Mộc nhi cười nhạo nàng, không khỏi tức giận vô cùng, nàng từ trên giường êm ngồi dậy, gơ tay nặng nề giáng một cái tát vào Mộc nhi, tức giận quát:

–“Đồ tiện tỳ, ngươi là muốn nhục nhã bản cung sao?”

Mộc nhi đột nhiên bị trúng một cái tát, trong lòng không khỏi ủy khuất đến cực điểm, nàng vốn thăm dò được tin tức, nói là Từ Dạ muốn cùng Hương Linh công chúa ba ngày sau cử hành đại hôn, lập tức mừng rỡ trong lòng, vội vội vàng vàng chạy tới Hương Linh công chúa báo tin, nhưng thật không ngờ, lại bị công chúa không phân biệt tốt xấu, đánh ột cái tát!

Trên mặt truyền đến đau đớn, không nhưng ủy khuất, trong nội tâm còn dâng lên một cỗ phẫn hận, thế nhưng, cho dù nàng ủy khuất cùng phẫn nộ, nàng cũng thông minh không có biểu lộ ra, chỉ thấy chân nàng mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất, gục đầu xuống, che đi hận ý trong đáy mắt, nhỏ giọng nói:

–“Công chúa thứ tội, nô tỳ nào có gan chế nhạo công chúa? Việc này chứng thật là chuyện vui a!”

Hương Linh công chúa từ trong tức giận dần bình tĩnh lại, Mộc nhi đi theo nàng hơn mười năm, từ nhỏ cùng nàng bồi ngoạn, chắc chắn không có gan cười nhạo nàng, chẳng lẽ thật có chuyện gì đáng phải cao hứng sao?

Nghĩ đến đây, Hương Linh công chúa khôi phục về thân nhiên, không nóng không lạnh hỏi:

–“Có gì vui? Ngươi tốt nhất nên hướng bản cung giải thích cho rõ ràng, nếu không, bản cung sẽ lột da ngươi ra. Hừ!”

Nghe xong lời của Hương Linh công chúa, trong mắt Mộc nhi hận ý càng đậm, thế nhưng, ngữ khí của nàng lại cực kỳ cung kính trả lời:

–“Hồi bẩm công chúa, nô tỳ vừa mới nghe ngóng được, Dạ hoàng đã tuyên bố với chúng đại thần, ba ngày sau cùng người cử hành đại hôn!”

–“Cái gì?”

Hương Linh công chúa kinh ngạc từ trên giường đứng lên, không dám tin nhìn Mộc nhi đang quỳ trên mặt đất, gấp giọng nói:

–“Ngươi mau nói rõ hơn một chút cho bản cung!”

Trong mắt Mộc nhi hiện lên một tia trào phúng, ngữ khí nhưng lại kính cẩn nói:

–“Hồi bẩm công chúa, nô tỳ ngày hôm nay ra ngoài tìm hiểu tin tức, thái giám bên người Dạ hoàng Tiểu Lý chính miệng nói, thời điểm lâm triều ngày hôm nay, Dạ hoàng trước mặt chúng đại thần, tuyên bố cùng công chúa ba ngày sau đại hôn!”

Hương Linh công chúa trầm mặc một hồi lâu, khuôn mặt điềm lệ dần lộ ra ý cười, nhưng là, rất mau sắc mặt nàng lại âm trầm xuống, nhìn Mộc nhi, thanh âm lạnh lùng nói:

–“Có thật là thái giám bên người Dạ ca nói như vậy? Vậy tại sao cho đến tận bây giờ bản cung vẫn chưa thu được hôn vấn? Nếu là Dạ ca muốn cùng bản cung đại hôn, nhất định sẽ cho người đến Sở quốc báo tin, nhưng là, vì sao bản cung vẫn không biết? Ngươi tiện tỳ này, người là đang lừa bản cung có phải hay không?”

Thân thể Mộc nhi run lên nhè nhẹ, quỳ sụp xuống đất, nói:

–“Công chúa, nô tỳ dù gan có lớn đến thế nào, cũng không dám lừa người! Việc này chứng thật là thiên chân vạn xác, nếu nô tỳ có nửa câu nói dối, nô tỳ chết không từ tề!”

Nghe được những lời này của Mộc nhi, Hương Linh công chúa lúc này mới thật sự tươi cười, nàng thay đổi thần sắc lạnh như băng vừa rồi, thân thiết đem Mộc nhi đang ở trên đất đỡ lên, cười nói:

–“Được rồi, ngươi theo bản cung nhiều năm như vậy, nếu bản cung không tin ngươi, sớm đã giết ngươi rồi, ngươi luôn trung thành và tận tâm, như thế nào có thể lừa bản cung đây?”

Nói xong nàng lấy tay xẹt qua hai má sưng đỏ của Mộc nhi, thanh âm mềm nhẹ, nói:

–“Vừa mới bản cung hiểu lầm ngươi, còn đau không?”

Tuy rằng Hương Linh công chúa thái độ ôn nhu vô cùng, nhưng là, Mộc nhi lại cảm thấy một trận hàn khí chạy dọc toàn thân, thân thể nàng nhịn không được run lên nhè nhẹ, nàng từ nhỏ theo bên cạnh Hương Linh công chúa, đối với con người nàng ta rất rõ ràng, nếu Hương Linh công chúa tức giận, như vậy vẫn chưa là gì, nhiều nhất chỉ bị nàng cho vài cái tát là xong chuyện, nhưng nếu nàng đột nhiên ôn nhu vô cùng, vậy chứng tỏ, sát tâm đã nổi lên.

Mộc nhi nghĩ đến đây, trong lòng lo lắng vạn phần, thâm tâm nàng hận nhất chính mình không cẩn thận, nghĩ rằng đây là một tin tốt, cho nên vội vã chạy về báo cho Hương Linh công chúa, mà lại quên mất, công chúa là một người đa nghi, lúc trước Từ Dạ nhục nhã nàng ta như thế, nếu như nói Từ Dạ

muốn thủ công chúa, nàng ta như thế nào có thể dễ dàng tin tưởng?

Đi theo hầu hạ bên người Hương Linh công chúa, nàng vẫn luôn thập phần cẩn thận, thế nhưng hiện tại, nàng nhất thời mất đi linh mẫn, suýt nữa thì tính mạng khó bảo toàn.

Mộc nhi nhìn cặp mắt Hương Linh công chúa toát ra sát ý nồng đậm, trong lòng càng thêm sợ hãi, thân thể nàng run lên nhè nhẹ, lại nặng nề quỳ xuống, run giọng nói:

-“Công chúa tha mạng, những lời của nô tỳ đều là thật, tuyệt đối không có nửa điểm giả dối, thỉnh công chúa minh xét!”

Hương Linh công chúa trong mắt hiện lên một tia hung ác, ngữ khí lại ôn nhu thêm vài phần, nàng xem Mộc nhi không ngừng phát run, cười nói:

-“Bổn cung bảo này Mộc nhi, ngươi sợ cái gì? Ngươi mang đến tin tức tốt như vậy cho bổn cung, bổn cung cảm ơn ngươi còn không kịp nữa là, như thế nào lại giết ngươi!”

Thân thể Mộc nhi càng thêm phát run, nàng hiện tại, chỉ hy vọng có người đến cứu mình, nếu không, nàng cũng sẽ như những vị phi tần Sở quốc, nửa đêm, lặng yên không một tiếng động chết thảm! Nàng không muốn như vậy! Nàng không muốn!

Có lẽ mạng của Mộc nhi vẫn chưa đến tuyệt lộ, lúc này, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, một vị cung nữ đi đến, đối Hương Linh công chúa bẩm báo:

-“Công chúa, thánh chỉ của hoàng thượng truyền đến, thỉnh công chúa ra đại đường tiếp chỉ!”

Hương Linh công chúa nghe vậy không khỏi hơi sững sờ, nàng rất nhanh khôi phục thần trí, đối vị cung nữ kia thân nhiên nói:

-“Bổn cung đã biết, ngươi lui ra đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Dễ dàng thu phục lòng người

Đợi sau khi vị cung nữ lui ra, Hương Linh công chúa mới quay đầu nhìn về phía Mộc nhi đang quỳ trên mặt đất, sự hung ác trong ánh mắt đã dần mất đi, nàng lạnh lùng thốt:

-“Vẫn chưa chịu dậy bồi bổn cung thay y phục sao?”

Mộc nhi trong lòng mừng rỡ, nàng biết, Hương Linh công chúa tạm thời sẽ không giết nàng, lập tức khấn đầu, nói:

-“Vâng!”

Nói xong, liền đứng lên, tay chân lạnh lẽo giúp Hương Linh công chúa thay quần áo.

Sau một lúc lâu, dưới bàn tay khéo léo của Mộc nhi, Hương Linh công chúa lộng lẩy thướt tha, nàng hài lòng đứng trước bàn trang điểm, khóe miệng mỉm cười, sau đó xoay người bước ra khỏi phòng ngủ, hướng đại sảnh đi đến.

Đến đại sảnh, chỉ thấy trong hành lang đứng không ít cung nhân, trên tay mỗi vị cung nhân đều phụng một cái khay phủ khăn đỏ, hơn nữa, ở chính giữa đại sảnh, còn đặt vài cái hương to, không biết bên trong có những thứ gì.

Một vị công công thấy Hương Linh công chúa đi ra, vẻ mặt tươi cười nghênh đón, cung kính hành lễ, nói:

-“Nô tài tham kiến công chúa!”

Hương Linh công chúa liếc mắt nhìn viên công công, biết hẳn là công công bên người Từ Dạ, lập tức nở một cái nụ cười thân thiết, lấy tay nhẹ nhàng nâng hân dậy, cười nói:

-“Công công không cần đa lễ, nơi này cũng không phải Sở quốc, bổn cung bất quá cũng chỉ là một khách nhân thôi, không cần công công phải hành đại lễ?”

Viên công công thụ sủng nhược kinh nhìn Hương Linh công chúa, nói:

-“Nô tài không dám!”

Hương Linh công chúa mỉm cười, chuyển chủ đề, hỏi:

-”Không biết công công đến đây có việc gì?”

Viên công công nhìn Hương Linh công chúa, lấy lòng nói:

-”Công chúa, nô tài là phụng ngự chỉ của hoàng thượng.”

Nói xong viên công công lấy ra thánh chỉ, lớn tiếng nói:

-”Sở quốc Hương Linh công chúa tiếp chỉ!”

Hương Linh công chúa bởi vì là đệ quốc công chúa, cho nên, khi tiếp chỉ cũng không cần quỳ xuống, nàng nhẹ nhàng hạ thấp thân thể, sau đó liền đứng yên ở một bên nghe viên công công tuyên đọc thánh chỉ.

-”Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: đại hôn của trẫm cùng Hương Linh công chúa, định cử hành ở ba ngày sau, giờ lành, khâm thủ!”

Nghe viên công công đọc xong thánh chỉ, trên khuôn mặt điểm lệ của Hương Linh công chúa rốt cuộc lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nàng khẽ đảo thân thể, từ trên tay viên công công tiếp nhận thánh chỉ, dịu dàng nói:

-”Hương Linh tiếp chỉ!”

Viên công công lấy lòng đối Hương Linh công chúa nói:

-”Nô tài chúc mừng công chúa!”

Hương Linh công chúa xuất thân từ thâm cung, tự nhiên là biết ý tứ của viên công công kia, chỉ thấy nàng bất động thanh sắc hướng Mộc Nhi nháy mắt, Mộc Nhi hiểu ý, rất nhanh liền xoay người đi vào trong phòng ngủ, một lát sau, Mộc Nhi đi ra, trên tay phụng một cái hộp gỗ, giao cho Hương Linh công chúa.

Hương Linh công chúa mỉm cười, tùy tay mở hộp gỗ ra, chỉ thấy bên trong có một viên Dạ Minh Châu rất lớn, lúc này mặc dù là ban ngày, nhưng lại vẫn phát ra ánh sáng lấp lánh.

Viên công công như bị hút mắt vào viên dạ minh châu trong hộp gỗ, không khỏi lộ ra ánh mắt tham lam, hắn không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, phải biết rằng, viên Dạ Minh Châu lớn như vậy, có thể nói là thiên kim khó cầu!

Mà dạng trân quý như Dạ Minh Châu, ở trong mắt Hương Linh công chúa, cũng không đáng bao nhiêu, chỉ thấy nàng lấy tay gấp hộp gỗ lại, sau đó đem hộp gỗ giao cho viên công công, cười nói:

-”Công công cực khổ! Đây là một chút tâm ý của bản cung! Mong công công xin vui lòng nhận cho!”

Viên công công mừng rỡ, hắn tiếp nhận hộp gỗ, hân hoan nói:

-”Đa tạ ý tốt của công chúa, về sau có việc gì, công chúa cứ việc phân phó!”

Nói xong, quay đầu hướng những cung nhân phía sau quát:

-”Còn không mau đem sớ lễ hoàng thượng ban cho công chúa trình lên?”

Đội nhóm cung nhân đem sớ lễ giao cho cung nhân của Di Hương cung, viên công công mới nhìn hương linh công chúa lấy lòng nói:

-”Hết thảy, đều nói lên hoàng thượng đối công chúa là thật tâm thật ý, có thể thấy được công chúa ở hoàng thượng trong lòng có bao nhiêu trọng yếu! Về sau công chúa trở thành nương nương, không quên nô tài là tốt rồi!”

Hương linh công chúa cũng không thèm nhìn tới sớ lễ, mà hướng viên công công cười nói:

-”Công công yên tâm, ngày khác nếu là Bản cung có phúc làm hoàng hậu, tự nhiên sẽ không quên công lao của công công!”

Viên công công thấy mục đích đã đạt được, liền cười nói:

-”Nô tài còn phải trở về, hướng Thánh Thượng phục chỉ, vậy nô tài sẽ không quấy rầy công chúa nữa, nô tài xin cáo lui trước!”

Hương linh công chúa mỉm cười, dịu dàng nói:

-”Mộc nhi, ngươi trước đưa công công đi ra ngoài thôi!”

Viên công công vui vẻ đi theo Mộc nhi, ra khỏi Di Hương cung, sau đó hướng ngự thư phòng đi đến.

Hương linh công chúa nhìn bóng lưng xa xa của viên công công, khoe miệng gọi lên một chút cười lạnh, nàng liếc mắt nhìn đồng sớ lễ chồng chất trong

đại sảnh, phất tay xoay người đi vào trong phòng ngủ.

Trở lại phòng ngủ, không bao lâu, Mộc nhi đã trở lại, Hương Linh công chúa nhìn Mộc nhi liếc mắt một cái, nói:

-"Đều chuẩn bị tốt rồi chứ?"

Mộc nhi cung kính nói:

-"Hồi bẩm công chúa, hết thấy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, nô tỳ từ trong miệng cung nhân biết được, Dạ Hoàng đã phái người đem thánh chỉ đưa đến Sở quốc, tin tưởng hoàng thượng một thời gian nữa, sẽ phái người đến!"

Hương Linh công chúa cười một tiếng, tự mãn nói:

-"Phụ hoàng thương yêu nhất ta, tự nhiên là sẽ đi cùng mẫu phi!"

Nói xong, Hương Linh công chúa dừng một chút, giống như nghĩ tới cái gì, giận tái mặt, hỏi:

-"Tiện nhân ở Ly cung kia vẫn không có tin tức gì ư?"

Mộc nhi hơi hơi chần chờ một chút, cẩn thận nói:

-"Khỏi bẩm công chúa, nô tỳ vừa mới nghe nói, chánh phi nương nương lại quay về Ly cung rồi, chỉ là, con của nàng ta lại không biết tung tích."

Hương Linh công chúa hơi trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

-"Bốn cung đã phái người điều tra, nghiệt chủng kia căn bản không phải là hài tử của Dạ ca, mà là đứa nhỏ của tiện nhân kia với người khác, đứa nhỏ biến mất, chỉ sợ là trong lòng của nàng ta có quỷ!"

Nói xong, nàng đối Mộc nhi khoát tay áo, nói:

"Được rồi, người lui ra đi!"

Mộc nhi không dám ở lâu, xoay người lui xuống.

Đợi sau khi Mộc nhi lui ra, Hương Linh công chúa bỗng nhiên lấy ra một ống tiêu nhỏ, đặt ở môi nhẹ nhàng thổi, âm thanh phát ra lạnh lẽo.

Tiếng tiêu vừa dứt, cửa sổ phòng ngủ bị người ta đẩy ra, một thân ảnh rất nhanh tiến vào, người này chính là ám vệ đi theo bên người Hương Linh công chúa, chỉ thấy hần đối Hương Linh công chúa hành lễ, cung kính nói:

-"Công chúa có gì phân phó?"

Hương Linh công chúa lạnh lùng nhìn hần một cái, nói:

-"Người đi tra cho bốn cung tại sao Dạ Hoàng lại đột nhiên thay đổi chủ ý, trong chuyện này chỉ sợ có ẩn tình, đồng thời, cấp phụ hoàng viết một lá thư, mời phụ hoàng tất yếu phải tới tham dự tiệc cưới của Bốn cung!"

Ám vệ lĩnh mệnh, sau đó thân hình giống như quỷ dị, biến mất khỏi phòng ngủ!

Khóe miệng Hương Linh công chúa giương lên một chút ý cười gian trá, nhìn phương hướng ám vệ biến mất, cười lạnh một tiếng, nói:

-"Từ Dạ, ta chẳng những muốn người lập ta làm hậu, mà còn muốn người cam tâm tình nguyện yêu ta!"

Vệ Từ Thanh kích động

Edit: Muối Vove

Vệ Từ Thanh vội vàng đuổi tới ngự thư phòng, lại bị tiểu thái giám giữ cửa ngăn lại, hần còn rất hữu lễ nói:

-"Vệ thị vệ, hoàng thượng đã phân phó, lúc này tiếp bất cứ người nào! Vệ thị vệ vẫn nên quay về đi thôi!"

Vệ Từ Thanh trong lòng trầm xuống, cũng không tức giận, hần nhìn tiểu thái giám khẽ hỏi:

-"Hoàng thượng còn ở trong ngự thư phòng?"

Trong cung, có người nào không biết Vệ Từ Thanh là tâm phúc bên người hoàng thượng, tiểu thái giám cũng không dám giấu diếm, gật gật đầu, nói:

-"Hồi bẩm Vệ thị vệ, hoàng thượng chứng thật là ở trong thư phòng, ngày hôm nay sau khi lâm triều, liền quay về này nghỉ ngơi!"

Vệ Tử Thanh nội tâm nóng như lửa đốt, nhưng là, hắn cũng không có biểu lộ ra, sau một phút trầm mặc, liền đổi vị tiểu thái giám nói:

-”Ngươi vào thông báo, nói Vệ Tử Thanh có chuyện trọng yếu cần bẩm báo. . . . .”

Vệ Tử Thanh lời còn chưa nói xong, trong thư phòng đã truyền đến thanh âm lạnh lùng của Tử Dạ:

-”Vào đi!”

Nghe thấy hoàng thượng lên tiếng, tiểu thái giám tự nhiên không còn ngăn cản Vệ Tử Thanh, vội thoắt lui sang một bên, nhẹ nhàng đẩy cửa ngự thư phòng.

Vệ Tử Thanh bước vào ngự thư phòng, chỉ thấy trong ngự thư phòng sớm đã được cung nhân dọn dẹp sạch sẽ, không còn một chút dấu vết hỗn độn, mà Tử Dạ sắc mặt âm trầm, nhìn không ra hi vọng, chỉ thần nhiên tựa vào trên ghế rồng, nhìn hắn.

Vệ Tử Thanh đoán không ra tâm ý Tử Dạ, thế nhưng, cũng không lùi bước, hắn kiên trì tiến tới trước mặt Tử Dạ hành đại lễ, nói:

-”Hoàng thượng!”

Tử Dạ con ngươi đen không một gợn sóng, giống như mặt hồ yên tĩnh, khóe mắt không giấu được vẻ mệt mỏi, cả người nhìn qua, đã không còn phong độ như ngày xưa, mà toát ra một vẻ đau thương không nói nên lời.

Hắn thần nhiên liếc mắt nhìn vệ Tử Thanh, hỏi:

-”Ngươi có việc trọng yếu gì cần bẩm báo?”

Vệ Tử Thanh hơi do dự một chút, cắn chặt răng, giống như hạ quyết tâm thật lớn, hai đầu gối khẽ cong, nặng nề quỳ xuống mặt đất, cúi đầu xuống nói:

-”Thuộc hạ khẩn cầu hoàng thượng thu hồi thánh chỉ tiến hành đại hôn cùng Hương Linh công chúa!”

Tử Dạ trong mắt quét qua một tia cảm xúc phức tạp, hắn cũng không có tức giận, chỉ là lẳng lặng yên nhìn vệ Tử Thanh, thần nhiên hỏi:

-”Vì sao?”

Vệ Tử Thanh không dám ngẩng đầu, nghe được Tử Dạ hỏi hắn nguyên nhân, trong lòng khẽ động nhất thời không biết phải nói như thế nào, hắn khẩn cầu Tử Dạ thu hồi thánh chỉ, kỳ thật, chính là sợ hãi tin tức Tử Dạ cùng Hương Linh công chúa đại hôn rơi vào trong tai Diệp Lạc, khiến Diệp Lạc càng thêm thương tâm, cho nên, sau khi hắn biết Tử Dạ ban thánh chỉ, liền cấp tốc tới đây, hi vọng Tử Dạ có thể thu hồi thánh chỉ.

Thấy Vệ Tử Thanh không nói lời nào, trong mắt Tử Dạ hiện lên một tia đau đớn, lạnh giọng nói:

-”Tử Thanh, ngươi là vì nàng sao?”

Vệ Tử Thanh trong lòng cả kinh, quỳ sụp xuống đất, kích động:

“Hoàng thượng, thuộc hạ. . . . .”

Nhưng mà, Tử Dạ không đợi hắn nói xong, liền từ trên ghế rồng đứng lên, cắt ngang lời nói của hắn:

-”Tử Thanh, ngươi không cần giấu diếm nữa, tình cảm của ngươi đối với nàng, trẫm sớm đã biết, hơn nữa, ban đầu ở trên núi Thiên Hoa, ngươi cũng sớm đã nhận ra nàng, cũng đã biết nàng là ai, chỉ là, ngươi vẫn luôn giấu diếm trẫm, ngươi cho là, ngươi không nói, trẫm cái gì cũng không biết sao?”

Vệ Tử Thanh chỉ cảm thấy thân thể một trận run người, mồ hôi túa ra ướt sũng cả y phục. Hắn kinh ngạc cúi đầu, một cử động cũng không dám. Hắn vẫn cho là chính mình che giấu rất tốt, nhưng không ngờ, vẫn bị một cái liếc mắt của Tử Dạ nhìn thấu!

Ngay khi trong lòng Vệ Tử Thanh thấp thỏm bất an, không biết phải làm như thế nào, Tử Dạ lại thờ dãi một hơi, nói:

-”Được rồi, ngươi đứng lên đi!”

Vệ Tử Thanh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hoàng thượng, kiên quyết nói:

-”Thỉnh hoàng thượng thu hồi thánh chỉ!”

Tử Dạ sắc mặt trầm xuống, hắn lạnh lùng nhìn vệ Tử Thanh, qua một hồi lâu, mới cao giọng nói:

-”Trẫm ra lệnh cho ngươi, đứng lên! Nếu ngươi là vì muốn khuyên trẫm thu hồi thánh chỉ đại hôn, ngươi không cần nhiều lời! Ý trẫm đã quyết! Ngươi lui ra đi!”

Vệ Tử Thanh từ trên đất đứng lên, nhưng là hắn không có lui ra, mà chỉ nhìn Tử Dạ, khẩn thiết nói:

-”Hoàng thượng, chẳng lẽ người thật sự nhẫn tâm như vậy sao? Nếu nương nương biết, nàng làm sao chịu được?”

Sắc mặt Từ Dạ nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt âm trầm, hung hăng nhìn thẳng vệ Từ Thanh, qua một lúc lâu, lại bỗng nhiên buông lỏng, nói:

-”Từ Thanh, ngươi thực thông minh, vậy ngươi cho trẫm biết, trẫm hiện tại nên làm như thế nào?”

Vệ Từ Thanh trong lòng cả kinh, vội cúi đầu xuống, không dám đối mặt với ánh mắt của Từ Dạ, cắn chặt răng, nói:

-”Hoàng thượng, thuộc hạ cảm thấy, nương nương đột nhiên rời đi, nhất định là có nguyên nhân khác, cho nên, chỉ cần tìm được nương nương, đem tất cả hiểu lầm giải thích rõ, nương nương tự nhiên sẽ hồi cung thôi. . . . .”

Không chờ vệ Từ Thanh nói xong, Từ Dạ đột nhiên nắm một quyền trên mặt thư án, tức giận nói:

-”Đủ rồi! Vệ Từ Thanh, ngươi thật to gan! Chuyện của trẫm, khi nào thì cần ngươi quan tâm?”

Vệ Từ Thanh thân thể run lên nhè nhẹ, trên trán toát mồ hôi, hần kiên trì, nói:

-”Hoàng thượng bớt giận, thuộc hạ chẳng qua là cảm thấy, nếu như hoàng thượng thật sự yêu nương nương, sẽ không làm ra chuyện khiến nương nương thương tâm!”

Từ Dạ sắc mặt âm lạnh, con ngươi đen phát ra ánh lửa, lạnh lùng nhìn thẳng Vệ Từ Thanh, hiển nhiên nội tâm đã phần nộ đến cực điểm.

Trong một thoáng, ngự thư phòng trở nên hoàn toàn yên tĩnh, trong phòng không khí cực kỳ áp lực, làm Vệ Từ Thanh cảm thấy cơ hồ không dám thở, hần dù lá gan có lớn cỡ nào, giờ phút này mặt rỗng giận dữ, cũng khó có thể không sợ hãi.

Như thế qua một lúc lâu, Vệ Từ Thanh thở cũng không dám thở, mà Từ Dạ lại bỗng nhiên khẽ thở dài một hơi, nói:

-”Từ Thanh, lấy thông minh tài trí như ngươi, chẳng lẽ còn không biết trẫm làm như vậy vì cái gì sao? Ngươi luôn luôn bình tĩnh, vì sao giờ phút này lại xúc động như thế?”

Nghe xong lời nói của Từ Dạ. . . , Vệ Từ Thanh trong lòng hơi động một chút, hần nhanh chóng ngẩng đầu, hai mắt tản mát ra một tia hào quang, nói:

-”Hoàng thượng, chẳng lẽ. . . . .”

Từ Dạ khoé mắt hiện lên một tia quang mang không dễ nhận thấy, khẽ gật đầu, nói:

-”Ngươi biết là được rồi, tốt lắm, ngươi trước lui ra thôi.”

//Nhưng mà ta không biết à nha, ai thông minh như Thanh ca, phiền giải thích cho ta nghe với//

Nói xong, tím mị đem dừng một chút, lại nói:

-”Đêm nay, bồi trẫm đến Ly cung!”

Vệ Từ Thanh đột nhiên cảm giác được trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, tuân lệnh, sau đó lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Yến Đào bi thương 1

Edit: Muối Vove

Ly cung.

Tuy rằng toàn bộ trong phòng ngủ đều đèn đuốc sáng trưng, nhưng là, Yến đào vẫn cảm thấy chung quanh một mảnh lạnh lẽo, một cỗ lãnh khí, bao quanh nàng, làm thân thể nàng nhịn không được có chút run run.

Nàng vốn tưởng rằng, hết thảy có thể giấu diếm được Từ Dạ, thành công thay thế Diệp Lạc ở bên cạnh Từ Dạ hưởng hết vinh hoa phú quý, thế nhưng, nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, sau khi nàng hồi cung không lâu, đã bị Từ Dạ giam lỏng ở một gian hẻo lánh trong thiên điện.

Bị giam trong thiên điện, nàng mất đi hết thấy, cơ hồ gần như tuyệt vọng. Du Hàn hạ độc được ở trong cơ thể nàng, làm thân thể nàng một ngày không bằng một ngày, hơn nữa, còn mất đi gần như toàn bộ võ công.

Đã không có võ công, lại bị giam ở thiên điện, chỉ có một con đường chết.

Thời điểm bị giam ở thiên điện, nàng chỉ biết, Từ Dạ đã biết thân phận của mình, trong lòng nàng vẫn nghi hoặc, nàng rốt cuộc là ở nơi nào lộ liễu, sau này, nàng từ trong miệng một vị cung nhân vô tình biết được, Diệp Lạc đã trở về cung, hơn nữa, còn mang theo đứa nhỏ.

Nàng thế này mới tuyệt vọng biết mình rốt cuộc sai ở nơi nào, thời điểm Diệp Lạc rời khỏi hoàng cung, sớm đã mang thai, mà nàng nhất thời đại không chú ý, cho nên mới bị hấn phát hiện thân phận, Từ Dạ phỏng chừng sớm đã biết nàng giả dối, cho nên mới đem nàng nhốt vào trong thiên điện.

Bất quá, nàng vẫn cảm thấy kỳ quái, vì sao Từ Dạ lại không giết nàng? Lấy tính cách của hắn, phát hiện ra nàng không phải là Diệp Lạc, hẳn đã giận dữ giết nàng mới phải, tại sao vẫn đem nàng giam lỏng?

Nhưng là, nàng vốn không có thời gian suy nghĩ những thứ này, bởi vì, độc được Du Hàn hạ vào trong cơ thể nàng đã bắt đầu có dấu hiệu phát tác, mỗi ngày, mỗi đêm, dưới sự giày vò của kỳ độc, nàng đau đến không ngủ được, đau đến tra tấn, làm nàng không còn tâm tư có suy nghĩ gì khác, nàng thậm chí nghĩ Du Hàn có thể sớm một chút xuất hiện, giải kỳ độc trên người nàng.

Thế nhưng, nàng bị ai phát hiện, nàng suốt ngày sinh hoạt dưới con mắt giám thị của người khác, nàng căn bản cũng không có cơ hội hướng Du Hàn phát đi tin tức, nàng chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi trong vô vọng.

Ngay tại thời điểm nàng tuyệt vọng, năm ngoài dự kiến có một chuyện đã xảy ra, nàng lại gặp được Vệ Từ Thanh, hắn đem nàng mang về nơi Diệp Lạc đã từng – Ly cung, cũng cảnh cáo nàng tiếp tục lấy thân phận Diệp Lạc, sống ở đây.

Nàng tuy rằng không biết dụng ý của Vệ Từ Thanh, nhưng là, Từ Dạ hiện tại đã là cọng cỏ cứu mạng duy nhất của nàng, nếu nàng không bắt lấy, như vậy, nàng rất nhanh sẽ bị độc chết.

Cho nên, nàng đáp ứng Vệ Từ Thanh, nàng phải rời khỏi nơi ẩm ướt cũ nát kia, nàng phải đến Ly cung, cho dù nàng không thể thay thế vị trí của Diệp Lạc ở trong tim Từ Dạ, nhưng là, nàng vẫn có một cơ hội để sống.

Hơn nữa, quan trọng hơn là, ở trong cung, nàng là nương nương thân phận tôn quý, không phải người không ra người ma không ra ma bị giam lỏng ở thiên điện, cho nên, nàng có đủ thời gian, hướng Du Hàn báo tin, tìm cơ hội lấy được thuốc giải.

Ngày trước, người trong lòng nàng yêu nhất là Ứng Vương Từ Ảnh, vì hắn, nàng thậm chí có thể liều lĩnh, mà bây giờ, nàng lại rốt cục hiểu được, nguyên lai, nàng yêu chính là chính nàng, nàng không muốn chết, hiện tại, cho dù nàng mất đi hết thấy, mất đi Từ Ảnh, tất cả cũng không còn ý nghĩa nữa rồi, nàng chỉ hy vọng chính mình không phải chết, nàng không muốn chết, thật sự không muốn chết!

//Đến bây giờ mới hiểu ra, không biết đã quá muộn cho Yến Đào không nữa//

Trải qua trong khoảng thời gian bị độc phát tra tấn, nàng đã bị hành hạ đến cả người gần như tiều tụy, sớm đã không còn mỹ mạo như ngày xưa nữa, nhưng là, thời điểm nàng dịch dung thành Diệp Lạc, lại vẫn có vài phần tư sắc, bởi vì dung mạo Diệp Lạc khuynh quốc khuynh thành mặt, thật sự là làm người ta kinh diễm.

Nàng dịch dung thành Diệp Lạc, mỗi khi nàng soi chính mình trong gương, trong lòng không khỏi nổi lên ghen tị, nàng ghen tị mỹ mạo của nàng ta, lại ghen tị nàng ta có thể dễ dàng có được đến hết thấy! Mà nàng, mặc kệ có bao nhiêu cố gắng, trả giá bao nhiêu, đến cuối cùng, lại vẫn chuốc lấy thất bại. Giống như tình yêu của nàng đối với Từ Ảnh, hết thấy đều giống như hoa trong nước, trắng trong kính mà thôi.

Đề đến khi mất hết mọi thứ! Nàng hối hận, nàng không nên trở lại Thủy Vân cung, không nên hướng Diệp Lạc báo thù, nếu nàng không quay về, tuy rằng sẽ hai bàn tay trắng, lưu lạc giang hồ, nhưng là, nàng lại tiêu điều tự tại, không phải thân trúng kịch độc, lại trở thành quân cờ của Du Hàn.

Nhưng là, nàng hiện tại hối hận đã quá muộn, nàng đã bị Du Hàn ép uống kịch độc, sinh mệnh đã sớm như ngọn đèn, Du Hàn có thể cho nàng giải được hay không? Lấy tính cách của Du Hàn, nàng là người đã mất đi giá trị lợi dụng, hắn còn để ý đến sinh tử của nàng sao?

Một giọt nước mắt trong suốt, chậm rãi chảy xuống hai gò má xương xẩu của nàng, nàng luôn luôn thông minh, lòng dạ thâm trầm, hiện tại đã mất đi nhuệ khí, con người thông minh giả dối Yến Đào đã không còn tồn tại, hiện tại Yến Đào, chỉ là một thân suy yếu, tham sống sợ chết, nàng thậm chí ngay cả một cung nữ bình thường cũng không bằng!

Lúc trước, ở Thủy Vân cung, nàng được người người tôn kính, tuy rằng địa vị ở dưới Du Hàn, nhưng là, vẫn luôn được lão cung chủ thương yêu trọng dụng, hơn nữa, là hộ pháp Thủy Vân cung, sau này, nàng tuy rằng tiến cung trở thành mật thám của Thủy Vân cung, dù vậy, được người của Thủy Vân cung cùng lão hoàng thượng che giấu, nàng ở trong cung như cá gặp nước, địa vị cao hơn rất nhiều so với các cung nhân khác.

Mà hết thấy này, tại thời điểm nàng gặp ứng Vương đều thay đổi, khi nàng lần đầu tiên, ở ngự hoa viên, nhìn thấy nụ cười của hắn, lòng của nàng, sớm đã rơi vào địa ngục, rốt cuộc không về được!

Nàng bắt đầu ghen tị hấn đối với Diệp Lạc si tình, khi Ly cung bốc cháy, nhìn thấy hắn vì Diệp Lạc mà thương tâm, nội tâm của nàng ở chỗ sâu bên trong lại âm thầm cao hứng, nàng thậm chí còn khẩn cầu, Diệp Lạc vĩnh viễn không trở lại hoàng cung, như vậy, nàng còn có cơ hội có được tình yêu của hắn, thế nhưng, nàng thất vọng rồi, Diệp Lạc hồi cung, thậm chí, còn gặp lại hắn!

Edit: Muối Vove

Đây hết thầy, làm lý trí nàng nhất thời bị lòng ghen ghét che mắt, nàng liêu lĩnh phản bội Diệp Lạc, phản bội Thủy Vân cung, nàng trầm nghĩ, cùng hấn song túc song phi, thoát ly khỏi nơi này, quên đi Diệp Lạc, bởi vì, nàng muốn độc chiếm hấn!

Thế nhưng, tất cả lại không thuận lợi như những gì nàng ảo tưởng, hấn rất nhanh liền phát hiện ra nàng, cũng tàn nhẫn vứt bỏ nàng, thực sự là một sự đá kích rất lớn, tâm hồn của bởi vì quá ghen ghét cùng không cam lòng, mà trở nên vận vẹo, trở nên âm tàn .

Nàng đem toàn bộ, tính hết trên người Diệp Lạc, bởi vì, nếu không phải Diệp Lạc, nàng như thế nào có thể bị người nàng yêu nhất vô tình vứt bỏ như thế? Cho nên, nàng lựa chọn trở về Thủy Vân cung, nàng muốn giết Diệp Lạc!

Chi tiếc là quyết định này, chính là cái sai nhất trong đời nàng, nàng trở về Thủy Vân cung, lại chuốc lấy những chuỗi ngày đau khổ, nàng biết vậy đã chẳng làm, hấn chính mình lấy oán trả ơn, lão cung chủ đối với nàng ân trọng như núi, nàng lại muốn giết nữ nhi duy nhất của bà, chẳng lẽ, đây là báo ứng của nàng sao?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Yến Đào không khỏi lộ ra một nụ cười thê lương, nàng kinh ngạc nhìn ánh nến yên lặng cháy trên một cái đế tinh xảo, trong lòng hồi hận không thôi, nàng lang tâm cầu phước như thế, lão cung chủ trên trời có linh thiêng, cũng sẽ không tha thứ nàng? Nếu như nàng thật sự bị độc đến chết, xuống dưới cửu tuyền, nàng còn mặt mũi nào gặp lão cung chủ?

Mà hấn, Ứng Vương, nam nhân tuần mỹ tựa thiên tiên, hiện tại đang ở nơi nào? Có hay không đang ở bên cạnh Diệp Lạc, nhu tình tràn ngập? Hấn có biết, trong hoàng cung, có một nữ nhân yêu hấn sâu sắc, sắp chết đi không?

Nếu hấn biết nàng chết, hấn có thể hay không vì nàng mà thương tâm khổ sở? Hấn sẽ không vì nàng khổ sở, chỉ sợ, hiện tại hấn sớm đã quên nàng rồi!

Nước mắt, giống như hạt châu đứt tuyến, từng giọt từng giọt chảy dài trên gương mặt xanh xao của Yến Đào, nàng không cam lòng, thật sự không cam lòng, nàng không nghĩ cứ như thế chết đi, trong nội tâm nàng hồi hận chính mình ghen tị với Diệp Lạc, điên cuồng gặm nát lương tâm nàng, hành hạ đến nàng hàng đêm không thể an bình!

Nàng muốn thay đổi hết thầy, nhưng là, nàng lại bất lực, nàng muốn được Ứng Vương yêu, thay thế vị trí Diệp Lạc trong lòng Ứng Vương, lại vĩnh viễn cũng không bao giờ làm được! Nàng ghen ghét Diệp Lạc, lại cảm thấy thẹn với lão cung chủ, đẩy hết thầy, hết thầy, đều làm nàng lâm vào mâu thuẫn.

Một hồi tiếng bước chân truyền đến, làm thức tỉnh Yến Đào đang lâm vào trầm tư, nàng cực kỳ nhanh lau đi nước mắt trên mặt, lẳng lặng yên nhìn cửa phòng ngủ đang đóng chặt.

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Từ Dạ một thân long bào bước vào.

Nhìn thấy Từ Dạ, tâm Yến Đào chấn động, thân thể nàng không tự chủ được run rẩy, từ trên ghế đứng lên, đối Từ Dạ nhẹ nhàng hành lễ, run giọng nói:

-"Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng. . . . ."

Từ Dạ mặt không thay đổi nhìn thoáng qua người có dung mạo y hệt Diệp Lạc, trong mắt hiện lên một tia đau đớn, nhưng là, tia đau đớn chỉ lướt qua, rất nhanh, đôi môi mỏng như băng nhếch lên một ý cười trào phúng, lạnh lùng thốt:

-"Nô tỳ? Ngươi không phải hấn nên tự xưng là Lạc nhi sao? Bộ dáng này, chẳng phải chính là Lạc nhi sao?"

Tìm Yến Đào thất lại, lấy thông minh của nàng, như thế nào lại nghe không ra Từ Dạ đang mỉa mai nàng? Thế nhưng, những lời hấn nói đều là thật, làm nàng không thể nào phản bác, nàng lúc trước cố ý trà trộn vào cung, vì giả mạo Diệp Lạc, nên tự xem mình là Diệp Lạc xưng hô trước mặt hấn!

Nếu là Yến Đào trong quá khứ, bị ta chế nhạo như thế, nhất định trong lòng sẽ nảy sinh oán hận cùng không cam lòng, nhưng là, nàng bây giờ, sớm đã mất đi nhuệ khí lúc trước, nàng hiện tại tham sống sợ chết, mà Từ Dạ lại là cọng cỏ cứu mạng duy nhất của nàng, cho nên, nàng hai chân nàng mềm nhũn, nặng nề quỳ xuống mặt đất, run giọng nói:

-"Nô tỳ có tội, xin hoàng thượng thứ tội. . . . ."

Từ Dạ nhìn Yến Đào quỳ trên mặt đất cả người phát run, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, nữ nhân yếu đuối vô sỉ này, dịch dung thành bộ dáng Diệp Lạc, làm trong lòng hấn thật không thoải mái, nhưng là, vì không muốn ảnh hưởng đến đại cục, hấn không thể không làm như vậy!

Từ Dạ nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Yến Đào, trong lòng không khỏi nghĩ đến biểu tình lạnh nhạt của Diệp Lạc, cùng một khuôn mặt, lại có thể bất đồng như vậy, trên thế gian này, nữ tử đối mặt với cái chết vẫn mặt không đổi sắc, trừ bỏ nàng, còn có ai nữa đây?

Ban đầu ở núi Thiên Hoa, nàng vì cứu hấn, không chút do dự cùng hấn nhảy xuống vách núi đen, khiến người ta châm chọc là, Diệp Linh – người luôn miệng nói thương hấn lại dùng hấn để chắn trước lưỡi dao của địch nhân, nữ nhân trước mắt này cảm giác cũng như vậy. Nàng lúc trước luôn miệng nói nàng yêu Từ Ảnh, nhưng bây giờ hèn mọn quỳ trước mặt hấn, chỉ bởi vì thân phận bị bại lộ, tham sống sợ chết!

//Xem Dạ ca đánh giá kia, làm gì có ai không tham sống sợ chết, cũng không thể vì thế mà coi thường người khác được//

Nếu đôi là nàng, nàng chỉ sợ vĩnh viễn đứng thẳng, quặt cường ngẩng đầu nhìn hắn, không tiếng động mà chỉ trích hắn, giống như thời điểm lúc trước hiểu lầm nàng, nàng chưa bao giờ hướng hắn giải thích, cũng như lúc này, nàng tuyệt tình rời đi, không có để cho hắn một cơ hội giải thích!

Nghĩ đến đây, Từ Dạ chỉ cảm thấy trong lòng ảm ảm đau, hắn hít thật sâu một hơi, cường chế đau đớn trong lòng, lạnh lùng đối Yến Đào nói:

-“Yến Đào, ngươi cũng biết, ngươi đã phạm vào tội khi quân?”

Yến Đào thân thể gầy yếu, nằm ở trên mặt đất, mặt xám như tro, thanh âm run rẩy nói:

-“Hoàng thượng tha mạng, nô tỳ biết sai rồi, thỉnh hoàng thượng tha mạng. . . . .”

Từ Dạ lạnh lùng cười, ngữ khí không chút tình cảm nói:

-“Được rồi, nếu trẫm muốn giết ngươi, thì sớm đã ra tay rồi, làm gì chờ tới bây giờ? Ngươi bây giờ cũng không cần lo lắng, bởi vì trẫm sẽ không giết ngươi, tự nhiên là có có nguyên nhân, ngươi chỉ cần, tiếp tục diễn vở kịch này, trẫm tự nhiên sẽ tha cho ngươi một mạng!”

Nói tới đây, Từ Dạ dừng một chút, sắc mặt từ từ trầm xuống, lạnh giọng quát:

-“Nếu như ngươi khinh suất để người ta phát hiện ra thân phận, như vậy, trẫm sẽ không do dự giết ngươi!”

Yến Đào bị ngữ khí lạnh như băng của Từ Dạ dọa sợ đến phát run, nàng quỳ trên đất, ngay cả một cử động cũng không dám, run giọng nói:

-“Nô tỳ nhất định không phụ sự giao phó của hoàng thượng!”

Khóe miệng Từ Dạ nhếch lên một nụ cười không chút độ ấm, ánh mắt hắn lạnh như băng, dừng lại ở trên người Yến Đào, qua một hồi lâu, mới lạnh lùng xoay người, nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Tâm sự của Mộc nhi

Ngự hoa viên, bên một hòn núi giả vắng vẻ.

Mộc nhi che gương mặt sưng đỏ, cổ nén tiếng khóc, tiếng khóc bị nàng ép tới cực thấp, thê lương, thanh âm vì thế lại càng thêm ai oán.

Hương Linh công chúa hi vọng vô thường, âm tàn bạo ngược, tâm ngoan thủ lạt, mà nàng, là từ nhỏ đi theo Hương Linh công chúa cùng nhau lớn lên, đối với tính cách của nàng ta, nàng rõ như lòng bàn tay, cho nên, cũng chính bởi vì phần hiểu biết này, mà nàng mới có thể sống đến hôm nay!

Nhưng là, cứ cho là nàng thật cẩn thận, tận tâm tận lực hầu hạ bên người công chúa, tại sao vẫn chạy không thoát những hoài nghi tra tấn? Hương Linh công chúa chỉ cần có một chút không hài lòng, sẽ lấy nàng làm nơi trút giận, việc sáng nay cũng thường xuyên xảy ra.

Nàng có nhiều lần, không thể chịu được, muốn tìm cách chạy trốn, nhưng là, nàng chỉ là một con bé mồ côi không quyền không thế, có đủ năng lực chạy trốn tới nơi nào đây? Nàng từng không chỉ một lần, nhìn thấy những cung nhân hầu hạ Hương Linh công chúa chạy trốn, sau khi bị bắt trở về, bị dùng hình tra tấn, máu thịt lẫn lộn, làm nàng nhận không được phát nộ, mà Hương Linh công chúa lại hưng phấn điên cuồng cười to.

Cho nên, không có thập phần nắm chắc, nàng là tuyệt đối không thể tùy tiện chạy trốn, bởi vì lúc này, nàng rất khó có thể chạy thoát khỏi bàn tay của công chúa, cuối cùng kết cục sợ rằng cũng không thoát khỏi cái chết!

Nàng vẫn tự nói với mình, phải chờ đợi cơ hội, thế nhưng, chuyện xảy ra hôm nay, làm nàng thật sự chờ không nổi nữa, nàng vốn tưởng rằng, Hương Linh công chúa rốt cục đạt được thứ mình mong muốn, chuẩn bị cùng Từ Dạ đại hôn, mà tâm tình có thể tốt hơn một chút, không khó xử hạ nhân các nàng, thực tế chứng minh nàng lại sai lầm rồi, bất kể như thế nào, Hương Linh công chúa vĩnh viễn là một con người tàn bạo.

Hôm nay thời điểm bởi Hương Linh công chúa dùng bữa, một vị cung nữ không cẩn thận, làm bắn tung tóe nước canh lên y phục công chúa, kết quả, trực tiếp bị Hương Linh công chúa gọi người ném đi, đòn hiểm chí tử!

Chứng kiến hành động của Hương Linh công chúa, nàng vốn đã muốn chết lặng, nhưng là, cung nữ kia không phải người khác, mà là tỷ muội tốt nhất của nàng ở Sở quốc, lại cùng nàng lớn lên, nàng từng vô số lần cứu tỷ ấy, giáo nàng làm cách nào để sinh tồn ở trong cung, mà nàng không có thân nhân, nàng vẫn luôn xem tỷ ấy là chị ruột của nàng, mà nay, tỷ ấy bị Hương Linh công chúa đánh đến thừa sống thiếu chết, nàng lại nghĩ không ra biện pháp đi cứu nàng, nàng chính là vì tỷ ấy nói giúp một câu, đã bị Hương Linh công chúa nặng nề giáng cho một cái tát, cũng bị phạt quỳ trên mặt đất, liền mấy canh giờ.

Khi nàng biết được, cung nữ thân như tỷ muội của nàng bị bức chết, nàng ở trước mặt Hương Linh công chúa, không dám rơi một giọt nước mắt, mãi cho đến khi Hương Linh công chúa trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, nàng mới lén lút chạy đến nơi hẻo lánh này khóc không thành tiếng.

Vô tận khuất nhục, kèm theo nàng kia đại khóa khóa nước mắt chiều nghiêng xuống, nàng chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ bi thương, nhiều năm khuất nhục, làm trong lòng nàng càng chất chồng thêm cừ hận, có đôi khi, nàng thật sự muốn tự tay giết chết Hương Linh công chúa, vì những cái chết oan của nhóm cung nhân báo thù!

Nhưng là, nàng cái gì cũng không dám làm, nàng hận chính mình yếu đuối, hận chính mình vô dụng, trừ bỏ ở nơi này khóc rống, còn lại cái gì cũng không thể làm.

Mộc nhi đang đắm chìm trong bi thương, nên không có phát hiện, một đạo thân ảnh cao lớn đang dần dần đến gần nàng.

Một bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng vỗ vào trên vai Mộc nhi, nhảy mắt làm Mộc nhi thức tỉnh, nàng hoảng sợ xoay người, rõ ràng thấy một nam nhân thân hình cao lớn, đang đứng ở sau lưng nàng, về mặt nghỉ ngơi nhìn nàng.

Mộc nhi cả kinh vội lui về phía sau từng bước, nàng bất chấp lau đi nước mắt trên mặt, đề phòng nhìn nam nhân xa lạ này, run giọng hỏi:

-"Ngươi. . . . . Ngươi là ai. . . . .?"

Đối mặt với biểu tình hoảng sợ của Mộc nhi, nam nhân trước mặt chỉ mỉm cười, hần bỗng nhiên vươn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Mộc nhi, ôn hòa nói:

-"Cô nương, xem phục sức của ngươi, ngươi hẳn không phải là người Tây Lương quốc? Nếu ta đoán không sai, ngươi hẳn là nha hoàn bên người Hương Linh công chúa, chỉ là, tại sao lại ở chỗ này thương tâm khóc? Có phải hay không gặp phải chuyện gì thương tâm khổ sở rồi?"

Bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng lướt trên mặt làm Mộc nhi nhìn không được phát run, nàng ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt biểu tình ôn nhu, ở sâu trong nội tâm nàng bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác phức tạp, giống như đắng cũng giống như ngọt, làm nàng nhảy mắt đỏ bừng mắt, chân tay luống cuống.

Nam nhân xa lạ thấy nàng thật lâu không nói, không khỏi hỏi lại:

-"Cô nương?"

Mộc nhi rất nhanh phục hồi tinh thần lại, nàng có điểm thẹn thùng đánh giá người này, thế này mới phát hiện hần mặc y phục của thị vệ trong cung, hiển nhiên là một thị vệ.

Phát hiện ra thân phận của người này, làm Mộc nhi không khỏi thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nàng cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói:

-"Cám ơn thị vệ đại ca đã quan tâm, nô tỳ chỉ là bởi vì rời xa thân nhân, có điểm nhớ nhà, cho nên mới nhất thời không khống chế được, kính động thị vệ đại ca, thật sự là thực xin lỗi."

Vị nam tử xa lạ ngạc nhiên nhìn Mộc nhi, qua một hồi lâu, mới cười nói:

-"Nguyên lai cô nương nhớ nhà! Tại hạ còn tưởng rằng cô nương có chuyện gì thương tâm đâu! Nếu cô nương không có việc gì, như vậy, ta liền đi trước!"

Nói xong, hần liền muốn xoay người rời đi.

Mộc nhi thấy hần phải rời khỏi, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ mất mát, nàng theo bản năng vươn tay, muốn giữ chặt gấu áo của hần, nhưng là, đưa ra một nửa, lại thu tay trở về, gấp giọng nói:

-"Thị vệ đại ca. . . . ."

giận chó đánh mèo

Edit: Muối Vove

Di Hương cung,

Hương Linh công chúa tựa vào trên giường, đôi mi thanh tú chau lên, về mặt không vui nhìn Mộc nhi vừa mới đi vào, lạnh lùng thốt:

-"Ngươi đã đi đâu?"

Mộc nhi cúi đầu che giấu hận ý trong mắt, ngữ khí cực kỳ cung kính nói:

-"Khởi bẩm công chúa, nô tỳ đến phòng ăn một chuyến, phân phó họ chuẩn bị một phần điểm tâm cho công chúa."

Hương Linh công chúa nghe xong lời này, sắc mặt dần thả lỏng, thản nhiên nói:

-”Được rồi, mau tới đây giúp ta rửa mặt chải đầu, ngày mai phụ hoàng sẽ đến, nói không chừng lát nữa Dạ ca sẽ đến đâu!”

Mộc nhi nhu hòa bên cạnh Hương Linh công chúa, bởi nàng ta thay quần áo, chỉ là tâm hồn thiếu nữ, đã sớm bay đến bên nam nhân tuần mỹ kia rồi, trong đầu hiện lên nụ cười ấm áp ôn hòa của hắn, đáy lòng nàng mơ hồ dâng lên một tia ngọt ngào.

Hương Linh công chúa nhìn đến ý cười trên khóe miệng Mộc nhi, không khỏi không vui hỏi:

-”Ngươi cười cái gì?”

Mộc nhi trong lòng cả kinh, rất nhanh thu hồi thần trí, cẩn thận hầu hạ Hương Linh công chúa thay quần áo, nàng ngẩng đầu lên, ra vẻ vui vẻ vạ phần, đối Hương Linh công chúa nói:

-”Nô tỳ là vì công chúa mà cao hứng nha, công chúa lập tức sẽ cùng Dạ Hoàng đại hôn, chẳng lẽ công chúa mất hứng sao?”

Nghe xong những lời này của Mộc nhi, Hương Linh công chúa lúc này mới lộ ra tươi cười, nàng nhẹ nhàng vỗ một cái trên tay Mộc nhi, sáng giọng:

-”Khá khen cho tiểu tỳ nhà ngươi miệng lưỡi trơn tru, ngươi là muốn dỗ bôn cung vui vẻ sao?”

Nàng mặc dù ở trên miệng trách cứ Mộc nhi, bất đồng trên khuôn mặt xinh đẹp lại có vẻ tự mãn.

Mộc nhi nghe vậy, cười hi hi nói:

-”Nô tỳ nói vốn chính là sự thật, Dạ Hoàng bộ dạng tuần mỹ vô cùng, cùng công chúa xinh đẹp, đúng là một đôi trời sinh!”

Lời hay muốn nghe, Hương Linh công chúa cũng không ngoại lệ, xem nàng cười tươi như hoa, thần sắc cực kỳ kiều ngạo, nhìn về phía Mộc nhi ánh mắt cũng cùng ôn hòa hơn rất nhiều.

Người không hiểu chuyện, nếu thấy một màn như vậy, nhất định sẽ vì hai chủ tớ nàng mà cảm thấy hâm mộ, nhưng là, có ai biết, sau lưng sự thân mật đó, cũng chỉ là người chết ta sinh cừu hận?

Nhìn Hương Linh công chúa nét mặt tươi cười, có ai nghĩ đến, thiếu nữ dung nhan xinh đẹp như hoa thoát nhìn yếu đuối kia, lại là một người tâm ngoan thủ lạt, tâm địa rắn rết, giết người không chớp mắt?

Cho rằng thỏa đáng, Hương Linh công chúa hài lòng nhìn chính mình trong gương đồng, bóng hình xinh đẹp, khóe miệng cong lên một nụ cười vừa lòng, sau đó đứng lên, đang muốn đối Mộc nhi phân phó cái gì, bỗng nhiên, phòng ngủ cửa bị đẩy ra, một vị cung nữ đi vào, đối Hương Linh công chúa hành lễ, nói:

-”Công chúa, vừa rồi Dạ Hoàng phái người đến truyền lời, nói là công chúa sớm một chút nghỉ tạm, ngày mai đi nghênh đón hoàng thượng, hôm nay, Dạ Hoàng sẽ không quấy rầy công chúa nghỉ ngơi!”

Vị cung nữ nói xong, có điểm e ngại nhìn Hương Linh công chúa liếc mắt một cái, thân thể có chút run run đứng tại chỗ, đợi Hương Linh công chúa đáp lời.

Hương Linh công chúa nghe xong, khóe miệng tươi cười, rất nhanh liền trầm xuống, nàng cắn môi, trong mắt hiện lên một tia hận ý, lạnh lùng đối vị kia cung nữ hỏi:

-”Dạ Hoàng bây giờ đang ở nơi nào?”

Vị cung nữ cũng đi theo bên người Hương Linh đã lâu, đối với thủ đoạn của công chúa, tự nhiên là nhất thanh nhị sở, nàng nghe Hương Linh công chúa hỏi, cũng không dám có nửa Khờ bầm công chúa, nghe vị công công truyền lời nói, bởi vì Ly cung chánh phi nương nương thân mình không khỏe, cho nên Dạ Hoàng đến Ly cung rồi!”

Hương Linh công chúa nghe vậy, sắc mặt lại âm trầm, nàng lạnh lùng đối vị kia cung nữ khoát tay áo, ý bảo nàng ta lui ra ngoài.

Vị kia cung nữ thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy như được đại xá, nửa khắc cũng không dám lưu lại vội hành lễ lui đi ra ngoài.

Mộc nhi trong lòng chợt kêu không tốt, ngay tại thời điểm nàng không biết làm sao, hương linh công chúa đã mạnh tay đẩy ngang nàng xuống đất, sau đó dương tay hung hăng đánh nàng một bạt tai, tức giận quát:

-”Ngươi tiện tỳ này! Ngươi vừa mới cười nhạo Bôn cung sao?”

Mộc nhi chỉ cảm thấy trên mặt một trận đau đớn, một dòng máu tươi từ trong miệng nàng chậm rãi tràn ra, nàng không dám vuốt ve cái má bỏng rát, đem amụ tươi trong miệng nuốt xuống, quỳ sụp xuống đất, run giọng nói:

-”Công chúa hiểu rõ, nô tỳ ngay cả có mười lá gan, cũng không dám cười nhạo người mà!”

Hương Linh công chúa không vì thế mà thay đổi, nàng cười lạnh một tiếng, lấy tay túm lấy tóc Mộc nhi tóc, ép nàng ngẩng đầu, lạnh giọng nói:

-”Không dám? Hừ, ngươi ở ngoài mặt nói không dám, kỳ thật, nội tâm ngươi chẳng phải hận thấu Bồn cung sao? Trong lòng ngươi nhất định là cười nhạo Bồn cung, ngay cả tiện nhân xuất thân đệ tiện cũng không bằng, đại hôn của Dạ hoàng và bồn cung sắp tới, chỉ bởi vì tiện nhân kia thân thể không khỏe mà ném bồn cung sang một bên, không hỏi không nghe thấy, trong lòng ngươi nhất định đang âm thầm cao hứng, đúng không?”

Mộc nhi hai tay gắt gao siết chặt, trong mắt hận ý càng sâu, nàng nằm ở trên mặt đất, ngữ khí lại giống như đang sợ hãi vô cùng, run giọng nói:

-”Công chúa, nô tỳ theo người lâu như vậy, vẫn luôn đối với người trung thành và tận tâm, tuyệt đối không có nửa điểm tư tâm! Thịnh công chúa mình xét!”

Hương linh công chúa bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, phút chốc buông tóc Mộc nhi, thanh âm lạnh lùng nói:

-”Trung thành và tận tâm? Ngươi trước kia, có lẽ đối với Bồn cung trung thành và tận tâm, nhưng là, Bồn cung ngày hôm nay xử tử con tiện tỳ không vừa mắt kia, chỉ sợ, ngươi một vốn một lời cung, hiện tại trong lòng chỉ có hận thù?”

Nói tới đây, Hương Linh công chúa dừng một chút, bỗng nhiên lạnh lùng nói:

-”Ngươi đừng nghĩ rằng Bồn cung không biết, ngươi vẫn muốn cứu tiện tỳ kia! Hừ, ngươi có biết vì sao Bồn cung muốn giết nàng ta không? Đó là bởi vì ngươi và nàng tình cảm vô cùng tốt, cho nên, Bồn cung mới giết nàng. Bồn cung tuyệt đối không cho phép người bên cạnh bồn cung lên lút có giao tình, mà các ngươi, lại phạm vào điều tối kỵ của Bồn cung, cho nên, hai người các ngươi, chỉ có thể sống một người, nếu nàng không chết, người chết sẽ là ngươi! Bồn cung không giết ngươi, chẳng qua là bởi vì, trong các cung nhân đi theo bồn cung, khéo sao chỉ có một mình ngươi có một chút thông minh! Nếu không phải vì lý do này, Bồn cung đã sớm lấy mạng của ngươi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Chuyển biến tâm tư

Edit: Muối Vove

Mộc nhi chỉ cảm thấy trong lòng rét run, nguyên lai, bởi vì là tỳ tỳ của nàng, hoàn toàn là bởi vì nàng, buồn cười nhất là lúc nàng tổn biết bao tâm tư tìm cách cứu tỳ ấy, hiện tại nàng rốt cục hiểu được, vì sao nàng vừa mới mở miệng cầu tình, Hương Linh công chúa liền giáng cho nàng một cái bạt tai!

Nhìn khuôn mặt dữ tợn của Hương Linh công chúa, còn có đôi môi đỏ mọng đang bị nàng ta cắn nát, câu nói kế tiếp, nàng một câu cũng nghe không lọt, nàng chỉ cảm thấy lòng của nàng, dần dần chìm xuống, một cổ rét lạnh, gắt gao bao lấy nàng, làm thân thể nàng nhịn không được mà run run.

Là nàng hại chết tỳ muội thân nhất của mình, là nàng! Xem ra huyết nhục mơ hồ, không ngừng xoay quanh đầu Mộc nhi, nàng nháy mắt cơ hồ đau đến quên mất hô hấp.

Không biết qua bao lâu, Mộc nhi chỉ biết là, nàng bị hành hạ nhiều canh giờ, mới được Hương Linh công chúa đuổi ra khỏi phòng ngủ, trên người nàng vết thương chằng chịt, nhưng là, nàng lại giống như bất giác quên đi đau đớn trên thân thể, sớm đã chết lặng, chính là tâm của nàng, vẫn đang không ngừng chảy máu, chuyện này, nàng làm thế nào có thể chịu được.

Nàng chưa trở về phòng ngủ của mình, mà là mờ mịt, đi ra Di Hương cung, bước chân không khống chế đi đến ngự hoa viên, đêm về, có chút rét lạnh, tấp vào những vết thương chằng chịt trên thân thể nàng, vết thương đau rát, thế nhưng, nàng lại giống như một con búp bê không có linh hồn, vẫn đi không ngừng.

Rốt cục, nàng lao đảo đi đến bên hòn núi giả, nơi đó tối đen như mực, trừ bỏ ngẫu nhiên truyền đến, một hai tiếng côn trùng kêu vang, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Mộc nhi giống như một linh hồn phiêu linh, ngẩn ngơ đứng ở nơi đó, nhớ tới những kỷ niệm bên người tỳ muội thân thuộc, trong lòng không khỏi bi thương, nàng rốt cuộc nhịn không được, òa khóc nức nở.

Nước mắt nhịn một ngày, cuối cùng được phóng thích ra, liền giống như suối tuôn ào ạt, rốt cuộc dừng không được, nước mắt ầm ập, chảy dài trên gương mặt sưng đỏ, chiếu nghiêng xuống, nhưng không cách nào an ủi được nỗi đau xót trong tim nàng.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên một bàn tay to ầm ập, nhẹ nhàng đặt trên vai nàng, Mộc nhi cũng không kinh hoảng, bởi vì, nàng nghe thấy được hơi thở của hắn, nàng lúc này thương tâm muốn chết, rốt cuộc bắt chấp nam nữ phân biệt, xoay người, nhào vào lồng ngực hắn, khó rống lên.

Vệ Từ Thanh thời điểm Mộc nhi nhào vào ngực, thân thể có điểm cứng ngắc, qua một hồi lâu, hắn cảm nhận được, nước mắt ầm ập của nàng, làm ướt một mảng y phục của hắn, trong lòng không khỏi mềm nhũn, khẽ thở dài một hơi, hai tay khẽ vuốt ve, đôi vai nhu nhược không ngừng run rẩy của nàng.

Những lời từ trong miệng Mộc nhi, cơ hồ chứa đựng sự bi phẫn vô cùng, tâm tình trong một khắc này của nàng, làm Vệ Tử Thanh đồng tình hơn rất nhiều, đáy lòng hận đối với Mộc nhi – một nữ tử di quốc nhiều hơn một tia thương tiếc.

Hai tay hắn đặt lên hai vai của Mộc nhi, nhìn những giọt lệ viền quanh hai mắt nàng, ngừ khí dịu dàng hỏi:

-”Mộc nhi cô nương, người tin tưởng ta không?”

Mộc nhi ngược mắt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, trong mắt hắn có một tia chân thành, thật sâu tác động đến trái tim vốn đang yên tĩnh của nàng, nhìn thẳng vào mắt hắn, làm nàng theo bản năng gật gật đầu, không biết vì sao, tuy rằng nhận thức hắn mới ngắn ngủn mấy canh giờ, nhưng là, nàng đối với hắn, nhưng lại có một loại tín nhiệm không hiểu.

Vệ Từ Thanh nhìn sự tín nhiệm trong mắt Mộc nhi, trong lòng hiện lên một tia áy náy, nhưng là, hiện tại tên đã lên cung, không bắn không được rồi, hắn dùng tay khẽ nhẹ vài sợi tóc hỗn độn trên trán Mộc nhi, trầm giọng nói:

-”Mộc nhi, ta có một biện pháp, có thể giúp người thoát khỏi Hương Linh công chúa, nhưng là, người nhất định phải làm theo lời ta, như vậy, người nguyện ý sao?”

Mộc nhi nhìn Vệ Từ Thanh liếc mắt một cái, cũng không nói lời nào, mà chỉ cúi đầu.

Vệ Từ Thanh khẽ thở dài một hơi, nói:

-”Mộc nhi, người nếu không muốn, ta cũng sẽ không ép người, dù sao, đây là một việc rất nguy hiểm! Được rồi, đêm đã khuya, ở ngoài này lạnh lắm, ta trước đưa cô nương trở về thôi!”

Mộc nhi cũng không động, nàng vẫn cúi đầu, trầm mặc một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn vệ Từ Thanh nói:

-”Từ Thanh đại ca, huynh tiếp cận Mộc nhi, cũng là bởi vì lý do này, đúng không? Phải . . . Dạ hoàng phái huynh đến có phải không?”

//Ai nói Mộc nhi không thông minh nào, mặc dù có cảm tình với người ta nhưng vẫn sáng suốt đánh giá đúng tình hình//

Vệ Từ Thanh đối mặt với chất vấn đột ngột của Mộc nhi, hắn lại cũng không kinh hoàng, mà trấn tĩnh gật gật đầu, ôn tồn nói:

-”Mộc nhi, chuyện này, chứng thật là hoàng thượng có phân phó, nhưng là, đều không phải chỉ đích danh cô nương, gặp gỡ cô nương, chỉ là ngoài ý muốn.”

Lời này của Vệ Từ Thanh, đúng là sự thật, thật ra chỉ thị của Từ Dạ, không có nói đích danh cung nữ nào, bất cứ ai cũng có thể thực hiện kế hoạch, chính là hắn trong lúc vô ý gặp được Mộc nhi mà thôi.

Mộc nhi nghe xong lời nói của Vệ Từ Thanh, trầm mặc một hồi, lại hỏi:

-”Từ Thanh đại ca, nếu như Mộc nhi không nguyện ý, huynh vẫn sẽ tìm một người khác bên cạnh công chúa, đúng không?”

Vệ Từ Thanh nhìn Mộc nhi, khẽ gật đầu, nói:

-”Mộc nhi, cô nương nếu không nguyện ý, ta cũng sẽ đi tìm người khác! Hiện tại, ta trước đưa cô nương trở về, được chứ?”

Mộc nhi cũng không có động, nàng dung ánh mắt sáng quắc nhìn Vệ Từ Thanh, trầm mặc thật lâu, rốt cục cắn chặt răng, hạ quyết tâm nói:

-”Từ Thanh đại ca, Mộc nhi nguyện ý, nhưng là, Từ Thanh đại ca, huynh thật có thể đem Mộc nhi từ trong tay công chúa cứu ra sao?”

Vệ Từ Thanh nhìn ánh mắt tràn đầy hy vọng của Mộc nhi, trong lòng không khỏi xúc động, bật thốt lên nói:

-”Mộc nhi, ta nhất định sẽ cứu cô nương rời đi, cô nương yên tâm, ta Vệ Từ Thanh tuyệt đối nói lời giữ lấy lời!”

//Kiểu ni chắc ko cứu được rồi, tội Mộc nhi ghê, tội cả anh Thanh nữa//

Nhìn thân hình cao lớn của Vệ Từ Thanh dưới ánh trăng, trước mắt Mộc nhi dần bị che kín bởi một tầng sương mờ, nàng mạnh mẽ nhào vào vệ Từ Thanh trong lòng, gắt gao ôm lấy hắn, thanh âm nghẹn ngào nói:

-”Từ Thanh đại ca, ta tin tưởng huynh!”

Trong mắt Vệ Từ Thanh hiện lên một tia áy náy, nhưng là, hắn rất nhanh liền bình thường trở lại, hắn vươn tay, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy Mộc nhi, đôi mắt tràn đầy thương cảm, lặng yên nhìn về phía bầu trời xa xa, trên bầu trời, dường như có nàng đang mỉm cười với hắn.

//Tình yêu của Thanh ca vô vọng quá, sao ca không quên đi và tìm đến tình yêu đích thực của chính mình nhỉ//

Đông trấn.

Trong một đình viện ưu nhã, Diệp Lạc lặng yên ngồi trên ghế, đôi mắt thất thần nhìn chậu hoa lan nở trong đêm tối, mùi hoa thoang thoảng bao trùm lấy không khí chung quanh.

Diệp Lạc đôi mi thanh tú nhú chặt, trên vàng trán, phảng phất có ưu sầu, nhìn những cánh hoa tung bay, trong lòng một trận chua xót, Diệp nhi luyến hóa, cho nên mới thật lâu không muốn rời đi, mà hẳn, rõ ràng yêu nàng, lại vì sao cách nàng càng ngày càng xa?

Một hồi tiếng bước chân hỗn độn truyền tới, cắt đứt trầm tư Diệp Lạc, nàng thở dài một hơi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thanh nhi thần sắc lo lắng hướng nàng vội vàng đi tới.

Diệp Lạc nhìn thoáng qua Thanh nhi trên trán lấm tấm mồ hôi, không khỏi lo lắng hỏi:

-“Thanh nhi, chuyện gì mà hốt ha hốt hoảng như thế? Muội xem, trên người toát đầy mồ hôi, nhanh đi đổi một xiêm y khác, cẩn thận lại cảm lạnh!”

Thanh nhi lại cũng không để ý tới lời trách móc của Diệp Lạc, nàng kéo tay Diệp Lạc, đề thấp thanh âm nói:

-“Ai nha, tiểu thư của ta, đây đều là lúc nào, người còn nhắc nô tỳ đổi hay không đổi xiêm y?”

Diệp Lạc có điểm kỳ quái nhìn Thanh nhi, khó hiểu hỏi:

-“Thanh nhi, có chuyện gì, cứ việc nói thẳng, đừng biến thành kì kì quái quái, chuyện gì khiến muội sợ hãi như vậy?”

Thanh nhi buông tay Diệp Lạc ra, nín thở quan sát chung quanh, sau khi xác định chung quanh không có ai khác, lúc này mới ghé vào tai Diệp Lạc nói nhỏ:

-“Tiểu thư, nô tỳ vừa mới nghe được một chuyện, người nghe xong, cần phải bình tĩnh, biết không?”

Diệp Lạc gặp thần sắc Thanh nhi ngưng trọng, lập tức điều chỉnh sắc mặt, nói:

-“Thanh nhi, rốt cuộc có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Âm mưu kinh thiên động địa

//Có một đoạn bị cắt thì phải, các nàng thông cảm nha//

Thanh nhi nhìn bóng lưng cô tịch của Diệp Lạc, không khỏi dậm chân, theo vào trong phòng.

Vào buồng trong, Thanh nhi gặp Diệp Lạc vẫn là một bộ dáng thất hồn lạc phách, cũng nhìn không được nữa, nàng bước đến bên cạnh Diệp Lạc, nắm lấy bàn tay Diệp Lạc, lo lắng nói:

-“Tiểu thư, người đừng không nói lời nào nha, chuyện này nên làm cái gì bây giờ?”

Diệp Lạc vẫn đang đắm chìm trong tin tức Từ Dạ sắp cùng Hương Linh công chúa cử hành đại hôn không thể tự thoát ra được, ánh mắt nàng bất động nhìn Thanh nhi, buồn bã nói:

-“Cái gì nên làm cái gì bây giờ. . . . . ?”

Thanh nhi thấy Diệp Lạc tự biến mình thành bộ dáng như thế, trong lòng không khỏi lo lắng, đáng tiếc không thể lớn tiếng ồn ào, nàng lo lắng đi đi lại lại quanh phòng, sau đó đi tới cửa quan sát một chút, lúc này mới trở về bên cạnh Diệp Lạc, nói:

-“Tiểu thư, người thật sự có thể trở mặt nhìn hoàng thượng bị Ứng Vương gia đoạt đi ngôi vị hoàng đế sao? Nếu là như vậy, thiếu cung chủ làm sao bây giờ?”

Diệp Lạc nghe nhắc đến hoàng thượng hai chữ này, trong lòng mạnh đau xót, nhưng cũng làm nàng phục hồi tinh thần lại, hai hàng lông mày nàng nhú chặt, nhìn Thanh nhi, thần sắc cực kỳ khẩn trương hỏi:

-“Thanh nhi, muội đang ở đây nói cái gì?”

Thanh nhi bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Diệp Lạc, nói:

-“Tiểu thư, người vừa mới không nghe nô tỳ nói gì sao?”

Diệp Lạc trong lòng buồn bã, nàng sau khi nghe được tin tức Từ Dạ muốn cùng Hương Linh công chúa đại hôn, trong lòng đột nhiên trống rỗng, nơi nào còn để tâm đến những lời nói của Thanh nhi?

Nhìn thần sắc lo lắng của Thanh nhi, nàng thật sâu hít một hơi, cưỡng chế chua xót trong lòng, thần nhiên nói:

-“Thanh nhi, có phải hay không chuyện gì xảy ra?”

Nhìn bộ dáng cô đơn của Diệp Lạc, Thanh nhi đành phải hạ thấp thanh âm, nói:

-“Tiểu thư, nô tỳ nghe hộ vệ bên cạnh Vô Ảnh công tử nói, việc hoàng thượng thú Hương Linh công chúa, chính là vì muốn mượn binh lực của Sở Quốc, đến tiêu diệt phản quân do Vô Ảnh công tử cầm đầu, cho nên, Vô Ảnh công tử đã quyết định, tại thời điểm tiến hành đại hôn, đi bắt cóc Sở quốc hoàng đế!”

Nghe những lời này của Thanh nhi... , Diệp Lạc tâm mạnh trầm xuống, kinh ngạc bật thốt:

-“Cái gì?”

Thanh nhi sắc mặt cũng cực kỳ trầm trọng, nàng nhìn Diệp Lạc, chần chờ một chút, lại nói:

-“Tiểu thư, Sở quốc công chúa chính là đứa con mà hoàng đế Sở quốc thương yêu nhất, hiện tại nàng cùng hoàng thượng đại hôn, Sở quốc hoàng đế nhất định sẽ tự mình tham dự, còn lần này, kế hoạch của Vô Ảnh công tử tuy rằng mạo hiểm, thế nhưng, cũng chính là một nước cờ hiểm, Sở quốc hoàng đế đến nhất định sẽ mang theo rất nhiều tùy tùng, tuy nhiên, ông ta lại khó lòng phòng bị, nếu như Sở quốc hoàng đế bị Vô Ảnh công tử bắt cóc thành công, như vậy cho dù hoàng thượng cùng Sở quốc công chúa thành thân, cũng vô dụng rồi! Một cái công chúa, làm sao so được với hoàng đế của một nước? Huống chi, nàng ta tuy rằng luôn được hoàng đế Sở quốc yêu thương, nhưng không có binh quyền, mà nếu Sở quốc hoàng đế bị khống chế, tự thân khó bảo toàn, hắn sẽ còn để ý đến công chúa nữa hay sao?”

Thanh nhi phân tích tỉ mỉ một phen, lại làm cho Diệp Lạc càng nghe càng kinh hãi, Từ Ảnh muốn bắt cóc Sở quốc hoàng đế, thật to gan lớn mật, nhưng là, cũng có thể coi là một diệu kế, nếu lúc này đây, kế hoạch của hắn thành công hãn thành công, như vậy, ngôi vị hoàng đế của Từ Dạ, e rằng sẽ rất lung lay! Bởi vì, cho dù Từ Dạ có lợi hại như thế nào, vẫn khó có thể chống lại nội loạn?

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc không còn rảnh để ý tới chuyện Từ Dạ thú Hương Linh công chúa nữa, nàng nghĩ quyết tâm rồi đi, sẽ không để ý gì đến những chuyện liên quan đến hắn, nhưng là, nội tâm lại lo lắng bất an, nàng là đang lo lắng cho hắn sao?

Thanh nhi thấy Diệp Lạc đôi mi thanh tú nhũn nhũn, lại trầm mặc không nói, không khỏi lo lắng hỏi:

-“Tiểu thư, chúng ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn sao?”

Diệp Lạc trầm ngâm trong chốc lát, sau đó điều chỉnh sắc mặt nhìn Thanh nhi, hỏi:

-“Thanh nhi, muội làm sao có được tin tức này? Việc cơ mật như thế, cũng không phải là đang nói đùa, tin tức này đến cùng phải hay không thật sự?”

Thanh nhi khẳng định nói:

-“Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy, tin tức này là thật, bởi vì, lúc ấy nô tỳ chính là vô tình đi qua phòng của Vô Ảnh công tử, mà hai người hộ vệ kia cũng từ phòng Vô Ảnh công tử đi ra, bọn họ không nhìn thấy nô tỳ, vừa đi vừa thảo luận, đến khi ra đến sân, lại lập tức không nói! Xem bộ dáng bọn họ thận trọng như thế, căn bản là không giống như đang nói láo.”

Diệp Lạc nghe xong lời của Thanh nhi, cũng hiểu được hai hộ vệ kia sẽ không nói dối, bởi vì, bọn họ căn bản không biết Thanh nhi đang nghe lén, hơn nữa bọn họ lại không biết thân phận của nàng và Thanh nhi.

Bởi vì Từ Ảnh có cách che mắt người rất tốt, đối với hạ nhân trong phủ, đều nói nàng là phu nhân ở kinh thành của hắn, cũng không đề cập qua quá khứ của nàng, mà người trong phủ, lại tin tưởng không một chút nghi ngờ.

Diệp Lạc nhìn cảnh sắc yên tĩnh bên ngoài, trong lòng không khỏi có điểm nghi hoặc, Từ Ảnh hắn rốt cuộc muốn làm cái gì? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn cùng Từ Dạ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sao? Nếu như hắn cố tình tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, tại sao lần trước lại rút quân khỏi thành trấn, toàn bộ lui binh mà quay về?

Trong lòng Diệp Lạc nghi hoặc, chỉ là nàng đã mất đi một đoạn ký ức, nếu như nàng vẫn nhớ rõ, sự tình ban đầu trong hoàng cung, như vậy, nàng có lẽ tự không nghi hoặc mục đích Từ Ảnh làm như thế!

Nhưng là, bất kể như thế nào, trong lòng của nàng lại luôn lo lắng cho Từ Dạ, nàng tuy rằng đã muốn ly khai hắn, dù vậy, nàng cũng không nguyện ý nhìn đến ngôi vị hoàng đế của hắn bị người ta đoạt đi, trước tạm không nói, Từ Dạ là phụ thân của Vân Lạc Từ, quan trọng hơn là, trong lòng nàng căn bản vẫn chưa buông xuống được, tuy rằng nàng không thể chịu đựng được sự thật hắn sẽ cùng với Hương Linh công chúa cùng một chỗ, thế nhưng, chỉ cần nghĩ hắn sẽ chịu thương tổn, nàng lại vẫn quan tâm đến hắn.

Thanh nhi đi theo Diệp Lạc lâu như vậy, nàng tự nhiên biết tình cảm phức tạp mà Diệp Lạc giành cho Từ Dạ, giờ phút này gặp Diệp Lạc trầm mặc không nói, không khỏi hơi hơi chờ đợi một hồi, nói:

-”Tiểu thư, nếu người không muốn để ý tới, như vậy chúng ta trở về Thủy Vân Cung đi thôi! Trước đó vài ngày, Vương thẩm gọi thư nói, hoàng thượng đã cho rút người khỏi Thủy Vân cung rồi, chúng ta nếu có trở về, hẳn phòng chừng cũng đoán không được?”

Diệp Lạc trầm tư một chút, rốt cục nhẹ nhàng gật đầu, đang muốn nói cái gì đó, bên ngoài viện lại vang lên một hồi tiếng bước chân.

Tình cảm giãy dụa

Edit: Muối Vove

Nghe thấy tiếng bước chân, Diệp Lạc cùng Thanh nhi cảnh giác trao đổi ánh mắt, sau đó đồng thời trầm mặc lại.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, thân ảnh Tử Ảnh xuất hiện ở cửa, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười ôn hòa, mà ánh mắt của hắn, lại tràn ngập yêu thương dừng ở trên người Diệp Lạc.

Tình yêu của Tử Ảnh giành cho Diệp Lạc, Thanh nhi tự nhiên thu vào trong mắt, đáng tiếc, tròng Vương cố ý, mà Vương nữ vô tình, thế gian tình yêu, cũng lắm cũng chỉ như thế này thôi, nàng ở trong lòng âm thầm thở dài một tiếng, quay đầu đối Diệp Lạc nói:

-”Tiểu thư, nô tỳ đi xem thiếu cung chủ!”

Nói xong, cũng không đợi Diệp Lạc trả lời, thẳng xoay người rời đi.

Diệp Lạc cũng không ngăn cản, mà là đối Tử Ảnh mỉm cười, nói:

-”Vô Ảnh công tử, sao huynh lại tới đây?”

Tử Ảnh si ngốc nhìn nụ cười khuyếch thành của giai nhân, qua một hồi lâu, mới khẽ cười một tiếng, đi đến bên cạnh Diệp Lạc ngồi xuống, nói:

-“Lạc nhi, ta phát hiện nàng thật sự càng ngày càng mê người rồi! Làm ta không thể tự thoát ra được, đây nên như thế nào cho phải? Bằng không, nàng cùng ta bái đường, thực sự trở thành vợ của ta đi, như vậy cũng bớt đi một nỗi khổ tương tư!”

Diệp Lạc nhìn Tử Ảnh bộ dáng tựa tiểu phi tiểu, trong lòng cho là hắn đang nói đùa, lập tức trên mặt hơi đỏ lên, sắc giọng:

-”Vô Ảnh công tử, làm sao huynh có thể vui đùa như thế? Diệp Lạc đã từng có phu quân, làm sao xứng đôi với Vô Ảnh công tử? Ta nghe Thanh nhi nói, trên bao nhiêu nhà giàu nữ nhi người đối với Vô Ảnh công tử khăng khăng một mực, nếu là biết được Vô Ảnh công tử muốn lấy vợ, tin tưởng các nàng sẽ rất vui lòng trở thành nương tử của công tử!”

Tử Ảnh nghe xong lời nói của Diệp Lạc, trong mắt hiện lên một tia âm đạm, chợt lóe lướt qua, rất nhanh ánh mắt sáng quắc nhìn Diệp Lạc, cười nói:

-”Các nàng chỉ là nữ tử phạm tục, làm sao có thể đánh đồng với Lạc nhi?”

Nói xong, hắn dùng tay dịu dàng vuốt sọc tóc trên vai Diệp Lạc, đưa tới chóp mũi ngửi ngửi, lộ ra vẻ mặt say mê, vừa cười nói:

-”Lạc nhi, ta thật sự không ngại nàng có đứa nhỏ, người trong phủ, cũng biết nàng là phu nhân của ta, không bằng, nàng gả cho ta đi! Có một nương tử thông minh xinh đẹp như nàng, cùng Vân Lạc Tử đứa trẻ đáng yêu như vậy, là ta có phúc khí mới đúng!”

Tử Ảnh ngữ khí nghiêm túc, mà biểu tình trên mặt thật sự rất chân thành, làm Diệp Lạc không khỏi giật mình, không dám chống lại ánh mắt như ngọn lửa của hắn, nàng nhìn cảnh sắc bên ngoài, thở dài một hơi, dùng giọng nói cực kỳ nghiêm túc nói:

-”Vô Ảnh công tử, mời huynh về sau không cần cùng Diệp Lạc nói những câu đùa giỡn như vậy! Diệp Lạc có tài đức gì, có thể được huynh ưu ái như thế! Diệp Lạc thật sự không xứng với huynh, huynh hẳn phải tìm được một nữ tử tốt hơn ta!”

Diệp Lạc vừa dứt lời, liền rơi vào một cái ôm ấm áp, nàng còn chưa kịp giãy dụa, bên tai đã truyền đến thanh âm bi thương của Tử Ảnh:

-”Lạc nhi, ta rốt cuộc phải làm như thế nào, nàng mới có thể chấp nhận ta? Ta đã nói qua rất nhiều lần, ta yêu ngươi, ta căn bản không ngại Lạc nhi là ai đứa nhỏ, bất kể là của ai, ta đều thiết tình đem hắn trở thành con của mình đối đãi, cũng thiết tình thương hắn! Có máu mặt, như ngươi vậy, ta thật sự hào tâm đau, đáp ứng ta, ở lại bên cạnh ta, trở thành nương tử của ta, được chứ?”

Hơi thở nam tính nóng hổi phun vào vành tai mẫn cảm của Diệp Lạc, làm thân thể nàng nhẹn không được run rẩy, nghe thanh âm thống khổ của hắn, trong lòng nàng tự nhiên dâng lên một tia không đành lòng, người nam nhân này yêu nàng, nàng biết, bởi vì, nàng có thể cảm nhận được, ánh mắt kia tràn ngập tình cảm, cùng tiếng tim đập loạn nhịp trong lồng ngực hắn, chính những điều đó đã chạm đến trái tim của nàng.

Nhưng là, hắn yêu càng sâu, nàng lại càng cảm thấy áp lực, bởi vì, nàng không thể thuyết phục chính mình báo đáp tình yêu của hắn, lòng nàng, sớm đã mất vào nam nhân lãnh khốc kia, rốt cuộc không thu về được.

Nàng có thể thuyết phục chính mình rời khỏi nam nhân kia, nhưng là, nàng thuyết phục không được lòng mình, đi yêu một nam nhân khác, dù sao, trong thân thể của nàng, cũng chảy chung dòng máu của mẫu thân, cũng có một phần cố chấp như mẫu thân.

Thật lâu không nghe thấy câu trả lời của Diệp Lạc, trong lòng Từ Ảnh vô cớ dâng lên một trận kinh hoàng, hẳn cảm giác bản thân mình cách nàng càng ngày càng xa, sau phát kinh hoàng, hấn cúi đầu xuống, liều lĩnh hôn lên đôi môi đỏ mọng trong lòng tưởng niệm đã lâu.

Nhìn thấy gương mặt Từ Ảnh đến gần, Diệp Lạc không có giây dựa, nàng cũng không phản ứng, nàng chính là im lặng, tùy ý để đôi môi ấm áp của hấn dán chặt lấy môi nàng, ánh mắt nng, toát ra một tia thương hại.

Môi Từ Ảnh, từ lúc mới bắt đầu nhiệt liệt, một hồi lâu, hấn chậm rãi ngừng đầu, hai mắt tràn ngập đau đớn nhìn Diệp Lạc, thống khổ nói:

-”Vì sao? Lạc nhi, chẳng lẽ ta thật sự chưa đủ tốt hay sao? Vì sao nàng không thể yêu ta?”

Nhìn Từ Ảnh như thế, Diệp Lạc trong lòng rồi rầm vạn phần, nàng làm cách nào nói cho hấn biết, lòng của nàng đã không cách nào chứa thêm một người nữa? Nếu như lúc trước, người nàng yêu là Từ Ảnh, có lẽ, hiện tại cũng không cần phải thống khổ như vậy.

Nhưng là, thiên ý trêu người, nàng yêu, lại chính là nam nhân không nên yêu, nàng không biết chính mình lúc trước cùng Từ Ảnh xảy ra chuyện gì, nhưng là, nàng lại biết rõ, khi nàng mất đi trí nhớ, thời điểm trên núi Linh Sơn nhìn thấy Từ Dạ, trong lòng của nàng liền hiểu được, người nàng yêu chính là nam nhân lãnh khốc đó. Mà lòng của nàng, tại một khắc đó, rốt cuộc dung không được nam nhân thứ hai! Cho dù người đó có là Từ Ảnh, nàng cũng vô pháp tiếp nhận hấn!

Nhìn trong mắt Diệp Lạc toát ra một tia thương hại, Từ Ảnh chỉ cảm thấy tim mình như bị người ta tàn nhẫn đâm một kiếm, đau đớn tràn ngập, ở một khắc này, hấn rốt cuộc hiểu rõ. Nàng chung quy, vẫn không thể tiếp nhận hấn!

Hấn đau lòng buông Diệp Lạc ra, lao đảo lui về phía sau mấy bước, thê lương nói:

-”Ta thật sự quá ngu ngốc, vẫn cho là chỉ cần nàng ly khai hấn, sẽ yêu ta, nhưng là, ta sai lầm rồi, mặc kệ nàng có hay không rời đi, trong lòng nàng vĩnh viễn cũng chỉ có hấn, đúng không? Lạc nhi, làm sao nàng có thể tàn nhẫn như thế? Làm sao nàng có thể? Hấn có cái gì tốt? Hấn vô tình với nàng như thế, ntrong lòng nàng vẫn thủy chung có hấn, mà ta, ta yêu nàng như vậy, nàng lại không để trong mắt! Lạc nhi. . . . . Nàng biết không? Lòng của ta. . . . Nó đang rỉ máu!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Quyết định

Diệp Lạc nhìn Từ Ảnh về mặt thống khổ, trong lòng đau xót, một giọt nước mắt trong suốt chậm rãi theo khóe mắt chảy xuống, tim của hấn rỉ máu, mà lòng của nàng cũng không khá hơn là bao. Nếu có thể lựa chọn, như vậy, nàng tình toàn tâm toàn ý yêu Từ Ảnh, nam nhân ôn nhu đa tình này, không phải vô tình lãnh khốc như Từ Dạ! Nhưng là, nàng không có cơ hội lựa chọn, sau khi nàng mất đi trí nhớ, lòng của nàng sớm đã thay nàng định đoạt!

Nàng không biết, nếu, nếu nàng vẫn còn nhớ rõ hết thảy mọi chuyện lúc trước, nàng có thể có cơ hội yêu Từ Ảnh hay không, đang tiếc, trong khoảng thời gian mất đi trí nhớ, nam nhân xuất hiện trong giấc mộng nàng hàng đêm lại là Từ Dạ.

Nàng từ trong miệng Thanh nhi biết được, Từ Dạ đã từng tàn nhẫn đối đãi nàng như thế nào, có lẽ, nếu nàng không mất đi trí nhớ, khẳng định nàng sẽ không một lần nữa trao tình yêu cho hấn, nhưng là, nàng lại mất đi trí nhớ, hơn nữa, thời điểm nhìn thấy hấn trên Linh Sơn, một lần như thế định mệnh, nàng không phải là người hay xúc động, ngược lại, nàng gặp chuyện cực kỳ bình tĩnh, chỉ có khi đối mặt với Từ Dạ, nàng mới có thể không giữ được sáng suốt, điều này đủ để chứng minh, người trong lòng nàng, duy nhất chỉ có Từ Dạ, mà không phải là Từ Ảnh.

Nhìn Từ Ảnh thống khổ, lòng của nàng cũng mơ hồ có chút đau đớn, nhưng sự đau đớn đó cùng thời điểm chứng kiến Từ Dạ thân mật với Hương Linh công chúa hoàn toàn bất đồng, nhưng là, nàng vĩnh viễn không thể trở về bên cạnh hấn rồi, chính nàng lựa chọn rời đi, là vì nàng biết, rời đi hấn tuy rằng thương tâm muốn chết, nhưng cũng là giải pháp hoàn hảo nhất. Chỉ là biện pháp như thế, thật sự làm người ta cảm thấy khó có thể nhận thôi!

Từ Ảnh ánh mắt chạm đến nước mắt trên mặt Diệp Lạc lập tức bình tĩnh lại, tim của hấn vẫn đang chảy máu, nhưng là, hấn cuối cùng vẫn không muốn làm nàng thương tâm, hấn cố gắng chế đau đớn trong lòng, đi đến bên cạnh Diệp Lạc, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ trên khóe mắt nàng, thanh âm khàn khàn nói:

-”Lạc nhi. . . . . Thực xin lỗi. . . . Thực xin lỗi. . . .”

Diệp Lạc nhìn Từ Ảnh, trong lòng cảm thấy có lỗi, nước mắt lại chậm rãi chảy xuống, nam nhân si tình này, đối với nàng yêu sâu đậm như vậy, mà nàng lại vô phương tiếp nhận tấm chân tình của hấn.

Tim Ảnh thấy Diệp Lạc thương tâm như thế, càng thêm đau lòng, hấn vươn tay kéo Diệp Lạc vào lòng, dỗ dành:

-”Lạc nhi. . . Thực xin lỗi. . . . Nàng đừng khóc. . . Ta về sau không bao giờ ép nàng nữa. . . Cho dù nàng cả đời không thương ta, ta cũng sẽ mãi chờ nàng. . . . . Được chứ. . . . ?”

Diệp Lạc hít thật sâu một hơi, nàng cường chế chua xót trong lòng, nhẹ nhàng đẩy Tử Ảnh ra, trong mắt hiện lên một tia quyết đoán, nàng yên lặng nhìn Tử Ảnh, chậm rãi nói:

-”Vô ảnh công tử, qua một vài ngày nữa, ta muốn trở lại kinh thành một chuyến.”

Tâm Tử Ảnh chấn động, hắn không khống chế được giữ chặt ống tay áo Diệp Lạc, không hiểu hỏi:

-”Lạc nhi . . . . . Nàng muốn làm gì?”

Diệp Lạc nhìn bộ dáng thất kinh của Tử Ảnh, khẽ thở dài một hơi, chậm rãi nói:

-”Ta chỉ phải đi làm một chuyến, nếu như sự tình thuận lợi, ta. . . . . Ta. . . . . Nếu là đến lúc đó ngươi không chê ta. . . . . Ta liền trở về. . . . .”

//Mới ời, Lạc tỷ sao cứ để cho người ta hy vọng hoài vậy, chắc chắn đợt này một đi không trở lại rồi mà cứ hứa hẹn với người ta như thế, một bad girl chính hiệu bà con ạ//

Diệp Lạc không nhìn Tử Ảnh, ánh mắt của nàng, dừng ở khung cảnh bên ngoài cửa sổ, lòng của nàng đau đớn, nam nhân kia rồi, nhưng là, vì sao lòng của nàng vẫn đau đớn như vậy?

”Nếu là đến lúc đó ngươi không chê ta. . . . . Ta liền trở về. . . . .”

Những lời này xoay quanh trong đầu Tử Ảnh, không ngừng lặp đi lặp lại, một cảm giác vui sướng từ sâu trong đáy lòng dâng lên, nháy mắt tràn ngập, làm hắn cơ hồ quên mất hô hấp.

Mãi cho đến khi thân thể bởi vì không có hô hấp mà nặng nề đau đớn, hắn mới giật mình tỉnh lại, hắn xúc động kéo Diệp Lạc vào lòng, run giọng nói:

-”Lạc nhi. . . . . Thật sao. . . . ? Nàng thật sự có thể tiếp nhận ta. . . . .”

Diệp Lạc thật sâu hít một hơi, ánh mắt nàng thản nhiên dừng ở trên khuôn mặt tuấn tú của hắn, nói:

-”Nếu ngươi không chê ta, ta đây liền trở về!”

Trong lòng Tử Ảnh cực kỳ vui vẻ, hắn vùi mặt vào hõm cổ nàng, tha thiết nói:

-”Lạc nhi. . . . . Lạc nhi của ta. . . . . Ta yêu nàng còn không kịp, như thế nào lại ghét bỏ nàng?”

Diệp Lạc không nói gì, ánh mắt trong trẻo hiện lên một tia ưu thương, có một câu, nàng cũng không có nói cho Tử Ảnh, đó là, lần này nàng rời đi, có thể sẽ đối mặt với nguy hiểm thật lớn, sinh tử chưa biết, cũng không biết có giữ được lời hứa với hắn không!

Qua một hồi lâu, Tử Ảnh mới dần dần bình tĩnh lại, hắn buông Diệp Lạc ra, quan tâm hỏi:

-”Lạc nhi, nàng trở lại kinh thành? Có chuyện gì sao?”

Diệp Lạc khẽ lắc đầu, thản nhiên nói:

-”Không có gì, chẳng qua lần trước vội vàng đi, không kịp báo tin cho Thủy Vân cung, hiện tại muốn trở về xem các nàng thôi! Thủy Vân cung cuối cùng vẫn là tâm huyết cả đời của mẫu thân, ta không thể không đề ý!”

Bị tập kích

Edit: Muối Vove

Hoàng cung,

Nơi nơi giăng đèn kết hoa, không khí tung bừng rộn rã.

Cung nhân từng nhóm bận rộn luôn tay, cơ hồ tất cả cung điện đều thay mới, đèn lồng dán chữ hỷ đỏ chói, dải băng dài theo gió tung bay.

Hôm nay là tiền đại hôn của Tây Lương quốc hoàng đế và Sở quốc Hương Linh công chúa, tuy rằng không phải là ngày đại hôn, thế nhưng, hôm nay cũng là một ngày hết sức đặc biệt, bởi vì, Sở quốc hoàng đế, sẽ đích thân tới chơi.

Cho nên, nhóm cung nhân đã bận rộn càng thêm bận rộn, bọn họ vừa chuẩn bị tiệc cưới, lại vẫn không quên sửa soạn dạ yến đón tiếp hoàng đế Sở quốc.

Kinh thành, so với ngày thường ồn ào náo nhiệt hơn rất nhiều, trên đường người người đi lại xe ngựa ngược xuôi, các nơi tấp nập khách điếm, đều chật kín chỗ.

Bởi vì chiến loạn vừa giải quyết xong, trên mặt dân chúng đều lộ vẻ thoải mái vui mừng, nhóm tiểu thương trên đường, tươi cười chào đón khách nhân, thanh âm của họ vang vọng cả một khu phố.

Một đội xe ngựa xa hoa, từ từ tiến vào cổng kinh thành, đội ngũ xe ngựa cực kỳ hoành tráng, đi tháp tùng còn có rất nhiều thị vệ, dân chúng trong kinh thành tò mò liếc mắt nhìn xem.

Một chiếc xa mã màu vàng lộng lẫy đi ở giữa, màn xe bị vén lên, lộ ra trung niên nam nhân mặc long bào màu vàng, chỉ thấy hấn mặt mày vui vẻ, hứng thú không khí bùng bùng trong kinh thành hết thấy.

Một viên thị vệ trẻ tuổi có điểm lo lắng đến bên xa mã, đề thấp âm thanh khẽ bẩm báo:

-“Hoàng thượng, người vẫn nên hạ rèm xem xuống đi, nơi này rất nguy hiểm.”

Sở quốc hoàng đế vẫn không nói gì, trong xe ngựa có một nữ nhân cực kỳ điểm lệ không vui liếc mắt nhìn viên thị vệ, lạnh lùng thốt:

-“Điền thị vệ, ngươi là muốn buồn chết Bôn cung sao? Dọc cả con đường, không được cái này thì cũng không được cái kia, xem ra, ngươi đây là đang nhắm vào Bôn cung! Hừ! Hiện tại đã đến kinh thành Tây Lương quốc rồi, chẳng lẽ còn có cái gì bất trắc?”

Điền thị vệ bị nàng ta giáo huấn một chút, không khỏi khó xử nhìn Sở quốc hoàng đế xin ý kiến, thấy hấn cũng không có phản ứng gì, đành phải cúi đầu, cung kính nói:

-“Khởi bẩm nương nương, thuộc hạ không dám!”

Vị nương nương kia khẽ hừ một tiếng, không vui nói:

-“Ngươi không dám? Bôn cung thấy ngươi là vì không chiếm được Hương Linh, cho nên mới bắt mất một vốn một lời với bôn cung! Bất quá, Bôn cung khuyên ngươi không nên si tâm vọng tưởng, Hương Linh rất nhanh sẽ trở thành hoàng hậu Tây Lương quốc, một thị vệ nhỏ nhỏ như ngươi, vẫn là nên chết tâm thôi!”

Nghe những lời nói này, trên mặt Điền thị vệ lướt qua một tia đau đớn, hấn cúi đầu, trầm mặc không nói.

//mụ Hương Linh cũng có người yêu hờ, ai yêu mụ là uống phí một đời//

Sở quốc hoàng đế nhìn Điền thị vệ liếc mắt một cái, sau đó quay đầu đối vị nương nương kia nói:

-“Được rồi! Điền thị vệ cũng là đang lo lắng cho an nguy của trẫm, nàng đừng trách hấn nữa!”

Vị nương nương khinh thường nhìn Điền thị vệ, lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó quay đầu đi, không thèm để ý đến hấn nữa.

Xe ngựa xuyên qua ngã tư đường phồn hoa nhất, sau đó hường hoàng cung thẳng tiến, Điền thị vệ đánh giá một chút hoàn cảnh chung quanh, chỉ thấy hai bên đường, cây cối rậm rạp, tuy rằng cũng có vài phòng ốc đơn sơ, so với những nơi khác trong kinh thành yên ắng hơn rất nhiều, đoán chừng là không muốn có người quấy rầy đến sự yên tĩnh trong hoàng cung, cho nên mới đặc biệt cách ra một con đường.

Nhưng vào lúc này, đoàn xe trước mặt đột nhiên ngừng lại, Sở quốc hoàng đế nhìn Điền thị vệ liếc mắt một cái, không vui nói:

-“Đây là có chuyện gì? Làm sao đột nhiên dừng lại?”

Trong lòng Điền thị vệ trong lòng xẹt qua một tia bất an, thế nhưng, quan sát một chút xung quanh, lại không cảm thấy có cái gì dị thường, hấn quay đầu hướng hoàng đế nói:

-“Hoàng thượng, thuộc hạ đến phía trước xem có chuyện gì xảy ra!”

Nói xong, Điền thị vệ phân phó vài thị vệ bảo vệ xung quanh xa mã, lúc này mới yên tâm giục ngựa đi lên phía trước.

Điền thị vệ rời đi chưa đến năm phút, bỗng nhiên trong rừng cây rậm rạp, hàng trăm mũi tên bắn ra, trong nháy mắt, đoàn xe hỗn loạn, nhóm thị vệ không hề phòng đều bị trúng tên ngã xuống đất.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết cùng những tiếng hét chói tai không ngừng vang lên, chốc lát, người trong đội xe đã chết hơn phân nửa, còn lại tuy rằng vẫn đang đau khổ giãy dụa, nhưng là, bất đắc dĩ không ngăn nổi cơn mưa tên không ngừng phóng tới.

Ngựa kéo xa mã chán kinh, mạnh hí một tiếng, hoảng hốt hướng rừng liễu chạy đi, Điền thị vệ kinh hãi, đang muốn đuổi theo, lại bị mấy tên áo đen bịt mặt ngăn lại, đành phải trở mắt nhìn chiếc xe ngựa mất hút trong rừng liễu rậm rạp.

Con ngựa là chạy như điên, trong xe ngựa thỉnh thoảng truyền đến thét chói tai, không biết qua bao lâu, xe ngựa mới dần dần dừng lại.

Sở quốc hoàng đế lấy lại bình tĩnh, đẩy ra vị nương nương đang ôm chầm lấy hấn, đang muốn xốc rèm cửa lên xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì, lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh lùng:

-”Sở Hoàng, mời đi ra thôi!”

Hoàng đế Sở quốc thần sắc khẽ biến, bất quá, hần thân là vua của một nước, định lực so với người bình thường tốt hơn rất nhiều, cho nên, mặc dù biết mình đã trúng phải bẫy của địch nhân, nhưng cũng không kinh hoảng, mà bình tĩnh vén rèm xe, sau đó khinh nhảy xuống xe!

Ngoài xe ngựa, có vài người bật mặt đứng chờ sẵn, lúc này nhãn quang lạnh lùng nhìn Sở quốc hoàng đế, đề cao âm thanh nói:

-”Sở Hoàng, sao không đưa nương nương cùng ra? Chẳng lẽ là sợ chúng ta đối với nàng vô lễ sao?”

Hoàng đế Sở quốc biến sắc, trầm mặc một hồi, sau đó hướng vào trong xe ngựa nói:

-”Ái phi, đi ra thôi!”

Vị nương nương thần thể run rẩy, run run bước xuống xe ngựa, nàng cơ hồ bị sợ tới mức ngay cả khí lực cũng không có!

Nhìn thấy hai người đi ra, người bật mặt nhanh chóng vây đến, dùng đao kê vào cổ hai người, tên thủ lĩnh nhóm bật mặt quát lên một tiếng:

-”Mang đi!”

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, người bật mặt biến sắc, để cho thủ hạ mang hai người trước rồi đi, sau đó chính mình cùng hai thủ hạ, xoay người hướng nơi phát ra tiếng bước chân phi thân đến.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Huynh muội gặp lại (232)

Hoàng đế Sở quốc bị người ta dùng đao kê vào cổ, tự nhiên là không dám phản kháng, đành phải theo những người đó rồi đi, nghe phía sau tiếng đao kiếm truyền đến càng ngày càng xa, tim của hần tuy rằng lo lắng, lại vẫn đang cố gắng bảo trì sự bình thản.

Mà vị nương nương kia, nàng chính là mẫu phi của Hương Linh công chúa, là người luôn luôn được nuông chiều từ bé – Hồng phi nương nương, chưa từng trải qua kinh hách, khi nàng nhìn thấy lưỡi đao sáng loáng, sớm đã sợ tới mức toàn thân như nhũn ra, không thể nhúc nhích, trước sự hồi thúc của những người bật mặt, nàng chính là lết đi từng bước!

Mấy người bật mặt nóng lòng, không ngừng thúc ép nàng, nhưng là, nàng cả người run run, căn bản là không thể bước đi.

Một tên bật mặt đang khống chế Sở hoàng không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Hồng phi liếc, trong mắt hiện lên một tia hung quang, tức giận nói:

-”Lão Tam, đem con tiện nhân kia giết! Không thể để như vậy, truy binh của cầu hoàng đế mà đuổi tới thì nguy!”

Lão Tam nghe xong lời này, sát tâm nhất thời nổi lên, chỉ thấy hần mạnh đem hồng phi đẩy ngã trên mặt đất, giờ tay chém xuống, nháy mắt Hồng phi đang thương cũng không kịp kêu lên một tiếng, như vậy hương tiêu ngọc tổn!

Mà Sở Hoàng không hổ là vua của một nước, hần tận mắt thấy một khắc nữ nhân kia còn làm nũng ở trong ngực mình, giờ phút này bị chết thê thảm như thế, nhưng ngay cả một cái nhăn mày cũng không có, mà là mặt không thay đổi chứng kiến hết thảy.

Giết Hồng phi, mấy người bật mặt khống chế Sở Hoàng đang muốn tiếp tục đi về phía trước, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên từ chỗ sâu trong rừng liễu, bỗng nhiên lóe ra hai bóng người màu trắng, ngăn cản bọn họ.

Lão Tam hướng kia hai Bạch y nhân nghênh đón, lại chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe, trên đùi của hần liền truyền đến một trận đau đớn, nháy mắt ngã nhào trên đất, hần thậm chí thân pháp của đối phương cũng đều thấy không rõ ràng.

Hai Bạch y nhân này võ công cực cao, đao mắt, đã cướp được Sở hoàng từ trong tay đám người bật mặt, ngay sau đó, một trong hai người Bạch y nhân một tay bắt lấy Sở Hoàng, thân ảnh giống như quỷ dị, biến mất trong rừng liễu.

Không biết qua bao lâu, thời điểm Sở hoàng tỉnh dậy, lại phát hiện hần ở một nơi xa lạ, mà chính hần, giờ phút này chặt vật nằm trên mặt đất, người cứu hần, giờ phút này đang đứng ở một bên, đưa lưng về phía hần.

Sở Hoàng dựa vào thành bàn đứng lên, nhìn bóng lưng Bạch y nhân, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên, Bạch y nhân xoay người lại, nhìn hần, thần nhiên nói:

-”Ông đã tỉnh?”

Sở Hoàng nhìn người trước mặt, không khỏi ngây ngẩn cả người, hắn không có nghĩ đến, người cứu mình lại là một nữ tử, hơn nữa, là một nữ tử dung nhan tựa thiên tiên.

Hắn bản chất phong lưu, thân là vua của một nước, hậu cung có vô số phi tử, ngày ngày nhìn đến biết bao nhiêu mỹ nhân, giờ phút này... đối với bạch y nữ tử trước mặt, lại giống như là khác nhau một trời một vực.

Thấy Sở hoàng cứ nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng Diệp Lạc có điểm không vui, nàng lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác, thanh âm lạnh lùng nói:

-”Ông yên tâm, ông bây giờ đã muốn thoát khỏi nguy hiểm rồi, một lúc nữa, tự nhiên sẽ có người mang người tiến cung!”

Sở Hoàng lưu luyến đem ánh mắt từ trên người Diệp Lạc thu hồi, hắn sẽ không để ý Diệp Lạc đối với hắn lãnh đạm như thế, mà lại hỏi:

-”Là người cứu trẫm, trẫm nhất định sẽ hảo hảo báo đáp người!”

Diệp Lạc cười lạnh một tiếng, phát tay:

-”Không cần!”

Sở quốc hoàng đế, trong mắt không có hảo ý, tưởng nàng không biết sao? Thân là vua của một nước, lại háo sắc như thế, vừa mới lúc này phi tử của hắn chết thảm ngay trước mặt, mà bây giờ hắn còn đối với chính mình nổi lên tâm tư, thật là khiến người ta giận sôi!

Sở Hoàng thấy Diệp Lạc đối với mình lãnh đạm, không khỏi có điểm không vui, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, thanh âm trầm thấp vang lên:

-”Là người nào ở trong này?”

Tiếng nói vừa dứt, một người mang y phục màu lam nhạt từ bên ngoài viện đi vào.

Diệp Lạc quay đầu lại, đôi mắt sáng hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn nhẹ giọng kêu một tiếng:

-”Đại ca!”

Diệp Hạo nghe thấy thanh âm vô cùng quen thuộc kia, trong lòng chợt động, hắn thiếu chút nữa cho là mình nghe lầm, khi hắn kinh ngạc đối diện với dung nhan khuyên thành của Diệp Lạc thì không khỏi ngây ngẩn cả người!

Khuôn mặt này, chính là mỹ nhân bước ra từ trong tranh của Tử Dạ, mà nàng, đang đứng ở trước mặt hắn, là muội muội che giấu dung mạo hơn mười năm của mình, Diệp Lạc! Cũng chính là người trong lòng hắn nhớ mãi không quên.

Qua một hồi lâu, Diệp Hạo mới từ trong sự kích động bình tĩnh trở lại, hắn nhìn Diệp Lạc, rung giọng hỏi:

-”Lạc nhi. . . . . ? Là muội sao. . . . . ?”

Diệp Lạc gật gật đầu, lại nói:

-”Đại ca, đã lâu không gặp, mọi người vẫn khỏe chứ? Gia gia vẫn khỏe chứ?”

Nhìn Diệp Lạc thân nhiên đứng cách đó không xa, Diệp Hạo nhin không được kích động trong lòng, hắn bước lên từng bước, kéo Diệp Lạc vào lòng, xúc động nói:

-”Lạc nhi, thật là muội, đúng là muội rồi. . . . . .”

Thân thể Diệp Lạc có điểm cứng ngắc, nàng không có thói quen cùng Diệp Hạo thân mật như thế, thân là thân huynh muội, Diệp Hạo trong quá khứ, mặc dù đối với nàng không chán ghét, nhưng là cũng không tiếp xúc gì nhiều, mỗi lần nhìn thấy nàng, đều là thân nhiên, mà bây giờ, hắn đột nhiên nhiệt tình như vậy, lại làm nàng không biết phải làm sao!

Mà Diệp Hạo cũng không có phát hiện hành động của hắn có gì không ổn, tim của hắn, sớm đã bị niềm vui che kín, giờ phút này, hắn thậm chí lãng lạng ôm lấy nàng, quần chi, ở trong lòng của nàng, đây chỉ là cái ôm giữa huynh muội.

Sở Hoàng, yên lặng đứng ở một bên, khi hắn nhìn đến Diệp Hạo ôm Diệp Lạc vào lòng, trên mặt hắn hiện lên một tia lo lắng.

Làm như cổ nhân đến

Edit: Muối Vove

Diệp Lạc tuy rằng kinh ngạc thái độ Diệp Hạo đối với mình quá mức thân mật, nhưng là, dù sao cũng là người một nhà, nàng tuy rằng hận phụ thân đối nẫu thân vô tình, hận đại nương không tốt, nhưng là, đối Diệp Hạo, nàng lại không hận hắn, bởi vì, trong quá khứ, Diệp Hạo mặc dù đối với nàng thái độ

lãnh đạm, nhưng cũng xem như có vẻ quan tâm đến nàng.

Mà bây giờ, nhìn hấn chân tình biểu lộ, trong lòng cũng cực kỳ cảm động. Chỉ có điều nàng làm sao biết được, Diệp Hạo đối với nàng tâm tư?

Lúc này, bỗng nhiên một hồi tiếng bước chân hỗn độn truyền đến, một người mặc y phục đỏ chót chạy vào trong viện, thời điểm nàng nhìn thấy hai người đag ôm nhau ở trong này, bỗng nhiên sắc mặt trở nên vặn vẹo, nàng kích động xông lên phía trước, đẩy ra hai người ra, kéo lấy góc tay áo Diệp Hạo, chỉ vào mặt Diệp Lạc điên cuồng hét lên:

-“Là ngươi, là con hồ ly tinh này, là ngươi câu dẫn Dạ ca, ta sẽ không, sẽ không để yên cho ngươi. . . . .”

Diệp Hạo nhìn Diệp Linh nín chặt lấy ống tay áo mình, bất đắc dĩ nắm tay nàng, nói:

-“Linh Nhi, không cần vô lễ, mau trở lại phòng đi!”

Diệp Lạc kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn Diệp Linh một thân quần áo đỏ chót, nàng không dám tin, nữ nhân điên điên khùng khùng tóc tai bù xù trước mắt này chính là Diệp Linh, là muội muội âm hiểm giả dối của nàng!

Khi Diệp Linh thấy rõ ràng dung mạo của Diệp Lạc, bỗng nhiên thét lên một tiếng chói tai, nàng hét tay Diệp Hạo, hướng Diệp Lạc xông đến, điên cuồng mà đập, khàn giọng kêu lên:

-“Là ngươi. . . . . Là ngươi! Ngươi đi. . . . . Đi mau. . . . . Ta không muốn gặp ngươi, là ngươi đoạt Từ Dạ. . . . . Là ngươi đoạt của ta hết thảy. . . . . Là ngươi. . . . . Ta muốn giết ngươi. . . . . Ta muốn giết ngươi. . . . . !”

Diệp Lạc vô công cao cường, Diệp Linh làm sao có thể gây tổn thương đến nàng, chỉ thấy nàng thân ảnh chợt lóe, Diệp Linh mất đi mục tiêu, tay không kịp thu lại, nặng nề ngã nhào trên đất, mà nàng ta lại giống như không biết đau đớn, khuôn mặt bị che kín bởi thù hận, vặn vẹo lên, gắt gao nhìn thẳng Diệp Lạc!

Diệp Lạc lẳng lặng nhìn Diệp Linh ngã ngồi trên mặt đất, không biết vì sao, vừa nhìn thấy ánh mắt oán hận của Diệp Linh, còn có quần áo đỏ chót trên người nàng, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ đau thương, lòng của nàng mơ hồ cảm thấy đau đớn, trong đầu nàng không ngừng hiện lên từng đoạn ký ức.

Trong lúc hoảng hốt, Diệp Lạc dường như nhìn thấy vẻ mặt oán hận của một nữ tử, bắt lấy thanh chủy thủ sắc bén, hung hăng cắm vào hậu tâm của nàng, bên tai nàng vang lên tiếng cười điên cuồng của nàng ta, bỗng nhiên nàng cảm thấy trong đầu co rút đau đớn, một trận chói sáng, làm nàng cơ hồ đứng không vững.

Diệp Hạo nhìn thấy sắc mặt Diệp Lạc có điểm tái nhợt, cũng bất chấp Diệp Linh, bước nhanh đi lên trước, lo lắng đối Diệp Lạc hỏi:

”Lạ nhi, muội làm sao vậy?”

Diệp Lạc thống khổ lắc lắc đầu, lòng của nàng giống như bị người ta hung hăng đâm một dao, vẫn không ngừng chảy máu. Chuyện cũ từng màn ở trong đầu nàng dần hiện lên, đúng vậy, nàng đã nhớ ra hết thảy, nhớ lại quá khứ không chịu nổi kia! Bao gồm cả tình yêu của nàng, hận của nàng, còn có oán oán với Diệp Linh!

Sắc mặt Diệp Lạc trắng bệch, nàng nhẹ nhàng đẩy Diệp Hạo ra, chậm rãi đi đến bên cạnh Diệp Linh, hai mắt gắt gao nhìn thẳng nàng, chậm rãi, gằn từng tiếng nói:

-“Ngươi thật sự hận ta như vậy sao? Vì sao? Vì sao ngươi muốn một lần lại một lần mà nghĩ giết ta? Là bởi vì hấn sao? Hay là bởi vì ta trở ngại ngươi hết thảy?”

Diệp Linh trong ánh mắt đục ngầu, có nồng đậm oán hận, nàng hung hăng nhìn thẳng Diệp Lạc, trong miệng không ngừng lặp lại:

-“Giết ngươi. . . . . Ta muốn giết ngươi. . . . .”

Bỗng nhiên, nàng từ trên đất đứng dậy, vuron hai tay, nhanh như chớp bóp cổ Diệp Lạc, thê lương thét to:

-“Ta muốn giết ngươi. . . . . Chỉ có giết ngươi. . . Từ Dạ mới có thể như quá khứ yêu ta. . . Yêu ta. . . . .”

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, Diệp Lạc cũng không có trốn tránh, mà chỉ lẳng yên đứng nguyên tại chỗ, tùy ý để Diệp Linh gắt gao nắm lấy cái cổ thon dài của nàng, vẫn không nhúc nhích.

Mà Diệp Hạo đứng ở một bên lại quá sợ hãi, hấn bước lên, dùng sức muốn tách Diệp Linh ra, nhưng là, hấn lại phát hiện, Diệp Linh kia, thần thái đã quá điên cuồng, hấn căn bản không kéo nàng ra được, lâm vào đường cùng, hấn đành phải mạnh tay gõ vào sau gáy Diệp Linh, rồi đỡ lấy thân thể nàng.

Diệp Hạo thần sắc ưu thương nhìn Diệp Linh hai mắt nhắm nghiền, hôn mê nằm trên mặt đất, sau đó lo lắng nhìn Diệp Lạc, hỏi:

-“Lạc nhi, muội không sao chứ?”

Diệp Lạc lắc đầu, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên một tiếng thét chói tai truyền đến, Diệp phu nhân chạy vào, nàng vọt tới bên cạnh Diệp Linh, kêu

lên:

-”Người là người nào? Vì sao thương tổn nữ nhi của ta. . . . .”

Nói tới đây, nàng lại thét lên một tiếng.

Chỉ thấy Diệp phu nhân hai mắt trừng trừng, gắt gao nhìn thẳng Sở hoàng đang đứng một bên, trên mặt biểu tình giống như gặp quỷ, sừng sốt một hồi lâu, mới lấy lại bình tĩnh hỏi:

-”Là người! Làm sao người lại ở chỗ này?”

Sở Hoàng cau mày, nhìn nữ nhân kinh hoàng thất thố trước mặt, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, nữ nhân này giống như có điểm quen thuộc, nhưng là, hắn cũng không nhớ ra được, đã ở nơi nào gặp qua, hắn nhìn Diệp phu nhân liếc mắt một cái, nói:

-”Người nhận thức ta?”

//Có khi nào Diệp Hạo là con của ông này không ta?//

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Chuyện cũ như mây khói

Lời của Diệp phu nhân khiến cả Diệp Lạc và Diệp Hạo đều ngây ngẩn cả người, Diệp Lạc mặc dù không thường xuyên ở trong Diệp phủ nhưng dù sao cũng biết Diệp phu nhân nhiều năm, nàng rất rõ ràng quá khứ là hoa khôi một thời Diệp phu nhân không bao giờ muốn nhắc đến. Mà bây giờ bà ta lại đề cập đến chuyện năm xưa cùng với Sở hoàng, thật khiến cho người ta ngạc nhiên!

Diệp Hạo thì càng không cần phải nói, bởi vì Diệp phu nhân là mẹ ruột của hắn, hắn biết rõ quá khứ ở Di Hồng lâu là vết sẹo khó mờ trong lòng mẫu thân, thậm chí ngay cả gia nhân trong phủ chỉ cần nhắc tới một từ Di Hồng lâu kết quả sẽ không thương tiếc bị mẹ hắn động thủ bán vào Di Hồng lâu.

Mà bây giờ mẫu thân lại chính miệng nói ra, thậm chí còn nói bà đã từng là hoa khôi, đúng là làm cho Diệp Hạo kinh ngạc.

Trên mặt Sở Hoàng hiện lên một tia nghi hoặc, hắn nghiêm túc nhìn Diệp phu nhân, qua thật lâu sau mới có điểm chần chờ hỏi:

-”Người là Xuân nhi? Người chính là hoa khôi có giọng hát làm say lòng người hai mươi năm trước?”

Diệp phu nhân nhìn Sở Hoàng ánh mắt xa lạ cùng hoài nghi thì hai chân mềm nhũn rồi đột nhiên ngã ngồi trên mặt đất, nước mắt sớm đã che mờ khuôn mặt bà.

Đúng vậy bà đúng là Xuân nhi, là hoa khôi hai mươi năm trước của Di Hồng lâu, khi đó có biết bao nhiêu vương tông công tử vì giọng hát của bà mà say như điên đảo. Bao nhiêu nam nhân vì nụ cười của bà mà sẵn sàng đánh đổi mọi thứ.

Khi đó bà xinh đẹp như hoa, tuy rằng xuất thân phong trần, nhưng là bà lại cực kỳ tâm cao khí ngạo, đối với những nam nhân bình thường bà không bao giờ để vào mắt, trong lòng nàng vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một nam nhân là định mệnh của đời bà.

Trời không phụ lòng người, bà rốt cục gặp được hắn, nam nhân phong độ cử chỉ ôn nhu, hắn dung mạo tuấn mỹ, trên người lại có một khí chất hơn người.

Nhưng tại thời điểm đó cô nương bên cạnh hắn không phải là bà. Bà rõ ràng là hoa khôi đẹp nhất Di Hồng lâu, hắn chỉ là không nhìn thấy nàng mà thôi, cô nương bên cạnh hắn bà không chút nào để vào mắt.

Cho nên bà ước tính thời gian khi hắn vui đùa ở nhã gian trong tiểu viện, bà khẽ ca một khúc say xuân, tiếng ca quả nhiên hấp dẫn sự chú ý của hắn, khi hắn mở cửa sổ gian nhã phòng ánh mắt lộ ra một tia say mê nhìn về phía bà thì bà biết rằng mình đã thành công!

Mấy ngày kế tiếp hắn đối với bà nổi lên hứng thú, nhưng là bà ở trong giang hồ lăn lộn nhiều năm như vậy làm sao lại không hiểu tâm ý của nam nhân, cho nên kế tiếp bà cũng không vồn vã yêu thương nhưng nhớ, mà là đối với hắn khi gần khi xa, lúc thăm thiết khi lạnh lùng.

Cứ như vậy hắn rốt cục nhận không được nói cho bà biết hắn muốn có bà, sẽ vì bà chuộc thân rời đi Di Hồng Lâu.

Hắn tuy rằng không nói cho bà biết thân phận của mình, nhưng là, nhìn ngọc bội bên người hắn có thể thấy hắn tuyệt đối không phải là người bình thường.

Bà không muốn mất đi hắn, bởi vì bà đã yêu hắn rồi, cho nên buổi tối trước khi hắn rời đi một ngày, bà đã đem thứ trân quý nhất của người con gái trao cho hắn!

Đêm hôm đó, hắn ở bên tai bà nói những lời yêu thương, cho đến bây giờ dù đã qua nhiều năm, bà vẫn nhớ rõ như in mỗi một động tác mỗi câu nói của hắn.

Hắn nói với bà hắn là người Sở quốc, hiện tại bởi vì có chuyện quan trọng cho nên mới đến Tây Lương quốc, chờ đến khi xong xuôi mọi việc, hắn sẽ trở lại đón bà, hắn còn để lại cho bà ngọc bội đính ước tượng trưng cho tình cảm của hai người.

Thời gian nháy mắt trôi đi, sau khi hắn rời đi bà sống trong sự chờ đợi mỏi mòn, mà hắn chuyển đi này giống như sẽ không bao giờ trở lại, nếu như hắn phụ bà không đến tìm bà nữa thì bà vĩnh viễn cũng chỉ là một nữ tử phong trần, nhưng là, nàng lại phát hiện một chuyện cực kỳ đáng sợ, sau đêm xuân ấy trong bụng bà sớm đã mang đứa nhỏ.

Phát hiện này khiến bà thất kinh, bởi vì nếu chuyện hoa khôi Di Hồng lâu mang thai truyền ra ngoài, đến lúc đó bà có thể an ổn làm một hoa khôi nữa hay sao? Một nữ nhân mang thai làm sao có thể làm hoa khôi?

Ngay tại thời điểm bà bối rối nhất, đại công tử Diệp gia xuất hiện trong tầm mắt của bà, bà mặc dù là thanh lâu nữ tử, nhưng là so với những nữ tử thanh lâu khác bà không ngốc nghếch chờ đợi một chỗ, cho nên bà rất nhanh liền thay đổi chủ ý chuốc say đại công tử Diệp gia, sau đó ép nha hoàn bên người dùng một thân trong sạch cùng Diệp gia đại công tử ân ái một đêm, đến buổi sáng hôm sau thừa lúc hắn ta chưa tỉnh liền đuổi nha hoàn đó ra ngoài.

Quả nhiên hắn bị lừa mà nghĩ rằng bà đã ở cùng với hắn một đêm, cho nên một tháng sau bà tuyên bố mang thai hài tử của hắn buộc hắn thú bà, hắn cũng ngoan ngoãn cưới bà.

Bà thành công trở thành thị thiếp Diệp gia, cũng nhận được muôn vàn sủng ái của hắn, nhưng là, bà vẫn lấy lý do mang bầu không để cho hắn chạm vào thân thể, bởi vì đây chỉ là kế tạm thời, người mà bà luôn chờ đợi chính là cha đẻ của con bà!

Nhưng là bà lại trăm triệu không ngờ mãi cho đến khi bà sanh đứa nhỏ ra hắn cũng không có xuất hiện! Mà bà từ lúc bắt đầu oán giận dần dần cũng trở nên tuyệt vọng! Thời gian một năm một năm đi qua, lòng của bà sớm đã chết lặng, rốt cục bà quyết định không nghĩ đến hắn nữa, bà dần dần tiếp nhận Diệp đại công tử, cũng bắt đầu dùng tâm kế loại bỏ từng người từng người một bên cạnh hắn, cuối cùng như nguyện bà trở thành Diệp gia chính thất đại phu nhân.

P/S: ta mới đi sinh nhật con bạn về, post bài hơi muộn, các nàng thông cảm nhen

Bớt hóa diễm

Edit: Muối Vove

Vốn tưởng rằng cả đời này bà và hắn sẽ không gặp lại, không ngờ sự tình qua hai mươi năm tưởng rằng đã quên lãng, hắn lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bà, tuy rằng bà không biết hắn tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở Diệp gia, nhưng là nàng làm mất đi ngữ khí của hắn lý biết hắn xuất hiện ở nơi này cũng không phải bởi vì nàng hơn nữa hắn cũng sớm đã đã quên nàng! Lời hứa năm đó tựa con gió thoảng qua không còn thấy bóng dáng tăm hơi! Tình yêu của hắn chẳng qua chỉ là một hồi mê muội, thời điểm hắn rời đi hắn cũng đã chấm dứt rồi. Mà bà đối với hắn lại là tình yêu khắc cốt minh tâm đau triệt cả đời.

Sở Hoàng nữ nhân ngã bệch trên mặt đất trước mặt, trong đầu mơ hồ hiện lên dung nhan kiều diễm, mỹ nhân khiến hắn mê mẩn năm xưa.

Hai mươi năm trước hắn bởi vì trong nước xảy ra chiến loạn cho nên đến Tây Lương quốc mượn binh, hắn lúc ấy còn chưa đăng cơ làm đế mà chỉ là một thái tử, bởi vì phụ hoàng đột nhiên băng hà đệ đệ của hắn Văn Vương khởi binh tạo phản, hắn bắt buộc dĩ đành phải đến Tây Lương quốc mượn binh.

Ở Tây Lương quốc tại Di Hồng lâu hắn biết đến nàng, nàng là hoa khôi tên Xuân nhi yêu kiều diễm lệ hơn nữa giỏi mị hoặc nam nhân, hắn đối với nàng là nhất kiến chung tình, chỉ gặp nàng vốn vẹn vài ngày nàng đã chiếm trọn trái tim hắn rồi.

Vì thế hắn cùng với nàng có một đoạn phong hoa tuyết nguyệt, chỉ là thời gian ngắn ngủi, thời điểm khi hắn chuẩn bị rời đi, nhìn nàng khóc như mưa, trong lòng hắn có một tia cảm động cho nên hắn hứa hẹn nàng hứa hẹn sau khi về nước nhất định sẽ tới đón nàng.

Sau khi mượn binh hắn thuận lợi lên ngôi, hắn đã định phái người đi đón nàng, nhưng là lẽ đại hôn với hoàng hậu tiến hành quá nhanh hơn nữa hoàng hậu so với Xuân nhi đẹp hơn mấy phần cùng hậu cung ba nghìn giai lệ, hắn sớm đã quên mất có một người đang ở Di Hồng lâu chờ hắn.

Mà nay gặp lại nàng sớm đã mất đi vẻ mỹ mạo hấp dẫn, hắn dao có thể đối với nữ nhân nhuốm đầy tuổi tác như thế này mà động tâm?

Nhìn Sở Hoàng ánh mắt lạnh như băng Diệp phu nhân chỉ cảm thấy lòng đau như dao cắt, hai mươi năm mỗi khi nhìn Diệp Hạo bà lại nghĩ đến hắn, bà thậm chí ở trong lòng không ngừng thuyết phục chính mình, bà không muốn thừa nhận hắn phụ tấm lòng bà, không muốn thừa nhận hắn căn bản là không thương bà!

Phản tình cảm này vẫn giày vò bám lấy bà suốt bao nhiêu năm, cho dù Diệp Lão gia đối với bà yêu thương hết lòng, nhưng là lòng của bà lại thủy chung không quên người nam nhân đã từng thương tổn mình.

Cho nên bà không cam lòng không cam lòng thừa nhận từng bị người nam nhân này lừa gạt lừa dối, bà muốn hắn phải hối hận, hối hận từng như

vậy đối với bà!

Nghĩ đến đây, trên mặt Diệp phu nhân lộ ra một nụ cười quý dị, bà bỗng nhiên đứng dậy bước đến bên cạnh Diệp Hạo vén ống tay áo lên đến bả vai của Diệp Hạo, chỉ thấy trên cánh tay trắng nõn rõ ràng một cái bớt giống như hòa diễm.

Diệp phu nhân điên cuồng cười lớn, hai mắt bà gắt gao nhìn thẳng Sở hoàng, lạnh lùng nói:

-“Ngươi còn nhớ rõ không? Ha ha. . . . .”

Bà buông tay Diệp Hạo ra, chỉ thẳng vào Sở Hoàng, tức giận nói:

-“Ngươi có thể quên ta, nhưng cái này ngươi vĩnh viễn cũng quên không được. . . .”

Diệp Lạc ở một bên nhìn hành động của Diệp phu nhân, một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu làm nàng không thể tin được mở to hai mắt nhìn về mặt điên cuồng của Diệp phu nhân, chuyện này quá mức kinh thế hãi tục, nàng không dám tin rằng tại chỗ này đã chứng kiến hết thấy.

Mà Diệp Hạo, hần kinh hách không thua gì Diệp Lạc, nhìn mẫu thân mình hành động quái dị, lại nhìn Sở hoàng vẫn đứng yên giữ thái độ im lặng, trong tim hần mơ hồ đã biết chuyện gì xảy ra, hần không dám tin đây là thật, nhưng giờ phút này nội tâm của hần cảm giác như thể mọi thống khổ từ trước đến nay của hần có thể chấm dứt, có nhiều hơn một tia chờ đợi cùng vui sướng.

Mọi người ở đây đều âm thầm tự đoán, thời điểm Sở hoàng vẫn đang trầm mặc biểu tình đột nhiên có biến hóa, hần từ lúc mới bắt đầu không tin dần dần biến thành kinh ngạc, ánh mắt nhìn Diệp phu nhân lại nhìn một chút Diệp Hạo đứng bên cạnh, thanh âm có chút kích động nói:

-“Xuân nhi. . . . . Hần. . . . Hần là con ta. . . . .?”

Lời của Sở Hoàng khiến mọi người một hồi trầm mặc, Diệp Hạo thống khổ nhìn Diệp phu nhân, mà Diệp phu nhân vẫn đang chìm đắm trong niềm vui sướng được trả thù, bà căn bản không để ý tới Diệp Hạo mà là điên cuồng cười ha ha, nhưng đột nhiên tiếng cười im bật, trên mặt bà hiện lên một tia sợ hãi.

Mọi người theo ánh mắt của bà nhìn lại, chỉ thấy lối vào sân không biết Diệp lão gia cùng quần gia đã đứng ở đó từ lúc nào.

Diệp phu nhân thấy Diệp lão gia không lên tiếng trên mặt lộ ra một tia kinh hoàng, bà run rẩy đi lên vài bước kéo góc tay áo Diệp lão gia, bối rối hỏi:

-“Lão gia, sao ông lại ở nơi này?”

Diệp lão gia biểu tình thống khổ nhìn Diệp phu nhân, nữ nhân mà hần sùng ái hai mươi năm nay, hiện tại chính tại hần nghe được nàng đối với hần phản bội, nguyên lai nhi tử hần vẫn luôn yêu thương lại không phải là con của hần! Đã kích như vậy cơ hồ làm hần chịu không nổi! Tim của hần đang tức giận đồng thời cũng đau triệt nội tâm.

Diệp lão gia run run nâng lên tay nặng nề đánh Diệp phu nhân một cái cái tát, tức thì nóng giận công tâm quát:

-“Ngươi. . . . Tiệt nhân này. . . . .”

Diệp lão gia một câu vẫn chưa nói xong liền phún ra một ngụm máu tươi, thân thể nháy mắt lung lay sắp đổ.

Quần gia kinh hãi đang muốn vươn tay ra đỡ hần, lúc này một bóng người màu trắng rất nhanh xuất hiện lên vững vàng đỡ Diệp lão gia.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Vĩnh viễn là đại ca của muội

Dù sao bà cũng cùng Diệp lão gia sống với nhau bao nhiêu năm như vậy, hơn nữa Diệp lão gia đối với bà luôn ngoan ngoãn phục tùng, thực ra Diệp phu nhân không phải chưa từng rung động, nhìn Diệp lão gia sắc mặt trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ, trên mặt lần đầu tiên lộ ra áy náy, bà muốn tiến đến đỡ lấy Diệp lão gia, nhưng là mắt nhìn thấy Diệp Lạc tức thì thu tay lại.

Diệp Lạc tâm tình phức tạp nhìn sắc mặt trắng bệch của Diệp lão gia, ông ta là cha của nàng, thế nhưng chưa từng quan tâm đến nàng, thậm chí cũng bởi vì ông ta vô tình đã khiến mẫu thân của nàng phải qua đời sớm, hiện tại để ông ta nếm thử mùi vị bị người yêu phản bội nàng không phải hần nên cao hứng sao? Mẫu thân bị nhiều ủy khuất như vậy đều là bởi vì ông ta, hiện tại người nam nhân này bị báo ứng, nàng hần là vui sướng khi người gặp họa mới đúng, vì sao khi nhìn đến biểu tình đau thương của Diệp lão gia nàng lại cảm thấy không đành lòng?

Diệp lão gia hai mắt đục ngầu, khi hắn thấy rõ ràng người đỡ lấy mình khẽ mỉm cười, hai tay của hắn nắm chặt lấy tay Diệp Lạc, khó khăn nói:

–“Hong nhi . . . . . Là nàng sao. . . . . ? Nàng rốt cục cũng trở về thăm ta . . . . . Nàng . . . . . Nàng tha thứ cho ta sao. . . . . ?”

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Diệp lão gia Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng một trận chua xót, nước mắt nhịn không được ướm hết cả hốc mắt. Nàng cố nén xúc động trong lòng đem Diệp lão gia giao cho quân gia nói:

–“Diu lão gia về phòng nghỉ ngơi đi!”

Quân gia đỡ lấy Diệp lão gia đang muốn rời đi, lại bắt đắc dĩ vì Diệp lão gia lại không chịu buông, đôi mắt đục ngầu vẫn gắt gao nhìn chăm chú vào trên người Diệp Lạc, khàn giọng nói:

–“Hong nhi . . . . . Đừng rời khỏi ta. . . . . Xin nàng . . . . .”

Diệp Lạc nhìn thoáng qua vẻ mặt khó xử của quân gia, hít thật sâu một hơi sau đó dùng sức giãy ra khỏi bàn tay Diệp lão gia nói:

–“Ngươi. . . . .”

Diệp Lạc lời còn chưa nói hết, Diệp phu nhân giống như nổi điên xông tới đem Diệp lão gia cùng Diệp Lạc tách ra, vẻ mặt bà nhăn nhó nhìn Diệp lão gia, kêu ầm lên:

–“Làm sao ông có thể đứng trước mặt ta mà lại nghĩ đến con hồ ly tinh kia? Ta cho ông biết, Hong nhi của ông đã sớm chết, đã chết rồi! Nàng căn bản là không phải Hong nhi của ông, nàng chỉ một con hồ ly tinh không biết từ nơi nào tới thôi!”

Sở Hoàng nhìn tình cảnh hỗn độn trước mắt, lại nhìn đến Diệp Lạc cùng Diệp phu nhân đang vây quanh một lão già, trong lòng có điểm không vui, hắn lạnh lùng nhìn Diệp lão gia nói:

–“Bất quá chỉ là một lão nhân sắp chết có cái gì phải ồn ào? Được rồi, Xuân nhi xem ra nàng đã sinh cho ta một nhi tử, qua ít ngày nữa liền theo ta về nước thôi!”

Sở Hoàng vừa dứt lời Diệp lão gia lại bị tức giận đến ngất đi, Diệp Lạc trong mắt hiện lên một chút tức giận, nàng bất động thanh sắc phản phò quân gia đem Diệp lão gia dẫn đi sau đó chậm rãi quay lại, mặt không thay đổi nhìn Sở hoàng, thanh âm lạnh lùng nói:

–“Ta bất kể kẻ ngươi có nhiều quyền thế như thế nào, chỉ cần ngươi thương hại đến ông ấy, ta liền giết ngươi!”

Sở Hoàng bị sát khí trên người Diệp Lạc dọa cho hoảng sợ, hắn phần nộ nhìn Diệp Lạc nói:

–“Ngươi. . . . . Dám nói như thế với ta . . . . . ?”

Diệp Lạc không thèm trả lời câu hỏi của Sở hoàng, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt kiên định không thay đổi.

Sở Hoàng bị ánh mắt lạnh lùng của Diệp Lạc nhìn đến mất tự nhiên, hắn không dám tiếp tục đấu mắt với Diệp Lạc mà chuyển hướng sang người vẫn im lặng thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên, hỏi:

–“Ngươi là con trai ta đến lúc đó cùng ta về nước thôi! Con ta không thể lưu lạc ở bên ngoài!”

Diệp Hạo trên mặt vẫn một mảnh bình tĩnh làm người ta nhìn không tới nội tâm của hắn, chỉ thấy ánh mắt hắn chậm rãi dừng ở trên người Sở hoàng, thản nhiên nói:

–“Ngươi dựa vào cái gì nói ta là nhi tử của ngươi?”

Sở Hoàng cười ngao nghể nói:

–“Trên tay ngươi có bót huyết mạch của hoàng gia, đó là minh chứng xác đang nhất!”

Huyết mạch hoàng gia? Lời nói của Sở hoàng làm Diệp Hạo sững sờ, hắn bật thốt lên hỏi:

–“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Sở Hoàng kêu ngạo nhìn Diệp Hạo nói:

–“Trẫm là Đại Sở quốc hoàng đế! Còn ngươi chính là nhi tử của trẫm!”

Nghe thấy thân phận của Sở hoàng, Diệp Hạo ngây ngẩn cả người, hắn không thể tin được quay đầu hướng mẫu thân muốn xác nhận, mà Diệp phu nhân chỉ ngờ ngạc đứng yên một chỗ. Mãi cho đến một lúc lâu bà mới bỗng nhiên wow một tiếng khóc rống lên, sau đó nằm ngoài dự kiến xoay người chạy ra ngoài. Thậm chí ngay cả Diệp Linh vẫn đang nằm trên mặt đất cũng quên mất!

Diệp Hạo biểu tình phức tạp nhìn bóng lưng Diệp phu nhân rời đi, sau đó thu hồi ánh mắt thản nhiên đối Sở Hoàng nói:

-“Không, ta không phải con của ngươi, kể từ lúc ngươi bỏ rơi mẫu thân ta hai mươi năm trước ta không còn là con của ngươi nữa! Được rồi, ngươi đi đi, đừng quấy rầy sự yên tĩnh trong nhà của ta!

Sở Hoàng không thể tin được nhìn Diệp Hạo, hắn không tin khi biết được thân phận của hắn y vẫn có thể bình tĩnh đối diện hắn, hắn là vua của một nước, thân phận cao cao tại thượng, y là con hắn nên cao hứng mới phải, vậy mà y lại không nguyện ý thừa nhận là con hắn? Chẳng lẽ là con hắn khiaeesn y thấy khó chịu như vậy sao?

Nghĩ đến đây Sở Hoàng phần nộ chỉ vào Diệp Hạo tức giận nói:

-“Ngươi không chịu theo ta là vì lão đầu kia sao? Nếu là như vậy ta sẽ đem ngươi đi giết chết . . . . .”

Sở hoàng lời còn chưa nói xong, chỉ nghe tiếng kiếm tra ra khỏi vỏ, ngay tức khắc một thanh kiếm sáng loáng gác lên trên cổ hắn, Diệp Lạc ánh mắt lạnh như băng lạnh lùng nhìn hắn.

Diệp Hạo ánh mắt dừng trên dung nhan tuyệt mỹ của Diệp Lạc, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, rốt cục hắn khẽ thở dài một hơi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Diệp Lạc, lấy tay vỗ vỗ lên hai vai nhu nhược của Diệp Lạc, dùng ngữ khí cực kỳ kiên định, chậm rãi nói:

-“Lạc nhi thả ta ra đi! Muội yên tâm, ta vĩnh viễn là đại ca của muội, là con của Diệp gia này! Quá khứ hết thảy đều không quan trọng! »

Diệp Lạc cảm kích nhìn Diệp Hạo, chậm rãi thu hồi kiếm, nàng biết Diệp Hạo đã hiểu được tâm sự của nàng. Kỳ thật nàng cũng không phản đối Diệp Hạo nhận cha của mình, nhưng điều nàng lo lắng chính là Diệp lão gia cùng Diệp lão thái gia, đặc biệt là Diệp lão thái gia ông đã già rồi, tuyệt đối sẽ không chịu được cú sốc này đâu! Nếu như Diệp lão thái gia biết được chân tướng sự thật đối với một lão nhân gần đất xa trời chính là một đả kích trí mạng.

Sắc niệm

Edit : Muối Vove

Diệp Hạo không để ý đến Sở Hoàng, mà chỉ lặng yên nhìn Diệp Lạc, lâu như vậy không thấy, nàng hết thảy đều thay đổi, đều khiến hắn giật mình, hắn đột nhiên phát hiện, chính mình dĩ nhiên cho tới bây giờ cũng không nhìn rõ nàng, vẻ đẹp của nàng, thông minh của nàng, thiện lương của nàng, hắn cho tới bây giờ, mới hiểu được, vì sao Từ Dạ lại thay lòng đổi dạ yêu nàng, hiện tại hắn rốt cục hiểu được, tại sao mình cũng bị hấp dẫn, bởi vì, cho dù nàng che dấu dung mạo của mình, nhưng là, nàng vĩnh viễn không che dấu được bản thân phát ra ánh sáng, có thể lấy on báo oán, người lạnh nhạt như nàng, trên thế gian có được mấy người?

Hắn là thương nhân, mưa gió trên thương trường, gặp qua rất nhiều kiểu người âm hiểm giả dối, chính vì thế tính cách của Diệp Lạc, đúng là nguyên nhân hấp dẫn hắn, nhưng là, hắn sẽ không cưỡng cầu nàng, bởi vì, hắn biết, trong lòng Diệp Lạc, vĩnh viễn chỉ xem hắn là đại ca! Đúng vậy, hắn chính là đại ca của nàng, hắn vĩnh viễn ở bên cạnh che chở cho nàng.

Hắn từ nhỏ sống ở Diệp gia, được thương yêu che chở mà lớn lên, Diệp gia mọi người, đều đối với hắn yêu thương phải phép, đơn giản vì, hắn là trưởng tử của Diệp gia, lại là người kế thừa gia nghiệp duy nhất của Diệp gia, tuy rằng hắn cùng với Diệp lão gia không giống nhau, nhưng là, hắn chưa từng có hoài nghi tới, huyết mạch của mình.

Hắn chưa từng nghĩ tới, hắn không phải là nhi tử Diệp lão gia, bởi vì, ở Diệp gia, tất cả mọi người chưa từng hoài nghi tới điểm này, nếu, nếu hôm nay không phải cơ duyên xảo hợp, thân thể của hắn chỉ sợ sẽ vĩnh viễn bị mẫu thân giấu diếm, như vậy, hắn cũng sẽ mãi là trưởng tử Diệp gia, cũng vĩnh viễn che giấu tình yêu cấm kỵ với muội muội của mình, bị giày vò mà sống.

Mà nay, hắn rốt cục biết được thân thể của mình, nguyên lai, hắn cùng với người khác cũng không có gì bất đồng, hắn yêu nàng, đơn giản bởi vì hắn và nàng căn bản không có liên hệ máu mủ, đây là tình yêu nam nữ thuần túy, không tồn tại bất cứ cấm kỵ gì.

Hắn có thể thân nhiên đối mặt với thân thể của mình, nhưng là, hắn lại không thể thân nhiên rời đi cùng cha ruột của mình, cho dù thân phận của ông ta có hiển hách như thế nào, có cao cao tại thượng ra sao, đối với hắn cũng không quan trọng, bởi vì, hắn lớn lên ở Diệp gia, là người của Diệp gia nuôi sống hắn, cho hắn mọi điều yêu thương, là người của Diệp gia, cũng không phải là người cha ruột cao cao tại thượng kia!

Ân tình cùng thâm tình hai mươi năm qua, cũng sẽ không bởi cha ruột của mình là có thể vì sự trở về của cha ruột hắn mà như thế lau đi, ở trong lòng của hắn, người của Diệp gia đã sớm chiếm một vị trí trọng yếu, bọn họ là thân nhân của hắn, sau khi thân thể hắn bị vạch trần, bọn họ lại là ân nhân của hắn!

Tuy rằng thân thể này khiến hắn chấn động vô cùng, nhưng là, trong lòng hắn không có nửa điểm vui sướng, cho dù biết được cha của mình là một hoàng đế cao quý, hắn cũng không có chút vui sướng, ông ta mặc dù là cha ruột của hắn, nhưng cảm tình của hắn đối với ông ta cũng chẳng khác gì kẻ xa lạ, thân thể bị vạch trần, trong lòng hắn duy nhất một cảm giác, chính là sự giải thoát! Hắn rốt cục có thể buông xuống gánh nặng, hắn có thể thân nhiên mà đối diện với tình cảm của chính mình!

Diệp Lạc mặt không thay đổi nhìn về phía xa xa, về mặt của nàng cực kỳ bình tĩnh, nhưng là, nội tâm lại một mảnh sôi trào, nàng thật không ngờ, Diệp Hạo cư nhiên lại là nhi tử của Sở hoàng, nếu là sớm biết điều này, nàng tuyệt đối sẽ không đưa Sở Hoàng đến Diệp gia, nếu là nàng không mang theo hắn, như vậy, Diệp gia vẫn như ngày xưa, phụ thân cũng sẽ không bởi vì biết được thân thể của Diệp Hạo mà bị tức giận đến hộc máu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Lạc dâng lên một cổ áy náy, nàng lặng yên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Diệp Hạo, đối mặt với ánh nhìn ôn nhu của hắn,

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng một trận cảm động, nàng cũng nhận không được nữa, đi đến bên cạnh Diệp Hạo, chân thành tha thiết nói :

-”Đại ca, cảm ơn huynh!”

Một tiếng đại ca này, làm nội tâm Diệp Hạo vừa buồn cũng vừa vui, nàng đã biết thân thế của hắn, lại vẫn đang gọi hắn là đại ca, chứng minh vị trí của hắn trong lòng nàng vẫn không hề thay đổi, thế nhưng, một tiếng đại ca này, cũng vĩnh viễn xác định, hắn ở trong lòng nàng, mãi mãi chỉ là một đại ca.

Vị trí này, vĩnh viễn không thể thay đổi, đây cũng là chính là lựa chọn của hắn, không phải sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Hạo ở trong lòng khẽ thở dài một tiếng, hắn cẩn thận che giấu tâm sự, sau đó ngụy trang bởi một nụ cười ôn hòa, đối Diệp Lạc nói :

-”Lạc nhi, muội không cần cảm tạ ta, chúng ta là người một nhà, không phải sao?”

Diệp Lạc nghe xong những lời này của Diệp Hạo, trong lòng nàng dâng lên một dòng suối ấm áp, con người ánh lên ánh sáng, mơ hồ một tầng sương ướt.

Bọn họ nhìn nhau cười, làm Sở hoàng bị vắng vẻ một bên có điểm không vui, hắn ghen tị nhìn Diệp Hạo, cho dù biết y là con của mình, nhưng là, hắn vẫn ghen tị với y, ghen tị y trẻ tuổi, ghen tị y anh tuấn, lại ghen tị y có thể thân thiết với Diệp Lạc.

//Ta không thích điểm này nghe, tại sao ai cũng thích Diệp Lạc, đúng là không thực tế chút nào//

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Diệp Lạc trong tim hắn liền dâng lên tham muốn chiếm hữu, hắn có lẽ chưa tính là một hoàng đế ngu ngốc, nhưng là, hắn tuyệt đối không dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc.

Nhiều năm làm hoàng đế, hình thành nên một thói quen, chỉ cần nhìn trúng một cái gì, tuyệt đối không dễ gì bỏ qua, cho dù, hắn trong lòng biết Diệp Lạc là một bông hồng đầy gai, có thể đâm nát tay hắn, nhưng là, cái đẹp của nàng khiến hắn không đành lòng buông tay!

Nghĩ đến đây, trong đầu Sở Hoàng thậm chí dâng lên một tia niệ, hắn tính toán, thời điểm gặp được Từ Dạ, sử dụng binh quyền ép Từ Dạ giao Diệp Lạc cho hắn, bởi vì, Hồng phi bị giết chết ở Tây Lương quốc, nếu không có được Diệp Lạc, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Oan gia ngõ hẹp

Ánh mắt Diệp Lạc lơ đãng đảo qua Sở Hoàng, trong mắt của ông ta chứa đầy dục hòa làm lòng nàng dâng lên một cảm giác chán ghét, nàng quay đầu đi chỗ khác, lại bắt gặp ánh mắt của Diệp Hạo, chỉ nghe Diệp Hạo hỏi : -”Lạc nhi, xảy ra chuyện gì? Tại sao muội cùng với Sở. . . . .Hắn đột nhiên xuất hiện ở nơi này?”

Diệp Lạc trầm mặc một hồi, thản nhiên nói :

-”Đại ca, cái khác, huynh đừng hỏi nữa!”

Nói xong, nàng chỉ vào Sở Hoàng nói :

-”Đội xa mã của hắn bị phục kích, ta vừa vặn đi ngang qua, đem hắn cứu ra! Đại ca, chuyện như vậy, bên ngoài nhất định là đang rối loạn, huynh trước phái người vào trong cung xem tình hình hình!”

Nàng không muốn bị Diệp Hạo biết, nàng là cố ý đến cứu Sở Hoàng, hơn nữa, nàng không muốn gặp Từ Dạ, lúc này vẫn nên rời đi thôi, bởi vì, nàng thật sự không biết như thế nào đối mặt với nam nhân đã từng thương tổn nàng!

Diệp Hạo khẽ gật đầu, đối Diệp Lạc nói :

-”Lạc nhi, muội hiếm khi trở về nhà, ngày hôm nay đừng rời đi sớm, lưu lại, ăn bữa cơm được không ?”

Diệp Lạc lắc đầu, khách sáo nói :

-”Cám ơn ý tốt của đại ca, ta còn có việc, không thể ở lâu.”

Nói tới đây, Diệp Lạc dừng một chút, lại nói :

-”Đại ca, gia gia gần đây thân mình vẫn khỏe chứ?”

Diệp Hạo thần sắc có điểm phức tạp nhìn Diệp Lạc, nói :

-”Muội yên tâm, lão nhân gia vẫn còn tốt lắm, Chỉ là, muội lâu như vậy chưa có trở về rồi, hôm nay không đi gặp gia gia một chút sao?”

Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xa, nhất thời trầm mặc, sau mới nói :

-”Đại ca, ta lần sau sẽ về thăm gia gia! Huynh . . . . . Gia gia có huynh chăm sóc, ta cũng yên tâm . . . . .”

Thấy Diệp Lạc không nguyện ý lưu lại, Diệp Hạo khẽ thờ dài một tiếng, cũng không cưỡng cầu nữa, trong lòng hân hậu được, Diệp Lạc vội vã rời đi, chính là không muốn nhìn thấy Từ Dạ! Bất quá, hắn cũng không vạch trần, chỉ khẽ gật đầu, nói :

-”Nếu là như vậy, đại ca cũng sẽ không ép muội.”

Nói tới đây, Diệp Hạo dừng một chút, lại nói :

-”Lạc nhi, muội về sau có rảnh, nhớ trở về nhà, gia gia đã già, thân thể một ngày không bằng một ngày, mặc dù có ta và Linh Nhi ở bên cạnh, nhưng là, ta có thể nhìn ra được, trong lòng gia gia vẫn luôn vương vấn về muội, còn có, muội chừng nào thì đem đi dài của nương muội về đây! Miễn cho gia gia thường thường nhắc đi nhắc lại!”

Diệp Lạc lần này trở về, trừ bỏ cứu Sở Hoàng, cũng là muốn thực hiện nguyện vọng của mẫu thân, lúc này nghe được lời của Diệp Hạo, cũng không nghĩ nhiều, mà là thuận theo gật gật đầu, bởi vì nàng biết, mẫu thân ở trước khi lâm chung tâm nguyện lớn nhất trừ bỏ báo đáp ân tình của tiên hoàng, còn có trở lại Diệp gia, bà tuy rằng đã qua đời, nhưng nàng thân là nữ nhi duy nhất của mẫu thân, tâm nguyện này, nàng muốn giúp mẫu thân hoàn thành .

Diệp Hạo gặp Diệp Lạc không từ chối, liền đi đến Diệp Linh vẫn đang hôn mê trên mặt đất bên cạnh, bế nàng lên, đối Diệp Lạc nói:

-”Lạc nhi, muội ở nơi này chờ ta, ta đem Linh Nhi đưa về phòng trước, chuẩn bị chu đáo hết thảy, sẽ trở lại ngay thôi.”

Diệp Lạc muốn nói lại thôi, nàng muốn nói với Diệp Hạo, nàng hiện tại phải rời đi, nhưng là, nhìn Sở hoàng bên cạnh, làm lời đến miệng lại nuốt trở vào, bởi vì, nàng không muốn người của Từ Ảnh nhanh chóng tìm được, nếu như bọn họ đuổi tới nơi này, như vậy người của diệp gia sẽ gặp họa. Cho nên nàng nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định lưu lại.

Dù sao Từ Dạ không thể nhanh như vậy tìm ra, không phải sao? Hơn nữa, nàng cũng phải ở chỗ này chờ Thanh nhi, nghĩ đến đây, Diệp Lạc cũng phóng khoáng chú ý, hướng Diệp Hạo gật gật đầu.

Diệp Hạo nhận được tính hiệu đồng ý của Diệp Hạo, lúc này mới yên tâm ôm lấy Diệp Linh rời đi.

Trong viện khôi phục lại yên tĩnh, Diệp Lạc không để ý tới Sở Hoàng, nàng vốn là người trong giang hồ, đối với bộ dáng quyền quý kia quả thực rất phản cảm, mà Sở Hoàng trong mắt trắng trợn nhìn chằm chằm khiến nàng sinh lòng chán ghét, cho dù nàng biết hắn là phụ thân của Diệp Hạo, nàng đối với hắn chán ghét cũng chưa từng giảm bớt nửa phần.

Sở Hoàng không biết Diệp Lạc đối với hắn chán ghét, sau khi Diệp Hạo rời đi, hắn cho rằng cơ hội khó được đến, hắn đột nhiên đi đến bên cạnh Diệp, buông lời ve vãn :

-”Mỹ nhân, nàng cứu trẫm, không bằng theo trẫm quay về Sở quốc, đến Sở quốc, trẫm sẽ cho nàng hưởng hết mọi vinh hoa phú quý trên đời. Trở thành phi tử của trẫm, thân phận tôn quý hơn so với một nữ hiệp giang hồ rất nhiều! Thế nào?”

Diệp Lạc lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Hoàng, trong lòng đối với hắn lại thêm chán ghét vài phần, nàng khinh thường nhất chính là nam nhân háo sắc, nếu hắn không phải Sở Hoàng, không phải phụ thân của Diệp Hạo, nàng sẽ không một chút do dự mà giết hắn!

Sở Hoàng thấy Diệp Lạc không trả lời, nghĩ rằng tâm nàng động, thế nên nhịn không được, vươn tay ra, vuốt ve khuôn mặt Diệp Lạc, trong miệng càng không để ý thân phận nói :

-”Mỹ nhân, người thật đẹp a, trẫm tự nhận ngắm hoa vô số, hậu cung Tàn phi phần đông, nhưng chưa từng có gặp qua người mỹ lệ như nàng, mỹ nhân, nàng yên tâm, trẫm nhất định sẽ hảo hảo yêu thương của nàng. . . . .”

Đối với hành động vô lễ của Sở Hoàng, trong lòng Diệp Lạc giận dữ, nàng quay đầu đi, tránh khỏi bàn tay Sở hoàng, đang muốn tức giận, lúc này, lại truyền đến một thanh âm lạnh lùng :

-”Sở Hoàng, trẫm thay hoàng hậu cảm ơn ý tốt của ngươi! Bất quá, hoàng hậu có trẫm là được rồi, cái khác, không cần Sở hoàng phải bận tâm ngươi quan tâm!”

Từ Dạ vừa dứt lời, thân ảnh cũng vừa vào đến sân, hắn mặc dù đang nói chuyện với Sở Hoàng, nhưng ánh mắt không rời khỏi người Diệp Lạc.

Diệp Lạc nghe thấy thanh âm quen thuộc, cả người không khỏi khẽ run lên, nàng cứng ngắc quay đầu lại, sắc mặt tái nhợt nhìn Từ Dạ đang chậm rãi tiến lại gần, trong một khắc nàng chỉ muốn rời khỏi nơi này, nhưng là, hai chân lại giống như nặng tựa nghìn cân, nàng căn bản đi động không được nửa phần, chỉ có thể không nhúc nhích đứng tại chỗ, tro mắt nhìn thân ảnh cao lớn của hắn càng ngày càng gần.

Từ Dạ chậm rãi đi đến bên cạnh Diệp Lạc, cũng không để ý tới Sở Hoàng kia ánh mắt kinh ngạc, vươn tay, ôm Diệp Lạc vào lòng, trầm giọng nói :

-“Hoàng hậu của trẫm, nàng rốt cục đã trở lại rồi sao?”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy chính mình cả người cứng ngắc, ngay cả động cũng không thể động, nàng bị động tùy ý theo Từ Dạ, trong đầu nàng lại hiện lên biểu tình dữ tợn của hắn, hình ảnh hắn trên tay cầm chén hoa hồng bước từng bước về phía nàng, nàng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, cái lạnh đến thấu xương, chậm rãi tràn vào trong lòng của nàng!

Nháy mắt, hắn trong quá khứ lạnh khốc vô tình, cùng hắn giờ phút này hòa vào làm một, thân thể Diệp Lạc giống như chiếc lá trước gió, không khống chế được bắt đầu run rẩy, nàng bỗng nhiên dùng hết khí lực toàn thân, đẩy mạnh Từ Dạ ra, la lớn :

-“Không. . . . Ngươi buông. . . .”

Diệp Lạc thỉnh linh xảy ra chuyển biến, khiến Từ Dạ không khỏi kinh ngạc, trong lòng hắn mơ hồ dâng lên một dự cảm không tốt, nhưng là, hắn cũng rất nhanh liền che dấu tâm sự của mình, giận tái mặt, nhìn Diệp Lạc, đang muốn nói gì nhưng đã bị Sở hoàng giành nói trước :

-“Dạ Hoàng, ngươi không có gì giải thích với ta sao? Nếu nàng là hoàng hậu của ngươi, như vậy, Hương Linh của trẫm phải như thế nào đây?”

Sở Hoàng sắc mặt cực kỳ khó coi, ghen tị nhìn Từ Dạ, lạnh lùng hỏi :

Từ Dạ không có ý định trả lời câu hỏi của Sở hoàng, mà bá đạo kéo Diệp Lạc lại gần mình, sau đó mới ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Sở Hoàng, trầm giọng nói :

-“Sở Hoàng, ta nghĩ, ngươi đã quên một sự thật, đây là Tây Lư quốc, chỉ có hoàng đế như trẫm đây mới có tư cách tự xưng là trẫm, mà ngươi, bất quá chỉ là một Sở quốc hoàng đế, trong lãnh thổ của trẫm, ngươi chỉ có thể xưng chính mình là Vương, quy củ như vậy, trẫm tin tưởng, Sở Hoàng chắc có lẽ chưa quên?”

-“Ngươi!”

Sở Hoàng nghe xong lời của Từ Dạ, không khỏi tức giận đến trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng là, đây đúng là quy củ của mỗi quốc gia, hắn có muốn phản bác cũng không thể, chỉ là thái độ của Từ Dạ, khiến hắn tức giận vô cùng!

Hắn sợ hãi vô lễ với Từ Dạ như thế, là bởi vì hắn cảm thấy Từ Dạ trước mắt phải cầu cạnh hắn, nhưng hắn không nghĩ đến, thái độ của Từ Dạ có thể chuyển biến nhanh như thế, thật sự là làm hắn quá mức tức giận, lập tức, hắn nhanh chóng giận tái mặt, nhìn Từ Dạ cả giận nói :

-“Dạ Hoàng, ngươi không cần quá mức rạch ròi như thế! Nếu như ngươi muốn mượn binh của Sở quốc, hương linh phải là nhất quốc hoàng hậu, nếu không, trẫm. . . Bỏn vương tuyệt đối sẽ không đồng ý!”

Mà Từ Dạ cũng không vì thế mà thay đổi, hắn chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Sở Hoàng, nói :

-“Sở Hoàng, ngươi nếu không đồng ý, hôn sự của trẫm cùng Hương Linh công chúa, cứ như vậy hủy bỏ thôi, trẫm cũng không muốn ủy khuất Hương Linh công chúa, về phần, hoàng hậu của trẫm, vĩnh viễn chỉ có một, chỉ có nàng, mới là hoàng hậu của trẫm!”

Nói xong, Từ Dạ ôm Diệp Lạc cái ôm càng thêm siết chặt.

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng khẽ run lên, không khỏi ngẩng đầu, ngược lên nhìn Từ Dạ, chỉ thấy hắn tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn nàng! Ánh mắt của hắn, làm nội tâm của nàng thêm bất an, đồng thời, một cỗ phẫn nộ theo nội tâm của nàng dâng lên, nàng cơ hồ xúc động hung hăng cho hắn một cái tát, đem nụ cười trên mặt hắn xóa sạch.

Nam nhân đáng giận này, sau khi tàn nhẫn thương tổn nàng, sau khi lừa gạt nàng, vẫn có thể nhìn nàng nở một nụ cười vô tội như thế?

Hành động của Từ Dạ và Diệp Lạc, ở trong mắt Sở hoàng lại biến thành liếc mắt đưa tình, một cỗ hỏa khí, rùng rục thiêu đốt trong lòng, khiến khuôn mặt hắn trở nên vặn vẹo, hắn phẫn nộ nhìn Từ Dạ, tức giận nói :

-“Dạ Hoàng, lời này của ngươi là có ý gì?”

Tím mị đem mặt không thay đổi nhìn Sở Hoàng, lạnh lùng thốt :

-“Sở Hoàng, chẳng lẽ ngươi nghe không hiểu, ý tứ của trẫm chính là! Hôn sự của trẫm cùng Hương Linh công chúa, như vậy hủy bỏ!”

-“Ngươi!”

Sở Hoàng giận dữ, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Từ Dạ, cắn răng nói :

-”Dạ Hoàng, ngươi không nên đắc ý quá sớm! Hôm nay ngươi làm nhục ta, hừ! Ngày khác, Đại Sở ta cùng Tây Lương sẽ không lưỡng lự!”

Nghe Sở Hoàng uy hiếp, Diệp Lạc không khỏi biến sắc, nàng biết rõ tình cảnh hiện tại của Tây Lương quốc, hiện tại trong nước phản quân chưa bình ổn, nếu như lúc này phá vỡ quan hệ với Sở quốc, Tây Lương quốc sẽ lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp không che. Cho nên, hiện tại Từ Dạ đắc tội Sở Hoàng, đúng là một hành động không sáng suốt.

Tuy rằng trong lòng nàng hận hần, thế nhưng, nàng lại lo lắng cho hần, nàng lặng yên nhìn Từ Dạ, trong lòng lại nổi đầy phong ba, hần luôn thông minh tuyệt đỉnh, hiện tại sao có thể làm ra việc hồ đồ như thế?

Từ Dạ đem biểu tình quan tâm lo lắng trên mặt Diệp Lạc thu vào trong mắt, trong lòng hần không khỏi vui vẻ, xem ra, trong lòng nàng, cũng không phải không có hần.

Hần nghĩ đến đây, không khỏi hướng nàng nở một nụ cười, sau đó ngẩng đầu đối Sở Hoàng lạnh lùng hỏi :

-”Sở Hoàng, ngươi đây là đang uy hiếp trẫm sao?”

Sở Hoàng cũng không phủ nhận, hần lạnh lùng hừ một tiếng, nói :

-”Dạ Hoàng, ngươi hiểu được ý tứ của bốn vương là tốt rồi, cái khác, cũng không cần bốn vương nhiều lời phải không?”

Nói xong, hần đắc ý nhìn Từ Dạ, trong lòng cho rằng Từ Dạ sẽ không đại giá mà đắc tội đến hần!

Từ Dạ thản nhiên nhìn Sở Hoàng, trong mắt có nồng đậm đùa cợt, hần giống như không chút để ý nói :

-”Đa tạ Sở Hoàng đã nhắc nhở, bất quá, khó được Sở Hoàng đại giá quang lâm đến Tây Lương quốc của ta, là hoàng đế Tây Lương quốc, trẫm tự nhiên là muốn Sở Hoàng lưu lại đây mấy ngày rồi, trẫm sẽ hảo hảo khoản đãi Sở hoàng, không biết Sở Hoàng bệ hạ cảm thấy như thế nào?”

Lời Từ Dạ vừa nói ra, Diệp Lạc trên mặt xẹt qua vẻ kinh ngạc, mà Sở Hoàng sắc mặt đại biến, chỉ thấy hần xanh mặt, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Từ Dạ, tức giận nói :

-”Dạ Hoàng, ý ngươi là gì? Chẳng lẽ ngươi là muốn giam lỏng bốn vương sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Rơi vào bẫy

Edit : Muối Vove

Đối mặt với sự nổi giận của Sở Hoàng biểu tình của Từ Dạ lại có vẻ vân đạm phong thanh, hần phảng phất chỉ như đang tán gẫu chuyện gia sự bình thường. Thản nhiên nói:

-“Sở Hoàng sao phải nói khó nghe như thế? Trẫm chẳng qua có hảo ý mời Sở hoàng lưu lại mấy ngày thôi! Lần ghé thăm Tây Lương quốc gần nhất của Sở Hoàng không phải là hai mươi năm trước sao? Lần này khó có dịp để cho Sở hoàng và Hương Linh công chúa hai cha con ngài gặp nhau, trẫm sao có thể không tạo cơ hội cho hai người?”

Sắc mặt Sở Hoàng xanh mét, trên trán gân xanh nổi lên, thân thể mập mập có chút run nhè nhẹ, hiển nhiên là đang phẫn nộ đến cực điểm, hần phẫn nộ nhìn Từ Dạ biểu tình cơ hồ hận không thể đem Từ Dạ giết chết mới cam tâm:

-“Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi không để bốn vương trở về nước, Đại Sở nhất định sẽ không bỏ qua!”

Từ Dạ đối mặt với sự uy hiếp của Sở Hoàng cũng không hề lo lắng, hần không thêm để ý chút nào mà thản nhiên nhìn Sở Hoàng nói :

-“Sở Hoàng làm gì phải tức giận như thế? Ngươi yên tâm chỉ cần người Đại Sở trợ giúp trẫm đánh phản quân, trẫm tự nhiên cũng cam đoan với ngươi sẽ không đa thương đến một sợi lông nhưng là...”

Nói tới đây ngữ khí của Từ Dạ nháy mắt trở nên lạnh lẽo:

-“Nếu như ngươi vẫn khăng khăng một mực như vậy, liền phiền toái Sở Hoàng cùng Hương Linh công chúa cha con hai người vì trẫm mà chôn cùng rồi! Bởi vì đến lúc đó ngôi vị hoàng đế còn giữ không được, làm gì có tâm tư đi bảo hộ người khác?”

-“Ngươi . . . . . Ngươi . . . . .”

Sắc mặt Sở Hoàng trắng bệch nửa ngày cũng không nói được lời nào.

Cho tới bây giờ hắn rốt cục hiểu được mình trúng phải bẫy của Tử Dạ, căn bản không có đại hôn, y quyết định như thế chẳng qua là muốn đem hắn dẫn dụ tới Tây Lương quốc, hảo dùng kế uy hiếp hắn, lợi dụng binh lực của Đại Sở chống lại phản quân, đây đúng là một hòn đá ném hai con chim.

Nhớ ngày đó sau khi nhận được tin tức Tử Dạ đang chuẩn bị cử hành hôn lễ với Hương Linh, hắn cũng từng chần chờ một chút nhưng sau khi hắn nhận được mật hàm Hương Linh công chúa phái người đưa tới, trong đó đặc biệt dặn dò hắn cùng với Hồng phi nhất định phải tới, hắn nghĩ Tây Lương quốc hiện tại nội loạn như vậy Tử Dạ hẳn không dám đối với hắn có ý đồ gì, huống chi y còn phải dựa vào hắn, cho nên hắn mới không để ý đến sự ngăn cản của chúng thần mà quyết định đích thân đến Tây Lương tham gia hôn lễ của Hương Linh công chúa.

Tới lúc này hắn mới hiểu được hôn lễ đó chỉ là một âm mưu, hết thảy chỉ là để dẫn hắn tự chui đầu vào lưới mà thôi, Tử Dạ căn bản cũng không muốn cùng Sở quốc liên hôn!

Nhưng hiện tại hắn cho dù hiểu rõ thì hối hận cũng đã muộn, từ khi bước vào Tây Lương quốc hắn cũng từ ngôi vị hoàng đế Sở quốc cao cao tại thượng biến thành tù nhân! Hắn không có điều kiện đi phản kháng Tử Dạ, nếu không hắn sẽ khó mà giữ được tánh mạng!

Có lẽ hắn cũng có thể cố lấy dũng khí đối kháng với Tử Dạ nhưng là... nếu điều kiện tiên quyết hắn phải trả giá lại chính là tính mạng của mình thì hắn sẽ không dại gì đi đánh đổi ngôi vị hoàng đế đã muốn an ổn ngôi hơn mười năm này, hơn mười năm an ổn làm hắn sớm đã mất đi nhuệ khí lúc tuổi còn trẻ, hắn hiện tại trở nên quá nhu nhược, sợ hãi cái chết, nếu như Tử Dạ nhốt hắn ở Tây Lương, hắn thậm chí không dám đem tin tức này truyền về Đại Sở, bởi vì hắn sợ các hoàng tử sẽ nhanh chóng thay thế vị trí của hắn mà không để ý sống chết của hắn!

Sở Hoàng lúc này cực kỳ căm hận nhưng lại không thể làm gì, hắn ở nháy mắt giống như già hơn rất nhiều, cả tấm lưng rộng vững chãi cũng vô lực mềm nhũn ra. Hắn vẫn đang chưa từ bỏ ý định nhìn Tử Dạ hữu khí vô lực hỏi:

-“Ngươi đem Hương Linh đi đâu rồi?”

Tím mị đem cười lạnh một tiếng, không có một tia cảm tình nói:

-“Sở Hoàng thật sự dạy dỗ con gái tốt! Hương Linh công chúa quý kẻ đa đoan, thật sự không để trầm vào trong mắt, thậm chí trầm thiếu chút nữa liền gặp phải tình cảnh mà hoàng hậu đã thấy đêm đó?”

Nói xong Tử Dạ tự tiểu phi tiểu nhìn thoáng qua biểu tình có chút cứng ngắc Diệp Lạc.

Trong lòng Diệp Lạc bởi vì những lời này của Tử Dạ mà như trút được gánh nặng, nàng biết theo lời Tử Dạ đêm đó hắn ở Di Hương cung phát sinh hết thảy, nàng rõ ràng nhìn thấy hắn cùng Hương Linh công chúa ôm hôn một chỗ chẳng lẽ đều nàng sai lầm rồi sao?

Diệp Lạc nghĩ đến tình cảnh tối hôm đó trong lòng không khỏi mỉm cười nói chua chát, không nàng làm sao có thể nhìn lầm? Hình ảnh của hắn sớm đã in sâu vào trong lòng nàng, hắn dù có hóa thành tro nàng một cái liếc mắt cũng có thể nhận ra, thế nhưng nhìn Tử Dạ không giống như đang nói dối? Hắn nói hắn bị Hương Linh công chúa tính toán, chẳng lẽ tối hôm đó chuyện tình đã phát sinh còn có nguyên nhân khác sao?

Diệp Lạc nghĩ đến đây không khỏi nhũn mảy, sự tình tối hôm đó đến nay nàng vẫn còn nhớ rất rõ, chính điều đó cũng khiến nàng cảm thấy không thoải mái, thái độ hiện tại của Tử Dạ đối Sở Hoàng nàng có thể ý thức được Tử Dạ cũng không phải chân chính muốn cùng Hương Linh công chúa đại hôn, đây chẳng qua chỉ là mưu kế để đưa Sở Hoàng tới Tây Lương quốc mà thôi!

Biết được điều này không hiểu sao trong lòng Diệp Lạc trong lòng xẹt qua một tia vui sướng.

Nhưng lòng của nàng rất nhanh liền trầm xuống, lúc này đây mặc dù chỉ lợi dụng Hương Linh công chúa, nhưng hắn cuối cùng vẫn là vua của một nước, dù không có Hương Linh công chúa ngày sau vẫn sẽ có các Tần phi khác, niềm vui của nàng có thể duy trì được bao lâu?

Tím mị đem nhìn Diệp Lạc trầm mặc không nói nội tâm hẳn bỗng nhiên xẹt qua một trận bối rối, trong nháy mắt này hắn đột nhiên cảm thấy giống như Diệp Lạc lại đang muốn rời khỏi cho dù nàng hiện tại đang đứng đứng ở bên cạnh hắn bị hắn bá đạo ôm vào trong ngực.

Hắn giống như không cảm giác được sự tồn tại của nàng, hiện tại mọi hiểu lầm đã muốn làm sáng tỏ, chẳng lẽ nàng vẫn lựa chọn sẽ rời đi hắn sao?

//Cái gì cũng phải được giải quyết từ gốc rễ, Dạ ca chỉ là đang bẻ những cành cây nhỏ thôi...//

Chuyện cũ 1

Edit: Muối Vove

Nghĩ đến đây cảm giác bất an trong lòng Tử Dạ càng mãnh liệt, cánh tay ôm Diệp Lạc không tự chủ siết chặt, hắn muốn mở miệng giải thích cái gì nhưng nhìn thoáng qua Sở Hoàng vẫn đang đứng một bên rồi cuộc vẫn nhìn xuống.

Đúng lúc này bên ngoài viện truyền đến một trận tiếng bước chân, Vệ Tử Thanh cùng Diệp Hạo từ bên ngoài đi vào, Diệp Hạo liếc mắt nhìn Tử Dạ, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ mặt bình tĩnh hướng Tử Dạ hành lễ sau đó đứng ở một bên.

Vệ Tử Thanh đi vào sân, khi hần nhìn thấy Diệp Lạc trong vòng tay Tử Dạ, trong lòng không khỏi nao nao nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ ra điều gì, sau đó hướng Tử Dạ hành lễ nói:

-“Hoàng thượng hết thấy đều đã chuẩn bị xong!”

Tử Dạ khẽ gật đầu, trầm giọng nói :

-“Được rồi, vậy xin mời Sở Hoàng hồi cung cùng trẫm!”

Sở Hoàng trên mặt biểu tình một mảnh mờ mịt, hần nhìn Diệp Hạo liếc mắt một cái sau đó lại hướng ánh nhìn về Vệ Tử Thanh, cái gì cũng không nói chỉ là trầm mặc theo Vệ Tử Thanh ra ngoài.

Sau khi Sở Hoàng rời đi, biểu tình trên mặt Diệp Hạo có chút phức tạp, hần nhìn Tử Dạ muốn nói lại thôi.

Mà Tử Dạ chỉ là thần nhiên liếc mắt một cái đột nhiên nói:

-“Diệp Hạo, ngươi có lời gì muốn nói với trẫm!”

Diệp Hạo xúc động, hần lặng yên nhìn Tử Dạ, qua thật lâu sau mới cẩn thận nói :

-“Hoàng thượng, thảo dân chỉ có một thỉnh cầu, đó là thỉnh hoàng thượng không nên thương tổn ông ta, đợi sau khi bình định chiến loạn, có thể thả ông ta về nước được không?”

Tử Dạ cũng không trả lời ngay mà trầm tư một chút, sau mới chậm rãi nói:

-“Diệp Hạo, quan hệ của ngươi với hần trẫm sớm đã biết! Nể mặt ngươi, nếu lần này thành công bình định nội loạn, trẫm tự nhiên là sẽ đem hần an toàn đuổi về Sở quốc, nếu như thất bại thì trẫm chính là ốc còn không mang nổi mình ốc, sao có thể bảo vệ hần. Diệp Hạo, ngươi là người thông minh, ngươi hần là hiểu được ý của trẫm!”

Diệp Hạo câu nói của Tử Dạ dọa cho sợ ngây người, hần phút chốc ngẩng đầu không dám tin nhìn Tử Dạ, run giọng hỏi :

-“Hoàng thượng. . . . . Người nói người đã sớm biết. . . . . ? Sao có thể. . . . . Nhưng đây là chuyện của hai mươi năm về trước. . . . . Khi đó ngươi. . . . .”

Tử Dạ tự nhiên là hiểu được ý tứ trong lời nói của Diệp Hạo, ý tứ của y là hai mươi năm trước hần vẫn là một đứa trẻ sao có thể rõ ràng việc này? Chỉ là Diệp Hạo quên mất trước khi hần đăng cơ, thân là thái tử đối với tình hình các quốc gia láng giềng nắm rõ như lòng bàn tay, đây là tất cả sự chuẩn bị cho nên hần biết được bí mật mà Sở quốc không muốn cho người ngoài biết, chính là thân là người trong hoàng thất Sở quốc trên cánh tay luôn có một cái bót hình hỏa điểm.

Mà hần qua lại với Diệp gia không biết bao nhiêu lần, hơn nữa còn là bằng hữu của Diệp Hạo, ngày trước trong lúc vô tình nhìn thấy cái bót hỏa điểm trên cánh tay Diệp Hạo, cho nên trong lòng hần mà bắt đầu có điều nghi hoặc, sau này phái người điều tra thân thể của Diệp Hạo thế mới biết Diệp Hạo nguyên lai là hoàng tử Sở quốc!

Bất quá hần tuy rằng sớm biết thân thể Diệp Hạo, thế nhưng hần không muốn nói ra, bởi vì hần và Diệp Hạo tương giao nhiều năm, hần không muốn thay đổi quan hệ này.

Hiện tại nghe Diệp Hạo hỏi lý do, hần cũng chỉ biết mỉm cười thần nhiên nói:

-“Bởi vì trên cánh tay ngươi có cái bót hình hỏa điểm!”

Lời của Tử Dạ khiến Diệp Hạo nháy mắt minh bạch, hần cúi đầu xuống không thềm nhắc lại. Kỳ thật hần thật sự rất muốn hỏi Tử Dạ, năm đó y thân là thái tử cao quý sao lại cùng một người bình dân như hần giao hảo, lúc trước thời điểm y tiếp cận hần có hay không bởi vì hần chính là con của Sở hoàng?

Tử Dạ dường như biết được suy nghĩ của Diệp Hạo, hần thần nhiên nói:

-“Lúc trẫm quen biết ngươi trẫm còn chưa phát hiện ra chuyện này, cùng ngươi giao hảo chỉ bởi vì ngươi là một chứng nhân quân tử, cho nên việc làm bằng hữu với ngươi không phải bởi vì mang tâm tư gì khác!”

Nghe được những lời này của Tử Dạ, trong lòng Diệp Hạo thở dài nhẹ nhõm, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một nụ cười thoải mái, sau đó đối Tử Dạ nói :

-“Tạ hoàng thượng, nếu hoàng thượng không có chuyện khác, như vậy thảo dân trước hết cáo lui!”

Nói xong Diệp Hạo như có suy nghĩ gì nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái.

Tử Dạ tự nhiên là hiểu ý tứ của Diệp Hạo, hần mỉm cười gật đầu xem như đồng ý.

Mà Diệp Lạc lại bị ánh mắt ý vị thâm trường của Diệp Hạo làm cho mất tự nhiên, nàng thấy bóng lưng Diệp Hạo dần xa khỏi tầm mắt trong lòng nhất thời lo lắng bật thốt lên :

-“Đại ca. . . . . . Ngô. . . . . .”

Diệp Lạc lời còn chưa nói xong đã bị đôi môi nóng bỏng của Tử Dạ che lại, làm trong đầu nàng nháy mắt trở nên trống rỗng.

Nghe được tiếng kêu của Diệp Lạc thân ảnh Diệp Hạo hơi giảm một chút cước bộ nhưng không có dừng lại, hắn đi đến cuối sân thế này mới nhìn không được quay đầu nhìn thoáng qua hai người đang ôm hôn, khóe miệng lộ ra một nụ cười chua xót thể lương, sau đó xoay người bước ra ngoài.

Đi ra khỏi sân Diệp Hạo đột nhiên cảm giác được trong lòng mình một mảnh mờ mịt, hắn không trở về phòng mà theo con đường nhỏ nhỏ hướng đến hoa viên Diệp phủ.

Trong lúc vô tình hắn lại đi đến cái ao sen năm đó Diệp Lạc rơi xuống nước, hiện tại chưa tới mùa sen nở hoa nhưng những bông hoa đã bắt đầu hé nụ, mặt nước xanh biếc khi có con gió nhẹ thổi qua gợn lên từng đợt sóng li ti, khung cảnh thật khiến con người ta bình lặng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Chuyện cũ 2

Hồ sen xanh biếc như cũ.

Đáng tiếc người con gái kia sớm đã không còn, nàng lớn lên khuynh sắc khuynh thành, nếu bây giờ nàng ở đây, bên cạnh hồ nước này, khung cảnh sẽ thêm phần tươi đẹp?

Mà trong ký ức của hắn bây giờ... không phải mùa sen đang nở rộ... bên bờ hồ sớm đã không còn thân ảnh của giai nhân, chỉ còn lại có hắn cô đơn với những chuyện cũ sớm đã bị xói mòn.

Hắn luôn vì chính mình là ca ca của nàng mà bị tình yêu cấm kỵ hành hạ đến thương tích đầy mình, hắn vẫn đem tình cảm đối với nàng chôn thật sâu vào trong đáy lòng, thậm chí không dám ở trước mặt mọi người đối với nàng biểu lộ sự quan tâm, hắn rõ ràng biết nàng từng vô số lần bị Diệp Linh hãm hại mà nhận lấy ủy khuất, thế nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không dám vì nàng nói lên nửa câu câu công đạo, hắn đang sợ hắn sợ hãi người khác biết tâm tư của hắn, hắn sợ hãi tình yêu cấm kỵ này bị mọi người phát hiện, bị thế gian khinh thường.

Hắn từng nghĩ giẫy dụa những quan niệm thế tục cùng nàng bỏ trốn sống ở nơi thâm sơn làm bạn với nhau suốt đời, nhưng là hắn vẫn yếu đuối, hắn vẫn chọn cách rút lui, hắn không bỏ xuống được trách nhiệm, hắn cũng không bỏ xuống được những quan niệm thế tục, hắn bị thế tục lên gông xiềng, tưởng giẫy dụa lại không thể nào giẫy dụa cũng không dám giẫy dụa.

Cho nên hắn đành phải trở mặt nhìn nàng cách hắn càng ngày càng xa, mãi cho đến khi nàng cùng hắn địa vị cũng đã không thể vượt qua nửa phần, từ nay về sau tình cảm này vĩnh viễn chôn chặt vào trong đáy lòng, không bao giờ còn có cơ hội xuất hiện.

Hắn chưa từng nghĩ tới mình có một thân thể hiển hách như thế, khi biết được thân thể của mình, một khắc hắn cơ hồ tưởng cất tiếng cười to sau đó thống thống khoái khoái khóc rống một hồi, hắn đã bỏ lỡ cái gì? Hắn bỏ lỡ nàng! Áp lực vẫn luôn giày vò lấy hắn, hắn cho rằng mình bị thế nhân khinh thường, nguyên lai chỉ là tình yêu giữa nam nữ bình thường.

Nếu... nếu không phải vì hắn yếu đuối, liệu hắn và nàng có thể có một tương lai tốt đẹp được hay không? Nhưng là đây hết thảy đều do hắn bỏ lỡ, hắn chịu thua những gông xiềng thế tục.

Hắn là người đầu tiên phát hiện ra con người nàng, sau cùng hắn bỏ lỡ thời gian cho nên hắn mất đi nàng, hắn thất bại hoàn toàn, người khác có lẽ còn có cơ hội, mà hắn ngay cả nửa điểm cơ hội cũng không có, hắn từ lúc sinh ra chỉ là ca ca của nàng, vĩnh viễn là ca ca của nàng! Yêu nàng đã sớm đã được chú định là một bi kịch của hắn.

Nhìn mặt hồ nhẹ giao động, một giọt nước mắt trong suốt chậm rãi theo con người đen nhánh trượt xuống sau đó lặng yên không một tiếng động hòa vào trong biển nước, thậm chí không một chút gợn sóng liền nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng, tình yêu còn chưa kịp nảy mầm đã chết từ trong trứng nước.

Diệp Hạo thân ảnh cô đơn không tiếng động nở nụ cười, chỉ là nụ cười này thoạt nhìn có chút chua xót.

Không có bắt đầu làm sao tiếp tục? Đối với nàng hắn vĩnh viễn chỉ là một đại ca, mà hắn trừ bỏ thân phận đại ca của nàng cũng chỉ là một khách nhân qua đường trong đời nàng. Niềm vui nỗi buồn của nàng hết thảy đều cùng hắn không quan hệ.

Trong viện bị Từ Dạ đột nhiên hôn thân thể Diệp Lạc chợt cứng ngắc, nụ hôn của hắn nhiệt liệt mà bá đạo, hắn phảng phất như muốn trừng phạt nàng, nặng nề mà chà đạp đôi môi mềm mại của nàng, hơi thở nóng hổi của hắn phun lên mặt nàng làm nàng quên mất giấy dựa thậm chí quên mất hô hấp.

Sâu trong nội tâm nàng thậm chí có một cảm giác kỳ quái, đó là một loại cảm giác cực kỳ phức tạp, mơ hồ là vui sướng chờ mong, nhưng cũng có một tia kháng cự cùng mâu thuẫn.

Ngay tại lúc nàng còn chưa kịp hiểu rõ ràng cảm giác của chính mình thì Từ Dạ đã buông nàng ra, hai mắt hắn sáng quắc chiếu thẳng lên người nàng, hắn lại cúi xuống ở trên môi nàng khẽ cắn, từ đôi môi đột nhiên truyền đến đau đớn khiến Diệp Lạc nháy mắt phục hồi tinh thần lại, hai mắt nàng chống lại ánh mắt nóng như lửa của Từ Dạ, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng.

Nàng theo bản năng cắn cắn môi, đôi mắt vốn bình tĩnh chợt hiện lên từng đợt sóng, nước mắt nhịn không được theo hốc mắt chảy xuống, nàng đẩy mạnh Từ Dạ ra, thanh âm nghẹn ngào nói :

-“Vì sao? Ngươi vì sao còn xuất hiện trước mặt ta?”

Phản ứng đầu tiên của Từ Dạ là kinh ngạc, khi hắn nhìn đến những giọt nước mắt trên khuôn mặt Diệp Lạc, trong mắt lại hiện lên một tia đau lòng, hắn lặng yên nhìn Diệp Lạc cũng không có trả lời mà qua một lúc lâu mới đột nhiên hỏi :

-“Nàng tại sao muốn rời đi? Lạc nhi nàng tại sao muốn rời đi?”

Đối mặt với chất vấn của Từ Dạ Diệp Lạc nhất thời nghẹn lời, nàng không cách nào trả lời? Nàng có thể nói cho hắn biết lý do nàng rời đi là vì nàng tức giận, nàng ghen tị lại bởi vì thân phận hoàng đế của hắn? Hoặc là nàng không chiếm được tình yêu duy nhất của hắn, cho nên lựa chọn rời đi?

Từ Dạ nhìn Diệp Lạc biểu tình mâu thuẫn, trong lòng hắn chậm rãi dâng lên một tia vui sướng, nàng tuy rằng không nói nhưng là hắn đã đoán được nguyên nhân nàng ngày đó rời đi, trên khuôn mặt tuấn tú âm trầm dần lộ ra nụ cười, ánh mắt nhìn Diệp Lạc vô cùng ôn nhu, hắn khẽ thở dài một hơi nói:

-“Lạc nhi, nàng tức giận rời đi là vì Hương Linh công chúa đúng không?”

Áy náy

Edit : Muối Vove

Diệp Lạc giờ phút này trong lòng trăm vị lẫn lộn, có đau khổ, có ủy khuất, có đau thương, lại còn mơ hồ vui sướng, đối mặt với ánh mắt ôn nhu của Từ Dạ, nàng đột nhiên cảm thấy mắt tự nhiên, nàng lạnh lùng quay mặt đi, không muốn lại nhìn thấy hắn, nàng không thể phủ nhận chính mình thương hắn, nhưng là, nàng cũng không muốn tha thứ cho những việc mà hắn từng gây ra cho nàng.

Từ Dạ không biết tâm tư Diệp Lạc, hắn càng không biết, giờ phút này Diệp Lạc đã nhớ lại toàn bộ quá khứ, bao gồm cả những thương tổn mà hắn gây ra cho nàng, nhìn thấy Diệp Lạc lạnh lùng, ánh mắt quật cường, hắn tưởng nàng vẫn đang hiểu lầm quan hệ của hắn và Hương Linh công chúa, cho nên, hắn vươn hai tay, đặt trên bờ vai nhu nhược của nàng, tiếp tục ôn nhu nói :

-“Lạc nhi, nàng đừng tức giận nữa được không, hãy nghe ta giải thích?”

Nhưng mà, Diệp Lạc cũng không trả lời hắn, nàng vẫn giữ trầm mặc, hắn từng tàn nhẫn ép nàng uống nước hoa hồng chuyện này, nàng thủy chung không thể tiêu tan, hắn khư khư cố chấp, từng tàn nhẫn, làm nàng thương tích đầy mình, cho dù thời gian đã qua lâu như vậy, thế nhưng, mỗi lần nhớ lại, nàng vẫn cảm thấy áp lực đến không thở được.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi lại nghĩ tới Vân Lạc Từ, nếu như lúc trước, không phải Du Hân xuất hiện kịp thời, như vậy Vân Lạc Từ còn có thể thuận lợi sinh ra sao? Hắn với nàng mẫu tử tình thâm, có phải hay không cứ như vậy tan thành mây khói? Nghĩ đến điều này, Diệp Lạc chỉ cảm thấy thấy lạnh cả người. Nàng thật sự không dám tiếp tục suy nghĩ, nếu hiện tại mất đi đứa nhỏ, nàng sẽ không sống nổi mất.

Từ Dạ không đợi được câu trả lời của Diệp Lạc, nhìn khuôn mặt nàng đột nhiên tái nhợt, trong lòng hắn càng thêm bất an, hắn đột nhiên phát hiện, hắn thật sự sợ phải mất đi nàng, không biết từ khi nào, nàng cùng nhi tử, ở trong lòng hắn, đã trở nên cực kỳ trọng yếu, tuy rằng hắn thân là một hoàng đế cao cao tại thượng, thế nhưng, hắn thật không dám nghĩ, sẽ có một ngày mất đi hai người, nếu thật sự mất đi các nàng, như vậy, hắn làm hết thảy, còn có ý nghĩa gì nữa.

Nghĩ đến đây, hắn đè chặt hai vai Diệp Lạc, không khỏi hơi dùng sức, hắn dùng ngữ khí cực kỳ thành khẩn nói :

-“Lạc nhi, nàng hãy nghe ta nói, ngày đó trong Di Hương cung, ta trúng phải mê huyễn dược của Hương Linh công chúa, ta đem nàng ta trở thành nàng, sau đó, có lẽ là thiên ý, ta nghe được tiếng gọi của nàng, mới từ trong ảo giác thanh tỉnh lại, Lạc nhi, ta không biết nàng lúc ấy đã thấy được những gì, nhưng là, sao nàng không cho ta một cơ hội giải thích, cứ như vậy mang theo đứa nhỏ, rời bỏ ta, Lạc nhi, nàng có biết, khi ta biết được nàng rời đi, lòng của ta, có bao nhiêu đau đớn hay không? Ta cơ hồ không khống chế được muốn phá hủy cả hoàng cung này, quân chi ta là hoàng đế! Nếu như không có nàng, hết thảy với ta mà nói, không còn ý nghĩa?”

Nói tới đây, thân thể Từ Dạ run lên nhẹ nhẹ, hắn nhớ tới, ngày đó trong cung thời điểm nhìn không thấy Diệp Lạc, nội tâm của hắn tuyệt vọng như vậy, thất kinh như vậy, còn có phong thư mà Từ Ảnh cố ý lưu lại, khiến hắn phần nộ không cách nào kiềm chế.

Cảm nhận được trên người hắn truyền tới từng trận run rẩy, trong lòng Diệp Lạc không khỏi có chút cảm động, nàng có điểm không thể tin được nhìn Từ Dạ, nam nhân kiêu ngạo này, hắn bây giờ đang ở trước mặt nàng nhưng lại nhỏ bé như thế, thậm chí còn có một tia bất lực, ánh mắt bá đạo, giờ phút này

lại mang theo một tia cầu xin, hân cầu xin sự tha thứ của nàng, cầu xin nàng đừng rời đi sao?

Nhìn Từ Dạ như vậy, trong lòng Diệp Lạc không hiểu sao cảm thấy chua xót, nàng cố nén ghen tuông, nhìn Từ Dạ, thanh âm run run nói :

-”Ngươi là hoàng thượng, là vua của một nước, cần gì phải xem trọng một nữ tử bình dân như ta? Từ Dạ, ta hận ngươi, ta hận của ngươi vô tình, hận ngươi tàn nhẫn, hận ngươi từng lãnh khốc thương tổn hài tử của ta! Hận ngươi từng đối với ta đủ loại nhục nhã! Nếu có thể, ta tình nguyện chưa bao giờ gặp ngươi, nếu có thể, ta tình nguyện vĩnh viễn không bao giờ nhận thức ngươi. . . . .”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Diệp Lạc đã trở nên nghẹn ngào, nàng rót cuộc nói không được nữa, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy dài trên gương mặt tái nhợt.

Từ Dạ nhìn Diệp Lạc thương tâm, nàng ở trước mặt hắn, luôn dễ dàng rơi lệ, nàng ở trong mắt hắn, lúc này lại vô cùng yếu ớt, yếu ớt đến mức làm trong lòng hắn co rút đau đớn, hai tay của hắn hơi dùng sức, đem nàng ôm vào lòng, lấy tay ôn nhu lau đi lệ trên gương mặt nàng, trong lòng dâng lên một cỗ nồng đậm áy náy.

Hắn biết, trí nhớ của nàng, đã hoàn toàn khôi phục, nghĩ đến thời gian trước, hắn đối với nàng tàn nhẫn thương tổn, tim của hắn giống như bị người ta đâm nát, hắn không thể tha thứ cho những sai lầm trong quá khứ, vừa nghĩ tới những tổn thương của nàng, còn suýt chút tay giết đứa nhỏ, hắn liền áy náy gần như muốn tự sát.

May mắn, lúc đó hắn đã không nỡ ra tay, mới có thể giữ lại được đứa nhỏ, hắn không dám nghĩ, thật sự không dám nghĩ, nếu lúc ấy hắn thật sự sát hại con của mình, hắn hiện tại sẽ như thế nào? Nếu là như vậy, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho hắn, mà hắn, hắn cũng không tha thứ cho chính mình.

Nghĩ đến đây, trên người Từ Dạ không khỏi toát mồ hôi lạnh, hắn áy náy nhìn Diệp Lạc, ôn nhu nói :

-”Lạc nhi, thực xin lỗi, tất cả đều là lỗi của ta, là ngày trước, quá mức kiêu ngạo, không hiểu, cũng không nguyện ý thừa nhận chính mình yêu nàng, cho nên mới không chút để ý tổn thương nàng, kỳ thật, kỳ thật, ta khi đó, thật sự rất sợ hãi nàng sẽ rời khỏi ta, khi nàng bị Diệp Linh đâm bị thương, thời điểm nàng toàn thân đầy máu nằm hôn mê trong lòng của ta, trái tim ta cơ hồ r rỉ máu máu, nàng biết không? Nếu lúc ấy nàng thật sự xảy ra chuyện gì, như vậy, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ chính mình!”

Diệp Lạc lặng yên nằm trong lòng Từ Dạ, nghe những lời thì thầm của hắn, sớm đã rơi lệ đầy mặt, nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng vẫn hận hắn tàn nhẫn vô tình, lãnh khốc tự đại, nhưng là, nàng không nghĩ đến, nam nhân kiêu ngạo này, có một ngày lại hạ mình cầu xin nàng tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213: Chấp nhận chờ đợi

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, yên lặng đến nỗi ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có, Diệp Lạc vẫn lặng yên nằm trong lòng Từ Dạ, hai người ôm nhau, dường như có thể nghe thấy hô hấp của nhau.

Nội tâm Diệp Lạc, đang run rẩy, đối mặt với cử chỉ ôn nhu và nỗi áy náy của hắn, nàng không biết mình nên tha thứ cho hắn, hay tiếp tục hận hắn! Có lẽ, nàng vẫn đang do dự, đây vốn không phải tính cách của nàng, thế nhưng, nàng bây giờ, cảm thấy khó xử vô cùng, trong lòng nàng yêu hắn, nhưng nàng không nguyện ý tha thứ cho hắn, nếu nàng tha thứ hắn, nàng sẽ không thể tha thứ cho chính mình!

Nhìn nam nhân cao cao tại thượng, kiêu ngạo không ai bì nổi hèn mọn cầu xin nàng lạnh, lòng của nàng không hiểu sao đau nhức vô cùng, nếu có thể, nàng tình nguyện hắn vĩnh viễn lãnh khốc vô tình như quá khứ, như vậy, nàng sẽ không khó xử như hiện tại, có thể tiếp tục hận hắn, cũng có thể có lý do rời đi.

Nhưng là, đối mặt với hắn như vậy, lòng của nàng thật sự quá chua chát, nàng nên tha thứ cho hắn sao?

Diệp Lạc chậm chậm ngẩng đầu, chống lại cặp mắt tràn đầy ôn nhu của Từ Dạ, trong mắt hắn có cầu xin, có áy náy, còn có nồng đậm yêu cùng một tia lo lắng không thể thấy. Hắn đang lo lắng cái gì? Lo lắng nàng sẽ không tha thứ cho hắn? Hay là lo lắng nàng sẽ mang con của hắn đi?

Diệp Lạc nhẹ nhàng đẩy Từ Dạ ra, trên mặt biểu tình đã khôi phục lại bình tĩnh, nàng thản nhiên nhìn thẳng hắn, chậm rãi nói :

“Từ Dạ, ngươi đi đi!”

Nhìn Diệp Lạc biểu tình lạnh nhạt, tim của Từ Dạ co rút đau đớn, hắn có chút khản trương hỏi :

-”Lạc nhi, nàng không theo ta hồi cung sao?”

Trên mặt Diệp Lạc lúc này xẹt qua một chút thê lương, nàng mỉm cười, thản nhiên nhìn Từ Dạ, bình tĩnh nói :

-”Từ Dạ, tha thứ cho ta không thể cùng ngươi tiến cung, bởi vì, ta không thể tha thứ cho những thương tổn mà ngươi gây ra cho ta, không thể tha thứ! Nhưng là, ta cũng sẽ không hận ngươi, sau này, Từ nhi trưởng thành, ta sẽ không ngăn cản nó đi tìm ngươi, càng sẽ không giấu diếm nó sự thật về ngươi! Từ Dạ, từ nay về sau, tất cả ân oán giữa chúng ta, chấm dứt tại đây thôi!”

Diệp Lạc ngữ khí vẫn bình tĩnh, lại mang theo một tia kiên quyết, đây, cũng chính là quyết định của nàng, nàng không thể quên hết thấy thương tổn, cho nên, nàng hiện tại không thể tha thứ cho hắn!

Từ Dạ lặng yên đứng tại chỗ, hắn đắm đắm nhìn Diệp Lạc, lòng của hắn đau nhức, một nỗi đau tê tâm liệt phế, vẻ mặt của hắn vô cùng đau đớn, nhưng là, hắn lại không nói ra nửa câu yêu cầu nàng ở lại, bởi vì, hắn đã không có lý do lưu lại nàng bên người rồi, hắn từng có cơ hội, nhưng hắn không biết quý trọng, còn thật sâu đã thương thấu lòng nàng, nàng thật sự không cần hắn nữa rồi!

Trong không khí tràn ngập một nỗi niềm ưu thương, Từ Dạ cứ như vậy lặng yên nhìn Diệp Lạc đang đứng trước mặt mình, nàng lúc này, ở gần hắn như vậy, hắn thậm chí có thể ngửi được mùi hương từ trên người nàng truyền đến, một mùi thơm quen thuộc, nhưng là, hắn lại cảm thấy, nàng cách hắn thật xa, thật xa, xa đến nỗi hắn thậm chí không chạm đến lòng của nàng.

Hắn thật sự rất muốn đem nàng gắt gao ôm vào ngực, đem nàng vĩnh viễn nhốt tại bên người, nhưng là, hắn lại không thể làm như vậy, nếu hắn làm như vậy, nàng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho hắn, mà hắn, cũng sẽ vĩnh viễn mất đi nàng.

Cho nên, hắn cái gì cũng không làm, hắn thậm chí không thử giữ lại nàng, hắn chỉ là lặng yên tư bên hông tháo xuống một ngọc bội tinh xảo, chậm rãi đến bên cạnh Diệp Lạc, nhẹ nhàng đem ngọc bội đặt vào lòng bàn tay nàng, thanh âm khàn khàn nói :

-”Lạc nhi, ta biết, ta hiện tại không có tư cách yêu cầu nàng ở lại, ta không dám hy vọng xa vời nàng có thể tha thứ cho ta, nhưng là, ta sẽ đợi... , đợi cho tới một ngày nàng tha thứ cho ta!”

Diệp Lạc nắm chặt ngọc bội, cảm thụ cái mát lạnh được truyền đến, mà nội tâm của nàng cũng đang từng điểm từng điểm ấm áp trở lại, nàng lần đầu tiên, không có suy nghĩ gì đối mặt với Từ Dạ, nụ cười như trút được gánh nặng, giờ phút này, nụ cười trên gương mặt nàng xinh đẹp như thế, vô cùng thanh khiết hồn nhiên.

Trong một khắc này, Từ Dạ như lại nhìn thấy, ngày đó ở thọ yến của Diệp lão thái gia, nụ cười lạnh nhạt của nàng, tuy rằng dung mạo không thể so sánh được với nhiều người, nhưng là, nụ cười lạnh nhạt thanh thuần của nàng, vĩnh viễn luôn hiện lên trong đầu hắn, mà hắn, hiện tại rốt cuộc biết được, hắn tại sao yêu nàng, đó là bởi vì nụ cười của nàng, có lẽ, từ lúc hắn lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đã vì nàng mà trầm luân, đáng tiếc, hắn không phát hiện ra tình cảm của mình, đến bây giờ, hắn rốt cuộc hiểu rõ, hắn lúc trước tại sao lại không hề kháng cự tiếp nhận thánh chỉ tứ hôn của phụ hoàng, bởi vì, khi đó tim hắn đã vì tình cảm của chính mình mà chọn lựa.

Diệp Lạc thản nhiên cười, nhẹ xoay người, thân ảnh màu trắng mảnh khảnh, rất nhanh bay vút lên, đảo mắt biến mất sau bức tường cao cao của Diệp phủ, chỉ để lại một mùi hương thoang thoảng, quán quýt thật lâu ở trong sân, không hề tản đi.

Từ Dạ nhìn phương hướng nàng biến mất, trong lòng hắn đau đớn không chịu được, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một nụ cười thoải mái, nụ cười này, dưới ánh mặt trời, càng thêm sáng chói bất phàm, tất cả u buồn, giống như nháy mắt bị nụ cười sáng lạn này xóa tan.

Bên ngoài viện truyền đến một trận âm ỹ, một thanh âm quen thuộc kêu khóc, mà Từ Dạ vẫn không để ý, qua một lúc lâu, hắn mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó mỉm cười xoay người, cất bước rời đi.

Trên trời không một gợn mây, ánh nắng chan hòa chiếu rọi trên một thân hoàng bào của hắn, làm hắn thoát nhìn giống như đắm chìm trong thế giới tươi sáng.

Không yêu nàng

Edit : Muối Vove

Ở ngoài sân, Diệp Linh tóc tai bù xù, mặc y phục đỏ chót, đang đang dây dưa cùng đám thị vệ, cũng lớn tiếng tranh cãi ầm ĩ kêu khóc, chỉ thấy nàng bộ mặt dữ tợn vạ vạ đối các thị vệ hét to :

-”Các ngươi buông ta ra, ta là hoàng hậu, các ngươi dám ngăn cản ta sao? Ta muốn giết các ngươi. . . . . Giết ngươi. . . . . Các ngươi vì sao không cho ta qua? Các ngươi đừng tưởng ta không biết? Các ngươi là cùng một phe với con hồ ly tinh kia. . . . . Là con hồ ly tinh đã câu dẫn Từ Dạ có phải hay không? Các ngươi mau buông. . . . . Buông. . . . . Ta muốn đi giết hồ ly tinh. . . . . .”

Diệp Linh tuy rằng liều mạng gầy dựa, nhưng đám thị vệ vẫn như cũ giữ chặt nàng không buông, xem bộ dáng điên cuồng của nàng, bọn họ làm sao có thể để nàng vào bên trong quây rầy hoàng thượng? Bất quá, bọn họ cũng biết, Diệp phủ nơi này, cùng hoàng thượng quan hệ không đơn giản, cho nên bọn họ chỉ ngăn cản Diệp Linh, không cho nàng đi vào, cũng không có thương tổn nàng.

Ngay tại thời điểm Diệp Linh khóc rống không ngớt, bỗng nhiên một thanh âm trầm truyền đến :

-”Chuyện gì ầm ĩ thế?”

Theo thanh âm vừa hạ xuống, một thân ảnh áo tím từ trong viện đi ra, Từ Dạ xuất hiện trước mặt mọi người.

Bọn thị vệ thấy Từ Dạ, vội quỳ xuống hành lễ, chỉ có một thị vệ vẫn ngăn Diệp Linh lại.

Mà Diệp Linh vốn đang điên cuồng, sau khi nghe thấy giọng nói của Từ Dạ, liền ngơ ngác đứng tại chỗ, nàng không giẫy dụa nữa, cũng không điên cuồng gào thét, nàng chỉ lặng yên nhìn Từ Dạ, giờ phút này nàng tuy rằng tóc tai bù xù, chật vật không chịu nổi, nhưng là, trong mắt của nàng không còn vẻ điên cuồng, mà đôi lại là một mảnh mê man.

Sau khi nghe đám thị vệ bẩm báo đơn giản, ánh mắt Từ Dạ rơi xuống trên người Diệp Linh, khi hắn thấy rõ ràng người trước mắt tóc tai bù xù, quần áo hỗn độn là Diệp Linh thì trong đáy mắt không khỏi hiện lên một chút phức tạp.

Hắn không dám tin, nữ nhân có khuôn mặt tiêu tụy, mặc y phục đồ chót trước mặt lại chính là Diệp Linh, nữ nhân thoát nhìn cao quý xinh đẹp, từ khi nàng đâm bị thương Diệp Lạc, bị hắn nhốt vào địa lao, hắn vẫn chưa từng gặp qua nàng, bởi vì, hắn sợ hãi giây phút nhìn thấy nàng sẽ nhận không được mà giết nàng.

Sau này, hắn nghe lời cầu xin của Diệp Lạc, không có giết nàng, hơn nữa, còn để cho Diệp Hạo đưa nàng ra khỏi cung, mang về Diệp gia, mặc dù là như thế, nhưng hắn lại không biết, nàng đã muốn điên điên, thậm chí còn rơi vào hoàn cảnh chật vật như thế.

Bây giờ nhìn thấy bộ dáng này của Diệp Linh, trong lòng Từ Dạ có điểm không phải tư vị, tuy rằng hắn hiện tại đã biết, cảm tình của mình đối với Diệp Linh không phải tình yêu, nhưng là, nàng chung quy cũng từng là nữ nhân của hắn, cho dù hắn hận nàng từng thương tổn Diệp Lạc, nhưng bây giờ Diệp Linh đã biến thành như vậy, thực ra hắn cũng có lỗi sai, nếu như hắn sớm một chút xác định rõ tình cảm của mình, sau khi lấy Diệp Lạc, hắn không cùng Diệp Linh gây dũa, như vậy, nàng cũng không trở thành như thế này.

Nghĩ đến đây, Từ Dạ thở dài một hơi, hướng tên thị vệ bên cạnh phân phó :

-"Đem nàng dẫn đi thôi, bảo người Diệp phủ hầu hạ nàng tốt một chút."

Viên thị vệ tuân lệnh, đang muốn đem Diệp Linh dẫn đi, nhưng là, Diệp Linh vẫn đang đứng ngơ ngác, lại đột nhiên đẩy mạnh viên thị vệ ra, lao đảo vài bước, nhìn Từ Dạ, hai mắt có điểm mê man, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống, thân thể của nàng run lên nhẹ nhẹ, mơ hồ không rõ nói :

-"Từ Dạ. . . . . Là chàng sao. . . . ? Chàng đến đón ta hồi cung sao. . . . . ?"

Viên thị vệ không cẩn thận bị Diệp Linh đẩy, thấy nàng lao đảo đi về phía Từ Dạ, trong lòng không khỏi kinh hãi, lại xông lên phía trước, đem nàng ngăn lại.

Lần này, Diệp Linh cũng không nguyên ý bị hắn đụng tới, hét lên :

-"Ngươi buông!"

Một tiếng này, kêu rõ ràng vô cùng, lông mày nhăn lại dường như đang nén giận, bộ dáng không có nửa điểm điên cuồng.

Trong mắt Diệp Linh chợt thanh tỉnh, một chút đó cũng không qua được hai mắt Từ Dạ, hắn thân nhiên ra dấu cho đám thị vệ, lý bảo không cần giữ lấy nàng.

Viên thị vệ hiểu ý, buông tay khỏi người Diệp Linh, lặng yên lui về đứng một bên, hai mắt vẫn đang gắt gao nhìn thẳng Diệp Linh, trong lòng lo lắng nữ nhân điên này có thể hay không đột nhiên dữ dội lên, làm hoàng thượng bị thương, nếu như hoàng thượng bị thương, như vậy, bọn họ chỉ có thể ngửa cổ, chờ roi đầu thôi!

Mà Diệp Linh cũng không có giống như suy nghĩ của đám thị vệ, nàng chính là, từng bước một, chậm rãi đi về phía Từ Dạ, ở khoảng cách vài bước chân với hắn thì ngừng lại, nàng kinh ngạc nhìn Từ Dạ, trong mắt không ngừng rơi lệ, thanh âm nghẹn ngào nói :

-"Từ Dạ. . . . . Chàng rốt cục đến thăm ta. . . . . Chàng đến đón ta hồi cung sao. . . . . ?"

Nhìn bộ dáng này của Diệp Linh, Từ Dạ chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề, hắn chậm rãi lắc lắc đầu, ôn tồn nói :

-"Linh Nhi, ngươi cùng trầm, đã không thể quay về được như ngày xưa rồi, ngươi cần gì phải chấp nhất như vậy? Ngươi hẳn là đã sớm biết, người trầm yêu thương không phải là người, mà là Lạc nhi, trừ bỏ Lạc nhi, trầm sẽ không yêu bất kỳ ai khác!"

Diệp Linh cắn chặt lấy môi, nước mắt giống như chuỗi hạt đứt tuyến, từng giọt từng giọt theo gò má tiêu tụy của nàng rơi xuống, qua thật lâu sau, nàng mới khàn giọng nói :

-"Vì sao? Tại sao lại là nàng ta? Từ Dạ, chàng nói cho ta biết. . . . . Nếu như lúc trước. . . . Ta không có. . . Không có tàn nhẫn sát hại con của chúng ta. . . . . Chàng có thể như vậy đối với ta sao. . . . . ?"

Từ Dạ nhìn khuôn mặt đầy lệ của Diệp Linh, hắn cũng tự hỏi mình, nếu như lúc trước, Diệp Linh không bởi vì hãm hại Diệp Lạc, mà tàn nhẫn thương tổn tới hài tử của hắn và nàng, hắn sẽ yêu nàng sao? Không, nội tâm của hắn, cũng đang khẳng định nói cho hắn biết, cho dù Diệp Linh sinh hạ hài tử của hắn, hắn vẫn sẽ không yêu nàng, hắn sẽ lưu lại đứa nhỏ, nhưng là, hắn vẫn là sẽ không yêu nàng, bởi vì, Diệp Lạc trong lúc vô tình, đã chiếm cứ trái tim

lạnh như băng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Suy nghĩ của Diệp Linh 1

Thật lâu không nghe thấy Từ Dạ trả lời, biểu tình Diệp Linh có chút bất an cùng dồn dập, nàng thờ hờn hển hai mắt gắt gao nhìn thẳng Từ Dạ, khẩn thiết nói :

-“Từ Dạ, chàng nói cho ta biết, chàng vẫn còn yêu ta có phải hay không?”

Từ Dạ nhìn bộ dáng điên cuồng của Diệp Linh, trong lòng khẽ thờ dài một hơi, thân nhiên nói :

-“Linh Nhi, ngươi trước về nghỉ ngơi đi thôi.”

Nói xong Từ Dạ cũng không đợi Diệp Linh nói chuyện liền rào bước rời đi.

Diệp Linh ngây ngốc nhìn thân ảnh Từ Dạ dần rời xa, trước mắt sớm đã bị bao phủ bởi một tầng hơi nước, qua một hồi lâu nàng chậm rãi xoay người hướng về phía ngược lại với Từ Dạ.

Giờ phút này nàng thoát nhìn không có nửa điểm điên cuồng, nàng nhẹ nhàng bước đi, gió thổi tung bộ quần áo đỏ chót cùng mái tóc hỗn độn của nàng, trên dung nhan tái nhợt tiêu tụy là những giọt nước mắt tuyệt vọng.

Lúc này nàng vô cùng thanh tĩnh. Tại một khắc nhìn thấy Từ Dạ nàng đã muốn thanh tĩnh, có lẽ nàng căn bản không điên, bất quá nàng chính là không cam lòng, không cam lòng mà thôi.

Nhớ tới lúc trước nàng vẫn là một thiên kim tiểu thư được nâng niu trong lòng bàn tay, mà hắn cũng là một thiếu niên anh tuấn, nàng vẫn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hình ảnh ấy mãi hiển hiện trong đầu nàng.

Tuổi mười sáu trăng tròn, cái lứa tuổi đối với tình yêu vẫn còn mộng lung mơ hồ, nàng nhớ rõ đó là một ngày trời xanh nắng ấm nàng ở hoa viên Diệp phủ thấy hắn đi cùng ca ca, hắn khi đó mặc một thân áo bào màu tím, dung nhan tuấn mỹ, trong ánh mắt mang theo một chút kiêu ngạo, mỉm cười hướng về phía nàng chậm rãi đi tới.

Nàng nhìn hắn nháy mắt hoa mắt, cảm giác trong lòng của nàng một khắc này không thể khống chế được nháy mắt bị thiếu niên kiêu ngạo này thu hút. Từ trước đến nay nàng chưa từng có cảm giác này, có kinh hi có ngưng ngừng lại có càng nhiều là bất an.

Trước đây nàng từng vô số lần thử đoán thân phận của hắn, nàng nghĩ hắn chỉ là một thiếu gia công tử nhà giàu nào đó trong kinh thành, nhưng thật không thể tưởng được hắn dĩ nhiên lại là thái tử đương triều, thời điểm biết được điều này, trong nội tâm nàng lại kinh hi vạn phần, nàng vẫn luôn lo lắng thân thể của hắn không xứng với mình, mà nay lại biết được hắn là một thái tử cao cao tại thượng, nội tâm của nàng làm sao có thể không vui đây?

Nàng luôn tâm cao khí ngạo, hơn nữa bởi vì từ nhỏ bị ảnh hưởng bởi tính cách của Diệp phu nhân nên sớm đã biết cách tính toán người khác, khi biết được thân phận của hắn nàng đã quyết tâm phải có được hắn.

Thế nhưng nàng còn chưa có nghĩ qua phải gả cho ai làm vợ, bởi vì luận về tướng mạo cùng tài trí của bất cứ công tử thiếu gia nào ở kinh thành, nếu trở thành thê tử của những người đó là ủy khuất nàng, cho nên sau khi làm lễ trưởng thành, tuy rằng trong kinh thành người làm mối cơ hồ muốn đập phá cửa Diệp gia, nhưng là nàng thủy chung luôn cảm thấy chướng mắt. Đơn giản bởi vì nàng muốn được gả cho vương tôn quý tộc, nàng muốn vươn đến vị trí quý nhân tôn quý.

Vì thế tại thời điểm biết được thân phận của hắn, nàng liền đem ánh mắt khóa ở trên người hắn bởi vì hắn là đương triều thái tử, sau này sẽ trở thành hoàng đế một nước, thân phận của hắn có thể đem nàng đến một vị trí không ai bằng. Huống chi hắn lớn lên tuấn mỹ mê người như thế, hết thấy đều khiến trong lòng nàng âm thầm cao hứng.

Cho nên nàng bắt đầu chủ động tiếp cận hắn, nàng tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng là từ nhỏ mẫu thân đã dạy nàng biết dùng cách nào để đi mê hoặc nam nhân, ở nàng hữu ý vô tình tiếp cận hắn quá nhiên ánh mắt của hắn nhìn nàng bắt đầu dần trở nên nhiệt liệt, tuy rằng hắn vẫn chưa thổ lộ với nàng điều gì, nhưng nàng biết kế hoạch của mình đã thành công.

Ngay tại thời điểm nàng âm thầm cao hứng, lại tổ chức thọ yến cho lão gia gia, càng bởi vì Diệp gia phú gia giàu có nhất nhì kinh thành, tuy rằng sẽ mời không ít khách nhân tiến đến chúc mừng nhưng hắn cũng được ca ca mời đến đây.

Vào ngày hôm đó người tỷ tỷ cùng cha khác mẹ đáng ghét nhất cũng xuất hiện, nàng ta so ra chỉ hơn nàng vài tháng nhưng dung mạo xấu xí, thái độ lạnh

nhật khiến nàng chán ghét, trong lòng nàng chưa từng xem nàng ta là tỷ tỷ của mình, cho nên khi nàng biết được có người tỷ tỷ này tồn tại, nàng đối với nàng ta trừ bỏ hận cũng chỉ có thật sâu chán ghét.

Cho nên hôm thọ yến nàng cố ý ở trước mặt tân khách ra vẻ thân thiết giữ chặt tay nàng ta lớn tiếng gọi hai tiếng tỷ tỷ, bởi vì nàng ta rất xấu nên khi cùng nàng đứng chung một chỗ sẽ chỉ làm cho mọi người cảm thấy nàng ta đã xấu càng thêm xấu, mà nàng cùng nàng đứng chung một chỗ lại càng có thể cho thấy mỹ mạo của nàng không ai bằng.

Nàng thông minh lợi dụng điểm này thành công, phần đông tân khách đều chỉ tỏ bàn tán không thôi.

Ngay tại thời điểm nàng vui vẻ ra mặt thờ ơ lạnh nhạt nàng lại phát hiện hắc đang nhìn Diệp Lạc ánh mắt chuyên chú nhưng không giống như chê cười mà có càng nhiều hơn là kinh ngạc tìm tòi nghiên cứu, thậm chí nàng từ trong mắt hắc còn chứng kiến một tia thân thiết.

Không những thế ngoài hắc ra nàng thậm chí còn phát hiện ca ca của nàng cũng dùng một biểu tình phức tạp nhìn Diệp Lạc.

Suy nghĩ của Diệp Linh 2

Edit : Muối Vove

Sự quan tâm trong ánh mắt của bọn họ giành cho nàng ta khiến nàng phần nộ, chỉ bất quá là một nữ nhân xấu xí, có cái gì đáng để bọn họ quan tâm?

Ánh mắt của hắc chỉ giành cho mình nàng, nàng tuyệt đối không cho phép có bất luận kẻ nào đem hắc đoạt đi, lại càng không cho phép có người thu hút sự chú ý của hắc, cho dù là người tỷ tỷ xấu xí mà nàng luôn không để ý này cũng không được.

Bởi vì nàng chán ghét nàng ta, cái loại chán ghét xuất hiện ngay lần đầu tiên nàng nhìn thấy Diệp Lạc, bởi vì rõ ràng nàng ta chỉ là một nữ nhân xấu xí, dung mạo khó coi như vậy, tại sao lại có ma lực hấp dẫn, thậm chí so với người có mỹ mạo như nàng cũng mất đi ánh sáng ngày thường.

Nàng không thể dễ dàng tha thứ khi bị lu mờ bởi bất cứ người nào, bất cứ ai cũng không được phép chia sẻ hết thảy của nàng.

Cho nên nàng bắt đầu xa lánh nàng ta, lại dụng kế không ngừng mà hãm hại để nàng ta biết khó mà lui, sau khi thọ yến của gia gia kết thúc, lúc nàng ta rời đi nàng lại thấy ở trong mắt ca ca một chút phức tạp, ca ca đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ hắc quên mất nàng và mẫu thân không thích nhất là nữ nhân này sao?

Nàng nhưng không nghĩ nhiều đến hàm ý trong ánh mắt của ca ca, bởi vì sự chú ý của nàng luôn ở trên người Từ Dạ, hắc cũng đang suy nghĩ gì khi nhìn cỗ xe đi xa dần, nàng nghe được hắc hướng ca ca hỏi thăm chuyện của Diệp Lạc, nàng nghe được hắc cười nói với Diệp Hạo: người từ khi nào thì có một muội muội kỳ quái như thế?

Nghe được lời đó của hắc trong nội tâm nàng tức giận vô cùng, tưởng có thể lớn tiếng nói cho hắc biết: nàng ta không phải muội muội của ca ca ta, muội muội chỉ có một mình nàng thôi!

Thế nhưng nàng chưa kịp nói ra khỏi miệng nàng đã nhận được cái nhìn trách cứ của ca ca, trong nội tâm nàng cả kinh, chẳng lẽ những việc nàng làm ca ca đều biết cả sao? Trong khoảnh khắc đó trong lòng của nàng cực kỳ không thoải mái, từ nhỏ luôn được ca ca nâng niu làm sao có thể vì Diệp Lạc mà chỉ trích nàng?

Bất quá cho dù là ca ca có biết nàng cũng không sợ, nàng sợ cái gì? Diệp Lạc đã rời đi, về sau Diệp phủ vĩnh viễn chỉ có nàng Linh Nhi.

Nhưng là nàng sai lầm rồi, ngay sau thọ yến của gia gia không lâu, một đạo thánh chỉ nhất thời đem nàng đánh vào vực sâu.

Vốn khi nàng nghe được có thánh chỉ truyền tới Diệp gia trong nội tâm nàng vui mừng vạn phần, bởi vì nàng nghĩ đã đến lúc hắc tới đón nàng tiến cung, hắc từng đối với nàng đồng ý hắc sẽ lấy nàng, cho nàng một hôn lễ thật lớn, thế nhưng khi nàng vội vàng chạy ra ngoài cửa lớn, nàng không dám tin những gì mình nghe được, hoàng thượng tự mình từ hôn nhưng là người cùng hắc không phải là nàng mà lại chính là nữ nhân xấu xí Diệp Lạc!

Điều này sao có thể? Nàng không tin, tuyệt đối không tin, nhất định đã có chỗ nào sai lầm rồi, là hoàng thượng nghĩ sai rồi!

Diệp Lạc hàng năm bên ngoài, trừ bỏ đêm thọ yến của gia gia nàng ta cho tới bây giờ vốn không xuất hiện trước mặt mọi người, hoàng thượng như thế nào lại nhận thức được người này? Nhất định là hoàng thượng nghĩ sai rồi, có lẽ người trên thánh chỉ là mình, nhất định là viết sai rồi! Nhất định là như vậy!

Cho nên nàng không để ý rụt rè nhắc nhở viên công công truyền chỉ, nói cho hắc biết vốn hắc nên từ hôn là nàng chứ không phải Diệp Lạc! Nhưng viên công công kia chỉ lạnh lùng nhìn nàng, còn dùng ngữ khí châm chọc trở lại:

-“Ta biết người là Diệp gia nhị tiểu thư Diệp Linh, cho dù người là muội muội của Thái Tử Phi tương lai cũng không thể cả gan làm loạn thánh chỉ như thế! Ý tứ của hoàng thượng rất rõ ràng, từ hôn cho thái tử và Diệp gia đại tiểu thư Diệp Lạc! Được rồi, bảy ngày sau chính là đại hôn, Diệp phủ hắc nên hảo hảo chuẩn bị đi là vừa!

Nói xong ông ta cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái mà lạnh lùng xoay người lên xe ngựa rời đi.

Nàng ngây dại đứng nguyên tại chỗ, nàng thật sự không thể tin được những gì chính tai mình nghe được, điều này sao có thể? Làm sao có thể? Ngồi vị thái tử phi không phải nên là của nàng sao? Làm sao có thể đột nhiên biến thành Diệp Lạc? Hoàng thượng làm sao có thể như vậy? Rõ ràng là nàng cùng

hắn mới là lưỡng tình cùng vui vẻ, làm sao có thể biến thành nữ nhân xấu xí kia được?

Không! Nàng không chấp nhận! Tuyệt đối không thể chấp nhận! Vì chuyện này nàng chạy tới thư phòng muốn chính miệng hỏi ca ca đây là có chuyện gì, ca ca và hắn là huynh đệ tốt, ca ca nhất định sẽ biết!

Khi nàng đi đến thư phòng lại phát hiện ca ca cũng không ở nơi này, nàng cơ hồ lục tung toàn bộ Diệp phủ cuối cùng rốt cục nhìn thấy ca ca đang ngồi bên bờ ao, lặng lẽ không biết là đang suy nghĩ cái gì, khi nàng đi tới lại phát hiện hai con mắt của ca ca đỏ hồng giống như là vừa mới khóc!

Ca ca đây là như thế nào? Hắn đang khóc sao? Hắn vì ai mà khóc? Vì nàng sao? Nhưng là nàng bây giờ căn bản cũng không có tâm tư đi để ý tới sự khác thường của ca ca, nàng chỉ quan tâm đạo thánh chỉ kia có phải thật hay không, nàng chỉ quan tâm người hoàng thượng tứ hôn cho Từ Dạ có thật là Diệp Lạc hay không thôi!

Thế nhưng câu trả lời của ca ca lại làm nàng lạnh thấu tâm, nguyên lai đạo thánh chỉ kia là có thật! Điều này sao có thể? Tại sao có thể như vậy?

Nàng không để ý tới ca ca ở đằng sau lo lắng quát to, nàng phần nộ xông về phòng ngủ đem mọi thứ trong phòng phá nát, nàng không thể dễ dàng tha thứ, không thể dễ dàng tha thứ Diệp Lạc dám lấy đi tất cả mọi thứ của nàng! Tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ!

Sau đó nàng nhờ ca ca đưa cho hắn một phong thư cầu hắn đến Diệp phủ một chuyến, nàng muốn đem những thứ thuộc về của mình hết thảy toàn bộ đoạt lại, nàng tuyệt đối không cho phép Diệp Lạc từ nay về sau một bước lên mây cười trên đầu trên cổ nàng! Nàng ta chẳng qua chỉ là nữ nhi của một thị thiếp, là nữ nhân lớn lên ở nơi hoang dã, nàng ta dựa vào cái gì có thể trở thành thái tử phi cao cao tại thượng?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Suy nghĩ của Diệp Linh 3(248)

Thư được gửi đi, ngày hôm sau hắn liền đến, trong lòng hắn quả nhiên là có nàng, bởi vì khi nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ của hắn phần nộ đến cực điểm, trong nội tâm nàng âm thầm vui mừng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ đau thương khóc lóc, nàng muốn hắn phải kháng chỉ.

Quả nhiên khi thấy nàng thương tâm khóc trong mắt của hắn có một tia đau lòng, hắn ôn nhu cầm tay nàng an ủi, cũng đối với nàng hứa hẹn nhất định sẽ thú nàng!

Nhưng cho dù có được lời hứa của hắn nàng vẫn không cam lòng, bởi vì hắn không đáp ứng nàng sẽ kháng chỉ, hắn làm sao có thể cúi đầu trước hoàng thượng như thế? Hắn nếu yêu nàng hắn sẽ phản đầu hôn lễ với Diệp Lạc đến cùng mới phải chứ!

Nàng tìm mọi cách khóc lóc, làm nũng hòng khiến hắn đau lòng mà đi kháng chỉ nhưng hắn vẫn thủy chung trầm mặc, hắn chỉ nói với nàng rằng hắn không thể kháng chỉ nhưng hắn nhất định sẽ thú nàng! Ngụ ý cũng là hắn vẫn thuận theo ý chỉ hoàng thượng thú Diệp Lạc làm Thái Tử Phi mà hắn cũng sẽ lấy nàng nhưng nàng lại chỉ có thể là sủng phi của hắn!

Nàng phần nộ, nàng không cam lòng nhưng nàng lại phát hiện chính mình không có cách nào đi ngăn cản, hắn không phải yêu nàng sao? Hắn sao có thể nhìn nàng thương tâm mà vẫn kiên trì muốn kết hôn với nữ nhân xấu xí ấy?

Chỉ chớp mắt vài ngày trôi qua Diệp Lạc hồi phủ, dung nhan của nàng ta vẫn xấu xí kinh khủng, nàng ghé tòm nhìn thấy người trong phủ vì chuẩn bị cho chuyện chung thân của nàng ta mà tất bật bận rộn, trong lòng của nàng khó chịu giống như bị kim châm, nàng cũng đã không thể khống chế được tâm tình của mình chạy đến tìm Diệp Lạc mà hung hăng chỉ trích nàng ta, nói nàng ta không biết xấu hổ, nói nàng đoạt người trong lòng của nàng!

Trước mặt phụ thân, mẫu thân cùng tất cả mọi người trong Diệp phủ, nàng khóc đến lệ hoa đái vũ thê lương mà tuyệt vọng, nàng muốn Diệp Lạc từ nay về sau sống cũng sẽ bị thế gian khinh thường!

Mục đích của nàng đã đạt, đến ngày đại hôn hết thảy toàn bộ Diệp phủ không có người nào đưa tiễn Diệp Lạc, trừ bỏ tỷ nữ mà nàng ta đem từ bên ngoài về!

Nhưng cho dù Diệp Lạc rời khỏi Diệp phủ, trong lòng nàng vẫn có một nỗi hận khó hiểu, bởi vì Diệp Lạc một thân hỷ phục đỏ chót làm nhói mắt của nàng! Bộ hỷ phục tinh xảo kia vốn thuộc về nàng, tại sao lại khoác lên trên con người xấu xí kia?

Trong một khắc nàng cơ hồ muốn xông tới đem bộ hỷ phục xé rách! Thế nhưng nàng đã không làm, bởi vì hành động đó không phù hợp với con người bên ngoài ôn nhu như nước của nàng ở trước mặt mọi người.

Nàng xông về phòng ngủ tìm một con dao gọt hoa quả hung hăng cứa một đường trên cổ tay trắng nõn của mình, máu tươi nhanh chóng nhiễm đỏ mắt của nàng, nhưng là nàng lại điên cuồng cười thành tiếng, tiếng cười của nàng làm kinh động tỷ nữ bên ngoài cùng toàn bộ Diệp phủ, mẫu thân đau lòng nàng ôm chặt lấy nàng ép ca ca tiến cung đem chuyện nàng tự sát nói cho hắn biết.

Nàng tình tường nhìn thấy trong mắt ca ca hiện lên một chút do dự cùng đau đớn, nhưng sau cùng ca ca vẫn sai người truyền tin vào hoàng cung, nàng dùng khăn thù trắng nõn che đi máu tươi đầm đìa trên miệng vết thương, khoe môi gợn lên một nụ cười đắc ý.

Giờ lành đã đến, kiệu hoa đỏ chót dưới sự chỉ trở của mọi người hướng hoàng cung đi đến, lúc này khi bóng dáng của nó còn chưa biến mất đột nhiên một chiếc xe ngựa xa hoa vội vàng chạy tới Diệp phủ vô tình lướt qua đội ngũ đón dâu.

Hắn đến đây bởi vì hắn đúng như suy nghĩ của nàng không muốn đi đón dâu, biểu tình của hắn khẩn trương ngồi ở bên người nàng, nhìn vết thương trên cánh tay nàng còn chưa khô máu, vẻ mặt hắn vô cùng áy náy, nàng còn bắt gặp trong ánh mắt hắn là nồng đậm yêu thương!

Nàng ngoài mặt giả vờ rơi lệ vui sâu trong lồng ngực hắn nhưng trong nội tâm lại đang đắc ý cười Diệp Lạc cho dù được hoàng thượng tự mình tứ hôn Thái Tử Phi thì thế nào? Nàng ta vẫn bại ở trong tay nàng, bởi vì nàng mặc dù không có thân phận thái tử phi nhưng nàng có được trái tim của hắn, còn Diệp Lạc thì sao, chẳng qua chỉ là một thái tử phi hư danh bị thế nhân khinh thường mà thôi!

Giống như nàng suy nghĩ, từ lúc đại hôn cho đến khi trời tối hắn cũng không có rời khỏi nàng nửa bước mà là đáp ứng yêu cầu của nàng ở lại.

Cho dù hắn không ngủ lại ở trong phòng nàng nhưng chỉ cần hắn lưu lại không trở về cung động phòng với Diệp Lạc cũng đã đủ rồi.

Đêm hôm đó nàng thật lâu không thể đi vào giấc ngủ, nàng đang tính toán làm thế nào mới có thể đem những thứ vốn thuộc về mình tây toàn bộ đoạt lại, trong đêm khuya ca ca lại nằm ngoài dự kiến xuất hiện ở trong phòng ngủ của nàng.

Ca ca nhìn nàng, ánh mắt đầy chỉ trích trách móc, nói rằng nàng đã thay đổi! Nàng cười lạnh, nàng thay đổi sao? Không, nàng không thay đổi nàng, bản chất của nàng vốn là như vậy, chỉ là ca ca căn bản không có phát hiện ra thôi!

Hắn hiện tại đến chỉ trích nàng là vì Diệp Lạc sao? Hắn nhìn ra cái gì? Nhìn ra dụng tâm của nàng sao? Nhưng hắn thân là ca ca của nàng, hắn làm sao có thể vì nữ nhân xấu xí đó mà đến chỉ trích nàng? Nàng mới là muội muội ruột của hắn, không phải sao? Diệp Lạc chẳng qua chỉ là đứa nhỏ do thị thiếp sinh ra, chỉ có nàng mới là ruột thịt của hắn!

Đối với chỉ trích của ca ca nàng căn bản là chẳng thèm để tâm, ai cũng không thể đem những thứ thuộc về nàng cướp đi, cho dù người kia có là ca ca của nàng cũng không được!

Đối mặt với ánh mắt châm chọc của ca ca, hơn nữa trong mắt hắn còn hiện lên một tia thương hại, hắn đang làm cái gì? Hắn thấy nàng đáng thương sao? Hay là đang thương hại Diệp Lạc? Nàng chợt phát hiện tại nàng chán ghét ca ca dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng.

Bởi vì người đáng thương không phải là nàng, mà hắn phải là nữ nhân xấu xí kia mới đúng! Không phải sao? Trong nội tâm nàng phẫn nộ, nàng lạnh lùng nhìn ca ca nói: ta muốn nàng về sau sống không bằng chết!

Suy nghĩ của Diệp Linh 4

Edit : Muối Vove

Nghe xong những lời này của nàng trên mặt ca ca xẹt qua một chút thống khổ, hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó như có điều muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn trầm mặc rời đi.

Nàng nhìn theo bóng lưng cô tịch của ca ca trong lòng có cảm giác như được trả thù, nàng cũng không biết vì sao nàng lại có cảm giác như thế? Chẳng lẽ là vì ca ca đứng ra bênh vực cho nữ nhân xấu xí mà nàng ghét nhất sao?

Nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, chuyện của người khác nàng không muốn biết cũng chẳng có hứng thú tìm hiểu, cho dù hắn là ca ca của nàng cũng đừng mơ tưởng có thể thay đổi được quyết định của nàng.

Sau ngày nàng khóc thương tâm muốn chết Từ Dạ rốt cục không đành lòng đem nàng mang vào hoàng cung, đúng vậy đây là kết quả nàng muốn thấy nhất, chỉ có vào hoàng cung kế hoạch của nàng mới có thể từng bước một tiến hành.

Ở thánh điện, thời điểm nàng nói dối nàng thấy trong mắt hắn hiện lên một chút kinh ngạc, hắn kinh ngạc vì nàng nói dối sao? Có lẽ là thế nhưng nàng nhất định phải nói dối, nàng vốn không trông cậy có thể lừa được hắn, bởi vì hắn cùng với nàng trong lúc đó căn bản không phát sinh cái gì, người nàng muốn gạt chính là hoàng thượng và Diệp Lạc, nếu không nói dối hoàng thượng lão gia hóa kia như thế nào có thể đồng ý để nàng tiến cung?

Hết thấy đều rất thuận lợi, nàng âm thầm châm ngòi cho những mâu thuẫn của hắn và Diệp Lạc, quả nhiên hắn càng ngày càng chán ghét nàng ta, nhìn hắn tra tấn Diệp Lạc trong lòng của nàng quả thực thống khoái vô cùng, đây là kết quả nàng mong muốn nhất, không ai có thể đoạt đi bất cứ thứ gì của nàng? Nỗi thống khổ của nàng ta giờ mới bắt đầu, nàng muốn Diệp Lạc cũng như mẫu thân vô dụng của nàng ta chậm rãi bị trượng phu của mình tra tấn đến chết!

Nàng thông minh biết lời nói dối có thể duy trì nhất thời nhưng không có thể duy trì lâu dài, cho nên nàng dụng kế làm cho mình chân chính trở thành người của hắn, thế nhưng sau đó nàng lại trông thấy hắn và Diệp Lạc ôm hôn trong ngự hoa viên, thật sự khiến nàng hận chết đi.

Hắn không phải yêu nàng sao? Hắn làm sao có thể chạm vào người Diệp Lạc? Hắn hôn nàng ta biểu tình say mê như thế khiến lòng nàng nhói đau, hắn phản bội nàng, hắn làm sao có thể phản bội nàng? Hắn là của nàng, hắn làm sao có thể đi hôn nữ nhân xấu xí kia?

Nàng hận, nàng không cho phép bất cứ ai phản bội nàng, quân chi là hấn, nếu đã phản bội nàng như vậy hấn nên nhận sự trừng phạt bao gồm cả Diệp Lạc!

Trong lúc tức giận nàng đã làm ra một việc khiến cả đời này vô cùng hối hận, nàng đã tự tay giết đứa nhỏ của mình và hấn, nàng làm như vậy là vì muốn đem tội danh này đổ lên đầu Diệp Lạc, cũng thuận lợi trả thù hai người đó.

Nhưng là nàng sai lầm rồi, nàng không nên ra tay sát hại con của mình, nàng mất đi đứa nhỏ cũng mất đi hấn, nhưng Diệp Lạc vẫn không tổn hao chút nào, nàng ta vẫn là một Thái tử phi cao cao tại thượng, còn nàng, nàng đang sống từng ngày trong bất an.

Hấn bắt đầu thay đổi thái độ với nàng, cũng đối nàng lãnh đạm, nàng hối hận, nàng hối hận chính mình giết đứa nhỏ, nếu đứa nhỏ còn sống, như vậy hấn còn có thể đối xử như thế với nàng sao?

Nàng không thể chịu đựng được cảnh bị hấn vắng vẻ, nàng muốn vẫn hồi trái tim của hấn, thời điểm biết được hấn đáp ứng cùng mình lên núi Thiên Hoa cầu con nàng mừng rỡ như điên, mà nàng lại trăm triệu không ngờ chuyện đi này sẽ xảy ra nhiều biến cố như vậy.

Khi ở trên núi Thiên Hoa gặp thích khách, nàng cho là hấn đã chết, nàng tuy rằng sợ hãi nhưng cũng không thương tâm, nhất là khi hồi cung biết được Diệp Lạc bị chết cháy ở Ly cung, Ly cung bây giờ cũng trở thành một đồng phế tích, trong lòng nàng quả thật âm thầm cao hứng.

Trong lòng nàng biết đã không có hấn nàng ở trong cung sẽ rất khó để tiếp tục sinh tồn, nhưng chuyện đó cũng không làm khó được nàng, đối với người được xưng tụng là đệ nhất mỹ nam ứng Vương trong tình thế bắt buộc nàng phải dùng mỹ mạo của mình làm vũ khí.

Nhưng là nàng trăm triệu thật không ngờ, việc nàng cố ý tiếp cận Ứng Vương lại rước thêm muôn vàn nhục nhã!

Nàng không cam lòng, nàng tức giận căm phẫn, càng khiến nàng không thể chịu được là người mà Ứng vương gia yêu lại vẫn là Diệp Lạc, nàng ta có gì tốt? Nàng mọi thứ cũng không bằng nàng ta, điều làm nàng phẫn nộ oán hận đó là Diệp Lạc cư nhiên không chết! Nếu biết nàng ta vẫn đang ở lãnh cung bình an vô sự. Nàng tuyệt đối sẽ không hành động như vậy! Tuyệt đối sẽ không!

Nàng mất đi lý trí một lần lại một lần thất bại, oán hận chồng chất lên oán hận làm nàng bắt đầu điên cuồng mà trở nên liều lĩnh, rốt cục Diệp Lạc bị vu cho tội bất trinh, tội danh này sẽ khiến nàng ta bị đánh thẳng vào địa lao, chiến thắng đã nằm trong tay nàng!

Khi nàng biết được Diệp Lạc bị áp giải đến Hình đường nàng liền khẩn cấp đi xem, nàng muốn tận mắt chứng kiến nàng ta bị đánh tiến vạn kiếp bất phục!

Nhưng là khi nàng chạy tới Hình đường, hết thấy xảy ra trước mắt đập tan mộng đẹp của nàng. Không, nàng không tin, nàng không tin!

Nàng không thể chấp nhận sự thật này, nàng càng không cách nào chịu được ánh mắt lạnh như băng của hấn nhìn nàng, hấn ở trước mắt nàng đem Diệp Lạc ôm vào trong ngực, hơn nữa còn dùng ngữ khí nhỏ nhẹ khẩn cầu nàng ta đừng rời đi, hấn gọi nàng ta là Lạc nhi, Lạc nhi!

Hấn làm sao có thể đối xử với nàng như thế? Hấn làm sao có thể yêu Diệp Lạc? Hấn làm sao có thể? Hết thấy trước mắt đậm thật sâu vào mắt nàng, nàng không cam lòng, nàng tuyệt đối không chấp nhận kết quả như vậy, tại đây trong một khắc nàng giống như thấy được nụ cười lạnh của hấn, ca ca cười nhạt còn có biểu tình châm chọc trên mặt Diệp Lạc!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Suy nghĩ của Diệp Linh 5

Nàng mất đi hết thấy nhưng nếu như nàng không có được người khác cũng đừng mơ tưởng chiếm được, đặc biệt là Diệp Lạc! Cho dù phải rơi vào địa ngục nàng cũng muốn kéo nàng ta theo!

Khoảnh khắc nàng dùng chủy thủ đâm vào lưng của Diệp Lạc nàng nghe thấy rõ ràng âm thanh sắc nhọn cắm vào sâu trong da thịt, lần này nàng đã dùng hết khí lực toàn thân.

Nhìn máu tươi tràn ra nàng nhưng lại có vô cùng khoái ý, nàng đã chết tất cả cũng coi như đã xong! Nàng ta mơ tưởng đoạt đi bất cứ cái gì ha ha!

Nàng thấy sự kinh hoàng trong mắt hấn, hấn đang sợ hãi người đàn bà kia chết đi sao? Nàng tự tay giết chết Diệp Lạc, đó cũng chính là lời tuyên chiến của nàng, là đòn phủ đầu cho sự phản bội của hấn, nếu hấn yêu nàng ta hấn sẽ vĩnh viễn không bao giờ chiếm được!

Ánh nắng vàng nhạt chiếu xuống khiến thân ảnh nàng kéo dài, biểu tình nàng đại ra lão đạo từng bước, một cơn gió thổi qua làm mái tóc vốn đã hỗn độn càng thêm bay tán loạn, nước mắt chảy dài trên gương mặt tái nhợt vô thần, tất cả là một nỗi hối hận cùng không cam lòng.

Nàng vô thức đi đến bên hồ, nhìn mặt nước phẳng lặng nàng đột nhiên nhớ đến đây là nơi mà nàng lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hôm đó bầu trời cũng trong xanh như thế này, từng cơn gió nhẹ thổi qua một thân áo bào của hắn, nàng vẫn nhớ rõ như in nụ cười của hắn khi bước về phía nàng.

Trong khoảnh khắc cả người hắn cơ hồ cùng đóa sen màu hồng nhạt dung hòa vào một chỗ, nàng mỉm cười nhìn hắn chợt phát hiện trong mắt hắn có một chút kinh diễm.

Nàng chợt phát hiện nguyên lai mình đã yêu hắn ngay lần đầu tiên ấy, tình yêu của nàng đã vì thân phận của hắn mà biến hóa, quyền lực quả thật là một liều thuốc độc!

Quyền lực làm nàng tự tay giết chết tình yêu của mình, cừu hận cùng ghen tị đem nàng đẩy đi thật xa, giờ phút này nàng bỗng nhiên phát giác chính mình thật là ngu ngốc, chỉ vì những thứ hư vô mộng ảo mà tự tay chôn vùi tình yêu của mình cũng đẩy người mình yêu nhất vào vòng tay kẻ khác.

Nếu, nếu có thể quay lại, nàng sẽ không oán hận bất luận kẻ nào cũng không vọng tưởng những thứ mãi mãi không có được, nàng sẽ chỉ yêu hắn chỉ thương hắn! Nhưng là hiện tại hết thảy đều đã quá muộn rồi.

Hắn đã yêu người khác, hắn không hề yêu nàng, có lẽ hắn cho tới bây giờ vốn không có yêu nàng, chính khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Lạc trong lòng hắn đã không còn có nàng nữa rồi!

Cõi lòng đau đớn làm sắc mặt tái nhợt của Diệp Linh càng trở nên hơn trắng bệch, hai mắt nàng vô thần nhìn ngọn gió lay động trên mặt hồ, lệ vẫn vô thức chảy xuống.

Trong đầu nàng như vẫn truyền đến giọng nói ôn hòa của hắn: Linh Nhi ngươi cùng trầm đã không thể quay về như trước được nữa rồi, ngươi cần gì phải chấp nhất như vậy? Ngươi hẳn là đã sớm biết người trầm yêu không phải người mà là Lạc nhi, trừ bỏ nàng trầm sẽ không thể yêu thêm một ai khác!

Nàng sớm đã biết, không phải sao? Trừ bỏ nàng ta hắn sẽ không yêu bất luận kẻ nào, hắn sẽ không yêu nàng, nàng có muốn quay về như trước cũng không được!

Hắn quá tàn nhẫn, thật sự quá tàn nhẫn, hắn vì sao ngay cả hi vọng cuối cùng cũng không cho nàng? Quả chỉ là lừa gạt, chỉ cần hắn nói hắn từng yêu nàng, trong lòng của nàng cũng sẽ không giống hiện tại thống khổ như vậy, hắn tại sao lại phải tàn nhẫn như thế? Hắn tại sao đột nhiên xuất hiện thức tỉnh tâm trí nàng? Nếu hắn không thương nàng như vậy nàng nguyện ý vĩnh viễn phát điên, như vậy ít nhất nàng không nhớ hết thảy những thống khổ trong quá khứ, nàng có thể lừa dối bản thân mình, sống trong một thế giới vọng tưởng.

Thế nhưng hắn xuất hiện làm xáo trộn hết thảy những ảo tưởng của nàng, tâm trí nàng nháy mắt thanh tỉnh, nàng nhớ lại tất cả bao gồm những kỷ niệm ngọt ngào cũng như thống khổ đã từng trải qua, nàng không thể thừa nhận chính mình thất bại, nàng không thể chấp nhận kết quả như vậy.

Thần trí của nàng quả thực đã thanh tỉnh, thanh tỉnh đến mức nàng cảm thấy tim mình như đang đổ máu, thanh tỉnh đến nỗi một sự kiện đều xuất hiện rõ ràng trong đầu nàng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên để khuôn mặt mình đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp, cảm thụ cảm giác yên bình, nàng nhắm hai mắt lại, nàng thậm chí có thể cảm giác được ánh mặt trời có thể xuyên thấu qua cơ thể, khoe miệng lộ ra một nụ cười trước nay chưa từng có.

Diệp Linh một thân y phục đỏ chót đứng lặng yên trong gió, vườn hoa không một bóng người, ánh sáng chiếu lên người nàng giống như nhiễm đầy máu tươi.

Trong lúc hoảng hốt nàng giống như nhìn thấy hắn y phục tung bay mỉm cười hướng nàng chậm rãi đi tới, trong mắt chứa đầy ôn nhu.

Nhìn thấy nụ cười của hắn lòng nàng tràn đầy vui mừng muốn ngay lập tức chạy đến bên hắn.

Trên mặt nàng nở một nụ cười hạnh phúc, thân thể nàng trong không trung như một bức tranh diễm lệ nhẹ nhàng tung xuống, chỉ nghe ồm một tiếng mặt hồ biến động, màu đỏ dần dần nhập vào một vệt dòng nước xanh rất nhanh liền mất đi bóng dáng.

Nước trong hồ khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, gió thổi nhẹ làm nụ hoa khẽ lay động.

//Dù Diệp Linh có đáng ghét đến cỡ nào cũng không bì được với Hương Linh, hơn nữa những gì Diệp Linh phải trả giá cũng đủ rồi, không phải sao? Chỉ cần để Diệp Linh sống ở Diệp phủ, thời gian ngoài đời thì bắt đầu làm lại từ đầu. Đẳng này vừa nhận ra lỗi lầm của mình, ân hận về hết thảy lại để Diệp Linh chết như thế, cũng kệ quá rồi//

Ám toán

Edit : Muối Vove

Màn đêm buông xuống,

Ở một nơi hẻo lánh trong kinh thành, trong một cái sân cũ nát, một nam nhân vận y phục màu trắng dung nhan tuấn mỹ lặng lẽ yên ngồi trên ghế từ đàn, trên bàn đặt một chén trà nóng, hương trà vương vất trong không khí.

Bạch y nam tử hai hàng lông mày nhũn chặt phẳng phất như có vô vàn tâm sự, ánh mắt hướng ra bên ngoài nhìn đến xuất thần.

Một bóng người màu đen vô thanh vô tức bay xuống sau đó rất nhanh vào trong sân.

Hắc y nhân nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt bạch y nam tử.

Nhìn thấy hắc y nhân đột nhiên xuất hiện bạch y nam tử cũng không lấy gì làm ngạc nhiên, hắn chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn hắc y nhân, cao giọng hỏi :

-“Thế nào?”

Hắc y nhân biết bạch y nam tử tâm trạng không tốt, thân thể không khỏi run lên nhẹ nhẹ, hắn cúi đầu xuống không dám chống lại ánh mắt của bạch y nam tử nói :

-“Công tử, Sở Hoàng đã được Tử Dạ đưa về hoàng cung rồi! Thuộc hạ nhận được tin tức địa điểm hai người gặp nhau là ở Diệp phủ, hơn nữa còn được Tử Dạ trực tiếp đi đón! Công tử. . . .”

Nói tới đây hắc y nhân hơi chần chờ một chút, lại nói :

-“Công tử, thuộc hạ cảm thấy chúng ta giống như đã trúng bẫy của Tử Dạ. . . . .”

Trên mặt bạch y nam tử hơi run rẩy một chút, đôi mày kiếm càng thêm nhíu chặt, hắn ngắt lời hắc y nhân, trầm giọng nói :

-“Bây? Đây là có chuyện gì?”

Hắc y nhân cúi đầu xuống nói :

-“Thuộc hạ phát hiện chuyện Sở hoàng trên đường đi bị cướp Tử Dạ giống như đã nắm rõ trong lòng bàn tay, công tử không thấy có điểm kỳ quái sao? Vì sao sau khi đoàn người Sở Hoàng bị chặn lại, Tử Dạ cũng không phái người đi tìm kiếm mà lại trực tiếp dẫn theo một đội tinh binh đến Diệp phủ? Cho nên thuộc hạ hoài nghi đây căn bản là một cái bẫy mà Tử Dạ đã bố trí sẵn!”

//Bây giờ thì rõ rồi nhé, Tử Ảnh đúng là vẫn có lòng cướp ngôi vua, chỉ là bị Dạ ca tương kế tựu kế một mũi tên bắn hai con chim thôi//

Nghe xong những lời này của hắc y nhân bạch y nam tử qua một hồi lâu vẫn không có nửa điểm phản ứng, hắn chỉ lạnh lùng nhếch lên một nụ cười lạnh, liếc mắt nhìn hắc y nhân nói :

-“Sự tình chưa chắc là như thế! Hừ, mặc dù có thể như người nói đây có lẽ là một âm mưu nhưng đây không hẳn là cái bẫy hắn đặt ra, mà là có người ở giúp hắn đó thôi!”

Nói xong trong mắt bạch y nam tử xẹt qua một tia mắt không dễ nhận thấy, hắn lặng yên nhìn về phía bầu trời đen nhánh, hai tròng mắt mơ hồ lộ ra một tia thống khổ.

Hắc y nhân không chú ý tới biểu tình của bạch y nam tử, hắn nghe xong lời này không hiểu nói :

-“Ý của công tử là đám người ở trong rừng đem Sở Hoàng cứu đi, bọn họ không phải là người của Tử Dạ sao?”

Bạch y nam tử vẫn thản nhiên nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài, qua một lúc lâu mới nói :

-“Nàng đi cứu Sở Hoàng chứng thật là vì Tử Dạ nhưng cũng là do nàng tự nguyện, chỉ sợ trong đó còn một nguyên nhân nào khác! Nàng đúng là vẫn không bỏ xuống được không phải sao?”

Nói xong những lời cuối cùng thanh âm hắn ngày càng nhỏ, mơ hồ như tự nói với chính mình.

Hắc y nhân không biết những suy nghĩ trong lòng bạch y nam tử, cho nên hắn đối với những câu nói này cảm thấy kỳ quái vạn phần, nhện không được hỏi :

-“Công tử, người biết những người này?”

Bạch y nam tử thu hồi ánh mắt, hắn liếc nhìn hắc y nhân một cái cũng không có trả lời mà chậm rãi nâng chén trà bạch ngọc nhẹ nhàng vuốt vuốt, hai tròng mắt dưới ánh nến tàn mát ra quang mang khiến người ta nhìn không thấu.

Hắc y nhân thấy bạch y nam tử không trả lời cũng không dám hỏi gì nhiều, chỉ lặng yên đứng ở một bên, không biết vì sao hắn đột nhiên cảm giác được trên người công tử bao phủ một tầng khí tức bị thương nhìn không tới sờ không được.

Qua thật lâu sau bạch y nam tử mới trầm giọng nói :

-“Nếu Sở Hoàng đã muốn rơi vào tay Tử Dạ, như vậy lợi dụng Sở Hoàng áp chế Tử Dạ, con đường này cũng đã không thể thực hiện được, hừ xem ra Tử Dạ hẳn muốn đấu với bản công tử đến cùng, ngay cả hôn lễ của hắn và Hương Linh công chúa căn bản chính là một âm mưu, mục đích của hắn làm như vậy chẳng qua vì muốn dẫn dụ Sở hoàng đến Tây Lương quốc thôi! Hắn cùng với bản công tử ý tưởng giống nhau, khổng chế Sở Hoàng lợi dụng binh lực Sở quốc! Chính là hắn cũng quá xem thường bản công tử rồi, cho dù hắn có khổng chế được Sở Hoàng thì có thể làm được gì? Nếu bản công tử đem tin tức Sở Hoàng bị nhốt ở Tây Lương quốc truyền đến hoàng cung Sở quốc, không biết thái tử Sở quốc sẽ như thế nào? Ha ha!”

Nói xong bạch y nam tử cất tiếng cười to.

//Ta nói quá nham hiểm//

Tiếng cười âm lãnh của bạch y nam tử làm hắc y nhân run nhè nhẹ. Hắn cúi thấp đầu không dám nói lời nào.

Qua một hồi lâu bạch y nam tử mới ngưng tiếng cười, hắn quay đầu hướng hắc y nhân phân phó :

“Người sáng mai liền dẫn theo vài người đến Sở quốc đem tin tức này tiết lộ cho Sở quốc thái tử biết, giao cho hắn một phong thư. Mặt khác đem mật hàm này đưa đến tận tay đám phản quân đóng trong thành! Rõ chưa?”

Nói xong bạch y nam tử lấy từ trong ngực áo ra hai phong thư tùy tay giao cho hắc y nhân.

Hắc y nhân biểu tình cung kính tiếp nhận mật hàm cẩn thận bỏ vào trong ngực, sau đó giống như lúc đến vô thanh vô tức phi thân ra ngoài, thân ảnh rất nhanh liền biến mất trong đêm tối.

Bạch y nam tử nhìn theo phương hướng hắc y nhân biến mất khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, hắn nhìn ra bầu trời đen nhánh ngoài cửa sổ, trông mắt đen hiện lên một tia tàn nhẫn: Từ Dạ, ta nói rồi ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi cho là Sở Hoàng rơi vào trong tay ngươi là ngươi có thể thắng sao? Nếu Sở hoàng trong tay ngươi đã hết giá trị lợi dụng thì sao? Đối mặt phản quân cùng Sở quốc giáp công ngôi vị hoàng đế này của ngươi còn có thể ngồi được bao lâu? Lạc nhi a Lạc nhi, ta thật sự đối với nàng quá mức thất vọng rồi, đến lúc này mà nàng vẫn còn muốn giúp hắn sao? Chỉ sợ đến lúc đó cho dù nàng dốc hết toàn lực Thủy Vân cung cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn hắn chết ở trước mặt nàng thôi!

//Không còn gì để mà nói, sao không có gạch ở đây nhỉ, ta sẽ ném thẳng vào mặt Từ Ảnh//

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 217: Gió thổi mưa giông trước cơn bão

Đêm.

Trong thư phòng Từ Ảnh lặng yên ngồi ở trên ghế nhìn bức mật hàm trong tay, sắc mặt hắn âm trầm, đôi con ngươi tràn đầy vẻ ưu thương.

Qua một lúc lâu hắn mới chậm rãi buông phong thư trong tay, đứng lên đi đến bên cửa sổ hướng ánh mắt về phía cảnh vật bên ngoài, trên bầu trời vàng trăng khuyết chiếu ánh sáng ánh nhàn nhạt chiếu vào một tòa tiểu lâu các cách đó không xa.

Dưới ánh trăng mờ nhạt dung nhan Từ Ảnh càng thêm tuấn mỹ, gương mặt hắn điểm mờ hồ không rõ, con ngươi đen kinh ngạc nhìn bầu trời cùng vàng trăng sáng tỏ. Thân hình cao lớn dưới ánh nền nông lung có vẻ cô tịch.

Không biết qua bao lâu, ngoài thư phòng vang lên từng tiếng bước chân, ngay sau đó một vị vận trang phục màu xanh bước vào, hắn hướng Từ Ảnh hành lễ nói :

-“Công tử, có người đưa tới một phong mật hàm ! !”

Từ Ảnh cũng không có động đậy, hắn vẫn hướng ánh mắt lên bầu trời, thản nhiên hỏi :

-“Chuyện gì?”

Thanh y nam tử nói :

-“Công tử, người truyền tin nói công tử hãy tự mình mở xem mật hàm, thuộc hạ không dám một mình xem.”

Từ Ảnh trầm mặc một hồi, sau đó xoay người nhìn thanh y nam tử trầm giọng hỏi :

-“Là ai đưa mật hàm tới?”

Thanh y nam tử hơi hơi trầm ngâm một chút nói :

-“Thuộc hạ thấy thân thù của hắn rất giống những sát thủ trên giang hồ, bất quá hắn tự xưng mình là người Sở quốc.”

Từ Ảnh nghe xong không khỏi ngạc nhiên nói :

-“Sở quốc?”

Thanh y nam tử nói:

-“Vâng!”

Sắc mặt Từ Ảnh đột nhiên trầm xuống, hẩn lạnh lùng nhìn thanh y nam tử trầm giọng nói:

-“Hắn ở đâu? Đưa hắn đến đây!”

Thanh y nam tử cúi đầu xuống có điểm áy náy nói:

-“Công tử, người nọ võ công vô cùng cao cường, sau khi đến truyền tin liền rời đi, thuộc hạ vô năng không thể giữ lại người nọ, thỉnh công tử trách phạt!”

Nói xong thanh y nam tử sùỵ sụp xuống.

Từ Ảnh lạnh lùng nhìn hẩn trầm giọng nói:

-“Đứng lên đi!”

Nói xong hẩn từ trên tay thanh y nam tử tiếp nhận bức mật hàm, sau đó nhẹ nhàng xé mở lấy ra bên trong một phong thư mỏng.

Qua một lúc lâu Từ Ảnh chậm rãi thu hồi mật hàm, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, sau đó đối thanh y nam tử nói:

-“Người chúng ta phải đi kinh thành hiện tại đã có tin tức gì chưa?”

Thanh y nam tử trả lời:

-“Hồi bẩm công tử, hết thảy đều giống như kế hoạch của công tử, Sở Hoàng đã được Từ Dạ cứu đem về cung rồi!”

Tím mị ánh khẽ thở dài một hơi chậm rãi nói:

-“Nàng đúng là vẫn nhện không được mà xuất thủ, nhưng nàng có biết hay không kể từ đây mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp vô cùng?”

Thanh y nam tử có điểm nghi ngờ nhìn Từ Ảnh, hẩn mở miệng muốn nói gì lại đem lời nói đến bên miệng nuốt xuống.

Từ Ảnh thần nhiên nhìn thanh y nam tử, trong giọng nói mang theo ngữ khí một mối trước nay chưa từng có:

-“Người nghĩ gì thì cứ nói thôi!”

Thanh y nam tử do dự một chút, sau đó nhẹ giọng nói:

-“Công tử, những người phải đi tìm phu nhân đã bị mất dấu rồi, họ nói phu nhân dường như có ý thoát khỏi bọn họ!”

Từ Ảnh nghe lời này trên mặt một mảnh bình tĩnh, hẩn nhìn thanh y nam tử thần nhiên nói:

-“Ta đã biết, người ra lệnh cho bọn họ trở về đi, nếu nàng cố tình như thế không ai có thể tìm được nàng!”

Thanh y nam tử hơi chần chờ một chút, nói:

-“Công tử không định tiếp tục tìm phu nhân sao?”

Trên khuôn mặt Từ Ảnh lộ ra một nụ cười thê lương, tự hỏi:

-“Tìm được nàng thì như thế nào? Từ lúc các người cố ý tiết lộ tin tức cho nàng, lòng của nàng cũng đã không còn ở nơi này nữa rồi, ngày đó nàng quyết định rời đi liền chứng minh hết thảy, ta còn có thể hy vọng xa vời gì nữa? Trong lòng của nàng vĩnh viễn chỉ có hắn. . . . .”

Thanh âm của Từ Ảnh ngày càng nhỏ, câu nói cuối cùng cơ hồ tự nói với chính mình.

Thanh y nam tử không dám nói lời nào chỉ biết im lặng cúi đầu.

Từ Dạ thần nhiên nhìn thanh y nam tử nói:

-“Được rồi, người lui ra đi, nhớ kỹ bức mật hàm này không được tiết lộ ra nửa phần!”

Thanh y nam từ lên tiếng sau đó lắc mình đi ra ngoài.

Thanh y nam từ sau khi rời đi, trong thư phòng lại khôi phục về yên tĩnh vốn có, Từ Ảnh ngẩng đầu nhìn nửa vầng trăng lơ lửng ngoài cửa sổ, trong lúc hoảng hốt hẳn giống như nhìn thấy gương mặt nàng nhìn hẳn mỉm cười diễm lệ.

Đây chẳng qua là một cái âm mưu, hẳn sau khi nhận được Từ Dạ muốn cùng Hương Linh công chúa đại hôn cũng đã đoán được vài phần, một bước này hẳn cố ý để cho thuộc hạ đem tin tức hẳn muốn bắt cóc Sở Hoàng tiết lộ cho nàng biết, hẳn muốn biết khi nàng biết được tin tức này nàng sẽ làm như thế nào, hẳn càng muốn biết vị trí của Từ Dạ trong lòng nàng.

//Giờ thì anh biết được rồi đó//

Nhưng mà hiện tại hết thấy đều chứng minh Từ Dạ ở trong lòng của nàng vĩnh viễn luôn trọng yếu như vậy, nàng cuối cùng vẫn lựa chọn ra tay cứu Sở Hoàng, nhưng là nàng có biết hay không, kỳ thật nàng cứu Sở Hoàng sẽ càng mang đến phiền toái lớn hơn nữa cho Từ Dạ, nếu như kế hoạch của người nọ thành công, như vậy Từ Dạ cùng toàn bộ Tây Lương quốc sẽ lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp không che!

Sở Hoàng một khi bước vào lãnh thổ Tây Lương quốc thì đã trở thành một quân cờ có cũng được mà không có cũng không sao, thái tử Sở quốc đã tâm bưng bưng, nếu bị hẳn biết được Sở Hoàng bị giam lỏng ở Tây Lương quốc, hẳn nhất định sẽ coi đây là cái cơ để chính thức hướng Tây Lương quốc phát binh, đối với mạng của Sở Hoàng cho dù Sở Hoàng có là cha ruột của hẳn chỉ sợ cũng không đáng để bận tâm thôi? Bởi vì một khi Sở Hoàng chết hẳn mới có thể thuận lợi ngồi lên ngôi vua! Hơn nữa, nếu Từ Dạ giết Sở Hoàng lại càng tạo điều kiện xâm lược Tây Lương quốc, một cái cơ danh chính ngôn thuận!

Tương tàn

Edit: Muối Vove

Di Hương cung

Rầm một tiếng, chỉ nghe được trong tầm cung truyền đến từng trận đổ vỡ, ngay sau đó một thanh âm phẫn nộ vang lên trong đại sảnh, nhóm cung nhân toàn bộ đều cúi đầu không dám ngẩng lên, hết thấy giống như không nghe không thấy.

Hương Linh công chúa về mặt phẫn nộ đứng trước một mảnh đồng hồ hỗn độn trong phòng dùng sức hét lên:

-"Từ Dạ, ngươi thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài. . . . .!"

Mộc nhi im lặng đứng một bên nhìn Hương Linh công chúa tóc tai bù xù dường như đã mất đi lý trí khóe miệng nhếch lên ý cười trào phúng. Nàng mắt lạnh nhìn Hương Linh công chúa đng không ngừng gõ cửa, lạnh lùng thốt:

-"Công chúa, người đừng phí sức lực nữa, bọn họ sẽ không thả chúng ta ra ngoài đâu!"

Hương Linh công chúa nghe được những lời này, ngậy lập tức dùng gõ cửa quay đầu lại, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Mộc nhi, nàng bỗng nhiên chỉ vào Mộc nhi gần từng chữ:

-"Là ngươi, là ngươi đúng không? Chính ngươi đã bán đứng ta, đem toàn bộ ám vệ của bốn cung nói cho hẳn biết, đúng hay không?"

Biểu tình của Mộc nhi vẫn bình tĩnh, nàng nhìn khuôn mặt dữ tợn của Hương Linh công chúa, lạnh lùng nói:

-"Nô tỳ không biết công chúa đang nói cái gì, công chúa đối xử với nô tỳ vô cùng tốt, nô tỳ nào dám bán đứng công chúa?"

Hương Linh công chúa gắt gao nhìn thẳng Mộc nhi, rồi đột nhiên lao đến đánh mạnh vào người Mộc nhi hét lên:

-"Tiện nhân này! Ngươi dám phản bội ta, ta giết ngươi! Giết ngươi!"

Mộc nhi trốn không kịp, nháy mắt bị Hương Linh đè chặt cổ, nhất thời khó thở, nàng dùng sức chống cự lại, nhưng là Hương Linh công chúa bởi vì tức giận mà khí lực càng lớn, nàng căn bản không thể giãy dụa.

Trong lúc vật lộn nàng cùng Hương Linh công chúa té trên mặt đất, thế nhưng Hương Linh công chúa vẫn không buông tay, nàng chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, dưới tình thế cấp bách tay nàng lần tới mảnh sứ vỡ sắc nhọn không kịp nghĩ nhiều đâm thẳng vào người Hương Linh công chúa, nháy mắt hai bàn tay buông lỏng.

Mộc nhi thoát khỏi Hương Linh công chúa nhanh chóng đứng lên lui sang một bên không ngừng hít lấy không khí, nàng không muốn chết cũng không thể chết, Hương Linh công chúa còn chưa có chết nàng làm sao có thể chết đây?

Mộc nhi kinh hồn chưa định, nàng lúc này mới phát hiện ở cách nàng không xa Hương Linh công chúa vẫn đang lăn lộn trên mặt đất, từ vết thương trên mặt chảy ra một dòng máu tươi nháy mắt nhuộm đỏ y phục của nàng.

Mộc nhi tròn to hai mắt hoảng sợ nhìn Hương Linh thống khổ thét lên chói tai, thân thể nàng run rẩy núp ở sau tấm bình phong.

Nàng không phải cố ý, vừa rồi nàng bị Hương Linh công chúa bóp cổ, nếu nàng không làm như vậy có thể nàng sẽ bị bóp chết mất, nàng không muốn

hủy dung mạo của nàng ta đâu!

Nước mắt của Mộc nhi không ngừng rơi xuống, nàng rất sợ, nàng thật sự rất sợ hãi.

Đột nhiên Hương Linh công chúa vùng dậy, máu từng giọt từng giọt chảy xuống, mà khuôn mặt đầy máu làm nàng giờ phút này thoát nhìn giống như ác quỷ đến từ địa ngục, nàng từng bước một bước về phía Mộc nhi, thanh âm khàn khàn nói:

-“Tiện nhân, ngươi hủy đi mặt của ta, ta muốn ngươi chết không từ tế!”

Nhìn Hương Linh công chúa Mộc nhi sợ tới mức co rúm lại, nàng mở to hai mắt trong mắt là tràn đầy sợ hãi kêu lên:

-“Ngươi đừng lại đây, đừng lại gần đây, ta không phải cố ý, không phải cố ý. . . . . .”

Hương Linh công chúa bỗng nhiên phát ra một tiếng cười bén nhọn, nàng lao đảo vài bước trên tay cầm một mảnh sứ vỡ tiến gần lại phía Mộc nhi đồng thời vung mạnh tay.

Mắt thấy mảnh sứ bay về phía mình, Mộc nhi bỗng nhiên cứng người hầu như không thể động đậy.

Mộc nhi bởi vì lấy tay ôm lấy đầu nên cũng không có bị thương bao nhiêu chỉ là có một vết rách nơi cánh tay.

Mà Hương Linh công chúa ném mảnh sứ vỡ cơ hồ đã dùng đến toàn bộ sức lực, vì vậy chỉ thấy nàng hét thảm lên một tiếng, thân thể nặng nề ngã trong vũng máu.

Một đạo thân ảnh rất nhanh từ bên ngoài phóng vào, người nọ một phen đỡ lấy thân thể chực rơi xuống của Mộc nhi quan tâm hỏi:

-“Mộc nhi, ngươi không có việc gì chứ?”

Mộc nhi từ trong hoảng sợ dần phục hồi tinh thần, đối mặt với ánh mắt quan tâm của Vệ Tử Thanh không khỏi tủi thân wow lên một tiếng, nhào vào người Vệ Tử Thanh thất thanh khóc rống.

Vệ Tử Thanh vỗ nhẹ lên vai Mộc nhi, ánh mắt dừng ở Hương Linh công chúa đang nằm trên mặt đất không ngừng kêu thảm thiết không khỏi nhíu mày.

Lúc này ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng bước chân, tít thân hình cao lớn của Tử Dạ chậm rãi đi vào, hần nhìn thoáng qua Hương Linh công chúa, mày kiếm hơi nhíu, lại nhìn lên Mộc nhi đang ôm lấy Vệ Tử Thanh, trầm giọng hỏi:

-“Chuyện gì xảy ra? Nàng ta tại sao như vậy?”

Nói xong hần không đợi vệ Tử Thanh trả lời liền quay đầu đối thị vệ đứng phía sau phân phó:

-“Gọi ngự y tới!”

Có lẽ nghe thấy thanh âm của Tử Dạ Hương Linh công chúa như sững lại, nàng ta ngẩng đầu lên, hai mắt hung hăng trừng Tử Dạ điên cuồng mà thét to:

-“Tử Dạ, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta thành quý cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Tử Dạ sắc mặt âm trầm nói:

-“Đem nàng dẫn đi! Xử lý tốt vết thương trên người nàng, đừng để cho nàng ta chết!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Âm mưu sau lưng

Mộc nhi nhìn vũng máu trên mặt đất trong mắt đã tràn ngập mê man sợ hãi, hai tay nàng gất gao giữ chặt ống tay áo của Vệ Tử Thanh, thân thể run run giống chiếc lá vàng trước gió.

Tử Dạ liếc mắt nhìn Mộc nhi sau đó thản nhiên nói:

-“Dẫn nàng ta đi!”

Cung nhân tiến lên, Mộc nhi vẫn giữ chặt ống tay áo Vệ Tử Thanh không chịu buông ra, Vệ Tử Thanh vỗ nhẹ vào bả vai nàng quan tâm nói:

-“Mộc nhi, người đi nghỉ ngơi đi, ta một chốc nữa sẽ đến thăm người.”

Mộc nhi lúc này mới buông tay, từng bước quay đầu theo mấy vị cung nhân đi ra ngoài.

Vệ Từ Thanh nhìn theo bóng Mộc nhi rồi đi rồi mới hướng Từ Dạ nói:

-“Hoàng thượng. . . . .”

Lời của hắn chưa kịp nói hết đã bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Từ Dạ như có suy nghĩ gì liền dừng lại.

Từ Dạ nhưng chỉ là thần nhiên liếc mắt một cái nói:

-“Đi theo trẫm!”

Nói xong tùy ý xoay người đi ra ngoài.

Vệ Từ Thanh hơi chần chờ một chút, sau đó cũng mau bước theo.

Ngự thư phòng, Từ Dạ ngồi ở sau án thư, biểu tình bình tĩnh nhìn một phong thư trong tay.

Qua một lúc lâu, Từ Dạ mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Vệ Từ Thanh trầm giọng nói:

-“Từ Thanh, Sở quốc bên kia truyền đến tin tức nói là Sở quốc thái tử đã biết chuyện Sở Hoàng bị giam lỏng ở Tây Lương quốc, hiện tại thái tử Sở quốc đang chuẩn bị hướng trẫm Tây Lương phát binh!”

Vệ Từ Thanh kinh ngạc, hắn nhìn Từ Dạ khó hiểu hỏi:

-“Tin tức Sở hoàng nằm trong tay chúng ta không phải đều được giữ kín hay sao? Sở quốc từ nơi nào biết được tin tức này?”

Từ Dạ sắc mặt âm trầm trầm ngâm trong chốc lát sau nói:

-“Trẫm cũng rất muốn biết Sở quốc tại sao lại nhanh như vậy nhận được tin tức, hừ tin tức này trẫm đoán chừng là do đám người bịt mắt nói cho lại bọn họ, mục đích chính là bắt cóc Sở Hoàng để tới áp chế trẫm, nay Sở Hoàng được trẫm cứu đưa vào cung, cho nên mới sinh độc kế khác!”

Vệ Từ Thanh trong mắt xẹt qua một tia lo lắng, hắn nhìn Từ Dạ nói:

-“Hoàng thượng, nếu tin tức này thật sự rơi vào tay Sở quốc, như vậy tình cảnh của chúng ta liền gặp phải nguy cơ rồi! Sở quốc phát binh hơn nữa còn có phản quân, chúng ta. . . . .”

Từ Dạ không đợi vệ Từ Thanh nói xong vội ngắt lời hắn nói:

-“Người không nói trẫm cũng biết, lấy binh lực của chúng ta hiện tại nếu đồng thời phải đối phó với Sở quốc và phản quân căn bản không thể giành phần thắng, thế nhưng kế sách này của địch nhân mặc dù tốt nhưng cũng sẽ làm bại lộ thân phận của hắn, trận chiến này nếu không thể tránh né như vậy trẫm liền đánh cuộc một lần thôi!”

Vệ Từ Thanh nghe xong những lời này của Từ Dạ, trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc nói:

-“Thân phận? Hoàng thượng, chẳng lẽ người truyền tin đến Sở quốc không phải là hắn sao?”

Từ Dạ biết Vệ Từ Thanh đang nói đến ai, hắn mỉm cười nói:

-“Với sự hiểu biết của trẫm về Từ Ảnh, nếu là bởi vì nàng, bởi vì ngôi vị hoàng đế, hắn tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nói cho người Sở quốc, bởi vì hắn cuối cùng vẫn là con dân Tây Lương quốc, nếu tin tức Sở Hoàng bị giam lỏng rơi vào tay thái tử Sở quốc, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội này mà lợi dụng nó danh chính ngôn thuận xâm lược Tây Lương quốc, đến lúc đó cũng không phải hắn và trẫm có thể ngăn trở được, cho nên hắn vì Tây Lương tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đem toàn bộ Tây Lương quốc lâm vào hiểm cảnh.”

Vệ Từ Thanh nhíu mày nhìn Từ Dạ hỏi:

-“Hoàng thượng, nếu không phải hắn thì là ai?”

Từ Dạ từ trên ghế đứng lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một chút ý cười khinh miệt, hắn thần nhiên nói:

-“Kia bất quá chỉ là một người không quan trọng! Hắn thật sự vẫn không cam lòng nhưng nếu hắn vọng tưởng đoạt đi đất nước của trẫm quả thực chính là si tâm vọng tưởng! Trẫm há có thể dễ dàng bị hắn lật đổ?”

//Dạ ca đang nói đến ai đây mọi người?//

Vệ Tử Thanh không hiểu nhìn Tử Dạ, hần phát hiện Tử Dạ từ sau khi lên ngôi càng ngày càng trở nên trầm ổn, càng ngày càng có khí chất của một đế vương, tất cả đều khiến hần bội phục.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tử Dạ, hần đột nhiên cảm giác được Tử Dạ và có rất nhiều điểm tương tự, nàng yêu Tử Dạ có phải hay không bởi vì bọn họ dù có ở xa nhau cũng có thể hút lẫn nhau?

-“Tử Thanh!”

Thanh âm của Tử Dạ truyền đến làm Vệ Tử Thanh phục hồi tinh thần lại, hần giật mình cúi đầu xuống nói:

-“Có thuộc hạ!”

Tử Dạ nhìn Vệ Tử Thanh bên môi lộ ra một chút ý cười, Vệ Tử Thanh theo hần từ nhỏ lần đầu tiên lộ vẻ thất thần trước mặt hần, bộ dáng không yên lòng này là vì cung nữ tên gọi Mộc nhi kia sao?

Nghĩ đến đây Tử Dạ khẽ cười một tiếng nói:

-“Tử Thanh, ngươi là vương vì tiểu cung nữ kia? Nếu là như vậy ngươi nên lui ra đi, buổi tối trở lại đây trăm có chuyện muốn ngươi đi làm!”

Vệ Tử Thanh mơ hồ không hiểu nhìn Tử Dạ, bất quá hần rất nhanh liền hiểu ý tứ trong lời nói của Tử Dạ, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên ấp úng nói:

-“Hoàng thượng thuộc hạ không phải. . .”

Tử Dạ không đợi hần giải thích khoát tay áo nói:

-“Được rồi, trăm đã biết, ngươi cứ lui ra đi! Trăm còn có tấu chương muốn xem, ngươi không cần phải ở đây canh gác!”

Nói xong hần không hề để ý tới Vệ Tử Thanh mà ngồi trở lại ghế cúi đầu chăm chú xem tấu chương.

Vệ Tử Thanh lời đến miệng đành phải nuốt trở vào sau đó lặng yên lui ra ngoài.

Tin báo tử

Edit: Muối Vove

Kính thành.

Ở trong một khách điểm vẻ mặt Thanh nhi lo lắng nhìn Diệp Lạc nói:

-“Tiểu thư, người thật sự phải về Diệp phủ sao?”

Diệp Lạc trên tay cầm một tay nải màu vàng, thản nhiên nói:

-“Vì nguyện vọng của mẫu thân, ta phải trở về một chuyến.”

Thanh nhi cúi đầu, nàng biết Diệp Lạc nếu đã quyết định chuyện gì thì không cách nào thay đổi được, nhưng nàng thật sự không muốn quay về Diệp phủ, bởi vì nàng không muốn tiểu thư biết tin tức Diệp Linh đã chết.

Sau khi giao Vân Lạc Tử cho Vương thẩm ở trong Thủy Vân cung chăm sóc, Diệp Lạc liền mang theo bài vị của lão cung chủ chuẩn bị về Diệp phủ, nàng hiểu nguyên nhân Diệp Lạc làm như thế, nàng cũng biết thời điểm lão cung chủ qua đời trong lòng có một tâm nguyện đó là có thể trở lại Diệp phủ, nàng cũng không phải muốn ngăn cản Diệp Lạc đem linh vị lão cung chủ trở về, chỉ là thời điểm bây giờ không thích hợp.

Bởi vì có một việc Diệp Lạc còn chưa biết, tin tức Diệp Linh đã chết là do nàng sáng hôm nay ra ngoài tìm hiểu mới biết được. Diệp Lạc và Diệp Linh cảm tình mặc dù không tốt nhưng Diệp Linh dù sao cũng là muội muội của Diệp Lạc, nếu như Diệp Lạc biết được chuyện này khó tránh khỏi trong lòng cảm thấy tự trách. Nàng không hy vọng Diệp Lạc thật vất vả mới bình tĩnh trở lại tâm tình lại vì Diệp Linh chết mà trở nên thương tâm.

Huống chi thái độ của Diệp gia đối với Diệp Lạc vốn đã không có thiện ý, hiện tại Diệp Linh đã chết khó nói được bọn họ sẽ không đem chuyện này tính lên trên đầu Diệp Lạc, cho nên nàng mới ngăn cản Diệp Lạc quay về Diệp phủ.

Diệp Lạc nào có biết tâm tư của Thanh nhi? Trên tay nàng nâng niu linh vị của mẫu thân giống như cảm nhận tâm nguyện bức thiết muốn quay về Diệp phủ của mẫu thân, chuyện này tính ra kéo dài cũng đã nhiều năm.

Hiện tại thân thể của Diệp Hạo bị phụ thân phát hiện, tin tưởng Diệp phu nhân không thể ngăn trở mẫu thân quay về Diệp gia, cho nên nàng nhất định phải đem linh vị mẫu thân đưa trở về, xem như là chấm dứt tất cả mọi ân oán xưa cũ, huống chi kế tiếp nàng còn có một chuyện vô cùng trọng yếu phải làm.

Chỉ là thái độ của Thanh nhi khiến nàng cảm thấy có điểm kỳ quái, nàng liếc mắt nhìn Thanh nhi hỏi:

-“Thanh nhi, muội làm sao? Muội không muốn ta quay về Diệp phủ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Thanh nhi muốn nói lại thôi, nàng không biết có nên nói tin tức Diệp Linh chết cho Diệp Lạc hay không, thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Diệp Lạc, nàng do dự một chút cuối cùng vẫn ấp úng nói ra:

-“Tiểu thư, nô tỳ ngày hôm nay đi nghe ngóng tin tức, nghe nói. . . . . Nghe nói nhị tiểu thư đã chết. . . . .”

Nói tới đây Thanh nhi nhìn thoáng qua Diệp Lạc liền cúi đầu.

Diệp Lạc nghe xong những lời này, trong lòng nao nao, qua một hồi lâu mới hỏi:

-“Thanh nhi, muội từ nơi nào nghe được tin tức này? Nàng ta ở Diệp phủ, làm sao lại đột nhiên chết đi?”

Thanh nhi cắn cắn môi hạ thấp thanh âm nói:

-“Nô tỳ cũng không rõ lắm, chỉ là nghe người ở trong kinh thành nói nhị tiểu thư không cẩn thận ngã vào trong hồ sen, đợi đến khi hạ nhân phát hiện ra thì nàng đã chết.”

Diệp Lạc nghe xong trong đôi mắt sáng hiện lên một tia âm đạm, Diệp Linh và nàng là tỷ muội cùng cha khác mẹ, tuy rằng tình cảm của các nàng không tốt, nhưng khi nghe được tin tức này trong lòng của nàng vẫn có chút khổ sở.

Từ khi khôi phục được trí nhớ nàng cũng nhớ lại được tất cả, bao gồm một màn Diệp Linh dùng thanh chủy thủ đâm thẳng vào lưng nàng, nàng từng hận nàng ta bởi vì nàng không rõ vì sao nàng ta cứ nhất định đưa mình vào tử địa.

Nhưng là khi nàng ở Diệp phủ nhìn thấy nàng ta điên điên khùng khùng, ở sâu trong nội tâm nàng cũng không còn hận nữa, không phải bởi vì nữ nhân kiêu ngạo kia cuối cùng cũng bị báo ứng, không ngờ đó còn chưa phải là một kết cục tàn nhẫn nhất.

Nghĩ đến đây Diệp Lạc chợt nhớ tới Từ Dạ, nghĩ đến ngày đó ở Diệp phủ chẳng lẽ Diệp Linh chết cùng hắn có liên quan gì sao?

Bất quá Diệp Lạc rất nhanh phủ định ý nghĩ này, bởi vì nếu như Từ Dạ muốn giết Diệp Linh thì làm gì còn chờ tới bây giờ? Hắn nếu đã thả cho nàng ta quay về Diệp phủ thì chính là không muốn giết nàng, càng không có lý gì sau khi thả Diệp Linh lại giết nàng.

Thanh nhi thấy Diệp Lạc trầm tư không nói nghĩ nghĩ rằng Diệp Lạc vì cái chết của Diệp Linh mà thương tâm vội nói:

-“Tiểu thư người cũng đừng khổ sở nữa, nhị tiểu thư chết đi coi như cũng là một cách giải thoát, nàng ta kiêu ngạo như vậy, nếu sống mà trở nên điên điên khùng khùng càng khiến nàng thống khổ hơn thôi.

Diệp Lạc nhẹ nhàng thở dài một hơi, Thanh nhi nói không sai, Diệp Linh luôn luôn kiêu ngạo, nếu nàng ta có một ngày tỉnh táo lại biết mình điên khùng như vậy đối với nàng ta mà nói sẽ là một đả kích rất lớn, chỉ là nếu lúc trước nàng không đáp ứng tiên hoàng gả cho Từ Dạ thành Thái tử phi của hắn, có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra như vậy?

Nghĩ đến đây trong lòng Diệp Lạc dâng lên một cỗ nóng đậm áy náy, sự xuất hiện của nàng đã gián tiếp hại chết Diệp Linh, nếu không phải nàng, Diệp Linh hiện tại vẫn là phi tử trong cung, vẫn đang sống một cuộc sống vô cùng tốt đẹp.

Thanh nhi làm sao lại không biết Diệp Lạc đang suy nghĩ gì? Nàng biết Diệp Linh chết đi Diệp Lạc nhất định sẽ áy náy, cho nên nàng nhẹ giọng nói:

-“Tiểu thư, người không cần quá tự trách, chuyện của nhị tiểu thư không phải do người, Từ Dạ thân là vua của một nước, hậu cung cũng sẽ có những phi tần khác, lấy tính cách của nhị tiểu thư làm sao có thể dung hòa với những người khác?”

Diệp Lạc nhẹ nhàng đặt linh vị tới trên bàn, sau đó từ trên ghế đứng lên bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài đường phố náo nhiệt, nàng biết Thanh nhi nói rất đúng, sự thật Diệp Linh tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào cùng nàng ta tranh đoạt, chính điều đó đã tạo nên bi kịch ngày hôm nay.

Diệp Lạc tâm tình không tốt nhìn bên ngoài, bỗng nhiên một thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Đuổi theo

Nhìn thấy bóng lưng quen thuộc Diệp Lạc phút chốc mở to hai mắt, mắt thân ảnh kia sẽ biến mất trong dòng người, Diệp Lạc không kịp nghĩ nhiều vội vàng đuổi Thanh nhi nói:

-“Thanh nhi muội ở đây chờ ta, ta đi ra ngoài một chút!”

Nói xong Diệp Lạc cũng không đợi Thanh nhi trả lời, nhìn xuống dưới lầu không có người mà ở ngã tư đường cũng không có ai chú ý tới, nàng lúc này mới nhẹ nhàng từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống sau đó trực tiếp men theo lối nhỏ trong viện đi ra ngoài.

Từ xa mơ hồ truyền tới tiếng kêu của Thanh nhi nhưng Diệp Lạc giờ đã không còn để ý xem Thanh nhi đang nói cái gì.

Thanh nhi đứng ở cửa sổ nhìn bóng dáng Diệp Lạc ngày càng xa, trên tay cầm đầu lạp không khỏi lộ ra một chút cười khổ, nàng vốn định nhắc nhở Diệp Lạc mang theo đầu lạp nhưng Diệp Lạc căn bản là không nghe thấy gì hết, nàng không mang theo đầu lạp cứ như vậy đi ra ngoài trong chốc lát nhất định sẽ có phiền toái.

Thanh nhi vốn định đuổi theo đưa đầu lạp cho Diệp Lạc, nhưng nhìn thoáng qua linh vị lão cung chủ còn đặt trên bàn do dự một hồi cuối cùng vẫn không có đuổi theo.

Bởi vì lấy thân thủ của Diệp Lạc cho dù gặp phiền toái nàng cũng có thể có cách giải quyết, nhưng nếu linh vị của lão cung chủ gặp bất cứ sơ xuất gì, như vậy tội của nàng quá lớn rồi.

Diệp Lạc vội vàng chạy đến ngã tư đường, đối mặt với ánh mắt kinh diễm của mọi người, thế này mới phát hiện mình quên mang đầu lạp, cảm thấy có chút hối hận, bất quá nàng cũng không có thời gian nghĩ nhiều, bởi vì hiện tại nếu trở về lấy đầu lạp thì sẽ không kịp.

Nàng sợ sẽ mất đầu người kia, vội tập trung sự chú ý tiếp tục đuổi theo.

Cũng may sau đoạn đường đông đúc này là đến một con phố vắng người, thân ảnh quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện ở trong tầm mắt.

Nhìn phía trước kia thân ảnh quen thuộc, trong mắt Diệp Lạc hiện lên một tia phức tạp, nàng làm bộ như đi dạo, len qua người đi đường không nhanh không chậm theo sát.

Đường càng đi càng thu hẹp, Diệp Lạc nhìn cảnh sắc chung quanh liền biết hiện tại đã ra khỏi kinh thành, người đi đường cũng càng ngày càng ít, đến bây giờ gần như không có một bóng người.

Ngay tại thời điểm nàng âm thầm nghi hoặc bỗng nhiên phía trước xuất hiện thân ảnh màu trắng.

Diệp Lạc trong lòng quýnh lên, nàng bước nhanh đuổi theo nhưng khi nàng bước ra khỏi lối đi nhỏ, cảnh vật đập vào mắt lại là một rừng cây rộng lớn, tầm nhìn sớm đã bị che khuất.

Diệp Lạc lách mình tiến vào rừng cây, chỉ thấy trong rừng cây một mảnh im ắng cũng không có bất luận kẻ nào, chỉ có ngẫu nhiên từng cơn gió nhẹ thổi qua làm tán cây rung lên phát ra tiếng xào xạc.

Trong mắt Diệp Lạc hiện lên vẻ thất vọng, nàng lặng yên xoay người đi ra khỏi rừng cây, mà lúc này lại bất gặp một đám đàn ông to xác chắn đường, bọn họ trên mặt không hèn mà cùng lộ ra ý cười say mê.

Trong đó một tên có vẻ là người cầm đầu mê đắm nhìn chăm chăm nàng hô lên:

-“Đẹp quá, tiểu nương tử ngươi là muốn đi tìm tình lang sao?”

Diệp Lạc đôi mi thanh tú nhíu chặt, bình sinh nàng chán ghét nhất là bị người ta dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, lúc ở khách điểm bởi vì nhất thời nóng vội nên quên mất mang theo đầu lạp, không thể tưởng được nàng mới đi ra không được bao lâu phiền toái cũng đã tìm tới cửa.

Bất quá mấy người này cước bộ nặng nề lại không biết võ công, chính là loại người không học vấn không nghề nghiệp trong kinh thành, loại người vô lại này nàng cũng không muốn so đo nhiều liền nhìn xuống khí lạnh lùng quét mắt qua sau đó xoay người bước đi.

Thật vất vả mới đưa người đẹp tới cửa đầu thế dễ dàng buông tha? Hơn nữa bọn họ vừa rồi trên đường nhìn thấy Diệp Lạc nhất thời giật nảy mình, tâm ngứa ngáy cho nên mới bám theo đến đây.

Lúc này mắt thấy Diệp Lạc muốn đi lập tức mấy người ra hiệu cho nhau tách ra đem Diệp Lạc vây vào giữa.

Diệp Lạc nhìn đám nam nhân không biết trời cao đất dày này khóe miệng nhếch lên một chút cười lạnh lạnh giọng nói:

-“Các ngươi muốn làm gì?”

Nghe những lời này, đám người kia nhất thời phát ra một trận cười to, tên cầm đầu về mặt cột nhà nhìn Diệp Lạc, cười đậm tà:

-“Tiểu nương tử, ngươi thông minh như vậy còn không biết chúng ta định làm gì sao?”

Lời hấn vừa nói xong lại được đám đàn em phía sau cười phụ họa.

Diệp Lạc khuôn mặt trầm xuống, nàng lạnh lùng nhìn tên nam nhân lỗ mãng kia lạnh giọng nói:

-“Nếu ngươi không muốn chết thì mau tránh ra!”

Diệp Lạc kia ánh mắt lạnh như băng nhìn tên cầm đầu, trong lòng hắn chợt dâng lên một cỗ sợ hãi nhưng cuối cùng vẫn bị sắc niệm chiếm thượng phong, chẳng mấy khi gặp được một nữ nhân đẹp đến nhường này, hắn như thế nào dễ dàng buông tha?

Cho nên hắn rất nhanh liền dứt bỏ sự sợ hãi trong lòng, vẫn không nhường đường mà còn hướng Diệp Lạc mở miệng trừu đùa:

-“Tiểu nương tử ngươi gấp gấp như vậy là muốn đi đâu? Đừng nóng vội nếu là ngươi phải về nhà, bản công tử có thể bồi ngươi một đoạn đường, hiện tại ngươi trước hết bồi bản công tử chơi đùa thôi?”

Nói xong, hắn vươn tay hướng trên mặt Diệp Lạc sờ soạng. Nhưng mà tay hắn mới đưa đến một nửa chỉ nghe ba một tiếng nam tử kia mạnh bắt tay rút trở về, hơn nữa còn lớn tiếng rống lên.

Mọi người lúc này mới nhìn thấy trên tay hắn ta không biết từ lúc nào đã bị thủng một lỗ, giờ phút này hắn dùng bàn tay còn lại bịt lên vết thương nhưng máu tươi vẫn chảy ra đầm đìa khiến hắn rống lên không ngớt.

Nhìn thấy thảm trạng của tên cầm đầu, đám người còn lại hai mắt nhìn nháy nháy thời bị dọa trắng mặt.

Du Hàn

Edit: Muối Vove

Diệp Lạc có chút nghi ngờ nhìn vết thương trên tay nam tử kia, nàng có thể nhìn ra được vết thương này là do một hòn đá gây ra. Điều này có thể thấy người này có võ công cực kỳ cao, sẽ là hắn sao?

Diệp Lạc nín thở ngưng thần mơ hồ có thể cảm giác được ở cách đó không xa trong rừng cây có tiếng hô hấp rất nhỏ, nếu không phải công lực của nàng thâm hậu, nàng cơ hồ không thể nghe thấy.

Nàng mặc dù biết nơi đó có người nhưng vẫn bất động thanh sắc, tiếp tục lạnh lùng nhìn tên cầm đầu vẫn không ngừng rống lên thảm thiết.

Mặt khác đám người còn lại tưởng Diệp Lạc ra tay trên mặt đều không hên mà cùng trắng bệch sợ hãi nhìn Diệp Lạc, bởi vì bọn họ căn bản không có nhìn thấy Diệp Lạc xuất thủ vậy mà... một màn trước mắt này thật sự là khiến bọn hắn sợ hãi.

Tên cầm đầu sau khi tru lên một hồi bỗng nhiên hung tợn nhìn thẳng Diệp Lạc khàn giọng nói:

-“Ngươi xú nha đầu dám làm ta bị thương? Các huynh đệ lên, đem xú nha đầu này bắt về cho ta, xem ta như thế nào giáo huấn nàng!”

Nói xong hắn dữ tợn hướng Diệp Lạc đi tới, mà đám người kia nghe thấy mệnh lệnh của tên cầm đầu, tuy rằng bọn họ đối Diệp Lạc có kị nhưng nghĩ lại quân mình nhiều người, hơn nữa mạng của họ cũng nằm trong tay hắn, cho nên chỉ biết cả gan bước từng bước tới gần Diệp Lạc.

Diệp Lạc lạnh lùng nhìn bọn chúng dần khép chặt vòng vây, nhưng là lực chú ý của nàng cũng không đặt ở đám người trước mắt này mà là đặt ở nam nhân thân bí trong rừng cây kia, hiện tại nàng vẫn chưa xác định được thân phận của đối phương, cũng không biết người kia có phải hay không là hắn, cho nên nàng chờ đợi, đợi người kia xuất hiện.

Nàng nhìn đám người vô lại trước mắt này căn bản là không để vào mắt, bởi vì nếu là nàng không muốn mấy người này chết chỉ đơn giản là chính nàng không muốn giết người mà thôi!

Nam tử cầm đầu thấy Diệp Lạc vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, nghĩ rằng nàng đang sợ hãi không khỏi đắc ý nhe răng cười nói:

-“Xú nha đầu ngươi cũng biết sợ sao? Nếu ngươi thức thời không cần bản công tử động tay ngón tay theo bản công tử trở về, xem ngươi bộ dạng xinh đẹp như thế có lẽ bản công tử còn có thể cưới ngươi làm thi thiếp, nếu ngươi khăng khăng một mực như vậy cũng đừng trách bản công tử trừu đùa ngươi xong liền đem ngươi bán cho kỹ viện! Hừ ngươi đẹp như thế nhất định có thể bán được không ít bạc!”

Diệp Lạc nhìn lướt qua đám người này, lạnh lùng thốt:

-“Nếu các ngươi không muốn chết liền ngay lập tức rời đi thôi, nếu không ai cũng cứu không được các ngươi!”

Nàng chứng thật không muốn giết người, bởi vì giết những tên vô lại như vậy chỉ làm ô uế tay nàng, nhưng là nàng có thể cảm nhận được sát khí từ trong rừng cây truyền tới, nếu người kia sát khí không phải nhắm vào nàng, như vậy mục tiêu của hắn chính là đám người vô lại trước mắt này.

Nàng cũng không muốn ra tay cứu bọn chúng, nhưng là nàng không muốn nhìn thấy bọn chúng chết ở chỗ này, cho nên mới nói ra những lời cảnh cáo đó.

Nhưng tên cầm đầu làm sao có thể tin tưởng lời của nàng, chỉ thấy hắn vùng tay quát lớn:

-“Bất lý nàng! Bản công tử muốn nhìn xem thời điểm ngươi bị bản công tử đặt dưới thân như thế nào giết bản công tử. . . . .”

Mệnh lệnh vừa truyền ra, đám người kia hơi do dự một chút sau đó xông thẳng đến Diệp Lạc.

Chính thời điểm bọn họ nhào tới, Diệp Lạc tỉnh tường nhìn thấy trong rừng cây giống như có tia chớp xẹt qua, sau đó chỉ nghe được tiếng từng vật nặng gục trên mặt đất.

Những người xông lên đầu tiên đều ngã trên mặt đất ôm chân kêu thảm thiết, không chỉ thế mà chân của bọn họ sớm đã trào ra máu tươi nhiễm đỏ cả vạt quần áo.

Tên cầm đầu hai mắt mở to nhìn đám thuộc hạ nằm trên mặt đất kêu la thảm thiết lại nhìn về phía Diệp Lạc ánh mắt dần trở nên khiếp đảm vô cùng, hần chột thét lên một tiếng, cũng không để ý tới bất kỳ ai xoay người chạy trốn chết.

Mà Diệp Lạc cũng không để ý nhiều, nàng khẽ lắc mình phi thân vào trong rừng cây, bởi nàng biết người kia hần còn ở trong đó.

Diệp Lạc lấy tốc độ nhanh nhất tiến vào trong rừng cây rừng cây, thời điểm dừng lại chỉ thấy một bạch y nhân đang đứng ở trong rừng cây đưa lưng về phía nàng, mà bóng dáng này lại đối với nàng hết sức quen thuộc. Bởi vì nàng biết hần chính là Du Hàn-Du đại ca.

Diệp Lạc dừng bước lại nhìn bóng lưng quen thuộc, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, thần sắc trầm mặc một hồi mới nói:

-“Du đại ca.”

Bạch y nhân chậm rãi xoay người hé ra một khuôn mặt tuấn mỹ quen thuộc, chính là người ngày hôm đó rời đi Du Hàn.

Du Hàn lặng yên nhìn Diệp Lạc, bên môi gợi lên một chút ý cười, ngữ khí hơi châm chọc nói:

-“Không thể tưởng được ngươi vẫn gọi ta một tiếng Du đại ca, bất quá bây giờ ngươi đã là hoàng hậu cao quý, xưng hô thế này Du Hàn thật không dám!”

Nhìn thấy Du Hàn trong lòng Diệp Lạc cũng không kinh hãi, thậm chí ngay cả cảm xúc phập phồng cũng không, vẻ mặt của nàng cực kỳ bình tĩnh, cặp mắt sáng dừng ở trên khuôn mặt tuấn mỹ của Du Hàn thản nhiên nói:

-“Du đại ca, huynh không cần cười nhạo ta, huynh ngày đó ở Thủy Vân cung hại Lạc Từ ta cũng sẽ không trách huynh, trong lòng ta vẫn luôn coi huynh là đại ca của ta, chẳng lẽ chúng ta liền biến thành như thế này sao?”

Du hàn nhìn về phía Diệp Lạc ánh mắt cực kỳ phức tạp, hần đối với nàng vào lúc này cơ hồ có thể nói là vừa yêu vừa hận, cũng bởi vì yêu nên mới hận, hần từ nhỏ đã ở bên nàng, che chở nàng đợi nàng lớn lên.

Nhưng là sau khi lớn lên nàng lại đi yêu người khác, hần không thể chấp nhận kết quả như vậy, hần không thể chấp nhận người mình yêu sau bao nhiêu năm được hần thủ hộ lại giành tình cảm cho người khác, cho dù người kia là hoàng thượng, là vua của một nước! Cho dù người nàng yêu có là ai đi nữa!

//Nam phụ xấu xa đã xuất hiện lại rồi, một tràng pháo tay cho anh ấy đi nào//

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 220: Ngẫu nhiên biết chân tướng

Hần luôn chờ đợi nhưng là chờ đến cuối cùng kết quả vẫn là như vậy, nếu đây thực sự là do ông trời an bài, như vậy hần tuyệt không cho phép bất kể ai chiếm hữu được nàng!

Nghĩ đến đây trên môi Du Hàn lộ ra một nụ cười giống như ma quỷ nói:

-“Ca ca? Ca ca của ngươi vốn dĩ không phải ta, ta cho tới bây giờ cũng không phải là ca ca của ngươi!”

Diệp Lạc nhìn Du Hàn người mà nàng luôn quen thuộc, bởi vì hần từ nhỏ cùng nàng lớn lên. Nhưng hiện tại hần ở trước mắt nàng lại thập phần xa lạ, nàng đột nhiên cảm thấy chính mình tuy rằng cùng hần lớn lên thế nhưng kỳ thực nàng chưa từng hiểu rõ hần.

Trong lòng của nàng vẫn luôn xem hần như một ca ca ruột thịt, nàng nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày hần lừa nàng để đạt được mục đích của mình, thậm chí không tiếc ra tay với hài tử vừa mới đầy tháng của nàng!

Tim nàng lúc ấy thật sự rất đau, bởi vì con người hần vốn thiện lương ôn nhuận như vậy, tại sao đột nhiên lại thay đổi.

Nếu không phải sự thật rành rành ra đó nàng thực sự không thể tin nổi những gì mà mình chứng kiến!

Nhìn khuôn mặt tuần tú trở nên lãnh mạc, Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng một trận chua xót, nàng cường chế đau thương nhìn hần hỏi:

–“Du đại ca, vì sao? Vì sao huynh lại làm như vậy?”

Câu hỏi của Diệp Lạc làm biểu tình của Du Hàn trở nên cực kỳ khó coi, hần bỗng nhiên tức giận nói:

–“Đừng gọi ta là đại ca, cho tới bây giờ ta vốn dĩ không phải là ca ca của ngươi! Vì sao làm như vậy? Ha ha!”

Nói tới đây Du Hàn đột nhiên điên cuồng cười to, hai tròng mắt đen lạnh lùng xoáy thẳng vào Diệp Lạc gần từng chữ:

–“Sao người không hỏi chính mình tại sao lại làm như vậy? Ngươi tại sao yêu hần? Vì sao? Ngươi rõ ràng đã mất đi trí nhớ liên quan đến hần, vì sao vẫn nhớ rõ hần? Vì sao ngay cả tên của đứa nhỏ cũng là Vân Lạc Từ? Hần đã từng thương tổn ngươi như thế, ngươi lại vẫn đối với hần tình thâm! Nhưng còn ta thì sao? Ta đau khổ thủ hộ bên cạnh ngươi bao năm như vậy vì cái gì? Đúng, ta không bằng hần nhưng dựa vào cái gì hần có thể dễ dàng có được trái tim của ngươi? Cũng bởi vì hần là hoàng đế cao cao tại thượng, là vua của một nước sao?”

Đối mặt với chất vấn của Du Hàn, Diệp Lạc biểu tình vẫn một mảnh lạnh nhạt, nàng thần sắc bình tĩnh nhìn hần thản nhiên nói:

–“Ta bị thương vốn không mất đi trí nhớ, tất cả đều do huynh làm đúng không? Huynh đối Lạc Từ nổi sát tâm chi là bởi vì ta đặt tên đứa nhỏ có chữ “Từ”? Nhưng là Du đại ca à, tại sao huynh có thể làm như vậy? Làm sao có thể đối Từ nhi hạ sát thủ? Nó chỉ là một hài tử vừa đầy tháng, nó căn bản cái gì cũng không hiểu! Làm sao huynh có thể nở ra tay?”

Du Hàn bỗng nhiên dừng tiếng cười, ánh mắt sáng quắc chiếu thẳng vào Diệp Lạc, trên khuôn mặt tuần mỹ hơi có chút vận vẹo nói:

–“Tại sao giết nó? Bởi vì nó là nghiệt chủng của hần, vì nghiệt chủng xuất hiện ngươi mới có thể yêu hần, cho nên nguyên nhân chân chính là do nghiệt chủng này mà ra! Nếu như không có nó ngươi tuyệt đối sẽ không thương hần càng sẽ không rời khỏi ta!”

Trong mắt Diệp Lạc hiện lên một tia đau xót, nàng lặng yên nhìn Du Hàn, nội tâm hiện tại cảm thấy vô cùng đau đớn, nàng là vì Du Hàn thay đổi mà đau lòng, mặc dù nàng không thương hần nhưng bởi vì từ nhỏ cùng hần lớn lên, trong lòng của nàng Du Hàn có một vị trí vô cùng quan trọng, hần giống như là đại ca là người thân của nàng, hiện tại thấy hần như vậy, thật sự làm nàng trái tim băng giá, nàng tro mắt nhìn hần trở nên điên cuồng mà vô lực thay đổi!

Nàng hiện tại mới biết được con người ta trở nên đáng sợ nhất là khi tình yêu biến thành thù hận!

Nàng hít thật sâu một hơi nhìn Du Hàn nói:

–“Nếu đã như vậy, huynh vì sao ban đầu ở trong cung lại dùng hết công lực bức nước hoa hồng ra giúp ta bảo trụ đứa nhỏ?”

Nghe lời này của Diệp Lạc, khóe miệng Du Hàn nhếch lên ý cười, hần liếc mắt nhìn Diệp Lạc nói:

–“Nếu lúc đó thứ ngươi uống là nước hoa hồng như vậy ta tuyệt đối sẽ không cứu nghiệt chủng kia! Đáng tiếc đó chỉ là một loại thảo dược bình thường, căn bản không có tác dụng gì! Lúc ấy Từ Dạ cho rằng nghiệt chủng là của Ứng Vương, vậy mà hần cư nhiên vẫn có thể hạ thủ lưu tình!”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, nàng không thể tin được mờ to hai mắt, thân thể run rẩy lui về phía sau, hai tròng mắt gắt gao nhìn thẳng du hàn run giọng nói:

–“Huynh nói cái gì? Hần lúc trước không phải ép ta uống nước hoa hồng?”

Du Hàn không có trả lời, hần ngạc nhiên nói:

–“Ngươi khôi phục trí nhớ?”

Diệp Lạc không để ý tới lời nói của Du Hàn, lúc này trong đầu nàng hiện lên cảnh hần ép nàng uống nước hoa hồng, nàng chưa từng nghĩ tới thứ nước đó vốn dĩ không phải nước hoa hồng, nàng vẫn cho rằng ngay lúc đó hần muốn giết con của nàng, nhưng là nàng nhưng không nghĩ đến đó không phải là nước hoa hồng! Nói cách khác, cho dù lúc ấy Du Hàn không tới, con của nàng cũng sẽ không gặp nguy hiểm!

Trong nháy mắt Diệp Lạc đột nhiên cảm giác được trong lòng một trận thoải mái, nàng vẫn luôn đối với việc này canh cánh trong lòng, cũng chính bởi vì như vậy nàng mới hận hần mà nay nàng rốt cục tháo gỡ được nút thắt trong lòng.

Trong lòng đã không có cừ hận, trên mặt Diệp Lạc lần đầu tiên lộ ra một nụ cười thư thái, bởi vì nàng rốt cục hiểu được nguyên lai hần đối với nàng vẫn không đành lòng, mà nàng cũng rốt cục có thể buông ra cừ hận, có thể thản nhiên đối mặt chính mình, đối mặt với tình yêu của mình.

//Dù sao cũng cảm ơn Du Hàn, lỡ miệng mà cũng làm được việc tốt, tác thành cho đôi lứa nhà người ta, giờ thì Lạc tỷ cứ yên tâm mà yêu đi, suy nghĩ nhiều làm gì//

Áy náy

Edit: Muối Vove

Sau khi Du Hàn rời đi Diệp Lạc về tới tới khách điểm, chỉ là nàng không hề nghĩ đến trong gian phòng ngoại trừ Thanh nhi còn có một người khác đang chờ nàng.

Nhìn Diệp Hạo yên lặng ngồi bên bàn, còn có bộ mặt bất an của Thanh nhi, Diệp Lạc hơi giật mình một cái mới kêu lên:

–“Đại ca!”

Diệp Hạo nghe thấy tiếng gọi của Diệp Lạc chậm rãi xoay đầu lại, chỉ thấy trong mắt hắn có vô vàn đau thương, ánh mắt hắn dừng ở trên người Diệp Lạc, thần nhiên nói:

–“Lạc nhi, muội đã trở lại!”

Diệp Lạc nhìn Diệp Hạo lúc này cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì nàng tới kinh thành vốn dĩ không nói cho bất cứ ai, thậm chí vì không muốn người ta chú ý nàng còn lựa chọn một khách điểm ở nơi hẻo lánh như thế này, Diệp Hạo làm sao biết được mà đến đây tìm nàng?

Phảng phất như xem thấu suy nghĩ trong lòng Diệp Lạc, Diệp Hạo không đợi Diệp Lạc lên tiếng nhân tiện nói:

–“Lạc nhi, khách điểm này cũng là một trong những sản nghiệp của Diệp gia ta, từ khi gia gia lúc ban đầu lập nghiệp, hiện tại qua nhiều năm làm ăn cũng không khá lắm, vốn phụ thân chuẩn bị bán nó đi, nhưng bởi vì gia gia luyện tiếu liền giữ lại cho đến bây giờ! Ta hôm nay tới kiểm tra nhưng không ngờ lại tình cờ thấy Thanh nhi.

Nghe những lời này của Diệp Hạo Diệp Lạc có điểm kinh ngạc, nàng thật không ngờ khách điểm này lại là sản nghiệp đầu tiên của Diệp gia.

Diệp Hạo nhìn Diệp Lạc kinh ngạc, biểu tình không khỏi có chút cười khổ nói:

–“Lạc nhi, Diệp gia chúng ta sở dĩ có được ngày hôm nay, có thể trở thành thủ phủ lớn nhất ở Tây Lương quốc không thể bỏ qua công lao của khách điểm này, xem nó hiện tại tiêu điều như thế, kỳ thật hơn ba mươi năm trước nó chính là khách điểm nổi danh nhất trong kinh thành. Đáng tiếc hiện tại đã xuống dốc, phụ thân vẫn muốn bán đi sau lại bởi vì tâm nguyện của gia gia cho nên mới lưu lại.

Nhắc tới gia gia trong mắt Diệp Lạc hiện lên một tia lo lắng, nàng trầm mặc một hồi hỏi:

–“Đại ca, hiện tại gia gia vẫn khỏe chứ?”

Diệp Hạo trong mắt hiện lên một tia đau thương nói:

–“Lạc nhi, Linh Nhi đã chết! Gia gia hiện tại bị đá kích rất lớn, thân thể thật không tốt, còn có phụ thân bây giờ tinh thần vẫn còn hốt hoảng, hai người họ vẫn luôn nhớ đến muội, hiện tại trong nhà vốn đã không còn giống nhà nữa rồi, nương tự giam mình trong phòng không muốn đi ra ngoài, cũng không thiết ăn uống. . . . .”

Diệp Lạc trầm mặc, nàng không biết nên nói như thế nào đây, hết thảy thoát nhìn cùng nàng không quan hệ nhưng là nếu không phải vì nàng Diệp gia cũng sẽ không biến thành như vậy. Nếu không phải nàng cứu Sở Hoàng đem Sở Hoàng đưa về Diệp gia, như vậy đại phu nhân cũng sẽ không nhận thức Sở Hoàng, bí mật thân thể của đại ca cũng sẽ không bị vạch trần.

Từ Dạ lại càng không đột nhiên xuất hiện ở Diệp phủ mà gặp phải Diệp Linh dẫn đến cái chết của nàng ta. Mà phụ thân cũng sẽ không khổ sở, gia gia cũng sẽ không bởi vì cái chết của Diệp Linh mà thương tâm.

Nhưng là hết thảy đều đã không thể挽 hồi, Diệp gia hiện tại biến thành như vậy có thể nói hết thảy đều là do nàng sai.

Nghĩ đến đây Diệp Lạc trong lòng càng thêm áy náy.

Nàng nhìn xem trong ánh mắt Diệp Hạo tràn đầy đau thương, trong lòng chỉ cảm thấy nặng nề muốn nói gì lại không thể cất nên lời.

Diệp Hạo khẽ thở dài một hơi quan tâm nói:

–“Lạc nhi, muội không nên tự trách, kỳ thật mọi chuyện cùng muội không có liên quan, có một số việc vốn không thể che dấu cả đời, cho dù hắn không xuất hiện nương chẳng lẽ còn thật sự giấu giếm ta mãi hay sao? Chuyện này sớm muộn gì ta cũng sẽ biết, muội chỉ là giúp nó xuất hiện sớm hơn thôi!”

Diệp Lạc cúi đầu xuống có điểm áy náy nói:

–“Đại ca, thực xin lỗi nếu không phải vì ta, hết thảy cũng đã không xảy ra, đúng rồi đại nương hiện tại thế nào? Linh Nhi qua đời bà ấy nhất định chịu không nổi mất thôi?”

Diệp Hạo quay đầu hướng ngoài cửa sổ ngửi khí chứa đầy đau thương nói:

–“Linh Nhi đột nhiên qua đời, chuyện này đối nương là một đá kích rất lớn, bà ấy thương yêu nhất là Linh Nhi, sau khi nghe tin Linh nhi qua đời, bà bắt đầu tự giam mình trong phòng không hề đi ra.”

Diệp Lạc im lặng, Diệp phu nhân yêu thương Diệp Linh nàng đều biết, nếu không phải bà ấy quá mức cưng chiều Diệp Linh, có lẽ tự cũng không rơi vào kết cục thảm như thế này.

Kỳ thật nếu Diệp Linh không cực đoan chấp nhất như vậy, nàng sẽ là người hạnh phúc nhất, bởi vì nàng là đứa con nhận được rất nhiều tình yêu thương của mọi người.

Nghĩ đến đây Diệp Lạc khẽ thở dài một hơi nói:

-“Đại ca, Linh Nhi chết như thế nào? Nàng không phải ở trong phủ sao? Đây rốt cuộc có chuyện gì?”

Diệp Hạo có điểm xúc động kịch liệt nói:

-“Linh Nhi bị ngã xuống hồ, mãi cho đến thi thể của nàng nổi lên, người trong phủ mới phát hiện ra, bắt quá. . . . .”

Nói tới đây Diệp Hạo không thể nói tiếp, hẩn hướng ánh mắt ra cảnh sắc ngoài cửa sổ xuất thần.

Diệp Lạc trong lòng một trận âm ỉ, nàng biết Diệp Hạo tuy rằng giờ phút này thoát nhìn bình tĩnh, nhưng nội tâm của hẩn nhất định rất đau đớn? Hẩn và Diệp Linh dù sao cũng là huynh muội cùng một mẹ, Diệp Linh chết đi đối với hẩn đả kích cũng không ít so với Diệp phu nhân và gia gia.

Ngay tại thời điểm Diệp Lạc trầm tư, Diệp Hạo bỗng nhiên xoay đầu lại nhìn nàng nói:

-“Lạc nhi, muội hồi phủ được chứ? Hiện tại trong phủ thật sự cần muội, gia gia cùng phụ thân luôn luôn nhớ đến muội. Đặc biệt phụ thân ông ấy. . . . . Ông ấy kể từ khi biết chuyện này vẫn không thể nguôi ngoai. . . . . Ông ấy không muốn gặp ta. . . . .”

Những lời sau của Diệp Hạo cơ hồ nhỏ đến khó nghe.

Diệp Lạc do dự một chút, nàng không nghĩ sẽ trở về, nhưng là bây giờ thân thể của gia gia và phụ thân không tốt, lại xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng nữ nhi của Diệp gia chứng thật hẩn trở về, chỉ là hiện tại Diệp Linh đã chết, Diệp phu nhân nếu nhìn thấy nàng chỉ sợ lại không thể sống yên ổn thôi?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Tra tấn

Như nhìn ra tâm sự của Diệp Lạc Diệp Hạo trấn an:

-“Lạc nhi, về mẹ ta muội không cần lo lắng, kỳ thật bà ấy cũng biết cái chết của Linh nhi không liên quan gì đến muội, bà ấy trở nên như vậy chỉ là trong lòng nhất thời khó có thể chấp nhận thôi!”

Nói tới đây Diệp Hạo thở dài một hơi lại nói:

-“Kỳ thật Linh Nhi như vậy cũng tốt, nếu như sống mà phải chịu thống khổ không bằng kết thúc mọi chuyện, muội ấy cứ như vậy rồi đi người trong nhà tuy rằng khổ sở nhưng là cái chết đối với muội ấy mà nói hẩn là một loại giải thoát rồi!”

Nhìn ánh mắt thành khẩn của Diệp Hạo, Diệp Lạc tuy rằng trong lòng vẫn có chút do dự nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa, chính là nhẹ nhàng gật đầu xem như đồng ý.

Nhìn từng áng mây lững lờ trôi trên bầu trời, tâm tình của Diệp Lạc có điểm trầm lắng, cho tới nay trừ bỏ mẫu thân cùng gia gia nàng chưa từng trải qua cảm giác tình thân, nhất là đối với phụ thân, trong quá khứ mỗi lần nàng trở về Diệp gia đối mặt nàng đều là bóng lưng của phụ thân, ánh mắt lạnh lùng của Diệp phu nhân cùng nụ cười trào phúng của Linh.

Mà nay tại thời khắc này nàng lại lần nữa cảm nhận được thân tình mới, tuy rằng phụ thân từng có lỗi với mẫu thân, hơn nữa đối với nàng cũng cực kỳ lãnh đạm, nhưng là sâu trong nội tâm nàng vẫn còn quan tâm đến ông ấy, dù sao máu mủ tình thâm cũng không phải dễ dàng nói buông là buông.

Đêm.

Hoàng cung.

Ở trong phòng ngủ Ly cung, dưới ánh nến mập mờ Yến Đào mở to đôi mắt vô thần kinh ngạc nhìn nóc giường màu hồng nhạt.

Trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh trừ bỏ ánh nến lập lòe cháy ngỗng nhiên phát ra những tiếng lách tách rất nhỏ, chính là bên ngoài trong vườn hoa mơ hồ truyền đến tiếng côn trùng kêu vang.

Mấy tháng không ngừng bị kịch độc trong cơ thể tra tấn Yến đào gầy đi rất nhiều. Thân thể gầy yếu rúc vào trong tấm chăn để lộ ra bả vai cơ hồ gầy chỉ còn lại có da bọc xương.

Bởi vì dung mạo đã dịch dung cho nên nhìn không ra sắc mặt nàng như thế nào, chỉ là con người vô thần chứa đựng nỗi tuyệt vọng thật sâu.

Trong mấy ngày này, nàng cảm nhận được kịch độc trong cơ thể phát tác nhiều hơn, hơn nữa đau đớn cũng ngày càng kịch liệt, mỗi lần bị độc phát nàng chỉ có thể dùng chân gắt gao bao lấy chính mình, sau đó cắn chặt lấy môi chịu đựng tra tấn.

Môi của nàng đã bị cắn nát vô số lần, mà mỗi một lần độc phát trên người nàng đều tủa ra mồ hôi lạnh, chiếc chăn cơ hồ sũng nước.

Thân thể của nàng một ngày một ngày lại gầy đi, mỗi lần đỡ xuống lớp dịch dung nàng cơ hồ không có dũng khí xem mặt mình, bởi vì nàng biết khuôn mặt sớm đã bị kịch độc hành hạ đến tiêu tụy.

Nhưng là nàng không muốn chết, thật sự không muốn chết, cho dù nàng hiện tại đã bị kịch độc hành hạ đến không chịu nổi, nhưng nàng thật sự không muốn cứ như vậy chết đi, nàng muốn sống, bây giờ đối với nàng mà nói sống sót mới là nguyện vọng lớn nhất.

Nhưng Du Hàn không có xuất hiện, nàng không biết nàng còn có thể cầm cự được bao lâu, bởi vì nàng cảm thấy khí lực trên người nàng từng điếm từng điếm mất đi, có lẽ có lẽ nàng đợi không được nữa, có lẽ hẳn căn bản sớm đã quên đi nàng, có lẽ hẳn căn bản sẽ không để ý đến sống chết của nàng.

Nhưng nàng không cam lòng, nàng thật không không nghĩ cứ như vậy chết đi, nằm chờ chết ở nơi này trong lòng nàng sớm đã không có khí lực đi oán hận Diệp Lạc, oán hận ông trời không công bằng, nàng chỉ hy vọng hi vọng Du Hàn có thể cho nàng giải được, nàng chỉ hy vọng nàng có thể tiếp tục sống sót.

Nhưng là tin tức nàng gửi cho Du Hàn giống như đã chìm vào biển rộng, căn bản không có nửa điếm hồi âm, nàng không có cách nào, nàng hiện tại duy nhất có thể làm chính là nằm ở gian phòng trên chiếc giường lạnh như băng này chờ Du Hàn đến cũng là chờ đợi giây phút tử vong.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên phát ra một tiếng động rất nhỏ, một bóng người mang y phục thái giám nhẹ nhàng theo cửa sổ bay vào, trên người hẳn phát ra một cỗ rét lạnh, giờ phút này đang lặng lẽ đứng giữa phòng ngủ lạnh lùng nhìn Yến đào.

Mà người đang đắm chìm trong tuyệt vọng – Yến đào vẫn đang dùng hai mắt vô thần ngơ ngác nhìn nóc giường ngăn người, căn bản không phát hiện ra trong phòng ngủ có thêm một người.

Đứng ở trong phòng ngủ nhìn Yến đào biểu tình ngu ngơ khóe miệng hẳn gọi lên một chút cười lạnh, hẳn lạnh lùng hừ một tiếng.

Yến Đào nghe được thanh âm quay đầu hướng người nọ nhìn lại, hai mắt vẫn mang theo một tia mê man nàng như là vô ý thức áp ứng hỏi:

–“Người là ai?”

Người nọ phát ra tiếng cười như đến từ địa ngục, thân hình của hắn quý dị vọt đến bên giường, đôi con người không tình cảm lạnh lùng dừng ở trên khuôn mặt đã dịch dung của Yến Đào lạnh giọng nói:

–“Như thế nào? Không biết ta sao?”

Yến Đào yên lặng nhìn hắn, qua một hồi lâu mới chậm rãi mở to hai mắt bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy thốt thanh kêu lên:

–“Là người!”

Nói xong nàng mạnh hướng người kia đánh tới hô:

–“Giải được của ta đâu? Mau cho ta giải được. . . . . Cho ta giải được. . . . .”

Người kia thân hình chợt lóe nháy mắt vọt sang một bên, mà Yến Đào bởi vì đánh vào khoảng không lúc này nặng nề té xuống đất, mặc dù là kêu to nhưng bởi vì khí lực không đủ nếu không nàng vừa mới lên tiếng hẳn đã sớm đã kinh động cung nhân đứng canh ở bên ngoài.

Giao dịch

Edit: Muối Vove

Người nọ lạnh lùng nhìn bộ dạng ngã nhào trên mặt đất chặt vật không chịu nổi của Yến Đào hừ lạnh một tiếng nói:

–“Thật sự là nữ nhân không có thuốc chữa, Yến đào người thật khiến ta thất vọng!”

Yến Đào bất chấp đau đớn từ thân thể truyền đến, nàng chặt vật quý rạp trên mặt đất hai mắt gắt gao nhìn thẳng người kia khàn giọng kêu lên:

–“Du Hàn, người là đồ tiểu nhân lật lọng, mau đưa giải được cho ta. . . . .”

Du Hàn rét lạnh cười thành tiếng, hai tròng mắt sắc bén chăm chú vào Yến Đào tuy rằng đã dịch dung nhưng thoát nhìn vẫn tránh không nổi có điểm tiêu tụy thanh âm lạnh lùng nói:

-“Lật lọng? Ngươi cần bản không hoàn thành những chuyện ta giao cho ngươi, ngươi nên biết Du Hàn ta sẽ không cứu người vô dụng, thân phận của ngươi đã bị Từ Dạ biết, lưu lại ngươi cũng chẳng có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ ngươi cho là ngươi bây giờ ở nơi này được người ta gọi là nương nương mà thật sự cho mình là nàng sao?”

Yến Đào cố nén đau đớn cố gắng đứng lên nhưng là nhiều ngày bị kịch độc tra tấn nàng sớm đã bị hành hạ đến không còn một tia khí lực.

Nghe những lời này của Du Hàn ở một khắc nàng cơ hồ muốn bóp chết hắn, nhưng nàng lại chỉ có thể ở trên mặt đất nhận sự chế giễu từ hắn.

Yến Đào thờ hồn hèn, hai mắt oán hận nhìn Du Hàn khàn giọng nói:

-“Ta không phải nàng thì thế nào? Ta cho tới bây giờ vốn không có ý nghĩ xa vời sẽ biến thành nàng nhưng còn ngươi? Ngươi vẫn muốn chiếm lấy nàng thậm chí không từ thủ đoạn đê tiện, cuối cùng thì sao? Nàng còn không phải trở lại bên cạnh Từ Dạ? Nàng vĩnh viễn sẽ không thuộc về ngươi, hết thảy cũng chỉ là ngươi một bên tình nguyện! Du Hàn a Du Hàn, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một tên tiểu nhân thôi, ngươi cho là ngươi so với ta tốt hơn ở điểm nào đây? Ha ha!”

Giờ phút này trong mắt Yến Đào tràn ngập oán hận, dung nhan tiêu tụy hơi vắn vẹo dưới ánh nến mờ hồ càng tăng thêm vẻ quỷ dị, nhiều ngày bị kịch độc tra tấn làm nàng đối với Du Hàn ghi hận, bây giờ nhìn thấy hắn không hề ý sinh tử của nàng, cừu hận trong lòng phút chốc phun trào ra.

Không có được giải được, dù sao cũng sẽ chết, nếu đã không còn hy vọng nàng hiện tại cũng sẽ không sợ hãi bất cứ điều gì.

Lời của Yến Đào khiến sắc mặt Du Hàn nhảy mắt trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn Yến Đào trong hai tròng mắt hiện lên một tia sát ý dữ tợn, nếu không phải nữ nhân trước mắt này còn có một chút giá trị lợi dụng, như vậy hắn nhất định sẽ không chút do dự giết nàng!

Hắn hừ lạnh một tiếng cố nén chán ghét trong lòng bước vài bước đến bên cạnh Yến Đào rồi đột nhiên ra tay nắm lấy cổ của nàng lạnh lùng thốt:

-“Yến Đào ngươi tốt nhất chớ chọc giận ta lại càng không nên đánh đồng ta với ngươi, bởi vì ngươi bây giờ ở đây trong mắt của ta chẳng qua là một con chó sấp tàn hơi thôi! Nếu ta muốn giết ngươi liền như ngắt chết một con kiến bình thường dễ dàng!”

Trên khuôn mặt tiêu tụy của Yến Đào lộ ra một chút sợ hãi, nhưng nàng rất nhanh liền trấn tĩnh xuống, khóe miệng nhếch lên một chút cười lạnh nhìn Du Hàn châm chọc nói:

-“Ngươi nếu có thể xuất hiện ở nơi này liền chứng minh ngươi sẽ không giết ta, Du Hàn ngươi thật sự là một tiểu nhân đê tiện vô sỉ, ngươi lần này tới lại có âm mưu gì?”

Du Hàn cũng không tức giận, hắn chỉ lạnh lùng nhìn Yến Đào sau đó từ trong ngực lấy ra một bình sứ màu trắng đỏ ra bàn tay vài viên thuốc, không nhanh không chậm nói:

-“Yến Đào, ngươi quả nhiên vẫn làm người ta chán ghét như thế, ngươi nói không sai ta lần này đến chứng thật không phải giết ngươi, chỗ giải được này nếu như ngươi đáp ứng ta một điều kiện ta liền đưa cho ngươi! Nếu ngươi không muốn, như vậy ngươi chờ chết đi!”

Yến Đào oán hận nhìn Du Hàn thờ hồn hèn, qua một hồi lâu mới khàn khàn hỏi:

-“Chuyện gì? Du hàn ngươi cho là ta bây giờ còn có thể giúp ngươi làm cái gì?”

Du Hàn khóe miệng nhếch lên ý cười tàn nhẫn, hắn lạnh giọng nói:

-“Rất đơn giản, ngươi chỉ cần giúp ta giết chết Từ Dạ là được! Giết người đối với ngươi mà nói hắn không cần ta phải dạy rồi?”

-“Ha ha!”

Nghe thấy điều kiện của Du Hàn, Yến Đào phát ra một trận cười to, qua một hồi lâu nàng mới dừng lại châm chọc nhìn Du Hàn nói:

-“Giết Từ Dạ? Nếu là trước đây có lẽ chỉ là chuyện đơn giản, bất quá ta bây giờ ngay cả bóp chết con kiến còn làm không được, ngươi cũng đừng si tâm vọng tưởng nữa!

Du Hàn vẫn duy trì nụ cười nói:

-“Lấy sức ngươi bây giờ tự nhiên là làm không được bởi vì trong thân thể ngươi độc đã khắc chế toàn bộ nội lực, chỉ cần ngươi uống giải được, nội lực được khôi phục, dĩ nhiên có thể dễ dàng làm được! Như vậy ngươi còn không hiểu sao?”

Yến Đào không thể tin được nhìn hắn, thanh âm lạnh lùng nói:

-“Du Hàn, ngươi nghĩ rằng ta vẫn sẽ mù quáng tin tưởng lời của ngươi sao? Cứ coi như ta khôi phục nội lực chẳng lẽ ngươi không sợ ta chạy thoát sao? Nếu ta khôi phục nội lực ta tuy rằng vẫn không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi nếu muốn lại khống chế ta cũng không phải là một chuyện dễ

dàng! Trên tay người bây giờ chỉ sợ cũng không phải giải được thôi?”

Du Hàn rét lạnh cười một tiếng thân nhiên nói:

-“Người quả nhiên thông minh, một khi người còn chưa làm xong việc ta như thế nào lại dễ dàng cho người giải được? Bất quá cái này cũng không hẳn không phải là giải được, chỉ cần người uống vào trong ba tháng sẽ không bị độc phát. Còn lại sau khi người giết chết Từ Dạ ta tự nhiên sẽ đưa giải được cho người! Cam đoan người có thể hoàn toàn khỏe mạnh rồi đi! Thế nào?”

Yến Đào trầm mặc một chút cắn cắn môi nói:

-“Được! Ta đáp ứng người nhưng là nếu sau khi ta giết Từ Dạ người vẫn không giao ra giải được, như vậy ta có chết cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

Du Hàn cầm trong tay viên thuốc màu trắng ném cho Yến Đào khinh miệt nói:

-“Đối với mạng của một con chó như người ta căn bản không có hứng thú! Người tốt nhất tự mình nghĩ cách giết Từ Dạ đi! Hi vọng người đến lúc đó đừng làm ta thất vọng!”

Nói xong Du Hàn không hề để ý tới Yến Đào phi thân biến mất khỏi phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 222: U lan và mẫu đơn (262)

Hai tay nâng linh vị của mẫu thân, biểu tình Diệp Lạc ngưng trọng chậm rãi đi vào từ đường cao lớn trong Diệp phủ.

Trong đường đốt hàng năm cây đèn trường thọ, hương khói lượn lờ trong không khí. Trước mặt, là một cái bàn lớn, trên đó theo trình tự là bài vị tổ tiên qua các đời của Diệp gia.

Trong đường thường xuyên có hạ nhân chăm lo quét tước, cho nên nhìn thoáng qua rất sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, cũng không có cảm giác âm trầm như những từ đường khác, ngược lại đi vào nơi này, khiến người ta cảm thấy như buông bỏ được gánh nặng.

Diệp Lạc đưa linh vị mẫu thân cung kính đặt trên bàn, nàng nhìn chăm chú linh vị của mẫu thân, đôi mắt sáng dâng lên một tầng hơi nước, bên tai như vang lên tiếng nói của mẫu thân: Lạc nhi. . . . . Đợi sau khi vi nương chết. . . . . Con nhất định phải đem vi nương mang về Diệp phủ. . . . . Vì nương muốn làm bạn với cha con. . . . .

Mỗi lần nhớ tới lời dặn dò này. . . , Diệp Lạc cũng nhịn không được mà rơi lệ, từ sau khi chính mình hiểu được tình yêu, nàng rốt cục có thể thấu hiểu được cảm nhận của mẫu thân.

Mẫu thân là một nữ nhân mềm mại dịu dàng như hoa lan, nàng thâm lặng nở bung trong u cổ tàn mát ra hương thơm mê người, lại bởi vì yêu phụ thân, mà biến mất khỏi thế gian.

Bị phụ thân vắng vẻ, nữ tử thanh thuần như hoa lan, nhanh chóng héo rũ, cuối cùng lại phải thê lương rời đi nơi phạm trần thế tục đầy lưu luyến này.

Tuy rằng mẫu thân vì bệnh mà chết, nhưng cũng chỉ có Diệp Lạc biết, mẫu thân là vì hàng năm tưởng niệm phụ thân, cho nên mới dần dần héo mòn, vậy mà trước khi bà chết vẫn thùy chung đối phụ thân nhớ mãi không quên.

Trong quá khứ, nàng vẫn không hiểu, vì sao mẫu thân sẽ đối với người phụ lòng mình vẫn một lòng một dạ như thế, thậm chí trước khi lâm chung vẫn không xuống được.

Bởi vì, ở trong lòng của nàng, từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện, nàng đã cảm thấy một nam nhân bình thường như phụ thân, một thương nhân bình thường, căn bản không xứng với mẫu thân võ công cao cường.

Nàng rất muốn hỏi, vì sao mẫu thân yêu phụ thân, thậm chí còn yêu sâu đậm như vậy.

Trong mắt Diệp Lạc, phụ thân căn bản không xứng, ông ấy thậm chí còn có điểm sợ hãi người chưa ngoa như Diệp phu nhân, cho nên mới có thể qua nhiều năm, bị Diệp phu nhân dắt mũi.

Ngẫu nhiên, thời điểm nàng cùng mẫu thân hồi phủ, nàng thấy trong mắt phụ thân một tia vui sướng.

Nhưng nếu ông bắt gặp ánh mắt bất mãn của Diệp phu nhân, vẻ mặt của ông lập tức khôi phục lãnh mạc.

Mỗi lần trở về, nàng đều cảm thấy mẫu thân thật đáng thương, bởi vì mặc kệ bà ấy yêu phụ thân nhiều như thế nào, ở trong lòng phụ thân vĩnh viễn thua kém người đàn bà chanh chua như Diệp phu nhân.

Tùng đó nàng đối phụ thân đã tràn ngập oán hận, bởi vì Diệp phu nhân tính cách chanh chua, cũng không phải là người tốt đẹp gì, nhưng vì sao phụ thân cứ dung túng bà ta mãi như thế?

Khi đó, trong lòng của nàng thường sẽ vì mẫu thân mà cảm thấy bất bình, bởi vì, mẫu thân tốt đẹp như vậy, Diệp phu nhân tuy rằng có chút mỹ mạo nhưng làm người lại thô tục không chịu nổi, bà ta sao có thể đủ tư cách so với mẫu thân?

Nàng vẫn nhớ rõ, có một lần nàng bởi vì thật sự xem không vào mắt hành động của Diệp phu nhân mà ở sau lưng oán hận mắng phụ thân nạt bị mù.

Ai ngờ lại vừa vặn bị mẫu thân nghe thấy, ngày hôm đó, người chưa từng nổi giận như mẫu thân, lại mắng nàng cả buổi, cũng không cho phép nàng nói phụ thân như vậy.

Trong lòng nàng thật sự không thể lý giải, vì thế nàng giận dữ một mình ly khai khỏi Diệp phủ trở lại Thủy Vân cung. Năm đó, nàng mới mười tuổi.

Sau lại, thời điểm mẫu thân tìm được nàng, cả người mẫu thân run run, bà nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, nàng mới biết được, chính mình đến cỡ nào tùy hứng.

Ngày đó mẫu thân tìm được nàng, nàng thấy bà khóc, đây là lần đầu tiên nàng thấy mẫu thân rơi lệ, cũng là một lần duy nhất.

Lần này quay về Diệp phủ, nàng từ trong miệng phụ thân mới biết được, nguyên lai, phụ thân kỳ thật không phải không thương mẫu thân, phụ thân ông ấy cũng rất yêu mẫu thân.

Có lẽ, năm đó ông thú Diệp phu nhân, chỉ bởi vì một sai lầm, nhưng sau này lại vì Diệp phu nhân mà vắng vẻ mẫu thân, đây không hoàn toàn vì Diệp phu nhân.

Bởi vì, mẫu thân quá mức vĩ đại, quá mức tốt đẹp, người bình thường như phụ thân đứng trước mặt mẫu thân, không khỏi cảm thấy xấu hổ, không có tự tin, ông cảm thấy, chính mình không xứng với mẫu thân.

Mà Diệp phu nhân lại bất đồng, bà ta ở trong mắt phụ thân, tuy rằng mọi thứ không bằng mẫu thân, bà không mỹ mạo cũng không ôn nhu, không có sự thông minh tao nhã như mẫu thân, nhưng là, bà ta là một người bình thường, ông có thể cảm thấy sự tồn tại của bà.

Nếu như nói mẫu thân là u lan trong cốc, như vậy, Diệp phu nhân chính là mẫu đơn trên trần thế, mẫu thân thanh nhã tuy rằng làm say lòng người nhưng lại mang cảm giác không chân thật, ngược lại Diệp phu nhân điềm lệ lại mang khí thế bức nhân.

Chính vì thế phụ thân ở trước mặt mẫu thân luôn cảm thấy xấu hổ, còn ông với Diệp phu nhân khi đó giống nhau, đều là những người bình thường, cho nên, bà ta so với mẫu thân, càng có thể làm phụ thân dễ dàng tiếp nhận. Ở bên cạnh Diệp phu nhân, phụ thân có thể tìm được một người vì ông mà kiêu ngạo, còn đối với mẫu thân, ông luôn cảm thấy tự ti, cho nên, ông cho dù yêu mẫu thân, nhưng vẫn theo bản năng lựa chọn trốn tránh.

Hối hận

Edit: Muối Vove

Nghe những lời kẻ đứt quãng của phụ thân, Diệp Lạc bỗng muốn cất tiếng cười to, nàng không hiểu là phụ thân quá mức yếu đuối, hay mẫu thân quá mức tốt đẹp, mẫu thân đau khổ cả đời, cuối cùng thế lương qua đời, bà ấy phóng chùng cho đến khi qua đời vẫn không biết, người mình yêu sâu đậm sở dĩ vắng vẻ bà, là vì nàng quá mức tốt đẹp, quá mức vĩ đại.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Lạc chợt vì mẫu thân của mình cảm thấy bi ai cùng không đáng giá, nếu, nếu mẫu thân yêu không phải thương nhân bình thường như phụ thân, mà là một nam nhân khác xứng đôi vừa lứa, như vậy, tất cả những thứ mà mẫu thân phải chịu, hẳn đã không xảy ra rồi?

Đáng tiếc như định mệnh mẫu thân lại yêu phụ thân, một nam nhân yếu đuối như vậy, bởi vì cha quá yếu đuối quá tự ti, cho nên mới bỏ lỡ bà, đợi cho sự tình phát triển đến nay, chỉ còn mẫu thân chờ đợi trong nuốt tiếc, phụ thân cũng hối hận cả đời!

Nếu phụ thân sớm một chút phát hiện ra tình cảm của mình, phát hiện tình yêu của ông đối với mẫu thân, bà sẽ không phải chết, mà phụ thân cũng phải sống khổ sở gầy vò như hiện tại.

Kỳ thật, mẫu thân tuy rằng qua đời sớm, nhưng bà trước khi sắp chết, lại vẫn hạnh phúc, bởi vì, bà luôn kiên định với tình yêu của mình.

Diệp phu nhân bà ta vốn không thương phụ thân, nhưng lại muốn lợi dụng ông, không tiếc hạ độc giết Diệp gia chính thất phu nhân, thậm chí hãm hại mẫu thân, đem mẫu thân bức ra khỏi Diệp phủ.

Nàng từng nghe mẫu thân nói qua, tuy rằng mẫu thân chỉ lập lòe không nói rõ, nhưng nàng vẫn có thể hiểu hết ý tứ của bà.

Sự thật, năm đó, nếu mẫu thân chỉ là một nữ tử nhu nhược, sợ rằng bà cũng sớm bị hạ độc chết như đại phu nhân rồi, năm đó Diệp phu nhân ra tay hạ độc không phải là chỉ có chính thất phu nhân, mà còn có mẫu thân của nàng, chỉ là mẫu thân công lực thâm hậu, phát hiện sớm, những độc chất kia đối với bà cũng không thương tổn gì, hơn nữa bởi vì phát hiện sớm, cho nên, bà mới không bị trúng độc.

Nhưng mẫu thân lại không kịp cứu đại phu nhân, sau khi đại phu nhân mất đi, trong lòng mẫu thân biết Diệp đã không có chỗ cho bà dung thân nữa, mẫu thân tuy rằng trong người mang võ công thâm hậu, nhưng Diệp phu nhân thủ đoạn đầy mình, cho nên, vì an nguy của nàng, đành phải mang theo nàng ly khai Diệp phủ.

Diệp phu nhân từ đó dùng hết mọi mảnh khóc, không ngừng tính kế, cuối cùng leo lên vị trí chính thất phu nhân, nhưng hiện tại bà ta có được cái gì, phu quân oán hận, nữ nhi thì chết thảm.

Mà phụ thân, lại quá yếu đuối, rõ ràng yêu mẫu thân, cũng không dám thừa nhận, còn cố ý văng về bà, đơn giản ông ấy cho là mình yêu Diệp phu nhân, nay hết thấy chân tướng rõ ràng, ông cảm thấy mẫu thân khi còn sống chịu quá nhiều thua thiệt, lại không có cách gì vẫn hồi quá khứ, lòng tràn ngập hối hận, đi hoài niệm mẫu thân, mà cuộc sống sau này, cũng chỉ có thể sống trong hối hận.

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc lặng yên nhìn thoáng qua khuôn mặt sớm đã rơi lệ của phụ thân, phát hiện chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, phụ thân đã già đi rất nhiều, mái tóc vốn chỉ điểm vài sợi bạc, hiện tại cơ hồ bạc trắng, xem ra bị Diệp phu nhân phản bội, lại phát hiện ra thân thể của Diệp Hạo, đối với ông ấy quả thực là đã kích quá lớn.

Nhìn phụ thân như vậy, Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, nàng vốn luôn hận phụ thân, nàng hận ông đối với mẫu thân vô tình như thế, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dáng này của ông, nàng lại cảm thấy vô cùng chua xót.

Nàng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía bàn trên, trên lĩnh vị có khắc tên mẫu thân, thì thầm nói:

-“Mẫu thân, người có nhìn thấy không? Nữ nhi hiện tại đã đưa người quay về Diệp gia rồi, tâm nguyện của người, nữ nhi đã làm được, nếu người có hiển linh, hãy phù hộ cho thân thể gia gia sớm ngày Khang phục, giúp Diệp gia đứng vững qua cơn mưa gió này!”

Diệp Lạc vẫn đang trầm tư, Diệp lão gia sớm đã khổng chế không nổi chính mình, ông lão đảo đi lên vài bước, hai tay đặt trên bàn đem lĩnh vị mẫu thân Diệp Lạc ôm vào trong ngực, nghẹn ngào nói:

-“Hồng nhi, thực xin lỗi. . . . . Thực xin lỗi. . . . . Là ta phụ nàng. . . . . Đều là lỗi của ta. . . . . Nàng tha thứ ta được chứ. . . . .”

Nhìn hành động của phụ thân, Diệp Lạc chỉ cảm thấy cái mũi đau xót, nàng quay đầu đi không đành lòng nhìn tiếp, mẫu thân đã mất đi, câu xin lỗi này đến quá muộn, bây giờ nói ra có ích gì chứ?

Diệp Hạo lẳng lặng đứng một bên, nhìn Diệp lão gia nước mắt tuôn đầy mặt ôm khư khư lĩnh vị, khuôn mặt toát ra thần sắc phức tạp, bên trong có thoải mái có đau thương, cũng có một tia mất mát.

Thời điểm không biết thân thể của mình, hắn vẫn xem Diệp lão gia là cha ruột, vậy mà từ khi thân thể vạch trần, người từng đối với hắn cung chiêu vô cùng, lại bắt đầu trở nên lãnh đạm.

Nhưng hắn lại biết, kỳ thật, trong lòng Diệp lão gia vẫn luôn thương hắn, hơn mười năm phụ tử thân tình, cũng không phải nói dứt liền dứt, ông ấy bây giờ xa lánh hắn, chỉ bởi vì nhất thời không thể chấp nhận sự thật này thôi!

Mọi người vẫn đang đắm chìm trong tâm sự của mình, bỗng nhiên từ bên ngoài Từ Đường truyền đến từng tiếng bước chân hỗn độn, trong nháy mắt, Diệp phu nhân tóc tai bù xù quần áo không chỉnh tề xông vào.

Bà ta khuôn mặt âm trầm, căn bản không để ý đến Diệp Hạo đang đứng một bên, hai mắt gắt gao nhìn thẳng phía trước, ánh mắt oán độc giống như dao chém thẳng vào Diệp lão gia!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Oán hận

Diệp Hạo nhìn Diệp phu nhân, trong lòng không khỏi có điểm bất an, hắn hơi chần chờ một chút, sau đó đi đến bên cạnh Diệp phu nhân, nắm cánh tay bà nói:

-“Nương, người tới nơi này làm gì? Nương thân thể không tốt, mau trở về nghỉ ngơi. . . . .”

Nhưng không đợi Diệp Hạo nói xong, Diệp phu nhân lại giống như không biết hắn, lạnh lùng trừng mắt nói:

-“Người còn biết ta là mẹ người sao? Linh Nhi xương cốt chưa lạnh, người lại đem tiện nhân này mang về Diệp phủ, người có ý gì? Người không thấy có lỗi với Linh nhi sao?”

Diệp Hạo nhíu mày, giữ chặt Diệp phu nhân nói :

-”Nương, người cũng đừng náo loạn, mau trở lại phòng, được chứ. . . . .”

Diệp phu nhân đẩy mạnh tay Diệp Hạo ra, hét lên :

-”Buông ra! Người quen Linh Nhi đã chết như thế nào sao? Là bởi vì tiện nhân này...”

Diệp phu nhân nói tới đây, dùng ngón tay chỉ thẳng vào mặt Diệp Lạc, tiếp tục gào lên :

-”Là nó đã hại chết Linh Nhi! Nếu không phải nó, Linh Nhi như thế nào lại chết? Nếu không phải nó, Linh Nhi căn bản sẽ không phát điên! Tiện nhân độc ác này, người và người đàn bà kia đều không biết xấu hổ, người đoạt của Linh nhi hết thảy, hiện tại, lại muốn mầu thân đã chết của người về cướp đi mọi thứ của ta sao?”

-”Nương!”

Diệp Hạo khó xử nhìn Diệp phu nhân, hẳn muốn vì Diệp Lạc biện giải, nhưng lại sợ Diệp phu nhân càng chịu kích thích thêm, nhất thời không biết làm sao bây giờ.

Mà Diệp phu nhân căn bản không để ý tới Diệp Hạo, hai mắt bà gắt gao nhìn Diệp Lạc, trong mắt toát ra oán độc.

Diệp Lạc liếc mắt nhìn phụ thân, sau đó chậm rãi xoay đầu lại, ánh mắt dừng ở trên người Diệp phu nhân, mới ngán ngùn trong một thoáng, Diệp phu nhân đã không còn xinh đẹp như ngày xưa, thoát nhìn sắc mặt tái nhợt, tiêu tụy đi rất nhiều, cũng đã gầy không ít, xem ra, Diệp Linh chết đi, đối với bà đã kích thật lớn!

Diệp Lạc thân nhiên chống lại ánh mắt oán hận của Diệp phu nhân, Diệp Linh đã chết, bà ta đối với nàng oán càng thêm oán, ở trong lòng bà ta, nhất định là đem cái chết của Diệp Linh đổ lên đầu nàng rồi!

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc không khỏi thở dài một hơi.

Diệp phu nhân oán hận nhìn ở trong đường có một nữ tử xuất trần, bà hôm nay mới biết, nguyên lai xú nha đầu kia, chân chính dung mạo là như vậy, bà càng nhìn nàng, giống như lại thấy nữ tử u nhã lạnh nhạt năm đó!

Người kia cơ hồ không giống như nữ tử bình thường! Từ khi bà bước vào cửa Diệp phủ, một khắc nhìn thấy nàng ta, bà đã bắt đầu hận nàng, bà hận nàng ta khí chất lạnh nhạt u nhã, hận nàng ta ánh mắt thanh thuần, bởi vì, ở trước mặt nàng, bà cảm giác mình dơ bẩn vô cùng, thật là buồn cười.

Mà nàng, nữ nhân tên gọi Hồng nhi, tuy rằng cùng bà giống nhau, đều là thị thiếp của Diệp phủ, nhưng nàng ta cao nhã thanh khiết như vậy, phảng phất như một đóa sen trắng nõn trong suốt, không nhiễm một hạt bụi, sạch sẽ trong sáng.

Mà chính mình, dung mạo xinh đẹp, ở trước mặt nàng vẫn không chịu nổi một kích, bà xuất thân phong trần, bây giờ bà không muốn đụng chạm đến vết thương, cho nên, bà chán ghét nàng ta, bởi vì ở trước mặt nàng, bà trừ bỏ xấu hổ về bề ngoài, còn làm bà nhớ tới thân thể của mình! Một đoạn phong trần lẩn lộn kia, lau không sạch dấu vết!

Cho nên, một khắc nhìn thấy nàng, trong lòng bà liền đối với nàng tràn ngập ghen ghét, bà thề, muốn đem nữ nhân này đuổi ra khỏi Diệp phủ, thề phá hủy sạch sẽ khí chất của nàng ta!

Thật vất vả mới như ý nguyện, đem nàng đuổi ra ngoài, mà bà cũng ngồi lên được vị trí chính thất, bà rốt cục có thể dẫm nát nàng dưới chân rồi, nhưng mỗi ngày lễ tết, thời điểm nhìn thấy người đàn bà kia, bà lại phát hiện, cho dù nhiều năm lưu lạc bên ngoài, nàng ta vẫn cao nhã như thế, giống thời gian không hề để lại dấu vết trên người nàng ta, mà bà, bất tri bất giác cũng đã có nếp nhăn đầy hai má!

Không những thế bà còn phát hiện, trượng phu vẫn đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng, sủng ái vô cùng, đêm khuy ôm bà, trong miệng lại vô ý thức gọi tên người đàn bà kia! Hết thảy, đều khiến nội tâm bà càng thêm oán hận.

Bà tuy rằng không thương trượng phu của mình, nhưng bà không cho phép trượng phu của mình trong lòng còn có nữ nhân khác, cho nên bà bắt đầu lợi dụng con của bà, đến uy hiếp trượng phu.

Bởi vì, bà biết, Diệp Hạo là người duy trì hương khói duy nhất của Diệp gia, cũng là người thừa kế duy nhất, trượng phu không biết thân thể của nhi tử, vẫn cho rằng nó là con ruột của mình, cho nên, khi bà vừa khóc náo loạn, nói muốn mang theo nhi tử rồi đi, hoặc muốn tìm cái chết, trượng phu sẽ mềm nhũn ra, không dám nhắc tới tên người đàn bà kia nữa!

Nhưng bà cũng biết, kỳ thật, bà càng như vậy, trượng phu càng đối với người đàn bà kia cảm thấy áy náy, sẽ càng nhớ đến nàng, dù vậy bà cũng chẳng quan được nhiều, bà thăm cầu nguyện, người đàn bà kia vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn không cần xuất hiện ở Diệp phủ!

Chuyện cũ từng màn hiện lên trong đầu Diệp phu nhân, nhìn Diệp Lạc đứng đó, trong một khắc bà cơ hồ nhớ đến nữ tử như u lan kia giống như năm đó, thân nhiên đứng trước mặt bà, nhìn bà bằng ánh mắt thương hại, giống như cười nhạo bà.

Diệp phu nhân hoảng sợ lùi về phía sau, không dám đưa mắt nhìn về phía Diệp Lạc, mà chuyển hướng sang Diệp lão gia, trong lòng trượng phu ôm chặt

linh vị, cảnh tượng đó đâm thẳng vào mắt bà.

Người đàn bà kia, chẳng lẽ đã chết còn quay về, còn muốn tranh giành với bà sao? Không, bà tuyệt đối không cho phép, tuyệt đối không!

Diệp phu nhân sắc mặt nháy mắt trở nên dữ tợn, bà bỗng nhiên lao mạnh về phía Diệp lão gia, một phen đoạt lấy linh vị, sau đó giơ cao hai tay, ném mạnh xuống đất!

Tình yêu vận vẹo

Edit : Muối Vove

Diệp Lạc và Diệp Hạo đứng một bên trong lòng kinh hãi, đây hết thấy, biến hóa quá nhanh Diệp Lạc ở gần đó cũng trở tay không kịp, Diệp phu nhân nháy mắt giống như điên cuồng, nàng muốn ngăn cản, nhưng không kịp.

Mất thấy linh vị sắp bị Diệp phu nhân ném xuống đất, Diệp lão gia vẫn đang trong trạng thái hoảng hốt đột nhiên tỉnh lại, lao đến giằng lấy linh vị trong tay Diệp phu nhân, gất gao che vào trong ngực.

Mà ông bởi vì dùng sức quá mạnh, đứng không vững nặng nề ngã vào trên người Diệp phu nhân, nháy mắt hai người ngã trên mặt đất loạn thành một đoàn.

Diệp phu nhân bởi vì ngã xuống đụng phải một góc bàn, nháy mắt bên thái dương đã tuôn ra máu tươi.

Diệp Lạc và Diệp Hạo kinh hãi, hai người tiến lên phía trước, đỡ Diệp lão gia và Diệp phu nhân dậy.

Đối mặt với vết máu đáng sợ trên khuôn mặt Diệp phu nhân, Diệp lão gia lại phảng phất như không thấy, ông vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, ôm chặt lấy linh vị, về mặt hồ hững.

Diệp Lạc khẽ gọi vài tiếng, ông mới chậm rãi quay đầu nhìn về phía Diệp Lạc, trong hai mắt đục ngầu hiện lên một tia kinh hãi, ông kinh ngạc, không xác định nhìn Diệp Lạc, không tin nói :

- "Hong nhi, là nàng sao? Nàng rốt cục trở về thăm ta . . . . . Nàng biết không? Ta thật sự rất nhớ nàng. . . . . Rất nhớ nàng. . . . ."

Diệp Lạc nghe xong lời này, trong lòng thở dài một hơi, nàng biết phụ thân xem nàng là mẫu thân, mặc dù dung mạo hai người không hoàn toàn giống nhau, nhưng cũng có vài phần tương tự.

Bởi vì, các nàng là mẹ con, trên người nàng chảy dòng máu của mẫu thân, lại di truyền khí chất lạnh nhạt của bà.

Tay nàng giúp đỡ phụ thân, cho dù không đành lòng, nàng vẫn chậm rãi nói :

- "Cha, con là Lạc nhi, không phải mẫu thân, mẫu thân. . . . . bà ấy đã qua đời rồi. . . . ."

Diệp lão gia kinh ngạc nhìn Diệp Lạc, niềm vui trong ánh mắt từng điểm từng điểm mất đi, ánh mắt ông lại như đại ra, trong miệng không ngừng nói :

- "Lạc nhi. . . . . Ngươi là Lạc nhi. . . . không phải Hồng nhi. . . . . Hồng nhi đã chết. . . . . Đã muốn rời đi ta. . . . ."

Nói tới đây, ông bỗng nhiên cúi đầu nhìn linh vị trong tay, khóc ròng lên như một đứa trẻ.

Từng giọt nước mắt hối hận, lặng lẽ chảy xuống khuôn mặt già nua của ông.

Diệp Hạo nhìn Diệp lão gia rồi lại nhìn mẫu thân bên cạnh máu tươi đầy mặt, hấn đỡ lấy mẫu thân, cũng không kịp nói với Diệp Lạc câu gì, chỉ là lôi kéo mẫu thân đang thất thần đi ra ngoài.

Không ngờ bọn họ vừa đi đến cửa từ đường, Diệp phu nhân bỗng nhiên giống như nổi điên đẩy mạnh Diệp Hạo. Bà ta chạy tới cầm giá nến hung hăng đâm mạnh vào thân thể Diệp lão gia.

Tâm tư của Diệp Lạc đều đặt ở trên người Diệp lão gia, căn bản không chú ý tới hành động của Diệp phu nhân, đợi sau khi nàng phục hồi tinh thần, máu tươi đã nhuộm đỏ mắt nàng.

Diệp phu nhân khuôn mặt vận vẹo nở nụ cười oán độc, bà ta giống như đem toàn bộ oán hận trong lòng trút lên một nhát này.

Ánh mắt điên cuồng có một chút giải thoát, bà chậm rãi quay đầu, nhìn thoáng qua Diệp Hạo đang đứng sững một chỗ, sau đó rút mạnh giá nến.

Theo động tác của bà, một cổ máu tươi trên người Diệp lão gia phun ra, cũng phun vào người bà.

Một mình đầy máu tươi, bà ta vào giờ phút này thoát nhìn liền giống như ác quỷ địa ngục, bà ta nở một nụ cười quỷ dị, sau đó đem giá nến đâm mạnh vào ngực của mình, thật sâu đâm vào.

- "Không. . . . ."

Diệp Hạo trơ mắt chứng kiến hết thấy phát ra một tiếng thét thê lương, hấn lao nhanh tới, đỡ lấy thân thể sắp đổ của Diệp phu nhân, lo lắng kêu lên :

-”Nương . . . . . Làm sao người lại . . . . .”

Diệp phu nhân đẩy hấn ra, dùng hết khí lực trên người, gất gao ôm lấy thân thể đang dần mất đi sức sống của Diệp lão gia.

Nhìn máu tươi trên người bà và Diệp lão gia hòa tan vào nhau, phát ra một tiếng cười thê lương :

-”Ông vĩnh viễn là của ta, cho dù ta có chết, cũng muốn cùng ông vĩnh viễn đây đưa cùng một chỗ, nàng đừng mơ tưởng. . . . . Mơ tưởng đem ông đoạt đi. . . . . Mơ tưởng . . . . .”

Diệp phu nhân và Diệp lão gia lại chậm rãi ngã nhào trên mặt đất, bọn họ ôm lấy nhau, mà ở giữa hai người họ, linh vị của mẫu thân Diệp Lạc cũng bị nhuộm đầy máu, chói mắt vô cùng.

Ánh mắt Diệp phu nhân dần dần tan rã, khuôn mặt mềm mại trở lại, khóe miệng toát ra ý cười.

Còn Diệp lão gia giống nhau không cảm thấy đau đớn, thần trí của ông giờ phút này trở nên vô cùng rõ ràng.

//Bà này điên rồi, vậy mà còn bảo không thương Diệp lão gia, không thương cái rắm. . .edit mấy chương này ức chế kinh khủng//

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Hủy diệt

Trong một khắc này ông giống như lại nhìn thấy nàng đứng ở cách đó không xa, đối với ông mỉm cười, ánh mắt trong sáng ngập tràn ôn nhu, còn có tình yêu nồng đậm giành cho ông.

Bên tai của ông, văng vẳng giọng nói của nàng, nàng đang gọi sao? Ông nghe được tiếng nàng, thanh âm của nàng, chất chứa nỗi nhớ nhưng vô bờ.

Ánh mắt Diệp lão gia tròn to đục ngầu, lóe ra một tia sáng, khóe miệng ông nhếch lên nụ cười hạnh phúc, đôi môi mấp máy gọi :

-”Hồng nhi . . . . . Nàng rất cục tới đón ta. . . . . Lúc này đây. . . . . Ta sẽ không rời khỏi nàng. . . . . Ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng. . . . . Chính miệng nói cho nàng biết. . . . . Ta. . . Yêu. . . . . Nàng. . . . .”

Thanh âm yếu ớt dần tắt hẳn, Diệp lão gia mỉm cười hạnh phúc, an tường nhắm hai mắt lại.

Diệp Lạc bị một màn trước mắt này dọa sợ ngây người, nàng sững sờ, thậm chí quên mất cứu người, mãi cho đến khi Diệp Hạo đứng một bên nặng nề quỳ sụp xuống đau đớn kêu lên, thế này mới làm nàng phục hồi tinh thần lại.

Nàng đi ra phía trước, đưa tay dò xét hơi thở của phụ thân và Diệp phu nhân, lại phát hiện, hai người sớm đã ngừng hô hấp. Diệp Lạc lao đảo, cơ hồ thiếu chút nữa ngã ngối trên mặt đất, dung nhan tuyệt mỹ, nháy mắt trở nên tái nhợt.

Phụ thân đã chết, Diệp phu nhân cũng đã chết, là nàng sai, là lỗi của nàng, nếu nàng không trở lại, không đem linh vị mẫu thân đưa về Diệp phủ, như vậy, hết thấy chuyện này có thể không phát sinh?

Một nỗi đau đớn, len lỏi trong từng góc ngách thân thể nàng, trong lúc hoảng hốt, nàng giống như lại nhớ tới, ngày mẫu thân qua đời, nàng cũng như thế này chỉ có tuyệt vọng cùng bất lực, tất cả bao lấy nàng, vô luận nàng giãy dụa như thế nào, cũng không thể thoát khỏi!

Đôi mắt trong trẻo của Diệp Lạc, dần bị bao phủ bởi một tầng hơi nước, nước mắt trong suốt, không hề dự liệu theo khóe mắt chảy xuống! Nội tâm nàng không ngừng tự hỏi, cũng giống như hỏi mẫu thân trên trời có linh thiêng: mẫu thân, nữ nhi sai lầm rồi sao? Con hoàn thành tâm nguyện của người, nhưng lại hại chết cha và đại nương, con sai rồi?

Tại sao phải như vậy? Tại sao phải như vậy? Diệp Lạc chưa từng cảm thấy, mình lại bất lực như thế, đau thương như thế, đây là sự trừng phạt của Diệp phu nhân sao? Bà muốn bào thù cho Diệp Linh có phải hay không?

Nước mắt, từng giọt từng giọt rơi đầy trên mặt đất, dung hợp với vũng máu chói mắt, biến thành từng đóa hoa huyết sắc.

Nhìn phụ thân và Diệp phu nhân ngã vào trong vũng máu, Diệp Lạc giống như cảm thấy thế giới của nàng mất đi màu sắc, trước mắt chỉ còn một màu đỏ, một màu đỏ đến ghê người!

Tuy rằng Diệp phu nhân hại mẫu thân chịu khổ bao nhiêu năm, cũng chịu nhiều khuất nhục, nhưng là, nàng không muốn bà ấy chết, cho dù, trong quá khứ, mỗi lần nàng quay về Diệp phủ, Diệp phu nhân đều đối với nàng châm chọc khiêu khích, thậm chí tìm mọi cách gây khó dễ.

Nhưng nàng không muốn bà ấy chết, càng không ngờ, bà ấy còn điên cuồng sau khi giết phụ thân không chút do dự tự sát.

Chẳng lẽ, một người trong lòng ghen ghét, thật sự đáng sợ như thế sao? Diệp phu nhân cực đoan, Diệp Linh cũng như thế, chẳng lẽ, đây là số mệnh sao?

Hôm nay một màn này, cùng ngày đó ở Hình đường một màn kia, đều tương tự như vậy, thời điểm Diệp Linh dùng chủy thủ đâm vào ngực nàng, nháy mắt trước khi ngã xuống đất, nàng nhìn thấy ánh mắt nàng ta trở nên điên cuồng, nụ cười vụn vỡ thê lương.

Mà Diệp phu nhân đem giá nến đâm vào lưng phụ thân, trên mặt cũng có biểu tình như thế, chỉ có điểm bất đồng là, Diệp Linh bởi vì ghen ghét mới giết nàng, còn Diệp phu nhân lại bởi vì ghen ghét, không chiếm được, cho nên, lựa chọn hủy diệt, hủy diệt chính mình, cùng người mình yêu.

Nếu so sánh với Diệp Linh, Diệp phu nhân loại yêu này, điên cuồng hơn, cũng đáng sợ hơn.

Cho tới bây giờ, trong lòng Diệp Lạc mới hiểu được, có lẽ, lúc trước Diệp phu nhân gả cho phụ thân có thể vì bất đắc dĩ, nhưng thời gian qua đi, bà bắt tri bất giác yêu phụ thân, nếu không phải bởi vì yêu, bà cũng không hạ độc chết đại phu nhân, cũng càng sẽ không ép mẫu thân phải rời đi, bởi vì yêu, cho nên mới có ý nghĩ muốn độc chiếm, bởi vì yêu, mới không muốn chia sẻ cho bất cứ ai.

Sau ngày hôm nay, nàng không thể không chấp nhận sự thật này, cho dù mẫu thân đã qua đời, nhưng là, đối với loại tình yêu bá đạo của Diệp phu nhân, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào cùng bà chia sẻ, cho dù một linh hồn đã chết cũng không được, cho nên, bà lựa chọn hủy diệt, chỉ có như vậy, bà mới có cơ hội, đi theo phụ thân!

Nhưng là, Diệp phu nhân lại sai lầm rồi, bà thật sự sai lầm rồi, con người chết giống như đèn tắt, hành vi cực đoan của bà, chỉ lưu lại cho thế nhân nhiều tiếc nuối, trả giá như vậy căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Một bàn tay lạnh lẽo, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Diệp Lạc, sau đó đem nàng ôm vào lòng.

Diệp Lạc không có giấy dựa, nàng lặng yên tựa vào trong ngực Diệp Hạo, nước mắt trên mặt thủy chung không thể dừng lại, rất nhanh liền thấm ướt một mảnh áo trên người hắn, nhưng nàng không muốn ngẩng đầu lên, bởi vì, nàng không dám đối mặt với ánh mắt bi thương của Diệp Hạo, nàng đang trốn tránh, trốn tránh hết thảy!

Trong từ đường hoàn toàn yên tĩnh, không khí tràn ngập mùi máu tươi tanh nồng, hai thi thể nằm trong vũng máu, cảnh tượng này thật khiến người ta sợ hãi.

Dã tâm

Edit : Muối Vove

Đêm khuya.

Trong thư phòng đèn đuốc sáng trưng, Từ Ảnh lặng yên ngồi sau thư án. Dưới ánh nến mờ hồ không thể thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Cửa thư phòng bị người ta đẩy ra, một hắc y nhân nhanh chóng tiến vào, trên tay hắn lấy ra một phong thư, đi đến trước mặt Từ Ảnh, cung kính nói :

-“Công tử, trong kinh thành có mặt hàm đến!”

Từ Ảnh bất động thanh sắc tiếp nhận phong thư, thân nhiên mở ra, ước chừng nhìn một chút nội dung, nhất thời đôi mày kiếm nhíu chặt, trong mắt của hắn hiện lên một chút do dự, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh.

Hắc y nhân hơi chần chờ một chút ngập ngừng hỏi :

-“Công tử, binh mã Sở quốc đã bắt đầu tiến sát biên giới Tây Lương, sao chúng ta không lựa chọn cùng Sở quốc thái tử hợp tác?”

Từ Ảnh cầm mặt hàm trong tay, đưa lên ngọn lửa thiếu cháy thành tro, sau đó mới liếc mắt nhìn hắc y nhân, chậm rãi nói :

-“Ngươi cho rằng thái tử Sở quốc xuất binh đánh Tây Lương, làm như vậy là để cứu Sở Hoàng cùng Hương Linh công chúa kia sao?”

Hắc y nhân bị Từ Ảnh hỏi lại, hơi sững sờ một chút, có điểm kinh ngạc nói :

-“Công tử, chẳng lẽ không đúng sao? Từ Dạ giam lỏng Sở hoàng, đây không phải lý do để Sở quốc xuất binh sao? Còn có, Sở Hoàng dù sao vẫn là vua của một nước, bị giam lỏng ở Tây Lương, Sở quốc tự nhiên là muốn đem hoàng đế của mình cứu trở về, cho nên mới tức giận xuất binh như thế.”

Từ Ảnh cười lạnh một tiếng, nói :

-“Lý do đúng là như vậy, nhưng mục đích thái tử Sở quốc xuất binh lại không phải vì cứu Sở Hoàng, mà là có mưu đồ khác! Hắn thân là thái tử, phụ hoàng của mình bị giam lỏng ở Tây Lương, mà hắn cũng không tiếc hết thảy, hướng Tây Lương xuất binh. Ngoài mặt, là vì phần nợ, hướng Tây Lương

quốc đòi một cái công đạo, nhưng trên thực tế, hấn làm như thế chỉ có một nguyên nhân, chính là muốn bức tử Sở Hoàng, chỉ cần Sở Hoàng chết, hấn sẽ không hề băn khoăn lấy lý do này tấn công Tây Lương, đem quốc thổ Tây Lương biến thành Sở quốc!”

Hắc y nhân khiếp sợ mở to mắt, nói :

-”Sở Hoàng dù sao cũng là phụ hoàng của thái tử, thái tử Sở quốc sao có thể không để ý đến sống chết của hấn? Huống chi, trừ bỏ Sở Hoàng, còn có Hương Linh công chúa ở trong tay Tử Dạ, hấn như thế nào có thể hành động thiếu suy nghĩ?”

Trong mắt Tử Ảnh hiện lên một chút đau đớn, lạnh lùng nói :

-”Có đôi khi, thân tình ở trước mặt quyền thế, sẽ không chịu nổi một kích! Thái tử Sở quốc có dã tâm rất lớn, đối với Sở hoàng luôn trầm mê vào nữ sắc, sớm đã có lòng bất mãn, chỉ là Sở Hoàng nắm quyền, căn bản không để ý tới thái tử, hơn nữa, thái tử mặc dù là trưởng tử của Sở Hoàng, nhưng không phải do phi tử được sủng ái sinh ra, cho nên hai người cũng không có cảm tình cha con gì, lập hấn làm thái tử, chẳng qua bởi vì hấn là trưởng tử, Sở Hoàng bị buộc bất đắc dĩ mới lập đó thôi! Nếu không phải bởi vì hấn là trưởng tử, chỉ sợ Sở Hoàng sớm đã lập một hoàng tử khác làm thái tử rồi!”

Hắc y nhân trầm mặc một hồi, nói :

-”Công tử, ý của người là, mục đích thái tử Sở quốc xuất binh lần này, là muốn bức tử Sở hoàng đang bị giam lỏng ở Tây Lương, mượn tay Tử Dạ giết Sở hoàng, chính mình lên ngôi kế vị, rồi lại nhân cơ hội tấn công Tây Lương?”

Tử Ảnh khen ngợi nhìn hấn, nói :

-”Đúng vậy! Trong quá khứ, ngoài mặt, quan hệ của Sở hoàng và thái tử xem ra là phụ tử tử hiếu, nhưng trên thực tế, lại như nước với lửa, Sở Hoàng từng nhiều lần có ý định phế thái tử, nhưng dước sự can thiệp của triều thần mà gác bỏ. Điều này khiến Sở quốc thái tử đối với Sở Hoàng chứa nhiều bất mãn, lúc này có cơ hội lớn như thế, nếu là người, người còn muốn đi cứu cái người muốn phế bỏ mình sao?”

Nói tới đây, Tử Ảnh dừng một chút, không đợi hắc y nhân trả lời, lại nói :

-”Sở quốc thái tử là một người có dã tâm, hơn nữa lòng dạ thâm sâu, hấn thật vất vả mới đợi được cơ hội này, hấn tự nhiên nắm lấy! Cứu Sở Hoàng, với hấn mà nói, không thể nghi ngờ là đem mình hướng vào tử lộ, từ nay đối với ngôi vị hoàng đế vô duyên, kết quả này hấn không mong muốn nhìn thấy nhất, cho nên, chỉ có Sở Hoàng chết, hấn mới cảm thấy không có hậu cố chi ưu! Mà hấn cũng sẽ thuận lợi ngồi lên ngôi vị hoàng đế Sở quốc!”

Hắc y nhân trầm mặc một hồi, vẫn có điểm không hiểu hỏi :

-”Công tử, nhưng là, chuyện này cũng đâu liên can tới người, không phải sao? Sở quốc thái tử sai người đưa tới nhiều phong mật hàm, hi vọng công tử có thể cùng hấn hợp tác, thời điểm bất được Tử Dạ, hấn trợ giúp công tử ngồi lên ngôi vị hoàng đế, có thể mượn binh lực Sở quốc, công tử cứ sao lại không làm?”

Biểu tình trên mặt Tử Ảnh vẫn không thay đổi, hấn cười lạnh một tiếng, nói :

-”Ngoài mặt xem ra, nếu ta cùng Sở quốc thái tử hợp tác, chứng thật là một vốn một lời, trăm lợi mà không có một hại! Ta nếu cùng hấn liên thủ, Tử Dạ chỉ có một nửa binh lực, căn bản ngăn cản không nổi, đánh hạ kinh thành, chẳng qua là chuyện sớm hay muộn mà thôi!”

Hắc y nhân có chút không hiểu nhìn Tử Ảnh, nói :

-”Nếu là như thế, công tử vì sao chậm chạp không cho thái tử Sở quốc một câu trả lời?”

Tử Ảnh trừng mắt nhìn thẳng hắc y nhân, giọng nói dần trở nên lạnh lẽo :

-”Người cho rằng sự tình chỉ đơn giản như thế thôi sao? Hừ!”

Hắc y nhân bị Tử Ảnh dọa sợ vội cúi đầu, nói :

-”Ý của công tử là. . . . .?”

Tử Ảnh dời ánh mắt, lạnh lùng thốt :

-”Nếu sự tình thực sự đơn giản như vậy, bản công tử há lại không đáp ứng cùng Sở quốc thái tử hợp tác? Chỉ sợ đây căn bản là một cái bẫy, Sở quốc thái tử dã tâm như thế, hấn hiện tại chẳng qua chỉ muốn lợi dụng bản công tử thôi! Hừ! Bây giờ nói dễ nghe, nếu ngày kia thật sự công hãm kinh thành, hấn há dễ dàng đem miếng thịt béo bở dâng cho ta? Chỉ sợ, đã không có Tử Dạ, người đầu tiên hấn muốn đối phó chính là ta! Lúc đó binh lực của ta đã mỏi mệt, như thế nào có thể chống lại hấn? Hừ, chỉ sợ đến lúc ấy, Tây Lương liền mất nước rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Đoán

Hắc y nhân tròn to hai mắt, có điểm không dám tin nhìn Từ Ảnh, nói :

-”Công tử, ý người là, Sở quốc thái tử đưa ra lời mời hợp tác, thực chất chỉ là một âm mưu sao? Mục tiêu chân chính của hắn là xâm lược Tây Lương?”

Từ Ảnh hừ khẽ một tiếng, không nhanh không chậm nói :

-”Đúng vậy! Hắn chỉ muốn mượn binh lực trên tay ta, vì hắn diệt trừ Từ Dạ, sau đó lại đối phó ta, ngoài mặt cùng hắn hợp tác, giống như trăm lợi mà không có một hại, nhưng nếu làm như vậy, trận chiến tranh này người thắng sau cùng, cũng chỉ có Sở quốc mà thôi!”

Hắc y nhân từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, hắn dùng ánh mắt bội phục nhìn Từ Ảnh, hỏi :

-”Công tử, vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Từ Ảnh không có trả lời ngay mà trầm ngâm một chút, sau đó mới nói :

-”Trước án binh bất động quan sát xem sao! Hiện tại, ta chỉ nên bàng quan là được, Sở quốc tuy rằng muốn xuất binh, nhưng bởi vì Sở Hoàng hiện tại vẫn đang bị Từ Dạ giam lỏng ở Tây Lương, Sở quốc thái tử dù có muốn mượn tay Từ Dạ giết Sở Hoàng cũng có điểm bất khoản, để lấy được lòng dân, hắn tuyệt đối sẽ không nhanh như vậy phát động chiến tranh!”

Hắc y nhân trầm mặc một hồi, sau đó nói :

-”Công tử, chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi bàng quan như vậy thôi sao? Nếu đúng như lời công tử nói, Sở quốc thái tử đã tâm lớn như thế, lấy binh lực Sở quốc, hiện tại chỉ bằng mấy vạn quân sĩ trong tay Từ Dạ căn bản khó có thể đối phó, hơn nữa thái tử Sở quốc không chút nào bất khoản tới sinh tử Sở Hoàng, nếu khai chiến, Từ Dạ tuyệt đối khó có phần thắng! Nếu thật sự có một ngày bị Sở quốc công hãm kinh thành, kết quả chẳng phải đều giống nhau sao?”

Từ Ảnh trầm ngâm trong chốc lát, khẽ gật đầu, nói :

-”Người nói có lý, nếu như làm vậy, cho dù ta không cùng Sở quốc thái tử hợp tác, chỉ ngồi xem, đợi thời điểm Sở quốc thái tử công hãm kinh thành, kết quả cũng chẳng khác gì, chỉ cần hắn trừ bỏ được Từ Dạ, mục tiêu lập tức sẽ chuyển hướng sang ta! Cho nên, ta sẽ không theo những gì hắn mong muốn?”

Nói tới đây, Từ Ảnh dùng một chút, lại cười lạnh nói :

-”Ta hiện tại bàng quan ngồi xem, nhưng không có nghĩa vĩnh viễn làm như vậy, ta chỉ đang chờ người kia đưa đến một phong mật hàm thôi!”

Hắc y nhân nhìn thoáng qua Từ Ảnh, biểu tình lạnh lùng kia nhìn không ra cái gì, tuy rằng trong lòng hắn vẫn đang có điểm nghi hoặc, không biết người mà Từ Ảnh nói đến là ai, nhưng hắn thông minh biết, chuyện này Từ Ảnh sẽ không nói rõ ra với hắn, cho nên hắn cúi đầu xuống, không hỏi nữa.

Từ Ảnh có chút mệt mỏi bụng chén trà sớm đã nguội trên bàn lên uống một ngụm, sau đó đối hắc y nhân nói :

-”Được rồi, người lui xuống đi! Quay trở về kinh thành, bảo bọn họ phái người chặt chẽ giám thị nhất cử nhất động trong kinh thành! Thái tử Sở quốc có thể sau khi Sở Hoàng bị giam lỏng không lâu biết được tin tức, đây rõ ràng là có người cố ý tiết lộ ra ngoài, nếu ta đoán không sai, địch nhân lớn nhất lần này của Từ Dạ không phải Sở quốc thái tử, mà là một tổ chức thần bí khác! Chỉ là, tổ chức này tạm thời còn chưa có chân chính xuất hiện mà thôi!”

Hắc y nhân nghe xong lời của Từ Ảnh. ..., trong mắt lóe lên một tia sáng, hiện tại, hắn rốt cục hiểu được ý của chủ tử mình rồi, chủ tử nguyên lai không phải chân chính ngồi không xem kịch, mà là muốn đối phó với tổ chức thần bí kia, chỉ là, hắn vẫn có một chút không rõ, chủ tử đối phó với tổ chức thần bí, việc này đối với chủ tử có lợi gì? Chẳng lẽ, chủ tử muốn giúp Từ Dạ sao?

Bất quá, trong lòng hắn mặc dù có nghi hoặc, cũng không dám hỏi lại, chỉ tuân lệnh rồi cung kính lui ra ngoài.

Đợi sau khi hắc y nhân lui ra ngoài, Từ Ảnh để chén trà trong tay xuống, đối với thư phòng không một bóng người, thần nhiên nói :

-”Đi ra thôi!”

Theo thanh âm của hắn, trong thư phòng xuất hiện một thân ảnh quý dị, một người toàn thân là áo choàng màu xám rộng thùng thình, khuôn mặt nghiêm nghiêm thực thực, làm người ta căn bản không thấy rõ ràng hắn là nam hay nữ, trên mặt của hắn chỉ lộ ra một con ngươi đen trong suốt, hắn chỉ liếc mắt nhìn Từ Ảnh một cái, sau đó cúi thấp đầu xuống, thanh âm có chút trầm thấp nói :

-”Công tử!”

Từ Ảnh thần nhiên nhìn hắn, nói :

-”Thế nào?”

Người áo xám trầm ngâm trong chốc lát, nói :

-”Từ Dạ bây giờ nhìn không ra hấn đang có suy tính gì, đối mặt với việc khởi binh của Sở quốc, hấn vẫn bảo trì sự bình thản, bất quá, người bên cạnh hấn, đã có điểm kỳ quái!”

Từ Ảnh nhíu mày, hỏi :

-”Người bên cạnh? Có ý tứ gì?”

Người áo xám ánh mắt có điểm phức tạp nhìn Từ Ảnh, nói :

-”Ở Ly cung, nơi ở trước đây của phu nhân, có một người giống nàng như đúc, nếu nàng không phải phu nhân, như vậy, người kia chính là dịch dung, trước đó vài ngày, thuộc hạ theo dõi thấy một thái giám khả nghi, hấn lên vào Ly cung, bởi vì vị kia thái giám này võ công không dưới thuộc hạ, thuộc hạ sợ bị hấn phát hiện, cho nên không dám tiếp cận quá gần, cũng không dám theo vào Ly cung, nhưng vị kia thái giám này vào đó không lâu liền rời đi, thuộc hạ ẩn mình vào Ly cung, lại phát hiện người giống y đúc phu nhân kia, cũng đang ngồi xuống luyện công!”

Trong mắt Từ Ảnh lóe lên, trầm ngâm trong chốc lát, nói :

-”Phi tử giống hệt Lạc nhi? Từ Dạ đang giờ trò quỷ gì đây? Chẳng lẽ, Lạc nhi thật sự hồi cung rồi sao?”

Nghĩ đến đây, trong lòng Từ Ảnh nhất thời nhói đau!

Bất quá, hấn rất nhanh liền phủ định suy đoán này, bởi vì, hấn hiểu Diệp Lạc, nàng lúc này tuyệt đối sẽ không trở lại bên người Từ Dạ, nếu nàng muốn trở thành phi tử của Từ Dạ cũng sẽ không cùng hấn trong đêm khuya rời khỏi hoàng cung .

Nghĩ đến đây, Từ Ảnh dứt bỏ cảm giác bất an, tiếp tục hỏi :

-”Phi tử kia có thể có cái gì không ổn?”

Người áo xám nói :

-”Thuộc hạ nghe cung nhân trong Ly cung nói chuyện với nhau, nói rằng tính cách của phi tử này cùng người lúc trước ở Ly cung không giống nhau, cho nên, thuộc hạ cả gan đoán, người này căn bản không phải là phu nhân, mà chỉ là một người dịch dung giả mạo, mục đích của Từ Dạ làm như vậy, không biết có phải muốn gây bất lợi cho công tử!”

Tổ chức thần bí

Edit : Muối Vove

Từ Ảnh nghe xong lời này, trên môi không khỏi giương lên ý cười.

Nhìn đến ý cười bên môi Từ Ảnh, người áo xám không khỏi có điểm ngạc nhiên hỏi :

-”Công tử, người cười cái gì?”

Từ Ảnh khoe miệng ý cười lớn hơn nữa, hấn liếc nhìn người áo xám, thản nhiên nói :

-”Ngươi yên tâm, giống như suy đoán của ngươi, người này tuy rằng dung mạo giống Diệp Lạc, nhưng cũng không phải là nàng, mặc dù ta vốn không biết vì sao Từ Dạ lại làm vậy, bất quá cũng không phải để đối phó với ta! Bởi vì, hấn biết, Lạc nhi và ta ở cùng một chỗ, hấn như thế nào lại dùng phương pháp ngu dốt như thế dụ ta mắc mưu?”

Người áo xám hiển nhiên rõ ràng chuyện giữa Từ Ảnh và Diệp Lạc, cho nên, Từ Ảnh vừa mới nói xong, hấn lập tức hỏi :

-”Công tử, hiện tại phu nhân không có ở đông trấn không phải sao? Nếu thuộc hạ đoán không sai, sau khi cứu Sở Hoàng, phu nhân đã ly khai khỏi đây, mà những âm vệ công tử phải đi theo dõi phu nhân cũng bị nàng làm cho mất dấu, hiện tại chúng ta không biết hành tung của phu nhân, chẳng lẽ công tử không sợ phu nhân đã rơi vào tay Từ Dạ, bị Từ Dạ giam lỏng, hơn nữa còn phải một người giả trang phu nhân, mục đích là nhiễu loạn tâm tư của công tử sao?”

Từ Ảnh mỉm cười, nói :

-”Ngươi yên tâm, Từ Dạ bây giờ đối với nàng, tuyệt đối sẽ không như thế, Từ Dạ giam lỏng nàng, chuyện đó căn bản sẽ không xảy ra! Ngươi nói đúng, ta hiện tại chứng thật mất đi hành tung của nàng, chẳng qua, ta rất hiểu tính cách của nàng, nàng có thể giúp Từ Dạ, nhưng không bao gồm trở về bên cạnh hấn! Càng sẽ không đồng ý mặc cho Từ Dạ lợi dụng!”

Người áo xám ý vị thâm trường nhìn Từ Ảnh, thản nhiên nói :

-”Công tử đối phu nhân giống nhau vô cùng tình huống! Bất quá, theo như thuộc hạ đoán, thuộc hạ tuy rằng không biết gì về phu nhân, nhưng thuộc hạ có thể nhìn ra, phu nhân là một nữ tử chí tình chí nghĩa, nếu nàng biết công tử làm những chuyện như vậy vì nàng, công tử đoán xem, phu nhân sẽ có phản ứng gì?”

Từ Ảnh nghe xong những lời này, cũng không trả lời ngay, mà từ trên ghế đứng lên, cười lạnh một tiếng, nói :

-”Tính cách của nàng, bản công tử há lại không biết? Chỉ là, thứ bản công tử muốn không phải sự cảm kích, mà là trái tim của nàng, nếu lòng của nàng không có ở nơi này, ta có được nàng cũng chẳng ý nghĩa gì? Lạc nhi mặt ngoài thoạt nhìn, tính tình lạnh nhạt, trên thực chất, nội tâm lại mẫn cảm yếu ớt, nàng không dễ dàng yêu, nhưng nếu đã yêu, liền sẽ không dễ dàng thay đổi! Từ Dạ có thể có được trái tim của nàng, là may mắn nhất trên đời của hắn! Ở trên đời này, người có thể thương tổn được nàng, cũng chỉ có duy nhất Từ Dạ! Mà ta, ở trong lòng nàng, chẳng qua chỉ là một tri kỷ mà thôi!”

Lời nói của Từ Ảnh tràn ngập chua xót, người áo xám lại há lại nghe không hiểu, nhưng hiện tại hắn nhìn về mặt cô đơn của Từ Ảnh, lại phát hiện chính mình nhìn không ra nội tâm của hắn, suy nghĩ của hắn!

Đi theo bên người Từ Ảnh đã lâu, hắn rõ hơn ai hết tam giác tình yêu của ba người này, tình cảm của Từ Ảnh đối với Diệp Lạc, hắn nhất thanh nhị sở, hắn biết, trong lòng Từ Ảnh, không có bất kỳ vật gì có thể so với Diệp Lạc, hắn làm hết thảy, cũng chỉ là vì Diệp Lạc.

Như bây giờ, Từ Ảnh tuy rằng lợi dụng Hồ phù trong tay thành lập phản quân, nhưng mục tiêu của hắn không phải là ngôi vị hoàng đế, hắn chỉ muốn đến gần Diệp Lạc hơn thôi!

Thế nhưng, lần trước khi Diệp Lạc rời khỏi đông trấn, hắn phát hiện, Từ Ảnh giống như trong một đêm cái biến chủ ý, trong mắt của hắn so ngày trước thiếu một chút tham muốn giữ lấy, mà nhiều hơn một điểm bất đắc dĩ cùng ưu thương.

Chút chuyển biến này, hắn tuy rằng không biết vì sao, nhưng trong lòng hắn lại âm thầm cao hứng, bởi vì, chỉ cần Từ Ảnh buông xuống những khúc mắc tình cảm đối với Diệp Lạc, như vậy, lấy tài trí của Từ Ảnh sẽ làm nên đại sự!

Thời điểm người áo xám lâm vào trầm tư, Từ Ảnh đứng một bên không vui nhìn hắn, trầm giọng nói :

-”Được rồi, người đến đây không phải chỉ nói những chuyện râu ria như thế thôi chứ?”

Người áo xám sực tỉnh, mỉm cười nói :

-”Quả nhiên chuyện gì cũng không qua mặt được công tử! Thuộc hạ hôm nay tới, chứng thật có một chuyện quan trọng cần bẩm báo, chuyện này, tin tưởng công tử sẽ cảm thấy hứng thú!”

Từ Ảnh chậm rãi ngồi trên ghế, thản nhiên nói :

-”Chuyện gì? Nói đi!”

Người áo xám lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói :

-”Công tử, người của chúng ta trong kinh thành đã phát hiện một số người lai lịch không rõ, hành động cực kỳ khả nghi, nếu thuộc hạ đoán không sai, bọn họ chính là người của tổ chức thần bí mà công tử đang âm thầm tra!”

Từ Ảnh biểu tình nhảy mắt ngưng trọng, hắn trầm tư một lát, sau đó trầm giọng hỏi :

-”Bọn họ xuất hiện ở trong kinh thành? Người làm sao phát hiện ra họ?”

Người áo xám cúi đầu xuống, nói :

-”Thuộc hạ theo chân người trong cung đang thả ra bò câu đưa tin, vốn là muốn tra ra bò câu đó đưa tin cái gì, nhưng trong lúc vô ý cùng người nọ chạm vào nhau, người tới một thân áo trắng, võ công cao cường, nếu không phải thuộc hạ nhanh chân tẩu thoát, thiếu chút nữa đã chết trong tay hắn! Chỉ là thuộc hạ cảm thấy có điểm nghi hoặc, nhìn võ công của người này, hình như xuất phát từ Thủy Vân cung!”

Từ Ảnh cúi đầu xuống, hơi hơi trầm tư một chút, bỗng nhiên trong đầu xẹt qua một người, khẽ miệng hắn lộ ra một tia cười lạnh, thản nhiên nói :

-”Nguyên lai là hắn! Ta biết là người nào, xem ra, đây hết thảy đều là hắn đang làm trò quỷ! Được rồi, người lui xuống đi! Nhớ kỹ, trước không cần kinh động người này, chặt chẽ lưu ý người ở trong Ly cung!”

Người áo xám có điểm nghi ngờ nhìn Từ Ảnh nhưng cũng không nói gì, sau đó thân ảnh vụt lên biến mất khỏi thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Sóng gió 1

Hoàng cung,

Ngự thư phòng.

Từ Dạ thần sắc ngưng trọng, lẳng lặng ngồi trên ghế, trong tay cầm một bản tấu chương, đôi mày kiếm nhíu chặt.

Vệ Từ Thanh lẳng yên đứng một bên, nhìn hai thần sắc của Từ Dạ, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng.

Qua một lúc lâu, Từ Dạ rốt cục buông tấu chương trong tay, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thần sắc vẫn ngưng trọng.

Vệ Từ Thanh do dự một chút, muốn nói lại thôi.

Mà Từ Dạ bỗng nhiên quay đầu lại, đối vệ Từ Thanh nói :

-“Gần đây bên đông trấn có động tĩnh gì không?”

Vệ Từ Thanh hơi sững sờ, nói :

-“Hồi bẩm hoàng thượng, theo như thám tử hồi báo, phản quân gần đây nhất thời yên tĩnh.”

Từ Dạ trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói :

-“Bình mã Sở quốc đã tiến sát biên giới Tây Lương, trăm nếu đoán không sai, Sở quốc rất nhanh sẽ hướng Tây Lương quốc phát động chiến tranh, hơn nữa, xem tiến độ hành quân phòng thái tử Sở quốc đã không nhịn được!”

Vệ Từ Thanh cũng ngưng trọng sắc mặt, nhìn Từ Dạ, lo lắng nói :

-“Hoàng thượng, thái tử Sở quốc đã tâm lớn như vậy, căn bản không để ý đến an nguy của cha hắn, người xem chúng ta. . . . .”

Từ Dạ mỉm cười, trong mắt mang theo một tia kiên quyết, nói :

-“Cho tới bây giờ, trận chiến này sẽ khó thoát, tuy rằng binh lực Sở quốc hùng hậu, nhưng chưa hẳn chúng ta đã thất bại!”

Lời của Từ Dạ chẳng những khiến Vệ Từ Thanh yên tâm mà lại càng thêm lo lắng :

-“Hoàng thượng, binh lực Sở quốc hùng hậu đó là điều không thể nghi ngờ, nhưng tưởng có thể đánh bại Tây Lương, hiển nhiên không phải chuyện dễ dàng, điều thuộc hạ lo lắng là đông trấn, Ứng Vương trong tay nắm giữ hơn nửa binh lực Tây Lương, mà cho tới bây giờ vẫn không có nửa điểm động tĩnh, tuy rằng hẳn không có ý tứ muốn hợp tác cùng Sở quốc thái tử, nhưng nếu như chiến tranh xảy ra, đến lúc đó, thuộc hạ lo lắng hẳn đột nhiên gây khó dễ, chúng ta sẽ lâm vào hoàn cảnh gian nan!”

Từ Dạ hẳn làm sao không hiểu rõ điều này, khóe miệng lộ ra một nụ cười buồn bã, thần nhiên nói :

-“Ý của ngươi, trăm tự nhiên là hiểu được, nhưng hẳn dù sao cũng là người Tây Lương, chỉ cần Tây Lương không mất, cho dù trăm không phải là hoàng đế, cũng có sao?”

//Ôi Dạ ca, ca vừa buông tay Lạc tỷ, bây giờ còn tính buông tay cả ngôi vị hoàng đế sao? Đừng làm cho ta đau lòng mà//

Lời này của Từ Dạ khiến trong lòng Vệ Từ Thanh kinh hãi, hẳn không khỏi nôn nóng nói :

-“Hoàng thượng, trăm triệu không thể! Vì dân chúng Tây Lương, thỉnh hoàng thượng cân nhắc!”

Từ Dạ trên mặt vẫn nở nụ cười thần nhiên, hẳn không nói gì chỉ lâm vào trầm tư, tâm tư Vệ Từ Thanh, hẳn như thế nào lại không rõ? Chỉ là, Từ Ảnh mặc dù không chảy dòng máu của hoàng thất, nhưng là, y tính tình trầm ổn quyết đoán, so với hẳn càng thích hợp trở thành vua của một nước, hơn nữa. . . . .
. . trong đầu Từ Dạ hiện lên dung nhan khuyên thành kia, nụ cười trên môi càng đậm.

Vệ Từ Thanh thấy Từ Dạ không nói lời nào, trong lòng càng thêm lo lắng, hẳn đang muốn nói nữa bỗng vang lên tiếng gõ cửa, một viên thị vệ đi vào, đối Từ Dạ hành lễ, nói :

-“Bẩm hoàng thượng, Dương tướng quân đưa tới một phong thư!”

Từ Dạ thần sắc biến đổi, trầm giọng nói :

-”Trình lên!”

Viên thị vệ trình lên mật hàm, sau đó lui ra ngoài.

Từ Dạ mở ra nhìn thoáng qua nội dung trong đó, sắc mặt trầm xuống, hần ngẩng đầu, nhìn Vệ Từ Thanh, nói :

-”Sở quốc đã phát động chiến tranh! Hừ, Sở quốc thái tử quả nhiên gấp gấp muốn mượn tay trẫm giết Sở Hoàng!”

Vệ Từ Thanh trong lòng chột động, nói :

-”Hoàng thượng, chúng ta nên làm như thế nào?”

Từ Dạ mỉm cười, thản nhiên nói :

-”Hắn nếu đã nóng vội như thế, vậy trẫm khiến liền thành toàn cho phụ tử bọn họ đoàn viên thôi!”

Nói tới đây, Từ Dạ dừng một chút, lại nói :

-”Từ Thanh, hạ lệnh xuống, trong cung tăng cường cảnh giới, thái tử Sở quốc sở dĩ nôn nóng phát động chiến tranh, bất quá cũng có thể là kẻ dương đông kích tây thôi! Nếu trẫm đoán không sai, tối hôm nay trong cung nhất định sẽ rất náo nhiệt!”

Vệ Từ Thanh giật mình, có điềm nghi hoặc hỏi lại :

-”Hoàng thượng, người là nói thái tử hôm nay sẽ phái người đến cứu Sở Hoàng?”

Từ Dạ khẽ lắc đầu, cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói :

-”Không phải cứu, mà là ám sát, Sở Hoàng nếu chết đi, hắn sẽ không băn khoăn mà đánh chiếm Tây Lương quốc, hơn nữa, còn liên quan đến nội bộ Sở quốc! Nếu trẫm đoán không sai thái tử Sở quốc sớm phát động chiến tranh như thế, nhất định bởi vì việc xuất binh lần này của hắn, gặp phải sự phản đối của các đại thần, mà lý do những đại thần kia phản đối, chính là Sở Hoàng bây giờ còn nằm trong tay trẫm!”

Nói tới đây, Từ Dạ cười lạnh nói :

-”Sở quốc vẫn còn một vài đại thần bận tâm đến tính mạng Sở Hoàng, tự nhiên sẽ phản đối sự tùy tiện này của thái tử, mà trong lòng hắn, lại hận không thể giết chết Sở Hoàng, bởi vì, nếu cứu được Sở Hoàng, hắn sẽ mất đi hết thấy, cho nên, hắn mới liều lĩnh, trước tiên phát động chiến tranh, chỉ hy vọng trẫm thiếu kiên nhẫn, sau đó phái người đến ám sát Sở Hoàng, dĩ cầu đạt được!”

Vệ Từ Thanh mở to hai mắt, nói :

-”Ý của hoàng thượng là. . . . . .”

Từ Dạ lạnh lùng cười, không nhanh không chậm nói :

-”Nếu Sở quốc thái tử sợ hãi Sở Hoàng còn sống như thế, như vậy, trẫm sao không hướng hắn đưa một phần đại lễ? Nếu gặp nhau ở trên chiến trường, nhìn thấy Sở Hoàng, trẫm thật sự rất muốn biết, hắn sẽ có phản ứng gì, có thể hay không tiếp tục phát động chiến tranh?”

Nói xong, Từ Dạ mạnh đứng lên, nói :

-”Từ Thanh, truyền ý chỉ của trẫm, hôm nay trong cung tăng cường ám vệ cẩn thận đề phòng, trẫm muốn bọn họ có đến mà không có về!”

Nói xong, không hề để ý tới Vệ Từ Thanh, bước ra khỏi thư phòng!

Vệ Từ Thanh hơi sững sờ, rất nhanh trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ kiên quyết, hắn cũng rất nhanh bước ra ngoài!

Bên ngoài, trên bầu trời bỗng nhiên âm u, một hồi bão táp sắp xảy ra!

Sóng gió 2

Edit : Muối Vove

Đồng Hoa cung

Trước cung điện Đồng Hoa bố trí tầng tầng lớp lớp thị vệ, bọn thị vệ mặt không biểu tình đứng nghiêm tại chỗ, từ xa nhìn lại, giống như những pho tượng điêu khắc.

Một vài nhóm cung nhân đi ngang qua, bị cảnh tượng này dọa sợ, đều tìm cách đi đường vòng, không dám tới gần Đồng Hoa cung nửa bước.

Thân ảnh Từ Dạ, xuất hiện trước cửa Đồng Hoa cung, nhóm thị vệ đứng chung quanh vừa nhìn thấy hắn, vội quỳ xuống hành lễ, mà Từ Dạ lại không để

ý tới, trực tiếp đi vào bên trong

Trong Đông Hoa cung, Sở Hoàng miễn cưỡng ngồi ở ghế trên, trong lòng ôm một cung nữ, nhìn thấy Từ Dạ đi đến, chỉ khẽ trừng mắt, sau đó tiếp tục cùng vị cung nữ kia trêu đùa .

//Dâm tặc vẫn hoàn dâm tặc//

Từ Dạ nhìn một màn này, khóe miệng nhếch lên nụ cười trào phúng, hần chậm rãi đi đến trước mặt Sở Hoàng ngồi xuống, ngữ khí hơi châm chọc nói :

-”Xem ra Sở Hoàng ở nơi này của trẫm, ngày tháng trôi qua cũng không tệ lắm!”

Vị cung nữ lúc này mới nhìn đến Từ Dạ, không khỏi sợ tới mức hoa dung thất sắc, nàng hơi tránh vòng tay Sở hoàng giãy dụa đi ra, nhưng không ngờ, Sở Hoàng phảng phất như biết tâm tư của nàng, ngang ngạnh ôm lấy nàng, không hề có ý định buông tay!

Từ Dạ thân nhiên nhìn Sở Hoàng, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, chỉ là khi ánh mắt xẹt qua vị cung nữ kia, trong mắt không khỏi toát ra sát ý.

Vị cung nữ này cũng có vài phần tư sắc, chống lại ánh mắt dọa người của Từ Dạ, sợ tới mức phát run, sắc mặt xám như màu đất.

Theo quy định trong cung, nếu không phải cung nữ thị tẩm bên người thái tử, vương gia, hoặc hoàng thượng, thì những cung nữ khác không thể cùng chủ tử phát sinh bất kì quan hệ gì, mà nàng, bởi vì có vài phần tư sắc, bị Sở Hoàng nhìn trúng, nàng vốn cũng do dự qua, nhưng là, cuối cùng vẫn là lựa chọn thỏa hiệp.

Bởi vì, tự tin về sắc đẹp của mình, nàng vốn là không cam lòng chỉ làm một chức danh cung nữ nho nhỏ, hiện tại được điều đến Đông Hoa cung hầu hạ, nàng mới biết chủ tử của mình là hoàng đế Sở quốc.

Cho nên, cho dù biết thân là cung nữ như thế sẽ bị trách phạt, nhưng nàng vẫn ôm lấy một tia hi vọng, bởi vì, đây là Sở quốc hoàng đế, nếu, nàng trở thành nữ nhân của hần, chẳng những có thể không bị trách phạt, hơn nữa, còn có thể một bước lên trời, trở thành Sở quốc trong hậu cung nương nung!

Nàng nhất thời ham vinh hoa phú quý, sớm đã quên mất quy củ trong cung, thậm chí tưởng tượng đến những ngày sau này! Có đôi khi bị những cung nữ khác ở Đông Hoa cung nhìn với ánh mắt khinh thường, nàng lại cực kỳ đắc ý!

Mà nàng trăm triệu thật không ngờ, quan hệ của nàng cùng Sở hoàng, lại bị hoàng thượng phát hiện, cái này khiến nàng cơ hồ sợ tới mức hồn phi phách tán, thân thể bị Sở Hoàng gắt gao ôm vào trong ngực, không nhìn được run nhè nhẹ.

Sở Hoàng cảm thấy người trong lòng đang run rẩy, hai tay của hần luồn vào trong y phục của nàng nắm lấy đỉnh đầu ấn xuống, đôi mắt hờ hững nhìn Từ Dạ, cười tà nói :

-”Mỹ nhân, ngươi làm sao vậy? Có phải hay không nơi đó không thoải mái?”

Vị cung nữ thân thể nhịn không được phát run, sắc mặt nàng tái nhợt, cơ hồ đã muốn xụi lơ ở trong lòng hần.

Sắc mặt Từ Dạ nháy mắt trầm xuống, hần lạnh lùng nhìn động tác cực kỳ khó coi của Sở Hoàng, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, cười lạnh nói :

-”Xem ra, Sở Hoàng ở đây quả thật như cá gặp nước, cực kỳ dễ chịu, bất quá, đáng tiếc, thái tử quý quốc hôm nay đã hướng Tây Lương phát động chiến tranh!”

Những lời này của Từ Dạ thành công khiến sắc mặt Sở Hoàng trước biến đổi, hần bỗng nhiên dùng sức hất mạnh người trong lòng ra, cũng không thêm nhìn người kia ngã nhào trên đất bộ dáng chật vật không chịu nổi, hai mắt hần gắt gao nhìn thẳng Từ Dạ, trầm giọng nói :

-”Ngươi nói cái gì?”

Từ Dạ mỉm cười, châm chọc nhìn Sở Hoàng, lạnh lùng thốt :

-”Lời của trẫm, Sở Hoàng còn nghe không rõ sao? Trẫm nói, thái tử quý quốc hôm nay, hướng Tây Lương phát động chiến tranh, hiện tại Sở Hoàng nghe rõ ràng chưa?”

Sở Hoàng sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, hần cố nén khùng hoảng trong lòng, nói :

-”Ngươi muốn làm cái gì?”

Hần mặc dù cực lực gắng giữ cho mình tỉnh táo, nhưng ngữ khí đã có chút run run, hiển nhiên là trung khí không đủ!

Kỳ thật, thân là vua của một nước, lá gan của hần cũng không nhỏ, hơn nữa, có thể nói phải tương đương có đảm lược sắc, lúc trước thời điểm biết mình bị Từ Dạ giam lỏng, hần cũng không có thất kinh, đó là bởi vì hần biết, Từ Dạ tuyệt đối không dám giết hần.

Nhưng hiện tại thời thế thay đổi, con của mình không để ý an nguy của mình, biết rõ chính mình bị giam lỏng ở Tây Lương, lại vẫn chấp nhất hướng Tây Lương phát động chiến tranh, ý tứ này của nó, rõ ràng muốn mượn tay Từ Dạ giết mình!

Đối mặt với sự phản bội của nhi tử, cùng sát ý trong ánh mắt Từ Dạ, cho dù Sở Hoàng lòng dạ sâu thâm, cũng khó thoát có điểm thất kinh, bởi vì, ngôi trên ngôi vị hoàng đế nhiều năm, đã sớm mài đi nhuệ khí của hắn, hiện tại, hắn sợ hãi nhất chính là cái chết!

Từ Dạ thu vào trong mắt biểu tình biến hóa của Sở hoàng, hắn trong mắt ông ta, thấy được sợ hãi, cái loại sợ hãi này thật sâu, xem ra, Sở quốc thái tử phát động chiến tranh, làm ông ta ý thức được nguy cơ đối với mình!

Không nghe thấy câu trả lời của Từ Dạ, trong lòng Sở Hoàng bất an, thanh âm gấp gáp nói :

-”Ngươi cũng biết, đây không phải ý tứ của bốn vương, chỉ cần ngươi không giết bốn vương, phóng bốn vương trở về, bốn vương cam đoan, lập tức lui binh khỏi Tây Lương. . . . . .”

Từ Dạ nhìn Sở Hoàng, biểu tình trào phúng, qua một hồi lâu, mới chậm chạp nói :

-”Sở Hoàng, trong lòng ngươi không phải không biết, con của ngươi rốt cuộc suy nghĩ cái gì. Cho dù trăm thả ngươi, ngươi cho là hắn sẽ để ngươi bình an trở về sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Sóng gió 3

Sở Hoàng sắc mặt tái nhợt, hắn thân là vua của một nước, như thế nào lại không rõ ý tứ của Từ Dạ? Hơn nữa, đối với tính cách nhi tử của mình, hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ hơn ai hết!

Đưa con trai này, trong quá khứ, không chỉ một lần đề nghị hắn xâm lược những quốc gia thân cận Sở quốc bành trướng lãnh thổ, lúc Từ Dạ bởi vì có nội loạn sang Sở quốc mượn binh, nó cho rằng đây là cơ hội hiếm có, chẳng những không cho Từ Dạ mượn binh, mà còn nhân cơ hội này xâm lược Tây Lương!

Mà hắn bởi vì lời hứa hẹn với phụ hoàng Từ Dạ ngày trước, sau lại bởi vì Hương Linh công chúa, cho nên mới không đồng ý ý kiến của thái tử, chính việc này khiến thái tử đối với hắn càng thêm bất mãn.

Chỉ là khi đó, hắn còn nắm quyền, nên không để ý nhiều tới thái tử, hơn nữa, đối với đứa con này cũng không giành nhiều tình cảm, nếu nó không phải là trưởng tử, hắn sớm đã phế đi chức vị thái tử này rồi!

Hiện tại nhớ tới, hắn thật sự hối hận, lúc trước đã không kiên quyết ra tay, để bây giờ lâm vào kết cục này!

Trong lòng Sở Hoàng oán giận, nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ rõ thái độ, hắn nhìn Từ Dạ, ra vẻ không hiểu nói :

-”Ý của Dạ hoàng, bốn vương thật sự không rõ, chẳng lẽ, Dạ Hoàng cho rằng, nhi tử của bốn vương sẽ không để ý đến an nguy của bốn vương, thậm chí muốn giết bốn vương sao?”

Khóe miệng Từ Dạ nhếch lên một chút cười lạnh, chậm rãi nói :

-”Sở Hoàng có thể không tin lời trăm, chẳng qua, trăm chỉ muốn nhắc nhở Sở Hoàng một câu, nếu trăm đoán không sai, tối nay, Đông Hoa này phỏng chừng sẽ rất náo nhiệt đấy!”

Sở Hoàng sắc mặt đại biến, hiển nhiên là nghe rõ ý tứ trong lời nói của Từ Dạ, hắn xanh mặt, qua một hồi lâu, mới trầm giọng nói :

-”Nếu như bốn vương có cái gì sai lầm, tin tưởng Dạ Hoàng sẽ rộng rãi bỏ qua! Lấy thông minh của Dạ Hoàng, tự nhiên hiểu được ý tứ của bốn vương!”

Từ Dạ cười lạnh một tiếng nói :

-”Ngươi yên tâm, tuy rằng con của ngươi muốn giết ngươi, nhưng là, trăm há lại để cho hắn dễ dàng đắc thủ sao? Hoàng cung này, tuy rằng thủ vệ không phải thập phần nghiêm mật, nhưng cũng không thể tùy tiện thâm nhập vào!”

Sở Hoàng nghe được câu trả lời này của Từ Dạ thờ dài nhẹ nhõm một hơi, sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều, hắn trầm ngâm trong chốc lát, nói :

-”Dạ Hoàng, nếu lần này trăm có thể an toàn trở về nước, xem như ân oán giữa hai chúng ta xóa bỏ! Hơn nữa, một khi trăm còn tại vị, tuyệt đối sẽ không hướng Tây Lương xuất binh!”

Từ Dạ trào phúng cười, đối với lời hứa hẹn của Sở Hoàng căn bản lơ đãng, bởi vì, hắn biết đây không phải thực tâm của ông ta, bị hắn lừa đến Tây Lương, lại giam lỏng ở đây, lấy lòng dạ hẹp hòi của ông ta, trong lòng đối với hắn tự nhiên ghi hận, nếu có một ngày ông ta an toàn trở về nước, như thế nào có thể dễ yên? Kia quả thực khiến thiên đại chê cười!

Sở Hoàng thấy Từ Dạ trầm ngâm, rất sợ hắn không tin, đang muốn nói cái gì nữa nhưng đã bị Từ Dạ ngăn lại

-“Được rồi! Hôm nay xem ra, Sở Hoàng là không thể ở lại trong Đông Hoa cung! Nếu thái tử muốn gặp Sở Hoàng, như vậy trăm liền thành toàn cho hắn!”

Sở Hoàng nghe vậy, không thể tin được Từ Dạ, kinh ngạc nói :

-“Ngươi. . . . . Ngươi bây giờ sẽ đưa bốn vương trở về?”

Từ Dạ nhưng chỉ lạnh lùng cười, sau đó đứng lên, đi ra ngoài, thân nhiên nói :

-“Sở Hoàng chuẩn bị đi là vừa! Một hồi nữa tự nhiên sẽ có người tới đón Sở Hoàng!”

Sở Hoàng hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng đang khuất dần của Từ Dạ, trong mắt toát ra hưng phấn, chỉ cần trở lại Sở quốc, hắn vẫn là một hoàng đế hô phong hoán vũ! Đến lúc đó, quyền lực trong tay, hắn còn có thể sợ ai?

//Đúng là cáo già, cho lão chết quách//

Di Hương cung một mảnh tĩnh mịch.

Vài cung nhân trực đêm cúi thấp đầu, đứng trong điện, vẫn không nhúc nhích!

Hiện tại là thời gian dùng bữa, một vị tiểu cung nữ thoạt nhìn thanh tú, trong tay bưng khay trà, chậm rãi hướng phòng ngủ đi đến.

Một lát sau, chỉ nghe trong phòng ngủ truyền đến tiếng đồ vỡ, ngay sau đó, một tiếng kêu sợ hãi truyền đến.

Nghe được tiếng kêu sợ hãi, cung nhân ngoài điện đều hoang mang hoảng sợ, thậm chí không để ý tới một thân ảnh từ bên ngoài đi vào điện .

Đến lúc này mới thấy rõ ràng người tới, đám cung nhân sợ tới mức quỳ sụp xuống đất hành lễ, lớn tiếng nói :

-“Nô tài khấu kiến hoàng thượng!”

Từ Dạ nghe thấy âm thanh từ trong phòng ngủ truyền đến, không khỏi nhíu nhíu mày, ánh mắt quét qua đám cung nhân đang quỳ dưới đất, trầm giọng hỏi :

-“Chuyện gì xảy ra?”

Nhóm cung nhân liếc nhìn nhau, trong đó một viên thái giám rụt rè bước ra ngoài, không dám giấu diếm, lập tức đem tình hình vừa mới nói ra.

Từ Dạ lạnh lùng cười, phất phất tay đi vào phòng ngủ.

Bước đến trước cửa phòng ngủ, thanh âm bên trong càng phát ra rõ ràng, hắn nghe được tiếng thét phẫn nộ của Hương Linh công chúa, còn có một thanh âm nức nở.

Từ Dạ không chút suy nghĩ, đẩy cửa đi vào.

Trong phòng ngủ một mảnh đông hỗn loạn, nơi nơi đều là mảnh sứ vỡ, ở chính giữa phòng ngủ, Hương Linh công chúa chính tóc tai bù xù, nắm lấy tóc vị cung nữ kia hung hăng giật ra phía sau tóc!

Sóng gió 4

Edit : Muối Vove

Vị cung nữ bị hành hạ cả mặt đầy máu lại thủy chung không dám gãy dựa, chỉ không ngừng phát ra tiếng kêu khóc.

Từ Dạ nhìn cảnh này mày kiếm không khỏi nhíu chặt, quát lên một tiếng :

-“Dừng tay!”

Tiếng quát của Từ Dạ làm Hương Linh công chúa có chút dừng lại, nàng ngẩng đầu quay mặt về phía Từ Dạ, chỉ thấy trên khuôn mặt dung nhan vốn kiêu diễm xuất hiện một vết sẹo cực dài sâu lõm lên rất dữ tợn xấu xí.

Nàng nhìn Từ Dạ trong một thoáng bỗng nhiên phát ra tiếng cười lạnh lẽo, mạnh buông ra vị kia cung nữ dùng ngón tay chỉ vào mặt Từ Dạ, khàn giọng kêu lên :

-“Là ngươi? Ngươi đồ tiểu nhân hèn hạ. . . . . Ngươi là đến chê cười Bồn cung sao?”

Từ Dạ khoát tay ý bảo cung nữ kia lui ra ngoài, sau đó mới đi đến trước mặt Hương Linh công chúa thân nhiên nói :

-“Trẫm biết ngươi là người thông minh, ngươi bây giờ cần gì phải làm khó chính mình? Trẫm đem ngươi đến đây là vì cái gì, trẫm tin tưởng ngươi không phải không biết!”

Ha ha! Hương Linh công chúa phát ra một trận cười điên cuồng, hai mắt nàng gắt gao nhìn thẳng Từ Dạ, ngữ khí tràn đầy oán hận nói :

-“Từ Dạ, ngươi hại ta như thế, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua, tuyệt đối sẽ không! Ta hỏi ngươi ta yêu ngươi như vậy, ngươi vì sao tàn nhẫn với ta như thế? Vì sao?”

Từ Dạ mỉm cười, thân nhiên nói :

-“Hương Linh công chúa, trẫm chẳng qua là để ngươi ở tại chỗ này mà thôi, chưa từng làm hại ngươi?”

Lời nói của Từ Dạ càng khiến Hương Linh công chúa giận tím mặt, khàn giọng nói :

-“Ngươi hủy dung mạo của ta, gạt phụ hoàng đến Tây Lương, ngươi còn nói ngươi không hại ta? Ngươi còn dám nói ngươi không có hại ta?”

Đối mặt với chất vấn của Hương Linh công chúa, biểu tình của Từ Dạ vẫn một mảnh bình tĩnh, hân lạnh lùng thốt :

-“Trẫm thừa nhận trẫm chứng thật lợi dụng ngươi lừa Sở Hoàng đến Tây Lương, giết những âm vệ bảo vệ ngươi là bởi vì bất đắc dĩ, nhưng còn hủy dung mạo người lại không phải trẫm gây nên, cho dù trẫm không nói công chúa cũng đã hiểu được!”

Hương Linh công chúa hơi sững sờ, ngay sau đó lạnh giọng cười :

-“Quả thật ở ngoài mặt kết quả này quả thật cùng ngươi không quan hệ, nhưng nếu không phải ngươi Bồn cung không trở thành như thế này! Cho nên Từ Dạ, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi, ta muốn giết ngươi!”

Nói xong lời cuối cùng Hương Linh công chúa không biết từ nơi nào lấy ra một thanh chủy thủ, hàn quang chợt lóe hướng Từ Dạ lao đến.

Lấy thân thủ của tím Từ Dạ há lại để nàng dễ dàng thương tổn, chỉ thấy sắc mặt hân trầm xuống lập tức nâng tay một phát bắt lấy thanh chủy thủ đích kia, lạnh lùng thốt :

-“Đừng ép ta giết ngươi!”

Hương Linh công chúa sớm đã bị oán hận choán hết tâm trí, tuy rằng chủy thủ bị Từ Dạ giữ chặt không thể động đậy, nhưng nàng vẫn điên cuồng đâm tới!

Từ Dạ nhìn Hương Linh công chúa vẫn đang giãy dụa sắc mặt trầm xuống nâng tay điểm vào huyệt đạo sau cổ của nàng, chỉ thấy Hương Linh công chúa hừ một tiếng thân thể mềm oặt ngã trên đất!

Từ Dạ mặt không thay đổi nhìn thoáng qua người nằm trên đất, bỗng nhiên ánh mắt của hân dừng ở thanh chủy thủ bị vứt một bên, trên đó phát ra ánh sáng màu xanh nhạt lập lóe có vẻ thập phần quỷ dị.

Từ Dạ nghi ngờ nhặt lên thanh chủy thủ, dấu hiệu này hiển nhiên là bị người ta hạ độc.

Hương Linh công chúa rõ ràng bị giam ở trong này, không thể bước ra khỏi phòng nửa bước, vậy thanh chủy thủ cực độc này từ đâu mà đến? Chẳng lẽ vẫn có người đang âm thầm giúp nàng sao?

Nhìn ánh sáng màu xanh này rõ ràng bị người ta thoa lên một lớp kịch độc, nếu bị đâm vào không nghi ngờ gì sẽ lập tức tử vong!

Nghĩ đến đây, thần sắc hân không khỏi ngưng trọng, hân cầm trong tay chủy thủ thu lại hướng ra phòng ngủ quát lớn :

-“Người đâu!”

Thị vệ trông coi ngoài cửa nhảy mắt đi vào.

Từ Dạ khuôn mặt âm trầm, lạnh lùng thốt :

-“Tìm ra cho ta!”

Bọn thị vệ nghe lệnh, lập tức tìm kiếm ở trong phòng ngủ.

Từ Dạ lạnh lùng nhìn Hương Linh công chúa vẫn đang hôn mê bất tỉnh, trong mắt hiện lên một tia sát ý, người đưa chủy thủ cho nàng ta chỉ sợ còn ở trong cung thôi, nhất cử nhất động bây giờ phải thật sự cẩn thận!

Hơn nữa, người này có thể qua mặt hết thị vệ canh gác một cách thần không biết quỷ không hay, ẩn vào Di Hương cung cái này chứng minh võ công của người này cũng không dưới hẳn!

Nhưng bọn thị vệ lục soát khắp phòng ngủ vẫn không tìm thấy nửa điểm khả nghi, Từ Dạ thần sắc ngưng trọng, hần lạnh lùng phân phó thị vệ đem Hương Linh công chúa đặt lên giường sau đó xoay người đi ra ngoài!

Ra khỏi Di Hương cung nhìn bên ngoài lui tới cung nhân, trong đầu Từ Dạ bỗng hiện lên một thân ảnh rất rõ ràng.

Nghĩ đến người này trong lòng Từ Dạ không khỏi trầm xuống, chẳng lẽ là y? Hần vẫn nhớ rõ trong quá khứ người kia trong cung như ra vào chỗ không người, nếu để đưa kịch độc cho Hương Linh công chúa, chuyện này không có gì là không thể xảy ra!

Nghĩ đến đây, dung nhan tuấn mỹ lộ ra một tia cười lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Sóng gió 5

Thời gian từng phút từng phút trôi đi, mặt trời chỉ lui lại một chút ánh sáng màu vàng nhạt ở cuối chân trời, sau đó cả vùng đất liền chìm trong bóng tối.

Hoàng cung hoàn toàn yên tĩnh.

Mấy bóng đen lặng lẽ không tiếng động từ một nơi hẻo lánh phía bắc hoàng cung trên tường thành cao cao nhảy xuống, những người này không nhanh không chậm liền hướng thẳng Đông Hoa cung.

Bọn họ không biết là ở một khúc khuất phía sau hai thân ảnh cao lớn đang lạnh lùng đứng ở trong bóng tối quan sát hết thảy.

Hai người này chính là Từ Dạ và Vệ Tử Thanh.

Nhìn những bóng người biến mất trong bóng đêm Vệ Tử Thanh bỗng nhiên nói :

-“Hoàng thượng liệu sự như thần, Sở quốc thái tử quả nhiên đã mất kiên nhẫn phái người đến ám sát Sở Hoàng rồi!

Từ Dạ khẽ hừ một tiếng lạnh lùng thốt :

-“Hần mặc dù là thái tử nhưng không có cơ hội đăng cơ, tuy rằng Sở Hoàng bị trấn giam lỏng ở Tây Lương, chính sự Sở quốc liền rơi vào tay hắn, nhưng vẫn còn những đại thần trụ cột trong triều đình! Cho nên, hắn tuy rằng bây giờ phát động chiến tranh nhưng chịu sự áp lực nhất định không phải ít! Đây cũng là nguyên nhân hắn nóng vội muốn giết chết Sở Hoàng! Bởi vì chỉ có giết Sở Hoàng hắn mới có thể đủ chân chính nắm giữ thế lực trong triều, hơn thế áp lực từ các đại thần trong triều cũng giải khai!”

Vệ Tử Thanh nói :

-“Sở Hoàng nếu đã chết, các đại thần kia không thể không chấp nhận lập tân hoàng, cũng như phát động chiến tranh phải không?”

Từ Dạ khẽ gật đầu nói :

-“Đúng vậy! Đây chính là chủ ý của hắn! Bởi vì mục tiêu của hắn căn bản không phải là cứu người mà là xâm lược Tây Lương, mà hắn muốn cùng Tây Lương khai chiến trước tiên nhất định phải giết chết Sở hoàng! Như vậy hắn mới có thể đem tội danh này đổ lên đầu hắn, cũng thành công thu phục đám đại thần trong triều!”

Đang nói thì đột nhiên phía trước truyền đến từng tiếng hô lớn bất thích khách.

Từ Dạ khoé miệng nhếch lên một chút cười lạnh, sau đó khẽ động thân hướng Đông Hoa cung bay đi

Vệ Tử Thanh cũng không chút do dự rất nhanh đuổi theo.

Không bao lâu bọn họ đã tới Đông Hoa cung, chỉ thấy trước cửa Đông Hoa cung đèn đuốc sáng trưng, tầng tầng thị vệ đem hắc y nhân vây vào giữa, thần sắc mặt ngưng trọng đề phòng.

Mà mấy người áo đen kia tuy rằng bị phân đông thị vệ bao vây nhưng lại không chút nào kinh hoảng.

Mắt thấy bọn thị vệ càng ngày càng nhiều, đột nhiên một người áo đen hướng sang người bên cạnh nháy mắt, sau đó mấy người phân tán phương hướng đồng loạt xông lên phá vòng vây!

Trong nháy mắt trước cửa Đông Hoa cung một mảnh hỗn loạn, hắc y nhân cùng bọn thị vệ đấu thành một đoàn. Dưới ánh đèn chỉ thấy đao quang kiếm ảnh không ngừng, thỉnh thoảng truyền đến kinh hô cùng tiếng kêu thảm thiết.

Những hắc y nhân kia võ công rất cao, tuy rằng bị thị vệ bao vây nhưng vẫn dễ dàng giết đi không ít thị vệ!

Nhìn đến hắc y nhân dũng mãnh như thế, Vệ Tử Thanh không khỏi nhú mày, tay hắn vừa động trên đuôi kiếm muốn xông lên phía trước lại bị Tử Dạ kéo lại.

Vệ Tử Thanh không hiểu nhìn Tử Dạ đang muốn nói chuyện đã thấy Tử Dạ mỉm cười ý bảo hắn nhìn xung quanh.

Vệ Tử Thanh khó hiểu nhưng vẫn làm theo, chỉ thấy không biết từ khi nào chung quanh một tầng đông nghìn nghịt cung thủ nhắm bắn về phía trận chiến phía trước!

Nhìn thấy đám cung thủ Vệ Tử Thanh nháy mắt minh bạch ý tứ của Tử Dạ, hắn thu hồi kiếm trong tay, sau đó cùng Tử Dạ đứng ở cách đó không xa nhìn.

Quả nhiên không lâu sau, một tên hắc y nhân xuất ra trường kiếm, một đường kiếm khí mạnh mẽ khiến tất cả thị vệ đều thối lui về phía sau.

Đội sau khi đám thị vệ lui ra liền một khắc cung tiễn như mưa bắn về phía hắc y nhân.

Những hắc y nhân không kịp đề phòng nháy mắt trúng tên ngã vào trong vũng máu, đội bọn họ phục hồi tinh thần lại sau đều dùng binh khí trong tay cố gắng chống đỡ tầng tầng lớp lớp mũi tên xé gió bay đến, nhưng dù bọn họ võ công cao cường cũng khó cầm cự được, không lâu sau từng người từng người lần lượt ngã xuống, chỉ còn lại vài hắc y nhân tuy rằng bị thương rất nặng vẫn không ngừng chống cự.

Mắt thấy những hắc y nhân kia gần như đều ngã xuống, đúng lúc này Tử Dạ bỗng nhiên vung tay lên ra lệnh ngừng bắn.

Thời điểm cơn mưa tên ngừng lại, toàn bộ hắc y nhân cơ hồ đã ngã xuống, chỉ còn lại một người đang đứng thẳng, đôi mắt tàn nhẫn sát ý mãnh liệt gắt gao dán chặt trên người Tử Dạ.

Sát thủ

Edit : Muối Vove

Tử Dạ lạnh lùng cười bước ra giữa sân ở khoảng cách hắc y nhân không xa thì ngưng lại, hắn liếc nhìn hắc y nhân lạnh giọng hỏi :

-“Ngươi nếu không muốn chết liền hạ vũ khí đầu hàng đi, nói, mục đích của ngươi hôm nay là gì?”

Hắc y nhân kia nhưng chỉ oán hận nhìn Tử Dạ cũng không buông trường kiếm trong tay, một lát sau hắn bỗng nhiên ra một nụ cười sảo thâm khàn giọng nói :

-“Nguyên lai ngươi chính là cầu hoàng đế Tây Lương, nạp mạng đi!”

Nói xong hắn bỗng nhiên bay lên không xoay một vòng, cả người và kiếm hướng thẳng về Tử Dạ.

Mọi người thấy một màn này trong lòng không khỏi kinh hãi, chính lúc này một bóng người màu xanh lóe lên, chỉ nghe keng một tiếng, kiếm của hắc y nhân đã bị Vệ Tử ngăn lại, ngay sau đó hai người đấu với nhau.

Võ công của hắc y nhân kỳ thật không kém so với Vệ Tử Thanh, nhưng là, trên người vết thương chằng chịt, công lực cũng tổn hại không ít, làm sao còn là đối thủ của Vệ Tử Thanh?

Cho nên không đến vài chiêu hắc y nhân bị đánh thối lui, hắn nhưng vẫn không cam lòng cố gắng chống đỡ thân người đỡ lấy kiếm của Vệ Tử Thanh, lưỡi kiếm sắc bén quét qua vai hắn làm máu chảy không ngừng, Vệ Tử Thanh nhân cơ hội này xoay người đánh một chưởng lên người hắc y nhân.

Hắc y nhân trúng một chưởng này nhện không được nữa, thân thể giống như điều đứt dây bay trên không trung sau đó nặng nề rơi xuống đất gần như không gượng dậy nổi!

Vài vị thị vệ xông lên phía trước dùng binh khí chặn lấy cổ hắn, mà hắc y nhân lại bỗng nhiên ngửa đầu phát ra một tiếng cười thê lương, sau đó thân thể hơi run lên một cái liền không động dậy được nữa.

Vệ Tử Thanh đi ra phía trước lấy tay dò xét hơi thở của hắn, sau đó quay đầu đối Tử Dạ nói :

-“Hoàng thượng, hắn đã uống thuốc độc tự vẫn!”

Tử Dạ kinh ngạc, hắn không nghĩ đến y lại cương liệt như vậy, sau khi bị kiếm giữ cự nhiên chính mình cam nguyện uống thuốc độc tự vẫn.

Có lẽ nhìn ra nghi hoặc trong mắt Từ Dạ, Vệ Từ Thanh đứng lên đi đến bên cạnh Từ Dạ đề thấp thanh âm nói :

-“Hoàng thượng, những người này thực sự không phải là người bình thường, dựa vào thân thủ và sự trung thành của bọn họ, thuộc hạ cả gan suy đoán những người này thuộc một tổ chức thần bí trên giang hồ!

Lời nói của Vệ Từ Thanh khiến Từ Dạ hơi nhú nhú mày, hẩn lạnh lùng nhìn thoáng qua những thi thể trên mặt đất kia, khuôn mặt trầm xuống :

-“Nói tiếp!”

Vệ Từ Thanh trầm ngâm trong chốc lát, lại nói :

-“Trong giang hồ tổ chức sát thủ này cực kỳ thần bí, trừ người trong tổ chức không ai biết thủ lĩnh của bọn họ là ai, cho tới nay tổ chức này đều nhận tiền làm việc, chỉ cần có bạc bất kể cái gì bọn họ cũng dám làm!”

Nói tới đây Vệ Từ Thanh dừng một chút, lại nói :

-“Thuộc hạ từng nghe giang hồ đồn về bọn chúng nhưng hiểu biết không nhiều. Chỉ biết sát thủ trong tay tổ chức này toàn bộ cơ hồ được bồi dưỡng từ nhỏ, bọn họ làm việc lãnh khốc vô tình, một khi nhận được nhiệm vụ thì phải bằng mọi giá hoàn thành, nếu không tự nguyện tự sát cũng không tiết lộ ra nửa điểm về tổ chức!”

Từ Dạ sắc mặt khê biến, bởi vì tổ chức thần bí này hẳn chưa từng nghe qua, tuy rằng hẳn trước kia cũng từng nhiều lần xuất cung bước chân vào giang hồ, nhưng hẳn dù sao cũng là người hoàng tộc, nhiều chuyện trên giang hồ không thể rõ ràng.

Bây giờ nghe đến một tổ chức lợi hại như thế, trong lòng tự nhiên trầm xuống, bởi vì nếu như thật sự có một tổ chức như vậy tồn tại, tương lai đối Tây Lương quốc sẽ là một uy hiếp rất lớn!

Nhìn sắc mặt Từ Dạ âm trầm Vệ Từ Thanh tự nhiên biết Từ Dạ đang nghĩ gì, cẩn thận nói :

-“Hoàng thượng có thể yên tâm này, tuy rằng những sát thủ trong tay tổ chức này đều có võ công cao cường, nhưng với việc huấn luyện tàn khốc như thế không phải ai cũng chịu đựng nổi. Cho nên thuộc hạ đoán người của chúng cũng không nhiều!”

Từ Dạ trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc hỏi :

-“Có ý tứ gì?”

Vệ Từ Thanh nói :

-“Thuộc hạ từng nghe bằng hữu trong giang hồ nói qua, khi tổ chức này huấn luyện sát thủ sẽ đem toàn bộ nhốt trong một gian phòng, sau đó để cho bọn họ tự giết lẫn nhau, đến cuối cùng người mạnh nhất chính là người sống sót. Mà người còn sống này sẽ được lựa chọn trở thành một sát thủ!”

Từ Dạ lần đầu tiên nghe đến phương pháp huấn luyện tàn bạo như thế, trong lòng khê run lên, bởi vì dùng phương thức này bồi dưỡng sát thủ chứng thật tàn khốc vô cùng, không nghi ngờ gì người sống sót thực thích hợp trở thành một sát thủ, chỉ là hẳn đối với tổ chức này vẫn có điểm hoài nghi, những sát thủ hung tàn đến như vậy tổ chức như thế nào có thể khống chế bọn họ?

Vệ Từ Thanh thấy được nghi hoặc trong mắt Từ Dạ, hẳn thở dài một hơi nói :

-“Nghe nói tổ chức thần bí này dùng một loại phương pháp cực kỳ tàn nhẫn để khống chế những sát thủ của bọn họ, tuy rằng cụ thể là cái gì thuộc hạ không rõ ràng, nhưng nhìn thấy tên sát thủ ngày hôm nay tình nguyện chính mình chết đi cũng không nguyện ý trở về nhận sự trừng phạt, thật sự tai hại vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229: Người xa lạ

Từ Dạ nghe xong những lời của Vệ Từ Thanh thần sắc ngưng trọng lại, phải biết rằng vô luận bất cứ kẻ nào cũng đều yêu quý tánh mạng của mình, mà không ngờ lại có một tổ chức đáng sợ làm cho người ta cam tâm tình nguyện đi tìm cái chết cũng không nguyện ý trở về nhận sự trừng phạt, thật sự tai hại không bằng mắt thấy, một tổ chức nguy hiểm như vậy hẳn thân là vua một nước không thể không đề phòng!

Dù sao đối mặt với những sát thủ không sợ chết cho dù người của đối phương không nhiều nhưng cũng là một sự uy hiếp rất lớn!

Nghĩ đến đây Từ Dạ trầm ngâm trong chốc lát liền đối với vệ Từ Thanh phân phó :

-“Người lập tức phái người điều tra về tổ chức thần bí này, tổng bộ của họ ở đâu cũng như mục đích của bọn họ là gì?”

Vệ Từ Thanh lĩnh mệnh rồi lui xuống.

Từ Dạ nhìn thoáng qua khoảng sân đã được dọn sạch khe nhúu mây sau đó xoay người rời đi.

Sau khi giải quyết xong những thi thể bọn thị vệ cũng dần dần tản đi, một hồi gió tanh mưa máu xem như chính thức mở màn.

Mà bọn họ không biết ở một góc khuất trong bóng đêm có một người mang phục sức thái giám lạnh lùng nhìn thấy hết thảy, đợi sau khi bọn họ rời đi người kia lạnh lùng cười một tiếng thân ảnh rất nhanh biến mất trong đêm tối.

Bên trong thiên điện ánh nến vàng leo lét, không khí một mùi rượu nồng nặc. Toàn bộ phòng ngủ ràn ngập hơi thở ẩm ướt.

Sở Hoàng cầm giạn ngồi chễm chệ trên ghế, trong tay ôm một cung nữ ngửa miệng uống Trúc Diệp Thanh.//rượu đó mấy nàng//

Tuy rằng bên cạnh có rượu ngon lại có mỹ nữ làm bạn, nhưng nơi này chung quy có vẻ hẻo lánh đơn sơ, so với Đông Hoa cung hoa lệ không bằng một cái ngón tay, đối với việc Từ Dạ đột nhiên chuyển hẳn đến thiên điện trong lòng Sở Hoàng rất là bất mãn!

Cho dù đôi nơi ở cũng nên để hẳn đến một nơi không thua kém Đông Hoa cung mới phải, đằng này lại ở cái địa phương hẻo lánh không một bóng người này, thật là khinh người quá đáng!

Càng quá mức là Từ Dạ cơ hồ đem toàn bộ cung nhân dời đi, chỉ để lại vài người hầu hạ, điều này khiến hắn có chút không quen!

Bất quá khi hắn yêu cầu đem vị cung nữ kia tới may mắn Từ Dạ lại đồng ý.

Nghĩ đến đây, Sở Hoàng tức giận uống một ngụm rượu, sau đó nặng nề đặt cốc trên bàn.

Vị cung nữ dù sao cũng ở trong cung đã lâu, những chuyện đơn giản như nhìn mặt đoán ý nàng cơ bản cũng biết ít nhiều, nhìn Sở Hoàng có chút rầu rĩ không vui, thanh âm dịu dàng nói :

-“Sở Hoàng, người làm sao vậy? Như thế nào mất hứng? Chẳng lẽ nô tỳ làm sai cái gì sao?”

Nói xong tay nàng ôn nhu vuốt nhẹ trước ngực Sở Hoàng, ánh mắt đưa tình.

Sắc mặt Sở Hoàng có điểm ứng hồng khẳng định đã có vài phần men say, hắn một phát bắt được bàn tay mềm mại trắng nõn của nàng đưa lên môi nhẹ nhàng cắn mút, ánh mắt tà mị nhìn nàng chằm chằm.

Được Sở hoàng đáp lại, nàng cười khẽ, nhẹ nhàng cự mình khơi gợi dục vọng của Sở hoàng, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng ngâm rất khẽ.

Sở Hoàng đôi mắt tràn ngập dục vọng nhưng đầu óc hắn vẫn còn sáng suốt. Hắn tuy rằng ham muốn sắc đẹp nhưng sao lại không hiểu mưu đồ của nàng, hắn cũng hiểu được sở dĩ nàng đối với hắn ngoan ngoãn phục tùng chẳng qua mơ tưởng trở thành người đàn bà của hắn, một tác lên trời mà thôi!

Nhưng là nàng không biết Sở Hoàng chẳng qua chỉ muốn lợi dụng nàng giải khuây, cho dù ngày sau có cơ hội trở về nước cũng tuyệt đối sẽ không mang nàng theo! Bởi vì tuy rằng nàng cũng có một chút tư sắc, nhưng làm sao so sánh với những tân phi tuyệt sắc trong hậu cung của hắn, so với các nàng cung nữ này còn kém xa.

Bất quá sự thật này hắn sẽ không cho nàng biết, chỉ thấy trên mặt lộ ra một chút cười tà sau đó ôm lấy nàng đi đến giường ngủ.

Rất nhanh trong giường ngủ một mảnh xuân sắc, y phục một mảnh hỗn độn trên mặt đất.

Một thân ảnh quý dị nhẹ nhàng từ bên ngoài cửa sổ tiến vào mà Sở hoàng người đang đắm chìm trong tình dục căn bản không cảm thấy sự xuất hiện của người này, ông ta càng lúc càng đẩy nhanh tốc độ muốn đạt đến cao trào.

Đúng lúc này vị cung nữ đang chìm đắm trong lạc thú bỗng nhiên mở hai mắt ra, khi nàng nhìn thấy bóng người đứng ở cách đó không xa, không khỏi hét lên một tiếng hoảng sợ đẩy Sở hoàng đang đẩy đưa ở trên người mình ra, sau đó núp ở góc giường lấy chăn che ở trước người, thân thể run lên nhè nhẹ, đôi sợ hãi ánh mắt nhìn Sở Hoàng ở phía sau.

Sở Hoàng đang ở trên đỉnh lại đột nhiên bị đẩy ra, trong lòng cực kỳ tức giận đang muốn quát một tiếng, đột nhiên cảm giác được phía sau truyền đến một trận lãnh ý không khỏi xoay người lại.

Khi hắn thấy rõ ràng trong phòng ngủ có người lạ khuôn mặt có chút biến sắc, bất quá hắn chung quy cũng không phải người bình thường, tuy rằng trong phòng ngủ đột nhiên xuất hiện người lạ có điểm quý dị, nhưng hắn vẫn có thể vững vàng dùng thanh âm lạnh lùng hỏi :

-“Người là ai? Tại sao lại xuất hiện trong tẩm cung của bản vương?”

Người đến là một nam tử tuổi còn trẻ mặc trang phục thái giám, chỉ thấy hân lạnh lùng đứng ở nơi đó dùng kiếm trong tay hất y phục bị Sở Hoàng ném xuống đất về phía Sở Hoàng, ngữ khí mang theo nồng đậm giễu cợt nói :

-“Người muốn tự mình thay hay cần ta giúp!”

Ám sát

Edit : Muối Vove

Sở Hoàng tùy tay bắt lấy y phục, sắc mặt không thay đổi mặc vào.

Tuy rằng, hân biết nam tử trẻ tuổi xa lạ này đêm khuya xuất hiện ở đây, tuyệt đối không phải chuyện tốt, nhưng bản thân dù sao cũng là vua của một nước, trải qua vô số sóng to gió lớn, cho nên hiện tại hân cũng không chút nào kinh hoảng, bởi vì, hân biết, bên ngoài thiên điện, có phần đông thị vệ Tử Dạ phải tới bảo vệ

Nghĩ đến đây, hân không khỏi có chút hối hận, bởi vì, nếu không phải hân cảm thấy khó chịu, đem toàn bộ thị vệ đuổi đi, người này cho dù võ công cao cường, há có thể dễ dàng đột nhập vào tẩm cung của hân?

Rất nhanh, Sở Hoàng y phục chỉnh tề, hân trấn tĩnh nhìn nam nhân trẻ tuổi mặc phục sức thái giám, hân thân là vua của một nước, trong quá khứ, thái giám hầu hạ bên người cũng không ít, cho nên chỉ một cái liếc mắt cũng có thể nhìn ra người này không phải là thái giám.

Biết được điều này, hân đề phòng nhìn người kia, trầm giọng hỏi :

-“Người là ai?”

Người đến chính là Du Hàn, hân sơ dĩ xuất hiện ở nơi này, chẳng qua là muốn giết Sở Hoàng mà thôi, bởi vì, chỉ có như vậy, Sở quốc thái tử mới có thể không băn khoăn về phía Tây Lương mà phát động chiến tranh!

Hiện tại đối mặt với câu hỏi của Sở Hoàng câu hỏi, hân khinh thường cười trào phúng, lạnh lùng thốt :

-“Ta là ai, người không cần biết, người chỉ cần biết rằng, ta tới giết người, là được rồi!”

Nhìn thấy người này nhẹ nhàng băng qua nói muốn giết hân, cho dù hân có cố gắng duy trì vẻ trấn định cũng không khỏi có chút biến sắc, hân lui về phía sau từng bước, nói :

-“Bốn vương cùng người không cừu không oán, người vì sao phải giết bốn vương?”

Đối mặt với hành động của Sở Hoàng, Du Hàn căn bản chỉ lơ đãng, khoe miệng hân vẫn giữ một nụ cười thản nhiên, ngữ khí lại lãnh khốc vô cùng nói :

-“Người cùng ta chứng thật là không thù cũng không hận, chẳng qua, sự tồn tại của người, lại ảnh hưởng tới kế hoạch của ta. Ta không thể dễ dàng tha thứ cho bất kỳ kẻ nào làm hỏng kế hoạch của mình, cho nên, ta phải giết người!”

Sở Hoàng nhìn ra người này không phải đang nói đùa, hân không khỏi sắc mặt đại biến, trong lòng dâng lên một cỗ sợ hãi, thanh âm có chút run run hỏi :

-“Người nói kế hoạch gì, bốn vương căn bản không biết, hơn nữa, bốn vương hiện tại bị Tử Dạ giam lỏng nơi này, như thế nào lại ảnh hưởng đến kế hoạch của người?”

Nhìn trên mặt Sở Hoàng lộ rõ thần sắc sợ hãi, không biết vì sao, Du Hàn đột nhiên cảm giác thỏa mãn, bởi vì, để khiến cho một hoàng đế cao cao tại thượng sợ hãi, chứng thật không phải là chuyện dễ dàng.

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Du Hàn lộ ra một nụ cười tàn khốc, không biết, người kia đến cuối cùng, có hay không cũng sẽ như thế?

Sở Hoàng nhìn Du Hàn, thấy y không trả lời câu hỏi của mình, tim của hân bắt đầu không ngừng mà trầm xuống, hân bỗng nhiên nghĩ đến những thị vệ bên ngoài, nghĩ đến thị vệ đứng cách đó không xa, tim của hân mới hơi trấn tĩnh một chút, lại nói :

-“Người nếu muốn giết bốn vương, người cũng trốn không thoát! Chỉ cần bốn vương hô to một tiếng, thị vệ bên ngoài sẽ tiến vào, người nếu giết bốn vương, còn có thể an toàn rồi đi sao?”

Du Hàn cười lạnh, khinh thường nhìn Sở Hoàng, nói :

-“Thật không? Như vậy, ta liền thử xem!”

Lời của Du Hàn vừa rơi xuống, thân ảnh của hân liền giống như quỷ dị, chỉ thấy kiếm quang chợt lóe, nháy mắt kiếm trong tay hân đã đặt trên cổ Sở Hoàng,

-“A. . . . .”

Cung nữ kia cả người phát run, nàng vẫn đang rúc vào một góc chần, nhìn thấy Du Hàn muốn giết Sở Hoàng, trong lúc sợ hãi nhìn không được phát ra

một tiếng thét chói tai.

Nghe tiếng thét của cung nữ, Du Hàn nhướng mày, trên người tản mát ra sát khí mãnh liệt, chỉ thấy hắc vụ tay lên, kiếm quang tạo ra một vòng cung, cung nữ cũng không kịp kêu lên tiếng nào đầu đã rơi xuống, nháy mắt hương tiêu ngọc tòn dưới kiếm Du Hàn.

Máu tươi, nháy mắt chảy lênh láng khắp giường, trong không khí lại thêm nồng đậm mùi máu tươi!

Sở Hoàng sợ hãi nhìn một màn này, nghĩ đến mình vừa cùng nàng làm việc kia, thân thể nhịn không được khẽ run lên, cho dù hắc can đảm hơn người, ở đối mặt thủ pháp giết người tàn khốc như thế. Hắc vẫn là cảm nhận được sợ hãi.

Mà ở ngoài thiên điện, thanh âm vừa rồi hiển nhiên kinh động thị vệ, mọi người hai mặt nhìn nhau, có một người lên tiếng hỏi :

-”Trương đại ca, huynh có nghe thấy tiếng gì không? Vừa vặn giống như tiếng của nữ nhân?”

Thị vệ kêu Trương đại ca kia lại kinh thường cười cười, nói :

-”Tiếng gì? Nhất định là Sở Hoàng lão gia hỏa này lại đang tra tấn những nữ nhân kia thôi! Hừ, lão gia hỏa này thật là gừm càng già càng cay, cũng không sợ chết trên giường của nữ nhân!”

Nghe thấy lời này của thị vệ tên Trương đại ca, những người khác liền dẹp bỏ nghi ngờ, cũng lộ ra nụ cười ám muội, bọn họ cuối cùng cũng không để ý nữa!

Ở một nơi khác, một người mang y phục màu xám, thoát nhìn giống như cung nhân, chỉ thấy hắc không tiếng động đi vào một góc khuất, sau đó thân ảnh chợt lóe, biến mất trong bóng đêm.

Trong phòng ngủ, Du Hàn thu kiếm trở về kẻ trên cổ Sở Hoàng, khoe miệng mang theo nụ cười tàn nhẫn, lạnh lùng nhìn Sở Hoàng, ánh mắt giống như ác ma nhìn con mồi dưới tay mình!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Người áo xám

Sở Hoàng lúc này sớm đã sợ tới mức hồn phi phách tán, tứ chi hắc như nhũn ra, sắc mặt xám tro màu đất cảm giác thanh kiếm lạnh lẽo kẻ trên cổ, tuy rằng hắc vẫn đang đứng nhưng hai chân phát run chống đỡ không nổi cơ thể nặng nề, môi giật giật muốn nói gì nhưng không thể phát ra âm thanh.

Nhìn Sở hoàng sợ hãi đến nỗi run lẩy bẩy, khoe môi Du Hàn nhếch lên nụ cười châm chọc, tất cả mọi người đều sợ hãi cái chết, cho dù có là một hoàng đế cao quý ngồi trên ghế rồng cũng không ngoại lệ, tay hắc hơi hơi dùng sức nháy mắt trên cổ Sở hoàng xuất hiện một vết máu.

Chuyện cho tới bây giờ không biết vì sao Du Hàn ngược lại không hề vội vã giết Sở Hoàng, có lẽ nhìn con mồi sợ hãi giẫy vò trong tay mình hắc chưa từng có cảm giác thỏa mãn như thế, có lẽ hắc cũng không muốn Sở Hoàng cứ dễ dàng chết đi!

Bởi vì Diệp Lạc hắc hận hết thấy những người có quyền thế, nội tâm của hắc vẫn cố chấp cho rằng nếu như Từ Dạ không phải xuất thân thái tử cao quý, như vậy Diệp Lạc tuyệt đối sẽ không rời khỏi hắc, càng sẽ không yêu Từ Dạ!

Cho nên hắc hận người có xuất thân cao quý, hận những người quyền thế, đương nhiên Sở Hoàng trước mắt này vừa vặn phù hợp với những tiêu chuẩn đó.

Có lẽ cảm nhận được trên cổ truyền đến đau đớn, trong lòng Sở Hoàng như có một bóng ma từ vong, mà hắc lại chỉ có thể tro mắt nhìn, ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, bởi vì hắc biết chỉ cần hắc hơi động một chút như vậy thanh kiếm kia sẽ không nghi ngờ mà cắt đứt yết hầu hắc.

Cho nên hắc cho dù đã sợ hãi đến cực điểm vẫn phải cố gắng giữ vững thân thể, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Du Hàn, hắc hi vọng người này có thể nghĩ lại mà buông tha chính mình, nhưng khi hắc chống lại cặp mắt tràn ngập sát ý cùng châm chọc kia thì hắc hoàn toàn thất vọng rồi, người kia căn bản sẽ không buông tha cho hắc.

Nhìn ánh mắt Sở Hoàng từ sợ hãi dần chuyển hóa thành tuyệt vọng, Du Hàn rét lạnh cười một tiếng, hắc hôm nay tới nơi này mục đích chính là giết ông ta hắc như thế nào lại có thể buông tha?

Du Hàn vừa dứt tiếng cười kiếm của hắc cũng theo đó chậm rãi giờ lên sau đó nhanh như chớp hướng cổ Sở hoàng đâm tới.

Mắt thấy Sở Hoàng sẽ chết dưới kiếm Du Hàn, bỗng nhiên ở cửa sổ cực kỳ nhanh hiện lên một đạo quang ảnh thẳng hướng Du Hàn phóng tới, thân thể Du Hàn có chút dừng lại tuy rằng nghiêng người tránh thoát nhưng kiếm trong tay lại lệch đi, một kiếm này không lấy mạng của Sở hoàng mà chỉ đâm trúng vai của ông ta.

Sắc mặt Du Hàn nhanh chóng trầm xuống, hắn sẽ cực kỳ nhanh rút kiếm ra đang muốn bồi thêm một nhát, nhưng người mới đến cũng không để hắn như ý, y phát tay chặn đứt đường kiếm của Du Hàn.

Du Hàn nhìn thấy có người đỡ kiếm của mình trong lòng giận dữ, sắc mặt hắn trầm xuống, lúc này không để ý đến Sở hoàng mà xoay người hướng thẳng đến người áo xám xuất chiêu.

Người này hiển nhiên không e ngại rất nhanh liền cùng Du Hàn đấu với nhau.

Làm Du Hàn cảm thấy rất kinh ngạc là người áo xám tuy rằng võ công không bằng mình nhưng bù lại y có tốc độ rất nhanh, thân pháp quỷ dị, hắn nhất thời muốn thắng là chuyện không thể.

Sở Hoàng trên vai bị Du Hàn đâm một kiếm tuy rằng bị thương rất nặng nhưng không phải phần hiểm yếu, cho nên dù trên vết thương chảy ra rất nhiều máu nhưng thần trí của hắn cũng vì thế mà thanh tỉnh.

Hiện tại nhìn hai người kia đang quần nhau trong phòng, cảm thấy đây là thời cơ tốt liền lớn tiếng la lên.

Nghe thấy bên ngoài truyền đến từng tiếng bước chân, sắc mặt Du Hàn khẽ biến, bởi vì hắn biết tiếng la của Sở Hoàng đã kinh động đám thị vệ canh giữ bên ngoài, chính mình tuy rằng võ công cao cường nhưng nếu chân chính kinh động thị vệ trong cung hắn cũng không có lợi cho hắn.

Bởi vì cho dù hắn võ công có cao tới đâu cũng đánh không lại vài trăm người cộng lại, huống chi trước mắt còn có một người võ công không hề thua kém hắn!

Nghe thấy ngoài cửa tiếng bước chân càng ngày càng gần, Du Hàn cười một tiếng xuất chiêu bức lui người áo xám sau đó phi thân ra ngoài cửa sổ.

Người áo xám thân nhiên nhìn thân ảnh Du Hàn biến mất trong bóng đêm cũng không có ý muốn đuổi theo.

Sở Hoàng mắt thấy Du Hàn rời đi, trong lòng cảm thấy rất bất mãn hắn cố nén đau đón nhìn người áo xám tức giận quát :

-“Đồ vô dụng, sao ngươi có thể để cho hắn chạy thoát. . . . . ?

Sở Hoàng lời còn chưa nói xong liền bị một thanh kiếm đặt lên cổ, hắn cứng người không dám tin nhìn người áo xám.

Ngoài cửa tiếng bước chân đã rất gần, người áo xám lạnh lùng nhìn Sở Hoàng gần từng tiếng:

-“Ta ghét nhất bị người khác đối với ta khoa tay múa chân, nếu ngươi không muốn chết tốt nhất liền ngậm chặt cái miệng thú của ngươi đi!”

Nhìn thấy trong mắt Sở Hoàng lộ ra thần sắc sợ hãi người áo xám thế này mới hài lòng thu tay lại sau đó phi thân biến mất khỏi phòng ngủ.

Chính thời điểm hắn vừa biến mất cửa phòng ngủ liền bị đẩy ra, phần đông thị vệ tràn vào.

Kéo dài chi kể

Edit : Muối Vove

Ngự thư phòng

Vệ Từ Thanh từ bên ngoài đi vào, trên khuôn mặt tuấn mỹ có điểm lo lắng vội vàng đối Từ Dạ hành đại lễ sau đó liền bẩm báo :

-“Hoàng thượng! Sở Hoàng gặp chuyện, thích khách đã đào tẩu.”

Từ Dạ khẽ cau mày, hắn vốn đã đem Sở Hoàng dời đến nơi có vẻ hẻo lánh vì muốn tránh đi những sát thủ Sở quốc thái tử phái tới, hơn nữa trong cung người biết chuyện này cũng không nhiều, không thể tưởng được đối phương vẫn nhanh như vậy tìm đến cửa, thật không khỏi khiến hắn kinh ngạc.

Địch nhân có thể nhanh như thế tìm được Sở Hoàng hiển nhiên nhất cử nhất động của hắn đều bị địch nhân thu vào trong mắt, chỉ là người của Sở quốc thái tử phái tới toàn bộ đều bị giết hết, như vậy người vừa ám sát Sở Hoàng là ai?

Nghe đến đây biểu tình trên mặt Từ Dạ không khỏi trầm xuống hỏi :

-“Sở Hoàng thế nào?”

Vệ Từ Thanh hơi hơi chần chờ một chút nói :

-“Sở Hoàng bị thích khách đâm trúng bả vai, tuy rằng vết thương này không trí mạng nhưng đối phương hiển nhiên muốn đem ông ta vào chỗ chết, trên binh khí có thoa kịch độc hơn nữa chất độc này cực kỳ quái dị, ngay cả Thái y cũng thúc thủ vô sách, nếu như không thể tìm được cách giải, kết quả

hắn nhiên chỉ vài ngày nữa Sở hoàng sẽ bị độc chết!”

Vệ Từ Thanh vừa dứt lời sắc mặt Từ Dạ nháy mắt trở nên xanh mét, trên trán nổi đầy gân xanh hẳn nhiên đã phần nộ đến cực điểm, hắn bỗng nhiên ba một tiếng, nặng nề đánh một quyền lên thư án, sau đó tức giận đứng lên nói :

-“Có phát hiện ra là người nào không?”

Vệ Từ Thanh khẽ lắc đầu nói :

-“Theo như bọn thị vệ nói thì lúc ấy khi đuổi tới bên ngoài thiên điện bọn họ chỉ nghe tiếng Sở Hoàng, trong tâm cung cũng chỉ có Sở Hoàng người đầy máu tươi và một cung nữ đã chết nhưng không nhìn thấy bóng dáng thích khách, thân nghĩ thời điểm bọn thị vệ xông vào thích khách đã nhanh hơn một bước rời khỏi!”

Nghe xong lời nói của Vệ Từ Thanh Từ Dạ cực kỳ phần nộ, đối với Sở Hoàng hắn đã phải đi rất nhiều thị vệ canh gác nhưng vẫn bị qua mặt như thế, thật sự khiến hắn rất căm tức.

Hơn nữa đáng hận nhất là bọn thị vệ thậm chí ngay cả bóng dáng của thích khách cũng không nhìn thấy, điều này làm hắn có cảm giác mình thật thất bại!

Vệ Từ Thanh nhìn sắc mặt xanh mét của Từ Dạ, trong lòng biết Từ Dạ bây giờ cực kỳ phần nộ, hơn nữa chính hắn cũng có điểm kinh ngạc bởi vì có thể qua mặt được phần đông thị vệ một cách thần không biết quỷ không hay lên vào thiên điện ám sát Sở Hoàng cũng không phải chuyện dễ dàng, người này chẳng những võ công cao cường mà còn vô cùng cẩn thận, hẳn nhiên là một đối thủ cực kỳ khó chơi, nếu y vẫn tiếp tục ẩn nấp ở trong cung đối với Từ Dạ chính là một uy hiếp rất lớn!

Nghĩ đến đây Vệ Từ Thanh không thờ dài một hơi, hiện tại Tây Lương quốc có thể nói là nói là bốn bề thọ địch, Sở quốc đã phát động chiến tranh, tuy rằng quy mô chưa lớn nhưng không sớm thì muộn chờ đón Tây Lương sẽ là một hồi gió tanh mưa máu mà cơ hội duy nhất có thể hóa giải trận chiến tranh này là Sở Hoàng, nếu như Sở Hoàng chết đi như vậy chỉ sợ Tây Lương sẽ thật sự lâm vào cảnh mất nước rồi!

Mà thời điểm Vệ Từ Thanh vẫn đang lâm vào trầm tư, Từ Dạ bỗng nhiên cười lạnh một tiếng trầm giọng nói :

“Truyền lệnh xuống chuẩn bị đội ngũ, trẩm sáng mai sẽ ra chiến trường! Nhớ kỹ đem Sở Hoàng cùng Hương Linh công chúa mang theo! Bất kể như thế nào tuyệt đối không thể để cho Sở Hoàng chưa tới trên chiến trường đã chết đi!”

Vệ Từ Thanh nghe xong lời này không khỏi lo lắng nói :

-“Nhưng là . . . . . Hoàng thượng! Sở Hoàng hiện tại thân trúng kịch độc tuy rằng không đến mức hôn mê bất tỉnh nhưng thân thể cực kỳ suy yếu, ông ta thật sự không thích hợp ngồi trên xe suốt một quãng đường dài như thế. . . . . Thuộc hạ chỉ sợ tăng khả năng độc trong cơ thể hắn phát tác. . . . .”

Từ Dạ không đợi Vệ Từ Thanh nói xong liền cười lạnh một tiếng nói :

-“Trẩm đã không có thời gian để chờ đợi nữa! Ngươi cho là Sở quốc thái tử dễ dàng để chúng ta thuận lợi có giải được sao? Hiện tại chỉ cần Sở Hoàng có thể chịu được đến thời điểm trên chiến trường là được, nếu hắn chết ở trong cung đối với trẩm nữa điểm tác dụng cũng không có!”

Nghe xong những lời này của Từ Dạ Vệ Từ Thanh nháy mắt hiểu ra tâm tư của Từ Dạ khi đưa là đủ!

Bởi vì tin tức Sở Hoàng bị thương nặng nhất định rất nhanh sẽ rơi vào tay Sở quốc thái tử, do đó chỉ cần Sở quốc thái tử phát động chiến tranh, chúng ta trước mắt có thể lợi dụng Sở Hoàng kéo dài thời gian! Tuy rằng đến cuối cùng trận chiến này vẫn không tránh được nhưng nếu có thể kéo dài thời gian đối với Tây Lương có lợi ích rất lớn.

Nghĩ đến đây Vệ Từ Thanh không khỏi bội phục nhìn Từ Dạ nói :

-“Hoàng thượng anh minh! Chỉ có để Sở Hoàng xuất hiện trước ba quân Sở quốc thái tử mới không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho dù Sở quốc thái tử muốn phát động chiến tranh nhưng cũng bị những đại thần kia áp lực, như vậy sẽ không dễ dàng hạ lệnh!”

Từ Dạ khẽ gật đầu trầm giọng nói :

-“Đúng vậy! Sở quốc thái tử tuy rằng muốn giết Sở Hoàng nhưng chung quy lại không dám, điều đó chứng tỏ sự xuất hiện của Sở Hoàng tạm thời có thể kéo dài thời gian, nhưng về lâu dài cũng không thể ngăn cản được bao lâu, lúc này để ứng phó với chiến tranh trẩm vẫn còn một người tương trợ!”

Vệ Từ Thanh có điểm nghi ngờ nhìn Từ Dạ, hắn thật sự không nghĩ ra người có thể giúp Từ Dạ là ai. Nhưng dù trong lòng nghi hoặc hắn cũng không nói ra, bởi vì hắn biết nếu Từ Dạ muốn nói cho hắn biết tự nhiên sẽ không giấu diếm, còn nếu không nói liền chứng minh chuyện này Từ Dạ cũng không muốn cho hắn biết!

Chương 231: Kế sách ứng đối

Tây Thủy trấn.

Tây Thủy trấn là địa phương tiếp giáp với Sở quốc.

Trước khi chiến tranh xảy ra đây là một trấn nhỏ phồn hoa, bởi vì là nơi giao nhau giữa hai nước nên dòng người lui tới tự nhiên nhiều hơn so với những nơi khác.

Vậy mà từ khi Sở quốc xuất binh nơi này đã không còn không khí tấp nập như ngày xưa, bởi vì chiến tranh sắp xảy ra cư dân vùng phụ cận cơ hồ toàn bộ đều dời đi, thương nhân cũng hạn chế đi qua con đường này, một trấn nhỏ vốn phồn hoa hiện tại trở nên hoang vắng rất nhiều.

Hơn nữa quân đội Từ Dạ cùng đại quân Sở quốc đối nghịch ở đây, cho nên trên không dưới đất trong vòng mười dặm xơ xác tiêu điều, trong quân còn xí phiêu phiêu khắp nơi, các đồn lính xuất hiện nhan nhản làm dân chúng sợ hãi không dám tới gần.

Trong phủ đệ của quan phủ có một gian phòng được coi như là trang nhã nhất, Từ Dạ đang lặng yên lặng ngồi trên ghế nghe một trung niên nam tử diện mạo thô khoáng thân hình cao lớn hội báo tình hình chiến sự.

Người này chính là chiến tướng hoàng triều, cánh tay đắc lực của Từ Dạ Dương Tướng quân, giờ phút này ông ta đang đem chiến sự mấy ngày gần đây hướng Từ Dạ bẩm báo.

Dương Tướng quân thần sắc lo lắng nhìn Từ Dạ nói :

-“Hoàng thượng hôm nay Sở quân lại phái người đưa tới chiến thư công bố nếu không đem Sở Hoàng giao ra bọn họ sẽ phát động chiến tranh!”

Từ Dạ mày kiếm nhíu chặt trầm ngâm không nói, tuy rằng thời điểm trong cung hấn vẫn thường xuyên nhận được tin hồi báo từ chiến trường, nhưng hôm nay tự mình đến đây mới biết được chiến sự cũng không lạc quan, tuy rằng sớm đã được chuẩn bị nhưng so ra vẫn thiếu binh lực cũng thiếu lương thực, quả thật gặp không ít khó khăn!

Sau khi Dương Tướng quân hồi báo, Từ Dạ biết được trận kia Sở quốc mặc dù chịu nhiều thương vong hơn Tây Lương, nhưng Sở quân dù sao binh hùng tướng mạnh, hơn nữa nhân số cũng vượt xa Tây Lương, tuy rằng bọn họ qua một trận đánh thương vong vô số, nhưng đối với bọn họ một chút thương vong này không đáng để vào mắt !

Tây Lương lại khác, bởi vì hai khối Hồ Phù nằm trong tay Từ Ảnh, cho nên Từ Dạ cũng không thể điều động toàn bộ quân đội Tây Lương, bây giờ ở trong tay hấn chẳng qua chỉ là một nửa binh lực Tây Lương mà thôi, bằng một nửa binh lực này muốn thắng Sở quốc, việc này không nghi ngờ còn khó hơn cả lên trời!

Mà bây giờ Sở quốc cũng nhìn ra điểm này, hơn nữa Từ Ảnh nắm trong tay một nửa binh lực Tây Lương, mặc dù không cùng bọn họ hợp tác nhưng hiển nhiên là muốn đứng ngoài bàng quan ngư ông đắc lợi.

Đúng là như vậy cho nên Sở quốc mới không ngừng phái người tới thăm dò, mục đích của bọn họ chính là muốn lợi dụng chiến tranh trước làm suy giảm quân đội của Từ Dạ tiến vào kinh thành, kế tiếp lại đi đối phó với một nửa binh lực khác của Từ Ảnh!

Nghĩ đến đây Từ Dạ cũng không để ý tới Dương Tướng quân mà quay đầu hướng bên Vệ Từ Thanh đang đứng một bên hỏi :

-“Từ Thanh, tình trạng của Sở Hoàng như thế nào? Ông ta còn thanh tỉnh không?”

Vệ Từ Thanh trên mặt có điểm lo lắng nói :

-“Sở Hoàng tình huống hiện tại cũng không được lạc quan cho lắm, hấn thân trúng kịch độc thân thể vốn đã suy yếu, hơn nữa phải trải qua một quãng đường khá xa cả người khi thì thanh tỉnh khi thì mơ hồ!”

Nói tới đây Vệ Từ Thanh hơi do dự một chút lại nói :

-“Hương Linh công chúa tình huống hiện tại so với Sở Hoàng cũng không tốt hơn bao nhiêu. . . . .”

Không đợi Vệ Từ Thanh nói xong Từ Dạ đã lạnh lùng ngắt lời :

-“Có chuyện gì?”

Vệ Từ Thanh cúi đầu nói nhỏ :

-“Thái y nói Hương Linh công chúa chịu kích thích quá độ, thần trí khó có thể khôi phục, trên đường đi nhiều lần nổi điên đã thương rất nhiều người, mà trong đó có một vị Thái y bởi vì không cẩn thận bị Hương Linh công chúa lấy cây trầm cài đầu đâm trúng yết hầu đã chết!”

Sắc mặt Từ Dạ trầm xuống, Hương Linh công chúa điên cuồng tới mức như thể thật sự nằm ngoài ngoài dự liệu của hân, nàng nếu như không chịu phối hợp vậy đối với Tây Lương mà nói tuyệt đối không phải một chuyện tốt!

Nghĩ đến đây Từ Dạ nhìn Vệ Từ Thanh nói :

-“Từ Thanh, đợi sau khi Sở Hoàng tỉnh lại ngươi đem hân lên cổng thành!”

Nói tới đây Từ Dạ quay đầu đối Dương Tướng quân nói :

-“Dương Tướng quân, nếu quân đội Sở quốc bao vây chúng ta hãy nói cho bọn họ biết nếu muốn cứu Sở Hoàng cũng đừng có hành động thiếu suy nghĩ, nếu không mạng của Sở Hoàng cùng Hương Linh công chúa xem ra khó giữ được!”

Dương Tướng quân gật đầu, hân cũng hiểu được đây là kế hoãn binh duy nhất, lập tức cũng không có dị nghị.

Vệ Từ Thanh có điểm lo lắng nhìn Từ Dạ muốn nói lại thôi, bởi vì hân không giống Dương Tướng quân, Dương Tướng quân mặc dù là người thông minh đối hành quân đánh giặc rõ như lòng bàn tay, nhưng hân không biết âm mưu đằng sau đó, mà Vệ Từ Thanh bởi vì đi theo bên người Từ Dạ nên đối với tâm tư của Sở Hoàng vào chỗ chết của Sở quốc thái tử cũng là nhất thanh nhị sở.

Nếu hỏi giết Sở Hoàng ai hội cao hứng nhất vậy không thể không kể đến Sở quốc thái tử, hân hết lần này đến lần khác lấy chiến tranh cường bức mục đích chẳng qua là muốn mượn tay Từ Dạ giết Sở Hoàng thôi!

Chính bởi vì biết nguyên nhân cho nên Vệ Từ Thanh mới càng thêm lo lắng, hân lo lắng Sở quốc thái tử không thêm để ý đến sinh tử của Sở Hoàng mà chấp nhất phát động chiến tranh!

Nhìn ánh mắt lo lắng của Vệ Từ Thanh Từ Dạ tự nhiên biết hân đang lo lắng cái gì lập tức mỉm cười nói :

-“Ngươi yên tâm, cho dù Sở quốc thái tử trong lòng muốn Sở Hoàng chết, nhưng hân sẽ không dám khinh suất thể hiện rõ thái độ trước các triều thần, tuy rằng uy hiếp không được Sở quốc thái tử nhưng lại có thể uy hiếp các đại thần dưới tay hân, những người này không thể không để ý đến sự sống chết của Sở Hoàng!”

Oán độc

Edit : Muối Vove

Nghe những lời này của Từ Dạ, Vệ Từ Thanh lúc này mới chợt hiểu ra việc đem Sở Hoàng đưa đến nơi này vốn chính là để kéo dài thời gian, mà Sở quốc thái tử tuy rằng một lòng muốn Sở Hoàng chết nhưng trước mặt chúng đại thần hân không dám để lộ ra nửa phần.

Chỉ cần Sở Hoàng xuất hiện ở trên tường thành, cho dù Sở quốc thái tử trong lòng không tình nguyện nhưng cũng không thể không an binh bất động, bày ra bộ dáng lo lắng.

Dù sao hân hiện tại vẫn chưa đăng cơ làm đế, chỉ cần hân sơ hở để lộ ra một chút tâm tư không muốn cứu Sở Hoàng, lập tức hân sẽ mất đi sự ủng hộ của phần đông các đại thần, đến lúc đó quân chi việc xâm lược Tây Lương, ngay cả ngôi vị hoàng đế đối với hân cũng là một vấn đề!

Nghĩ đến đây Vệ Từ Thanh trong lòng thở dài nhẹ nhõm, cũng không nói thêm cái gì cùng Dương Tướng quân hai người lui xuống.

Từ Dạ đợi sau khi mọi người rời đi liền từ ghế đứng lên mang theo một vài thị vệ hướng hậu viện phủ đệ đi đến.

Ở một gian phòng hỗn độn, Hương Linh công chúa thần sắc ngây ngốc ngồi bên cửa sổ, hai mắt ngơ ngác nhìn ra bên ngoài.

Trong vườn ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt nàng, chỉ thấy trên mặt của nàng một vết sẹo dữ tợn, vết sẹo này dưới ánh mặt trời càng thêm cực kỳ chói mắt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy có lẽ sẽ không ai dám tin đây chính là người từng được xưng Sở quốc đệ nhất mỹ nhân Hương Linh công chúa.

Từ Dạ đứng ở một góc khuất khe thờ dài một hơi, nếu lúc trước Hương Linh công chúa không cố chấp như vậy nàng cũng sẽ không rơi vào kết quả này, bị cung nữ bên cạnh mình hủy dung mạo. Hơn nữa nếu không phải nàng cố ý muốn cùng hân quay về Tây Lương thế cục bây giờ cũng không biến hóa như thế này.

Cửa bị Từ Dạ đẩy ra, hân chậm rãi đi vào.

Có lẽ cước bộ của hân đưa Hương Linh công chúa từ trong trạng thái ngây ngốc thu trở về, khi nàng quay đầu thấy rõ ràng người đến là Từ Dạ khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh!

Bất giác nụ cười quý dị của nàng, Từ Dạ không khỏi ngạc nhiên nói :

-“Ngươi cười cái gì?”

Ý cười trên môi Hương Linh công chúa càng đậm, nàng thần nhiên nói :

-“Ngươi đem ta cùng với phụ hoàng đưa tới nơi này là muốn lợi dụng ta cùng với phụ hoàng ép hoàng huynh lui binh sao? Đáng tiếc phụ hoàng đã trúng kịch độc sống không được bao lâu! Chỉ sợ tính toán của ngươi hoàn toàn sai lầm rồi!”

Từ Dạ nghe vậy cười nhẹ nói :

-“Ngươi thân là công chúa được Sở Hoàng thương yêu nhất, hiện tại lời này của ngươi trầm như thế nào cũng nghe không được nửa điểm thương tâm? Sở Hoàng thân trúng kịch độc mạng nguy trong sớm tối. Ngươi chẳng lẽ tuyệt không vì hân mà lo lắng sao?”

Hương Linh công chúa cười lạnh nói :

-“Ông ta hiện tại sống còn không bằng đã chết, ta vì sao phải vì thương thế của ông ta mà thương tâm? Đường đường vua của một nước, hiện tại chẳng những hại chết mẫu phi của ta, lại rơi vào kết cục như vậy, nếu ông ta chết sớm một chút cũng tốt! Đờ phải lưu lại cái mạng chó mất mặt xấu hổ như vậy!”

Ngữ khí của Hương Linh công chúa cực kỳ oán độc, lúc này không thể tìm thấy ở nàng nửa điểm tình cảm cha con với Sở hoàng!

Bất quá lấy tính cách của Hương Linh công chúa, nàng chứng thật chưa bao giờ để ý đến sinh tử của người khác.

Cho dù Sở Hoàng là phụ thân của nàng cũng sẽ không bởi vì ông ta sắp chết mà có nửa điểm thương tâm, tính cách của nàng có thể nói là đã muốn tàn nhẫn lãnh khốc đến cực điểm.

Cho nên bây giờ nhìn thấy thái độ của Hương Linh công chúa đối Sở Hoàng như thế Từ Dạ không cảm thấy kỳ quái, điều kỳ lạ ở đây là Hương Linh công chúa như thế nào biết được tin tức mẫu phi của mình đã chết.

Vốn dĩ tin tức Sở hoàng bị tập kích Hồng phi bị giết hân không muốn nói cho Hương Linh công chúa, bởi vì hân biết Hương Linh công chúa tuy rằng ngang ngược tàn khốc nhưng cảm tình với mẫu phi vô cùng tốt, cho nên hân mới cố ý che giấu tin tức hồng phi chết.

Mà bây giờ Hương Linh công chúa cũng đã biết, nàng làm sao biết được? Là ai nói cho nàng biết ? Có phải hay không chính là người đã đưa cho nàng thanh chủy thủy tẩm thuốc độc hôm nọ?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Từ Dạ khê biến, thanh âm lạnh lùng nói :

-“Ngươi là làm sao mà biết được? Trầm nhớ rõ trầm chưa từng nói với ngươi chuyện này, ngươi từ nơi nào biết được tin mẫu phi của ngươi đã chết?”

Ha ha! Hương Linh công chúa vừa nghe xong lời nói của Từ Dạ bỗng nhiên cất tiếng cười to, vết sẹo dài trên mặt nàng cũng bởi vì cử động này mà bóp méo biến dạng đến dữ tợn, bỗng nhiên tiếng cười của nàng phút chốc dừng lại, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Từ Dạ cười lạnh nói :

-“Ngươi cho là Bồn cung bị ngươi giam giữ ở chỗ này nên cái gì cũng không biết sao? Ngươi muốn lợi dụng ta cùng phụ hoàng ép hoàng huynh lui binh, ngươi quả thực chính là si tâm vọng tưởng! Ta tuyệt đối sẽ không như ngươi mong muốn! Từ Dạ, ngươi đối xử với ta như thế, ta muốn ngươi phải trả giá lớn hơn nữa, ta muốn ngươi hối hận cả đời!”

Hương Linh công chúa gằn từng tiếng, ngữ khí của nàng toát ra sự thù hận trước nay chưa từng có, cặp mắt oán độc của nàng giống như độc xà gắt gao bao trùm lấy khuôn mặt Từ Dạ!

Thái độ của Hương Linh công chúa thái độ làm trong lòng Từ Dạ nổi lên một cỗ phần nộ, hân lạnh lùng nhìn Hương Linh công chúa, trong mắt không có một tia cảm tình lạnh giọng nói :

-“Thật không? Hương Linh công chúa, ngươi cho là ngươi vẫn còn là một Sở quốc công chúa có thể hô phong hoán vũ sao? Đừng quên ngươi bây giờ đã rơi vào tay trầm! Chỉ cần trầm muốn ngươi đều phải ngoan ngoãn nghe theo! Mặc kệ ngươi có muốn hay không, chỉ cần ngươi còn nằm trong tay trầm ngươi liền vĩnh viễn không có cơ hội cự tuyệt!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 232: Cái chết bất minh

“Thật không?” Nghe xong lời nói của Từ Dạ, trên khuôn mặt khủng bố xấu xí của Hương Linh công chúa lại lộ ra một nụ cười quỷ dị :

-“Từ Dạ, ngươi nghĩ rằng ta thật không có cơ hội cự tuyệt sao?”

Thái độ của Hương Linh công chúa làm cho Từ Dạ thấy khó hiểu, bất quá hân rất nhanh liền nhớ lại mục đích hôm nay hân đến đây không khỏi giận tái

mặt, hai mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Hương Linh công chúa, không vui nói :

-“Nói! Là ai đưa ngươi thanh chủy thủ tẩm độc hại trẫm ? Là ai nói cho ngươi biết hồng phi đã chết?”

Hương Linh công chúa dùng ánh mắt trào phúng nhìn Từ Dạ:

-“Ngươi muốn biết phải không? Nhưng là ta sẽ không nói cho ngươi, bởi vì. . . . .”

Nói tới đây thanh âm của Hương Linh công chúa đột nhiên trở nên bén nhọn vô cùng :

-“Bởi vì ta muốn ngươi chết!”

Những lời này vừa nói ra, không biết từ lúc nào trong tay đã xuất hiện một chiếc trâm cài tóc bén nhọn, nàng ta biểu tình dữ tợn xông về phía Từ Dạ đâm tới.

Từ Dạ không có dự đoán được nàng lại đột nhiên muốn làm khó dễ, bởi vì không nhìn thấy trong tay nàng nắm bất cứ vật gì, cho nên hắn chỉ thuận tay vung lên muốn bức Hương Linh công chúa về phía sau, nhưng là hắn không có nghĩ đến Hương Linh công chúa lấy sức mạnh ở đâu ra trước khi bị chưởng lực của hắn đánh trúng đã kịp để lại trên cánh tay hắn một đạo vết thương thật dài.

Mà Hương Linh công chúa cũng bởi vì bị đánh trúng một chưởng bay ra ngoài nặng nề ngã nhào trên mặt đất, chỉ thấy nháy mắt sắc mặt nàng trắng như tờ giấy, sau đó hét lên một tiếng học ra một ngụm máu tươi, trên tay vẫn đang gắt gao nắm chặt chiếc trâm cài tóc nhuộm đỏ máu của Từ Dạ.

//Sao ông này sơ suất thế nhở, bị một lần rồi mà vẫn không khôn ra được//

Từ Dạ thật không ngờ bởi vì chính mình nhất thời sợ ý bị Hương Linh công chúa nhân cơ hội làm bị thương cánh tay, khi hắn phát hiện trong tay Hương Linh công chúa có trâm cài tóc thì đã muộn, hắn tuy rằng một chưởng đem Hương Linh công chúa đánh bay nhưng nàng cũng đã kịp để lại trên tay hắn một vết máu dài.

Hơn nữa miệng vết thương tuy rằng không lớn nhưng trừ bỏ ban đầu khi mới bị thương truyền đến một chút đau đớn, thì bây giờ lại không còn đau đớn gì ngoại trừ miệng vết thương mơ hồ truyền đến cảm giác ngứa ngáy.

Phát hiện này làm tâm Từ Dạ nhanh chóng trầm xuống, bởi vì hắn mặc dù đối với độc dược không phải thực tình thông, nhưng hắn cũng biết càng trúng kịch độc thì càng không có cảm giác đau đớn.

Đó là bởi vì kịch độc giống như ma túy bao quanh miệng vết thương, xoa dịu thần kinh, che mờ cảm giác đau đớn.

Hắn bất chấp nhìn về phía Hương Linh công chúa đang nằm trên mặt đất miệng phun máu tươi, ánh mắt dừng ở cánh tay mình. trên vết thương quả nhiên thấy chung quanh đã bắt đầu dần dần biến thành đen mà trong miệng vết thương cũng chảy ra máu đen.

Nhìn thấy Từ Dạ đang xem xét vết thương Hương Linh công chúa bỗng nhiên phát ra một tiếng cười chói tai, nàng bị Từ Dạ một chưởng đánh trúng tuy rằng không chí tử nhưng cũng bị thương không nhẹ, ngay cả khi không đứng dậy được ánh mắt nàng vẫn gắt gao nhìn Từ Dạ điên cuồng mà cười.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Dạ giờ phút này trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn Hương Linh công chúa tức giận nói :

-“Ngươi cười cái gì? Dem giải dược giao ra đây, trẫm có thể tha chết cho ngươi!”

Hương Linh công chúa nghe thấy thế bỗng nhiên dừng tiếng cười, khuôn mặt trắng bệch của nàng nhếch lên một ý cười kỳ quái, thậm chí mang theo một tia trào phúng nói :

-“Từ Dạ, ngươi cứ ngồi ở đó chờ đến khi bị độc chết thì thôi, bởi vì ta căn bản cũng không có giải dược ha ha ha. . . . .”

Câu trả lời của Hương Linh công chúa Từ Dạ cũng sớm lường trước được, bởi vì hắn biết độc này không phải của Hương Linh công chúa mà là do một người khác giao cho nàng, mục đích của người nọ chính là muốn lợi dụng Hương Linh công chúa giết hắn, cho nên cho dù có giải dược người nọ căn bản cũng sẽ không giao cho Hương Linh công chúa.

Mà hắn vừa mới hỏi như vậy chẳng qua chỉ là muốn chứng thực một việc thôi.

Chuyện cho tới bây giờ tâm tình Từ Dạ ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn lạnh lùng nhìn Hương Linh công chúa lạnh giọng hỏi :

-“Người đó là ai?”

Hương Linh công chúa dường như không nghe thấy câu hỏi của Từ Dạ, nàng vẫn đang đắm chìm trong khoái cảm được trả thù, vô thức nói :

-“Từ Dạ, ta nói rồi cho dù ta phải chết cũng không đến phiên ngươi quyết định, người khác cũng đừng vọng tưởng có được ngươi, cho dù ta vào Địa Ngục ta cũng muốn đem ngươi kéo theo vào, ngươi mơ tưởng thoát khỏi lòng bàn tay của ta, mơ tưởng. . . . . Ha ha ha. . . . .”

Hai hàng lông mày của Từ Dạ nhíu chặt, hắn không chút tình cảm nhìn biểu tình điên cuồng của Hương Linh công chúa đang muốn tiến thêm một bước ép hỏi.

Nàng tránh bàn tay hấn từ trên mặt đất lồm cồm ngồi dậy, khuôn mặt không một chút huyết sắc lộ ra một nụ cười quý dị, ánh mắt tràn ngập oán độc nhìn thẳng Từ Dạ gần từng tiếng :

-“Từ Dạ, ta sẽ ở địa ngục chờ ngươi. . . . Ha ha. . . . .”

Vừa dứt lời Hương Linh công chúa mạnh giọng trâm cài tóc trong tay lên hung hăng hướng cổ của mình đâm tới.

Từ Dạ không ngờ rằng nàng ta sẽ có hành động như thế, trong một phút kinh hãi muốn ngăn cản nhưng đã không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc trâm cài bén nhọn xuyên thấu vào cổ họng của nàng ta.

Bởi vì dùng sức quá mạnh Hương Linh công chúa trong nháy mắt mà khí tuyệt bỏ mình, đôi mắt to xinh đẹp của nàng vẫn đang gắt gao khóa chặt lấy Từ Dạ, trong mắt oán hận chưa tan.

Kịch độc

Edit : Muối Vove

Nhìn Hương Linh công chúa nằm trên mặt đất từ trong miệng vết thương chảy ra máu đen Từ Dạ biết nàng hiện tại đã chết, bây giờ cho dù có là thần tiên cũng khó cứu!

Nhìn nữ nhân vừa rồi điên cuồng hiện tại biến thành một khối thi thể lạnh như băng tâm Từ Dạ cũng có một loại cảm giác nói không nên lời.

//Lo cho mình đi đã kia, cái ông này thật là...//

Hắn vẫn biết Hương Linh công chúa lòng dạ thâm sâu, hơn nữa rất có tâm kế nhưng hắn không có nghĩ đến nàng lại điên cuồng đến mức này.

Những thị vệ ở bên ngoài nghe thấy tiếng thét chói tai của Hương Linh công chúa liền xông vào, khi bọn họ nhìn đến thi thể của Hương Linh công chúa trong lòng đều không hẹn khẽ run lên nhưng không một người nào dám lên tiếng, biểu tình ai nấy khản trương nhìn Từ Dạ.

Từ Dạ không nói gì, hắn chỉ là lặng yên nhìn Hương Linh công chúa biểu tình trên mặt làm người ta nhìn không thấu không biết giờ phút này trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Mà nơi bị trâm cài của Hương Linh công chúa quệt qua tuy chỉ là một vết thương nhỏ nhưng máu tươi vẫn không ngừng rỉ ra, đáng lo chính là máu có màu đen hiển nhiên độc tính ở đây rất mạnh.

Hiện tại máu đen đã muốn nhuộm đầy áo bào của Từ Dạ, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng mờ hồ lộ ra một tia hắc khí hiển nhiên độc khí đã bắt đầu xâm nhập thân thể hắn, hơn nữa bởi vì không ngừng chảy ra máu độc, mặt sắc hắn dần trở nên tái nhợt.

Vệ Từ Thanh nghe thấy tiếng động vội vàng cùng Dương Tướng quân chạy tới, đập vào trong mắt của hắn là thân ảnh Từ Dạ đứng lặng còn có Hương Linh công chúa kia không biết đã chết từ lúc nào.

Bất quá hắn cũng không có thời gian để ý tới Hương Linh công chúa bởi vì khi ánh mắt của hắn dừng lại trên tay Từ Dạ, cánh tay kia đã bị nhuộm một màu đen.

Khi hắn nhìn thấy trong vết thương không ngừng chảy ra máu đen không khỏi biến sắc, cũng bất chấp quy củ tiến đến bên cạnh Từ Dạ, nhẹ nhàng nâng cánh tay Từ Dạ lên tỉ mỉ xem xét.

Một lát sau thần sắc Vệ Từ Thanh trở nên ngưng trọng vô cùng, hắn nhìn thoáng qua Dương Tướng quân cùng những thị vệ đứng phía sau chân chờ một chút, cuối cùng vẫn không nói gì.

Mà Dương Tướng quân từ động tác của Vệ Từ Thanh có thể thấy được vết thương trên cánh tay Từ Dạ, nhưng là hắn lại đối với độc dược không hiểu biết, tuy rằng nhìn thấy trên vết thương chảy ra máu đen lại bởi vì không nhìn ra Từ Dạ trúng độc gì lập tức cũng chỉ quan tâm nhìn Từ Dạ hỏi :

-“Hoàng thượng, người không việc gì chứ?”

Từ Dạ thu lại ánh mắt, hắn khẽ lắc đầu nói :

-“Dương Tướng quân không cần quá lo lắng, trẫm chỉ bị thương một chút, cũng không trở ngại gì!”

Dương Tướng quân nghe được lời khẳng định của Từ Dạ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, phải biết rằng hiện tại chiến sự khản trương, nếu Từ Dạ xảy ra chuyện gì sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến lòng quân, cho nên hắn nghe được Từ Dạ nói không có việc gì tảng đá lớn mới từ từ đỡ xuống.

Bất quá hắn tuy rằng không còn lo lắng nhưng vẫn đối Từ Dạ quan tâm nói :

-“Hoàng thượng, vẫn nên truyền thái y xem sao!”

Dương Tướng quân không biết rằng Từ Dạ đúng là bởi vì sợ ảnh hưởng đến lòng quân, cho nên mới không đem chuyện mình trúng độc nói cho ông ta

biết, bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ nếu để quân sỹ biết hắn trúng kịch độc mạng lúc sớm tối sẽ đem đến hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Đối mặt với đề nghị của Dương Tướng quân Từ Dạ khẽ gật đầu sau đó thần nhiên nói :

-“Dương Tướng quân, những việc trăm giao cho người làm, hiện tại như thế nào rồi?”

Dương Tướng quân cung kính trả lời :

-“Hồi bẩm hoàng thượng, tin tức Sở Hoàng ở đây thần đã truyền ra ngoài rồi, hiện tại tuy quân địch chưa có bất cứ động tĩnh gì, bất quá thần tin tưởng bọn họ rất nhanh sẽ có phản ứng.”

Từ Dạ khẽ gật đầu nói :

-“Tốt! Vậy người lui xuống trước bố trí tốt hết thảy, thừa dịp còn một chút thời gian chỉnh đốn quân đội chuẩn bị xuất chiến, còn có Hương Linh công chúa đã chết, tin này tuyệt đối không được để truyền đi nếu không giết không cần hỏi!”

-“Tuân lệnh!”

Dương Tướng quân lên tiếng sau đó lĩnh mệnh lui xuống.

Đợi sau khi Dương Tướng quân lui ra Từ Dạ mới hướng Vệ Tử Thanh đứng bên cạnh nói :

-“Tử Thanh người theo trăm!”

Nói xong Từ Dạ cũng không quay đầu đi ra phía ngoài.

Trong thư phòng Từ Dạ thần sắc ngưng trọng nhìn Vệ Tử Thanh liếc mắt một cái thần nhiên nói :

-“Tử Thanh, người hẳn đã nhìn ra rồi?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Vệ Tử Thanh tràn đầy lo lắng, hắn nhìn Từ Dạ nói :

-“Hoàng thượng, độc này cùng độc trên người Sở Hoàng là một, hơn nữa. . . . .”

Vệ Tử Thanh nói tới đây liền im lặng.

Biểu tình trên mặt Từ Dạ vẫn một mảnh bình tĩnh, hắn nhìn Vệ Tử Thanh tiếp lời :

-“Hơn nữa ngự y căn bản cũng không có phương pháp hóa giải chất độc, đúng không?”

Vệ Tử Thanh chán nản cúi đầu xem như chấp nhận lời của Từ Dạ.

Kỳ thật trong lòng hắn hiểu được cho dù hắn không nói Từ Dạ cũng đã biết, dù sao trên người Sở Hoàng cũng trúng loại độc này.

Hơn nữa ngự y đối loại kịch độc quý dị này thúc thủ vô sách, thậm chí ngay cả đây loại độc gì cũng không biết thì làm sao có cách giải độc đây?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 233: Quyết định

Nhìn thấy biểu tình của Vệ Tử Thanh Từ Dạ bỗng nhiên buồn bã cười nói :

-“Nhân sinh chung có một tử, trăm nay chính là trước tiên thử một chút thôi, cũng không có gì. Trăm cũng không sợ chết, chỉ là nếu hiện tại trăm chết đi toàn bộ Tây Lương sẽ lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, cho nên trăm không thể chết được! Hơn nữa. . . . .”

Nói tới đây thanh âm của Từ Dạ bỗng nhiên trầm xuống :

-“Hơn nữa, trăm còn chưa có được sự tha thứ của nàng, trăm làm sao có thể an lòng chết đi? Lạc nhi. . . . . Lạc nhi. . . Trăm nên làm cái gì bây giờ?”

Vệ Tử Thanh trong lòng âm thầm, hẳn biết hiện tại Tử Dạ thân trúng loại kịch độc này căn bản không có biện pháp có được giải được, bởi vì hẳn tuy rằng không biết vì sao Hương Linh có trong tay loại độc này, nhưng trong lòng hẳn phần nào hiểu được người ẩn đằng sau vụ này không phải là Hương Linh công chúa, chính là người lên vào thiên điện ám sát Sở Hoàng!

Chính bởi vì như thế cho nên sự tình mới càng thêm khó giải quyết, bởi vì người kia thần bí khó lường, y có thể thần không biết quỷ không hay qua mặt đám thị vệ canh gác lên vào thiên điện sau đó lại bình yên rời đi, thậm chí ngay cả bóng dáng cũng không thấy, như vậy dù thấy người nọ quả thật đáng sợ!

Nếu giải được nằm trong tay người đó, lấy mọi hành động đều nhắm vào Tây Lương của y như thế nào có thể giao ra giải được? Quan trọng hơn là bọn họ hiện tại căn bản không biết người hạ độc rốt cuộc là ai.

//Là Du Hân, Du Hân đó mấy cái ông tổ nhà nì//

Bởi vì không biết thân phận đối phương, cho nên ngay cả như thế nào đi tìm hành tung người kia còn làm không được chứ nói chi là cướp lấy giải được trong tay y.

Cho nên cho dù là Tử Dạ, chỉ cần trúng phải kịch độc cũng chỉ có thể giống như Sở Hoàng chờ đợi cái chết, trừ bỏ con đường này còn có thể làm gì.

Tử Dạ tuy rằng trúng độc nhưng hẳn cũng không có giống như Sở Hoàng ngất đi, bởi vì công lực hẳn thâm hậu, hiện tại có thể vận công ngăn chặn sự xâm nhập của kịch độc, ít ra cũng có thể duy trì thêm một thời gian.

Cho nên bây giờ ngoại trừ trên trán đỏ ra một chút mồ hôi lạnh cùng mơ hồ có một chút hắc khí, còn lại nếu không nhìn kỹ căn bản không phát hiện ra hẳn có cái gì bất thường.

Kỳ thật cái này cũng chỉ có Tử Dạ tự mình biết, hẳn mặc dù ở ngoài mặt xem ra không có trở ngại gì, nhưng hẳn biết cánh tay mình đang từ từ mất đi cảm giác. Hiển nhiên là tác động của kịch độc không nhẹ.

Hắn cũng không sợ chết nhưng hẳn không muốn cứ như vậy chết đi, bởi vì hẳn còn chưa có được sự tha thứ của nàng, huống chi hiện tại toàn bộ Tây Lương quốc đang rơi vào tình huống nước sôi lửa bỏng, nếu hẳn dễ dàng chết như vậy Tây Lương quốc thật sự chỉ có thể mất nước, nếu là như vậy hẳn cho dù chết xuống dưới cửu tuyền cũng không còn mặt mũi nào đối mặt với liệt tổ liệt tông, đối mặt với phụ hoàng!

Nghĩ đến đây Tử Dạ thở dài một hơi, hiện tại cho dù là thông minh như hẳn cũng hiểu được thế nào là thúc thủ vô sách, có lẽ đến cuối cùng hẳn chỉ còn cách buông tay đánh cuộc lấy việc bảo trụ giang sơn, đối với nàng đối với nữ nhân mà hẳn yêu nhất hẳn không thể làm gì!

Ngay tại lúc Tử Dạ cùng Vệ Tử Thanh đang trầm tư, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, có lẽ bởi vì lo lắng người tới cũng không có bận tâm lễ nghi mà là trực tiếp đẩy ra cửa thư phòng đi vào.

Tử Dạ cùng Vệ Tử Thanh quay đầu nhìn lại đã thấy người tới chính là người vừa mới rời đi không lâu Dương Tướng quân, ông ta lúc này trên mặt có một chút lo lắng, biểu tình ngưng trọng nhìn Tử Dạ liếc mắt một cái nói :

-“Hoàng thượng, quân địch hiện tại dần áp sát chúng ta, có lẽ là chuẩn bị công thành rồi!”

Tử Dạ nghe Dương Tướng quân nói có điểm lo lắng sau liền bình tĩnh lại, Sở quân hiện tại đột nhiên công thành hiển nhiên là Sở quốc thái tử đã biết được Sở Hoàng trúng kịch độc, hơn nữa lấy việc này làm cái cớ thuyết phục những đại thần khác, bắt đầu toàn lực công thành.

Tử Dạ cười lạnh một tiếng đối Dương Tướng quân nói :

-“Truyền lệnh xuống đem tất cả quân đội Tây Lương điều tới nơi này từ thủ không cho Sở quân công phá!”

Nói xong dừng một chút rồi hướng Vệ Tử Thanh nói :

-“Tử Thanh ngươi đi nói cho ngự y biết vô luận dùng biện pháp gì cũng nhất định phải làm Sở hoàng tỉnh lại, đợi hẳn tỉnh lại liền đem hẳn đưa lên tường thành đi! Hừ trầm thật muốn nhìn phản ứng của những người đó khi thấy Sở Hoàng còn sống, không biết trên mặt sẽ có biểu tình gì!”

Dương Tướng quân nghe xong không khỏi hơi sững sờ, có điểm nghi ngờ hỏi :

-“Hoàng thượng việc này chỉ sợ không ổn!”

Tử Dạ nhướn mày nhìn Dương Tướng quân cười nói :

-“Dương Tướng quân việc này có gì không ổn?”

Dương Tướng quân nhíu chặt hai hàng lông mày nói :

-“Hoàng thượng, nếu đem toàn bộ binh lực Tây Lương điều tới nơi này, từ thủ phía sau không còn, như vậy nếu phản quân đột nhiên tấn công quân ta chẳng phải là hai mặt thụ địch sao? Nếu như bị địch nhân trước sau bọc đánh đối với chúng ta chứng thật là cực kỳ bất lợi!”

Tử Dạ tán dương nhìn Dương Tướng quân nói :

-“Đương Tướng quân như lời người nói trăm cũng biết, nhưng là trăm làm như vậy cũng là có nguyên nhân, người cứ theo đó mà làm, những cái khác Đương Tướng quân ngày sau sẽ biết! Đúng rồi Đương Tướng quân nếu hành quân tới nơi này ước chừng cần bao nhiêu thời gian?”

Đương Tướng quân mặc dù đối với quyết định của Từ Dạ cảm thấy có điểm nghi hoặc nhưng vẫn nói :

-“Hồi hoàng thượng, nếu nhanh nhất ước chừng cũng cần ba ngày!”

Nghe xong lời nói của Đương Tướng quân trên vẻ mặt tái nhợt của Từ Dạ lộ ra một tia cười như không cười.

Tin tức

Edit : Muối Vove

Diệp phủ.

Diệp Lạc thần sắc có điểm hoảng hốt đứng bên cạnh cửa sổ phòng ngủ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, hai hàng lông mày hơi nhăn lại, giống như chứa đầy tâm sự.

Ngoài cửa sổ mặt trời lên cao, chiếu ánh sáng rực rỡ, ở một góc vườn hoa lan đang nở rộ, đóa hoa trắng nõn theo làn gió lay động, trong không khí tràn ngập hương hoa, thấm đượm thơm nồng.

Diệp Lạc lại vô tâm thưởng thức cảnh đẹp, trên dung nhan tuyệt mỹ không giấu nổi lo lắng, nhìn hoa lan nở rộ bên ngoài, nàng khẽ thở dài một hơi.

Hiện tại phụ thân và đại nương qua đời cũng đã được một thời gian, nàng và Diệp Hạo, hai người cùng lo việc tang sự, điều khiến nàng cảm thấy châm chọc là, linh vị phụ thân do chính tay nàng đặt vào bên trong tử đường, mà linh vị của ông rất cục cựa cùng mẫu thân sắp hàng ở một chỗ.

Diệp phủ liên tiếp chịu đã kích, tuy rằng nàng và Diệp Hạo đều cẩn thận gat gia gia, nhưng cuối cùng gia gia vẫn biết, sau khi biết phụ thân cùng đại phu thân đã chết, lão nhân gia hiển lành cứ như vậy nằm ở trên giường, hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc nhất thời, họa vô đơn chí, một Diệp phủ rộng lớn cơ hồ lạnh lẽo đi rất nhiều, may mà, Diệp Hạo làm việc chu toàn, cho nên, Diệp gia tuy rằng xảy ra biến cố lớn như thế, địa vị trên thương trường cũng không có gì thay đổi.

Đối với cái chết của Diệp lão thái gia, trong lòng Diệp Lạc cực kỳ bi thống, bởi vì, mặc kệ trong quá khứ, phụ thân đối mẫu thân thế nào, Diệp lão thái gia thủy chung đối với mẹ con hai nàng rất tốt, trong số những con cháu của người, Diệp lão thái gia thương yêu nhất cũng chính là nàng.

Sau khi gia gia qua đời, Diệp Lạc mới hiểu được, kỳ thật, lão gia tử đối Diệp phu nhân làm hết thảy, cùng với thân thể của Diệp Hạo, ông đều biết hết, chỉ là vì muốn Diệp phủ không xảy ra sóng gió nên không có nói ra mà thôi, hơn nữa, gia gia mặc dù biết hết thảy, vẫn đem sản nghiệp Diệp gia toàn bộ giao cho Diệp Hạo, hiển nhiên, gia gia sớm đã xem Diệp Hạo là con cháu của Diệp gia rồi!

Trí tuệ của lão nhân gia thật sự làm người ta không thể không bội phục, ngay cả Diệp Lạc, nàng cũng tự nhận mình không bằng, bất quá, sự thật chứng minh, gia gia cũng không nhìn lầm người, Diệp gia trải qua nhiều biến cố như thế, nhưng vẫn như cũ duy trì được, hết thảy đều nhờ công của Diệp Hạo, nếu không, một nữ tử như nàng, đối diện với biến cố lớn như thế này, nàng thật sự không biết phải làm như thế nào!

Tiếng bước chân rất khẽ truyền đến, Thanh nhi một thân y phục màu xanh, đập lên dương quang bên ngoài đi vào.

Đội sau khi Thanh nhi bước vào, Diệp Lạc mới phát hiện thần sắc Thanh nhi có điểm không đúng, nàng không khỏi nghi ngờ hỏi :

-”Thanh nhi, có chuyện gì xảy ra sao?”

Thanh nhi chần chờ một chút, sau đó mới nói :

-”Tiểu thư, vừa rồi người của Thủy Vân cung trong cung truyền đến tin tức, nói là hiện tại Tây Lương đã cùng Sở quân ở Tây Thủy trấn khai chiến, hơn nữa quân đội dùng để phòng thủ hậu phương cũng bị điều động đi không một dấu vết, có vẻ Tây Lương cùng Sở quân đã chính thức trở mặt rồi!”

Lời của Thanh nhi khiến Diệp Lạc không khỏi hơi kinh hãi, nói :

-”Tại sao có thể như vậy? Sở Hoàng bây giờ không phải đang nằm trong tay hấn sao? Sở quốc sao có thể tùy tiện khai chiến như thế?”

Thanh nhi cũng có chút nghi hoặc nói :

-”Cái này nô tỳ cũng không rõ ràng, bất quá, nô tỳ cảm thấy, tin tức của Thủy Vân cung chúng ta, tuyệt đối không sai, hơn nữa, Tây Lương cùng Sở quân khai chiến, nếu không phải tình huống khẩn cấp, Tây Lương làm sao có thể để quân đội thủ hộ hậu phương đến Tây Thủy trấn trợ giúp?”

Nghe xong lời của Thanh nhi, trong cặp mắt sáng của Diệp Lạc mơ hồ hiện lên một tia lo lắng, nàng trầm tư một chút, vẫn là không biết nơi đó xảy ra vấn đề gì.

Theo lý thuyết, Sở Hoàng hiện tại nằm trong tay Từ Dạ, Sở quân tuy rằng phản nộ, nhưng bởi vì bận tâm tới tánh mạng Sở hoàng, mà không dám hành

động thiếu suy nghĩ mới đúng, làm sao có thể nhanh như vậy liền phát động chiến sự quy mô lớn?

Chẳng lẽ, Sở Hoàng đã bị người Sở quốc cứu trở về, cho nên Sở quốc mới bảo trì không sợ hãi? Hoặc là, người Sở quốc, căn bản không để ý đến sự sống chết của Sở Hoàng, cho nên mới nhanh như vậy phát động chiến tranh?

Thanh nhi nhìn Diệp Lạc đang lâm vào trầm tư, do dự một chút, hỏi :

-”Tiểu thư, chúng ta đi hay không đi? Tin tức truyền đến nói, hiện tại chiến sự, đối với Tây Lương cực kỳ bất lợi, bởi vì binh lực Sở quốc so với Tây Lương hùng mạnh hơn rất nhiều, mà quân cứu viện lại không kịp thời đuổi tới, nếu không phải binh sỹ Tây Lương liều mạng chống đỡ, chỉ sợ Tây Thủy trấn hiện tại đã rơi vào tay giặc rồi!”

Diệp Lạc thật không ngờ, hiện tại tình huống ở Tây Thủy trấn lại nghiêm trọng như thế, trên mặt thần sắc lo lắng cùng ngưng trọng, trầm ngâm trong chốc lát, hỏi :

-”Trong cung có tin tức gì không?”

Thanh nhi nói :

-”Có tin tức truyền tới nói, cách đây mấy ngày, Tử Dạ đã mang theo ba ngàn thị vệ hành quân đến Tây Thủy trấn, nếu tin tức này không sai, như vậy, hấn hiện tại đã ở Tây Thủy trấn rồi!”

Diệp Lạc trầm tư một chút, bỗng nhiên đối Thanh nhi nói :

-”Thanh nhi, muội chuẩn bị một chút, chúng ta bây giờ lập tức đi Tây Thủy trấn!”

Thanh nhi nghe xong lời nói của Diệp Lạc, đầu tiên là hơi sững sờ, đang muốn nói thêm gì nữa, bỗng nhiên một thanh âm trầm thấp truyền đến :

-”Lạc nhi, đại ca đi cùng muội!”

Thanh âm vừa hạ xuống, Diệp Hạo một thân y phục màu lam đi đến, trên khuôn mặt tuấn mỹ, mang theo một nụ cười thản nhiên.

Thanh nhi vốn đang nói chuyện, sau khi nhìn thấy nụ cười thản nhiên trên môi Diệp Hạo, khuôn mặt hơi đỏ lên, sau đó cúi đầu, cũng không nói gì.

Mà Diệp Lạc căn bản không chú ý tới phản ứng của Thanh nhi, nàng bị lời nói của Diệp Hạo dọa sợ, đợi sau khi kịp phản ứng, không khỏi hơi trách cứ :

-”Đại ca, huynh đi Tây Thủy trấn làm gì? Nơi đó hiện tại đang chiến loạn, huynh đừng đi!”

Diệp Hạo lại vẫn mỉm cười, nói :

-”Lạc nhi, muội quên thân thế của đại ca rồi sao? Tuy rằng Diệp Hạo ta không phải ham quyền quý hơn người, nhưng là, ta dù sao cũng là con dân Tây Lương quốc, hơn nữa, mẫu thân cũng là người Tây Lương, ta đã sớm xem mình là người Tây Lương rồi, hiện tại, Tây Lương gặp nạn, nếu là chủ ý của hấn, như vậy ta sẽ không từ chối, ta cùng với hấn. . . . . Dù sao cũng có chút quan hệ , đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Tâm ý

Diệp Lạc nhìn nụ cười thản nhiên của Diệp Hạo, nàng không biết phải nói với hấn như thế nào, bởi vì, hiện tại ngay cả nàng cũng không biết làm sao lại thế này, tuy rằng nàng không rõ nguyên nhân, nhưng nàng cũng hiểu được, người đứng đằng sau chỉ đạo trận chiến này, tuyệt đối không phải Sở Hoàng.

Bởi vì Sở Hoàng nằm trong tay Tử Dạ, muốn cứu Sở hoàng ra, tuyệt đối là một chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng Sở quân bây giờ lại không hề băn khoăn hướng Tây Lương khai chiến, trong chuyện này nhất định có ẩn tình gì đây.

Hơn nữa, Diệp Hạo tuy rằng cũng là nhi tử của Sở Hoàng, nhưng ở Sở quốc, cũng chỉ có mình Sở Hoàng mới biết, ghem pha năm đó, Sở Hoàng nhất định sẽ không để lộ ra ngoài, cho dù Sở Hoàng thừa nhận thân phận của Diệp Hạo, thì các hoàng tử khác của Sở hoàng cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận, cho nên, trận này người giật dây không phải là Sở Hoàng, như vậy, sự xuất hiện của Diệp Hạo, sợ rằng sẽ mang đến nhiều nguy hiểm cho hấn, lại không giúp gì được.

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc khẽ thở dài một hơi, nói :

-“Đại ca, hiện tại Diệp gia xảy ra nhiều biến cố như vậy, sản nghiệp trong nhà cũng cần phải có một người chống đỡ, huynh có thể đi đâu? Hơn nữa, chuyện này thực sự không phải là huynh có thể giải quyết, huynh nghe Lạc nhi nói một câu, không nên đi!”

Diệp Hạo nhìn chăm chú vào dung nhan tràn đầy ưu thương kia, trong lòng không khỏi mỉm cười đau đớn, hắn thật sự rất muốn nói cho nàng biết, hắn đi là bởi vì hắn lo lắng cho nàng, hiện tại Diệp gia, cũng chỉ còn lại có nàng, mà người thân của hắn, cũng chỉ có nàng.

Tuy rằng hắn biết, võ công của nàng đã đạt đến trình độ hắn không nhận biết được, nhưng trên chiến trường đao kiếm không có mắt, mặc cho võ công của nàng có cao cường đến bao nhiêu, vẫn thế nào địch nổi thiên quân vạn mã? Huống chi, đó là chiến trường tàn khốc, hắn thật sự lo lắng cho nàng!

Mà Thanh nhi dường như nhìn ra lo lắng trong lòng Diệp Hạo, nàng liếc mắt nhìn Diệp Hạo, bỗng nhiên nói :

-“Đại thiếu gia cứ yên tâm, tiểu thư sẽ không việc gì, lấy thân thủ của tiểu thư, có thể thương tổn được nàng, trên giang hồ không có mấy người, hơn nữa, không phải còn có nô tỳ ở bên người tiểu thư sao? Nô tỳ nhất định sẽ tận tâm bảo hộ tiểu thư!”

Diệp Hạo do dự nhìn Diệp Lạc liếc mắt một cái, chần chờ nói :

-“Nhưng là. . . . .”

Thanh nhi không chờ Diệp Hạo nói xong, liền ngắt lời hắn :

-“Đại thiếu gia thật sự hãy yên tâm, người không đi, tiểu thư còn có thể yên tâm một chút, nếu người đi, đến lúc đó nếu gặp phải bất cứ nguy hiểm gì, đây chẳng phải là làm phân tâm tiểu thư sao?”

Lời này của Thanh nhi khiến biểu tình của Diệp Hạo nháy mắt trở nên ngưng trọng, hắn liếc mắt nhìn Thanh nhi, muốn nói gì, lại không thể mở miệng.

Bởi vì, hắn biết Thanh nhi nói rất đúng, hắn tuy rằng cũng biết một chút võ công, nhưng không thể so sánh với Diệp Lạc, hắn đi rồi, vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì, chẳng phải sẽ liên lụy đến Diệp Lạc sao?

Nhưng nếu muốn hắn ở lại kinh thành, trở mắt nhìn Diệp Lạc đi vào chỗ nguy hiểm, hắn thật sự không yên lòng, ở một khác này, Diệp Hạo chỉ cảm thấy trong lòng hỗn loạn, không biết nên như thế nào cho phải.

Nhìn thần sắc Diệp Hạo ngưng trọng, trong lòng Thanh nhi xẹt qua một tia áy náy, kỳ thật, nàng cũng không muốn nói ra những lời khó nghe như thế, nhưng nàng biết, nếu nàng không nói như vậy, Diệp Hạo chắc sẽ không đồng ý ở lại, cho nên, nàng chỉ có thể nhẫn tâm, đem lời nói này nói ra.

Hơn nữa, Thanh nhi sợ dĩ nan cản Diệp Hạo đi Tây Thủy trấn, có một phần bởi vì nàng không muốn hắn gặp nguy hiểm.

//Thế đấy, bạn Thanh nhi đã biết yêu người nên yêu rồi//

Khoảng thời gian nàng cùng Diệp Lạc ở lại Diệp phủ, hình bóng hắn đã đi vào trong lòng nàng, tuy rằng nàng ngẫu nhiên vẫn nhớ lại những đau xót Du Hàn mang đến cho nàng.

Nhưng hiện tại trong lòng nàng, đối với Du Hàn đã không còn tình yêu, những cảm tình quá khứ kia, bởi vì sự xuất hiện của Diệp Hạo, nàng đã hoàn toàn buông xuống.

Tuy rằng, luận về thân phận nàng không xứng với Diệp Hạo, nhưng nàng sẽ không từ bỏ, chỉ lặng yên giấu tình cảm của mình vào trong lòng, nàng biết, nếu có một ngày, Diệp Hạo có thể yêu nàng, hắn sẽ không để ý đến thân phận nha hoàn của nàng!

Thanh nhi nói những lời này là dụng ý, trong lòng Diệp Lạc tự nhiên hiểu được, cho nên, nàng cũng nhìn Diệp Hạo, nói :

-“Đại ca, huynh không cần lo lắng, ta sẽ không có chuyện gì, huynh có biết, hiện tại Diệp gia, không thể không có huynh, nếu huynh thật là quan tâm ta, như vậy, huynh đừng đi, được chứ?”

Chuyện cho tới bây giờ, Diệp Lạc đã nói như thế rồi, Diệp Hạo tuy rằng trong lòng có một vạn lần không tình nguyện, cũng không thể không gật đầu đồng ý, mặc dù là như thế, hắn vẫn rất lo lắng cho Diệp Lạc, hắn trầm mặc một hồi, nói :

-“Lạc nhi, muội nhất định phải đáp ứng đại ca, một sợi tóc cũng không được tổn hao khi trở về, có biết không? Muội nhớ kỹ, đại ca vĩnh viễn sẽ ở Diệp phủ chờ muội!”

Nghe được những lời quan tâm xuất phát từ nội tâm của Diệp Hạo, Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, nàng vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay Diệp Hạo, cảm kích gật đầu, nói :

-“Đại ca, cảm ơn huynh!”

Diệp Hạo nhìn Diệp Lạc, dung nhan tuấn mỹ hơi đỏ lên, quay đầu lại nói :

-“Được rồi, muội cũng đừng khách khí với đại ca, hắn bây giờ còn đang chờ muội, muội nếu như đã quyết định đi, cũng nên thu xếp hành lý, thừa dịp ngày hôm nay khí trời tốt, liền lên đường thôi!”

Nói xong, hắn giỡn ra khỏi tay Diệp Lạc, từ trong lòng ngực lấy ra một thẻ bài nhỏ đưa cho Diệp Lạc, nói :

-”Lạc nhi, đây là thẻ bài đại biểu cho Diệp gia, hiện tại ta đem cái này cho muội, muội dọc đường nếu có cái gì cần, hãy đưa cái này ra, sẽ có người chuẩn bị chu đáo cho muội.”

Thẻ bài này đối với Diệp Lạc tuy rằng không có tác dụng gì, nhưng nàng cũng không cự tuyệt, bởi vì, nàng biết, đây là tâm ý của Diệp Hạo đối với nàng.

Xuất binh

Edit : Muối Vove

Đồng trần.

Từ Ảnh yên tĩnh ngồi trên ghế, hai mắt nhìn chăm chăm phong mặt hàm trong tay, qua một lúc lâu, hắn buông mặt hàm, khóe miệng lộ ra một ý cười bất đắc dĩ, ngạc nhiên nói :

-”Từ Dạ, xem ra, ngươi cũng không thuận lợi, chỉ là, ngươi tin tưởng vào ta như vậy sao?”

Từ Ảnh tùy tay cầm lấy một ly trà trên thư án, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hắn hôm nay nhận được phong thư bí mật, người truyền tin, là do Từ Dạ phái tới, mà hắn, lại thể nào cũng không nghĩ đến, Từ Dạ lại hướng hắn đưa ra yêu cầu như thế, bởi vì, kia căn bản không phù hợp với tính cách Từ Dạ!

Lấy những hiểu biết của hắn về Từ Dạ, bất kể là cái gì, tuyệt đối sẽ không để địch nhân của mình ở trên đầu, chứ đừng nói đến hướng hắn đưa ra yêu cầu như thế, huống chi, hắn hiện tại cùng Từ Dạ, vẫn là kẻ địch, không phải sao?

Hắn biết, trong lòng Từ Dạ hận hắn, hay nói cách khác, Từ Dạ đang ghen tị, đó là bởi vì sự xuất hiện của nàng, cho nên, Từ Dạ hận lại càng thêm hận, mà bây giờ, Từ Dạ vì Tây Lương, lại có thể hướng hắn đưa ra yêu cầu như thế, lấy tính cách kiêu ngạo của Từ Dạ, có thể làm được điểm này, thật sự làm người ta không thể không bội phục.

Từ Ảnh đặt chén trà trong tay xuống, nụ cười trên môi sâu hơn, Từ Dạ, ngươi vì Tây Lương, có thể làm được điều này, ngươi vì nàng, có thể hay không buông tha cho hết thảy? Được, ta đây liền nhìn xem ngươi muốn làm thế nào!

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, liền sau đó một hắc y nhân đi vào, hắn đối với Từ Ảnh hành lễ, nói :

-”Công tử, Sở quốc đã phát động chiến tranh, hiện tại chiến sự ở Tây Thủy trấn cực kỳ kịch liệt, toàn bộ quân đội Từ Dạ thủ hộ ở hậu phương, vào hôm nay đều hành quân đến Tây Thủy trấn, số còn lại cố thủ ở kinh thành không đủ một vạn người!”

Từ Ảnh nghe xong những lời của hắc y nhân không khỏi hơi sững sờ, trong mắt cũng hiện lên một tia nghi hoặc, Từ Dạ đem toàn bộ quân đội cố thủ ở kinh thành điều đến chiến trường, đây là việc hắn không thể ngờ được.

Bởi vì, hắn hiện tại đóng quân ở Đông trần, mà Tây Thủy trấn lại theo hướng ngược lại, nói cách khác, hắn ở đây chính là hậu phương của Tây Lương quốc, còn nơi đang phát sinh chiến tranh Tây Thủy trấn có thể nói là tiền phương, là nơi tiếp giáp biên giới hai quốc gia.

Hiện tại Từ Dạ đột nhiên điều hết quân đội đi, chẳng lẽ y không biết, nếu như hắn từ phía sau, lại phát động chiến loạn, y sẽ hai mặt thụ địch sao? Chẳng lẽ, y thật sự đối với hắn yên tâm, không sợ hắn cùng với Sở quân đặt thành hiệp nghị, trước sau giáp công, đem Tây Lương đoạt mất?

Hắc y nhân không phát hiện thấy trong mắt Từ Ảnh chợt lóe lên nghi hoặc, hắn tiếp tục hưng phấn nói :

-”Công tử, thuộc hạ cảm thấy, cơ hội này không thể bỏ qua, hiện tại Từ Dạ đã đem lượng lớn quân đội điều đi, hơn một vạn quân còn lại này, căn bản không phải là đối thủ của chúng ta, nếu chúng ta nhân cơ hội công phá thành, đánh tới kinh thành, căn bản không cần tốn nhiều sức!”

Nói xong, Hắc y nhân dừng một chút, trong mắt lộ ra một chút gấp gáp, tiếp tục nói :

-”Công tử, người xem, chúng ta khi nào thì xuất binh? Hay vẫn nên chờ quân đội của hắn đi xa hơn một chút?”

Từ Ảnh sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn hắc y nhân kia liếc mắt một cái, thanh âm lạnh lùng nói :

-”Bản công tử khi nào thì nói qua muốn xuất binh? Ta muốn làm như thế nào đều tự biết có chừng mực!”

Lời nói này của Từ Ảnh, giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu Hắc y nhân, làm nhiệt tình trong lòng hắn, nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn có điểm khó hiểu ngẩng đầu nhìn Từ Ảnh hỏi :

-”Công tử, đây cơ hội hiếm có, nếu hiện tại không xuất binh, sau này muốn công phá kinh thành, sẽ càng khó hơn!”

Từ Ảnh cười lạnh một tiếng, nói :

-”Ngươi có nghĩ tới hay không, nếu ta hiện tại xuất binh, chính là mong muốn của Sở quốc? Nếu đến lúc đó, Sở quân công phá Tây Thủy trấn, chúng ta lấy cái gì để đối phó Sở quân? Chẳng lẽ muốn ta đem toàn bộ Tây Lương dâng cho Sở quân sao?”

-”Này. . . .”

Nghe xong lời nói của Từ Ảnh, hắc y nhân nhất thời nghẹn lời, hần qua một lúc lâu mới áp ứng nói :

-”Công tử, đến lúc đó, chúng ta đã khổng chế được kinh thành cùng hơn phân nửa Tây Lương, chẳng lẽ, chúng ta còn sợ Sở quân sao?”

Từ Ảnh khề hừ một tiếng, nói :

-”Ngươi có biết quân đội hiện tại của Sở quốc có bao nhiêu không? Nếu Tây Lương không phát sinh nội loạn, như vậy, Tây Lương sẽ không sợ gì cả, nhưng bởi vì thời gian trước, bản công tử cùng Từ Dạ đánh nhau mấy trận, hiện tại cho dù quân đội trong tay bản công tử cùng Từ Dạ hợp lại cũng không thể so sánh với binh lực Sở quốc, nếu là Sở quốc thật sự xóa sạch toàn bộ quân của Từ Dạ, bản công tử có năng lực chống lại Sở quân trong bao lâu?”

Hắc y nhân bị Từ Ảnh nói một phen, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ xấu hổ, hần cúi đầu xuống, qua thật lâu sau, mới khó khăn nói :

-”Công tử, chúng ta nên làm sao bây giờ?”

Từ Ảnh trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên nói :

-”Truyền lệnh xuống, tất cả quân đội toàn bộ tập hợp, chuẩn bị xuất phát!”

Lời vừa nói ra, hắc y nhân ngậy ngẩn cả người, hần nghi ngờ nhìn Từ Ảnh, hỏi :

-”Công tử, người không phải nói không thể xuất binh sao? Vì sao hiện tại. . . . .”

Từ Ảnh lộ ra một nụ cười sâu xa, thần nhiên nói :

-”Bản công tử muốn làm như thế nào, bản công tử đều có đúng mực, ngươi chỉ cần làm theo những gì bản công tử phân phó là được!”

Từ Ảnh đã nói như thế, hắc y nhân cũng không dám nói nhiều, hần tuân lệnh, liền xoay người lui ra ngoài.

Mà Từ Ảnh sau khi nhìn bóng lưng hắc y nhân biến mất khỏi thư phòng, thần sắc nháy mắt trở nên ngưng trọng, hần quay đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, thì thào :

-”Từ Dạ, ở Tây Thủy trấn rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Là cái gì mới làm ngươi không để ý hết thảy, hạ mệnh lệnh như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Công thành 1

Edit : Muỗi Vove

Tây Thủy trấn.

Ngày xưa non xanh nước biếc, cuộc sống phồn hoa, hiện tại giống như rơi vào địa ngục, trên tường thành cờ xí tung bay trong gió, không khí như bị người bị lây một mùi máu tươi nồng đậm, con đường xơ xác tiêu điều, bụi bay mù mịt.

Từ Dạ sắc mặt vàng như nền, biểu tình ngưng trọng đứng ở trên tường thành, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chăm chú vào nơi hai quân đang giao chiến.

Ngắn ngủn vài ngày Từ Dạ đã gầy đi rất nhiều, tóc dài đen trong gió lay động, bởi vì thân trúng kịch độc, hơn nữa đã nhiều ngày nay chiến sự đối với Tây Lương cực kỳ bất lợi, cả người hần thoát nhìn tiêu tụy đi không ít.

Ở cách tường thành Tây Thủy trấn không xa, nơi đó máu tươi giàn giụa thi thể đầy đất. Tiếng kêu thê lương thảm thiết không ngừng, người người ngã xuống, binh sĩ giẫm đạp lên nhau, trong mắt đỏ ngầu không ngừng hô giết giết.

Rốt cục từ phía quân địch truyền đến một hồi tiếng la giác, ngay sau đó tất cả quân địch giống như thủy triều tự động thu binh khí thối lui.

Trong nháy mắt nhìn thấy quân địch thối lui, binh lính Tây Lương hoan hô vui mừng, bọn họ nhất thời tăng thêm sĩ khí đuổi giết quân địch.

Một vị tướng lĩnh trẻ tuổi ngồi trên lưng ngựa lo lắng nhìn theo phương hướng quân địch thối lui, trên cánh tay và trên người hần đã có vô số vết thương

chàng chặt, máu chảy không ngừng, mà hấn lại giống như không cảm thấy đau đớn, trong mắt hấn bây giờ là sự lo lắng đề phòng.

Nhìn hướng binh lính của mình đuổi theo quân địch, trong mắt hấn càng thêm lo lắng, bỗng nhiên hấn thu hồi kiếm trong tay đối người bên cạnh phân phó nói :

-“Lý phó tướng, hạ lệnh thôi giặc thu binh! Chinh đồn đội ngũ trở về thành!”

Tên phó tướng là một hán tử khoảng hơn ba mươi tuổi, làn da ngăm đen, hấn mắt thấy quân địch bại lui mà chủ tướng lại không thừa thắng truy kích làm hấn có điểm nghi hoặc, hơn nữa vị chủ tướng này so với hấn tuổi trẻ, hấn vốn luôn coi thường lời nói của y.

Cho nên hấn vừa nghe chủ tướng nói sẽ không lập tức hành động, ngữ khí hơi có chút chỉ trích nói :

-“Tướng quân, nay quân ta đại thắng hấn nên thừa thắng đuổi cùng giết tận mới phải, vì sao hiện tại muốn thôi giặc thu binh?”

Viên tướng trẻ lạnh lùng nhìn hấn lạnh giọng nói :

-“Lý phó tướng, quân lệnh như núi nếu ngươi không nghe lệnh ta sẽ theo quân pháp xử trí!”

Nói xong vị chủ tướng không hề để ý tới hấn xoay ngựa hướng tên lính bên cạnh hô :

-“Thôi la giặc!”

Tiếng la giặc vừa vang lên toàn bộ binh sỹ lùi dần, chinh đồn hàng ngũ rút lui vào Tây Thủy trấn.

Từ Dạ đứng ở trên tường thành đem hết thấy thu vào trong tầm mắt, hàng lông mày gắt gao nhíu chặt giống như đôi mắt trận thắng này không có nửa điểm vui mừng.

Vệ Từ Thanh đứng ở bên cạnh nhìn sắc mặt cực kỳ khó coi của Từ Dạ, nhẹ giọng nói :

-“Hoàng thượng, nơi này vô cùng nguy hiểm, người vẫn nên trở lại kinh thành đi!”

Từ Dạ thu hồi mâu quang, ánh mắt dừng lại trên người Vệ Từ Thanh, không trực tiếp trả lời mà thân nhiên hỏi :

-“Từ Thanh, ngươi cũng nhìn ra sao?”

Vệ Từ Thanh khẽ gật đầu, kỳ thật điều hấn lo lắng bây giờ không phải là chiến sự mà là Từ Dạ, thân là vua của một nước trực tiếp ra trận cũng là điều đương nhiên không cần phải nói, nhưng là hấn thân trúng kịch độc, tuy rằng nội công thâm hậu có thể tạm thời ngăn chặn độc tố lan ra khắp cơ thể nhưng cũng không thể chống đỡ được bao lâu.

Từ lúc Sở quân khai chiến đến bây giờ cũng bất quá không đến ba ngày, nhưng trong ba ngày này mỗi lần giao chiến với Sở quân là một lần tổn thất cực kỳ nghiêm trọng.

Mà với tình hình bây giờ xem ra quân địch đột nhiên thoái lui là để chuẩn bị phát động một đợt công thành quy mô lớn hơn nữa, cho dù chiều nay quân cứu viện sẽ tới Tây Thủy trấn, nhưng chỉ bằng binh lực Tây Lương hiện tại làm sao có thể ngăn cản hơn mười vạn đại quân nước Sở, Tây Thủy trấn bị công phá đây là chuyện sớm hay muộn mà thôi!

Cho nên hấn mới không ngừng khuyên Từ Dạ rời đi, bởi vì hấn biết nếu Tây Thủy trấn bị quân địch công phá, Từ Dạ lại bị trúng kịch độc, tình huống khi đó sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Vệ Từ Thanh nghĩ đến đây trong lòng âm thầm hạ quyết tâm hôm nay bất kể như thế nào nhất định phải đưa Từ Dạ rời khỏi Tây Thủy trấn. Hấn liếc mắt nhìn Từ Dạ đang muốn khuyên bảo bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền đến, thân ảnh Dương Tướng quân xuất hiện ở trên tường thành.

Dương Tướng quân thần sắc cực kỳ ngưng trọng, ông ta đi đến bên cạnh Từ Dạ thay cho cung thủ nói :

-“Hoàng thượng!”

Từ Dạ thân nhiên liếc nhìn hấn nói :

-“Dương Tướng quân không cần đa lễ, trong quân tình huống như thế nào? Những binh sỹ bị thương đã được chăm sóc cẩn thận chưa?”

Dương Tướng quân khẽ gật đầu đối Từ Dạ nói :

-“Hoàng thượng, mặt tướng đã truyền lệnh xuống chinh đồn quân đội chỉ là. . . . .” Nói tới đây Dương Tướng quân do dự một chút cũng không nói thêm gì nữa.

//Thật là, edit cái phần đánh nhau này hại não kinh khủng, vốn chỉ định men theo bản convert mà dịch thôi vì ta lười kiểm bản tiếng Trung lắm, nhưng với tình như thế này thì chỉ có nước bắt đầu trực lóc cho rồi//

Edit : Muối Vove

Từ Dạ liếc mắt nhìn Dương Tướng quân, thản nhiên nói :

-“Dương Tướng quân có lời gì cứ việc nói thẳng, ở trước mặt trẫm không cần câu nệ như thế.”

Dương Tướng quân trầm ngâm một hồi, lúc này mới cực kỳ ngưng trọng nói :

-“Hoàng thượng, trải qua mấy trận chiến vừa rồi, quân ta đã tổn thất hơn nửa binh lực, dù cho quân cứu viện sắp đuổi tới, nhưng quân địch vừa rồi đột nhiên lui binh, nếu mặt tướng đoán không nhầm quân địch bắt đầu chuẩn bị đột công thành quy mô lớn hơn rồi! Chỉ sợ đến lúc đó với số binh lực ít ỏi còn lại chúng ta không thể chống đỡ nổi.”

Từ Dạ khẽ gật đầu, hần tự nhiên là hiểu được ý tứ trong lời nói của Dương Tướng, bởi vì Sở quân đột nhiên thối lui nhất định là để chuẩn bị lực lượng tổng tấn công, quân Tây Lương ngoài mặt tưởng chừng như thắng lợi, nhưng kỳ thật ở Tây Thủy trấn bây giờ binh lực Tây Lương còn lại nhiều lắm cũng không đến ba vạn người.

Hơn nữa trong mấy ngày nay chiến tranh không ngừng, vẫn còn rất nhiều binh lính bị trọng thương, bọn họ không thể đang tình dưỡng lại phải lên chiến trường, như vậy nếu quả thật giáp chiến với đại quân nước Sở chỉ sợ cầm cự không đủ ba canh giờ.

Tuy rằng quân cứu viện sắp đuổi tới, nhưng Sở quân hôm nay thối lui rõ ràng là đã có dự tính, trong lòng Từ Dạ hiểu những chiến thắng vài ngày qua chẳng qua là thủ đoạn Sở quân dùng để phá hoại sỹ khí quân đội Tây Lương mà thôi!

Đội cho quân Tây Lương thương vong thừa dịp phát động công thành quy mô lớn, lúc đó quân Tây Lương tự nhiên không chịu nổi một kích, không đánh cũng bại.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ cũng không tìm ra biện pháp gì, ngoại trừ việc chờ đợi quân cứu viện, bọn hần cũng chỉ có thể cố gắng từ thủ Tây Thủy trấn không cho Sở quân công thành.

Nghĩ đến đây Từ Dạ thở dài một hơi, trầm giọng nói :

-“Dương Tướng quân, hiện tại quân ta còn có bao nhiêu người?”

Dương Tướng quân trầm ngâm một lát nói :

-“Quân ta hiện tại có khoảng ba vạn hai ngàn người, nhưng bởi vì mấy ngày trước chiến sự liên tục, binh lính trong quân đại bộ phận đều bị trọng thương có hơn bảy nghìn người, vết thương nhẹ có hơn một vạn, chân chính có thể ra chiến trường không còn nhiều nữa rồi!”

Dương Tướng quân chinh chiến nhiều năm cũng biết hiện tại sự tình quan trọng, cho nên hần cũng không có giấu diếm gì, đem tất cả tình hình thực tế nói cho Từ Dạ.

Từ Dạ nhíu mày đang muốn nói thêm cái gì bỗng nhiên một binh sỹ bộ dáng gấp gáp chạy tới thán sắc cực kỳ lo lắng bẩm báo :

-“Tướng quân, hiện tại quân địch đã phái một đại đội nhân mã tiến sát cửa thành Trấn chủ hỏi tướng quân nên hay không mở cửa thành ra nghênh chiến!”

Nhận được lời bẩm báo Từ Dạ cùng Dương Tướng quân trong lòng đều trầm xuống nói :

-“Địch nhân quả nhiên không để cho chúng ta có thời gian nghỉ ngơi, nhanh như vậy liền ép tới rồi.”

Dương Tướng quân không lập tức tỏ thái độ mà đưa ánh mắt nhìn về phía Từ Dạ.

Từ Dạ biết Dương Tướng quân đang đợi chỉ thị của mình lập tức trầm ngâm một chút liền hướng tên binh sỹ vừa rồi hỏi :

-“Đã tra rõ quân địch có bao nhiêu binh lực chưa?”

-“Hồi hoàng thượng, binh lực quân địch lúc này vượt xa mấy lần trước, theo thám tử hồi báo ước chừng có hơn bảy vạn.”

Hơn bảy vạn! Khóe miệng Từ Dạ gọi lên một chút cười khổ, xem ra Sở quân đối lần công thành này đã là tình thế bất buộc, cơ hồ xuất động hơn phân nửa binh lực, nếu quân cứu viện đến kịp may ra còn có một tia hy vọng.

Nhưng ước chừng nhanh nhất cũng phải đến lúc xế chiều quân cứu viện mới có thể đuổi tới, Tây Thủy trấn từ giờ đến lúc đó thời gian còn có ít nhất bốn canh giờ, trước mắt với hơn hai vạn thương binh tàn tướng này có thể chống đỡ qua bốn canh giờ sao?

Cho dù vậy hiện tại quân tình khẩn cấp, chỉ còn cách liều chết chống đỡ cũng phải cầm cự được đến khi quân cứu viện đến.

Nghĩ đến đây Từ Dạ cùng Dương Tướng quân trao đổi ánh mắt với nhau, trong ánh mắt của hai người đều thấy được quyết tâm kiên định.

Từ Dạ vươn tay vỗ nhẹ vào bả vai Dương tướng quân trầm giọng nói :

-“Dương Tướng quân, truyền lệnh xuống không cần mở cửa nghênh chiến, trừ bỏ những binh lính đang bị thương, số còn lại toàn bộ tử thủ trong thành, không được có nửa điểm sơ sẩy, người nào vi phạm liền theo quân pháp xử trí! Nhất định phải chống đỡ được cho đến khi quân cứu viện đến đây, Tây Lương có mất nước hay không đều phải xem kết quả của trận chiến này!”

Dương Tướng quân trong lòng biết sự tình cấp bách, lập tức tuân lệnh, không có nửa điểm chậm trễ xoay người bước ra ngoài.

Vệ Từ Thanh lo lắng nhìn Từ Dạ, không yên nói :

-“Hoàng thượng, người hay là tranh thủ lúc này rồi đi thôi, thừa dịp quân địch còn chưa công thành. . . . .”

Từ Dạ không đợi vệ Từ Thanh nói xong liền ngắt lời lạnh giọng nói :

-“Từ Thanh, ngươi theo trẫm lâu như vậy, trẫm là một người tham sống sợ chết sao? Hiện tại quân đội của trẫm vì giang sơn huyết chiến, trẫm làm sao có thể sợ chết bỏ lại những binh lính này một mình chạy trốn? Ngươi không cần nhiều lời! Hôm nay Tây Thủy trấn còn trẫm còn, Tây Thủy trấn mất trẫm tử!”

Vệ Từ Thanh không dám nói thêm gì nữa, hẩn nhìn Từ Dạ tuần nhan tái nhợt trong mắt tràn đầy kính nể, ở một khắc này hẩn đối vị hoàng đế trẻ tuổi có một sự kính trọng trước nay chưa từng có, bởi vì Từ Dạ là chủ tử của hẩn, hẩn đối với hoàng thượng luôn luôn kính sợ, nhưng hiện tại trong lòng hẩn đối với Từ Dạ còn thêm một phần kính trọng bội phục!

Bởi vì thân là vua của một nước thân thể ngàn vàng, làm sao có thể cùng binh lính sinh tử đồng vong? Mà Từ Dạ thân trúng kịch độc lại có thể làm ra một cái quyết định như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Công thành 3

Đột công thành quy mô lớn bắt đầu. Trên bầu trời Tây Thủy trấn một mảnh thể lương, tiếng hò hét và đao kiếm giao nhau, không khí chết chóc bao trùm cả tòa thành lớn.

Huyết tinh đã dần nhuộm đỏ mặt đất, toàn bộ chiến trường giống như địa ngục, không ngừng không ngừng cướp đi sinh mạng từng người, binh lính mất đỏ như huyết xông lên chém giết.

Từ Dạ đứng ở trên tường thành cao cao nhìn xuống quang cảnh chiến trường khốc liệt, đối phương dùng khúc gỗ thật lớn không ngừng thúc vào cửa thành, trên bờ tường dựng đầy thang, người này rơi xuống người kia lại tiếp tục xông lên.

Binh lính trên tường thành Tây Lương chém giết lại chém giết, người này ngã xuống lại có người khác lên thay, nhưng bởi vì nhân số của đối phương quá đông binh lính Tây Lương tử thương vô số, từng đợt liên hoàn tiến phóng đến, quân đội Tây Lương thật sự rơi vào thảm cảnh.

Thời gian trôi qua thủ binh Tây Lương thương vong ngày càng nhiều mà quân địch không hề có ý định lui bước, ngược lại gia tăng tấn công, trong lúc nhất thời Tây Thủy trấn nguy ở sớm tối.

Từ Dạ nhìn ở cách đó không xa binh lính Tây Lương thừa thốt dần không chống cự được, mắt thấy quân địch sắp leo lên đến tường thành lập tức quay sang Vệ Từ Thanh nói :

-“Từ Thanh, ngươi nhanh đến giải quyết chỗ kia đi.”

Vệ Từ Thanh hơi do dự một chút, lo lắng nói :

-“Không được hoàng thượng bảo hộ người là chức trách của thuộc hạ!”

Đây là lần đầu tiên Vệ Từ Thanh không nghe lệnh Từ Dạ, bởi vì tình huống bây giờ thật sự rất nguy hiểm, quân địch không ngừng bắn tên đến nơi này, hẩn thân là thị vệ bên người Từ Dạ tự nhiên vì an nguy của Từ Dạ lo lắng!

Từ Dạ lại không bận tâm đến điều đó, hẩn bỗng nhiên tức giận quát :

-“Từ Thanh, mệnh lệnh của trẫm ngươi cũng dám không nghe sao? Nhanh đi! Nếu Tây Thủy trấn thất thủ, toàn bộ Tây Lương sẽ lâm vào hoàn cảnh vạn

kiếp bất phục, người cho là đến lúc đó trăm còn có thể sống sao?”

Thấy Từ Dạ tức giận Vệ Từ Thanh chần chờ một chút rồi cực vẫn phải nghe theo, thời điểm hắn vọt đến vừa vận quân địch đã leo được lên vai người, Vệ Từ Thanh ra tay nhanh như chớp, những Sở binh này đều không phải là đối thủ của hắn? Lập tức sau mỗi nhát kiếm quân địch chết như ngã rạ.

Những thủ binh Tây Lương canh giữ trên tường thành nhìn thấy thị vệ bên người hoàng thượng xuất thủ tương trợ, nhất thời sĩ khí đại chấn lại bảo vệ cho trận địa.

Có Vệ Từ Thanh cùng các thị vệ khác gia nhập trận chiến, tốc độ công thành của Sở quân nhất thời chậm lại.

Dù thế Từ Dạ biết quân địch hiện tại tuy rằng chậm một chút nhưng là bọn họ sẽ lập tức phát động đợt tấn công khác lớn hơn, cho nên hắn cũng không khinh địch mà tiếp tục lưu lại trên tường thành quan sát.

Có lẽ là vừa rồi đợt nhiên tức giận, hắn cảm thấy trong đầu không ngừng truyền đến từng đợt chấn động, hơn nữa trong thân thể đau đớn lan dần đến tứ chi, hắn biết kịch độc đã bắt đầu phát tác.

Nhưng hiện tại là thời khắc chiến sự khẩn cấp, lúc này hắn làm sao có thể rời đi, vì vậy đành âm thầm vận nội công phong tỏa kinh mạch?

Kịch độc hành hạ cùng từng đợt khí tức không ngừng lưu chuyển trong cơ thể làm trên trán Từ Dạ toát ra một tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy lại vẫn cố gắng dựa vào ý chí gắt gao chống đỡ đứng vững trên tường thành.

Bởi vì hắn biết hiện tại là trụ cột tinh thần của quân đội Tây Lương, có hắn đứng ở nơi này binh lính mới có thêm sĩ khí giết địch, nếu vạn nhất hắn ngã xuống như vậy toàn bộ quân đội Tây Lương sẽ nháy mắt mất đi ý chí chiến đấu.

Rất nhanh không ngoài dự liệu của Từ Dạ quân địch phát động đợt tấn công thứ hai còn lớn hơn, thế công mãnh liệt hăm sâu, binh lính Tây Lương mặc dù cố gắng duy trì nhưng cũng bởi vì thương vong quá nhiều mà dần dần mất đi khả năng chống đỡ.

Mất thấy tình huống ngày càng bất lợi mà lúc này trên người Từ Dạ mồ hôi lạnh cơ hồ thấm ướt áo bào trên người, hắn cố nén đau đớn kịch liệt truyền đến trong thân thể hướng Vệ Từ Thanh ở cách đó không xa quát lên :

-“Từ Thanh, dẫn Sở Hoàng tới!”

Vệ Từ Thanh trong lòng hiểu được, vội giao vị trí của mình cho một thị vệ khác, sau đó rất nhanh chạy xuống dưới thành.

Qua một khắc Vệ Từ Thanh trở lại, trong tay đã dẫn theo một người, mà người này sắc mặt khô vàng hai mắt nhắm nghiền, chính là Sở hoàng đang bị kịch độc hành hạ chỉ còn lưu lại một chút hơi tàn.

Vệ Từ Thanh dẫn theo Sở Hoàng bước đến bên cạnh Từ Dạ đợi chỉ thị của hắn.

Lúc này sắc mặt Từ Dạ cực kỳ khó coi, hắn đang dần không chế không được kịch độc trong thân thể, hiện tại đau đớn theo độc bắt đầu phát tác mà trở nên ngày càng kịch liệt, hắn cố nén kia nỗi đau đớn nói Vệ Từ Thanh đưa Sở Hoàng đến trước tường thành nơi phía dưới có thể thấy được rõ ràng.

Rất nhanh bởi vì sự xuất hiện bất ngờ của Sở Hoàng, quân địch chấn động vội ngừng tấn công, mắt nhìn chăm chú vào lưỡi kiếm Vệ Từ Thanh đang kề trên cổ Sở hoàng.

Mà có lẽ bởi vì tiếng kêu chém giết trên chiến trường Sở hoàng vẫn đang hôn mê ở phía sau cứ nhiên chậm rãi mở hai mắt ra.

Chính lúc này trong quân địch bước ra một người mang giáp bào bộ dáng lo lắng, hắn lạnh lùng nhìn Sở hoàng đang bị Vệ Từ Thanh dùng kiếm không chế, trầm giọng nói :

-“Từ Dạ, người cho rằng người làm như vậy là có thể lừa bản thái tử sao? Bản thái tử biết phụ hoàng sớm đã chết ở trong tay người, người bây giờ dẫn đến một người giả mạo, nghĩ rằng bản thái tử sẽ tin tưởng người sao?”

Vệ Từ Thanh đang muốn trả lời thì thái tử Sở quốc đã lấy một bộ cung tiễn ở người bên cạnh hướng Sở hoàng bắn đến.

Công thành 4

Edit : Muối Vove

Một mũi tên từ trên tay Sở quốc thái tử với tốc độ cực nhanh bắn ra, Vệ Từ Thanh mắt thấy tên sẽ đâm trúng ngực Sở hoàng, Vệ Từ Thanh chẳng quan tâm nói chuyện rất nhanh kéo theo ông ta né tránh mũi tên chết người này.

Nhưng cứ như vậy thân ảnh Vệ Từ Thanh cùng Sở Hoàng hoàn toàn bại lộ trước mắt địch quân, Sở quốc thái tử tỉnh không suy nghĩ, cũng không cho Vệ Từ Thanh có cơ hội thở liên tiếp lấp tên bắn về phía hai người.

Cung tiễn giống như mưa không ngừng hướng Vệ Từ Thanh phóng tới, Vệ Từ Thanh vốn võ công cao cường, nếu như gặp tình huống bình thường những mũi tên này tuyệt đối không gây thương tổn đến dù một sợi lông của hắn.

Nhưng hiện tại trong tay hắn còn có Sở Hoàng, tuy rằng bởi vì trúng độc tại thời gian này đã gây đi rất nhiều nhưng dù sao so với người bình thường vẫn cao lớn nặng nề, Vệ Tử Thanh lại sợ hắn bị trúng tên, cho nên thân thủ nhất thời chậm lại.

Đúng lúc này Tử Dạ vẫn luôn đứng một bên đột nhiên vùng tay chặn đứng hàng loạt mũi tên.

Tử Dạ ra tay làm trong lòng Vệ Tử Thanh cả kinh, trong thoáng sững sờ làm động tác của hắn liền chậm lại, Sở quốc thái tử căn bản không cho hắn cơ hội tên vẫn đang giống như mưa không ngừng phóng tới.

Tử Dạ chỉ cảm thấy trong thân thể đau đớn càng ngày càng kịch liệt, động tác của hắn dần chậm lại, trong đầu mê muội cảm, bỗng nhiên thân hình của hắn cứng lại miệng phun ra một ngụm máu đen, mà đúng lúc này một mũi tên mạnh mẽ phóng đến.

Mũi tên này lực đạo rất mạnh hiển nhiên là từ một cao thủ có nội lực thâm hậu bắn ra, thân thể Tử Dạ vốn đã chống đỡ đến cực hạn, nếu hắn không vận công vốn có thể chống đỡ lâu hơn một chút, nhưng bởi vì hắn âm thầm vận nội lực kịch độc càng đẩy nhanh tốc độ phát tác, hắn lúc này gần như rơi vào trạng thái mơ hồ, làm sao có thể tránh được mũi tên kia?

Mất thấy mũi tên bắn trúng Tử Dạ trái tim vệ Tử Thanh thít chặt, không hề bận tâm buông Sở hoàng ra phi thân nhanh như chớp hướng Tử Dạ bay đến.

Sở Hoàng đáng thương vừa mới tỉnh lại còn chưa kịp nói câu gì, Vệ Tử Thanh vừa buông hắn ra trong nháy mắt trên thân thể trúng hàng loạt mũi tên, Sở hoàng ngã xuống chết không nhắm mắt.

Lúc được binh lính kéo đến nơi an toàn, hơi thở của hắn đã rất mong manh, hắn vốn thân trúng kịch độc cho dù không trúng tên có thể sống sót cũng là điều khó khăn, hiện tại trên người bị trúng mấy mũi tên tự nhiên là đã đến đại nạn, chỉ thấy hắn trợn to đôi mắt phần nộ, tâm mất vẫn không rời trận chiến, đôi môi khẽ mấp máy không biết đang nói cái gì.

Vệ Tử Thanh sau khi phân phó binh lính đưa Tử Dạ rời đi lúc này mới phát giác sắc mặt Tử Dạ không bình thường, trắng bệch không huyết sắc, chắc chắn kịch độc đã không thể khống chế được bắt đầu phát tác.

Dưới thành tiếng la rung trời, trên cửa thành vang lên từng đợt công kích, thế công của địch bắt đầu mãnh liệt.

Tử Dạ không biết lấy đâu ra khí lực, hắn đẩy Vệ Tử Thanh ra thở hổn hển nói :

-“Tử Thanh, trăm không có việc gì, ngươi mau dẫn bọn thị vệ trợ giúp bảo lỗ hồng, tuyệt đối không để cho quân địch đánh vào thành!”

Nhìn Tử Dạ sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn không che được vẻ kiên quyết, trong lòng Vệ Tử Thanh đau xót, đường đường là thị vệ bên người hoàng thượng một khắc này dường như muốn rơi lệ.

Thời gian hắn đi theo bên người Tử Dạ không ngắn, nhưng là hắn lần đầu tiên nhìn thấy loại biểu tình kiên quyết này trên khuôn mặt Tử Dạ, trong một khắc hắn rút cuộc hiểu được suy nghĩ trong lòng Tử Dạ.

Hắn không hề do dự mang theo bọn thị vệ gia nhập vào trận chiến bảo vệ tường thành.

Tử Dạ đứng không vững, hắn nửa dựa vào tường thành nửa ngồi dưới đất nhìn thân ảnh Vệ Tử Thanh, khoe miệng lộ ra ý cười thâm lương, máu tươi dọc theo khoe miệng hắn chậm rãi chảy xuống vương lên áo bào màu tím trông cực kỳ quý dị.

Thời gian từng khắc từng khắc trôi qua binh lính Tây Lương cầm cự lại đến giờ này càng ngày càng ít, bây giờ thời gian để cứu quân đến vẫn còn hơn nửa canh giờ, mặc dù ở trên tường thành đám thị vệ vẫn đang ngoan cường cố thủ, nhưng địch đông ta ít, dù mỗi thị vệ đều võ công cao cường, giết được vô số địch nhân, nhưng Sở quân vẫn không sợ chết ào lên như thủy triều.

Trên tường thành Sở binh xông lên ngày càng nhiều mà bọn thị vệ đã dần lộ ra vẻ mỏi mệt, Vệ Tử Thanh lòng nóng như lửa đốt, hắn không ngừng xoay kiểm trong tay tàn sát những Sở binh xung quanh, nhưng Sở quân cứ như một bầy ong vỡ tổ, con này chết đi, con khác lại ủa lên, dù là Vệ Tử Thanh công lực thâm hậu cũng dần khó có thể ngăn cản .

Mất thấy những thủ binh còn lại của Tây Lương không duy trì được nữa, thì đúng lúc này từ xa xa trong rừng cây lập lòe những bóng trắng, một đám người mặc y phục màu trắng mang trên mặt mặt nạ bạc thần thần bí bí có thân pháp rất nhanh.

Trong chớp mắt thân ảnh của những bạch y nhân này đã muốn xông vào giữa đội ngũ Sở quân, chỉ thấy bọn họ vùng tay chém xuống binh lính xung quanh nháy mắt chết như ngã rạ, tuy rằng Sở quân cũng không bởi vì sự xuất hiện của những bạch y nhân này mà rút lui, nhưng có thể thấy thế công của bọn họ đã trở nên chậm lại.

Nhóm thủ binh còn lại canh giữ trên tường thành Tây Lương rốt cục cũng có thể thở một cái .

Mà đoàn bạch y nhân này võ công hiển nhiên cực kỳ cao thâm, đội ngũ Sở quân bởi vì sự xuất hiện của bọn họ mà bắt đầu hỗn loạn, hơn nữa bạch y nhân thân pháp quý dị lại thiên về tốc độ, hầu hết những binh lính nước Sở cơ hồ còn chưa kịp phản ứng đã oanh oanh liệt liệt chết đi.

Chương 237: Đánh lui kẻ địch

Vệ Tử Thanh đứng ở trên tường thành, nhìn những bạch y nhân đột nhiên xuất hiện giống như từ trên trời giáng xuống, đầu tiên là hơi sùng sờ, sau đó dung nhan tuấn mỹ lộ ra vẻ vui mừng.

Đồng dạng binh lính Tây Lương nhìn những vị cứu tinh này, không khỏi kinh ngạc trừng lớn hai mắt, rất nhanh, bọn họ liền kịp phản ứng, hoan hô một tiếng, sau đó tinh thần dâng cao xông lên giết địch.

Nhất thời, từ dưới tường thành có hai bóng trắng thi triển khinh công dừng lại trước mặt Vệ Tử Thanh, một trong hai người tháo bỏ ngân điện, lộ ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành, làm nhật nguyệt thất sắc.

Hai người không phải ai khác chính là Diệp Lạc và Thanh nhi.

Thời điểm Diệp Lạc biết Sở quốc bắt đầu phát động chiến tranh, liền từ kinh thành vội vàng chạy tới, trên đường đi, nghe được không ít tin tức chiến sự Tây Lương gặp bất lợi, cho nên, nàng không chần chừ mà trở về Thủy Vân cung, điều động toàn bộ cung nhân Thủy Vân cung xuất sơn.

Điều nàng không ngờ đến là, một khắc nàng vừa đến nơi, Tây Thủy trấn cơ hồ thiếu chút nữa bị Sở quân công phá, may mắn nàng tới kịp, nếu không, hiện tại chỉ sợ Tây Thủy trấn đã rơi vào trong tay Sở quân rồi, cho dù thủ quân phía sau có đến, cũng sẽ bị Sở quân từ trong thành đánh ra tiêu diệt.

Vệ Tử Thanh kinh ngạc nhìn Diệp Lạc, nửa ngày mới bật thốt :

-“Nương nương?”

Đúng lúc này Vệ Tử Thanh chợt nhớ tới Tử Dạ, trên mặt hần lộ ra thần sắc lo lắng, nói :

-“Nương nương, nhanh đi xem hoàng thượng, người trúng độc!”

Diệp Lạc nghe Vệ Tử Thanh nói Tử Dạ trúng độc, trong lòng nhanh chóng trầm xuống, theo ánh mắt Vệ Tử Thanh nhìn lại, chỉ thấy một bóng người mang áo bào màu tím ngói sụp bên tường thành, dường như không nhúc nhích.

Tử Dạ nhắm chặt hai mắt, miễn cưỡng vận công đè xuống chất độc trong thân thể, từng mạch máu giật giật, tứ chi đau đớn như nứt ra, thần trí hần đã bắt đầu trở nên mơ hồ, hần hiện tại chỉ dựa vào một ý niệm trong đầu, bắt buộc mình không thể bất tỉnh, với sự xuất hiện của Diệp Lạc, hần căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

Vệ Tử Thanh bước nhanh đến bên cạnh Tử Dạ, hần lo lắng vỗ nhẹ trên bả vai Tử Dạ, thần sắc cực kỳ lo lắng nói :

-“Hoàng thượng, người mau tỉnh, nương nương đây. . . . Nàng đến đây.”

Diệp Lạc chăm chú nhìn sắc mặt trắng bệch của Tử Dạ, còn có vết máu ghê người bên khóe miệng hần, lòng đau đến thắt lại, nàng rút cuộc bất chấp rứt rề, bước nhanh đến đây Vệ Tử Thanh ra, nắm cổ tay Tử Dạ cẩn thận xem mạch .

Một lát sau, Diệp Lạc buông tay Tử Dạ ra, nhẹ nhàng kéo hần vào trong lòng, lấy tay ôn nhu lau đi máu đen lưu lại bên khóe miệng hần, sau đó không để ý ánh mắt của mọi người, vận công đem Tử Dạ cẩn thận ôm lấy, đi xuống tường thành.

Nàng đi vài bước, đột nhiên quay đầu hướng Thanh nhi đi theo bên cạnh nói :

-“Thanh nhi, muội ở lại chỗ này, cùng Vệ thị vệ thủ thành.”

Nói xong, Diệp Lạc cũng không quay đầu, ôm lấy Tử Dạ rời đi.

Thanh nhi cùng Vệ Tử Thanh hai mặt nhìn nhau, sau đó dõi theo bóng lưng Diệp Lạc.

Dương Tướng quân hiển nhiên cũng nhìn thấy sự xuất hiện của Bạch y nhân, nhưng là, hần lại không biết thân phận Diệp Lạc, mắt nhìn nàng thần nhiên ôm Tử Dạ mang đi, mà Vệ Tử Thanh cũng không ngăn cản, cảm thấy có điểm không yên lòng, liền bước lại bên cạnh Vệ Tử Thanh hỏi :

-“Vệ thị vệ, cô nương kia là . . . . .”

Vệ Tử Thanh nhìn Dương Tướng quân, trầm giọng nói :

-“Đó là Hoàng hậu nương nương!”

Câu trả lời của Vệ Tử Thanh, làm Dương Tướng quân không khỏi hơi sùng sờ, bởi vì, hần biết, thời điểm Tử Dạ đăng cơ làm Đế, cũng không có lập

Hậu, như vậy Vệ Tử Thanh tại sao lại nói bạch y nữ tử kia là Hoàng hậu nương nương, điều này làm trong lòng hắn không thể không cảm thấy nghi hoặc.

Nhưng Dương Tướng quân dù sao cũng là người thông hiểu đạo lý, hơn nữa, chiến sự hiện tại đang trong giai đoạn kịch liệt, hắn mặc dù đối với thân phận Diệp Lạc vẫn có nhiều nghi hoặc, nhưng hắn biết nàng sẽ không thương tổn Tử Dạ, cho nên, hắn cũng không hỏi nhiều, mà lui về phía sau, tiếp tục chỉ huy binh lính thủ thành.

Tuy rằng Bạch y nhân xuất hiện, làm thế công của Sở quân chậm lại đi ít nhiều, nhưng là, Sở quân số đông đúc, sau một trận kinh hoàng, liền bắt đầu chia làm hai bộ phận, một đội vây quanh người Thủy Vân cung, đội còn lại tiếp tục công thành.

Nhóm bạch y nhân rất nhanh hiểu kế sách của Sở quân, bọn họ nhìn thấy Sở quân sắp bao vây mình, liền nhất tề tung kiếm giết mở một con đường máu, sau đó thi triển khinh công, nhảy lên thành lầu, ở trên tường thành tiếp tục trợ giúp thủ binh Tây Lương đánh lui kẻ địch.

Có bạch y nhân gia nhập, thủ binh Tây Lương nhất thời cử động dễ dàng hơn rất nhiều, bởi vì nhóm bạch y nhân người người võ công cao cường, có bọn họ giữ chặt các chốt hiểm, sở binh căn bản không thể bước trên tường thành được nữa bước.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, rốt cục, xa xa truyền đến hàng loạt tiếng vỗ ngựa, một đội quân xuất hiện trong mắt mọi người, nhìn là cò phát phơ bay trong gió, đám binh sỹ Tây Lương tung kiếm phát ra một trận hoan hô.

Đây chính là thủ quân phía sau của Tây Lương, bọn họ rốt cục cũng tới nơi.

Nhìn đội quân cứu viện xuất hiện, trong lòng Vệ Tử Thanh cuối cùng mới được thả lỏng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, hiện tại thủ quân đã đuổi kịp, cho dù sau này vẫn không địch lại được Sở quân, nhưng hắn biết, riêng hôm nay, Tây Thủy trấn xem như thoát hiểm.

Phía sau đột nhiên xuất hiện một đội nhân mã, hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của Sở quân, trong lúc nhất thời, đội ngũ công thành nháy mắt trở nên hỗn loạn, đúng lúc này Dương Tướng quân hạ lệnh binh lính mở cổng thành, tự mình dẫn theo những binh lính còn lại, lao ra khỏi thành giáp lá cà, trước sau hiệp lực.

Hai mặt giáp công, làm Sở quân rất nhanh liền mất đi ý chí chiến đấu, tiếng la giác vang lên, những tàn binh sót lại của Sở quân lùi dần rồi thối lui hẳn.

Chàng không có quyền chết

Edit : Muối Vove

Trong một gian phòng trang nhã.

Tử Dạ hai mắt nhắm nghiền, ngồi trên giường, mà Diệp Lạc hai chân khoanh lại, ngồi ở sau lưng hắn, hai tay đặt trên lưng Tử Dạ không ngừng truyền nội lực.

Trong phòng không khí cực kỳ ám muội, Diệp Lạc bởi vì vận công ngăn chặn kịch độc trong cơ thể Tử Dạ, vầng trán trơn bóng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt nàng cũng ngày càng tái nhợt.

Rốt cục, không biết qua bao lâu, trên mặt Tử Dạ dần có một chút huyết sắc, mà Diệp Lạc cũng nhịn không được nữa, thân thể lung lay ngã dựa vào trên người Tử Dạ.

Tử Dạ giống như thức dậy sau một giấc ngủ dài, ở trong mộng, hắn cảm giác được một dòng nhiệt không ngừng lưu chuyển trong cơ thể, kích thích từng sợi dây thần kinh, đau đớn cũng theo đó dần giảm đi.

Bỗng một hương thơm lưu luyến trên chóp mũi hắn, mùi hương này quen thuộc như vậy, tâm Tử Dạ rung động, hắn chậm rãi mở hai mắt ra.

Hắn đột nhiên cảm giác được, sau lưng có một khối thân thể mềm mại dựa vào người, hắn xoay người, thu vào trong mắt hắn là dung nhan tuyệt sắc có chút tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền.

Nhìn thấy nàng, Tử Dạ cảm giác mình dường như đang nằm mơ, hắn không thể tin được, kinh ngạc nhìn nàng không chớp mắt, qua một lúc lâu, bàn tay mới có chút run rẩy, nhẹ nhàng vuốt lên làn da tái nhợt, ấp máy nói:

-"Lạc nhi. . . . . Là nàng sao. . . . . ? Thật sự là nàng. . . . ."

Sau khi xác định chính mình không có nằm mơ, Tử Dạ ở một khắc kích động đem thân thể kiều mị nhỏ nhắn của Diệp Lạc gắt gao ôm vào lòng, hắn cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân siết chặt lấy nàng không dám buông tay.

Lực đạo kia thật lớn, làm Diệp Lạc từ trong hôn mê tỉnh lại, nàng chậm rãi mở to hai mắt, thời điểm biết mình bị Tử Dạ ôm vào trong ngực, nàng cũng không có giật dựa, bởi vì, nàng hiện tại không muốn giật dựa, nàng trầm nghĩ, cứ như vậy, lặng yên nằm trong lòng hắn, cảm nhận nhịp tim vững vàng của nam nhân này.

Tử Dạ cũng cảm thấy Diệp Lạc đã tỉnh lại, hắn chậm rãi buông lỏng một chút, ôn nhu nói:

-"Lạc nhi, nàng không nên xuất hiện ở đây. . . . . Nơi này hiện tại rất nguy hiểm. . . . ."

Diệp Lạc không đáp lời hắn, cặp mắt sáng trong như làn thu thủy, lặng yên nhìn Từ Dạ, nhìn thấy người này tuấn dung tiêu tụy gầy yếu, trong mắt lộ ra một tia đau lòng, nàng vươn tay, nhẹ nhàng chạm đến khuôn mặt hắn, nhẹ giọng nói:

-”Chàng gầy. . . . .”

Mà Từ Dạ cũng không đợi nàng nói xong, bỗng nhiên cúi đầu xuống hôn lên môi nàng, nụ hôn của hắn nồng liệt bá đạo, với tính cách của hắn, bên trong sự bá đạo này, chứa đựng thâm tình nồng đậm.

Thân thể Diệp Lạc hơi cứng lại, nhưng nàng không trốn tránh, ngược lại có chút trức trặc đáp lại hắn, nàng tùy ý để lưỡi của hắn ở trong miệng mình công thành đoạt đất, trên khuôn mặt tuyệt mỹ, lặng lẽ hiện lên những đám mây hồng, tay nàng cũng khẽ đặt lên bờ vai vững vàng của hắn.

Ở một khắc này, nàng mới biết được, nàng đối với hắn nhớ nhung đến cỡ nào, quyến luyến ra sao.

Vừa rồi trên tường thành, khoảnh khắc nhìn thấy miệng hắn phun ra máu đen, hôn mê bất tỉnh, lòng của nàng, cơ hồ tan nát, cũng vì sự đau đớn của hắn mà khó chịu, lúc đó nàng hiểu được, hắn quan trọng đến mức nào, tất cả oán hận, nháy mắt toàn bộ cơ hồ tan thành mây khói.

Nàng biết, nàng chỉ cần hắn còn sống.

Nụ hôn của Từ Dạ, từ lúc bắt đầu vô cùng nồng nhiệt, dần trở nên ôn nhu, nhưng ánh mắt của hắn lại vô cùng nóng bỏng, tay hắn từ bên bả vai Diệp Lạc, chậm rãi di chuyển xuống dưới, sau đó siết chặt vòng eo mảnh khảnh, hơi dùng sức, đem thân thể nàng kê sát trên người mình.

Sự đụng chạm của Từ Dạ, làm thân thể Diệp Lạc không khống chế được nhẹ nhàng run rẩy, nàng có thể rõ ràng cảm giác được từ người hắn truyền đến từng trận lửa nóng, cũng rõ ràng cảm thấy thân thể của hắn có sự biến hóa. Nàng biết hắn khát vọng cái gì, nhưng nàng lại không muốn cự tuyệt, nàng nhẹ nhàng phát ra một tiếng ngâm kiêu mi, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chính lúc này, động tác của Từ Dạ bỗng nhiên ngừng lại, trong mắt hắn hiện lên một tia thống khổ, bỗng nhiên đẩy Diệp Lạc ra, tựa vào trên giường không ngừng hít thở.

//Làm ăn kiểu gì thế này không biết, toàn dừng lại không đúng lúc là sao?//

Biến đổi bất thành hình này làm Diệp Lạc ngây ngẩn cả người, qua một lúc lâu nàng mới kịp phản ứng, nghĩ Từ Dạ lại bị độc phát, vội vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa trán của hắn, khe khẽ nói:

-”Chàng làm sao vậy? Có phải khó chịu ở đâu không?”

Nàng không biết, bởi vì tình cảnh vừa rồi quá mãnh liệt, rặng mây đỏ trên hai má vẫn chưa tan, đôi môi đỏ mọng vừa bị Từ Dạ hôn qua, giờ phút này lại giống như đóa hoa kiều diễm, đỏ mọng ướt át, vẻ mặt mê man, đối với Từ Dạ vô cùng mê hoặc.

Đối mặt với sự quan tâm của nàng, nếu là trong lúc bình thường, Từ Dạ chắc chắn sẽ mừng như điên, nhưng hiện tại, đối với hắn lại là một loại tra tấn, bởi vì, hắn thân trúng kịch độc, tính mạng còn không giữ được, hắn làm sao có thể lại thương tổn nàng? Hắn bây giờ, đã không có tư cách đứng bên cạnh nàng, bởi vì, hắn không thể hão hão bồi ở bên người nàng, trân trọng nàng cả đời.

Hắn có điểm cứng nhắc né bàn tay Diệp Lạc, điều chỉnh vẻ mặt, lạnh lùng thốt:

-”Nàng không cần lo cho ta, nàng vẫn nên nhân lúc còn chưa muộn rời đi thôi!”

Đối mặt với thái độ đột nhiên lãnh đạm của Từ Dạ, trong lòng Diệp Lạc nhói đau, hắn chẳng lẽ không muốn gặp nàng sao? Tại sao nói ra những lời xa cách như thế?

Nhưng Diệp Lạc chợt nhìn thấy trong mắt Từ Dạ hiện lên một tia đau đớn thì lòng của nàng nháy mắt hiểu rõ ràng, nàng chăm chú nhìn Từ Dạ, không nhanh không chậm nói:

-”Ta sẽ không rời đi, nếu có rời đi, cũng sẽ mang theo chàng! Từ Dạ, chàng nợ ta hết thảy, chàng còn chưa trả lại cho ta, cho nên, chàng căn bản không có quyền lợi chết!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Không đồng sinh nhưng cộng tử

Từ Dạ yên lặng ngắm nhìn Diệp Lạc, tim của hắn đang cuồng loạn, ở một khắc này, hắn cơ hồ không khống chế được mà nghĩ đem Diệp Lạc ôm vào

lòng, cứ như vậy siết chặt lấy nàng, mãi mãi.

Nhưng hắn không thể làm như vậy, lý trí nói cho hắn biết, hắn không thể làm như vậy, bởi vì, hắn không thể hại nàng, hắn đã không mang lại cho nàng hạnh phúc, hắn sao có thể ích kỷ đẩy đưa với nàng, khiến nàng thương tâm?

Hiện tại toàn bộ Tây Lương vẫn chưa thoát khỏi nguy cơ, ngay cả chính hắn cũng trúng kịch độc, không biết còn có thể sống thêm được bao nhiêu ngày, hắn chỉ biết là, vừa mới nếu không phải nàng vận công ép xuống kịch độc, như vậy, hắn chắc chắn đã giống như Sở Hoàng vài ngày trước, hôn mê nằm trên giường, biến thành *hoạt tử nhân.

*người thực vật

Đồng thời, trong lòng hắn rất rõ ràng, cho dù là nàng vận công tạm thời ngăn chặn thời gian kịch độc phát tác, cũng bất quá chỉ là tạm thời, nếu không tìm được giải được, hết thấy công sức điều tan thành mây khói, đến cuối cùng kết cục vẫn chỉ có một.

Hắn biết nàng thương hắn, cũng bởi vì biết, cho nên, hắn mới không đành lòng để nàng chứng kiến giây phút hắn bị độc phát chết đi mà thương tâm. Bởi vì, đúng như lời nàng nói, hắn nợ nàng nhiều lắm, hắn rất muốn bồi thường cho nàng cả đời, nhưng hắn không thể làm được nữa rồi, điều duy nhất hắn có thể làm bây giờ, chính là không để nàng lại vì hắn mà thương tâm.

Nghĩ đến đây, Từ Dạ lạnh lùng nói:

-”Trẫm không biết nàng đang ở đây nói cái gì, trẫm là vua của một nước, chỉ có người trong thiên hạ nợ trẫm, trẫm bây giờ không rảnh hỏi tội nàng, nơi này không phải là địa phương mà một nữ nhân như nàng có thể đến, nàng đi đi!”

Từ sau khi hắn đăng cơ, hắn chưa từng lấy thân phận hoàng đế ở trước mặt Diệp Lạc nói chuyện, hắn vẫn luôn gọi nàng là Lạc nhi, cũng tự xưng “ta”, vậy mà bây giờ, hắn đang ở trước mặt nàng vạch rõ ranh giới.

Hắn làm như vậy là có nguyên nhân, trong lòng Diệp Lạc như thế nào lại không rõ? Nàng biết, vì sao hiện tại Từ Dạ làm hết cách muốn nàng rời đi, cũng hiểu được hắn tại sao đột nhiên đối xử với nàng lãnh đạm như thế.

Nhưng Từ Dạ lại quên mất, nàng là Diệp Lạc, nàng cung chủ Thủy Vân cung thần bí trên giang hồ, nàng tuy rằng không thể đối địch cùng thiên quân vạn mã, nhưng thiên quân vạn mã cũng không thể đã thương đến nàng dù một sợi lông!

Nàng lưu lại, thực sự không phải vì giúp hắn đánh lui kẻ địch, nàng chỉ muốn ở bên cạnh bảo hộ hắn, bởi vì nàng biết, nếu nàng rời đi, kịch độc trong thân thể của hắn nếu lại phát tác, hắn sẽ lâm vào hôn mê, sau đó ở trong hôn mê dần dần chết đi.

Biết mọi chuyện sẽ như thế, nàng làm sao có thể rời khỏi hắn?

Cho nên, Diệp Lạc nghĩ cũng không muốn nghĩ, hai mắt nhìn chăm chăm vào Từ Dạ, chém đinh chặt sắt:

-”Ta sẽ không đi, Từ Dạ, nếu chàng ép ta rời đi, trừ phi chàng đem những gì chàng nợ, toàn bộ trả lại cho ta!”

Từ Dạ nhìn về mặt cổ chấp của Diệp Lạc, tâm đau như đao cắt, chuyện cho tới bây giờ, hắn biết, Diệp Lạc đã thấy rõ ràng tâm tư của hắn, cho nên mới cổ chấp không muốn rời đi, chỉ là, hắn thật sự không muốn lại liên lụy đến nàng.

Hắn cũng hiểu được, Tây Thủy trấn hiện tại, cho dù được sự trợ giúp của người Thủy Vân cung cũng như thủ quân phía sau, nhưng có thể thủ được bao nhiêu ngày, nói không chừng vẫn không đủ chống chọi với sự cường đại của quân địch, một trận cũng tuyệt đối không có khả năng có phần thắng.

Nếu Tây Thủy trấn bị công hãm, chuyện này đối với toàn bộ Tây Lương quốc mà nói, nguy hiểm như thế nào, trong lòng hắn rất rõ ràng, cho nên, hắn tuyệt đối không thể lưu lại nàng ở nơi này.

Nghĩ đến đây, Từ Dạ bắt buộc chính mình cứng rắn quyết tâm, thanh âm lạnh lùng nói:

-”Nợ nàng? Diệp Lạc, trẫm cho tới bây giờ vốn không nợ nàng cái gì! Ngược lại là nàng, nàng bây giờ sống chết quán lấy trẫm, có phải hay không vẫn đang hy vọng trẫm sẽ lập nàng làm hậu? Nếu là như vậy, trẫm khuyên nàng một câu đừng vọng tưởng nữa! Trẫm bây giờ đối với nàng, thật sự nửa điểm hứng thú cũng không có!”

-”Chàng!”

Diệp Lạc mặc dù hiểu được thái độ lãnh đạm của Từ Dạ, nhưng nghe hắn nói những lời đã thương mình như thế, trong lòng vẫn không khỏi có chút nhói đau, nàng cắn cắn môi, bỗng nhiên quay mặt đi, không hề nhìn về phía Từ Dạ, cưỡng ép chính mình tỉnh táo lại, thản nhiên nói:

-”Từ Dạ, chàng nói những lời này, chỉ là muốn đuổi ta đi, đúng không? Chàng đừng phí sức nữa, ta sẽ không đi, trừ phi, chàng cùng đi với ta!”

Tâm Từ Dạ đau nhức, tiểu nữ nhân này, hắn chỉ muốn bảo hộ nàng, nhưng nàng tại sao cứ muốn cổ chấp như thế? Hắn thân là vua của một nước, hắn có trách nhiệm của mình, hắn không thể bỏ lại quân dân và quốc gia của mình cùng nàng rời đi được, huống chi, hắn thân trúng kịch độc, đã không còn sống được bao lâu nữa, hiện tại ắc còn không mang nổi mình ắc, làm sao có thể để nàng mạo hiểm ở lại bên cạnh hắn?

Mà hắn, một kẻ trúng độc kia, đã quyết định cùng toàn bộ con dân Tây Lương chống chọi đến hơi thở cuối cùng, tuy rằng hắn biết rõ quân đội của

mình không thể nào là đối thủ của Sở quốc hùng mạnh, nhưng là, hần đã làm tốt cùng Sở quốc chuẩn bị sống chết, đây chính là chức trách của người thân là vua của một nước như hần!

Nhưng nàng không phải, nàng là nữ nhân cả đời hần yêu nhất, cho dù có chết đi, hần cũng không nguyện ý để nàng chịu nửa điểm thương tổn, trong lòng hần rất rõ ràng võ công của nàng cao cường, nhưng đây chính là chiến tranh, một người dù võ công có cao tới đâu, cũng không thể địch nổi thiên quân vạn mã.

Cho nên, để nàng không chịu thêm thương tổn nào nữa, hần tình nguyện hiện tại đã thương lòng nàng, cũng không nguyện ý lưu lại nàng.

Diệp Lạc căn bản không cho Từ Dạ có cơ hội nói chuyện, nàng bỗng nhiên vươn hai tay, gắt gao ôm lấy Từ Dạ, trên đôi môi tái nhợt kia nhẹ nhàng hôn một cái, trong giọng nói mang theo sự chân thành, ghé sát vào lỗ tai hần khẽ khàng nói:

-“Chàng đừng nói nữa, ta sẽ không để cho chàng chết, cho dù ta không giải được chất độc trên người của chàng, nhưng nếu chàng chết, ta Diệp Lạc quyết không sống một mình! Từ Dạ, chúng ta không đồng sinh nhưng cộng tử, được chứ?”

Hạnh phúc ngắn ngủi

Edit: Muối Vove

Đây là lần đầu tiên Diệp Lạc chủ động thể hiện động tác gần gũi thân thiết như thế, tính cách của nàng luôn luôn lạnh nhạt, tuy rằng dám yêu dám hận, chưa bao giờ che dấu tình cảm của mình đối với Từ Dạ, nhưng là, nàng và hần một lần lại một lần hiểu lầm, thương tổn lẫn nhau.

Từ Dạ rất muốn lãnh đạm đẩy Diệp Lạc ra, nhưng là, môi nàng dán chặt lên môi hần, hần thật vất vả mới bình ổn được tâm trí, một khắc này dần tan rã, hần rõ ràng biết, như vậy sẽ làm hại nàng, sẽ làm nàng bị thương, nhưng một câu kia của nàng: “chàng chết ta quyết sẽ không sống một mình” đã lột bỏ toàn bộ lớp nguy trang của hần.

Hần không thể khống chế được kích động trong lòng, vươn hai tay, gắt gao đem Diệp Lạc ôm vào lòng, thống khổ áp mặt vào mái tóc đen dài của nàng, khàn giọng nói:

-“Lạc nhi, nàng đừng đối với ta tốt như vậy, không đáng . . . . . Lạc nhi, ta nên làm gì với nàng bây giờ? Ta không muốn nhìn thấy nàng chịu bất cứ thương tổn gì, nàng biết không? Nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta dù có chết, ở dưới cửu tuyền, cũng sẽ không an tâm . . . . .”

Diệp Lạc biết trong lòng Từ Dạ không yên, nàng nhẹ nhàng đẩy Từ Dạ ra, nhìn chăm chú vào dung nhan tuấn mỹ có điểm tiêu tụy của hần, mỉm cười nói:

-“Ta biết mình đang làm cái gì, ta nói rồi, nếu chàng có chuyện gì, ta quyết không sống một mình! Chàng cùng Tây Lương tiến thoái, ta liền bồi ở bên cạnh chàng, nếu chết, chúng ta cùng chết!”

-“Không!”

Từ Dạ nắm chặt hai vai Diệp Lạc, thần sắc buồn bã, thống khổ nói:

-“Lạc nhi, nàng đáp ứng ta, nàng trăm ngàn không được để cho mình xảy ra chuyện gì, nàng đã quên rồi sao? Chúng ta còn đứa nhỏ, nàng không thể để cho nó sau khi mất phụ thân, còn mất đi mẫu thân, Lạc nhi, xem như ta cầu xin nàng, đáp ứng ta, mặc kệ chiến tranh kết thúc như thế nào, nàng phải an toàn rời khỏi nơi này, được chứ? Đáp ứng ta!”

Nhìn Từ Dạ thống khổ như thế, Diệp Lạc trong lòng một trận chua xót, nàng cũng biết, như vậy đối với Vân Lạc Từ thật sự không công bằng, nhưng nếu muốn nàng trở mặt nhìn hần chết, nàng làm sao có thể chịu đựng được?

Nàng thương hần, cho nên, nàng tình nguyện cùng hần đồng sinh cộng tử, nhưng nếu đứa nhỏ không có cha mẹ, nó sẽ thống khổ thế lương đến mức nào? Nó bây giờ còn nhỏ, một ngày kia, khi trưởng thành, nó sẽ oán hận bọn họ sao?

Nghĩ đến Vân Lạc Từ, trong lòng Diệp Lạc càng thêm chua xót, nàng nhắm chặt hai mắt, một giọt nước mắt trong suốt chậm rãi theo khóe mắt chảy xuống, sau đó nhỏ lên áo bào loang lổ vết máu của Từ Dạ, máu tươi, cùng nước mắt, nháy mắt hòa lẫn với nhau.

Từ Dạ lấy tay nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên khuôn mặt mỹ lệ, hướng đôi môi mềm mại hôn xuống, thanh âm khàn khàn nói:

-“Lạc nhi, đừng khóc, đáp ứng ta, bất kể như thế nào, nàng nhất định phải hảo hảo sống tốt, cho dù . . . . . Vì ta, còn có vì đứa nhỏ của chúng ta. . . . .”

Không đợi Từ Dạ nói xong, Diệp Lạc liền ngắt lời hần, nghẹn ngào nói:

-“Không! Ta sẽ không để cho chàng chết, ta nhất định sẽ không để cho chàng chết!”

Ở một khắc này, tim hần đau như đao cắt, hần từ nhỏ kiên cường, năm đó, hần nhìn tận mắt thấy mẫu phi bị bức chết ngay trước mặt của mình, khi đó tuy còn nhỏ, thế nhưng hần không chảy xuống một giọt nước mắt, mà bây giờ, đối mặt với sự cố chấp của Diệp Lạc, giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy dọc theo khuôn mặt gầy yếu tiêu tụy, đọng lại trên mái tóc đen bóng của Diệp Lạc.

Tục ngữ nói, nước mắt nam nhi không dễ rơi, nam nhân kiêu ngạo như hần, chưa bao giờ biết cảm giác rơi lệ là gì, nhưng là, hiện tại, đối mặt nữ nhân

mình yêu ở trước mặt mình thương tâm muốn chết, hấn lại bất lực không biết làm thế nào, tim của hấn tan nát, những giọt nước mắt thống khổ, rốt cuộc không chế không nổi, mà trượt khỏi hốc mắt chua xót.

Trong lúc nhất thời, không khí vắng lặng không tiếng động, bọn họ cứ như vậy, lặng lẽ ôm lấy nhau, trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy rõ ràng hô hấp rất nhỏ của mỗi người, sau khi thương tâm kích động qua đi, Diệp Lạc cùng Từ Dạ dần bình tĩnh lại.

Tuy rằng, nguy hiểm vẫn chưa qua, nhưng ít nhất, vào lúc này, tâm ý của bọn họ tương thông, trong lòng hai người đều biết, người mình yêu là ai, như vậy cũng đã đủ rồi.

Đáng tiếc, những ngọt ngào ngắn ngủi không duy trì được bao lâu, một hồi tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó tiếng đập cửa vang lên, cùng với tiếng Thanh nhi truyền vào:

-”Tiểu thư. . . . .”

Thanh âm của Thanh nhi làm kinh động hai người đang ôm chặt nhau, Diệp Lạc hít thật sâu một hơi, lau đi nước mắt trên mặt, ngử khí bình tĩnh nói:

-”Thanh nhi, có việc gì thế?”

-”Tiểu thư, Vệ thị vệ có việc cần bẩm báo với hoàng thượng.”

Từ Dạ nghe giọng Thanh nhi, đang muốn xuống giường, lại bị Diệp Lạc đè xuống, nàng hạ giọng ghé vào lỗ tai hấn:

-”Chàng bây giờ thân thể suy yếu, nghỉ ngơi đi, ta ra mở cửa.”

Nói xong, Diệp Lạc không đợi Từ Dạ đáp lời, liền xuống giường, bước đến bên cạnh cửa, mở cửa ra.

Ngoài cửa, Thanh nhi cùng Vệ Từ Thanh đang đứng chờ, hai người nhìn thấy Diệp Lạc, đang muốn hành lễ, lại bị Diệp Lạc ngăn trở, nàng thân nhiên nhìn Vệ Từ Thanh, nói:

-”Hoàng thượng mới tỉnh lại, cần nghỉ ngơi thật tốt, người có chuyện gì, sau hãy nói!”

Diệp Lạc vừa dứt lời, phía sau truyền đến thanh âm trầm thấp của Từ Dạ:

-”Lạc nhi, ta không sao, nàng để bọn họ vào đi.”

Diệp Lạc lo lắng liếc nhìn Từ Dạ, khe thở dài một hơi, nàng biết, chiến sự hiện tại khẩn cấp như thế, Từ Dạ làm sao có thể yên tâm nghỉ ngơi? Nàng hiểu được tâm tình của hấn, cho nên, cũng không nói thêm gì nữa, mà cùng Thanh nhi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Ba người gặp nhau

Diệp Lạc cau mày, cùng Thanh nhi chậm rãi đi dạo trong đình viện, gió nhẹ thổi qua, khẽ lướt qua mái tóc nàng, nhưng lại thổi không đi những sầu bi.

Thanh nhi nhìn Diệp Lạc một bụng tâm sự, quan tâm hỏi:

-”Tiểu thư, người không sao chứ? Hoàng thượng trúng độc, có thể cứu được không?”

Thanh nhi cũng là người trong giang hồ, cho nên, Từ Dạ trúng độc, nàng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được, cho nên, bây giờ gặp Diệp Lạc rầu rĩ không vui, liền quan tâm hỏi thăm tình hình Từ Dạ.

Diệp Lạc thở dài một hơi, sầu muộn nói:

-”Ta đã dùng nội lực truyền vào cơ thể hấn ép độc xuống, hấn tạm thời không có việc gì, nhưng như vậy thì có thể duy trì được bao lâu, độc mà hấn trúng phải cực kỳ kỳ quái, không giống với những độc được bình thường, hơn nữa, so với hấn độc trong Thủy Vân cung có phần tương tự, chỉ là, tác động mạnh hơn rất nhiều, cũng không giống như hấn độc làm máu toàn thân người ta đông lại, ta vừa mới dò xét qua bát mạch của hấn, cơ hồ đều bị độc tố xâm nhập, giải được bình thường chỉ sợ không có tác dụng.”

Thanh nhi nghe xong lời của Diệp Lạc không khỏi nao nao, nàng thật không ngờ, Từ Dạ trúng phải kịch độc nghiêm trọng như thế, nếu là như vậy, đây không phải là nói, Từ Dạ đã không có thuốc nào cứu được sao?

Thanh nhi biết tình cảm của Diệp Lạc đối với Tử Dạ, chính bởi vì như vậy, cho nên, nàng mới càng lo lắng cho Diệp Lạc, nếu Tử Dạ xảy ra chuyện gì, nàng không biết, Diệp Lạc sẽ như thế nào .

Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh nhi thở dài một hơi, nói:

-”Tiểu thư, nô tỳ vừa mới nghe Vệ thị vệ nói, hoàng thượng là không cẩn thận bị Hương Linh công chúa đâm bị thương, cho nên mới trúng độc, nhưng đáng tiếc, sau khi Hương Linh công chúa đâm hoàng thượng, liền tự sát thân vong, không biết được hung thủ thật sự đứng đằng sau là ai.”

Diệp Lạc trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên nói:

-”Có lẽ, ta biết ai hạ độc, cũng biết vì sao, độc này lại tương tự hàn độc như thế!”

Thanh nhi có điểm nghi ngờ nhìn Diệp Lạc, một ý nghĩ trong đầu nàng chợt lóe, không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt, bật thốt:

-”Tiểu thư, người là nói. . . . . Hoàng thượng sở dĩ trúng độc là do mưu kế của hần?”

Diệp Lạc trầm mặc một hồi lâu, mới chậm rãi nói:

-”Ta không biết có phải là hần hay không, nhưng ta cảm thấy, không chỉ trong chuyện này, còn có chiến tranh giữa Tây Lương và Sở quốc, đều có bàn tay hần nhúng vào, người còn nhớ rõ lúc chúng ta ở trong kinh thành, có một ngày, ta đột nhiên đi ra ngoài không? Đó là bởi vì, lúc đó ta gặp hần, hần thay đổi, trở nên không còn là hần trong quá khứ nữa, chỉ là, ta thật sự là nghĩ mãi không ra, hần làm như vậy, đối với hần có lợi gì?”

Thanh nhi trong lòng âm ảm, tuy rằng thời gian đã qua đi lâu như vậy, nhưng mỗi khi nhớ tới Du Hần, lòng của nàng vẫn mơ hồ đau đớn, hiện tại dù nàng không còn yêu hần nữa, nhưng biết mọi chuyện cùng Du Hần không thoát khỏi có quan hệ, trong lòng nàng vẫn có điểm khổ sở. Bởi vì, Du Hần dù sao cũng là nam nhân đầu tiên mà nàng yêu, dù có hay không hần cũng đã trở thành một vết sẹo khó mờ.

Thanh nhi cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói:

-”Tiểu thư, vậy bây giờ phải làm sao? Đi tìm hần lấy giải được sao? Nếu không, để nô tỳ đi tìm hần?”

Diệp Lạc khẽ lắc đầu, ánh mắt nàng hướng về cảnh sắc phía xa, nói:

-”Hần nếu đã hạ độc, như thế nào có thể để người ta dễ dàng tìm được? Hần sở dĩ làm như vậy, chẳng qua là vì ta thôi! Không cần đi tìm hần, đến một lúc nào đó thời điểm thích hợp, hần sẽ xuất hiện!”

Thanh nhi do dự một chút, có điểm chần chờ nói:

-”Nhưng là, tiểu thư, hoàng thượng làm sao bây giờ?”

Diệp Lạc biểu tình ngưng trọng, trầm mặc một lúc lâu, mới nói:

-”Độc trong cơ thể hần, tạm thời sẽ không phát tác, chờ thêm một thời gian nữa, khi chiến sự ổn định lại, ta sẽ dẫn hần quay về kinh, giải độc.”

Thanh nhi có điểm kinh ngạc hỏi:

-”Tiểu thư, người có thể giải độc cho hoàng thượng?”

Diệp Lạc khẽ lắc đầu, nói:

-”Ta không biết ta có thể giải được kịch độc này hay không, nhưng nếu thật sự không tìm được giải được, ta sẽ dùng biện pháp khác ngăn chặn tốc độ phát tán độc tố trong người hần, sau đó từ từ tìm kiếm phương pháp điều chế giải được. Bất quá, muốn giải độc được phát tác, ở nơi này không được, nhất định phải hồi cung, bởi vì áp độc cần một lượng lớn dược vật trân quý, chỉ ở trong cung mới có!”

Thanh nhi gật đầu, có chút lo lắng nói:

-”Tiểu thư, ý người là cùng hoàng thượng quay về kinh sao? Nhưng chiến sự hiện tại khẩn cấp như thế, hoàng thượng chỉ sợ sẽ không đáp ứng!”

Diệp Lạc khẽ thở dài một hơi, nói:

-”Ta biết, nếu. . . . . Nếu hần thật sự cố chấp, ta chỉ còn cách điểm huyết ngù của hần. Bất kể như thế nào, ta cũng sẽ không để cho hần xảy ra chuyện gì!”

Diệp Lạc vừa dứt lời, bỗng nhiên một thanh âm trầm khàn vang lên:

-”Lạc nhi, nàng thật sự ở trong này!”

Diệp Lạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở trong sân bên hòn giả núi, một tuấn mỹ nam nhân vận y phục màu trắng tựa tiểu phi tiểu đứng ở nơi đó, không phải

Úng Vương Tử Ảnh thì là ai?

Diệp Lạc nhìn thấy hấn, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, nói:

-“Úng Vương gia? Sao người lại tới đây?”

Tử Ảnh cười cười, chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Lạc.

-“Ta nếu không đến, Tây Lương cũng sắp chống cự không nổi rồi! Ta tuy rằng hận hấn cướp đi nàng, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn Tây Lương mất nước! Nàng nói xem ta phải làm sao bây giờ? Hà Lạc nhi của ta?”

Tử Ảnh vươn tay, một phen vòng qua bả vai Diệp Lạc, biểu tình cực kỳ ám muội hỏi.

Diệp Lạc còn chưa kịp đẩy hấn ra, một tiếng gầm đã truyền tới:

-“Tử Ảnh, buông Lạc nhi ra!”

Vừa lúc đó, thân ảnh Tử Dạ cùng vệ Tử Thanh xuất hiện trước mặt mọi người, ánh mắt phần nộ của Tử Dạ dừng lại ở cánh tay Tử Ảnh đang khoác lên vai Diệp Lạc.

Buông tay

Edit: Muối Vove

Diệp Lạc cũng không biết chuyện gì xảy ra, nàng biết Tử Ảnh cùng Tử Dạ vẫn luôn bất hòa, nhưng hiện tại đối đầu với kẻ địch hùng mạnh, nàng thật sự nghĩ không ra huynh đệ hai người lại mâu thuẫn cái gì, lập tức giải vây:

-“Sao chàng lại tới đây? Hấn là. . . . .”

Tử Dạ căn bản không đợi nàng nói xong, bước nhanh tới vươn tay kéo nàng vào ngực mình, trợn mắt nhìn Tử Ảnh.

Tử Ảnh trong mắt hiện lên một tia âm đạm, bất quá rất nhanh thu lại chẳng hề để ý, cười cười liếc nhìn Tử Dạ, miễn cưỡng nói:

-“Hoàng huynh phần nộ như vậy làm gì? Ngươi vẫn nên trước tiên nghĩ cách như thế nào bảo trụ Tây Lương đi!”

Tử Dạ lạnh lùng nhìn Tử Ảnh, không chút nào yếu thế nói:

-“Ngươi xuất hiện ở nơi này tất sẽ cùng hợp tác với trẫm, còn nói mát cái gì! Nếu ngươi hối hận, tùy thời có thể mang quân đội của ngươi rời đi!”

//Hai anh em nhà này cứ như trẻ con ấy//

Tử Ảnh cũng không vừa liếc nhìn Tử Dạ mỉm cười nói:

-“Hoàng huynh sai lầm rồi, người nên rời đi cũng không phải ta, thân trùng kích độc ngươi cho là ngươi còn có thể chống được bao lâu? Cho nên đừng cố chấp nữa, nhanh quay về kinh thành đi thôi!

Lời của Tử Ảnh làm Tử Dạ cảm thấy phần nộ nhưng lại không thể phản bác, trong mắt của hấn hiện lên một tia đau đớn, vòng tay ôm Diệp Lạc cũng chậm rãi để xuống.

Vừa rời nhìn thấy Tử Ảnh đối với Diệp Lạc vô cùng thân thiết, động tác thân mật thì tức giận đến mức quên mất tình cảnh của hấn lúc này, lời của Tử Ảnh đúng lúc gọi lên tâm sự trong lòng hấn.

Hấn đã thành ra thế này, còn có thể làm bạn bên cạnh Diệp Lạc bao lâu? Hiện tại có quân đội Tử Ảnh tham gia, Sở quốc tương công hãm Tây Lương là điều không dễ dàng, nói cách khác có Tử Dạ ở đây Tây Lương cuối cùng cũng được bảo vệ.

Mà hấn đối với Diệp Lạc có phải hay không cũng nên buông tay? Đúng vậy, hấn nên buông tay, tuy rằng quyết định này khiến lòng hấn đau đến nỉ máu, nhưng vì Diệp Lạc, vì hài tử, hấn phải làm như vậy.

Đối với tình cảm của Tử Ảnh giành cho Diệp Lạc hấn hiểu hơn ai hết, có thể giao Diệp Lạc cho Tử Ảnh chiếu cố hấn cũng yên lòng.

Bởi vì hấn biết cho dù hấn không còn trên đời này, Tử Ảnh cũng sẽ hảo hảo chiếu cố Diệp Lạc.

Nghĩ đến đây Tử Dạ lặng yên nhìn Tử Ảnh, sau đó không nói thêm gì nữa, thậm chí cũng không nhìn Diệp Lạc, cứ như thế yên lặng xoay người rời đi.

Thái độ của Tử Dạ làm Diệp Lạc vô cùng kinh ngạc, nhưng nàng cũng không đi theo Tử Dạ, bởi vì nàng còn có nhiều chuyện không rõ muốn hỏi Tử Ảnh, nàng dõi theo bóng dáng Tử Dạ cùng Vệ Tử Thanh, mắt thấy hai người bước vào thư phòng, lúc này mới yên lòng lại.

Động thái này của Diệp Lạc thu vào trong mắt Tử Ảnh khiến lòng hấn một trận âm đạm, nhưng hấn rất nhanh khôi phục vẻ mặt thản nhiên, mỉm cười nói:

-“Lạc nhi, nàng có phải hay không có chuyện hỏi ta?”

Diệp Lạc khẽ gật đầu nói:

-“Sao ngươi lại tới nơi này? Ngươi không phải cùng hần. . . . .”

Câu nói kế tiếp Diệp Lạc cũng không nói hết, nhưng Từ Ảnh hiểu được ý tứ của nàng, chỉ thấy hần mỉm cười đi đến bên cạnh Diệp Lạc, ôn nhu nói:

-“Lạc nhi, nàng ở nơi này ta làm sao có thể yên tâm? Nàng có biết ta đối với nàng. . . . .”

Đối mặt với ánh mắt ôn nhu của Từ Ảnh, khuôn mặt Diệp Lạc đỏ lên, mắt tự nhiên quay mặt sang chỗ khác, không đợi Từ Ảnh nói xong liền ngắt lời hần:

-“Được rồi! Ứng Vương gia không có việc gì nên muốn tìm ta nói giỡn sao?”

Con ngươi đen của Từ Ảnh hiện lên một tia phức tạp, hần rất muốn lớn tiếng nói cho nàng biết hần không phải giỡn, hần đối với nàng thật lòng!

Nhưng là hiện tại hần cái gì cũng không nói nên lời, kỳ thật hần nhìn ra Từ Dạ trúng độc chỉ sợ duy trì không được bao lâu nữa, vừa rồi Từ Dạ đột nhiên rời đi, ý tứ của hoàng huynh hần hiểu được, nhưng sao trong lòng không có nổi nửa điểm vui mừng.

Đúng vậy hần yêu Diệp Lạc, thực hy vọng được nàng đáp lại, nhưng là hần sẽ không miễn cưỡng nàng, lại càng không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Từ Dạ mỗi lần gặp nạn Diệp Lạc nhất định sẽ xuất hiện ở bên cạnh, ngày đó rốt cuộc hần cũng minh bạch hần vĩnh viễn không thể thay thế được vị trí Từ Dạ trong lòng Diệp Lạc. Có lẽ đã đến lúc hần nên buông tay rồi!

Nghĩ đến đây, Từ Ảnh thu hồi nụ cười ôn nhu, trầm giọng nói:

-“Lạc nhi, nếu ta nói ta không thể trợ mắt nhìn Tây Lương quốc mắt vào tay Sở quốc, mặc kệ quan hệ của ta và hoàng huynh có như thế nào ta cũng không thể bỏ mặc! Như vậy nàng sẽ tin sao?”

Diệp Lạc yên lặng gật đầu, trên dung nhan tuyệt mỹ bỗng nhiên lộ ra một nụ cười khuyh thành đối Từ Ảnh nhẹ giọng nói:

-“Cám ơn ngươi!”

Từ Ảnh có điểm chưa xót thân nhiên nói:

-“Lời nàng vừa nói ta đã nghe được, nếu nàng muốn vì hần giải độc cũng sắp phải rời đi thôi, tuy rằng hiện tại binh lực của chúng ta và Sở quân xem như tạm thời ngang nhau, nhưng ta cảm giác được còn có một thế lực ngầm đang âm thầm giám thị chúng ta, nàng và hần nếu ở lại chỗ này cũng không an toàn!”

Diệp Lạc khẽ gật đầu nhìn Từ Ảnh, nhẹ giọng nói:

-“Ta sáng mai sẽ hộ tống hần quay về kinh, ngươi. . . . . Ngươi nhất định phải cẩn thận!”

Nói xong Diệp Lạc không đợi Từ Ảnh đáp lời liền xoay người rời đi.

Diệp Lạc không biết rằng Từ Ảnh nhìn theo bóng dáng nàng, trong ánh mắt tràn ngập cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Bị chặn đường

Trên sơn đạo heo lánh, một đoàn xe được hộ tống bởi những người mặc y phục trắng hướng về kinh thành.

Trong xe ngựa, Từ Dạ hôn mê bất tỉnh, hai mắt hần nhắm nghiền, dung nhan tuấn mỹ không có một tia huyết sắc tái nhợt đến dọa người.

Diệp Lạc thần sắc ngưng trọng nhìn Từ Dạ, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán hần.

Kịch độc trong cơ thể hần ngoài dự liệu của nàng, nếu chỉ dùng nội lực chỉ ngăn được trong ngày một ngày hai, sáng hôm nay sau khi bị độc phát Từ Dạ

nháy mắt lâm vào hôn mê, mặc kệ nàng truyền bao nhiêu nội lực thủy chung giống như nước chảy vào biển rộng, nội lực vừa tiến vào đã vô ảnh vô tung biến mất, cho nên nàng mới mang theo Tử Dạ cùng người Thủy Vân cung vội vàng rời đi, hy vọng có thể sớm một chút quay về kinh thành giải độc được.

Diệp Lạc không biết thời điểm bọn họ rời khỏi Tây Thủy trấn, ở góc khuất có một đôi mắt tràn ngập ghen ghét lặng yên theo dõi. Hơn nữa, hán cũng không phải ai khác mà chính là Du Hàn.

Đoàn xe chạy nhanh về phía trước, tuy rằng Diệp Lạc bên người đem theo rất nhiều thủ hạ trong Thủy Vân cung, nhưng vì có thể sớm ngày an toàn tới kinh thành, nàng không có đi quan đạo mà lựa chọn sơn đạo có vẻ hẻo lánh.

Bởi vì Vệ Tử Thanh đã từng nhắc đến một tổ chức thần bí vẫn luôn muốn giết Tử Dạ, nếu bọn họ biết nàng mang Tử Dạ trở về kinh thành giải độc nhất định sẽ nửa đường chặn lại.

Tử Dạ càng ngày càng yếu đi, nàng thật sự sợ hán sẽ không kiên trì nổi, cho nên để tránh những phiền toái không cần thiết, và sớm ngày đ%B

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Yến Đào

Trên sơn đạo hẻo lánh, một đoàn xe được hộ tống bởi những người mặc y phục trắng hướng về kinh thành.

Trong xe ngựa, Tử Dạ hôn mê bất tỉnh, hai mắt hán nhắm nghiền, dung nhan tuấn mỹ không có một tia huyết sắc tái nhợt đến dọa người.

Diệp Lạc thần sắc ngưng trọng nhìn Tử Dạ, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán hán.

Kịch độc trong cơ thể hán ngoài dự liệu của nàng, nếu chỉ dùng nội lực chỉ ngăn được trong ngày một ngày hai, sáng hôm nay sau khi bị độc phát Tử Dạ nháy mắt lâm vào hôn mê, mặc kệ nàng truyền bao nhiêu nội lực thủy chung giống như nước chảy vào biển rộng, nội lực vừa tiến vào đã vô ảnh vô tung biến mất, cho nên nàng mới mang theo Tử Dạ cùng người Thủy Vân cung vội vàng rời đi, hy vọng có thể sớm một chút quay về kinh thành giải độc được.

Diệp Lạc không biết thời điểm bọn họ rời khỏi Tây Thủy trấn, ở góc khuất có một đôi mắt tràn ngập ghen ghét lặng yên theo dõi. Hơn nữa, hán cũng không phải ai khác mà chính là Du Hàn.

Đoàn xe chạy nhanh về phía trước, tuy rằng Diệp Lạc bên người đem theo rất nhiều thủ hạ trong Thủy Vân cung, nhưng vì có thể sớm ngày an toàn tới kinh thành, nàng không có đi quan đạo mà lựa chọn sơn đạo có vẻ hẻo lánh.

Bởi vì Vệ Tử Thanh đã từng nhắc đến một tổ chức thần bí vẫn luôn muốn giết Tử Dạ, nếu bọn họ biết nàng mang Tử Dạ trở về kinh thành giải độc nhất định sẽ nửa đường chặn lại.

Tử Dạ càng ngày càng yếu đi, nàng thật sự sợ hán sẽ không kiên trì nổi, cho nên để tránh những phiền toái không cần thiết, và sớm ngày đến kinh thành, Diệp Lạc mới lựa chọn đi sơn đạo.

Nhưng trăm tính ngàn tính, Diệp Lạc không biết nhất cử nhất động của nàng đã sớm rơi vào trong mắt Du Hàn.

Xe ngựa chỉ còn không đến nửa canh giờ nữa sẽ rời núi, chỉ cần qua con đường này liền tiến vào thành trấn, rất nhanh có thể tới kinh thành.

Mà đúng lúc này xe ngựa bỗng đột nhiên dừng lại.

Trong lòng Diệp Lạc thoáng trầm xuống, nàng còn không kịp phân phó Thanh nhi ra ngoài xem chút tình hình thì bên ngoài cũng đã truyền đến từng trận đao kiếm giao nhau, hiển nhiên là có người chặn đoàn xe.

Diệp Lạc nhắc mành lên quan sát, chỉ thấy một đám hắc y nhân bịt mặt đang ở cách xe ngựa không xa hỗn chiến với người Thủy Vân cung.

Điều khiến Diệp Lạc kinh ngạc là những hắc y nhân kia võ công cực kỳ cao, trên giang hồ có thể so sánh với người Thủy Vân cung quả là đối thủ tương xứng.

Thanh nhi nắm lấy chuôi kiếm đang định bay ra ngoài liền bị Diệp Lạc kéo lại.

Thanh nhi không hiểu nhìn Diệp Lạc, mà Diệp Lạc lại nhìn thoáng qua Tử Dạ đang hôn mê nói:

-“Thanh nhi muội ở chỗ này bảo hộ Tử Dạ, ta đi!”

Nói xong Diệp Lạc không đợi Thanh nhi đáp lời, tùy tay rút kiếm sau đó phi thân lao vào giữa cuộc chiến, võ công của hắc y nhân mặc dù không tệ nhưng so với Diệp Lạc vẫn còn kém khá xa. Có thể nói căn bản không phải là đối thủ của Diệp Lạc.

Diệp Lạc rất ghét giết người nhưng hiện tại nàng ra tay thủ lật, mỗi chiêu thức đều đòi mạng, chỉ thấy y phục nàng tung bay trong gió, thân ảnh nhỏ nhắn xoay tròn, kiếm quang vung lên một trận huyết vũ, không đến một khắc những hắc y nhân kia cũng đã chết hơn phân nửa.

Những người còn lại hoảng sợ nhìn Diệp Lạc, sau đó thối lui vào rừng cây, chỉ chớp mắt trừ bỏ những thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất, hắc y nhân đã trốn thoát không còn thấy bóng dáng.

Diệp Lạc thu tay thi triển khinh công nhảy về trên xe ngựa, lạnh giọng nói:

-“Đi!”

Xe ngựa lướt qua những thi thể hắc y nhân kia hướng về kinh thành phi nước đại.

Cách đó không xa trong rừng cây, một đôi mắt tràn ngập hàn ý, phần nộ ghen ghét dõi theo.

Mãi cho đến xe ngựa biến mất khỏi sơn đạo, ánh mắt oán độc mới chậm rãi thu về.

Những hắc y nhân vừa rồi chạy thoát tiến đến trước mặt hắc quỷ xuống, thanh âm có điểm run run nói:

-“Công tử!”

Giờ phút này trên khuôn mặt tuấn mỹ của Du Hàn tràn đầy sát khí, hắc lạnh lùng quét mắt một lượt, thanh âm không có độ ấm nói:

-“Vô dụng, mấy cái mạng chó của các ngươi bán công tử lưu lại làm gì?”

Nói xong thân ảnh của hắc vật lóe lên, chỉ thấy một đạo kim quang phóng tới, mấy người áo đen còn không kịp phản ứng đều đồng loạt ngã mặt đất biến thành mây cỏ thi thể.

Du Hàn không thèm liếc mắt tới mấy cỗ thi thể mà đưa ánh mắt chuyển tới phương hướng xe ngựa vừa mới rời đi, trên khóe môi bạc nhếch lên một nụ cười lạnh:

-“Lạc nhi, ngươi cho cứ như vậy là ngươi có thể cứu hắc sao? Ta nói rồi, ta muốn ngươi tận mắt thấy hắc chết ở trước mặt ngươi!”

Nói xong hắc càng thêm điên cuồng, gằn từng tiếng nói:

-“Lạc nhi, khi ngươi tận mắt thấy hắc bị kịch độc trong thân thể hành hạ đến chết. Ngươi nếu yêu hắc, ta liền muốn ngươi nhìn tận mắt hắc nhận hết thống khổ rồi mới chết đi, như vậy chẳng phải là càng thú vị hay sao? Ha ha. .

*Yến Đào*Edit: Muối Vove

Trải qua hai ngày không nghỉ không ngủ, đoàn xe rốt cục chậm rãi vào kinh thành.

Trong kinh thành vẫn một mảnh phồn hoa, có lẽ bởi vì ở dưới chân thiên tử, cho nên nơi này không bị chiến tranh ảnh hưởng.

Sau khi vào kinh thành Diệp Lạc liền để cho người Thủy Vân cung quay về Tây Thủy trấn giúp Từ Ảnh, lưu lại chỉ có Thanh nhi và Vệ Từ Thanh, cho nên xe ngựa tiến vào kinh thành cũng không gây sự chú ý của người đi đường.

Nghe thấy ở ngã tư đường truyền đến từng đợt huyền não, tâm Diệp Lạc rốt cục mới bình tĩnh lại, một đường từ Tây Thủy trấn đến kinh thành làm người ta có một loại cảm giác từ Địa Ngục đến Thiên đường.

Nhìn Tây Thủy trấn bởi vì chiến tranh mà thi thể đầy đất máu tươi giàn giụa, cảnh tượng này lại so với một mảnh thái bình hòa thuận ở kinh thành thật không thể không cảm thán.

Người đương quyền tuy rằng hưởng hết vinh hoa phú quý, nắm trong tay sinh tử của người khác, nhưng vô pháp cảm nhận được cuộc sống như người bình thường kia... Yên tĩnh hạnh phúc.

Nếu thiên hạ thái bình, chờ đợi hắc cũng sẽ là những chính vụ cần xử lý, nếu chữ thiên không yên ổn như vậy hắc sẽ phải lo nước lo dân, thân là vua của một nước hắc vĩnh viễn không thể giống như dân chúng bình thường trải qua những ngày yên tĩnh.

Diệp Lạc xóc rèm xe ngựa lên, nhìn một mảnh náo nhiệt ở bên ngoài, trên con đường người người qua lại, nhiều tiểu thương vẽ mặt tươi cười mời chào khách nhân, cùng khách nhân trả giá.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Diệp Lạc đột nhiên hâm mộ những tiểu thương này, có lẽ cuộc sống cũng không được như ý, nhưng bọn họ vẫn luôn khoái hoạt, cho dù mỗi ngày bọn họ vì người nhà tìm kế sinh nhai mà bôn ba, nhưng từng ngày của bọn họ lại trôi qua một cách yên bình hạnh phúc, có thể lo cho cuộc sống cả nhà có lẽ là kỳ vọng cả đời của họ.

Diệp Lạc cảm giác mình bỗng nhiên thực hướng tới cuộc sống như thế, cuộc sống bình thường vô ưu vô lo.

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc chợt nhớ tới vách núi đen trên núi Thiên Hoa, bên hồ nước ấm, có thể cùng hân không tranh với đời hưởng thụ cuộc sống ngày ngày vui vẻ.

Diệp Lạc thu hồi ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Từ Dạ, trong đôi mắt sáng bị lấy một chút thần sắc lo lắng.

Thanh nhi thấy bộ dáng lo lắng của Diệp Lạc, trong lòng không đành lòng liền an ủi:

-“Tiểu thư, người đừng lo lắng, hoàng thượng cát nhân thiên tương, sẽ không có chuyện gì!”

Diệp Lạc dùng khăn thêu nhẹ nhàng lau đi từng mồ hôi mỏng trên trán Từ Dạ, khẽ thở dài một hơi nói:

-“Thanh nhi, kỳ thật độc mà hân trúng tuy rằng tương tự hàn độc trong Thủy Vân cung, nhưng so với hàn độc hung hiểm hơn rất nhiều, có thể cứu được hân hay không, trong lòng ta ngay cả một điểm chắc chắn cũng không có. . . . .”

Thanh nhi im lặng, nàng biết Diệp Lạc nếu nói như vậy chính là thật sự không nắm chắc, nàng nhớ rõ ở Thủy Vân cung độc thuật cùng y thuật của Du Hàn vô cùng xuất sắc, nếu độc này là do hân hạ, như vậy tuyệt đối không dễ dàng giải được.

Tình huống của Từ Dạ hiện tại thật sự rất không ổn, xem bộ dáng hân nếu mấy ngày nữa vẫn không được giải độc, như vậy đến lúc đó cho dù ngay cả có giải được cũng không cứu được hân.

Nghĩ đến đây Thanh nhi cúi đầu xuống, nàng muốn an ủi Diệp Lạc lại không biết nên an ủi như thế nào, hết thảy chỉ có chờ đến khi trở lại hoàng cung, hi vọng Diệp Lạc có giải được kịch độc trong người Từ Dạ.

Diệp Lạc cũng không nói thêm gì nữa, trong xe ngựa nhất thời lâm vào yên tĩnh, mà lúc này xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, ngoài xe truyền đến thanh âm của Vệ Tử Thanh:

-“Nương nương, đã đến nơi rồi.”

Diệp Lạc nhảy xuống xe ngựa, chỉ thấy xe ngựa không biết từ khi nào đã dừng lại trước cửa Dạ Vân điện.

Dưới sự trợ giúp của Thanh nhi cùng Vệ Tử Thanh Diệp Lạc đỡ Từ Dạ đến trước giường nằm xuống, sau đó phân phó cung nhân và Thanh nhi ở một bên hầu hạ, còn mình và Vệ Tử Thanh đến thái y viện, bởi vì tình huống hiện tại của Từ Dạ đã rất khẩn cấp, nàng phải nhanh chóng tìm cách điều chế giải được.

Cách Dạ Vân điện chỉ có một bức tường là Ly cung.

Trong phòng ngủ u ám, Yến đào không yên bất an ngồi ở giường, sắc mặt nàng tái nhợt, thần sắc kinh hoàng, bởi vì nàng vừa nhìn thấy Vệ Tử Thanh đi cùng Diệp Lạc!

Nàng thật không ngờ ở trong cung đột nhiên nhìn thấy Diệp Lạc, hơn nữa còn trong lúc nàng chưa hoàn thành nhiệm vụ mà Du Hàn giao cho.

Trước đây nàng từng đêm khuya giả trang làm cung nữ lên vào phòng Hương Linh công chúa, sau đó đưa chủy thủ tẩm thuốc độc cho nàng ta, lợi dụng Hương Linh công chúa ám sát Từ Dạ.

Nhưng lần đó Từ Dạ không bị thương, sau đó không lâu còn mang theo Sở Hoàng và Hương Linh công chúa rời khỏi hoàng cung đến Tây Thủy trấn.

Từ Dạ đột nhiên rời đi làm nàng vô sách hạ thủ, trong lòng luôn lo lắng bất an, bây giờ Từ Dạ tuy rằng trúng độc trở về hoàng cung, nhưng là Diệp Lạc lại xuất hiện.

Từ nhỏ cùng Diệp Lạc lớn lên bên nhau, Yến Đào biết độc thuật của Diệp Lạc có thể không bằng Du Hàn, nhưng y thuật thì không thua kém, hiện tại Diệp Lạc xuất hiện nói không chừng là để giải độc trên người Từ Dạ, như vậy nàng về sau nếu muốn ám sát Từ Dạ sẽ càng trở nên khó khăn!

Nghĩ đến đây, Yến Đào cắn chặt môi, hai tay gắt gao siết chặt, đối mặt với Diệp Lạc nàng biết võ công của mình không bằng, nhưng nàng không muốn lại bị Du Hàn lợi dụng, nàng muốn chạy khỏi bàn tay hân, mà biện pháp duy nhất chính là giết Từ Dạ, lúc đó mới lấy được giải được! Chỉ có như vậy nàng mới có thể sống sót!

Triển miên

Edit: Muối Vove

//Thiết nghĩ Từ Dạ đói lâu ngày mà vẫn chịu được, cũng không phải dạng đói bụng ăn quăng, ghê nha//

Dạ Vân điện một mảnh tĩnh lặng, ngoài Vệ Tử Thanh và Thanh nhi túc trực trước cửa phòng ngủ, còn lại không hề nhìn thấy bất kỳ cung nữ thái giám nào.

Trong phòng ngủ không một tiếng động, ở chính giữa đặt một thùng gỗ thật lớn, hơi nước từ thùng gỗ tản mát quanh căn phòng, không khí trở nên ẩm ướt mê hoặc.

Trong thùng gỗ Tử Dạ cả người xích lõa, hai mắt nhắm nghiền lặng yên ngồi trong nước, mà Diệp Lạc cũng một thân lõa thể, thân sắc ngưng trọng xếp bằng ngồi phía sau, hai tay dán chặt lên lưng hân, không ngừng điều chuyển nội lực trong thân thể Tử Dạ.

Không biết qua bao lâu, mãi cho đến khi nước trong thùng gỗ vốn trong vắt dần biến thành màu đen, sắc mặt Diệp Lạc bắt đầu trở nên tái nhợt, Diệp Lạc thể này mới chậm rãi thu hồi hai tay, bấn tựa vào bên cạnh thùng gỗ không ngừng thở hổn hển.

Nước trong thùng gỗ là hỗn hợp các dược vật mà nàng mới nghiên cứu được, bây giờ đã hoàn toàn biến thành đen, dưới ánh sáng hơi nước lớn vờn, mùi thuốc hòa lẫn với mùi tanh của máu.

Diệp Lạc bởi vì nội lực hao tổn quá nhiều, chỉ có thể tựa vào thùng gỗ không nhúc nhích, điều dưỡng hơi thở.

Vì giải độc lúc này Diệp Lạc cùng Tử Dạ đều toàn thân không mảnh vảy, nàng chăm chú nhìn Tử Dạ cũng khẽ tựa vào thùng gỗ, trên khuôn mặt tái nhợt lặng yên lay nhiễm hai tầng mây hồng, may mà Tử Dạ hôn mê bất tỉnh, nếu không nàng thật không biết mình có dùng khí giải độc cho hân hay không?

Bất quá trải qua vài ngày kiên trì, mặc dù không thể đem toàn bộ kịch độc trên người Tử Dạ giải đi, nhưng vẫn là từng chút từng chút bức độc tố ra, như vậy chỉ cần qua ít ngày nữa nàng có thể nắm chắc bức hết hoàn toàn độc tố trong người hân, cuối cùng đem hân từ quỷ môn quan kéo về.

Nghĩ đến đây Diệp Lạc chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai mắt khoe miệng lộ ra một chút thả lỏng, trên làn da trắng nõn hơi biến thành màu đen, nhưng được dược thủy phụ trợ dường như đã lấy lại được vẻ mềm mại ướt át ban đầu.

Diệp Lạc không biết khi nàng nhắm hai mắt lại, hai mắt vốn nhắm nghiền của Tử Dạ lại chậm rãi mở ra, hân vốn đưa lưng về phía Diệp Lạc, nhưng bởi vì sau khi bức độc mất đi sự chống đỡ của Diệp Lạc, thân thể hân trượt dần về một bên, giờ phút này chính là đối diện với Diệp Lạc.

Lúc này vừa mở mắt ra, ánh mắt hân vừa vận dừng ở phần thân lộ trên mặt nước của Diệp Lạc, từ cái cổ trắng muốt đến bờ vai thon thả mượt mà, cuối cùng hướng về đôi môi đỏ mọng mang theo ý cười của nàng, con ngươi đen nhánh của hân nháy mắt trở nên thâm trầm.

Hân cơ hồ không chút nghĩ ngợi vươn bàn tay to lớn kéo Diệp Lạc vào trong ngực, dán lên bờ môi kiều diễm kia, động tác thô bạo mà nhiệt liệt hơn nàng.

Kỳ thật thần trí Tử Dạ bây giờ không hoàn toàn thanh tỉnh, hân tuy rằng mở to hai mắt nhưng vẫn giống như đang chìm trong mộng, một loạt động tác này chỉ là theo phản ứng của thân thể nam nhân mà thôi, huống chi Diệp Lạc là nữ nhân trong lòng mình, giờ phút này chính là lửa lò hiện ra trước mặt hân.

//Xin lỗi chứ ngoài từ “lỏa lồ” còn có từ nào dùng cho nó có vẻ văn minh hơn không nhỉ//

Diệp Lạc đột nhiên bị Tử Dạ kéo vào trong lòng, cùng hân tiếp xúc thân mật, nàng sợ tới mức há mồm muốn kinh hô, nhưng còn chưa kịp phát ra âm thanh đã bị Tử Dạ dùng môi ngăn lại.

Diệp Lạc nháy mắt đầu óc trống rỗng, nàng từng người quên mất cả gãy dựa nhìn thẳng vào đôi mắt đục ngầu vì dục vọng kia, bàn tay to của hân đặt trên thân thể mềm mại của nàng không ngừng xoa nắn ma sát, cảm giác trước nay chưa từng có khiến thân thể nàng nhin không được run rẩy, trong miệng phát ra tiếng ngâm kiêu mị.

Phản ứng của Diệp Lạc càng làm Tử Dạ thêm cuồng dã, chỉ thấy nụ hôn của hân trở nên nồng nhiệt hơn, đầu lưỡi ẩm áp thăm dò vào trong khoang miệng nàng, liếm láp cướp đoạt từng tấc mật ngọt.

Tay hân hơi dùng sức đem thân hình kiều nhỏ của Diệp Lạc gắt gao dán chặt phần cơ thể đàn ông đang hừng hực lửa nóng của mình, dường như chỉ có hôn môi vẫn chưa đủ thỏa mãn dục vọng của hân, hân rời khỏi môi nàng chuyển hướng xuống căn cổ trắng nõn, sau đó ở trên da thịt trắng như tuyết của nàng lần lượt để lại những ân ký ám muội. Đôi môi cùng bàn tay không an phận di chuyển xuống dưới xoa nắn đỉnh đôi đang nhô lên của nàng.

Nhìn đôi môi kiều diễm ướt át đỏ bừng, con ngươi đen thâm trầm của Tử Dạ như bị dục hỏa thiêu đốt, Diệp Lạc còn không kịp phát ra tiếng hô hân đã cúi xuống ngậm đóa hồng mai, trong miệng nhẹ nhàng gặm cắn.

Diệp Lạc chỉ cảm thấy cả người vô lực, trên da thịt mềm mại xuất hiện từng mảng đỏ ửng, khoái cảm xa lạ khiến thân thể nàng kịch liệt run rẩy, nàng nhin không được “um” lên một tiếng, thân thể xụi lơ dựa vào trên người Tử Dạ, nếu giờ phút này Tử Dạ không ôm lấy nàng, chỉ sợ nàng đã vô lực ngã xuống rồi.

Trong phòng ngủ không khí nháy mắt trở nên cực kỳ ám muội, tiếng thở dốc tràn ngập khiến ai nghe thấy cũng phải đỏ mặt, Diệp Lạc không có khí lực mặc cho hân dẫn dắt trầm mê, nhất thời chỉ còn lại luật động cùng kịch tính.

Trong mơ hồ Diệp Lạc giống như cảm thấy mình cùng Tử Dạ quay trở về thời gian ở dưới vách núi đen, ở nơi như tiên cảnh đó hân từng cướp đi thứ quý giá nhất của nàng.

//Xem ra ta cũng không đến nỗi bí từ mà lược mất vài đoạn, chỉ để lại một câu “trong phòng một mảnh xuân sắc” nhĩ, Phi Phi ít miêu tả mấy cảnh 18+ quá, chị em nào là sắc nữ chắc phải thất vọng rồi//

Chương 242: Hảo hảo yêu nàng

Tiếng động từ trong phòng truyền ra ngoài, cũng truyền vào lỗ tai Vệ Tử Thanh cùng Thanh nhi, hai người sau khi kịp phản ứng nhắm mắt đỏ bừng mặt.

Hai người đỏ mặt nhìn thoáng qua đối phương, lại cực kỳ nhanh né tránh ánh mắt đối phương, sau đó không ai bảo ai đều làm bộ như vô tình nhìn về phía xa xa.

Không biết qua bao lâu thanh âm làm người ta đỏ mặt trong phòng ngủ rốt cục ngừng lại, hai người đứng ngoài cửa không hẹn mà cùng thả lỏng hít một hơi, trên mặt Thanh nhi rạng mây đỏ vẫn chưa tan, giờ phút này nàng cúi đầu vô cùng xấu hổ, đến dừng khi liếc nhìn Vệ Tử Thanh một cái cũng không có.

Mà Vệ Tử Thanh tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng vết đỏ khả nghi trên làn da ngăm đen đã bán đứng hắn, lúc này kỳ thật tâm tình hắn cùng với Thanh nhi giống nhau cũng biết thanh âm kỳ quái cùng tiếng thở dốc kia đại biểu cho cái gì, chỉ là hắn vì không muốn làm cho Thanh nhi xấu hổ mà làm bộ không biết thôi.

Hai người đang quấn lấy nhau trong phòng căn bản không biết chuyện tốt của bọn họ đã bị người đứng ở ngoài cửa nghe hết toàn bộ, rõ ràng không sót một cái gì, lúc này bọn họ đang gắt gao ôm chặt nhau, từ từ phục hồi tinh thần lại.

Thời khắc bị Tử Dạ ôm chặt trong ngực, Diệp Lạc xấu hổ không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, trên khuôn mặt đỏ bừng điểm lệ, bởi vì vừa mới kịch liệt vận động làm nàng giờ phút này thở hổn hển, hô hấp của nàng làm khuôn ngực nhấp nhô như ẩn như hiện thoát nhìn thật là...

Bàn tay hữu lực nhẹ nhàng mà ở trên sống lưng trơn bóng của Diệp Lạc di động, trải qua một trận kích tình cuồng nhiệt, thần trí hắn đã hoàn toàn thanh tỉnh, hắn chưa từng cảm thấy thỏa mãn như giờ phút này.

Từ sau khi Diệp Lạc rời đi, hắn chưa từng chạm qua nữ nhân nào, bởi vì trong lòng hắn bất kể là tình cảm hay thân thể, toàn bộ đều thuộc về Diệp Lạc.

Theo lý thuyết nếu kịch độc trong người hắn vẫn chưa được bức ra, thân thể hắn là suy yếu không chịu nổi mới đúng, nhưng vừa rồi hắn lại cảm thấy mình vô cùng dư thừa khí lực, hắn dường như muốn nàng không đủ, bởi vì hương vị của nàng thật sự làm hắn không thể buông tay.

Bọn họ cứ như vậy lặng yên ôm nhau, không biết qua bao lâu Diệp Lạc đỏ bừng nghiêm mặt nhẹ nhàng đẩy Tử Dạ ra, muốn đứng lên nhưng không ngờ vừa định rồi đi đã bị Tử Dạ vươn tay kéo lại.

Diệp Lạc thở nhẹ một tiếng, nàng cảm giác được nàng lại cùng hắn thân thể tương liên, còn có bộ phận đàn ông của hắn ở trong cơ thể nàng bành trướng bằng tốc độ kinh người làm nàng nhắm mắt xấu hổ đến một cử động cũng không dám.

Con người đen bóng của Tử Dạ trở nên thâm trầm, hai tay hắn vòng quanh vòng eo mảnh khảnh của Diệp Lạc, cúi đầu xuống kề sát bên tai nàng nhẹ giọng nói:

-“Lạc nhi, đừng nhúc nhích, để cho ta yêu nàng, được chứ?”

Diệp Lạc xấu hổ muốn chết, đầu nàng cúi xuống cơ hồ sắp cùng mặt nước chạm vào nhau.

Tử Dạ không muốn nàng trốn tránh, lấy tay nhẹ nhàng nâng cằm cưỡng ép nàng đối mặt với mình, sau đó nhắm mắt dán môi vào tai nàng, thanh âm khàn khàn nói:

-“Lạc nhi, đừng sợ, đem hết thầy đều giao cho ta, để cho ta hảo hảo yêu nàng.”

Nhìn ánh mắt ôn nhu của Tử Dạ, Diệp Lạc đỏ mặt cơ hồ cắn chặt môi dưới, nàng biểu tình có điểm bối rối nhìn Tử Dạ, không biết vì sao khi đối mặt với ánh mắt thâm tình của hắn, trong nội tâm thể nhưng từ từ bình tĩnh lại.

Nàng thẹn thùng nhẹ giọng nói:

-“Nhưng là chất độc trên người chàng vẫn còn chưa được giải hết. . . . . .”

Mà Tử Dạ cũng không đợi Diệp Lạc nói xong, cúi đầu xuống tiếp tục hôn lên môi nàng, đôi môi đỏ mọng vừa được giải thoát của Diệp Lạc lại tiếp tục đón chờ đợt công thành tiếp theo.

Một lát sau Diệp Lạc bỗng nhiên phát ra một tiếng thở nhẹ, chỉ thấy Tử Dạ ôm lấy nàng đứng lên bước ra khỏi thùng gỗ, sau đó đi nhanh đến cái giường cách đó không xa.

Nàng bị hắn ôm gọn vào trong ngực, thân thể của hai người dính sát vào nhau, cùng với động tác tiêu sái của Tử Dạ không ngừng truyền đến từng đợt

lượt động, khoái cảm cơ hồ đem toàn bộ tri giác Diệp Lạc bao trùm.

Trong phòng ngủ lại vang lên từng trận thờ dốc, lúc này đây động tác của Từ Dạ cũng không còn cuồng nhiệt như vừa rồi mà trở nên ôn nhu vô cùng, hần tiêu tâm dục dục nhẹ nhàng vuốt ve cố gắng lấy lòng nàng, nháy mắt trong phòng ngủ đã tràn ngập sắc xuân khôn cùng.

Một hồi mưa rền gió giạt rốt cục đi qua, trên thân thể trơn bóng của Diệp Lạc đọng lại một tầng mồ hôi mỏng manh, nàng lúc này cả người không có một chút khí lực, chính là kiểu nhuyển vô lực nằm trong vòng tay mạnh mẽ của Từ Dạ.

Từ Dạ lặng yên ôm Diệp Lạc, đôi mắt thâm tình ngắm nhìn người trong lòng, hần chưa từng cảm thấy thỏa mãn như thế trong quá khứ, trước khi yêu Diệp Lạc hần không phải là không có nữ nhân, nhưng những nữ nhân này vĩnh viễn không đem lại cho hần cảm giác như nàng.

Hần hiện tại rốt cục hiểu được, nguyên lai yêu một người không chỉ là thân thể còn có tâm hồn cũng phải đồng điệu, chỉ nàng mới có thể làm cho tâm hồn hần tràn đầy mùa xuân, chỉ có nàng mới có thể khiến hần an tâm.

Trong phòng ngủ sắc xuân vô hạn, lại khổ cho Vệ Từ Thanh và Thanh nhi, thời điểm tiếng động trong phòng truyền đến, Vệ Từ Thanh cùng Thanh nhi trong khoảnh khắc cơ hồ đồng thời hồng mắt cảm giác! Cũng cơ hồ đồng thời muốn cướp đường bỏ chạy, nhưng bọn họ ngay cả động cũng không dám động, cứ như vậy thân thể cứng ngắc không nhúc nhích, nếu không phải trên mặt dần lay nhiễm một màu đỏ hồng, người khác cơ hồ nghĩ rằng đứng ở trước phòng ngủ chỉ là hai pho tượng không có sinh mệnh.

Ám sát

Edit: Muối Vove

Không biết qua bao lâu Diệp Lạc rốt cục quần áo chỉnh tề, mái tóc dài đen bóng xoa xuống che khuất bờ vai mảnh khảnh, trên khuôn mặt còn sót lại những dấu vết hoan ái, nhìn thoáng qua thật sự càng thêm quyến rũ mê người.

Một thân y phục màu trắng, nàng giơ tay nhắc chân đều lộ ra một loại quyến rũ phong tình, cảm giác giống như thiên tiên xuất hiện trước mặt Vệ Từ Thanh và Thanh nhi.

Vệ Từ Thanh cùng Thanh nhi sau khi Diệp Lạc mở cửa đều nhất tề quay đầu nhìn lại nhìn thần thái phi dương của Diệp Lạc trong nháy mắt cơ hồ thần trí lơ lửng.

Đối mặt với ánh mắt như biết hết của Vệ Từ Thanh và Thanh nhi, tâm tình Diệp Lạc vốn đang bình tĩnh lại bắt đầu hỗn loạn, khuôn mặt hồng nhuận nháy mắt đỏ bừng, nàng sớm đã quên ngoài cửa phòng ngủ còn có Vệ Từ Thanh cùng Thanh nhi, vừa nghĩ tới nàng kêu lớn tiếng như vậy không biết hai người này có nghe được hay không, thật xấu hổ vô cùng.

Nhìn trên mặt Diệp Lạc có những vết đỏ ửng khả nghi, Vệ Từ Thanh chỉ cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, tuy rằng hần biết nàng vĩnh viễn không thuộc về mình, nhưng khi tận mắt chứng kiến nàng cùng hoàng thượng đắm chìm trong hạnh phúc, tâm vẫn không khống chế được mà run rẩy.

Bất quá dù trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót, nhưng thật ra chỉ là phản ứng đầu tiên của Vệ Từ Thanh, hần rất nhanh liền áp chế tâm sự như không có việc gì hướng Diệp Lạc hỏi:

-“Nuơng nuơng, hoàng thượng thế nào?”

Thanh nhi nghe Vệ Từ Thanh hỏi câu này không khỏi tròn trắng mắt, lấy những thanh âm vừa truyền đến kia, không hỏi cũng biết Từ Dạ rất tốt, nếu không còn có thể làm ra loại sự tình kia sao? Hơn nữa còn không phải một lần!

Lời của Vệ Từ Thanh nháy mắt khiến Diệp Lạc đứng ngồi không yên, nàng cúi đầu cơ hồ muốn chôn mặt xuống đất, cũng không nói lời nào mà chỉ khẽ gật đầu.

Vệ Từ Thanh lời vừa ra khỏi miệng mới biết mình sai lầm rồi, hần quay đầu đi chỗ khác khó khăn nói:

-“Thuộc hạ có việc phải đi trước!”

Nói xong hần không đợi Diệp Lạc đáp lời liền rất nhanh rời đi, động tác kia phảng phất giống như đang chạy trốn.

-“Khụ!”

Sau khi Vệ Từ Thanh rời đi, Thanh nhi ho nhẹ một tiếng, biểu tình có điểm mất tự nhiên hỏi:

-“Tiểu thư người có khỏe không?”

Diệp Lạc nhìn thoáng qua đỏ bừng cả mặt, biểu tình cực kỳ mất tự nhiên, nàng hiểu ra việc tốt của nàng cùng Từ Dạ vừa rồi đã bị Vệ Từ Thanh và Thanh nhi nghe được, lập tức trong lòng ngượng ngùng mãi không thôi.

Diệp Lạc đỏ mặt gật đầu loạn xạ, xem như trả lời Thanh nhi, sau đó nói:

-“Thanh nhi, muội đi gọi cung nữ mang thùng gỗ trong phòng ra, ta đi chuẩn bị được vật cho ngày mai!

Nói xong nàng không đợi Thanh nhi đáp lời liền vội vàng rời đi.

Nhìn bóng lưng vội vàng của Diệp Lạc, Thanh nhi không thể tin mờ to mắt, đó là tiểu thư nhà nàng luôn luôn bình tĩnh tỉnh lạnh nhạt sao?

Qua một lúc lâu Thanh nhi mới nhẹ nhàng đánh vào cái miệng nhỏ của mình, khe khẽ nói:

-“Đều tại nguoi không biết cách nói chuyện? Đem tiểu thư dọa chạy rồi!”

Một lát sau Thanh nhi lại nở nụ cười, nàng gọi vài cung nữ nhẹ nhàng đi vào, thùng nước bên trong chỉ còn lại một nửa nước, nhìn trong phòng ngủ xung quanh thùng gỗ nước bắn ra tung tóe thấm ướt một mảng thảm dệt lớn, trên mặt Thanh nhi càng thêm đỏ bừng!

Chờ sửa sang lại hết thấy, nàng cơ hồ cũng chạy trốn chết.

Ra khỏi phòng ngủ Vệ Tử Thanh vẫn chưa trở về, nàng liền lẳng lặng đứng ở một bên chờ Vệ Tử Thanh.

//Muốn Thanh nhi và Vệ Tử Thanh thành một cặp, nhưng hình như Thanh nhi lại có cảm tình với Diệp Hạo rồi thì phải, tiếc//

Bởi vì Diệp Lạc từng nói qua hiện tại Tử Dạ trùng kích độc, thân thể không thể so sánh với người bình thường, nếu lúc này bị người ta hạ độc thủ tuyệt đối không có sức phản kháng, cho nên nàng phải cùng vệ Tử Thanh thủ ở chỗ này bảo hộ Tử Dạ.

Bất quá hiện tại Thanh nhi đối với lời nói của Diệp Lạc có điểm không cho là đúng, nàng cảm thấy một nam nhân trùng kích độc thân thể suy yếu có thể đứng vững đến như vậy sao?

Nếu không phải nàng chính tai nghe được, nàng sẽ không dám tin vừa mới ở bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Không có sự cho phép bất cứ ai cũng không thể tiếp cận phòng ngủ Tử Dạ, cho nên bây giờ ở nơi này trừ bỏ Thanh nhi thì không có những người khác.

Thanh nhi nhàm chán đứng ở cửa phòng ngủ, bỗng nhiên ở cách đó không xa một thân ảnh xẹt qua, thân ảnh kia mặc dù thân pháp nhanh nhẹn nhưng vẫn không qua được ánh mắt Thanh nhi.

Thanh nhi nhìn thoáng qua phương hướng cái bóng kia biến mất chần chờ một chút, sau đó thì triển khinh công lập tức đuổi theo.

Mà thời điểm Thanh nhi rời đi không lâu, một thân ảnh khác lén lút len vào trong phòng ngủ.

Người tới sau khi vào phòng ngủ cũng không lập tức hành động, mà chỉ yên lặng nghe ngóng, trong chốc lát xác định trong phòng ngủ không có người nào khác, thế này mới chậm rãi hướng về phía trước cẩn thận bước đi.

Người tới trên mặt che kín bằng khăn lụa, không ai thấy rõ dung nhan của nàng, nhưng nhìn phục sức cung nữ trên người nàng cùng dáng người kiều nhỏ, có thể thấy nàng là một nữ nhân.

//Ừ thì xưng nàng rồi còn không phải nữ nhân thì là nam nhân chắc...oài//

Giờ khắc này trong mắt nàng lộ hung quang, trên tay phải nắm chặt một thanh chủy thủ từng bước một đi về phía Tử Dạ.

Mắt thấy còn vài bước liền tới bên giường, đúng lúc này người nằm trên giường lại đột nhiên mở mắt ra, biểu tình bình tĩnh liếc mắt một cái, lạnh lùng thốt:

-“Nguoi là ai? Muốn làm cái gì?”

Người kia hiển nhiên không nghĩ đến Tử Dạ đột nhiên mở mắt ra, nàng hoảng sợ lấp bấp kinh hãi, bất quá cũng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng nói:

-“Nguoi không cần biết ta là ai! Hôm nay ta tới đây chính là muốn mạng nguoi! Tử Dạ, nguoi chờ chết đi!”

Nói xong người kia vung tay, chủy thủ trong ánh sáng hàn quang lóe lóe hướng Tử Dạ đang nằm trên giường xông đến!

Bị thương

Edit: Muối Vove

Tốc độ của người đến cực nhanh, mắt thấy hàn quang của chủy thủ lóe lên sắp đâm vào Tử Dạ, mà Tử Dạ theo bản năng lăn một vòng ngã nhào xuống đất, nhờ vậy mới tránh được một nhát.

Tử Dạ ngã nhào xuống đất không dám dừng lại một lát, võ công của hần tuy rằng bởi vì kích độc tác động không thể dùng nội lực, nhưng thân pháp so với người bình thường vẫn nhanh hơn rất nhiều.

Sau khi ngã xuống đất hần lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đứng dậy chạy ra ngoài cửa.

Người bị mặt hiển nhiên biết chiêu thứ nhất của nàng thất bại, chỉ hơi dừng một chút rất nhanh phản ứng hướng Từ Dạ đuổi theo.

Cửa phòng ngủ chỉ khép hờ, cho nên Từ Dạ rất khó khăn bỏ chạy được ra ngoài, nhưng ngoài phòng ngủ không một bóng người, chung quanh hoàn toàn im ắng, không có thân ảnh Vệ Từ Thanh và Thanh nhi.

Từ Dạ mới chạy ra khỏi phòng ngủ, còn không kịp thở dốc, người bị mặt kia đã ép tới.

Nếu là bình thường Từ Dạ cũng không e ngại, chỉ là hiển hiện tại ngay cả một chút sức lực cũng không có, cho nên dưới loại tình huống này hẳn muốn chạy cũng chạy không thoát.

Người bị mặt từng bước ép sát, rất nhanh bức Từ Dạ vào một góc, đối mặt với tình cảnh nguy hiểm như thế Từ Dạ lại vô cùng bình tĩnh lại, hẳn đứng tại chỗ không hề động mà chỉ lạnh lùng nhìn người bị mặt hỏi:

“Là ai phái ngươi tới giết trẫm?”

Người bị mặt cười lạnh một tiếng cũng không để ý tới Từ Dạ, nàng giờ chúi thủ trong tay cười thành tiếng:

“Rất nhanh sẽ biến thành người thiên cổ, ngươi hỏi nhiều như thế làm gì? Nếu ngươi muốn biết hãy xuống địa ngục mà hỏi diêm vương đi!”

Từ Dạ phân tích người bị mặt, trong lòng biết địch nhân nhất định có chuẩn bị mà đến, hơn nữa Vệ Từ Thanh cùng Thanh nhi không thể vô duyên vô cớ rời đi, chắc chắn có người cố ý dẫn dắt, cho nên hẳn mới cố ý hỏi mục đích chính là kéo dài thời gian.

Đáng tiếc người bị mặt kia hiển nhiên hiểu ý tứ của Từ Dạ, nàng căn bản không để ý đến câu hỏi của Từ Dạ, chỉ thấy nàng giờ tay lên thanh chủy thủ sắc nhọn từng bước từng bước ép về phía hẳn.

Nháy mắt Từ Dạ lâm vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, hẳn bắt đầu đã nhắm hai mắt lại, ở một khắc này hẳn chưa từng cảm thấy mình bất lực đến thế, hẳn thậm chí có thể cảm nhận được hàn ý phát ra từ thanh chủy thủ kia.

Nói thì chậm khi đó mắt thấy chủy thủ trong tay người bị mặt sẽ đâm trúng mình, Từ Dạ cũng không nghĩ nhiều trong nháy mắt dùng hết khí lực toàn thân đánh ra một chiêu, người bị mặt không ngờ rằng Từ Dạ vẫn còn có thể phản kháng, không kịp đề phòng, thanh chủy thủ còn cách yết hầu Từ Dạ một tấc bị chém xuống vai hẳn, để lại trên đó một vết thương thật dài.

Nhưng người bị mặt cũng bởi vì trúng một chiêu của Từ Dạ, cả người giống như đứt dây bị hất văng về phía sau té ngã trên mặt đất.

Sắc mặt Từ Dạ tái nhợt như tờ giấy, vết thương trên vai giờ phút này nhuộm một màu đỏ ghê người, máu tươi không ngừng từ miệng vết thương chảy ra thấm ướt tấm y màu trắng trên người hẳn.

Máu tươi phản chiếu lên khuôn mặt tái nhợt, với cơ thể hẳn không thể vận nội lực, nếu làm trái nội lực trong cơ thể hẳn sẽ đẩy nhanh tốc độ phát tác của kịch độc, đến lúc đó thực sự nguy đến tính mạng.

Nhưng vừa rồi hẳn bất chấp vận nội lực dùng hết toàn lực đánh bay người bị mặt, cho nên hiển tại hẳn cũng nhìn không được nữa, chỉ cảm thấy trong miệng đầy vị tanh ngọt, bỗng nôn ra một ngụm máu tươi, sau đó cả người mềm oặt trượt dần xuống đất.

Mà người bị mặt tuy rằng trúng một chiêu của Từ Dạ cũng bị thương, nhưng nàng dù sao võ công cao cường, hơn nữa Từ Dạ thân trúng kịch độc công lực đã tổn hao quá nửa, cho nên vết thương của nàng so với Từ Dạ tốt hơn rất nhiều.

Chỉ thấy nàng chậm rãi đứng dậy đi về phía Từ Dạ giờ phút này ngồi yên không động đậy, có lẽ vừa rồi bị Từ Dạ ám toán hai mắt người bị mặt lộ ra sát ý mãnh liệt, nhưng động tác của nàng cẩn thận hơn rất nhiều.

Từ Dạ nhìn người bị mặt từng bước về phía hẳn lại vô lực không thể làm gì, vừa rồi hẳn bất chấp vận nội lực làm chất độc còn sót lại trong thân thể nhanh chóng phát tác, hẳn chỉ cảm thấy từng đợt đau đớn kịch liệt đánh úp, trước mắt một mảnh mờ hồ không rõ, thần trí cũng bắt đầu không còn tỉnh táo.

Rốt cục người bị mặt đã đi đến trước mặt hẳn, thời điểm hai tay nàng giờ lên hai mắt hẳn liền tối sầm, cứ như vậy ngất đi.

Đúng lúc này chỉ nghe keng một tiếng, chủy thủ trong tay người bị mặt bị một kiếm ngăn lại, thân ảnh Thanh nhi xuất hiện ngay trước mặt hai người.

Người bị mặt oán độc nhìn Thanh nhi cảm hận nói:

“Là ngươi?”

Thanh nhi nghe giọng nói này, có điểm bất ngờ bất quá nàng rất nhanh liền khôi phục trấn tĩnh, cười cười nói:

“Yến Đào? Ngươi xuất hiện ở đây làm gì?”

Người bị mặt bị Thanh nhi nói đúng thân phận nhưng cũng không kinh hoảng, nàng cười lạnh một tiếng nói:

“Đúng vậy, ngươi còn nhớ rõ bản hộ pháp sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Đồng môn tương tàn

Edit: Muối Vove

Hộ pháp? Thanh nhi châm chọc cười lạnh nhìn Yến Đào thanh âm lạnh lùng nói:

-“Ngươi cho rằng phản đồ như ngươi vẫn còn là hộ pháp của Thủy Vân cung sao? Lão cung chủ đối với ngươi không tệ, tiểu thư đối với ngươi vô cùng tốt nhưng là ngươi lại vong ân phụ nghĩa phản bội tiểu thư, phản bội Thủy Vân cung, lòng của ngươi thật sự đã bị cầu tha mất rồi!”

Những lời của Thanh nhi khiến sắc mặt Yến Đào nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, nàng khàn giọng nói:

-“Ta không phản bội Thủy Vân cung, ta chỉ muốn ở cùng người ta yêu người mà thôi, như vậy có cái gì sai? Cung chủ căn bản không yêu hấn chẳng lẽ cũng không cho phép ta yêu hấn sao? Nếu cung chủ không yêu hấn, ta vì cái gì không thể ở bên cạnh hấn?”

Thanh nhi dùng biểu tình thương hại nhìn Yến Đào, châm chọc nói:

-“Thật không? Ngươi dịch dung thành bộ dáng tiểu thư nghĩ có thể lừa dối ai? Đúng vậy ngươi yêu ai là quyền của ngươi, nhưng là ngươi lại quên mất miễn cưỡng có được tình yêu căn bản không phải là tình yêu chân chính, Ứng vương gia yêu tiểu thư, nhưng hấn sẽ không bởi vì tiểu thư không thương hấn mà thương tổn tiểu thư, mà lão cung chủ đối với ngươi có ân cứu mạng, tiểu thư vẫn đối đãi ngươi không tệ, ngươi lại lang tâm cầu phế mưu toan sát hại người tiểu thư yêu nhất, ngươi như vậy không phải phản bội Thủy Vân cung thì là cái gì? Người như ngươi làm thế nào có thể so sánh với tiểu thư? Ngươi ngay cả một sợi lông tơ của tiểu thư cũng còn kém xa! Ứng Vương gia vĩ đại như thế sao có thể thích ngươi?”

Bị Từ Ảnh vứt bỏ là nỗi đau lớn nhất trong cuộc đời Yến Đào, lúc này thấy Thanh nhi nhắc lại nháy mắt khiến lòng nàng đau nhói.

Hai mắt nàng oán độc nhìn thẳng Thanh nhi, trong mắt toát ra sát ý mãnh liệt, biểu tình điên cuồng khàn giọng kêu lên:

-“Thế thì sao? Hôm nay bất kể là ngươi hay tên cầu hoàng đế này đều đừng nghĩ toàn mạng! Ngươi cho là chỉ bằng ngươi có thể ngăn được ta sao?”

Nói xong Yến Đào giơ tay lên điên cuồng hướng Thanh nhi đánh tới.

Thanh nhi mặc dù là tỷ nữ bên người Diệp Lạc, nhưng Yến Đào trong quá khứ cũng từng là hữu hộ pháp ở Thủy Vân cung, hơn nữa võ công của Yến Đào có một nửa là do mẫu thân Diệp Lạc tự mình truyền thụ, nàng ta nếu có thể ngồi ở vị trí hộ pháp chứng tỏ nhất định có điểm hơn người!

Võ công của Thanh nhi do Diệp Lạc truyền thụ nhưng so với Yến Đào vẫn còn kém một chút, nhưng nếu Yến Đào muốn thương tổn nàng cũng không phải chuyện dễ dàng, nàng không sợ Yến Đào nhưng là còn có Từ Dạ bất tỉnh nhân sự nằm đó.

Từ Dạ bây giờ trên người đầy máu, không biết còn sống hay đã chết, hiện tại hấn sống chết không rõ nàng, lại đối đầu với kẻ địch mạnh, không thể đứng lúc cứu Từ Dạ đây mới điều làm nàng lo lắng.

Vừa rồi ở cửa phòng ngủ Thanh nhi nhìn thấy bóng người kia kỳ thật đúng là Yến Đào, nàng có ý dẫn dắt Thanh nhi rời đi, rồi tiềm phục ở một bên, sau khi Thanh nhi rời đi liền vào trong phòng ngủ mưu toan giết Từ Dạ.

Nàng cho rằng Từ Dạ thân trúng kịch độc, giết hấn bất quá chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Cho nên nàng mới lớn mật như thế, nhưng nàng lại trăm triệu không ngờ Từ Dạ dưới tình huống nguy hiểm vẫn có năng lực phản kháng, làm cho thời gian bị trì hoãn, nàng còn không kịp giết Từ Dạ thì Thanh nhi đã trở lại.

Kỳ thật Thanh nhi vừa mới đuổi theo một lúc liền mất dấu Yến Đào, nàng đuổi theo một đoạn đường đột nhiên cảm giác có điểm không thích hợp, nhất thời hiểu ra mình trúng kế.

Cho nên liền rất nhanh quay lại vừa vặn gặp Yến Đào đang tìm cách giết Từ Dạ cho nên cản lại, cũng vì vậy mà cứu Từ Dạ được một mạng!

Đương nhiên những chuyện xảy ra trước đó Thanh nhi không biết, bởi vì nàng tuy rằng cản lại Yến Đào nhưng Từ Dạ dù sao cũng đã bị thương, hơn nữa trên người đầy máu nàng không biết hấn còn sống hay không.

Sự tình bại lộ Yến Đào rất nhanh muốn giải quyết Thanh nhi, chiều nào cũng đều chí tử, căn bản không niệm nửa tình đồng môn.

Bởi vì trong lòng nàng hiểu được, nếu nàng không nhanh chóng giết Thanh nhi, đợi đến khi Diệp Lạc hoặc Vệ Tử Thanh trở về lúc đó người tử chính là nàng! Mà nàng nếu hôm nay không giết được Tử Dạ, như vậy nàng cũng chỉ có một con đường chết!

Dù sao cũng đã không có đường lui, cho nên nàng thông suốt thâm nghĩ mau chóng giết Thanh nhi sau đó giết Tử Dạ rồi rời đi.

Tâm tư của nàng Thanh nhi như thế nào lại không biết? Cho nên Thanh nhi tuy rằng lo lắng Tử Dạ nhưng vẫn bình tĩnh ứng phó, bởi vì nàng biết chỉ cần đợi thêm một thời gian nữa Vệ Tử Thanh và Diệp Lạc sẽ đến.

Trước khi hai người kia đến nàng phải cố gắng cầm cự, tuyệt đối không thể ngã xuống, nếu không Tử Dạ thật sự hết cách, tuy rằng nàng hiện tại không biết Tử Dạ còn sống hay đã chết, nhưng là trong lòng nàng lại có niềm tin vững chắc, người có thể khiến tiểu thư yêu tuyệt đối không thể dễ dàng chết đi như vậy!

Hai bóng người quán lấy nhau, võ công Thanh nhi tuy rằng không bằng Yến Đào nhưng trong lúc nhất thời Yến Đào muốn đã thương nàng cũng cực kỳ gian nan, cho nên các nàng hiện tại bất phân thắng bại.

Yến Đào lâu công không được trong lòng càng thêm lo lắng, vội đẩy nhanh tốc độ công kích, mà Thanh nhi dường như cố tình kéo dài thời gian, chỉ một mực trốn tránh ngẫu nhiên mới xuất ra vài chiêu.

Yến Đào thấy Thanh nhi cũng không động thủ mà chỉ né tránh, biết nàng là cố tình kéo dài thời gian trong lòng lo lắng vô cùng, bỗng nhiên ánh mắt của nàng dừng trên người Tử Dạ vẫn đang hôn mê khóe miệng nhếch lên một chút cười lạnh.

Chỉ thấy nàng bỗng nhiên giơ tay lên đánh mạnh về phía Thanh nhi, một chương này thế tới cực kỳ hung mãnh, Thanh nhi bất đắc dĩ đành phải lách mình tránh đi.

Đúng lúc này Thanh nhi thấy trong mắt Yến Đào chợt lóe lên dị quang, trong lòng nàng trầm xuống thâm kêu một tiếng không tốt!

Sống chết 1

Edit: Muối Vove

Quả nhiên sau khi Thanh nhi phát giác ra chủy thủ trong tay Yến Đào nháy mắt hướng thẳng Tử Dạ vọt tới.

Thanh nhi trong lòng kinh hãi, nàng muốn dùng kiếm chặn chủy thủ của Yến Đào nhưng không kịp, dưới tình thế cấp bách thân ảnh nàng nhanh như chớp bổ nhào về phía trước, trên người nặng nề trúng một chiêu của Yến Đào, sau đó nương theo chương lực này cả thân thể không có trọng lượng bay đi.

Chỉ nghe xoẹt một tiếng rất nhanh chủy thủ sạt qua bả vai Thanh nhi đâm thật sâu vào hõm vai Tử Dạ.

Thanh nhi đúng là vẫn không có khả năng đỡ lấy toàn bộ chủy thủ, nhưng bởi vì nàng ngăn cản chủy thủ sạt qua vai nàng để lại một vết rách dài, nhưng cũng nhờ đó chệch hướng, vốn chủy thủ hướng về phía ngực trái của Tử Dạ, nhưng bị Thanh nhi ngăn cản cho nên mới đâm vào bả vai hấn.

Mà Thanh nhi cũng bởi vì trúng một chương của Yến Đào mà bị trọng thương nghiêm trọng, một chương này Yến Đào cơ hồ dùng hết toàn lực, Thanh nhi chỉ cảm thấy trong ngực một trận khí huyết sôi trào, hô lên một tiếng mạnh học ra một ngụm máu tươi.

Dù là như thế Thanh nhi vẫn dùng kiếm chống đỡ thân thể, chậm rãi đứng lên không xê dịch ra nửa bước.

Yến Đào nhìn Thanh nhi miệng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt cười lạnh một tiếng:

-“Thế nào? Ngươi cho rằng ngươi bây giờ còn có thể ngăn được ta sao?”

Thanh nhi cố nén trên ngực truyền đến từng trận đau nhức, một chương vừa rồi của Yến Đào cơ hồ đem toàn bộ xương trong ngực nàng phá nát, toàn tâm đau đớn làm sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng nàng vẫn ương ngạnh đứng chắn trước người Tử Dạ.

Nàng học ra một ngụm máu tươi thở phì phò nhìn Yến Đào nói:

-“Ngăn được hay không thử qua liền biết! Yến Đào ngươi cho rằng ngươi thắng sao?”

Yến Đào thật không ngờ Thanh nhi đã trúng một chương của nàng lại vẫn có thể chống đỡ đến bây giờ, nàng không khỏi hơi sùng sốt một chút, bất quá nàng rất nhanh liền lộ ra một nụ cười âm tàn:

-“Thật không? Ta đây liền muốn thử xem! Ngươi làm cách nào ngăn cản được ta!”

Nói xong Yến Đào vận nội công lại hướng Thanh nhi đánh tới, lúc này đây nàng cơ hồ dùng hết mười thành công lực, mục đích muốn một chương này đánh chết Thanh nhi.

Thanh nhi nhìn song chương Yến Đào đánh tới, nàng không có trốn tránh bởi vì nếu nàng tránh ra người bị thương chính là Tử Dạ đang ở phía sau, hiện tại hấn đã bị trọng thương nếu lại chịu thêm một chương của Yến Đào chỉ sợ thật sự không giữ được mạng!

Cho nên lúc này Thanh nhi bất động đứng đó, biểu tình bình tĩnh nghênh đón chương lực của Yến Đào.

Chỉ nghe phịch một tiếng, thân thể Thanh nhi giống như điều đứt dây bay ra xa đụng vào bức tường ở phía sau nặng nề ngã xuống bên cạnh Tử Dạ.

Lại chịu trọng thương, Thanh nhi mạnh phun ra một ngụm máu tươi, cũng đứng lên không nổi nữa .

Nhưng nàng không có bất tỉnh mà vẫn đang khó khăn bò qua chắn trước người Tử Dạ.

Yến Đào bước từng bước về phía bọn họ, trong mắt mang theo ý cười trào phúng, châm chọc nói:

-“Như thế nào? Ngươi bây giờ đến thân khó bảo toàn, còn muốn bảo vệ hần sao? Ha ha, ngươi thật không hổ là nô tỳ trung thành nhất của Diệp Lạc! Vì nam nhân của nàng ta, ngươi thể nhưng có thể ngay cả mạng cũng không để ý, hay là ngươi cũng yêu người nam nhân này?”

Thanh nhi thở phì phò khó khăn nhìn Yến Đào đứt quãng nói:

-“Đừng cho rằng người khác đều vô si như ngươi. . . . . Người chỉ biết đến bản thân mình giống như ngươi. . . . . Như thế nào có thể hiểu được tình yêu? Ta phụng mệnh của tiểu thư. . . . . Hảo hảo bảo hộ hoàng thượng thật tốt. . . . . Nếu ta đã đáp ứng tiểu thư thì nhất định phải làm được. . . . . Phán đồ nhà ngươi. . . . . Ngươi muốn giết cứ giết. . . . . Nói nhiều như vậy làm gì?”

Trong mắt Yến Đào lộ ra hung quang, thanh âm lạnh lùng nói:

-“Được! Ngươi nếu muốn chết như vậy ta liền thành toàn ngươi!”

Nói xong Yến Đào cúi người nhặt thanh kiếm rơi trên mặt đất, cười lạnh một tiếng nói:

-“Ngươi nằm mơ cũng không có nghĩ đến, sẽ có một ngày phải chết dưới kiếm của chính mình đúng không? Ha ha!”

Yến Đào chậm rãi giơ kiếm lên đi đến trước mặt Thanh nhi, sau đó vung kiếm quét một đường.

Mắt thấy Thanh nhi sẽ chết ở kiếm của Yến đào bỗng nhiên keng một tiếng, một đạo quang mang màu bạc hiện lên nặng nề đánh vào chuôi kiếm trong tay Yến Đào.

Yến Đào hoảng sợ bất chấp thể như thê tre vội nhảy ra xa, quát lên một tiếng:

-“Là ai?”

Thanh nhi nhìn Yến Đào, một khắc trong lòng nàng biết chính mình hần phải chết không thể nghi ngờ, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại nhưng đau đớn không có truyền đến, bây giờ nghe thấy tiếng thét của Yến Đào, trong lòng mừng rỡ vội mở to hai mắt ra, nàng tưởng Vệ Tử Thanh đã tới kịp, nhưng khi nhìn thấy một màu áo lam nhạt thì nàng biết người tới không phải Vệ Tử Thanh cũng không phải Diệp Lạc, mà ngoài dự kiến lại là Diệp gia đại thiếu gia Diệp Hạo!

Nhìn đến Diệp Hạo trong lòng Thanh nhi càng thêm lo lắng, bởi vì nàng chưa từng gặp qua Diệp Hạo sử dụng võ công, không biết hần có phải là đối thủ của Yến Đào hay không, cho nên sự xuất hiện của hần càng làm nàng lo lắng!

Nhìn thấy một nam tử xa lạ đột nhiên xuất hiện, Yến Đào không khỏi hơi sùng sờ. nàng không nhận ra Diệp Hạo, bởi vì mặc dù là người Thủy Vân cung, nhưng ngoại trừ Thanh nhi và Du Hàn chưa từng có người khác đến Diệp phủ, càng sẽ không biết Diệp Hạo chính là ca ca của Diệp Lạc.

Tuy rằng không biết Diệp Hạo nhưng khi biết người đến không phải Vệ Tử Thanh và Diệp Lạc Yến Đào rất nhanh liền bình tĩnh lại, thanh âm lạnh lùng nói:

-“Ngươi là ai?”

Sống chết 2

Edit: Muối Vove

Diệp Hạo lo lắng nhìn thoáng qua Thanh nhi và Tử Dạ cả người đầy máu, hơi nhú mày, lạnh lùng đối Yến Đào nói:

-“Ngươi là ai? Lớn mật ám toán ở trong cung như thế?”

Yến Đào vốn sợ kinh động đến thị vệ trong cung, mà bây giờ, đợi nàng xem rõ ràng, chỉ có Diệp Hạo một mình một người, không khỏi cười lạnh một tiếng:

-“Ta là ai, ngươi không cần biết, bởi vì, hôm nay, các ngươi toàn bộ đều phải chết!”

Nói là làm, Yến Đào không đợi Diệp Hạo có phản ứng, liền hướng Diệp Hạo xông đến, thân ảnh nhanh như tia chớp.

Diệp Hạo chỉ cảm thấy bóng người nàng chợt lóe, Yến Đào đã bất ngờ xuất hiện trước mặt hần, hần cũng bất chấp hỏi Thanh nhi có chuyện gì xảy ra, liền vận công đón từng chiêu thức của Yến Đào.

Thanh nhi lo lắng nhìn Diệp Hạo, nàng cố gắng muốn đứng lên, đi giúp Diệp Hạo, nhưng bởi vì bị thương quá nặng, lại nặng nề ngã xuống đất, nàng chỉ cảm thấy trong ngực một trận đau nhức truyền đến, hai mắt tối sầm, sau đó ngất đi.

Yến Đào đang bận tay bận chân với Diệp Hạo, vốn không rảnh bận tâm đến cái gì khác, võ công của hắn cũng không tính là kém, nhưng vẫn là không so sánh được với Yến Đào, nếu trong tình huống bình thường, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Yến Đào.

Nhưng hiện tại Yến Đào bởi vì bị kéo dài quá nhiều thời gian, trong lòng khó tránh khỏi có điểm vội vàng xao động, cho nên nhất thời cùng Diệp Hạo đánh thành ngang tay.

Thời gian càng trôi qua, Diệp Hạo lại càng thêm lo lắng, bởi vì hắn biết, nếu càng kéo dài thời gian, Tử Dạ và Thanh nhi không được cứu trị, sẽ nguy hiểm vô cùng, bất quá, hắn tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng bình tĩnh ứng chiến.

Hắn biết nếu hắn cũng bị thương, hoặc bị người bị mặt này giết, như vậy, ba người bọn hắn đều khó mà sống được!

Mà Yến Đào lâu công không được, nhưng trong lòng từ từ lấy lại bình tĩnh.

Dần dần Diệp Hạo bắt đầu cảm giác mình chống đỡ không nổi, tình cảnh của hắn hiện tại, có thể nói cực kỳ nguy hiểm, nhưng hắn vẫn gắt gao cắn răng chống đỡ, hắn không thể có việc gì, nếu không Thanh nhi cùng Tử Dạ hắn phải chết không thể nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, Yến Đào bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, đem Diệp Hạo bức vào góc tường, sau đó vung kiếm lên hướng Diệp Hạo đâm tới.

Diệp Hạo hiện tại đã không chỗ để tránh, mắt thấy kiếm sẽ đâm trúng mình, mà hắn lúc này, bỗng nhiên cái khó ló cái khôn, chẳng những không hề trốn tránh, ngược lại còn bình tĩnh nghênh đón.

Chỉ nghe được phập một tiếng, thanh kiếm sắc bén đã đâm sâu vào bờ vai hắn, máu tươi nháy chầy rờn rờn, nhiễm đỏ áo bào màu lam nhạt.

Yến Đào cũng vì hành động của Diệp Hạo mà hơi sửng sốt, chỉ trong nháy mắt, Diệp Hạo cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân, một quyền hướng mặt Yến Đào đánh tới, một quyền này tốc độ cực nhanh, vô tung vô ảnh.

Khi Yến Đào còn không kịp phản ứng, trên mặt đã trúng phải một quyền của Diệp Hạo, nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền cứ như vậy ngất đi, sau đó nặng nề té trên mặt đất, rốt cục không động đậy được nữa.

Diệp Hạo bị Yến Đào đâm một kiếm, tuy rằng không trúng điểm yếu hại, nhưng vì khoảng cách quá gần nên thương tích cũng rất nặng, hơn nữa vừa rồi dùng một quyền phản công lại Yến Đào động tới vết thương, nặng càng thêm nặng.

Cho nên, tuy rằng hắn không bất tỉnh, nhưng so với Yến Đào cũng không khá hơn bao nhiêu, sau khi Yến Đào ngã xuống, hai chân hắn cũng hoàn toàn mềm nhũn, không thể chống đỡ được sức nặng của cơ thể, nặng nề ngã xuống.

Hắn thở dốc một hồi, nhìn thoáng qua Thanh nhi và Tử Dạ, cắn chặt răng, nhấc kiếm của Yến Đào lên, chống đỡ thân thể, khó khăn đứng dậy.

Nhưng hiện tại nội lực của hắn cơ hồ tổn hao hết, mới đi không được vài bước, lại nặng nề ngã nhào trên đất, máu tươi trên miệng vết thương vẫn không ngừng chảy ra, dọc theo vạt áo sớm đã bị nhuộm đỏ, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Diệp Hạo chỉ cảm thấy trong cơ thể thể mình khí lực từng chút bị mất đi, hắn biết, hắn chống đỡ không được bao lâu nữa, nếu không đi ra bên ngoài gọi người, đợi Yến Đào tỉnh lại, đến lúc đó thực sự không cứu được rồi!

Cho nên, hắn tuy rằng không có khí lực đứng lên, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, chậm rãi, vô cùng khó khăn hướng bên ngoài Dạ Vân điện bò đi.

Mà đúng lúc này, một đạo thân ảnh chợt lóe hiện ra trước mặt Diệp Hạo, ngăn cản hắn.

Ngay sau đó, thanh âm lạnh lùng từ trên đầu Diệp Hạo vang lên:

- "Không thể tưởng được, người cư nhiên có thể đem nàng đánh bất tỉnh, ta thật đúng là đã xem thường người! Như thế nào? Người muốn ra bên ngoài gọi người, để bọn họ tới cứu người sao? Hay là, muốn cứu bọn họ?"

Diệp Hạo trong lòng trầm xuống, hắn chậm rãi khó khăn ngẩng đầu, nhìn về phía người tới, người này một thân áo trắng, trên dung nhan tuấn mỹ lộ ra ý cười tàn khốc, lúc này hắn đang cúi đầu lạnh lùng nhìn Diệp Hạo quỳ rạp trên mặt đất.

Nhìn kỹ một chút, hắn nhận thức được người này! Bởi vì, hắn nhớ rõ, người này, từng theo bên người mẫu thân Diệp Lạc khi trở về Diệp phủ, là tổng hộ pháp trong Thủy Vân cung, Du Hàn!

Nhìn thấy Du Hàn, phản ứng đầu tiên của Diệp Hạo là bất ngờ, nhưng là, hắn rất nhanh liền hiểu, hắn thờ phỉ phò, khó khăn nói:

- "Nguyên lai là người, người không phải hộ pháp của Thủy Vân cung sao? Tại sao muốn làm như thế? Tại sao muốn thương tổn Lạc nhi?"

Du Hàn rét lạnh liếc nhìn Tử Dạ vẫn đang hôn mê, sau đó cười lạnh một tiếng:

-”Vì sao làm như vậy? Người biết không? Ta vẫn luôn bảo vệ nàng, từ lần đầu tiên gặp nàng, ta đã yêu nàng, ta ở trong lòng thể, không để nàng chịu một chút thương tổn nào, ta đang đợi, đợi nàng lớn lên, đợi nàng biết tình cảm của ta! Nhưng là, từ lúc nàng tiến cung, nàng liền thay đổi, nàng không còn tiểu cô nương mà ta nâng niu trong lòng bàn tay nữa, nàng lại đi yêu nam nhân đáng chết kia, thậm chí vì hắn, mà không tiếc hết thảy!”

//Ai sẽ xuất hiện cứu mấy người này đây trời, cung cò gì mà vắng vẻ không có ai canh gác//

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Vì yêu sinh hận

Nói tới đây, Du Hàn dừng một chút, ngữ khí trở nên cực kỳ phần nộ:

-”Nhưng còn ta thì sao? Ta yêu nàng nhiều năm như vậy, nàng lại đem tình cảm của ta giẫm đạp dưới chân! Ngay cả nửa điểm cơ hội cũng không cho ta, nàng làm sao có thể đối với ta như thế? Nàng làm sao có thể đem tình cảm nhiều năm như vậy vô tình vứt bỏ?”

Diệp Hạo nghe xong những lời lẽ thống hận của Du Hàn, không khỏi lộ ra một nụ cười chua xót, hắn không nghĩ đến, sự tình nguyên lai là như vậy, vừa rồi nhìn thấy Yến Đào hung hăng muốn lấy mạng Thanh nhi, hắn còn tưởng là sát thủ do Sở quốc phái tới, dù sao, hiện tại Sở quốc cùng Tây Lương vẫn còn đang chiến tranh!

Thế nhưng hắn không nghĩ đến, sở dĩ có người liều lĩnh giết Tử Dạ, là vì Diệp Lạc!

Du Hàn là tổng hộ pháp Thủy Vân cung, là đứa nhỏ mẫu thân Diệp Lạc nhặt về Thủy Vân cung, có thể nói hắn là thanh mai trúc mã cùng Diệp Lạc lớn lên, hắn yêu Diệp Lạc, cũng không có gì kỳ quái.

Bởi vì, hắn biết, Diệp Lạc đến cỡ nào làm người ta mê muội, ngay cả hắn, trong quá khứ, thời điểm chưa biết thân thế của mình, còn không phải cứ như vậy yêu người thân là muội muội của mình sao?

Huống chi, Du Hàn và Diệp Lạc cùng nhau lớn lên, hai người sớm chiều ở chung, hắn yêu thương Diệp Lạc, cũng không có gì lạ!

Nhưng ngay cả như vậy, cho dù Diệp Lạc không yêu hắn, hắn cũng không thể làm ra những chuyện như vậy, bởi vì nếu hắn giết Tử Dạ, giết nam nhân nàng yêu, việc này so với chính tay thương tổn Diệp Lạc có gì bất đồng?

Vì yêu sinh hận, cũng không phải Du Hàn không yêu Diệp Lạc, mà là hắn yêu không đủ sâu, nếu một người yêu một người sâu đậm, hắn sẽ không bao giờ thương tổn người này nửa phần!

Tựa như hắn, hắn từng bởi vì mình là ca ca Diệp Lạc, mà hận chính mình, sau này khi biết được thân thế, Diệp Lạc đã yêu người khác rồi.

Nhưng là, hắn trừ bỏ lặng yên thừa nhận nỗi khổ tương tư, hắn cũng không oán hận Diệp Lạc, hoặc có ý nghĩ phá hoại những cảm tình của nàng!

Bởi vì, hắn hiểu được, hắn yêu nàng, yêu hơn cả bản thân mình, thương tổn nàng, hắn sẽ thống khổ, sống không bằng chết!

Như vậy, không bằng cứ lặng yên bảo vệ nàng, chỉ cần nàng hạnh phúc, đó cũng chính là hạnh phúc của hắn!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Hạo nhìn Du Hàn, mang theo một tia thương hại.

Nụ cười như có như không trên mặt Diệp Hạo khiến Du Hàn giật dử, hắn lạnh giọng quát:

-”Người cười cái gì? Người cười ta bị nàng vứt bỏ sao?”

Diệp Hạo khẽ lắc đầu, khó khăn nói:

-”Không, người chẳng lẽ vẫn còn không rõ sao? Lạc nhi cho tới bây giờ vốn chưa từng yêu người, nàng như thế nào vứt bỏ người? Người nàng yêu là hoàng thượng, từ lúc bắt đầu, cũng chỉ có hoàng thượng, bất kể là người, hay chính ta, hoặc có là Ưng Vương gia đi nữa, trừ bỏ hoàng thượng, chưa từng có người khác có thể đi vào lòng nàng! Nếu người yêu nàng, nên tôn trọng sự lựa chọn của nàng! Bởi vì, đó mới là hạnh phúc của nàng!”

Du Hàn nghe xong lời nói của Diệp Hạo, hơi sững sờ, sau đó cười lạnh một tiếng:

-”Nguyên lai còn có người nữa! Người cũng yêu nàng, thật không? Kỳ thật trong lòng của người, cũng hận không thể giết chết Tử Dạ thôi? Người như vậy, người cho rằng có tư cách nói ta sao?”

Diệp Hạo mỉm cười, ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói:

-”Ngươi sai lầm rồi! Đúng vậy, ta chứng thật là yêu nàng, hơn nữa, tình yêu của ta, cũng không phải nhất thời, ta từ nhỏ đã yêu nàng, tuy rằng trong lòng biết rõ, nàng là muội muội của ta, tình cảm này là cấm kỵ, nhưng ta vẫn không thể không chế điên cuồng yêu nàng!”

Nói tới đây, Diệp Hạo dừng một chút, thở hổn hển nói:

-”Ngươi biết không? Trong quá khứ, mỗi lần nàng quay về Diệp phủ, chính là những ngày tháng vui vẻ nhất trong cuộc đời ta, tuy rằng ta cái gì cũng không thể vì nàng làm, nhưng chỉ cần lặng yên nhìn nàng, ta liền cảm thấy thỏa mãn! Kỳ thật, yêu một người, chỉ cần nàng hạnh phúc là được rồi, không phải sao?”

Du Hàn ánh mắt thâm trầm, cười lạnh nói:

-”Đó là bởi vì ngươi là ca ca của nàng, tình yêu của ngươi vốn là điều cấm kỵ, không được thể nhân dung thứ! Ngươi và ta, sao có thể đánh đồng?”

Diệp Hạo chưa xót cười, ngữ khí bình thản nói:

-”Ngươi sai rồi, ta không phải là ca ca của nàng, trên danh nghĩa, ta là Diệp gia đại thiếu gia, nhưng thực chất, ta cùng nàng căn bản không có nửa điểm quan hệ máu mủ! Ta đối với nàng yêu, cũng là tình yêu nam nữ bình thường, so với ngươi có cái gì bất đồng?”

Nghe xong lời nói của Diệp Hạo, Du Hàn không khỏi bất ngờ, nhưng ngay sau đó sắc mặt hắn nháy mắt trầm xuống, hắn liếc mắt nhìn Diệp Hạo, trong mắt lộ ra sát ý, lạnh giọng nói:

-”Ta vốn nghĩ ngươi là ca ca của nàng, còn muốn bỏ qua ngươi, ngươi đã không phải ca ca nàng, như vậy hôm nay các ngươi liền cùng chết thôi! Nam nhân nàng yêu, ta cũng sẽ không bỏ qua!”

Diệp Hạo cũng không sợ hãi, hắn thản nhiên nhìn Du Hàn, chậm rãi nói:

-”Ta thật sự cảm thấy đáng thương cho ngươi, ngươi làm như vậy, chỉ vì muốn bức Lạc nhi trở về bên cạnh ngươi, hay là, trong lòng ngươi yêu căn bản không phải Lạc nhi, mà chính là ngươi!”

Một câu này vừa thốt ra, dung nhan tuấn mỹ của Du Hàn nháy mắt bị bóp méo .

Hắn bỗng nhiên dùng sức nắm lấy áo Diệp Hạo, biểu tình dữ tợn nhìn Diệp Hạo, tức giận nói:

-”Ngươi nói vậy! Ta yêu nàng, là nàng, là nàng phụ ta, chỉ cần giết các ngươi, nàng sẽ trở lại bên cạnh ta!”

Đối mặt hành động điên cuồng của Du Hàn, Diệp Hạo cũng không giãy dụa, hắn cố nén đau nhức từ vết thương truyền đến, ngữ khí vẫn vô cùng thản nhiên nói:

-”Ngươi sai rồi, ngươi cứ vậy, sẽ càng khiến nàng hận ngươi hơn. . . . .”

Diệp Hạo chưa nói hết câu đã có một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên:

-”Đại ca nói đúng, Du Hàn, cho dù ngươi giết bọn họ, ta cũng sẽ không trở lại bên cạnh ngươi, ta sẽ hận ngươi!”

Khăng khăng một mực

Edit: Muối Vove

Nghe thấy thanh âm quen thuộc Diệp Hạo cùng Du Hàn nhất tề ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Lạc và Vệ Từ Thanh biểu tình lạnh nhạt đứng ở cách đó không xa, mà ánh mắt Diệp Lạc phần nộ dừng trên người Du Hàn.

Du Hàn nhìn thấy Diệp Lạc sắc mặt khế biến, bất quá hắn rất nhanh liền lộ ra một nụ cười lạnh, thản nhiên nói:

-”Muội rốt cuộc đã tới!”

Diệp Lạc nhìn Du Hàn trong mắt hiện lên một tia ưu thương, thông khổ hỏi:

-”Du Hàn nguyên lai thật sự là huynh, ta vẫn tự nói với mình nên tin tưởng huynh, nhưng huynh thật sự làm ta quá thất vọng rồi! Huynh tại sao phải làm như vậy? Vì sao? Tại sao muốn thương tổn bọn họ?”

Vì sao? Ha ha! Du Hàn nghe câu hỏi của Diệp Lạc liền cất một trận cười điên cuồng, qua một lúc lâu hắn mới ngừng cười nhìn Diệp Lạc lạnh lùng thốt:

-”Vì sao? Ta vì cái gì làm như vậy chẳng lẽ muội không biết sao?”

Diệp Lạc hít thật sâu một hơi, chậm rãi nói:

-“Du Hàn, buông tay thôi, đừng ép ta hận huynh! Đừng sai lại càng thêm sai nữa, được chứ?”

Du Hàn khẽ lắc đầu lạnh nhạt nói:

-“Đã quá muộn! Diệp Lạc muội nên biết thời điểm muội ở Thủy Vân cung cực tuyệt ta thì tất cả đã không thể vãn hồi! Ta nói rồi, ta muốn muội nhìn tận mắt hấn chết ở trước mặt muội, chỉ khi hấn đã chết, muội mới có thể quên hấn, mới có thể trở về bên cạnh ta! Không, cho dù muội không thể nào quên hấn, ta cũng sẽ có biện pháp khiến muội quên hấn! Ha ha. . . . .”

Nói xong lời cuối cùng biểu tình của Du Hàn càng trở nên điên cuồng, bàn tay nắm áo Diệp Hạo đã chuyển sang bóp chặt cổ hấn.

Diệp Lạc lo lắng nhìn Diệp Hạo kêu lên:

-“Du Hàn! Dừng lại đi! Ngươi mau buông đại ca ra!”

Biểu tình quan tâm của Diệp Lạc càng làm cho Du Hàn phẫn nộ, tay hấn dùng thêm sức siết chặt cổ Diệp Hạo, phẫn nộ kêu lên:

-“Ngươi là đang lo lắng cho hấn sao? Hay là người ngươi yêu căn bản chính là hấn? Ngươi làm sao có thể phản bội ta? Làm sao có thể?”

Lời của Du Hàn giống như một thanh kiếm sắc đâm sâu vào tâm Diệp Lạc, nếu nói Du Hàn làm hết thảy đều là vì ái sinh hận nàng còn có thể tha thứ, nhưng chỉ một câu này đã hoàn toàn xóa sạch mọi tín nhiệm của nàng!

Một người vẫn luôn là ca ca trong lòng nàng làm sao có thể nói ra những lời tàn nhẫn như thế? Tại sao hấn muốn thương tổn nàng?

Một giọt nước mắt trong suốt chậm rãi từ khóe mắt chảy xuống, Diệp Lạc cố nén chua xót trong lòng, thanh âm nghẹn ngào nói:

-“Du Hàn, sao ngươi có thể như vậy? Hấn là đại ca của ta, là ca ca của ta! Chuyện này cùng hấn căn bản không có quan hệ, nếu ngươi thương tổn hấn ta cả đời cũng sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Ha ha! Du Hàn giống như nghe được chuyện cười trong thiên hạ bỗng điên cuồng cười ha hả, hấn châm chọc nhìn Diệp Lạc tàn nhẫn nói:

-“Ca ca? Hấn căn bản không phải ca ca ngươi! Đây là chính miệng hấn nói với ta hấn yêu ngươi, đã yêu hơn mười năm rồi, còn có ca ca nào như vậy không? Một ca ca yêu muội muội của mình? Một ca ca xem muội muội là nữ nhân của mình? Diệp Lạc ngươi đây là lừa mình dối người! Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng lời của ngươi sao?”

Diệp Lạc bị lời nói của Du Hàn dọa sợ ngây người, nàng tuy rằng đã biết Diệp Hạo không phải là ca ca của mình, nhưng nàng lại không biết Diệp Hạo yêu mình, sự thật này rất kinh người làm Diệp Lạc cảm giác mình căn bản chính là đang nằm mơ!

Nàng không tin không tin! Diệp Hạo vẫn là ca ca của nàng, hấn sao có thể yêu nàng? Hơn nữa còn yêu hơn mười năm! Hay là hấn sớm đã biết về thân thế của mình! Nếu không làm sao có thể? Đây căn bản không có khả năng!

Du Hàn nhìn sắc mặt Diệp Lạc dần trở nên tái nhợt, cho là nàng bị hấn nói trúng tâm sự, trong lòng không khỏi tức giận công tâm, hấn phẫn nộ nhìn Diệp Lạc gằn từng tiếng:

-“Thế nào? Bị ta nói trúng rồi sao? Hiện tại không còn gì để nói nữa phải không? Diệp Lạc nguyên lai ngươi là nữ nhân hạ tiện như vậy! Ha ha!”

Diệp Lạc cắn chặt môi dưới run giọng nói:

-“Ngươi câm miệng! Đây không phải sự thật, không phải sự thật! Du Hàn, ngươi đừng ép ta giết ngươi!”

-“Giết ta? Ha ha!”

Về mặt Du Hàn nhăn nhó dữ tợn, hấn điên cuồng nhìn Diệp Lạc nói:

-“Giết ta? Diệp Lạc ngươi thẹn quá hóa giận phải không? Ta cho ngươi biết ta hôm nay đến nơi này căn bản không nghĩ còn sống đi ra ngoài, nhưng trước khi ngươi giết ta liền chuẩn bị lượm xác bọn họ đi! Để cho bọn họ cùng ta chôn cùng!”

Hai tay Diệp Lạc gắt gao siết chặt, Du Hàn khổng chế Diệp Hạo vừa vặn ngăn trước mặt Diệp Lạc, mà Từ Dạ và Thanh nhi lại nằm ở góc tường phía sau hấn, nếu nàng và Vệ Tử Thanh muốn cứu người nhất định phải vượt qua Du Hàn!

Du Hàn cũng không có nói dối, hấn quả thật có thể trước khi bọn hấn cứu người thoải mái giết ba người Từ Dạ!

Hơn nữa càng khiến Diệp Lạc cảm thấy vô lực là nàng không nắm chắc ra tay một kích tất trúng, hơn nữa nàng không biết mình có đủ ngoan tuyệt quyết tâm giết người nàng vẫn coi là ca ca từ nhỏ lớn lên cùng nàng hay không!

Ngay tại thời điểm bốn người đang đối nghịch bỗng nhiên từ phía sau Du Hàn truyền đến một thanh âm trầm thấp:

-“Du Hàn, không phải ngươi muốn giết ta sao? Thả Diệp Hạo ra, chuyện này cùng hấn không quan hệ! Người Lạc nhi yêu là ta, muốn chém muốn giết thì tìm ta đây này!”

Nghe thấy thanh âm này sắc mặt Du Hàn đại biến, hấn dùng sức kéo Diệp Hạo lui về phía sau vài bước, lạnh lùng nhìn Từ Dạ cười lạnh một tiếng:

-“Giết người? Đúng vậy, ta làm sao có thể không giết người đây? Bất quá cho dù ta không giết người người cũng không sống được bao nhiêu ngày! Từ Dạ người đã muốn chết như vậy, ta hôm nay sẽ thanh toán cho người!”

Giây dựa 1

Edit: Muối Vove

Từ Dạ thờ phỉ phò, chậm rãi, cực kỳ khó khăn bò dậy, hấn lung la lung lay đỡ lấy tường, đứng ở nơi đó nhìn Du Hàn, trên khuôn mặt trắng bệch lộ ra một ý cười trào phúng, dứt quãng nói:

-“Du hàn. . . . . Người không phải muốn giết ta. . . . . Sao. . . . . Hay là người sợ. . . . . Không dám giết ta. . . . . ? Hoặc là. . . . . Người so với ta. . . . . Còn sợ chết hơn. . . . . ? Du hàn. . . . . Nguyên lai người bất quá cũng chỉ là một. . . . . Tiểu nhân. . . . . Sợ chết. . . . . Thôi. . . . . Ha ha. . . . . Khụ. . . . .”

Từ Dạ nở nụ cười, hấn ho đến thở không ra hơi, lại hộc ra một ngụm máu, sắc mặt xanh xám, lại vẫn không ngừng cười, tiếng cười của hấn, làm người ta nhin không được trong lòng chua xót.

Từ Dạ từ trong hôn mê tỉnh lại, ánh mắt Diệp Lạc vốn không rời khỏi người hấn, giờ phút này nhìn trong mắt hấn hàm chứa nồng đậm yêu thương, cũng có nhiều hơn một tia bất đắc dĩ cùng thống khổ. Đôi mắt sáng dâng lên một tầng thủy ý, một giọt nước mắt trong suốt, ở khóe mắt nàng lặng yên chảy xuống.

Nàng hiểu được tâm ý của hấn, mà hấn, cũng thấu hiểu tâm tư của nàng, chuyện này hoàn toàn là do lỗi của nàng, nàng không muốn vì chuyện của mình, mà liên lụy Diệp Hạo, lại càng không nguyện ý những người vô tội, vì vậy mà mất đi tánh mạng.

Cho nên, nàng làm sao có thể không rõ tâm ý của Từ Dạ? Nàng hiểu được, từ khi hấn tỉnh lại, mở miệng ra nói chuyện, nàng đã biết Từ Dạ muốn làm cái gì, hấn là muốn, dùng tánh mạng của mình cứu Diệp Hạo, vì thế, hấn mới cố ý chọc giận Du Hàn.

Quả nhiên, Du Hàn nghe xong lời nói của Từ Dạ liền giận tím mặt, hấn biểu tình dữ tợn, hung hăng trừng mắt nhìn Từ Dạ, tức giận nói:

-“Chết đến nơi mà còn nói cứng sao? Được, ta hôm nay trước hết giết người!”

Nói xong, Du Hàn bỗng nhiên đánh một chuông, đem Diệp Hạo đánh bay ra ngoài.

Diệp Lạc trong lòng quỳnh lên, thất thanh kêu:

-“Không!”

Mà ở thời điểm nàng còn chưa kịp tiến lên, Du Hàn đã phi thân đứng trước mặt Từ Dạ, đem hấn kiềm chế vào trong ngực.

Vệ Từ Thanh đến bên cạnh Diệp Hạo đã hôn mê, dò xét hơi thở của hấn, sau khi cảm giác được vẫn có hô hấp, thế này mới giao cho thị vệ đứng ở phía sau, phân phó mang Diệp Hạo đi xuống.

Tình hình, lại lâm vào cục diện bế tắc, bốn người vẫn không tiếng động quan sát nhau.

Mà đúng lúc này, Yến Đào vẫn đang hôn mê bỗng nhiên có chút giật mình, nàng chậm rãi mở to hai mắt, khẽ đảo quanh một lượt, khi ánh mắt dừng ở trên người Du Hàn, ánh mắt phút chốc sáng ngời.

Nàng phảng phất như đang trôi nổi trong dòng nước, tìm thấy một cọng cỏ cứu mạng, rất nhanh từ trên mặt đất bò dậy, hướng Du Hàn xông đến, trong miệng kêu lên:

-“Ta đã làm theo lời người giết hấn rồi, mau đưa giải dược cho ta, mau đưa giải dược cho ta!”

Du Hàn đầu tiên hơi sùng sờ, nhưng rất nhanh hấn không đợi Yến Đào bỏ nhào vào người mình, liền tung chuông đem nàng đẩy ra, lạnh lùng thốt:

-“Cút!”

Yến Đào bị một chuông này lão đảo ngã xuống, khóe miệng chậm rãi chảy ra tơ máu, nhưng là, nàng giống như không có cảm giác, tiếp tục bò dậy đánh tới Du Hàn, không ngừng kêu lên:

-“Đem giải dược cho ta, đem giải dược cho ta!”

Lúc này đây, tốc độ của Yến Đào cực nhanh, mà Du Hàn bởi vì trong tay vẫn đang kiềm chế Từ Dạ, không kịp chuẩn bị, liền lơ đãng nhìn Yến Đào nhào đến.

Hấn theo bản năng lấy tay đẩy Yến Đào ra, nhưng Yến đào lại giống như người mất đi lý trí, hai tay gắt gao kéo lấy vạt áo hấn, điên cuồng hét:

-”Đem giải được cho ta, đem giải được cho ta. . . . .”

Du Hàn bị Yến Đào cuốn lấy, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, trong mắt hiện lên một tia sát ý, hần không lưu tình vung tay, một chưởng nữa lại rơi xuống người Yến Đào, nhất thời không khí trở nên im bất.

Chỉ thấy hai mắt nàng trợn lên, trong mắt tràn ngập oán hận cùng không cam lòng, sắc mặt nàng nháy mắt xám như tro tàn, thất khiếu chảy đầy máu tươi, sau đó chậm rãi xụi lơ trên mặt đất, chết không nhắm mắt.

Nhìn một màn tàn nhẫn như vậy, Diệp Lạc và Vệ Tử Thanh đều cực kỳ khản trương nhìn Du Hàn, sợ hãi lại đột nhiên hạ độc thủ với Tử Dạ.

Du Hàn bỗng nhiên điên cuồng cười ha ha, hai mắt hần nhìn chăm chăm Diệp Lạc, bàn tay đặt trên cổ Tử Dạ, lạnh lẽo siết chặt, vẻ mặt cuồng loạn nói:

-”Thế nào? Ngươi đau lòng sao? Hay là ngươi đang sợ? Ngươi sợ hãi cái gì? Sợ ta giết hần sao?”

Nhìn Tử Dạ bởi vì bị bóp cổ, thở không ra hơi, sắc mặt trắng bệch, Diệp Lạc chỉ cảm thấy lòng đau như đao cắt, nàng hít thật sâu một hơi, chậm rãi nói:

-”Du Hàn, thả hần ra, ta đi với ngươi, thả hần!”

Diệp Lạc vừa dứt lời, Tử Dạ bỗng nhiên trừng mắt kêu lên:

-”Không. . . . . Lạc nhi. . . . . Không. . . . .”

Nghe được thanh âm của Tử Dạ, Diệp Lạc rốt cục nhìn không được, nước mắt tuôn như suối, hai hốc mắt đỏ bừng.

Nhìn Tử Dạ không ngừng giãy dụa, còn có bộ dáng lo lắng của hần, Diệp Lạc tan nát cõi lòng, nàng làm không được, nàng căn bản không cách nào nhìn thấy hần chết ngay trước mắt, nếu vậy, nàng tình nguyện chết đi!

Du Hàn vốn nghe được lời nói của Diệp Lạc, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, lại bởi vì Tử Dạ giãy dụa, mà trở nên hung ác, hần bỗng nhiên dùng sức siết chặt cổ Tử Dạ, nhìn gương mặt kia bởi vì mất đi hô hấp mà trở nên đỏ bừng, tức giận nói:

-”Ngươi cầm miệng! Nếu không ta hiện tại sẽ giết ngươi!”

Tử Dạ mất đi hô hấp, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, hần đã muốn nói không ra lời, nhưng trên mặt lộ ra nụ cười bình thản, hai tròng mắt gắt gao nhìn Diệp Lạc, thâm tình không rời.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 245: Giãy dụa 2

Diệp Lạc nhìn nụ cười dịu dàng của Tử Dạ, một câu cũng nói không nên lời, lòng của nàng, đã muốn mất đi tri giác, giống như linh hồn nàng đã thoát khỏi, bay đến bên người nam nhân kia.

Một cổ đau đớn kịch liệt, nháy mắt tràn ngập toàn thân, nàng cảm thấy đau, một loại đau đớn mất đi hết thảy, không phải đau đớn vì thất bại, mà là một loại đau đớn còn đáng sợ gấp trăm gấp ngàn lần so với cắt da lóc thịt, Diệp Lạc cảm giác khí lực trong người từng chút từng chút mất đi, hai chân nàng như nhũn ra, cơ hồ đứng không vững.

Nhưng nàng vẫn gắt gao nhìn Tử Dạ, nhìn hần giãy dụa rồi dần trở nên vô lực, nàng thậm chí cảm nhận giống như hần, giây phút từ vong đến gần cái loại này... Tuyệt vọng cùng sợ hãi!

Nhưng là, nàng nhìn thấy trong mắt Tử Dạ không có nửa điểm sợ hãi, cũng không có tuyệt vọng, tình yêu của hần, là một loại yêu khắc cốt ghi tâm, tuyệt vọng mà thể lương, cũng rất đặc ý, giống một đóa hoa rực rỡ nhất, nhưng vào thời khắc này lại đột nhiên héo rũ! Tựa như tình yêu của hần và nàng!

Nàng hiểu được lòng mình, nhưng đối với Tử Dạ, nàng lần đầu hiểu trái tim hần, nguyên lai, một nam nhân kiêu ngạo bạo ngược như hần, khi yêu cũng trở nên âm áp như thế.

Nàng đọc hiểu trong mắt của hần lời yêu, cũng nhìn thấy trong mắt hần câu xin lỗi, đó là một loại áy náy tuyệt vọng, hần vì sao làm như thế, vì sao?

Nước mắt, từng giọt từng giọt chạy dọc theo gò má tái nhợt của Diệp Lạc, tích tụ trên mặt đất, hai mắt nhắm lẹ, trong mơ hồ nàng nhìn thấy khóe mắt Tử Dạ, lấp lánh giọt nước mắt trong suốt, sau đó, hần chậm rãi nhắm chặt hai mắt lại.

Một cổ tê tâm đau đớn, điên cuồng xé nát thân thể nàng, một khắc trước khi hai mắt hấn nhắm lại, nàng chỉ cảm thấy trời đất dường như đảo lộn, lòng của nàng đau, đau đến cơ hồ mất đi tri giác, đau đến mức nàng muốn điên cuồng hét lên.

Nhưng nàng không có, nàng chỉ lặng yên, vẫn không nhúc nhích, đứng ở nơi đó, mở to đôi mắt vô thần, không rời khỏi hấn.

Một khắc này, trong mắt nàng không có bất kỳ ai khác, chỉ có hấn, nàng giống như nhìn thấy hấn mỉm cười thong dong bước tới, thâm tình nhìn nàng, mở rộng hai cánh tay to lớn, chờ đợi nàng nhào vào ngực hấn.

Thời gian nháy mắt ngưng đọng lại, không ai nói chuyện, thậm chí, một chút hô hấp cũng không có.

Mà trên khuôn mặt tuấn mỹ của Du Hấn, bỗng nhiên có một loại biểu tình kỳ quái, phảng phất là không thể tin được, cũng giống như một loại giải thoát.

Mặt của hấn dần bị bóp méo, mơ hồ mang theo một tia thống khổ, sau đó, từ nơi ngực xuyên qua một thanh chủy thủ, máu tươi chậm rãi trào ra ướt đầm lồng ngực hấn, từ xa nhìn lại, giống như một đóa hoa màu đỏ chót, tiên diễm vô cùng, đóa hoa chậm rãi nở rộ, cả quá trình làm người ta cảm thấy đẹp đẽ mà quý dị.

Bàn tay nắm lấy cổ Tử Dạ, dần mất đi sức lực, sau đó, tay hấn buông lỏng, Tử Dạ nháy mắt ngã xuống đất.

Thân thể Du Hấn từ từ đổ về phía sau, hấn trọn to hai mắt, nhìn Diệp Lạc đứng cách đó không xa, đôi môi mỏng manh, khe mấp máy, giống như đang nói cái gì, nhưng khuôn mặt dần mất đi huyết sắc, cuối cùng lộ ra một nụ cười cổ quái.

Nháy mắt Du Hấn ngã xuống, Thanh nhi cả người đầy máu đứng phía sau hấn, sắc mặt nàng trắng bệch, hai tay vẫn đang nắm chặt chủy thủ, nàng hai mắt mở to ngơ ngác, mờ mịt nhìn Du Hấn nằm trên mặt đất.

Một giọt nước mắt trong suốt, vô giác chảy xuống, sau đó rơi trên người Du Hấn.

Qua một lúc lâu, Thanh nhi bỗng nhiên ô một tiếng khóc lớn, sau đó nàng quỳ xuống bên cạnh Du Hấn, khóc nói:

-"Xin lỗi, thực xin lỗi. . . . ."

Vệ Tử Thanh nháy mắt phục hồi tinh thần, hấn nhanh chóng chạy phía trước, một phen nâng người Tử Dạ, sau đó dò xét hơi thở của hấn, sau khi cảm giác được hô hấp mỏng manh, hấn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hấn nhìn thoáng qua vẻ mặt lo lắng của Diệp Lạc, sau đó đem Tử Dạ bế lên, nói:

-"Nương nương, hoàng thượng không có việc gì! Thuộc hạ trước tiên đem hoàng thượng đưa đến ngự y!"

//Người to chừng như Tử Dạ mà Vệ Tử Thanh bế được, đã man con ngoan//

Diệp Lạc biểu tình cứng ngắt gật gật đầu, dõi theo bóng lưng Vệ Tử Thanh cùng Tử Dạ khuất dần, khe thở dài, thế này mới cảm giác được, thân thể của mình từng điểm từng điểm âm áp, khí lực cũng từ từ khôi phục.

Nàng nhìn Thanh nhi lệ rơi đầy mặt, chậm rãi hướng Du Hấn đi đến.

Nàng đến bên cạnh Du Hấn, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, lặng yên nhìn khuôn mặt đã vô cùng quen thuộc.

Du Hấn vẫn đang mở to hai mắt, khó khăn thở phì phò, thời điểm nhìn thấy Diệp Lạc, hai mắt hấn sáng ngời, đôi môi run rẩy, khó khăn nói:

-"Lạc. . . . . Lạc nhi. . . . ."

Diệp Lạc lặng yên nhìn hấn, trong mắt thật sâu bi thương, nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay Du Hấn, thanh âm nghẹn ngào nói:

-"Vì sao? Vì sao huynh làm như vậy? Vì sao?"

Du hấn trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười kỳ quái, hấn dùng hết khí lực toàn thân, gất gao nắm chặt bàn tay Diệp Lạc, đứt quãng nói:

-"Bởi vì. . . . Bởi vì. . . . Ta yêu nàng. . . . Ta không thể dễ dàng tha thứ. . . . Dễ dàng tha thứ người khác. . . . . Có được. . . . . Nàng. . . . .
.. Cho dù. . . . Là chết. . . . ."

Thanh âm của Du Hấn càng ngày càng nhỏ, khóe môi hấn vẫn duy trì nụ cười, gất gao nhìn Diệp Lạc.

Qua một hồi lâu, thân thể hấn bỗng nhiên run lên nhè nhẹ, sau đó đầu nghiêng sang một bên, tắt thở.

Chỉ là cặp mắt kia đã mất đi độ sáng, vẫn đang mở to, bên trong tràn ngập lưu luyến không cam lòng.

//Thế là xong, ngủm hai nhân vật phản diện//

Edit: Muối Vove

Hoàng cung.

Không khí lo lắng bao phủ Tây Lương quốc dường như đã dần tản đi, bầu trời một mảnh sáng sủa, vạn dặm không mây, ánh mặt trời càng thêm vài phần sáng lạn, hương hoa cũng nồng đậm hơn rất nhiều!

Một trận mưa gió qua đi, yên tĩnh như vậy, thật khiến người ta an tâm.

Diệp Lạc trầm tư đứng ở ngự hoa viên cách Dạ Vân điện không xa, nhìn cảnh vật vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, trong lòng trăm nghìn suy nghĩ.

Mà Thanh nhi, lúc này yên lặng đứng sau lưng nàng, nhìn áng mây trắng xa xa, vẫn không nhúc nhích, không biết đang trầm tư cái gì.

Diệp Lạc vẫn nhớ rõ, nàng ở trong đình này lần đầu tiên gặp Ứng Vương gia Tử Ảnh.

Khi đó, nàng đang ở trong đình gầy đàn, khi âm cuối cùng vừa dứt, đúng lúc nhìn thấy một nam tử tuấn mỹ vô cùng, y phục trắng bay bay, đứng dưới tàng cây cách đình không xa, mang trên mặt nụ cười mê hoặc, nhẹ nhàng vỗ tay.

Khi đó, cũng là giờ này, nhưng là, vào thời điểm trời đông giá rét, toàn bộ ngự hoa viên, nở đầy hoa mai, gió nhẹ thổi qua đem những đóa hoa nhẹ nhàng bay lượn, đậu trên áo bào của hắn, thật khiến người ta hoa mắt.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tử Ảnh, tâm Diệp Lạc, hơi run rẩy một chút.

Nàng không biết, tại thời điểm đó, cảm giác của mình đối với Tử Ảnh là gì? Nàng không biết, nàng thật sự không biết.

Sau này nhiều chuyện xảy ra, nàng cũng vô tâm suy nghĩ hết thảy những gì có liên quan đến hắn.

Đó là bởi vì, Tử Dạ xuất hiện, nam nhân bá đạo lãnh khốc, hắn tại nơi này, dưới đình trong rừng mai, mạnh mẽ hôn nàng, trái tim nàng cả đời chưa biết kích động là gì, một khắc này bắt đầu vì hắn mà nhảy loạn.

Thời điểm đó, kỳ thật, trong nháy mắt bị Tử Dạ ôm vào lòng, nàng hi vọng Tử Ảnh có thể lưu lại, nhưng là, hắn không có, trong mắt của hắn mặc dù có thất vọng, nhưng hắn lại kiên định xoay người, để lại cho nàng một cái bóng cô đơn.

Mà cũng chính lúc đó, hắn rời đi, từ nay về sau bước ra khỏi lòng nàng, cùng lắm cho, lòng của nàng, từ đó về sau gát gao dây dưa cùng Tử Dạ.

//Có nghĩa nếu Lạc tỷ gặp Tử Ảnh trước chắc chắn không đến lượt Dạ ca rồi//

Chuyện cũ như gió, chuyện quá khứ đã qua, nàng chưa từng nghĩ qua, nếu lúc trước, Tử Ảnh không rời đi, nàng có phải sẽ yêu hắn, nhưng hiện tại, đã không còn cái gọi là giả thiết ấy nữa.

Tử Ảnh yêu nàng, là chuyện khiến nàng bất ngờ nhất, là sau khi nàng đem toàn bộ thể xác và tinh thần giao cho Tử Dạ, nàng mới biết được. Khi đó, tất cả đã quá muộn.

Nàng vẫn nhớ rõ, dưới tàng cây trong lãnh cung, nàng bị Tử Ảnh ôm vào trong ngực, nàng thậm chí có thể cảm thấy rõ ràng sự kích động của hắn.

Nàng cảm thấy nổi thống khổ cùng bất lực của hắn, nàng cũng cảm thấy tình yêu của hắn đối với nàng.

Nhưng là, nàng đã yêu sâu đậm người khác, nàng rút cuộc không cho nổi thứ hắn muốn.

Cho nên, nàng chỉ có thể nhìn hắn thống khổ, mà nàng, cũng vì một nam nhân khác mà thống khổ.

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc chưa xót cười, nàng bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Thanh nhi, nhẹ giọng hỏi:

-“Thanh nhi, nếu là lúc trước, ta cự tuyệt yêu cầu của tiên hoàng, không vào cung, có phải hay không hết thảy mọi chuyện sẽ không phát sinh?”

Thanh nhi hơi sững sờ, qua một lúc lâu, nàng mới chậm rãi thu ánh mắt trở về, nhìn Diệp Lạc, chậm rãi lắc đầu, nói:

-“Tiểu thư, người cùng hoàng thượng là duyên phận, cũng sẽ không bởi vì không vào cung mà thay đổi, bởi vì, chỉ có hoàng thượng, mới có thể xứng đôi với tiểu thư, trái lại, cũng chỉ có tiểu thư người như vậy, mới có thể khiến hoàng thượng yêu sâu đậm!”

Nói tới đây, Thanh nhi hơi dừng một chút, lại sâu kín nói:

-“Cho nên, cho dù lúc trước tiểu thư cự tuyệt tiên hoàng, nhưng nô tỳ tin tưởng, kết quả cũng sẽ không thay đổi, bởi vì, cho dù tiểu thư không vào cung, cũng sẽ lấy một loại hình thức khác, gặp hoàng thượng! Bởi vì, nhân duyên, đều do ông trời an bài.”

Diệp Lạc không khỏi bất ngờ, nàng thuận miệng hỏi Thanh nhi một câu, lại không ngờ Thanh nhi sẽ nói ra những lời này.

Diệp Lạc không nói gì thêm, nàng nhìn ra xa, dưới ánh mặt trời, cảnh sắc rực rỡ, trong lòng không tiếng động trầm tư, chẳng lẽ, đây hết thấy, thật sự là ý trời sao?

Qua một lúc lâu, ánh mắt Diệp Lạc dừng lại trên người Thanh nhi, từ sau khi Du Hàn chết, nàng cảm thấy Thanh nhi thay đổi rất nhiều, từ một tiểu muội muội đi theo phía sau nàng, một Thanh nhi hoạt bát đã không còn thấy nữa, nàng bây giờ, giống như đã trưởng thành, cũng trở nên u buồn trầm mặc hơn rất nhiều.

Diệp Lạc khẽ thở dài một hơi, vươn tay, nhẹ nhàng kéo Thanh nhi vào lòng, nói:

-“Thanh nhi, muội vẫn không thể quên sao? Kết cục như vậy, với hần mà nói, là một sự giải thoát, hần sẽ không trách muội!”

Thanh nhi lặng yên nằm trong lòng Diệp Lạc, nàng không nói gì, nhưng là, trên gương mặt thanh tú, hai hàng nước mắt, chậm rãi chảy xuống, thấm ướt y phục trên người Diệp Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 246: Đại kết cục 2 – Âm áp từ Diệp Hạo

Dưới ánh tà dương tràn ngập hương hoa, chủ tớ hai người cứ như vậy lặng yên ôm nhau .

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, gió nhẹ thổi qua ngẫu nhiên phát ra từng tiếng réo rất như âm thanh của sáo trời, cảnh như mộng, người cũng như mộng.

Một lúc lâu sau Thanh nhi mới chậm rãi rời khỏi vòng tay Diệp Lạc, trên gương mặt thanh tú vẫn còn đọng lại giọt nước mắt trong suốt, long lanh ngập ngừng không muốn rơi.

Thanh nhi khẽ thở dài một hơi, bình thần nói:

-“Tiểu thư, ta nghĩ ta cả đời cũng không thể quên hần được rồi! Ta yêu người kia đã nhiều năm như vậy nhưng đến cuối cùng cũng chính tay ta giết hần! Đây là điều ta chưa từng nghĩ đến, tiểu thư người biết không? Kỳ thật ta khi đó hai bàn tay ta nắm chặt chủy thủ nhưng không cách nào xuống tay, lòng ta đau lắm, thực sự rất đau.”

Nói tới đây thân thể nhỏ nhắn của Thanh nhi run rẩy, sắc mặt nàng trở nên cực kỳ tái nhợt, nàng phảng phất như muốn phát tiết, tiếp tục nói:

-“Tiểu thư, người biết không? Ta không biết lúc đó lấy đầu ra dừng khí, tuy rằng lòng rất đau, nhưng là không còn cách nào khác, khoảnh khắc chủy thủ cắm sâu vào ngực hần, ta cảm giác thanh chủy thủ đó cũng đâm sâu vào trái tim mình. Trong thân thể hần phun ra máu tươi cũng giống như máu của chính mình, thật sự đau quá. . . . . Đau quá. . . . .”

Diệp Lạc lại vươn tay đem thân thể nhỏ nhắn run rẩy kia kéo vào lòng khẽ vỗ về, nhẹ giọng nói:

-“Thanh nhi, cảm ơn muội, đây không phải là lỗi của muội, nếu không có muội. . . . . Ta không biết ta có hay không dừng khí đối mặt hết thấy. . . . Thanh nhi. . . . Ta thật sự quá ích kỷ?”

-“Không!”

Thanh nhi bỗng nhiên kích động vòng tay gắt gao ôm chặt Diệp Lạc nói:

-“Tiểu thư, người đừng cảm ơn ta, nếu đổi lại là tiểu thư người cũng làm như thế đúng không? Hần làm sai. . . . Ta không thể để hần đã sai càng thêm sai. Có lẽ. . . . Có lẽ. . . . Nên để ta tự tay chấm dứt. . . . Chính là kết cục tốt nhất. . . .”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của Thanh nhi nghẹn ngào, rốt cuộc nói không được nữa.

Diệp Lạc trầm mặc không nói, đúng vậy Thanh nhi nói không sai, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng không thể trơ mắt nhìn hần giết chết Từ Dạ, nàng cũng sẽ giống như Thanh nhi làm như vậy, cho dù tự tay giết chết người giống như thân nhân của mình. . . Dù cho thống khổ nhưng nàng vẫn sẽ đi làm, nếu như là nàng, nàng cũng sẽ không chút do dự ra tay.

Nàng không biết an ủi Thanh nhi như thế nào, bởi vì hiện tại bất cứ lời nào cũng đều vô nghĩa, cứ để muội ấy tự mình vượt qua cũng tốt.

Tình cảm của Thanh nhi đối với Du Hàn nàng mới biết cách đây không lâu, trước đây nàng biết cảm tình Thanh nhi giành cho Du Hàn không giống bình thường, nhưng nàng khi đó, lại không ngờ Thanh nhi đã yêu Du Hàn, hơn nữa còn yêu sâu như vậy.

Sau này mãi cho đến khi nàng bị Diệp Linh đâm bị thương, từ trong hôn mê tỉnh lại, thời điểm chuẩn bị cùng Du Hàn thành thân nàng mới nhận ra Thanh nhi yêu Du Hàn, cũng biết Du Hàn ở trong lòng muội ấy mà nói rất quan trọng.

Mà bây giờ Thanh nhi lại tự tay giết hấn, một khắc đưa ra quyết định đó không biết trong lòng muội ấy thống khổ đến nhường nào người ngoài căn bản không thể hiểu biết. Khi Thanh nhi tự tay đâm thanh chủy thủ vào người mình yêu, cướp đi sinh mệnh của hấn, nội tâm của muội ấy có phải hay không giống như vạn tiễn xuyên tâm?

Có lẽ đó cũng không phải đau đớn nhất, chân chính làm Thanh nhi đau lòng hấn là Du Hàn trước khi chết vẫn không thể buông tay đi.

Hơn mười năm sớm chiều ở chung, thứ tình cảm còn hơn thân nhân đó không phải cứ nói chấm dứt là có thể chấm dứt được! Kỳ thật Du Hàn không hiểu tình cảm của hấn đối với Diệp Lạc không phải là yêu, chẳng qua chỉ là ham muốn chiếm đoạt! Kia căn bản không phải là tình yêu chân chính!

Đáng tiếc Du Hàn vĩnh viễn cũng không có cơ hội hiểu rõ ràng!

Một trận tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, Diệp Lạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa Diệp Hạo một thân quần áo màu lam nhạt mỉm cười nương theo làn gió đi tới.

Diệp Hạo chậm rãi đi đến bên cạnh Diệp Lạc, ánh mắt nhìn nụ cười trong suốt của nàng, sau đó dừng lại trên gương mặt thấm đẫm nước mắt của Thanh nhi, nhẹ giọng nói:

-“Lạc nhi, ta có thể ở cùng Thanh nhi một chút được không? Ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Thanh nhi biểu tình kinh ngạc nhìn Diệp Hạo, nước mắt long lanh đọng lại trên khóe mắt nàng không kịp rơi xuống, nhưng là, giờ phút này đứng dưới ánh mặt trời nàng thoạt nhìn mong manh như sương sớm, loá mắt kinh tâm động phách.

Diệp Lạc đầu tiên hơi sững sờ nhưng rất nhanh liền mỉm cười kéo tay Thanh nhi nhẹ nhàng đặt trong bàn tay to lớn của Diệp Hạo, đối Diệp Hạo gật đầu sau đó xoay người rời đi.

Nàng cước bộ nhẹ nhàng đi qua một tòa núi giả, bỗng nhiên từ trong đó truyền ra giọng nói nhỏ làm nàng tò mò dừng bước.

Đại kết cục 3 – Vệ Từ Thanh

Edit: Muối Vove

Diệp Lạc nín thở cẩn thận nghe ngóng một hồi, chỉ nghe thấy thanh âm của một nam nhân và một nữ nhân đang trò chuyện với nhau.

Nàng đột nhiên cảm giác thanh âm kia có điểm quen thuộc liền lên lút đi chuyển đến gần hơn, từ sau hòn sơn giả nhìn lại chỉ thấy hai người này sóng vai ngồi bên nhau, đúng là đang cười nói gì đó.

Nam nhân trẻ tuổi Diệp Lạc nhận thức được, bởi vì hấn chính là thị vệ bên người Từ Dạ, tên gọi Vệ Từ Thanh.

Mà ngồi bên hấn là một nữ tử diện mạo thanh tú Diệp Lạc chưa bao giờ gặp qua, bất quá Diệp Lạc nhìn thoáng qua y phục trên người nàng bên môi nhếch lên ý cười, nữ tử này mặc phục sức cung nữ, nàng hấn là cung nữ trong cung rồi!

Diệp Lạc thờ dãi không muốn nghe tiếp, nàng mỉm cười đang muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên nữ tử kia nói một câu làm cước bộ của nàng nháy mắt ngừng lại, tò mò đóng tai lên lắng nghe.

-“Vệ đại ca, huynh có phải hay không trong lòng vẫn luôn có một người? Nàng là người như thế nào? Huynh có thể kể cho ta nghe không?”

Diệp Lạc vốn nghĩ Vệ Từ Thanh cùng vị nữ tử này tính toán tính hợp, nhưng chỉ một câu của nàng chứng minh bọn họ không phải quan hệ đó, trong lòng Vệ Từ Thanh có một nữ nhân khác.

Điều này khiến Diệp Lạc cảm thấy tò mò, cho nên nàng dừng bước, nàng muốn biết người Vệ Từ Thanh yêu là ai.

Kể tiếp qua một lúc lâu Vệ Từ Thanh mới chậm rãi nói:

-“Nàng là một nữ tử rất đẹp, vẻ đẹp tựa tiên tử trên trời. Ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền cho rằng nàng là thần tiên, bởi vì nàng thật sự rất đẹp rất đẹp. ....”

Thanh âm của Vệ Từ Thanh tựa như ảo mộng, hấn nói rất chậm phảng phất như đang hồi tưởng lại.

Nữ tử kia chính là Mộc nhi, nàng tò mò hỏi:

-“Vệ đại ca người yêu nàng sao? Nàng đẹp như vậy, huynh chắc chắn rất yêu nàng.”

Vệ Từ Thanh trầm mặc, thật lâu sau mới chậm rãi nói:

-“Đúng vậy, ta yêu nàng thực yêu nàng, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta liền yêu nàng nhưng là. . . . . Nàng không phải là nữ nhân ta có thể yêu. . . . .”

Vệ Từ Thanh nói đến phần sau, thanh âm ngày càng nhỏ cơ hồ khó nghe.

Mộc nhi lại thắc mắc:

-“Vệ đại ca, vậy huynh tại sao biết nàng? Nàng bây giờ đang ở đâu? Sao huynh không đi tìm nàng?”

Vệ Từ Thanh thở dài một hơi, trầm lắng nói:

-“Có một lần ta bị một sát thủ dẫn tới trong rừng cây, ở trong rừng cây kia mai phục một nhóm sát thủ, lúc đó nàng xuất hiện cười nhạo ta, ta không cam lòng bị nàng cười nhạo, cho nên khi bị đám sát thủ vây đánh ta cũng không chạy trốn, nhưng ta dù sao vẫn không phải đối thủ của bọn họ, đến cuối cùng chính là nàng cứu ta. . . . . Mộc nhi có phải hay không cười ta? Ta đường đường là thị vệ bên cạnh hoàng thượng lại cần một nữ tử chân yếu tay mềm tới cứu.”

Mộc nhi không trả lời Vệ Từ Thanh mà tiếp tục hỏi:

-“Vệ đại ca, cho nên huynh liền yêu nàng phải không?”

Vệ Từ Thanh cười khẽ một tiếng, trong thanh âm tràn ngập thâm lương, hắc hăng định:

-“Đúng vậy, tại một khắc kia ta liền yêu nàng, yêu đến không thể tự thoát ra được, nhưng là. . . . . Nàng chung quy không phải là người ta có thể yêu. . . . .”

Mộc nhi giống như trầm mặc, qua một hồi lâu mới hỏi:

-“Vì sao? Vệ đại ca, huynh vì sao không thể yêu nàng? Nàng tên là gì?”

Vệ Từ Thanh trầm tư, ngay tại thời điểm Diệp Lạc cho là hắn không trả lời hắn lại bỗng nhiên nói:

-“Nàng là Phiêu Linh, lá rụng phiêu linh. . . . . Diệp Lạc phiêu linh. . . . . Đây là tên của nàng...”

Phiêu Linh, một khắc cái tên này từ trong miệng Vệ Từ Thanh nói ra, trong lòng Diệp Lạc thoáng rung động, nháy mắt nàng giống như nhìn thấy trong rừng cây một nữ tử áo trắng bay bay mỉm cười đối nam tử đang bị thương nói:

-“Nếu muốn báo ân, ngươi hãy đi Thủy Vân cung tìm Phiêu Linh thôi!”

Khoảng khắc trước khi bước vào Hình đường hắn bỗng nhiên dừng lại quay đầu hỏi nàng:

-“Thái Từ Phi, người có biết một nữ tử tên gọi Phiêu Linh không?”

Nguyên lai người trong lòng hắn chính là Diệp Lạc nàng, Diệp Lạc phiêu linh.

Thanh âm của Mộc nhi lại truyền đến cắt đứt suy nghĩ của Diệp Lạc:

-“Vệ đại ca, huynh về sau vẫn tiếp tục yêu nàng sao?”

Thanh âm của Mộc nhi nồng đậm thương cảm.

Vệ Từ Thanh trầm giọng nói:

-“Yêu, nhưng là tình yêu này ta sẽ đem giấu kín ở sâu trong đáy lòng, bởi vì nàng đã tìm được hạnh phúc thuộc về mình rồi. . . . .”

Nói tới đây Vệ Từ Thanh dừng một chút, lại nói:

-“Mộc nhi, muội nguyện ý cùng ta thành thân không. . . . .”

Diệp Lạc nghe đến đó, nhìn thoáng qua hai người đang tựa sát vào nhau, mỉm cười xoay người rời đi.

Mà Diệp Lạc không biết nàng vừa xoay người trong nháy mắt Mộc nhi kinh ngạc chỉ về bóng lưng của nàng khe khẽ nói:

-“Vệ đại ca, huynh xem, hình như là Hoàng hậu nương nương. . . . .”

Vệ Từ Thanh nhìn thân ảnh nàng biến mất, trên dung nhan tuấn mỹ lộ ra một ý cười thoải mái cùng phức tạp, hắn vươn tay nhẹ nhàng kéo Mộc nhi vào lòng, dùng thanh âm cơ hồ nhỏ đến khó nghe dịu dàng nói:

-“Có lẽ đây mới là điều nàng muốn. . . . . Mà ta hẳn cũng nên buông tay thôi. . . . . Không phải sao?”

//Cái vô lý chính là ở chỗ này, tác giả kỳ thật không cần để Vệ Tử Thanh yêu Diệp Lạc, sao cứ thích nữ chính xuất sắc được nhiều người yêu nhỉ, nhiều quá đâm ra loãng, không cần thiết, hơn nữa đại kết cục còn để Diệp Lạc biết được tình cảm của Vệ Tử Thanh, thật là càng biết nhiều thì càng áy náy thôi chứ được cái gì...hừm//

Một trận gió nhẹ thổi qua, lá vàng xào xạc phát ra những thanh âm vui tai, Mộc nhi giống như không nghe rõ lời nói của Vệ Tử Thanh, nàng nghi ngờ nhìn Vệ Tử Thanh hỏi :

-“Vệ đại ca, huynh vừa mới nói cái gì?”

Vệ Tử Thanh mỉm cười dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Mộc nhi, chân thành nói :

-“Mộc nhi, muội nguyện ý gả cho ta không . . . . . ?”

Đại kết cục 4 – buông tay

Edit : Muối Vove

Diệp Lạc lại trở về trong đình đã không còn thấy thân ảnh của Thanh nhi và Diệp Hạo, chỉ có dương quang sáng lạn làm rừng hoa nở bùng, đong đưa theo gió.

Trong đình không biết từ khi nào đã đặt một chiếc đàn cầm, Diệp Lạc đi vào trong chậm rãi ngồi xuống ghế, đầu ngón tay trắng nõn nhẹ lướt qua, một chuỗi âm thanh như mây trôi nước chảy, ảo diệu đậm lòng người.

Hương hoa càng đậm, cả vườn hoa dường như đều vui theo khúc nhạc nhẹ nhàng nhảy múa.

Không biết qua bao lâu sau một âm phù du dương khúc nhạc kết thúc.

Bỗng nhiên vang lên một trận tiếng vỗ tay, Diệp Lạc ngạc nhiên nhìn lại chỉ thấy ở cách đó không xa dưới tàng cây mai, một nam tử tuấn mỹ mỉm cười chăm chú nhìn nàng, hai bàn tay vỗ nhẹ lên những tiếng thanh thúy, sau đó vẻ mặt tươi cười đi về phía nàng.

Gió nhẹ thổi qua lay động vạt áo bào màu trắng, ánh sáng chiếu lên dung nhan tuấn mỹ, hần lúc này thoát nhìn tuấn mỹ làm cho người ta hoa mắt.

Diệp Lạc kinh ngạc nhìn hần, qua một lúc lâu mới nhẹ giọng nói :

-“Ứng Vương gia? Ngươi làm sao ở chỗ này?”

Từ Ảnh tựa tiểu phi tiểu đi đến bên cạnh nàng, thanh âm trầm thấp nói :

-“Chiến tranh đã kết thúc, ta không ở đây thì ở đâu?”

Nói xong hần dừng một chút, liếc mắt quan sát nàng, nửa đùa :

-“Hoặc là, Lạc nhi có nguyện ý cùng ta rời đi không?”

Diệp Lạc chấn động, qua một hồi lâu bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười của nàng dưới ánh mặt trời càng thêm kinh tâm động phách, cặp mắt trong trẻo nhìn Từ Ảnh, nhẹ giọng nói :

-“Ứng vương gia thật biết nói đùa!”

Từ Ảnh không đáp lời nàng mà hướng ánh mắt về phía xa đột nhiên nói :

-“Lạc nhi, ta nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ngày đó tuyết rơi đầy trời, những bông tuyết bay lượn trên không trung cùng cánh mai cuốn lấy nhau, khi đó chính là thời điểm cảnh sắc ở ngự hoa viên đẹp nhất.”

Nói tới đây, Từ Ảnh dừng một chút, hần không đợi Diệp Lạc nói chuyện lại tiếp tục nói :

-“Nàng biết không? Lúc đó tuy rằng nàng dịch dung thành bộ dạng xấu xí, nhưng ta lại vẫn cảm thấy nàng rất đẹp, còn có ánh mắt của nàng thật sự hấp dẫn ta! Lạc nhi, nàng biết không? Kỳ thật tại một khắc đó ta đã bị nàng làm cho mê muội rồi!”

Trên dung nhan tuyệt mỹ của Diệp Lạc vẫn duy trì nụ cười thần nhiên, nàng nhẹ giọng nói :

-“Ngươi tới đây là muốn nói với ta những lời này sao?”

-“Không!”

Từ Ảnh bỗng nhiên quay đầu, nhìn thật sâu vào mắt Diệp Lạc, kích động nói :

-“Ta tới là muốn hỏi nàng một câu, Lạc nhi, nàng có từng. . . . . Từng yêu ta không ? Dù chỉ là một chút. . . .”

Diệp Lạc trầm mặc, một lúc sau mới thừa nhận:

-“Ứng Vương gia, người là nam nhân trong mộng của biết bao người, lần đầu tiên nhìn thấy người trong nháy mắt đó trái tim chứng thật vì người mà rung động, nhưng là. . . . . Nhưng là. . . Sau này ta lại yêu hắn. . . . . Thực xin lỗi. . . . .”

Từ Ảnh trông mắt đen thâm trầm hiện lên một chút đau đớn, hắn bỗng nhiên vươn hai tay đem Diệp Lạc ôm vào lòng, gắt gao siết chặt như muốn khám nàng thật sâu vào người, đầu vùi vào mái tóc đen dài khẽ hít lấy mùi hương của nàng.

Diệp Lạc hơi giật mình một cái, sau đó yên tĩnh trở lại, im lặng nằm trong lòng hắn.

Chung quanh không một tiếng động, mà hai người đang ôm nhau cũng không muốn phá vỡ đi khoảnh khắc ấm áp này.

Qua một lúc lâu, Từ Ảnh mới nhẹ nhàng buông Diệp Lạc ra, nhìn vào dung nhan tuyệt mỹ của nàng, ôn nhu nói :

-“Lạc nhi, chỉ cần trong lòng nàng từng có ta, như vậy ta cũng đủ mãn nguyện rồi! Bởi vì dù bây giờ người nàng yêu là hoàng huynh, nhưng ít nhất nàng cũng từng thích ta! Nếu không phải hoàng huynh xuất hiện người nàng yêu sẽ là ta!”

Diệp Lạc nhìn trong mắt Từ Ảnh tràn ngập ôn nhu, cảm động nói:

-“Ứng Vương gia, cảm ơn người!”

Trong mắt Từ Ảnh một tia ưu thương chợt lóe, bất quá hắn rất nhanh liền nở nụ cười nhẹ nhàng ở trên trán Diệp Lạc ấn xuống một nụ hôn, sau đó cười nói :

-“Được rồi, hoàng huynh nếu đã đến đây thì nên đi ra thôi!”

Diệp Lạc kinh ngạc xoay người, đã thấy Từ Dạ một thân áo bào màu tím chậm rãi đi đến bên người nàng, còn không đợi nàng kịp phản ứng liền bá đạo ôm nàng vào lòng.

Diệp Lạc có điểm ngượng ngùng muốn đẩy hắn ra, nhưng lại nghe bên tai tiếng hắn trầm giọng nói :

-“Hoàng đệ cảm ơn người.”

Diệp Lạc tròn to hai mắt, nàng lần đầu tiên nghe thấy Từ Dạ nói lời cảm ơn, hơn nữa lại là người mà hắn từng hận Từ Ảnh.

Từ Ảnh quay đầu nhìn về xa xa, thản nhiên nói :

-“Hoàng huynh không cần cảm ơn ta, ta làm như vậy thực sự không phải vì người, người nên biết!”

Từ Dạ buông Diệp Lạc ra đưa tay về phía Từ Ảnh, ngữ khí cực kỳ thành khẩn nói :

-“Ta biết, nhưng là ta vẫn muốn cảm ơn người, nếu không phải nhờ người ta và Lạc nhi sẽ không thể ở cùng một chỗ, càng không thể làm cho Lạc nhi hạnh phúc!”

Từ Ảnh thu hồi ánh mắt nhìn về phía Từ Dạ, qua một lúc lâu hắn rốt cục vươn tay nắm chặt tay Từ Dạ, huynh đệ hai người nhìn nhau nở nụ cười thoải mái, tất cả mọi ân oán tình cừ đều tan thành mây khói.

Sau một khắc Từ Dạ mới buông lỏng khỏi tay Từ Ảnh, vỗ vỗ lên bờ vai hắn nói :

-“Hoàng đệ, về sau Tây Lương liền giao cho đệ, kỳ thật đệ so với ta thích hợp để trở thành một hoàng đế hơn! Bởi vì đệ có thể buông.”

Dưới ánh mặt trời Từ Ảnh nhìn bóng lưng Từ Dạ và Diệp Lạc ôm nhau rời đi, bên môi giương lên một nụ cười chua xót tự vấn :

-“Buông sao? Không, hoàng huynh sai lầm rồi, nếu người nàng yêu là ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không buông, đáng tiếc. . . . . Nàng yêu người. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 247: Phiên ngoại – Thành thân

Năm năm sau.

Một đội ngũ đón đầu điều hành trong kinh thành, dân chúng đổ ra đường bàn luận sôi nổi.

Hôm nay ở kinh thành diễn ra một sự kiện, đó là ngày vui của Diệp gia đương gia đại thiếu gia Diệp Hạo.

Nhóm đại thần trong triều đều gửi lễ vật đến chúc mừng, còn quan hệ thân quen hơn một chút thậm chí tự mình tới cửa.

Bởi vì Diệp gia mặc dù chỉ là thương nhân nhưng quan hệ của Diệp gia và Tây Lương lại vô cùng thân mật.

Không nói thì ai cũng biết Diệp gia đại tiểu thư Diệp Lạc từng là thái tử phi được tiên đế chỉ định cho thái tử Tử Dạ, từ khi Tử Dạ thoái vị liền trở thành tiên hoàng hậu, hơn nữa cùng đương kim Thánh Thượng Tử Anh quan hệ mật thiết.

Đương nhiên những điều này không được công khai, cho nên dân chúng mặc dù biết nhưng cũng không dám nhiều lời.

Diệp phủ.

Thanh nhi có chút khấn trương ngồi trong tân phòng, nàng bất an nắm chặt tú khăn vò nát.

Trong đầu nàng vẫn nhớ rất rõ ràng năm năm trước những lời Diệp Hạo nói trong ngôi đình kia.

Ở hoàng cung trong hậu hoa viên, hắn đứng dưới ánh mặt trời nói với nàng hết thảy.

Khi nghe được từ trong miệng hắn về thân thể cũng như tình cảm giành cho Diệp Lạc, càng rõ ràng nỗi thống khổ của hắn.

Hắn nói hắn ở trên người nàng thấy được bóng dáng của mình.

Đúng vậy, hắn và nàng đều giống nhau, yêu người không nên yêu, nàng cuối cùng tự tay cởi nút thắt trong lòng, mà sau nhiều năm tình cảm của hắn cũng buông bỏ xuống được ít nhiều.

Hắn nói hắn rất thỏa mãn, bởi vì Diệp Lạc đã tìm được hạnh phúc thuộc về nàng, mà hắn cũng sẽ cố gắng học cách quên Diệp Lạc.

Năm năm trôi qua, năm năm này nàng rốt cục hoàn toàn quên hết mọi thứ liên quan đến Du Hàn, mà hắn cũng rốt cục yên tâm hướng nàng cầu hôn.

Nàng đáp ứng hắn, bởi vì nàng phát hiện trong năm năm qua người mà nàng nghĩ đến nhiều nhất lại chính là hắn.

Hết thảy đều đã qua, không phải sao? Đã đến lúc nàng đi tìm hạnh phúc thuộc về mình.

Nhìn trên người mình bộ hỷ phục đỏ chót, Thanh nhi nở nụ cười, đây là lần đầu tiên từ sau khi Du Hàn chết nàng mới nở một nụ cười thư thái như thế.

Cửa tân phòng bị đẩy ra, một bóng người nho nhỏ nhào đến.

Thanh âm non nớt vang lên :

-“Thanh nhi a di, a di tại sao muốn gả cho cậu?”

Thanh nhi lấy tay nhẹ nhàng kéo hi khăn che đầu xuống cười đem thân hình nho nhỏ kéo vào trong lòng, ôn nhu nói :

-“Tiểu hài tử, sao con lại tới đây? Tiểu thư đâu?”

Năm năm trước sau khi Diệp Lạc cùng Tử Dạ trở về Thủy Vân cung, Vân Lạc Từ liền chính thức đổi tên theo họ phụ thân, hiện tại tên của hắn đã sửa thành Tử Lạc Vân.

Tử Lạc Vân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt nhìn Thanh nhi nói :

-“Mẫu thân hiện tại ở cùng một chỗ với phụ thân, mẫu thân nói nàng một hồi sẽ đến thăm a di. Đúng rồi, Thanh nhi a di vẫn chưa trả lời câu hỏi của Vân nhi đâu?”

Thanh nhi mỉm cười đem Tử Lạc Vân ôm lấy đến ngồi ở trên hi giường nhẹ giọng nói :

-“Đó là bởi vì Thanh nhi a di thích cậu con, mà cậu của con cũng thích Thanh nhi a di, cho nên Thanh nhi a di mới gả!”

Tử Lạc Vân cái hiểu cái không nhìn Thanh nhi, nói như chém đinh chặt sắt :

-“Thanh nhi a di không phải thích nhất Vân nhi sao? Thanh nhi a di vì sao muốn lấy chồng lại không thành thân với Vân nhi?”

Thanh nhi lấy tay nhẹ nhàng gầy gầy cái mũi đáng yêu của Tử Lạc Vân, cười nói :

-“Đó là bởi vì Vân nhi bây giờ vẫn còn nhỏ, về sau Vân nhi cũng sẽ gặp được người mình thích, cũng sẽ thành thân cùng người trong lòng mình! Không phải sao?”

Từ Lạc Vân bỗng nhiên lấy tay nhẹ nhàng nắm lấy ống tay áo Thanh nhi lắc qua lắc lại :

-“Vân nhi thích Thanh nhi a di, Vân nhi thích mẫu thân, Vân nhi cùng với Thanh nhi a di và mẫu thân thành thân! Thanh nhi a di người đừng thành thân với cậu, được chứ?”

Thanh nhi chưa kịp trả lời cửa tân phòng lại một lần nữa bị đẩy ra, một thanh âm uyển chuyển từ bên ngoài truyền đến :

-“Vân nhi, đừng hồ nháo, nhanh chút xuống dưới.”

Thanh âm vừa dứt Diệp Lạc một thân y phục thanh nhã đi vào mỉm cười nhìn Thanh nhi.

Thanh nhi thấy Diệp Lạc, khuôn mặt thanh tú nhẹ đỏ ửng, vui mừng nói :

-“Tiểu thư, người đã đến rồi!”

Mà Từ Lạc Vân nhìn thấy Diệp Lạc vội nhảy xuống giường bỏ nhào vào trong lòng Diệp Lạc kêu lên :

-“Mẫu thân, Lạc nhi không muốn Thanh nhi a di thành thân với cậu!”

Diệp Lạc đem thân thể nhỏ nhỏ của Từ Lạc Vân kéo vào trong lòng cười nói :

-“Tại sao vậy? Chẳng lẽ Vân nhi không thích cậu sao?”

Từ Lạc Vân cúi đầu xuống làm như suy nghĩ, qua một hồi lâu mới buồn buồn nói :

-“Vân nhi thích cậu, cậu đối với Vân nhi tốt lắm, nhưng cậu tại sao muốn cùng Thanh nhi a di thành thân? Thanh nhi a di nếu thành thân với cậu sẽ không thích Vân nhi nữa!”

Diệp Lạc ôm lấy Từ Lạc Vân sau đó đi đến một bên ghế ngồi xuống, nhẹ giọng nói :

-“Vân nhi, Thanh nhi a di cùng cậu thành thân là vì cậu có thể cho Thanh nhi a di hạnh phúc, con không hy vọng Thanh nhi a di có thể có được hạnh phúc sao? Còn có Thanh nhi a di cùng cậu thành thân lại càng thêm yêu thích Vân nhi, nếu Vân nhi không tin có thể tự mình đi hỏi Thanh nhi a di.”

Từ Lạc Vân nghi ngờ đem cái đầu nhỏ nhỏ từ trong lòng Diệp Lạc thò ra nhìn về phía Thanh nhi cẩn thận hỏi :

-“Thanh nhi a di, mẫu thân nói là thật sao? Thanh nhi a di sau khi cùng cậu thành thân còn có thể thích Vân nhi sao?”

Thanh nhi mỉm cười nói Vân nhi tiểu thư nói là thật sao Vân nhi như vậy đáng yêu Thanh nhi a di tự nhiên là sẽ thích Vân nhi.

Phiên ngoại —— Đối với hán áy này / Edit : Muối Vove

Từ Lạc Vân dùng ánh mắt có điểm hoài nghi nhìn Thanh nhi lại quay đầu nhìn chăm chăm vào Diệp Lạc, khóe môi gật gật nói :

-“Thật sự?”

Nhìn bộ dáng đáng yêu của Từ Lạc Vân Diệp Lạc không khỏi bật cười, nàng lấy tay véo nhẹ một chút gò má phúng phính của Từ Lạc Vân sùng nịnh cười nói :

-“Đương nhiên là thật, đã khi nào mẫu thân và Thanh nhi a di lừa gạt con chưa? Được rồi, phụ thân đang tìm, còn không đi nhanh đi.”

Diệp Lạc vừa dứt lời tiểu hài tử liền từ trên đùi leo xuống chuồn mất, cũng vui vẻ nói :

-“Phụ thân ở đâu?”

Diệp Lạc cung chiêu ôn nhu vuốt mái tóc mềm mại của Từ Lạc Vân dịu dàng nói :

-“Phụ thân con ở đại sảnh, người ở đại sảnh, đứng rồi còn có Vệ gia muội muội, nhanh đi chơi cùng Vệ gia muội muội.”

//Uầy...Vệ gia muội muội chắc là con của Vệ Tử Thanh và Mộc nhi rồi, cũng nhanh ra phết//

Từ Lạc Vân mắt híp nhếch lên cánh môi nhỏ, chán ghét nói :

-“Nàng xấu như vậy, ta mới không thèm chơi cùng nàng!”

Nói xong hán không đợi Diệp Lạc dặn dò vội nghiêng đầu chạy ra ngoài.

Diệp Lạc nhìn theo bóng lưng hài tử, bất đắc dĩ cười cười.

Thanh nhi như nghĩ ra điều gì buồn cười nhìn Diệp Lạc:

-“Tiểu thư, xem ra Vân nhi thật giống cô gia, đều thích nữ tử mỹ mạo.”

Diệp Lạc khẽ thở dài một hơi nhẹ giọng nói :

-“Chỉ hy vọng hần không cần giống cha hần, như vậy mới tốt.”

Thanh nhi nhìn về phía phương hướng Từ Lạc Vân rồi đi cười nói :

-“Tiểu thư, Vân nhi bây giờ vẫn còn nhỏ, kỳ thật hần giống cô gia cũng không phải có cái gì không tốt nha! Cô gia năm đó tuy rằng khi dễ tiểu thư nhưng hần cũng rất yêu tiểu thư, không phải sao?”

Nghĩ đến sự tình năm đó, trên dung nhan tuyệt mỹ của Diệp Lạc hiện lên một nụ cười âm trầm, nàng thở dài một hơi nhẹ giọng nói :

-“Chỉ hy vọng hần đừng giống Từ Dạ, không nên thương tổn nữ nhân thích mình.”

Thanh nhi biết Diệp Lạc lại đang nghĩ tới Diệp Linh, nàng trầm mặc một hồi bỗng nhiên nói :

-“Tiểu thư, năm đó nhị tiểu thư chết đi cũng không phải lỗi của người, người đừng phiền muộn trong lòng nữa! Kỳ thật trong lòng nhị tiểu thư biết rằng cô gia sớm đã không hề yêu nàng, nàng không thể buông tay nên mới lựa chọn con đường kia, cho nên tiểu thư cùng sự việc đó không có quan hệ, sự tình đã qua nhiều năm như vậy người cũng đừng tự trách nữa!”

Diệp Lạc hít thật sâu một hơi rồi lại thở dài nói :

-“Thanh nhi, cảm ơn muội. Hôm nay là ngày vui của muội và đại ca, ta không nên nói điều này!”

Thanh nhi có điểm then thùng cúi đầu xuống, qua một hồi lâu mới nói :

-“Tiểu thư, kỳ thật nô tỳ mới phải cảm ơn người, nếu không có người thì sẽ không có nô tỳ của hôm nay rồi!”

Diệp Lạc đứng lên đi đến bên cạnh Thanh nhi vươn tay nhẹ nhàng vì nàng vuốt lại những sợi tóc bay tán loạn, thanh âm trầm trầm nói :

-“Thanh nhi ngốc, muội đang ở đây nói cái gì đó? Muội về sau là chị dâu của ta, không được tự xưng mình là nô tỳ, biết chưa?”

Thanh nhi ngượng ngùng gật gật đầu, một lát sau nàng bỗng như nhớ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn Diệp Lạc hỏi :

-“Tiểu thư, qua ít ngày nữa, người thật sự muốn đem Vân nhi đưa vào trong cung sao?”

Nghe Thanh nhi nhắc tới vấn đề này, Diệp Lạc trầm mặc một hồi, sâu kín nói :

-“Đây là năm đó Từ Dạ đáp ứng hần, vốn muốn đợi hần thú phi sinh hạ hoàng tử, Vân nhi sẽ không phải hồi cung, nhưng là đã nhiều năm như vậy, hần lại vẫn không có thú phi. . . . .”

//Từ Ảnh như thế này càng làm Diệp Lạc thêm áy náy thôi, chắc cũng muốn Diệp Lạc không quên được, chung quy ai cũng ích kỉ cả//

Nói tới đây Diệp Lạc khẽ thở dài một hơi :

-“Đã qua nhiều năm như vậy, người làm ta cảm thấy áy náy nhất chính là hần! Năm đó hần vì thành toàn cho ta và Từ Dạ nên mới ở lại trong cung, nơi vốn không thuộc trách nhiệm của hần, Thanh nhi ta cảm thấy thực có lỗi với hần. . . . .”

Thanh nhi trầm mặc, nàng không biết nên nói như thế nào, nàng biết người Diệp Lạc đang nói đến là Ưng Vương Từ Ảnh, cũng chính là đương kim hoàng đế Tây Lương.

Tình cảm mà Từ Ảnh giành cho Diệp Lạc bất cứ ai cũng đều rõ ràng, năm năm trước Diệp Lạc cùng Từ Dạ rời khỏi hoàng cung ẩn cư ở Thủy Vân cung đối với Từ Ảnh thương tổn sâu đậm.

Nhưng dù sao đó cũng là lựa chọn cuối cùng của hần, hơn nữa tình yêu không thể miễn cưỡng, cho dù ở năm năm trước Từ Dạ chết đi, Diệp Lạc cũng sẽ không đến với Từ Ảnh.

Mà tình yêu của hần chung quy cũng chỉ là một bi kịch. Trái tim hần chú định đã cả đời cô độc .

Diệp Lạc vỗ nhẹ bả vai Thanh nhi đứng lên cười nói :

-“Thanh nhi, muội hôm nay rất đẹp! Đại ca chúc lát nhìn thấy nhất định sẽ thật cao hứng.”

Thanh nhi nghe xong nháy mắt đỏ bừng cả mặt, nàng gục đầu xuống nhẹ giọng nói :

-“Tiểu thư, người lại chê cười ta?”

Diệp Lạc cười nói :

-“Ta làm sao chê cười muội? Được rồi tân nương tử, bên ngoài yến hội đã bắt đầu, ta phải đi đây, muội cứ an tâm ở trong này chờ đại ca thôi!”

Nói xong Diệp Lạc không đợi Thanh nhi đáp lời liền xoay người rời khỏi tân phòng.

Đi ra ngoài Diệp Lạc cũng không hướng đến đại đường, mà là đi về phía hoa viên phía sau phủ.

Trong vườn hoa vẫn như vậy, gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hoa thơm ngát.

Diệp Lạc hít thật sâu một hơi, cất bước đi thẳng về phía trước, bỗng nhiên ở cách đó không xa ở bên cạnh bờ ao nở đầy hoa sen, một thân ảnh màu trắng xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Nàng mơ hồ thấy người đó mỉm cười hướng nàng đi tới.

Từ Ảnh đứng bên cạnh bờ ao, dung nhan tuấn mỹ nhìn Diệp Lạc, trầm giọng nói :

-“Lạc nhi, nàng quả nhiên ở nơi này.”

Diệp Lạc đứng bên cạnh hắt, đôi mắt thu thủy thật sâu chăm chú nhìn khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ kia, nhẹ giọng nói :

-“Ngươi vẫn khỏe chứ?”

//Thực ra ta không thích phiên ngoại truyện này chút nào, nhưng vì yêu cầu nghề nghiệp, đành cắn răng edit hết vậy//

Phiên ngoại – Đối với hắc ám này 2

Edit: Muối Vove

Từ Ảnh không trả lời câu hỏi của Diệp Lạc mà cúi xuống nhìn nàng, nhẹ giọng nói

-“Lạc nhi, nàng vẫn đẹp như thế, một chút cũng không thay đổi, hoàng huynh. . . . . Hắc ám đối với nàng có tốt không?”

Tuy rằng đã xa cách nhiều năm như vậy, nhưng Diệp Lạc vẫn không cách nào đối diện với ánh mắt si tình của hắc ám, nàng thân nhiên quay đầu đi chỗ khác nói:

-“Ta rất khỏe, chỉ là ngươi vì sao không nạp phi?”

Bên môi Từ Ảnh xẹt qua một ý cười thâm lương, thân nhiên nói:

-“Lạc nhi, nàng muốn ta nạp phi như vậy sao?”

Đối mặt với câu hỏi của hắc ám Diệp Lạc nhất thời nghẹn lời, nàng mắt tự nhiên cúi đầu xuống nền đất ngập ngừng nói:

-“Ngươi cũng biết ta không phải có ý tứ này, chỉ là ta cảm thấy ngươi không cần như vậy, bởi vì. . . . . Bởi vì không đáng giá. . . . . Không phải sao?”

Từ Ảnh không nói lời nào, hắc ám nhìn hoa sen trong hồ theo gió lay động, trong lòng một trận chua xót, trái tim hắc ám có ai hiểu được?

Hắc ám không thể quên nàng, hắc ám vốn cho là hắc ám có thể quên nàng, nhưng năm năm qua hắc ám căn bản không thể quên nàng.

Thân ảnh của nàng, một cái nhún mày, một nụ cười đều thật sâu khắc ở trong lòng hắc ám, theo thời gian từng ngày từng ngày đi qua bóng dáng của nàng không dần dần mất đi, ngược lại càng thêm rõ ràng, rõ ràng đến mức chính hắc ám cũng cảm thấy sợ hãi.

Năm năm trước hắc ám cho là mình là có thể buông, cho nên hắc ám vì hạnh phúc của nàng, vì hoàng huynh hắc ám lựa chọn ngồi lên ngôi vị hoàng đế.

Năm năm qua từ sau khi trở về Thủy Vân cung nàng chưa từng xuất hiện ở trước mặt hắc ám, nàng và hoàng huynh ở bên nhau hắc ám là rất hạnh phúc?

Nhưng hắc ám thì sao? Hạnh phúc của hắc ám đang ở nơi nào? Ai mới thật sự là giai nhân trong đời hắc ám?

Từ khi hắc ám lên kế vị không ít đại thần đề nghị hắc ám lập hoàng hậu, nhưng hắc ám ngay cả việc chọn tú binh thường nhất cũng chưa từng làm, hắc ám không thương những nữ nhân kia, nạp các nàng vào cung cũng chẳng để làm gì?

Hắc ám rõ ràng thân thể của mình, trong thân thể này không phải huyết mạch chính tông của hoàng gia mà là dòng máu dơ bẩn, hắc ám chính là bằng chứng

chứng minh mẫu hậu phản bội phụ hoàng.

Hắn không muốn trong hậu cung tái xuất hiện một nữ nhân giống như mẫu hậu, cũng không nguyện ý nhìn thấy những oán phụ trong thâm cung! Bởi vì hắn không thương các nàng, lại càng không muốn gặp các nàng, vì yêu sinh hận chỉ sợ càng làm thêm một trận gió tanh mưa máu.

Hôm nay là ngày thành thân ngày vui của Diệp Hạo, vốn Diệp Hạo cũng chỉ là một thương nhân, quan hệ với hắn cũng không mật thiết, y thành thân hắn thân là hoàng đế Tây Lương căn bản không cần tự mình đến.

Nhưng hắn vẫn tới, đơn giản vì Diệp Hạo là ca ca của nàng, đơn giản vì hôm nay nàng sẽ quay về Diệp phủ, cho nên hắn đến đây chỉ để muốn gặp nàng một lần.

Năm năm qua nàng vẫn xinh đẹp như thế, thậm chí so với ngày trước còn nhiều thêm vài phần làm người ta mê muội.

Nàng hạnh phúc, bởi vì được cùng người nàng yêu ở một chỗ, hoàng huynh cũng hạnh phúc, bởi vì bên cạnh hắn có nàng làm bạn.

Nhưng hắn thì sao? Hắn không có hạnh phúc, tưởng buông được nhưng kết quả lại bất lực.

Hắn chỉ có thể đứng xa xa nhìn nàng, bảo vệ nàng, nhìn nàng hạnh phúc bên người nàng yêu.

Hắn chưa từng nghĩ sẽ tìm một nữ nhân khác thay thế nàng, bởi vì hắn biết đó căn bản là chuyện không thể nào, hắn cũng biết đời này hắn có lẽ vĩnh viễn chỉ có thể ở trong lòng lặng yên chờ cho nàng.

Từ Ảnh hít thật sâu một hơi, đưa ánh mắt dừng lại trên dung nhan tuyệt mỹ của Diệp Lạc, trầm giọng nói:

“Lạc nhi, nàng biết là nàng rất đáng giá, nàng đáng giá. . . . .”

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, đôi mắt sáng bao trùm một tầng thủy ý, cặp mắt trong trẻo nhìn hắn, thanh âm nghẹn ngào nói:

“Ngươi tội gì phải làm thế? Ngươi biết rõ thứ ngươi muốn ta căn bản cấp không nổi, Từ Ảnh, ngươi hẳn là biết mà?”

Đây là lần đầu tiên Diệp Lạc trước mặt gọi tên hắn, trong lòng Từ Ảnh một trận kích động, hắn vươn tay nhẹ nhàng ôm Diệp Lạc vào lòng, thống khổ nói có:

“Lạc nhi, đã yêu nàng ta làm sao có thể đi yêu người khác? Những nữ nhân đó cũng không phải nàng. . . . . Không phải nàng. . . . .”

Diệp Lạc không giãy dụa cũng không đẩy hắn ra, bởi vì trong nội tâm nàng không đành lòng, nàng chưa bao giờ biết có một nam nhân yêu nàng sâu sắc như thế, hắn năm năm trước vì thành toàn cho nàng và Từ Dạ, mới phải lưu tại trong cung, gánh trên vai trách nhiệm nặng nề của một vị hoàng đế, tại đây năm năm sau hắn đến cỡ nào thống khổ, nàng tất cả đều không biết!

Nàng tưởng rằng hắn sẽ tìm được hạnh phúc của mình, sẽ có một người mà hắn yêu.

Nhưng nàng sai rồi, năm năm sau nàng lại nhìn thấy hắn, hắn vẫn lẻ loi cô đơn một mình, mặc dù là một hoàng đế cao cao tại thượng, nhưng trong con người đen bóng càng sâu thống khổ. Đây đều là bởi vì nàng.

Thân thể Diệp Lạc hơi run rẩy, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ theo khóe mắt chảy xuống, nàng phải làm thế nào để an ủi nỗi thống khổ của nam nhân này? Nàng nên làm như thế nào mới có thể khiến mình không áy náy?

Nàng biết những năm hạnh phúc của mình đều là do hắn hy sinh đổi lấy, nhưng nàng lại đối với hắn không thể có bất kỳ hồi báo.

Đơn giản vì người nàng yêu không phải hắn, người kia đã khắc thật sâu vào trong lòng nàng rồi, không thể chứa thêm được tình yêu của hắn.

Chính bởi vì như vậy nàng mới cảm thấy áy náy, đặc biệt mỗi khi nghe được tin hắn thoái thác chọn tú, năm năm qua hắn chưa từng sung hạnh bất kỳ nữ nhân nào, thời điểm hiểu rõ nàng áy náy càng sâu.

Nhưng nàng lại vô lực không thể thay đổi hết thảy, nàng chỉ biết trốn tránh, không dám xuất hiện ở trước mặt hắn, bởi vì nàng không biết phải đối diện với thâm tình bao năm của hắn như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Phiên ngoại – Lòng chua xót

Ôm vào trong lòng thân hình kiều nhỏ thân thể Từ Ảnh run lên nhẹ nhẹ, nàng ở trong lòng hắn, nữ nhân năm năm qua ngày đêm mong ngóng, giờ phút này ngay đây, trong vòng tay của hắn

Thân thể của nàng vẫn mềm mại như vậy, vẫn là mùi hương mà hắn si mê, năm năm qua hắn vô số lần ở trong giấc mộng ôm nàng như thế, mà nay đây hết thảy không phải là một giấc mơ, nàng thật sự tồn tại, hắn có thể cảm nhận được thân nhiệt của nàng, hơi thở của nàng.

Nam nhi có nước mắt không dễ rơi chỉ vì chưa tới lúc thương tâm, một giọt nước mắt chua xót chậm rãi chảy xuống gương mặt tuấn mỹ, sau đó biến mất trên mái tóc đen dày của Diệp Lạc.

Tim của hắn đang run rẩy, tim của hắn đang đau đớn, tim của hắn không tiếng động chảy máu, hắn biết người nàng yêu không phải hắn, hắn cũng biết hắn không nên làm như vậy, không nên ôm nàng vào lòng, bởi vì những gì thuộc về nàng không phải của hắn.

Nhưng là hắn không thể không chấp nhận cảm giác của mình, càng không thể không động tác theo bản năng của mình, giờ phút này hắn không còn là một hoàng đế cao cao tại thượng, mà nàng cũng không phải là hoàng hậu của hắn, hắn chính là nam nhân của nàng, mà nàng là nữ nhân hắn yêu!

Hắn vào thời khắc này thắm nghĩ yên lặng ôm lấy nàng, quả nhiên hắn biết sau khi tỉnh mộng, nàng vẫn là nàng mà hắn cũng sẽ lâm vào thống khổ không cùng.

Hắn mỗi ngày không ngừng xử lý chính sự, tấu chương chồng chất, hy vọng có thể quên nàng, nhưng mỗi khi đêm về hoàng cung tĩnh lặng, nỗi nhớ nhưng càng thêm mãnh liệt đáng sợ, tâm của hắn nứt ra từng chút một.

Cái loại thống khổ này làm hắn thật sự không chịu được! Thật sự không thể chịu đựng được.

Nhưng hạnh phúc cuối cùng thật ngắn ngủi, một trận tiếng bước chân làm hai người không nên ôm nhau cùng một chỗ rời ra.

Trong ngực hắn vẫn lưu lại hương thơm trên người nàng, nhưng nàng và hắn lại không thể tiến thêm một bước.

Người đến là Vệ Từ Thanh, hắn nhìn về ưu thương trong mắt Diệp Lạc cùng nỗi thống khổ của Từ Ảnh, đáy lòng thở dài một hơi, tuy rằng hắn không đành lòng quấy rầy bọn họ nhưng là vì Từ Ảnh không đi vào, hắn đành phải bắt buộc đi đi ra.

Diệp Lạc bất động thanh sắc lau đi nước mắt, thật sâu hít một hơi hướng Vệ Từ Thanh hỏi:

-“Vệ thị vệ có chuyện gì sao?”

Vệ Từ Thanh chấp tay hướng Từ Ảnh hành lễ nói:

-“Hoàng thượng, phu nhân, hiện tại tiệc cưới đã bắt đầu, gia phái thuộc hạ đến mời hai người.”

Từ Ảnh không nói lời nào mà lặng yên si ngốc nhìn Diệp Lạc.

Tiệc cưới bắt đầu rồi sẽ chấm dứt, nàng lại rời khỏi tầm mắt của hắn, ra khỏi sinh mệnh của hắn.

Diệp Lạc trong lòng sầu não, nhìn ánh mắt si tình của Từ Ảnh, làm đáy lòng nàng có một loại thương cảm không thể nói ra, nhưng nàng và hắn đúng là không thể ở cùng với nhau.

//Thật sự cảm thấy sao sao đó nha, tình yêu không thể cưỡng cầu, cũng không thể thương hại được, Diệp Lạc năm lần bảy lượt cứ thấy áy náy rồi không nổi thế này, ta thực khó chịu quá đi, làm thêm mấy cái phiên ngoại làm gì không biết//

Đơn giản người nàng yêu không phải hắn, nàng không thể ở bên cạnh hắn, cho dù hắn yêu nàng sâu sắc đến mức nào.

Nàng lần đầu tiên cảm giác mình tàn nhẫn, nhưng nàng còn có thể làm sao bây giờ? Nếu dùng sự thương hại đáp lại tình yêu của hắn, đó mới là đối với hắn tàn nhẫn nhất.

Diệp Lạc khẽ thở dài một hơi, đối Vệ Từ Thanh nói:

-“Ta biết rồi, Vệ thị vệ người trước trở về nói với Từ Dạ ta sẽ vào ngay.”

Vệ Từ Thanh hành lễ nói:

-“Vâng, phu nhân!”

Nói xong liếc nhìn Từ Ảnh một cái rồi xoay người rời đi.

Đợi sau khi Vệ Từ Thanh rời đi, Diệp Lạc lúc này mới xoay người hướng mắt về phía Từ Ảnh nhẹ giọng nói:

-“Từ Ảnh, người là hoàng thượng, tiệc cưới không thể thiếu người được, người trở về thôi!”

Từ Ảnh nhìn thật sâu vào mắt Diệp Lạc, hơi chần chờ một chút, nhưng chung quy cũng không nói gì thêm, lặng yên xoay người chậm rãi hướng về nội

phủ.

Vừa đi được một đoạn Từ Ảnh bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Diệp Lạc trầm giọng nói:

–“Lạc nhi, đáp ứng ta hôm nay để cho Vân nhi theo ta hồi cung.”

Diệp Lạc lặng yên nhìn Từ Ảnh, trầm mặc một hồi sau mới nhẹ giọng nói:

–“Vân nhi bây giờ còn nhỏ, có nên chờ thêm vài năm nữa mới. . . . .”

Từ Ảnh căn bản không đợi Diệp Lạc nói xong đã ngắt lời nàng:

–“Lạc nhi, Vân nhi đã hơn năm tuổi rồi, không còn nhỏ nữa, vì tương lai hấn có thể trở thành một vị vua anh minh, hấn hiện tại phải tiến cung học cách như thế nào để trở thành một hoàng đế!”

Nói tới đây Từ Ảnh dừng một chút, lại nói:

–“Lạc nhi, ta chưa từng cầu nàng cái gì, nhưng lần này nàng nhất định phải đáp ứng ta, Vân nhi phải hồi cung học tập!”

Nói xong không đợi Diệp Lạc đáp lời liền xoay người rời đi.

Diệp Lạc nhìn bóng lưng của hấn lâm vào trầm tư, qua một hồi lâu nàng mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, cũng hướng nội phủ đi vào.

Kỳ thật trong nội tâm của nàng không muốn Vân nhi về sau trở thành vua của một nước, nhưng vừa rồi những lời nói của Từ Ảnh làm nàng không thể cự tuyệt.

Đồng thời nàng biết hôm nay Từ Ảnh sở dĩ nói với nàng như vậy là vì trong lòng hấn đã sớm quyết định, chỉ là quyết định này thật sự làm lòng nàng chua xót.

Chẳng lẽ hấn thật sự muốn đợi nàng cả đời sao? Như vậy đối với hấn thật không công bằng, nhưng nàng có năng lực làm gì bây giờ?

Diệp Lạc chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh hỗn độn, nàng không muốn nhìn Từ Ảnh cứ mãi như thế này.

Phiên ngoại – Vệ Lan

Edit: Muối Vove

Tiệc cưới rất náo nhiệt, trên hành lang Diệp Hạo một thân hỷ phục đỏ chót ý cười đầy mặt, trong cặp mắt đen thâm thúy không khó để nhìn ra niềm vui trong lòng hấn.

Khách nhân đến chúc mừng ngoại trừ họ hàng xa của Diệp gia và một vài thương nhân trong kinh thành, còn có các trọng thần trong triều và hoàng đế Từ Ảnh.

Thân là chú rể Diệp Hạo cũng không bởi vì hoàng đế đến mà có điều câu nệ, ngược lại tự nhiên rộng rãi chu toàn cho tất cả tân khách, vẻ mặt tươi cười kính rượu.

Trong đại sảnh không khí dần dần nóng lên, có lẽ nương vài phần men say các tân khách cũng không câu nệ mà bắt đầu cười nói.

Từ Dạ cùng Từ Ảnh ngồi ở thủ tịch, huynh đệ hai người nâng chén rượu trên tay, biểu tình lại không giống nhau.

Từ Dạ vẻ mặt tươi cười, khóe mắt cong lên còn Từ Ảnh tuy rằng khóe miệng mang ý cười nhưng nếu có người cẩn thận quan sát sẽ phát giác trong đôi mắt đen sâu thẳm chứa một tia ưu thương cùng mất mát.

Diệp Lạc mặc dù ở trong lòng huynh đệ bọn họ chiếm vị trí cực kỳ trọng yếu, nhưng hôm nay chú rể là Diệp Hạo, nàng thân là nữ quyến không thể cùng nam tử ngồi chung bàn.

Sảnh sau cùng sảnh trước chỉ cách một tấm rèm cửa mỏng manh, Diệp Lạc ngồi ở một góc độ vừa vặn có thể nhìn thấy Từ Dạ và Từ Ảnh.

Nhìn hai huynh đệ bọn họ ngồi cạnh nhau không khí hòa hợp, nàng vốn nên cao hứng mới phải, nhưng là nàng chẳng những trong lòng không có nửa điểm vui sướng, ngược lại cảm thấy càng thêm chua xót.

Bỗng nhiên Từ Lạc Vân đang ngồi ở trong lòng Diệp Lạc lôi kéo góc áo Diệp Lạc, ngữ khí có điểm trách móc nói:

–“Nương, Vệ thăm thăm đang gọi người? Sao người không để ý tới Vệ thăm thăm?”

Diệp Lạc phục hồi tinh thần, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, bắt gặp cặp mắt ân cần của Mộc nhi.

Nàng lo lắng nhìn Diệp Lạc nhẹ giọng hỏi:

-“Phu nhân, người làm sao vậy?”

Diệp Lạc mỉm cười nói:

-“Ta không sao, chỉ là nhớ đến những chuyện đã qua.”

Mộc nhi thấy Diệp Lạc không muốn nói cũng không miễn cưỡng, nàng vừa mới nhìn thấy ánh mắt Diệp Lạc hướng ra ngoài, nghĩ rằng nàng đang nghĩ về Tử Dạ, cho nên liền mỉm cười không nhắc lại.

//Khi, nghĩ về Tử Ảnh thì có, lòng rối loạn rồi//

Mộc nhi năm năm trước sau khi Tử Dạ thoái vị cùng Vệ Tử Thanh hai người đi theo phu thê Tử Dạ trở lại Thủy Vân cung ẩn cư, ở Thủy Vân cung nàng cùng Vệ Tử Thanh thành thân, một năm sau nàng sinh hạ một tiểu hài nhi đặt tên Vệ Lan.

Hiện tại Vệ Lan đã được bốn tuổi, kỳ quái là tính cách Vệ Lan không hề giống người làm nương như nàng, mà là cực kỳ giống với Diệp Lạc trước đây.

Tự liên trong Thủy Vân cung Trương thẩm đều nói tính cách Vệ Lan cùng Diệp Lạc trước đây giống nhau như đúc.

Mộc nhi đối với nữ nhi như vậy mặc dù có điểm lo lắng, nhưng vẫn rất cao hứng bởi vì tính cách nàng quả thực quá yếu đuối, nàng cũng không hy vọng nữ nhi giống nàng.

Nàng đối với Diệp Lạc là cảm kích, đồng thời nàng cũng biết bí mật của trượng phu mình, nàng biết năm đó người mà trượng phu yêu chính là nữ tử tên gọi Phiêu Linh, cũng là Diệp Lạc.

Nhưng cuối cùng trượng phu vẫn lựa chọn thành thân với nàng, cho nên nàng đối với Diệp Lạc cũng không có ghen ghét chỉ có cảm kích, nếu năm đó không phải Diệp Lạc cứu trượng phu, như vậy nàng vốn sẽ không có hạnh phúc như hiện tại.

Mộc nhi là một nữ nhân thiện lương dễ dàng thỏa mãn, tuy rằng nàng biết ở trong lòng trượng phu nàng vĩnh viễn thua kém Diệp Lạc, nhưng chỉ cần nàng có thể lặng yên ở bên cạnh trượng phu hầu hạ hần, nàng không đòi hỏi gì hơn.

Huống chi trượng phu đối với nàng vô cùng tốt, điều này chứng tỏ ở trong lòng trượng phu cũng có nàng.

//Cái kiểu buông tay của mấy anh nam phụ đúng là nhảm, chỉ là tìm một người để thành thân, để che lấp tình cảm kia, vì sao tác giả không cho mấy anh tìm được hạnh phúc của mình đi, ít ra với những người vợ của họ cũng là tình yêu chân chính chứ không phải là thể thân//

-“Lạc Vân ca ca, huynh đi chơi cùng ta được không?:

Một thanh âm non nớt làm Mộc nhi phục hồi tinh thần lại, nàng cúi đầu xuống chỉ thấy nữ nhi ngồi trong lòng nàng đang mỉm cười nhìn về phía Tử Lạc Vân

Mà Tử Lạc Vân lại chán ghét không thèm liếc mắt nhìn Vệ Lan, đôi môi nhỏ cong lên, tức giận nói:

-“Xấu nha đầu, ai nói muốn chơi với muội? Hừ!”

Mà lúc này một nữ hài tử cũng hướng Tử Lạc Vân đi tới, nàng là nữ nhi của một đại thần trong triều tên gọi Lâm Oánh Nhi, nàng so với Tử Lạc Vân lớn hơn một tuổi, khuôn mặt nhỏ nhỏ đã muốn trở mã như hoa như ngọc thành một tiểu mỹ nhân.

Nàng đi đến bên cạnh Tử Lạc Vân đôi mi thanh tú nhấp nháy nói:

-“Lạc Vân cùng ta đi chơi.”

Tử Lạc Vân vừa nhìn thấy nàng liền nở nụ cười, hần trượt xuống khỏi chân Diệp Lạc kéo tay Lâm Oánh Nhi hướng Vệ Lan làm mặt quỷ, sau đó đối Diệp Lạc lớn tiếng nói:

-“Nương ta đi chơi đây!”

Nói xong không đợi Diệp Lạc đáp lời liền cùng Lâm Oánh Nhi nhanh như chớp chạy mất.

//Cha con một lũ háo sắc, nhưng chắc lịch sử sẽ lặp lại thôi, sau này Vệ Lan sẽ trở thành hoàng hậu của Lạc Vân...đó là ta đoán nhé//

Vệ lan ở trong Mộc nhi nhìn theo bóng dáng Tử Lạc Vân rồi đi giữ chặt bàn tay Lâm Oánh Nhi, hai hàng nước mắt ứa khuất chảy xuống.

Mộc nhi hỗn loạn dỗ dành nữ nhi, nàng đối với việc này cũng đành bất đắc dĩ, nữ nhi kém Tử Lạc Vân hai tuổi, bọn họ có thể nói từ nhỏ lớn lên bên nhau, cảm tình phải tốt đẹp mới đúng.

Nhưng tính cách Lạc Vân lại cực kỳ giống Tử Dạ, còn nhỏ tuổi nhưng đã kiêu ngạo, thường xuyên chê cười Vệ Lan xấu, không muốn cùng nàng chơi đùa, cứ thế Vệ Lan bị chọc tủi thân mà khóc.

Diệp Lạc nhìn Vệ Lan, cảm thấy nàng cực kỳ giống mình, mà Vệ Lan kỳ thật rất đáng yêu, chỉ là bởi vì tuổi nhỏ còn có chút trẻ con mập mạp, nếu trưởng thành nhất định sẽ là một mỹ nhân, tuyệt đối không kém Lâm Oánh Nhi.

Đáng tiếc con của mình nhưng không có ánh mắt!

Phiên ngoại – Huyết mạch hoàng gia

Edit: Muối Vove

Nghĩ đến đây, trong đầu Diệp Lạc bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, nàng mỉm cười nhân ái nhìn Vệ Lan nói:

-“Lan nhi đừng khóc, kỳ thật Lan nhi rất xinh đẹp, nếu khóc nhè, sẽ không đẹp đâu!”

Vệ Lan dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử, nàng nghe Diệp Lạc nói xong, rất nhanh liền quên hết ủy khuất, nhìn Diệp Lạc, đôi mắt tròn to trong sáng, hỏi:

-“Có thật không?”

Diệp Lạc cười khẽ vuốt đỉnh đầu nho nhỏ của nàng, sủng nịnh nói:

-“Đương nhiên là thật, trong lòng a di, Vệ Lan xinh đẹp nhất!”

Nhìn nữ nhi được Diệp Lạc an ủi, quên hết ủy khuất vừa rồi, trở nên vui vẻ, Mộc nhi trong lòng ấm áp, đối với Diệp Lạc lại thêm cảm kích, nàng đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên một phu nhân xinh đẹp hướng Diệp Lạc đi tới, nhìn Diệp Lạc lấy lòng nói:

-“Vương Phi, tiểu vương gia dường như rất yêu thích Oánh nhi nhà ta, tiểu Oánh nhi thật sự có phúc khí a!”

Nhìn nữ nhân trước mắt này, Diệp Lạc nhận ra nàng, nàng chính là mẫu thân Lâm Oánh Nhi, là phu nhân của vị trọng thần kia.

Nhưng là, Diệp Lạc luôn đối với thái độ giả dối cực độ phản cảm, lập tức cũng thân nhiên nói:

-“Lâm phu nhân khách khí, tiểu hài tử còn nhỏ, tự nhiên rất ham chơi.”

Mà vị Lâm phu nhân kia không nhìn ra Diệp Lạc chỉ đáp có lẽ, chỉ thấy nàng lác mông ngồi xuống bên cạnh Diệp Lạc, cười nói:

-“Ta nghe nói, tiểu vương gia cũng sắp hồi cung rồi, Vương Phi và Vương gia cũng hồi cung sao?”

Trong mắt Diệp Lạc hiện lên một tia phiền chán, thân nhiên nói:

-“Vân nhi hồi cung, là ý chỉ của hoàng thượng, Bôn cung cùng Vương gia sẽ không hồi cung!”

Lâm phu nhân trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, nói:

-“Vương gia cùng Vương Phi không trở về cung, tiểu vương gia chỉ là một hài tử ở trong cung, mặc dù có hoàng thượng chiếu cố, bất quá, nhất định sẽ cảm thấy rất tịch mịch, hiện tại tiểu vương gia cảm tình với Oánh nhi tốt như vậy, không bằng để cho Oánh nhi bồi bên cạnh tiểu Vương gia, Vương Phi cảm thấy thế nào?”

Diệp Lạc bên môi gợi lên một ý cười trào phúng, tâm tư của Lâm phu nhân, nàng như thế nào lại không biết?

Bất quá, Vân nhi bây giờ còn nhỏ, để hẳn một mình ở trong cung, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy cô đơn, có một đứa nhỏ tuổi cân xứng bên cạnh làm bạn, có lẽ cũng không phải là không tốt.

Chỉ là. . . . . Diệp Lạc nhìn thoáng qua đôi mắt ướt ướt của Vệ Lan, trong lòng khẽ thở dài một hơi, có lẽ, Vân nhi có vận mệnh của Vân nhi, hết thấy đều là thiên ý, nàng tuy rằng thân là mẫu thân của hắn, nhưng là, vận mệnh sau này của Vân nhi, cũng không phải nàng có khả năng an bài, đành thế, hết thấy, liền thuận theo tự nhiên thôi!

Nghĩ đến đây, Diệp Lạc mỉm cười, nói:

-“Lâm phu nhân có ý tốt, Bôn cung tự nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ là, chẳng lẽ không sợ lệnh kim tuổi còn nhỏ đã xa rồi cha mẹ, mà cảm thấy khổ sở sao?”

Thấy Diệp Lạc cũng không phản đối, Lâm phu nhân mừng rỡ trong lòng, vội hỏi:

-“Làm thế nào có thể? Oánh nhi thực thích tiểu vương gia, vừa mới còn náo loạn muốn ở cùng tiểu vương gia!”

Lâm Oánh Nhi còn nhỏ, tự nhiên không nghĩ nhiều như Lâm phu nhân, Lâm phu nhân nói như vậy, chẳng qua là sợ Diệp Lạc lật lọng không đồng ý thôi!

Kỳ thật, Lâm phu nhân sợ dĩ làm như vậy, nhìn đau đem ái nữ tuổi còn nhỏ đưa vào cung, chính là muốn nữ nhi của mình có thể cùng Tử Lạc Vân trở

thành thanh mai trúc mã, lâu ngày sinh tình, đợi sau này, có thể bay lên đầu cảnh biển Phụng Hoàng.

Bởi vì, nàng từ trong miệng phu quân biết hiện tại hoàng thượng Từ Ảnh bởi vì yêu Vương Phi Diệp Lạc, mà không nguyện ý lập hoàng hậu, sau này, ngôi vị hoàng đế sẽ trao cho huyết mạch hoàng gia duy nhất là nhi tử của Diệp Lạc và Từ Dạ Từ Lạc Vân .

Cho nên, nàng mới hạ quyết tâm, để cho nữ nhi sớm một chút tiếp cận Từ Lạc Vân.

Hiện tại, tuy rằng nữ nhi của nàng còn nhỏ, nhưng đã muốn trở mã xinh đẹp động lòng người, ngày sau trưởng thành, sẽ là một mỹ nhân, cho nên, nàng đối với nữ nhi rất có tin tưởng.

Nhìn Lâm phu nhân vui vẻ ra mặt, trong mắt Mộc nhi hiện lên một tia âm đạm.

Tuy rằng nữ nhi Vệ Lan cùng Từ Lạc Vân từ nhỏ cùng nhau chơi đùa, nhưng có lẽ bởi vì bộ dạng nữ nhi không đủ xuất chúng, Từ Lạc Vân cũng không thích Vệ Lan, tuy rằng đều là trẻ con thường hay giận dỗi, nhưng hết thấy, đều làm Mộc nhi nhớ về thân thể của mình.

Từ Lạc Vân là tiểu Vương gia, là huyết mạch hoàng gia duy nhất, là nhi tử của tiền hoàng Từ Dạ, hấn tương lai cũng sẽ là hoàng đế Tây Lương, mà nàng và Vệ Từ Thanh chỉ là hạ nhân, thân phận của nữ nhi, như thế nào xứng đôi với Từ Lạc Vân?

Tuy rằng Diệp Lạc đối đãi với nàng vô cùng tốt, nhưng là, cao thấp tôn ti, nàng luôn ghi nhớ trong lòng! Cũng chẳng thể trách người khác, tuy rằng nàng cũng hi vọng Vệ Lan có thể tiến cung trở thành tiểu đồng bồi đọc cho Từ Lạc Vân, nhưng nữ nhi của một hạ nhân, làm sao có thể trở thành tiểu đồng bồi đọc cho tiểu vương gia đây? Hơn nữa, nữ nhi bây giờ còn nhỏ, cũng không thích hợp rời khỏi nàng.

Nghĩ đến đây, Mộc nhi tuy rằng trong lòng có một tia âm đạm, nhưng cũng rất nhanh liền bình thường trở lại.

Biểu tình trên mặt Mộc nhi, Diệp Lạc tự nhiên thu vào trong mắt, nàng vươn tay, khẽ vuốt mái tóc mềm của Vệ Lan, ôn nhu nói:

-"Lan nhi là một nữ hài tử thông minh, liền ở lại Thủy Vân cung, đi theo ta thôi!"

Diệp Lạc vừa dứt lời, trong lòng Mộc nhi mừng rỡ vô cùng, bởi vì, nàng nghe rõ ý tứ trong lời nói của Diệp Lạc, Diệp Lạc vô công cao cường, ý tứ của nàng tự nhiên chính là muốn truyền thụ võ nghệ cho nữ nhi của mình. Cũng chính là muốn thu con gái của mình làm đồ đệ.

Tương nàng và trượng phu xuất thân hèn mọn, sẽ ảnh hưởng tới nữ nhi, nếu nữ nhi trở thành đệ tử của Diệp Lạc, sau này thân phận tự nhiên cũng sẽ hơn người.

Lập tức Mộc nhi cảm kích đối Diệp Lạc nói:

-"Cám ơn phu nhân."

Mà Lâm phu nhân cũng không cho là như vậy, nàng thấy Diệp Lạc không để Vệ Lan tiến cung, trong lòng thầm cao hứng, nàng liếc mắt nhìn Mộc nhi, trong lòng âm thầm cười lạnh, nữ nhi của một nô tỳ, còn lâu mới có thể so sánh với Oánh nhi của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Phiên ngoại – Mười năm hẹn ước

Màn đêm dần buông xuống.

Tiệc cưới dần tàn, các khách nhân cũng đều đứng lên từ biệt.

Nhất thời ngoài cổng lớn Diệp phủ ngựa xe như nước giờ phút này rốt cục yên tĩnh lại.

Bất quá một đội thị vệ vẫn nghiêm túc canh gác không có chút lơ là.

Trước đại môn Diệp Hạo một thân hi phục đồ chót có chút ngà ngà say đang đứng cùng Từ Dạ và Từ Ảnh

Đi tới cửa Từ Dạ bỗng nhiên dừng bước đối Diệp Hạo nói:

-"Diệp Hạo ngươi trước trở về bồi tần nương tử thôi! Ta có chuyện muốn nói cùng hoàng đế."

Diệp Hạo liếc mắt nhìn Từ Dạ gật gật đầu, sau đó đối Từ Ảnh chấp tay hành lễ nói:

-“Hoàng thượng, vậy thảo dân xin lui xuống.”

Từ Ảnh khẽ gật đầu cười nói:

-“Không cần đa lễ, chỉ sợ làm tân nương tử phải chờ lâu rồi!”

Từ Ảnh vừa dứt lời trên khuôn mặt tuấn tú của Diệp Hạo bị lay một tầng đỏ ửng, cũng không dám lên tiếng bởi vì Từ Ảnh là hoàng thượng, hoàng thượng tự nhiên có thể mở miệng trêu đùa, nhưng hắn lại không thể. Cho nên hắn chỉ biết ngượng ngùng cười cười sau đó cung kính lui ra.

Đợi sau khi Diệp Hạo rời đi Từ Dạ cùng Từ Ảnh hai người chậm rãi bước ra khỏi cửa Diệp phủ, tuy nhiên lại trầm mặc không nói lời nào.

Qua một hồi lâu Từ Dạ bỗng nhiên lên tiếng:

-“Hoàng đệ, ngươi vẫn không quên được Lạc nhi, có phải không?”

Thân thể Từ Ảnh có chút sững lại, hắn dừng bước ngẫm nghĩ, cuối cùng trầm giọng nói:

-“Hoàng huynh muốn nói cái gì?”

Từ Dạ khoé miệng nở một nụ cười chua xót, thản nhiên nói:

-“Ngươi không muốn nói ta cũng không ép, nhưng ta biết năm năm qua ngươi không hề quên Lạc nhi, trong lòng ngươi vẫn có nàng, nếu không thời gian đã lâu như vậy ngươi như thế nào không một lần chọn tú cũng không lập hậu phi?”

Từ Dạ vừa dứt lời, chờ đợi Từ Ảnh lên tiếng nhưng không khí một mảnh trầm mặc, mặc dù bên ngoài hai người là huynh đệ nhưng không khí lại cực kỳ áp lực, thậm chí khiến người ta cảm thấy nặng nề.

Qua một hồi lâu Từ Ảnh bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Từ Dạ khẽ cười một tiếng:

-“Không thể tưởng được sau năm năm hoàng huynh lại thay đổi nhiều đến vậy, nguyên nhân là vì nàng sao? Trong quá khứ hoàng huynh sẽ tuyệt đối không hỏi những vấn đề này, nếu hoàng huynh là vì nàng, như vậy phiên hoàng huynh không nên hỏi nữa!”

Từ Dạ hơi sững sờ, con ngươi đen sâu thăm hiện lên một tia tức giận, hắn nhìn Từ Ảnh không vui nói:

-“Ngươi cho là ta vì Lạc nhi mới đến sao? Ta đến gặp ngươi Lạc nhi căn bản là không biết!”

Hai mắt Từ Ảnh nhìn chằm chằm vào Từ Dạ bình thản nói:

-“Vậy hoàng huynh có ý gì? Khuyên ta lập hoàng hậu sao? Kỳ thật hoàng huynh không cần lo lắng như thế, năm năm trước nếu như ta đã quyết định như vậy thì tuyệt đối sẽ không cùng hoàng huynh tranh đoạt! Bởi vì người nàng yêu không phải ta!”

Từ Dạ hai mắt cũng gắt gao nhìn thẳng Từ Ảnh, qua thật lâu sau mới khẽ thở dài một hơi, sắc mặt chậm rãi hòa hoãn nói:

-“Hoàng đệ, tâm ý của ngươi ta như thế nào lại không rõ? Năm năm trước ta cũng đã minh bạch rồi! Ta thừa nhận nếu không phải nhờ ngươi ta và Lạc nhi sẽ không có được cuộc sống hạnh phúc giống hiện tại, dù sao nếu ta là hoàng đế Tây Lương, mặc kệ ta có yêu nàng đến mức nào cũng không thể giành nhiều thời gian ở bên nàng, cả ngày bận việc chính sự cũng khó tránh khỏi sẽ vắng vẻ nàng.”

Nói tới đây Từ Dạ dừng một chút, ngữ khí bỗng nhiên trầm xuống:

-“Hoàng đệ, năm năm qua được chung sống bên cạnh nàng là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của ta. Nhưng trong mắt nàng mơ hồ hiện lên một chút áy náy và ưu thương, ngươi có biết ta không muốn nàng không vui. Tuy rằng nàng yêu ta nhưng trong lòng nàng vẫn luôn vương vấn về ngươi.”

Thân thể Từ Ảnh run nhẹ, hắn nhìn Từ Dạ trầm giọng nói:

-“Hoàng huynh rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Từ Dạ lại thở dài một hơi dừng mở hai mắt không hề xem tim nị đem chậm thanh nói:

-“Hoàng đệ ngươi có biết ta yêu Lạc nhi không ít hơn tính mạng của mình, nhưng ta không thể không thừa nhận ta trừ bỏ thương tổn nàng, vì nàng chân chính trả giá không có được bao nhiêu, đối với lần này trong lòng ta vẫn thực áy náy, mà tình yêu của ngươi làm ta không thể không bội phục, ta biết ngươi không thích bị nhốt trong cung, năm năm trước ngươi quyết định tiếp nhận ngôi vị hoàng đế là vì Lạc nhi, mà nay ngươi không muốn lập hậu phi cũng vì nàng! Ngươi vì nàng làm nhiều điều như vậy nàng luôn biết, cho nên trong lòng của nàng bây giờ đối với ngươi cảm thấy áy náy, mà ngươi cũng đã dần dần đi vào lòng của nàng. Hoàng đệ chuyện cho tới bây giờ ngươi chẳng lẽ còn không rõ ta muốn nói cái gì sao?”

Thân thể Từ Ảnh cứng ngắc, nhưng biểu tình của hắn thoát nhìn vẫn bình tĩnh, chỉ là bàn tay nắm chặt đã nói ra trong lòng hắn đang kích động.

Hắn nhìn bầu trời đen nhánh, ngữ khí mang theo một tia bi thương nói:

-“Thì tính sao? Người nàng yêu vẫn là người không phải sao? Cho dù nàng đối với ta áy náy bất quá cũng chỉ là thương hại ta thôi!”

Từ Dạ cũng không để ý tới ý tứ trong lời nói của Từ Ảnh, hấn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, thản nhiên nói:

-“Ngày mai Vân nhi tiến cung, hoàng đế Vân nhi bưng bình, phiền người quan tâm chiếu cố.”

Từ Ảnh gật đầu đáp:

-“Hoàng huynh yên tâm, Vân nhi tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng cực kỳ thông minh, đứa nhỏ hiện tại phải rời khỏi vòng tay Lạc nhi, chỉ sợ hấn không bằng lòng.”

Nói đến nhi tử trên mặt Từ Dạ không khỏi lộ ra một nụ cười triu mến, hấn bỗng nhiên quay đầu nhìn Từ Ảnh đối với hấn vươn tay nói:

-“Hoàng đế mười năm này liên vất vả người, mười năm sau nếu Vân nhi có thể gánh vác được giang sơn người có thể lui xuống rồi! Ta và Lạc nhi sẽ ở Thủy Vân cung chờ người!”

Lời nói của Từ Dạ làm Từ Ảnh nháy mắt không thể tin được, qua một hồi lâu hấn mới phục hồi tinh thần kích động vươn bàn tay có chút run run dùng sức nắm chặt tay Từ Dạ.

Huynh đệ hai người tại đây hơn hai mươi năm lần đầu tiên tâm ý tương thông như thế, đơn giản bởi vì họ cùng yêu một người.

//Cái quái gì thế này không biết, tính làm một vợ hai chồng ah//

Phiên ngoại — Mười năm sau

Edit: Muối Vove

Mười năm sau.

Hoàng cung Tây Lương quốc.

Một tuần mỹ thiếu niên mặc áo bào màu xanh nhạt đang giả bộ lịch sự tao nhã ngồi trong thư phòng, đầu ngón tay thon dài cầm trong tay một phong thư, trông mắt đen chột lóe sáng. Nhưng trên gương mặt như ngọc vẫn không để lộ biểu tình gì.

Ngoài cửa thư phòng truyền đến từng trận tiếng bước chân, ngay sau đó, cửa thư phòng bị đẩy ra, Từ Ảnh một thân hoàng bào đi đến, chỉ thấy hấn chậm rãi bước vào thư phòng, sau đó đến bên ghế gỗ từ đàn ngồi xuống, mỉm cười hướng tuần mỹ thiếu niên ngồi sau thư án hỏi:

-“Vân nhi, người nhận được thư của mẫu thân rồi?”

Từ Lạc Vân từ trên ghế đứng lên, đi đến bên cạnh Từ Ảnh, cũng không trả lời câu hỏi của Từ Ảnh, mà thản nhiên nói:

-“Hoàng thúc, sao người lại tới đây?”

Từ Ảnh mỉm cười, nói:

-“Vân nhi, hôm nay hoàng thúc cũng nhận được thư của mẫu thân người, trong thư nói, nữ nhi của Vệ Tử Thanh Vệ Lan qua ít ngày nữa sẽ tiến cung, trở thành thị vệ bên người người. Chuyện này, người chắc đã biết rồi?”

Từ Lạc Vân khinh thường, nhếch lên môi mỏng, châm chọc nói:

-“Cái người quái dị đó? Mẫu thân thật sự là nhiều chuyện, nữ nhân xấu xí như nàng, xứng trở thành thị vệ bên người bản thái tử sao? Chỉ sợ, đến lúc đó lại muốn bản thái tử bảo hộ nàng thôi!”

Trong mắt Từ Ảnh hiện lên một tia sáng không dễ nhận thấy, hấn mỉm cười, nói:

-“Vân nhi, nếu trăm đoán không sai, người cùng nữ nhi Vệ gia Vệ Lan đã mười năm không gặp rồi? Tục ngữ nói, nữ đại mười tám biến, có lẽ, nữ hài tử xấu xí năm đó nay đã biến thành một đại mỹ nhân thì sao? Hơn nữa, trăm nghe nói, nàng được mẹ người thu làm đồ đệ, gần mười năm, đã học được hết võ công chân truyền, nói vậy không biết còn kém ở chỗ nào?”

Nói tới đây, Từ Ảnh dừng một chút, ngữ điệu có chút khuyên răn:

-“Vân nhi, có đôi khi, nhìn người, cũng không phải xem bề ngoài, người biết không? Nhớ năm đó, thời điểm mẹ người tiến cung gả cho phụ thân người, nàng đem chính mình dịch dung thành bộ dạng cực kỳ xấu xí, nhưng là, lại vẫn có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác. . . . .”

Nói tới đây, trên khuôn mặt tuần mỹ nở nụ cười, hấn hiển nhiên đang nhớ lại quá khứ đã đi qua.

Từ Lạc Vân đối với chuyện giữa Từ Ảnh cùng phụ mẫu mình, cũng mơ hồ biết một chút, bởi vì, hấn biết, hoàng thúc Từ Ảnh hơn mười lăm năm chưa

từng lập hậu phi, cũng chính vì mẫu thân mình, hấn đối với tình cảm của hoàng thúc cảm thấy vô cùng cảm động.

Nhưng là, mẹ hấn xinh đẹp mỹ lệ tựa thiên tiên, như thế nào có thể so sánh với nha đầu xấu xí kia?

Mẫu thân tính tình thanh nhã, là kỳ nữ thế gian hiếm có, mà Vệ Lan kia, tuy rằng hấn đã gần mười năm không nhìn thấy nàng, nàng lưu cho hấn ấn tượng vẫn đang ở thời điểm nổi khổ, bất quá, xem bộ dáng khóc lóc nước mắt nước mũi khóc chảy ròng ròng, cho dù hiện tại nàng đã lớn lên, nhưng nói vậy cũng không biết biến thành bộ dạng gì rồi!

Từ Ảnh là người từng trải, hấn vừa thấy thần sắc trên mặt Từ Lạc Vân, liền biết trong lòng nhóc con này đang suy nghĩ cái gì, trong cung mười năm ở chung, hấn có thể nói đã nhìn Từ Lạc Vân lớn lên từng ngày, đối với tính tình của nó, cũng rõ ràng hơn ai hết.

Từ Lạc Vân tuy rằng ở ngoài mặt đối với người ta tao nhã hữu lễ, nhưng là, trong xương cuối cùng vẫn là chảy dòng máu của Từ Dạ, cá tính chân chính của nó cũng là kiêu ngạo lãnh mạc, so với Từ Dạ năm đó không khác bao nhiêu.

Với tính cách của Lạc Vân, Lạc nhi đột nhiên để cho nữ nhi của Vệ Từ Thanh tiến cung làm thị vệ bên người nó, đây không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu? Bất quá, bất kể như thế nào, lấy thái độ của Vân nhi hiện tại, Vệ gia nữ nhi Vệ Lan, tránh không khỏi chịu nhiều ủy khuất.

Bất quá, việc này hấn cũng đành bất lực, hấn tin tưởng Lạc nhi sẽ không nhìn lầm người, tâm tư của Lạc nhi, hấn hiểu được, nếu nàng đã quyết định để Vệ Lan tiến cung, nghĩ đến, nữ nhi này của Vệ Từ Thanh nhất định có điểm hơn người.

Nghĩ đến đây, Từ Ảnh mỉm cười, thân nhiên nói:

-“Vân nhi, ngươi có biết, đã là yêu cầu của mẹ ngươi, trăm sẽ không bao giờ cự tuyệt, được, trăm còn có chút tấu chương chưa phê, trước hết phải rời đi, ngươi hảo hảo ngâm lại thôi!”

Nói xong, Từ Ảnh không để ý tới Từ Lạc Vân, từ trên ghế đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

Ngay tại thời điểm Từ Ảnh bước khỏi thư phòng, Từ Lạc Vân đột nhiên hỏi:

-“Hoàng thúc, người vì nương đợi nhiều năm như vậy, trả giá nhiều như vậy, người không hối hận sao?”

Cước bộ của Từ Ảnh có chút dừng lại, bỗng nhiên quay đầu hướng Từ Lạc Vân cười nói:

-“Vân nhi, ngươi bây giờ còn chưa biết cảm giác yêu một người là gì, nếu sau này ngươi yêu một người, ngươi sẽ hiểu được cảm giác của trăm! Tuy rằng trăm vì mẹ ngươi trả giá rất nhiều, nhưng mẹ ngươi rất đáng giá để được đối đãi như thế!”

Từ Lạc Vân nghe xong lời nói của Từ Ảnh hơi sững sờ, sau đó nói:

-“Nhưng là, mẫu thân đã có phụ thân rồi, hoàng thúc, ngươi hấn là biết mẫu thân, người yêu phụ thân!”

Từ Ảnh mỉm cười nói:

-“Điều này trăm biết, trăm cũng hiểu được, đời này, mẹ ngươi cùng trăm không thể ở bên nhau, nhưng là, năm đó cha ngươi đã từng cùng trăm có một ước định, sau khi ngươi kế vị, bọn họ sẽ đợi trăm ở Thủy Vân cung, trăm chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy nàng, những cái khác, không cần nghĩ nhiều!”

Nói tới đây, Từ Ảnh dừng một chút, lại nói:

-“Vân nhi, một ngày nào đó, ngươi sẽ hiểu được lòng trăm!”

Nói xong, Từ Ảnh không hề dừng lại, xoay người đi ra ngoài.

Hai mắt Từ Lạc Vân nhìn theo bóng lưng Từ Ảnh rời đi, hấn thật sự không thể hiểu được trong lòng Từ Ảnh đang suy nghĩ cái gì, hơn nữa, hấn đối với những lời của Từ Ảnh, cảm thấy kinh ngạc, hấn hiểu rõ tính cách phụ thân, phụ thân là một người kiêu ngạo, tuy rằng mẫu thân không có khả năng sẽ cùng hoàng thúc có cái gì, nhưng là, phụ thân thật có thể chấp nhận để hoàng thúc ở chung một chỗ với mẫu thân sao?

Phiên ngoại – Không giống trong trí nhớ

Edit: Muối Vove

Nghĩ đến đây Từ Lạc Vân lại lắc đầu, hấn hiện tại không có tâm tư nghĩ đến điều này, dù sao chuyện của mẫu thân và phụ thân còn chưa tới phiên hấn quan tâm, hấn bây giờ chỉ quan tâm một việc đó là từ khi hấn tiến cung, mười năm nay mẫu thân tuy rằng không đến mức bỏ bê hấn, nhưng số lần tiến cung thăm hấn cũng không có là bao.

Hơn nữa người còn thường nói rằng để hấn ở lại trong cung người thực yên tâm, bởi vì người tin tưởng hoàng thúc.

Nhưng đột nhiên mẫu thân lại muốn đem xấu nha đầu kia đưa đến bên cạnh hấn, hơn nữa còn làm thị vệ sáng tối ở cạnh nhau, chẳng lẽ mẫu thân không tin hấn, cho nên mới phái xấu nha đầu đến giám thị hấn sao?

Hay là mẫu thân muốn nhanh chóng để hoàng thúc thoái vị trở về Thủy Vân cung?

Kỳ thật tuy rằng ước định của phụ thân và hoàng thúc hẳn hôm nay mới biết được, nhưng mẫu thân và phụ thân mấy năm khi nói chuyện cùng hẳn thường có ý hi vọng hẳn có thể sớm ngày đăng cơ, để hoàng thúc đỡ xuống gánh nặng Tây Lương.

Năm đó hoàng thúc vì mẫu thân cho nên thay phụ thân tiếp nhận ngại vàng, để phụ thân có thể toàn tâm ở bên cạnh mẫu thân, cho nên hai người trong mấy năm nay đều cảm thấy hoàng thúc đã chịu nhiều thua thiệt, việc này hẳn há lại không biết?

Hắn hiện tại tuy rằng tuổi không tính là lớn nhưng cũng hiểu được nhiều lý lẽ, đối với sự áy náy của mẫu thân đối với hoàng thúc hẳn luôn thu vào trong mắt, hơn nữa tại đây trong mười năm hẳn tận mắt chứng kiến hoàng thúc một lòng chờ đợi mẫu thân, không lập hậu, hậu cung không một bóng dáng phi tần, tất cả hẳn đều biết.

Có đôi khi hẳn cảm thấy hoàng thúc dù biết rõ mẫu thân đã có phụ thân, nhưng hoàng thúc vẫn một lòng chờ đợi, bất kể đến cuối cùng mẫu thân cũng không thể cho hoàng thúc thứ mà thúc muốn, tâm tư của người hẳn không sao hiểu được?

Trong mắt hẳn chỉ có hoàng thúc anh tuấn tiêu sái phong độ, cho dù hiện tại hoàng thúc vẫn là hữu danh nam tử Tây Lương quốc, hơn nữa đối với mẫu thân cực kỳ ôn nhu thâm tình, hẳn thật sự không nghĩ ra năm đó vì sao một người lạnh nhạt như mẫu thân lại thích tính cách kiêu ngạo của phụ thân mà không thích hoàng thúc.

Hơn nữa hẳn cảm thấy phụ thân mặc dù dung mạo tuấn mỹ vô cùng, nhưng không giống hoàng thúc ôn nhu mềm mại, một nữ tử tốt đẹp như mẫu thân hẳn nên cùng hoàng thúc đứng cạnh nhau mới trở thành một đôi thập toàn thập mỹ, đối lại một người tính cách kiêu ngạo cường bạo như phụ thân cùng khí chất lãnh đạm của mẫu thân quả thật quá mức tương phản.

//Thằng nhóc này nghĩ gì vậy trời, tính bán mẹ đi luôn há//

Nhưng hai người cứ như vậy yêu nhau, thật sự khiến hẳn nghĩ mãi không ra.

Bất quá những năm gần đây phụ thân vì mẫu thân đã thay đổi rất nhiều, nhưng đối với hẳn lại vẫn thập phần lãnh mạc, hẳn từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp phụ thân ngoại trừ đối với mẫu thân thể hiện sự quan tâm. Bởi vì từ bỏ mẫu thân phụ thân đối với bất cứ người nào cũng đều lạnh nhạt, cho dù hẳn là con độc nhất của phụ thân nhưng cũng không bao giờ nhận được sự ôn nhu của người.

Nghĩ đến đây Từ Lạc Vân khẽ thở dài một hơi, có lẽ hẳn thật sự giống như lời hoàng thúc nói, về sau sẽ từ từ hiểu ra thôi!

Ánh mắt Từ Lạc Vân thu về dừng lại trên thư án, sau đó liếc mắt đến phong thư của mẫu thân, Vệ Lan tiểu nha đầu nhỏ nhả cả ngày chảy nước mũi đi theo phía sau hẳn, nữ hài nữ xấu xí mập mạp lại hay khóc nhè, hẳn đã gần mười năm chưa gặp lại nàng.

Nàng so với hẳn bé như hột gạo, tuy rằng chỉ nhỏ hơn hẳn hai tuổi, nhưng trên thực tế đi bên cạnh hẳn không khác nào một cục thịt biết lăn, không biết nàng hiện tại trở nên như thế nào, hay vẫn còn như quá khứ là một nha đầu mập mạp?

Năm nay hẳn vừa bước sang tuổi mười sáu, như vậy nàng cùng lắm cũng chỉ mới mười bốn tuổi thôi? Tuy rằng nàng là đệ tử duy nhất của mẫu thân, nhưng mẫu thân cũng quá hồ nháo đi, trong cung thị vệ võ công cao cường không đếm xuể, hơn nữa mười năm qua hẳn bái sư học qua rất nhiều môn bí kíp, lấy võ công của hẳn hiện tại căn bản không cần có thị vệ bên người.

Huống chi Vệ Lan chỉ là một tiểu nha đầu mười bốn tuổi, để nàng làm thị vệ bên người? Thật sự khiến cho thiên hạ chê cười, nhớ đến bộ dáng nhát như chuột của nàng trước đây, nếu như thật sự gặp thích khách chỉ sợ từ bỏ khóc nhè nàng cái gì cũng không thể làm chứ đừng nói gì là bảo hộ hẳn, đến lúc đó đừng kéo hẳn chết theo là được!

Nghĩ đến đây Từ Lạc Vân không khỏi khinh thường hừ lạnh một tiếng, đối với xú nha đầu mau khóc kia hẳn thật sự không có hảo cảm gì, tuy rằng đã mười năm không gặp lại nàng, nhưng hẳn có thể cảm giác được, nha đầu kia vừa xấu vừa bẩn, cho dù hiện tại đã trưởng thành chắc cũng không khác là bao.

Bên ngoài mặt truyền đến từng trận tiếng bước chân, một vị tiểu thái giám nhẹ nhàng đi đến đối Từ Lạc Vân cung kính nói:

-“Thái tử gia, Oánh nhi cô nương cầu kiến.”

Năm năm trước Từ Ảnh đã phong cho Từ Lạc Vân làm thái tử, cho nên cung nhân trong cung không hề xưng hô Từ Lạc Vân là tiểu vương gia, mà đều sửa miệng xưng là thái tử.

Tiểu thái giám vừa dứt lời, trên mặt Từ Lạc Vân lộ ra vẻ vui mừng nói:

-“Mau tuyên!”

Tiểu thái giám nghe vậy lui ra ngoài, một lúc sau dẫn vào một tiểu thư mắt ngọc mày ngài, dung nhan thanh lệ, dáng người nổi bật trong tà áo trắng, người đến chính là tiểu đồng bồi đọc năm xưa của Từ Lạc Vân, tên gọi Lâm Oánh Nhi.

Lâm Oánh Nhi hướng Từ Lạc Vân nhẹ nhàng hành lễ, thanh âm ngọt ngào nói:

-“Oánh nhi tham kiến thái tử gia!”

Từ Lạc Vân cười đứng lên, đối với vị tiểu thái giám khoát tay áo ý bảo hấn lui ra, sau đó nghênh đón nói:

–“Oánh nhi, sao nàng lại tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 250: Phiên ngoại — Bạch y thiếu nữ

Đợi sau khi vị tiểu thái giám kia lui ra Lâm Oánh Nhi nở nụ cười như hoa, thanh âm lãnh lút tựa hoàng oanh, ôn nhu nói:

–“Lạc Vân, ta nghe cung nữ nói chàng ở nơi này, cho nên liền lại đây nhìn một cái.”

Nói xong ánh mắt của nàng dừng một chút tại phong thư trên án, lại nói:

–“Là Vương Phi gọi thư đến sao? Trong đó có cái gì?”

Từ Lạc Vân thân nhiên nói:

–“Là nương muốn tìm cho ta một thị vệ bên người.”

Lâm Oánh Nhi hơi sững người, bất quá rất nhanh liền cười nói:

–“Vương Phi thật là có tâm, thị vệ ở trong cung không phải đều do Lý thị vệ chọn sao? Hay là trong lòng Vương Phi đã có sắp đặt?”

Từ Lạc Vân không muốn ở trước mặt Lâm Oánh Nhi nói mấy loại sự tình này, hấn phát phát tay chuyển chủ đề:

–“Oánh nhi, hôm nay thời tiết rất đẹp, chúng ta đi dạo ngự hoa viên một chút thôi!”

Lâm Oánh Nhi ôn nhu cười nhìn Từ Lạc Vân kia trong mắt lấp đầy tình yêu, nàng mềm mại gật đầu nói: “Ừ.”

Từ Lạc Vân thấy nàng đáp ứng liền xoay người bước ra ngoài, hấn cũng không có cùng Lâm Oánh Nhi sóng vai, bởi vì hấn hiện tại trong lòng phiền chán, thật sự đối với quyết định của mẫu thân cực kỳ bất mãn, nhưng hấn lại không thể cự tuyệt, cho nên trong lòng vô cùng phiền muộn.

Lâm Oánh Nhi nhìn bóng lưng cao ngất của Từ Lạc Vân đi ở phía trước, trong mắt hiện lên một tia oán hận.

Nàng từ nhỏ đã tiến cung trở thành tiểu đồng bồi đọc cho hấn, cùng hấn lớn lên bên nhau, từ lâu nàng đã phát hiện nàng thực sự yêu hấn.

Tuy rằng hấn nhỏ tuổi hơn nàng, nhưng nàng cũng không để ý, bởi vì một cái giờ tay nhắc chân đều toát lên đầy bá khí, hết thấy bao gồm địa vị của hấn, thân phận của hấn đều khiến nàng mê muội.

Theo tuổi dần lớn lên nàng cũng không làm nàng mẫu thân thất vọng, nàng hiện tại đã giống như nương mong muốn trở thành một tiểu thư như hoa như ngọc, tướng mạo xinh đẹp vô song, chứng kiến bao nhiêu sự kinh điển của các vương tôn công tử, từ trong ánh mắt họ nàng hiểu được bộ dạng chính mình có bao nhiêu đặc ý.

Từ sau tuổi mười ba dung mạo của nàng càng thêm mềm mại, danh tiếng đã sớm lan xa khỏi kinh thành Tây Lương quốc được danh xưng đệ nhất mỹ nhân.

Nàng năm nay đã bước qua tuổi mười bảy, ở Tây Lương đã không còn nhỏ nữa, nhiều nữ hài từ mười bốn mười lăm tuổi đều đã thành thân, mà nàng vài năm trước số lần các bà mai tìm đến cửa cơ hồ đập nát nhà nàng.

Nhưng bất kể là quan to quý tộc hay thế gia đệ tử nàng đều nhìn không thuận mắt, bởi vì trái tim thiếu nữ của nàng đã giao cho thiếu niên nhỏ hơn nàng một tuổi kia rồi.

Mà dần dần những người đến cầu hôn cũng biết Lâm Oánh Nhi là người của thái tử gia. Hơn nữa, trong cung còn truyền tai nhau nói Lâm Oánh Nhi là thái tử phi tương lai. Cho nên toàn bộ cung nhân đối với nàng rất cung kính.

Nhưng tất cả những chuyện này đều do người khác đoán mà thôi, kỳ thật Lâm Oánh Nhi tự mình biết tuy rằng nàng đối với Từ Lạc Vân nhu tình như nước, nhưng không biết Từ Lạc Vân thật sự không rõ hoặc giả vờ không hiểu, hấn vừa đối với nàng dịu dàng lại luôn làm như không thấy tâm ý của nàng.

Bất quá cũng may ngoại trừ nàng, trong ngoài cung nàng chưa từng thấy Từ Lạc Vân đối với nữ tử nào vẻ mặt ôn hoà, cái này cũng làm nàng yên tâm một chút.

Nghĩ đến đây trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Oánh Nhi tràn ra một nụ cười sáng lạn, có lẽ nàng ở trong lòng hắc vẫn tương đối đặc biệt, có lẽ hắc vì tuổi còn nhỏ không hiểu tình yêu mà thôi. Qua một thời gian nữa hắc nhất định sẽ biết lòng mình.

Sau khi đã thông tư tưởng, Lâm Oánh Nhi bước nhanh hơn đuổi theo Từ Lạc Vân ở phía trước, cũng không rút rờ vờn bàn tay thon ngọc nắm lấy ống tay áo hắc, mềm mại nói:

–“Lạc Vân theo ta đi thưởng mai, được chứ?”

Đối với hành động gần gũi của Lâm Oánh Nhi Từ Lạc Vân trên dung nhan tuấn mỹ cũng không biểu tình gì khác biệt, hắc gật gật đầu nói:

–“Nếu Oánh nhi thích xem hoa mai như vậy, chúng ta phải đi xem thôi!”

Lâm Oánh Nhi mừng rỡ trong lòng, vẻ mặt tươi cười kéo Từ Lạc Vân hướng ngự hoa viên đi đến.

Hai người tay trong tay chậm rãi đi trong ngự hoa viên, tùy ý để những đóa hoa theo gió rơi xuống trên người, tình cảnh này làm nội tâm Lâm Oánh Nhi rung động mãi không thôi.

Nhưng niềm vui của nàng cũng không duy trì được bao lâu, bởi vì khi nàng cùng Từ Lạc Vân đi vào ngự hoa viên lại phát hiện trong ngự hoa viên có một nữ tử toàn thân mang y phục màu trắng đang lặng đứng ở nơi đó ngậy người ngược nhìn hắc mai nở rộ.

Nhìn thấy nữ tử kia sắc mặt Lâm Oánh Nhi không khỏi trầm xuống, là cung nữ to gan nào dám ở chỗ này quấy rầy nàng cùng Từ Lạc Vân?

Mà Từ Lạc Vân ở bên cạnh nhìn đến vị Bạch y thiếu nữ này lại cảm thấy bất ngờ, bởi vì hắc nhận ra y phục mặc trên người nàng đại biểu cho người Thủy Vân cung, nhưng nữ tử này là ai?

Tuy rằng nàng đứng nghiêng người, hắc không thể nhìn thấy mặt nàng, nhưng chỉ một cái liếc mắt đó có thể thấy được hắc không nhận ra nàng.

*Phiên ngoại – Không phải oan gia không đối kháng*Edit: Muối Vove

Ngay tại thời điểm Từ Lạc Vân đang trầm tư Lâm Oánh Nhi bỗng nhiên trừng mắt quát:

–“Ngươi là người nào? Vì sao nhìn thấy thái tử gia cũng không hành lễ?”

Nghe thấy thanh âm của Lâm Oánh Nhi bạch y thiếu nữ kinh ngạc xoay đầu lại, chỉ thấy nàng ước chừng mười ba mười bốn tuổi, bộ dáng tinh tế dung mạo tuy rằng không tính là cực đẹp nhưng ngũ quan tú lệ nhất là đôi mắt tròn to trong sáng, lông mi dài phủ xuống lại càng thêm linh hoạt hữu thần.

Trên đôi môi đỏ mọng manh của nàng nhếch lên một nụ cười, cư nhiên làm cho người ta có chút thất thần.

Chỉ thấy cặp mắt kia lóe sáng dừng trên người Từ Lạc Vân chớp chớp, sau đó giong thanh nói:

–“Ngươi chính là Từ Lạc Vân sao?”

Từ Lạc Vân vẫn không nói gì, Lâm Oánh Nhi thay đổi sắc mặt, tức giận quát:

–“Lớn mặt! Ở đâu ra tiện tỳ, tục danh của thái tử gia há lại để ngươi kêu?”

Bạch y thiếu nữ nghe xong lời nói của Lâm Oánh Nhi cũng không có gì kinh hoàng, nàng hơi cau đôi mi thanh tú nói:

–“Tên của hắc không phải Từ Lạc Vân sao? Ta không gọi hắc Từ Lạc Vân, vậy phải gọi tên gì?”

Nói tới đây bạch y thiếu nữ phảng phất có điểm buồn rầu nhìn Lâm Oánh Nhi liếc mắt một cái nghĩ nghĩ lại nói:

–“Chẳng lẽ ta nên giống sư phó gọi hắc là Vân nhi sao?”

Bạch y thiếu nữ kia buồn rầu bộ dáng thật đáng yêu, nhưng không biết vì sao nhìn thấy người này trong lòng Lâm Oánh Nhi dâng lên một cỗ nguy cơ, trực giác của nàng cho thấy nàng thực chán ghét bạch y thiếu nữ này, cho dù nàng thoát nhìn vô hại như vậy.

Nàng nghe xong lời của Bạch y thiếu nữ đang muốn tiếp tục giáo huấn, nhưng Từ Lạc Vân lại bỗng nhiên bước lên phía trước đánh giá người trước mặt, trầm giọng hỏi:

–“Ngươi là ai?”

Từ Lạc Vân vừa dứt lời bạch y thiếu nữ nở một nụ cười hồn nhiên, thanh âm vui vẻ nói:

-“Ta là Vệ Lan, ngươi là Tử Lạc Vân sao? Sư phó để cho ta tiến cung tìm Tử Lạc Vân làm thị vệ bên người hần, bảo hộ hần.”

Tử Lạc Vân có điểm ngoài ý muốn nhượng nhượng mày hỏi:

-“Ngươi chính là Vệ Lan? Nha đầu xấu xí thích khóc trước đây?”

Vệ Lan nghe xong tròn to hai mắt nhìn Tử Lạc Vân không vui nói:

-“Ta chính là Vệ Lan, nhưng ta không phải là nha đầu mau khóc, Tử Lạc Vân ngươi nhớ lắm rồi! Bởi vì ta chưa từng gặp qua ngươi!”

Tử Lạc Vân khẽ hừ một tiếng thản nhiên nói:

-“Nguyên lai ngươi không nhớ rõ là xấu nha đầu nhà người. Là mẫu thân phái ngươi đến sao? Vậy ngươi bây giờ có thể trở về nói cho mẫu thân biết ta cần bản không cần cái gì là thị vệ bên người, cho dù cần cũng không đến lượt ngươi!”

Vệ Lan tròn to hai mắt chớp chớp, sau đó tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Tử Lạc Vân nói:

-“Sư phó nói ngươi thích nhất là đùa giỡn, hôm nay vừa thấy quả thế! Được rồi về sau ta chính là thị vệ của ngươi, ta nếu đã đáp ứng sư phó chuyện gì thì nhất định phải làm được, cho dù ngươi không quan tâm ta cũng đã là thị vệ bên người ngươi, dù sao ta cũng không quay về! Nếu muốn ngươi tự đi mà làm!”

Tử Lạc Vân giận tái mặt, hần liếc nhìn Vệ Lan sau đó một phen kéo tay Lâm Oánh Nhi cầm giận xoay người lạnh lùng thốt:

-“Tùy ngươi! Dù sao bản thái tử cũng không muốn ngươi làm thị vệ của bản thái tử, đừng tưởng rằng có mẫu thân chống lưng thì có thể dắt mũi bản thái tử, nếu ngươi thức thời liền ngoan ngoãn quay về Thủy Vân cung đi, nếu không bản thái tử sẽ đối với ngươi không khách khí!”

Nói xong Tử Lạc Vân không hề để ý tới Vệ Lan giữ chặt tay Lâm Oánh Nhi rồi đi.

Mà Vệ Lan nghe xong lời nói của Tử Lạc Vân phản ứng đầu tiên hơi bất ngờ, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái cũng nhanh chóng bước theo phía sau Tử Lạc Vân và Lâm Oánh Nhi.

Vệ Lan cứ như vậy không nhanh không chậm theo sau hai người Tử Lạc Vân, biểu tình lãnh đạm dường như không chút để ý đến thái độ thù địch của Tử Lạc Vân.

Mà Tử Lạc Vân lại không được thư thái như Vệ Lan, thấy Vệ Lan đi theo trong lòng hần giống như bị kiến cắn, hần như thế nào cũng không nghĩ xấu nha đầu năm đó luôn bị hần khi dễ hiện tại trở nên khó chơi như thế.

Bất quá trong lòng hần không thể không thừa nhận, tuy rằng Vệ Lan sau khi lớn lên vẫn đang không tính là mỹ nhân, nhưng so với trước đây tú lệ và đáng yêu hơn rất nhiều, bất quá cho dù là như vậy hần vẫn không thích nàng, bởi vì nàng là do mẫu thân phái tới giám thị hần.

Cho nên cảm giác được Vệ Lan đi theo phía sau, Tử Lạc Vân cố ý bước nhanh hơn, việc này đối với người luyện võ như hần tự nhiên không có gì, nhưng lại khổ cho Lâm Oánh Nhi, bởi vì hần giữ chặt tay, Lâm Oánh Nhi cơ hồ phải chạy theo từng bước chân của hần, đối với tiểu mỹ nhân chân yếu tay mềm như nàng mà nói thật sự thống khổ không chịu nổi.

Nhìn Lâm Oánh Nhi bị Tử Lạc Vân hành thành bộ dáng chật vật Vệ Lan nhìn không được cười ra tiếng.

Tử Lạc Vân nghe được tiếng cười của nàng, không khỏi dừng bước lại quay đầu nhìn Vệ Lan tức giận nói:

-“Xấu nha đầu, ngươi cười cái gì?”

Đối mặt với chỉ trích của Tử Lạc Vân Vệ Lan cơ hồ cười đến gãy lưng, nàng chỉ vào Lâm Oánh Nhi cười nói:

-“Ngươi đi nhanh như vậy, mỹ nhân nhà ngươi làm sao chịu nổi, ngươi rốt cuộc có hiểu hay không cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc? Ngươi xem bên cạnh ngươi mỹ nhân tỷ tỷ bị ngươi kéo đến không thở nổi rồi!”

Tử Lạc Vân nghe xong lời nói của Vệ Lan khuôn mặt tuấn tú nháy mắt đỏ bừng lên:

-“Mắc mớ gì tới ngươi? Xấu nha đầu, ta cảnh cáo ngươi đừng đi theo ta nữa, nếu không đừng trách ta không nể mặt! Hừ!”

Nói xong Tử Lạc Vân không hề để ý tới Vệ Lan quay đầu đối với Lâm Oánh Nhi đang thở gấp không khỏi quan tâm hỏi:

-“Oánh nhi, nàng không sao chứ?”

Lâm Oánh Nhi bất động thanh sắc quét mắt về phía Vệ Lan, ôn nhu nói:

-“Lạc Vân, ta không sao chàng trước đưa ta về tẩm cung, được chứ?”

Phiên ngoại — Một bụng đen tối

Edit: Muỗi Vove

Đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của Vệ Lan trong lòng Lâm Oánh Nhi cực kỳ bất mãn, nhưng nàng cũng là một người thông minh, nhìn thấy thái độ Từ Lạc Vân đối với Vệ Lan, nàng cũng mơ hồ đoán được Vệ Lan là ai.

Nàng không phải bản khoả phụ thân Vệ Lan Vệ Từ Thanh chỉ là một thị vệ nhỏ, hơn nữa hiện tại đã rời khỏi hoàng cung, điều khiến nàng nghi hoặc là một thân phận khác của Vệ Lan-đệ tử duy nhất của mẫu thân Từ Lạc Vân.

Nàng không thể dễ dàng đắc tội với nhạc mẫu tương lai, cho nên tuy rằng chán ghét Vệ Lan, nhưng bây giờ cũng không tiện trở mặt.

Nàng chỉ hy vọng hiện tại Từ Lạc Vân có thể bỏ qua Vệ Lan bởi nàng về tẩm cung nghỉ ngơi, sau đó chậm rãi khuyên bảo thấn đuổi Vệ Lan ra khỏi cung.

Nếu là lúc bình thường Từ Lạc Vân chắc chắn không cự tuyệt yêu cầu của Lâm Oánh Nhi, nhưng hôm nay hần vừa mới nhận được thư của mẫu thân không lâu, Vệ Lan lại đang ở trong cung, cho nên hần có mấy lời muốn hướng Vệ Lan hỏi rõ ràng, xem nàng có thật sự là người mẫu thân phái tới giám thị hần.

Cho nên hần liền đối với Lâm Oánh Nhi áy náy nói:

-“Oánh nhi nàng trước tự mình quay về tẩm cung nghỉ ngơi đi, một lát nữa ta sẽ đến tìm nàng!”

Từ Lạc Vân vừa dứt lời, đáy mắt Lâm Oánh Nhi xẹt qua một tia thất vọng, bất quá nàng không biểu lộ ra ngoài mà liếc mắt nhìn Vệ Lan một cái, sau đó mềm mại gật đầu thi lễ, nhẹ giọng nói:

-“Được, Lạc Vân ta chờ chàng.”

Nói xong nàng liền xoay người một mình rời đi.

Vệ Lan mỉm cười nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Từ Lạc Vân, nàng không để ý tới Từ Lạc Vân mà dõi theo thân ảnh của Lâm Oánh Nhi cặp mắt to vụt sáng, cảm thán nói:

-“Thật đúng là một tiểu mỹ nhân, mặc dù không thể so sánh với sự phò nhưng cũng đủ khiến người ta đố kỵ!”

Nói xong Vệ Lan bỗng nhiên quay đầu đối mặt với Từ Lạc Vân nét mặt biểu lộ ý cười cổ quái, lớn tiếng nói:

-“Từ Lạc Vân, ngươi có phải hay không thích nàng?”

Từ Lạc Vân bị Vệ Lan bất thành linh hỏi trên khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, tức giận nói:

-“Xấu nha đầu ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Cái gì thích hay không thích, nữ nhân không biết xấu hổ!”

Vệ Lan lớn lên ở Thủy Vân cung, tuy rằng cha mẹ đều là hạ nhân, nhưng nàng là đệ tử duy nhất của Diệp Lạc, cho nên ở Thủy Vân trong cung bất kể là Diệp Lạc hay những người khác đều đối với nàng yêu thương phải phép.

Điều này tạo cho nàng tính cách bộc trực thẳng thắn có gì nói nấy, hơn nữa nàng tuổi còn nhỏ không hiểu rõ thế sự, đối với tam tông tứ đức, tôn ti cao thấp nàng cũng không biết.

Cho nên lúc này đối mặt với chỉ trích của Từ Lạc Vân nàng không những không cảm thấy thẹn, thậm chí ngược lại càng cảm thấy kỳ quái nhìn Từ Lạc Vân, ngạc nhiên nói:

-“Cái gì xấu hổ? Ngươi không thích nàng sao? Nếu là thích nàng liền thừa nhận cũng không sao, ta sẽ không cười ngươi!”

Từ Lạc Vân năm tuổi đã tiến cung, sau này cũng thường xuất cung du ngoạn, đối với chuyện nam nữ tự nhiên hiểu rõ, bất quá hần mặc dù biết nhưng lại chưa từng có tâm tư vượt quá giới hạn gì với Lâm Oánh Nhi.

Cho dù hiện tại bị Vệ Lan nói như vậy hần cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Cho nên hần tức giận nói:

-“Xấu nha đầu, chuyện của bản thái tử có liên quan gì tới ngươi?”

Vệ Lan thấy Từ Lạc Vân tức giận, đôi mắt to chớp chớp, linh hoạt đảo quanh, vô tội nói:

-“Ta nói sai gì sao? Nga, ta từ nay về sau không nói nữa là được! Ngươi cũng đừng trừng mắt lên như thế, nếu mẫu thân biết ta chọc giận ngươi sẽ lại quở trách của ta!”

Nghe xong lời nói của Vệ Lan Từ Lạc Vân thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, hần nhìn Vệ Lan mặt nhăn mày nhu, biểu tình phong phú đột nhiên cảm giác

xấu nha đầu này cũng không đến nỗi làm người ta chán ghét như vậy, ít nhất nàng hiện tại so với trước đây đáng yêu hơn!

Nhìn bộ dáng vô tội của Vệ Lan không biết vì sao Từ Lạc Vân bỗng nhiên thay đổi chủ ý, hẳn nghĩ có lẽ để cho nha đầu này đi theo bên người cũng không đến nỗi khó chịu, tuy rằng hẳn không trông cậy nàng có khả năng bảo hộ hẳn, nhưng có nàng bên cạnh có lẽ sẽ không quá buồn chán.

Cho nên hẳn khẽ hừ một tiếng nói:

-“Là mẫu thân phái người đến chỗ này?”

Vệ Lan nở nụ cười sáng lạn, giòn thanh nói:

-“Là sư phó để cho ta tới trở thành thị vệ bên người người, bảo hộ người!”

Từ Lạc Vân kiêu ngạo nhếch lên khóe môi bạc, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, hừ lạnh nói:

-“Nếu là mẫu thân cho người đến chỗ này, như vậy bản thái tử đành phải lưu người ở đây, bất quá nơi này là hoàng cung, người phải học hết tất cả quy củ trong cung, đừng để đến lúc lại làm bản thái tử mất mặt!”

Vệ Lan có điểm mờ mịt nhìn Từ Lạc Vân nghi ngờ hỏi:

-“Cái gì quy củ? Vì sao sư phó không nói với ta?”

Từ Lạc Vân hừ một tiếng, lạnh giọng nói:

-“Mẫu thân không nói cho người biết, vậy liền do bản thái tử dạy cho người thôi! Bản thái tử hỏi người thân là thị vệ bên người bản thái tử thì phải làm cái gì?”

Vệ Lan cau mày trầm tư một chút, không nhanh không chậm nói:

-“Không phải là bảo hộ người sao?”

Từ Lạc Vân cố tình làm khó dễ Vệ Lan liền lắc lắc đầu cười lạnh nói:

-“Thân là thị vệ của bản thái tử trừ bỏ bảo hộ tốt bản thái tử, ở ngoài còn phải hầu hạ bản thái tử, chuyện này không ai nói cho người biết sao?”

Vệ Lan nhăn mày nhíu mặt không hiểu:

-“Như thế nào hầu hạ? Làm sao người phiền toái như vậy!”

Từ Lạc Vân nhin cười nghiêm trang nói:

-“Hầu hạ ở đây chính là ngày thường giúp bản thái tử bưng trà dâng nước, trước khi bản thái tử đi ngủ người phải giúp bản thái tử thay quần áo, bản thái tử nghỉ ngơi người phải đứng ở canh ngoài cửa tùy kêu tùy đến, nếu bản thái tử cần. . . . . Người còn phải hầu hạ bản thái tử. . . . .”

//Người gì đầu lưu manh hạ tiện, ức hiếp con cái nhà lành//

Từ Lạc Vân vừa dứt lời khuôn mặt Vệ Lan bỗng đỏ lên, nàng tuy rằng thiên chân vô tà, nhưng cũng hiểu được nam nữ thụ thụ bất thân, theo như những lời của Từ Lạc Vân chỉ có những người thành thân mới có thể làm, hiện tại hẳn nói muốn nàng vì hắn làm những việc đó, chẳng phải cùng nương hầu hạ phụ thân chẳng khác gì nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 251: Phiên ngoại — Một bụng đen tối 2

Bất quá mẫu thân cùng phụ thân là phu thê bao nhiêu năm, còn nàng chỉ là thị vệ bên người Từ Lạc Vân, làm sao có thể hầu hạ hắn thay quần áo?

Lập tức Vệ Lan tức giận nhìn Từ Lạc Vân bất mãn nói:

-“Ta không làm những chuyện này, ta chỉ bảo hộ người!”

Từ Lạc Vân cố ý giận tái mặt, cau mày hỏi:

-“Vì sao? Trước đây đều là những thị vệ làm giúp ta, nếu người không muốn như vậy người trở về đi thôi! Hừ!”

Vệ Lan nhú chặt lông mày, qua một hồi lâu mới đau khổ nhỏ giọng nói:

-“Người cũng biết ta không thể trở về, việc ta đã đáp ứng nếu chưa hoàn thành ta không thể trở về?”

Từ Lạc Vân phụng phịu lạnh lùng thốt:

-“Người nếu không muốn trở về thì phải hầu hạ bản thái tử, bằng không phải trở về!”

Vệ Lan buồn rầu kéo sợi tóc đen bóng trên đầu, bộ dáng cực kỳ khó xử nhìn Từ Lạc Vân, suy nghĩ kỹ trong chốc lát mới áp ứng nói:

-“Ta chỉ bảo hộ người, không hầu hạ được không? Nếu ta trở về sự phò cũng không sao, chỉ sợ mẫu thân hội quở trách ta. . . .”

Từ Lạc Vân gấp Vệ Lan ba lần bốn lượt tránh hầu hạ hấn cứ như tránh tà, trong lòng có chút không vui giận tái mặt nói:

-“Hầu hạ ta khiến người khó xử như vậy sao? Hừ! Nha đầu xấu xí như người có thể hầu hạ bản thái tử là người có phúc khí!”

Vệ Lan đôi mắt sáng ngời nhìn Từ Lạc Vân, cái miệng nhỏ nhắn ưỡn chu lên:

-“Ta mới không xấu, sự phò cùng các a di trong Thủy Vân trong cung đều nói ta không xấu! Ta cũng không cần cái gì phúc khí, ta chỉ đáp ứng sự phò bảo hộ người mà thôi!”

Từ Lạc Vân khề hừ một tiếng, bỗng nhiên vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm Vệ Lan lên, trong mắt hiện lên một tia khinh thường nói:

-“Chắc chắn, người xem một chút bộ dáng người như vậy còn không xấu sao? Nói thực, người ngay cả cung nữ trong cung còn thua kém! Xấu nha đầu như người được hầu hạ bên người bản thái tử còn dám kén cá chọn canh?”

Trong mắt Vệ Lan hiện lên một chút bi thương, nàng tuy rằng thiên chân vô tà không hiểu thế sự, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, đối với ánh mắt khinh thường, ngữ khí châm chọc của hấn nàng sao có thể không nghe ra.

Cho nên nàng không chút khách khí đánh Từ Lạc Vân, cả giận nói:

-“Cho dù là như vậy thì thế nào? Xấu thì thế nào? Nếu không phải đáp ứng sự phò rồi, hừ! Giống như người vậy trông mặt mà bắt hình dong, ta mới không cần để ý, còn người! Có gì đặc biệt hơn người?”

Từ Lạc Vân nhìn Vệ Lan bộ dáng hầm hừ, trong lòng buồn cười, hấn ở trong cung lâu như vậy, chứng kiến tất cả mọi người đối với hấn cung kính? Giống Vệ Lan câu nào câu nấy đều phản bác hấn còn không có gấp qua!

Trong lúc nhất thời hấn lại cảm thấy Vệ Lan trong lúc tức giận vô cùng đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì tức giận mà đỏ bừng, hấn thế nhưng xem đến ngây người.

Vệ Lan gặp Từ Lạc Vân đột nhiên không thềm nhắc lại mà ngơ ngác nhìn nàng, không khỏi vươn bàn tay ngọc thon dài khẽ đẩy vai hấn, không vui nói:

-“Người nhìn cái gì?”

Từ Lạc Vân phục hồi tinh thần, khuôn mặt tuấn tú nháy mắt đỏ bừng lên, trong lòng âm thầm nổi giận, nào bị vô nước rồi hay sao? Cưng nhiên nhìn xấu nha đầu này đến ngẩn người! Theo lý thuyết năng mặt dù không xấu nhưng cũng không có bao nhiêu phần tư sắc, so với Lâm Oánh Nhi lại càng kém xa, mình tại sao có thể nhìn nàng, nhìn đến ngẩn người?

Nhưng cho dù hấn không muốn thừa nhận, sự thật dù sao cũng là sự thật, vừa mới hấn chứng thật là đang nhìn cái nha đầu này rồi ngẩn người! Thậm chí chỉ vừa tiếp xúc với nàng, một chút cũng không hiểu rõ nàng, vì sao ở cùng nàng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ!

Từ Lạc Vân vòng tay trước ngực, che dấu vẻ thất thố vừa rồi, nhìn Vệ Lan hỏi:

-“Người vì sao không muốn hầu hạ bản thái tử?”

Vốn vẻ mặt đang đứng lý hợp tình lại đột nhiên nghe Từ Lạc Vân nhắc lại vấn đề này, nàng thẹn thùng cúi đầu xuống đất, thanh âm giống như muỗi kêu lấp bắp nói:

-“Người cũng không phải tướng công, ta tự nhiên không có nghĩa vụ hầu hạ người thay quần áo! Mẫu thân nói chỉ khi nào thành thân mới có thể làm những việc như thế!”

Từ Lạc Vân dờ khóc dờ cười nhìn Vệ Lan, hấn không nghĩ đến lý do Vệ Lan không muốn hầu hạ hấn dĩ nhiên lại như thế này!

Hấn từ nhỏ lớn lên trong cung, thậm chí đến bây giờ người bên cạnh hầu hạ hấn thay quần áo đều là cung nữ, nơi này làm gì có lý thuyết thành thân mới

có thể thay quần áo?

Mà Vệ Lan gặp Từ Lạc Vân không nói lời nào, trong lòng lại càng tin lời mẫu thân, lập tức tiếp tục nói:

-“Mẫu thân nói về sau cùng người mình thích thành thân mới có thể như vậy! Giống như mẫu thân và phụ thân! Cho nên ta về sau chỉ bảo hộ người không thể hầu hạ người!”

Nhìn Vệ Lan bộ dáng then thùng, lại nghe trong miệng nói người mình thích, không biết vì sao trong lòng Từ Lạc Vân không vui, hần giận tái mặt nói:

-“Người có người yêu mến?”

Vệ Lan không để ý đến biểu tình của Từ Lạc Vân, nàng khẽ lắc đầu nói:

-“Ta hiện tại chưa có người trong lòng, nhưng mẫu thân nói nếu quả thật thích một người sẽ thường nhớ tới hần, nhưng là ta cũng không có tưởng niệm ai, chỉ muốn gặp sư phó cùng mẫu thân, có lẽ sư phó và mẫu thân chính là người ta thích rồi!”

Nghe xong lời nói của Vệ Lan, chút không vui của Từ Lạc Vân nháy mắt tan thành mây khói, hần bỗng nhiên nói:

-“Người về sau là thị vệ bên người bản thái tử, trong lòng người cũng chỉ cho phép có một mình bản thái tử, không được tưởng nhớ ai khác, đã rõ chưa? Nếu để bản thái tử biết người ở đây nghĩ đến người khác, như vậy đừng trách bản thái tử đuổi người về!”

//Bá đạo quá nhờ//

Từ Lạc Vân lời vừa nói ra cũng cảm thấy bất ngờ, bất quá hần rất nhanh liền bình thường trở lại, xấu nha đầu này nếu ở bên cạnh hần hần, trong lòng tự nhiên chỉ có thể nghĩ đến hần, chẳng lẽ còn có chỗ cho người khác sao?

Mà Vệ Lan nghe xong, nàng cũng hơi sửng sốt, bất quá nàng tâm tư đơn thuần, cũng không có nghĩ nhiều, trong lòng nàng nghĩ nếu đáp ứng sư phó thì phải bảo vệ hần chu toàn, luôn nghĩ cho hần cũng là điều đương nhiên.

Lập tức liền gật đầu nghiêm túc nói:

-“Người yên tâm, ta nếu đáp ứng sư phó hảo hảo bảo hộ người tự nhiên sẽ nhớ kỹ người!”

Phiên ngoại — Tâm tư

Edit: Muối Vove

Hần phụng phụ nhìn Vệ Lan nói:

-“Được rồi, người đã là thị vệ bên người bản thái tử, vậy đi thôi!”

Nói xong hần xoay người dọc theo con đường nhỏ đầy đất đá đi thẳng về phía trước.

Vệ Lan gặp Từ Lạc Vân nói đi là đi, vội đuổi theo tiến lên cùng hần sóng vai, tò mò hỏi:

-“Bây giờ, chúng ta đi đâu?”

Từ Lạc Vân không lên tiếng, thật lâu sau cảm thấy bất đắc dĩ hần mới dừng bước quay đầu nhìn Vệ Lan nói:

-“Xấu nha đầu, người nhớ kỹ về sau ở trong cung phải tự xưng là thuộc hạ, gọi ta là thái tử gia. Rõ chưa? Không thể còn không quy củ như vậy! Không làm tốt ta liền quăng người về Thủy Vân cung ấu thân đó!”

Vệ Lan chớp chớp cặp mắt sáng ngời, nàng không rõ tại sao phải phiền toái như vậy, tuân thủ nhiều quy củ như vậy, bất quá nàng thật vất vả rồi Thủy Vân cung, tự nhiên không nghĩ lại trở về.

Cho nên nàng rất nhanh liền gật gật đầu, giòn thanh nói:

-“Ta. . . . Thuộc hạ đã biết!”

Từ Lạc Vân hài lòng gục gặc, nha đầu này thực biết nghe lời, dung nhan tuấn mỹ không khỏi lộ ra ý cười.

Đi ra khỏi ngự hoa viên bọn họ rất nhanh liền trở về Dạ Vân điện, dọc theo đường đi gặp không ít cung nhân, nhưng cung nhân nhìn thấy đi theo phía sau thái tử gia có một cô nương xa lạ trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Bởi vì người trong cung cơ hồ đều biết quan hệ của thái tử gia và Lâm Oánh Nhi, trong lòng cũng ngầm nhận định Lâm Oánh Nhi là Thái Tử Phi tương lai, hiện tại đột nhiên xuất hiện một bạch y thiếu nữ xa lạ, trong lòng đều đoán thân phận của người này.

Hơn nữa Vệ Lan dựa vào lệnh bài của Diệp Lạc tiến cung, y phục trên người cũng là của Thủy Vân, làm người ta đoán không ra thân phận của nàng, cho

nên mới càng thêm hiếu kỳ.

Bất quá dù rất tò mò các cung nhân cũng chỉ có thể đứng xa xa âm thầm phán đoán mà không dám tiến lên hỏi.

Chẳng qua Vệ Lan lần đầu tiên tiến cung, lại nhìn đến nhiều cung nhân như vậy đang quan sát nàng, trong lòng có chút không được tự nhiên, nàng nhẹ nhàng vờ tay kéo tay áo Từ Lạc Vân không hiểu hỏi:

-“Bọn họ vì sao đều nhìn ta?”

Từ Lạc Vân lớn lên trong cung, sớm đã quen với ánh mắt nhìn vào mình, nay nghe thấy Vệ Lan không khỏi cười nói:

-“Bởi vì y phục của ngươi và bọn họ không giống nhau, bọn họ tự nhiên nhìn ngươi vài lần, việc này có cái gì kỳ quái?”

-“Thật không?”

Trong lòng Vệ Lan vẫn cảm thấy có điểm không đúng, bất quá nàng cũng không nghĩ nhiều, dù sao nàng vừa mới tiến cung, cung nhân nhìn thấy có người lạ trong lòng cảm thấy kỳ quái cũng là bình thường.

Nàng trầm mặc một hồi lại nói:

-“Ta về sau có phải hay không cũng phải mặc y phục như các nàng ấy?”

Nói xong nàng chỉ chỉ tay về cung nữ đứng hai bên.

Từ Lạc Vân liếc mắt nhìn Vệ Lan sau đó thản nhiên nói:

-“Ngươi là thị vệ bên người bản thái tử, như vậy không cần! Ngươi mặc y phục của chính mình là được.”

Vệ Lan đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên một thanh âm ôn nhu như nước truyền đến:

-“Lạc Vân, ngươi đã trở lại!”

Vệ Lan nghe thấy tiếng động quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong Dạ Vân điện đi ra một bóng người hồng nhạt, người tới không phải ai khác chính là Lâm Oánh Nhi.

Chỉ thấy Lâm Oánh Nhi nét mặt tươi cười như hoa bước nhanh ra khỏi Dạ Vân điện đi đến bên cạnh Từ Lạc Vân.

Từ Lạc Vân mày kiếm nhíu chặt, Lâm Oánh Nhi trước mặt cung nhân luôn xưng hô hần là thái tử gia, hôm nay như thế nào gọi thẳng tên của hần rồi? Bất quá hần cũng không có nghĩ nhiều đối Lâm Oánh Nhi mỉm cười nói:

-“Oánh nhi ngươi không phải hỏi cung rồi sao? Như thế nào còn ở nơi này?”

Lâm Oánh Nhi nhìn Vệ Lan đứng bên cạnh Từ Lạc Vân ôn nhu nói:

-“Ta đang đợi ngươi. . . . . Lạc Vân ngươi không phải nói hôm nay bồi ta dùng bữa sao?”

Từ Lạc Vân hơi bất ngờ nhưng sau đó liền dịu dàng vờ tay vòng qua bả vai Lâm Oánh Nhi nói:

-“Ngươi thân mình không tốt hần là đi về trước nghỉ một lát, hiện tại ta còn có chút việc, tối nay ta đi tìm ngươi dùng bữa.”

Nếu là bình thường Lâm Oánh Nhi nhất định sẽ dịu ngoan nghe lời rồi đi, nhưng bây giờ thì không, nàng sao có thể yên tâm để Từ Lạc Vân cùng nữ nhân không rõ lai lịch này ở chung một chỗ?

Cho nên nàng cắn cắn môi ủy khuất nói:

-“Lạc Vân, ta hôm nay không muốn trở về, ta chỉ muốn bồi ở bên cạnh ngươi.”

Từ Lạc Vân hơi do dự một hồi nói:

-“Oánh nhi, ngươi hay là cứ về trước đi, hôm nay hoàng thúc cho người đưa tới không ít tấu chương, ta một hồi chỉ sợ sẽ lạnh nhạt ngươi!”

Lâm Oánh Nhi mỉm cười ôn nhu nói:

-“Không có việc gì, ta chỉ muốn bồi ở bên cạnh ngươi là được rồi!”

Gặp Lâm Oánh Nhi kiên trì, Từ Lạc Vân cũng không nghĩ lại cự tuyệt, tuy rằng hần đối với Lâm Oánh Nhi không có cảm giác đặc biệt gì, bất quá Lâm Oánh Nhi cùng hần lớn lên, dù sao cũng có vài phần phân tình, hần không nên quá mức vắng vẻ nàng.

Nghĩ đến đây hấn gật đầu nói:

-“Được, bắt quá nếu một hồi người cảm thấy mệt mời hãy về cung nghỉ ngơi!”

Nói xong Từ Lạc Vân nắm tay Lâm Oánh Nhi hướng thư phòng đi vào.

Nhìn Từ Lạc Vân cùng Lâm Oánh Nhi hai người tay nắm chặt tay sóng vai đi bên nhau, Vệ Lan cảm thấy hơi sững sờ, không biết vì sao nàng nhìn thấy một màn này trong lòng có điểm không thoải mái.

Bất quá nàng cũng không nghĩ nhiều mà bước nhanh đuổi theo. Bởi vì sư phó từng nói qua với nàng thân là thị vệ bên người hấn một tác cũng không được rời. Đây chính là chức trách của nàng.

Phiên ngoại — Dừng tâm kín đáo

Edit: Muối Vove

Lâm Oánh Nhi vốn nghĩ nếu trở lại Dạ Vân điện Từ Lạc Vân sẽ để Vệ Lan lui ra, nhưng nàng không có nghĩ đến thái độ của Từ Lạc Vân đối với Vệ Lan đã có sự chuyển biến lớn như thế, hấn thậm chí để Vệ Lan đi theo hấn vào trong thư phòng, hơn nữa còn không có ý tứ ngăn trở.

Việc này khiến trong lòng Lâm Oánh Nhi cảm thấy không thoải mái, bởi vì cho dù là nàng cũng không thể tùy tiện đi vào thư phòng của Từ Lạc Vân, dựa vào cái gì nữ nhân đột nhiên xuất hiện này có thể như thế?

Bất quá nàng tuy rằng lòng có bất mãn lại thông minh không biểu lộ ra ngoài, càng thêm cố ý đối Từ Lạc Vân thân thiết, vắn về Vệ Lan theo phía sau.

Nhìn Lâm Oánh Nhi đứng sát vào người Từ Lạc Vân Vệ Lan cảm thấy chói mắt cực kỳ, nhưng bởi vì nàng tâm tư thanh thuần cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Lâm Oánh Nhi thích Từ Lạc Vân nên mới làm như vậy.

Bất quá Vệ Lan từ nhỏ sống trong Thủy Vân cung luôn ăm ỉ quen rồi, đột nhiên muốn nàng im lặng đứng ở một bên nhìn người khác khinh khãnh ta ta, tự nhiên có điểm bứt rứt không yên, trong lòng càng thêm mất tự nhiên.

Nàng lúc này cực kỳ nhàm chán kiên trì trong chốc lát, sau nhìn thấy hai người ngồi sau án thư cơ hồ đem nàng quên mất, trong lòng lại không thoải mái, lập tức liền lớn tiếng đối Từ Lạc Vân nói:

-“Từ. . . Thái tử gia ta. . . . . Thuộc hạ muốn đi ra ngoài một lúc. . . .”

Từ Lạc Vân ngẩng đầu thân nhiên liếc mắt nhìn nàng mỉm cười nói:

-“Người vừa tới chưa quen đường đi trong cung.”

Nói xong Từ Lạc Vân như nghĩ đến điều gì bỗng nhiên quay đầu đối Lâm Oánh Nhi nói:

-“Oánh nhi, ta còn phải xem tấu chương, người giúp ta dẫn nàng đi! Một hồi ta sẽ tìm người!”

Lâm Oánh Nhi gặp Từ Lạc Vân muốn nàng bồi Vệ Lan, trong lòng tự nhiên là không tình nguyện, bất quá nếu Từ Lạc Vân đã mở miệng nàng cũng không tiện cự tuyệt, cho nên nàng nhẹ nhàng gật đầu sau đó đứng lên, ôn nhu nói:

-“Được, vậy ta trước bồi vị muội muội này. . . .”

Nói tới đây Lâm Oánh Nhi dừng một chút lại thâm tình nhìn Từ Lạc Vân liếc mắt một cái nói:

-“Lạc Vân ta chờ người. . . . .”

Từ Lạc Vân lơ đãng gật đầu lên tiếng:

-“Xấu nha đầu này là thị vệ bên người ta, Oánh nhi hãy dạy nàng một chút quy củ trong cung.”

Nói xong hấn liền cúi đầu xuống nghiêm túc xem tấu chương trong tay, không hề để ý tới Lâm Oánh Nhi cùng Vệ Lan.

Vệ Lan tâm tư đơn thuần, hơn nữa nàng mới tiến cung chứng thật đối với trong cung hết thảy đều không quen thuộc, thấy Từ Lạc Vân để cho Lâm Oánh Nhi bồi nàng, trong nội tâm nàng tự nhiên rất cao hứng, lập tức nắm chặt tay Lâm Oánh Nhi cười nói:

-“Vị tỷ tỷ này chúng ta đi thôi.”

Nói xong liền kéo Lâm Oánh Nhi ra ngoài.

Nhìn Vệ Lan nắm tay mình, trong mắt Lâm Oánh Nhi hiện lên một tia chán ghét không dễ nhận thấy, bất quá nháy mắt liền khôi phục bộ dáng ôn nhu hiền thực, dịu dàng mỉm cười sau đó cùng Vệ Lan ra khỏi thư phòng.

Bước ra khỏi Dạ Vân điện Vệ Lan thật sự thở dài một hơi, trên khuôn mặt tú lệ lộ ra thần sắc thoải mái vui vẻ nói:

-“Tỷ tỷ, người thật đẹp, trừ bỏ sự phò ta còn chưa từng gặp qua mỹ nhân nào xinh đẹp giống như tỷ tỷ đâu!”

Lâm Oánh Nhi tuy rằng trong lòng cực kỳ chán ghét Vệ Lan, bất quá thấy Vệ Lan tán thưởng nàng xinh đẹp, trong lòng tự nhiên cũng cao hứng, khoe môi công lên ý cười kiêu ngạo, ngoài miệng lại nói:

-“Vương Phi nương nương là thiên tiên, người bình thường như Oánh nhi sao có thể cùng Vương Phi nương nương đánh đồng? Chỉ cần Lạc Vân hấn không chê ta ta liền vui vẻ. . . . .”

Vệ Lan nhìn Lâm Oánh Nhi cũng không phản bác, bởi vì ở trong lòng nàng Diệp Lạc chứng thật giống như những lời Lâm Oánh Nhi nói, có một khí chất siêu phẩm thoát tục không phải người bình thường nào cũng có được.

Mà Lâm Oánh Nhi tuy rằng tướng mạo xinh đẹp, nhưng nếu so sánh với Diệp Lạc vẫn còn kém khá xa. Cho nên nàng không có làm trái lương tâm tiếp tục tán thưởng Lâm Oánh Nhi.

Bởi vì Vệ Lan sớm đã quên những chuyện tình trước đây, cho nên nàng đối với quan hệ của Lâm Oánh Nhi cùng Tử Lạc Vân cảm thấy rất tò mò liền hỏi:

-“Oánh nhi tỷ tỷ, người có phải hay không thích Tử. . . Thái tử gia?”

Nghe Vệ Lan hỏi trực tiếp như thế Lâm Oánh Nhi cảm thấy hơi bất ngờ, bất quá nàng rất nhanh liền lộ ra một nụ cười thâm tình nói:

-“Không dối gạt muội muội, tỷ tỷ chứng thật rất thích Lạc Vân.”

Nói xong nụ cười trên mặt Lâm Oánh Nhi lại càng thêm sáng lạn, nàng để ý đến biểu tình của Vệ Lan, tiếp tục nói:

-“Ta từ nhỏ cùng Lạc Vân lớn lên, trong lòng ta sớm đã sớm khắc ghi hình bóng hấn, mà Lạc Vân trong lòng hấn cũng chỉ có ta. . . . .”

Không biết vì sao Vệ Lan nhìn thấy vẻ mặt thâm tình của Lâm Oánh Nhi, trong lòng nàng giống như bị cái gì chặn lại, thật không thoải mái.

Bất quá tuy rằng trong lòng không vui nhưng cũng không ghen tị, nàng cười cười hâm mộ nhìn Lâm Oánh Nhi nói:

-“Nguyên lai tỷ tỷ cùng thái tử gia là lưỡng tình cùng vui vẻ, thật sự là khó được!”

Lâm Oánh Nhi phía trước nói ra những lời này chính là cố ý để cho Vệ Lan nghe, nàng tâm tư cẩn thận từ nhỏ liền suy nghĩ hơn người, lời của nàng chính là đang ám chỉ Vệ Lan không cần đối với Tử Lạc Vân si tâm vọng tưởng, cũng để cho Vệ Lan hiểu được người Tử Lạc Vân thích là Lâm Oánh Nhi nàng.

Nếu mục đích đã đạt được, nàng cũng không cần nói nhiều về quan hệ của mình với Tử Lạc Vân, liền chuyển đề tài:

-“Muội là đệ tử của Vương phi nương nương, quan hệ với Lạc Vân hấn nên thân thiết mới đúng, nhưng Lạc Vân lại chưa từng nói với ta về muội! Dù vậy Lạc Vân không có muội muội nên trong lòng có lẽ sớm đã xem muội là muội từ ruột của mình rồi.”

Vệ Lan nghe lời này của Lâm Oánh Nhi buồn rầu cúi đầu xuống nên đất nói:

-“Oánh nhi tỷ tỷ người không biết, kỳ thật thái tử gia thực chán ghét ta, nếu không phải bởi vì sự phò, hấn đã sớm đem ta đuổi ra khỏi cung rồi, hấn là bởi vì sự phò cho nên mới đáp ứng đề ta lưu lại.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Phiên ngoại — Lâm Phi

Nghe những lời này của Vệ Lan, nàng chẳng những trong lòng không thả lỏng, ngược lại càng thêm cảnh giác, nàng trầm tư đang muốn tiếp tục tìm hiểu thái độ của Tử Lạc Vân đối với Vệ Lan, bỗng nhiên cách đó không xa một mỹ nam tử dung mạo tuấn tú đi đến. Lâm Oánh Nhi vừa nhìn thấy rõ ràng người thiếu niên kia, trong mắt nhất thời hiện lên một tia tính toán, khoe môi điểm lệ nhếch lên ý cười, bỗng nhiên vươn tay kéo Vệ Lan đi về phía đó ôn nhu nói:

-“Đại ca, sao huynh lại tới đây?”

Người thiếu niên kia nhìn đến Lâm Oánh Nhi cũng lộ ra nụ cười sùng nịnh nói:

-“Không có gì, hôm nay tiến cung tìm hoàng thượng làm ít chuyện, nhìn sắc trời còn sớm liền muốn tới thăm muội.”

Nói xong hần có điểm nghi ngờ nhìn Vệ Lan đứng bên cạnh Lâm Oánh Nhi hai mắt sáng ngời hỏi:

-“Oánh nhi vị cô nương này là . . . . . ?”

Lâm Oánh Nhi đem Vệ Lan đẩy lên phía trước, cười nói:

-“Đây là Vệ cô nương, là thị vệ bên người Lạc Vân, hôm nay mới tiến cung.”

Nói xong Lâm Oánh Nhi quay đầu nhìn Vệ Lan cười nói:

-“Muội muội, đây là đại ca ta, đại ca thường tiến cung, đối với đường đi trong cung so với ta còn quen thuộc hơn! Hay là để đại ca đưa người đi thăm xung quanh một chút! Lạc Vân lúc này phóng chừng cũng đã xong việc, ta liền không thể bồi muội rồi!”

Nói xong Lâm Oánh Nhi giống sợ hãi Vệ Lan cự tuyệt vội trừng mắt nhìn vị thiếu niên kia, không đợi Vệ Lan đáp lời liền xoay người lại nhanh chóng rời đi.

Vệ Lan nhìn theo bóng lưng Lâm Oánh Nhi đã xa dần, tuy rằng muốn cự tuyệt nhưng Lâm Oánh Nhi đã rời đi, nàng cũng không nên lại theo sau, đành phải đối người thiếu niên kia ngượng ngừng cười nói:

-“Kỳ thật người không cần giúp ta, tự bản thân ta đi là được rồi!”

Vị thiếu niên kia cũng không phải ai khác, hần chính là đại ca của Lâm Oánh Nhi – Lâm Phi.

Lâm Phi tuy rằng tuổi tác không lớn, nhưng cũng làm được đến chức Lễ bộ Thị lang, lòng dạ thâm sâu, giỏi dùng mưu kế. Hơn nữa làm người cũng rất tiêu sái, tuy rằng còn không có thú chính thê, nhưng bên người thị thiếp lại rất nhiều.

Đối với loại người giống như hần thường thường lưu luyến ong bướm tìm hoa, trên người Vệ Lan lại có khí chất thanh thuần, cả người nàng đối với hần có lực hấp dẫn trí mạng, khi hần đầu tiên nhìn thấy nàng sau một phút sững sờ liền không rời mắt được.

Mà ánh mắt trước khi rời đi của Lâm Oánh Nhi hần xem rất rõ ràng, liền đối Vệ Lan mỉm cười nói:

-“Vệ cô nương không cần phải khách khí, nếu Oánh nhi đã nhờ vả, tại hạ há lại không giúp đỡ cô nương?”

Vệ Lan vốn tính tình ngay thẳng, nàng gặp Lâm Phi kiên trì tự nhiên cũng không tiện cự tuyệt, khoe môi mỉm cười lên một ý cười ngọt ngào nói:

-“Vậy Vệ Lan đa tạ công tử!”

Nhìn nụ cười thiên chân vô tà bên môi nàng, Lâm Phi nháy mắt tự nhiên xem đến ngây người, kỳ thật nữ nhân ở bên cạnh hần cũng không ít, dung mạo so với Vệ Lan còn đẹp hơn vài phần, nhưng không có ai có được khí chất thanh thuần, không nhiễm bụi trần như nàng, lập tức trong đầu Lâm Phi có ý niệm phải bằng mọi cách có được nàng.

Vệ Lan gặp Lâm Phi ngờ ngác nhìn mình không khỏi trong lòng có điểm không vui, bất quá cũng không có tức giận mà chỉ không hề để ý tới Lâm Phi, một mạch đi thẳng về phía trước.

Lâm Phi sau khi Vệ Lan rời đi, thế này mới phục hồi tinh thần, hần vội bước nhanh đuổi theo cười nói:

-“Vệ Lan cô nương, nghe Oánh nhi nói người là thị vệ bên người thái tử gia?”

Vệ Lan cũng không muốn cùng Lâm Phi tiếp xúc quá nhiều liền vô tình cười cười nói cho có lệ:

-“Đúng, ta vâng lệnh sư phó vào cung bảo hộ thái tử gia.”

Lâm Phi nghe xong có điểm nghi hoặc nói:

-“Sư phó? Vệ Lan cô nương có phải là . . . . . ?”

Vệ Lan không muốn nhiều lời với hần liền cười dè dặt đi đề tài, chỉ vào tòa cung điện phía trước hỏi:

-“Một tòa cung điện ở địa phương như thế này?”

Lâm Phi nhìn theo bàn tay Vệ Lan chỉ không khuôn mặt tuấn tú hơi đỏ, sau đó nói:

-“Là phượng hoàng cung.”

-“Phượng Hoàng cung? Đây chẳng phải là nơi ở của hoàng hậu nương nương sao?”

Lâm Phi nhìn chung quanh một chút thấy không có người, thế này mới đề thấp thanh âm nói:

-“Vệ Lan cô nương, về sau trước mặt người ngoài trăm ngàn lần đừng nói như vậy.”

Vệ Lan có điểm nghi ngờ nhìn Lâm Phi hỏi:

-“Vì sao? Tòa cung điện này thoát nhìn rất được!”

Lâm Phi tiến từng bước tới gần Vệ Lan nhỏ giọng nói:

-“Nghe nói nơi đó vốn là tẩm cung của mẫu phi hoàng thượng tiền Hoàng hậu nương nương, sau khi bà qua đời trong cung không ai dám nhắc tới chuyện này, nếu bị hoàng thượng phát hiện, chính là tội chém đầu đó.”

Bởi vì đối với Phụng Hoàng cung cảm thấy tò mò, cho nên Vệ Lan cũng không có phát hiện Lâm Phi dần dần tiến sát gần nàng, nghe xong lời Lâm Phi nói không khỏi cảm thấy kỳ quái, nhân tiện hỏi:

-“Nếu là tẩm cung của tiền Hoàng hậu nương nương tại sao phải trở thành như vậy?”

Kỳ thật đối với sự tình năm đó Lâm Phi cũng chỉ nghe phụ thân của mình nói qua một ít, chính hắn cũng không rõ ràng, hơn nữa hắn hiện tại đứng gần Vệ Lan, ngửi thấy mùi hương trên người nàng, tâm thần đều say nơi nào còn có tâm tư trả lời nàng?

Lập tức chỉ nói cho có lệ:

-“Vì cái gì ta cũng không biết, chỉ nghe nói năm đó tiền Hoàng hậu nương nương giống như làm sai chuyện gì. Bất quá Vệ Lan cô nương nếu là thị vệ bên người thái tử gia, tin tưởng về sau sẽ biết.”

Vệ Lan lúc đầu chỉ là quan tâm sau dần chuyển sang tò mò, nhất thời quên mất giữ khoảng cách, vừa nghe hắn đem Phụng Hoàng cung nói thần thần bí bí như thế, liền hưng phấn mà một phen kéo tay Lâm Phi nói:

-“Không bằng chúng ta bây giờ đi xem?”

Nàng vừa dứt lời một thanh âm lạnh lùng đã truyền tới:

-“Xấu nha đầu ngươi muốn đi vào trong đó?”

Nụ hôn đầu ngoài ý muốn.

Edit: Bắp rang bơ

Nghe Vệ Lan nói xong, Từ Lạc Vân trong lòng có điểm hờn giận, cái gì gọi là vì sao hắn lại tới? Chẳng lẽ hắn không được muốn tới lúc nào là tới sao? Hơn nữa vừa nhìn thấy Vệ Lan cùng Lâm Phi nắm tay nhau, khuôn mặt tuần tú đen thêm vài phần, hắn lạnh lùng hừ một tiếng không trả lời Vệ Lan, hướng ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Phi. Lâm Phi đầu tiên nhìn thấy Từ Lạc Vân thì sửng sốt, rất nhanh nở nụ cười đối với Lạc Vân hành lễ:

- “Lâm Phi bái kiến Thái tử gia”.

Từ Lạc Vân thấy Lâm Phi hành lễ đối với mình, sắc mặt âm trầm vẫn không chút thay đổi, thái độ vẫn cực kỳ lãnh đạm, hắn thần nhiên liếc mắt nhìn Lâm Phi thanh âm lạnh lùng nói:

-“Lâm Thị Lang sao lại đến hậu cung.”

Đối mặt với thái độ lãnh đạm của Lạc Vân, Lâm Phi sớm đã thành thói quen cho nên trên mặt vẫn lộ vẻ cung kính tươi cười nói:

-“Thần hôm nay đến đây tìm Oánh nhi, nhưng vừa rồi Oánh nhi có việc nên nhờ thần bồi Vệ cô nương.”

Từ Lạc Vân lạnh lùng hừ một tiếng, nha đầu này được lắm, bản thái tử phái nàng làm thị vệ vậy mà, vẫn để hắn tự xử lý là tốt nhất! Dừng một chút hắn hướng Lâm phi nói:

-“Lâm Thị Lang bây giờ sắc trời đã không còn sớm, ngươi tuy là đại thần trong triều nhưng vẫn không thích hợp ở lại trong cung muộn như thế này, vẫn là sớm xuất cung đi.”

Lâm Phi có điểm không vừa lòng đứng một bên nhìn Vệ Lan, Vệ Lan bất đắc dĩ cũng không có giúp hắn nói chuyện, ý thức được điều này, hắn không tình nguyện hướng Lạc Vân nói:

-“Thần xin cáo lui trước!”

Nói xong hắn bất động thanh sắc nhìn Vệ Lan một cái rồi xoay người rời đi. Lâm Phi rời khỏi, Vệ Lan có điểm không hiểu nhìn Lạc Vân hỏi:

-“Thái tử gia, hắn là đến xem Oánh Nhi, sao người lại đuổi hắn ra khỏi cung?”

Từ Lạc Vân không vui nhìn Vệ Lan, giận tái mặt không biết trả lời như thế nào:

-“Ta đem hán đuổi đi người mất hứng sao? Xú nha đầu, xem ra ta thực sự đã xem thường người, mới tiền cung mà đã bắt đầu câu dẫn nam nhân sao?”

Nghe Lạc Vân nói, Vệ Lan tức giận, lông mày nhăn lại:

-“Từ Lạc Vân! Người đây là có ý gì? Hán đi hay không có liên quan gì đến ta đâu? Ta xem hán là ca ca của người người thích nên mới có ý tốt nhắc nhở người, người lại đem ca ca của Oánh nhi tỷ tỷ đuổi đi, cẩn thận, Oánh nhi tỷ tỷ đối với người sinh khí! Hừ!”

Vệ Lan làm cho sắc mặt của Từ Lạc Vân so với trước đen thêm vài phần. Hán lạnh lùng nhìn thẳng Vệ Lan, giọng nói không một chút cảm tình:

-“Xú nha đầu người đây là đang nói hươu nói vượn gì thế? Ta đem hán đuổi đi cùng Oánh nhi có quan hệ gì? Nếu người trong lòng đang lưu luyến hán thì không nên đưa Oánh nhi vào để làm gì?”.

-“Người!”

Trong lòng Vệ Lan vô cùng tức giận, nàng có làm gì cùng Lâm Phi đâu mà Từ Lạc Vân lại nói như vậy? Hơn nữa nàng căn bản không biết hán, nàng là nhìn thấy Lạc Vân đối với hán lạnh nhạt, hơn nữa hán lại là ca ca của Lâm Oánh Nhi, cho nên mới hảo tâm nhắc nhở, nhưng không thể ngờ được Lạc Vân đem nàng nói đến như vậy, thật không chịu nổi! Thật sự là tự tìm chịu tội! Nhìn đến Vệ Lan tức nói không ra lời, nghĩ là nàng bị nói trúng, trong lòng Lạc Vân càng thêm tức giận, bị phần thành tiếng cười:

-“Như thế nào? Bị ta nói trúng rồi sao? Không trả lời được phải không?”

Vệ Lan tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nàng bỗng vươn tay đẩy mạnh một phen lớn tiếng nói:

-“Người nói bậy, ta mới không phải như vậy...”

Mà điều làm Vệ Lan không ngờ là phía sau Từ Lạc Vân có một cành cây khô, bị thỉnh thoảng đẩy như vậy, cành cây khô không thể đỡ được, cơ thể đứng không vững, mất đi khả năng thăng bằng nhất thời đổ về phía sau, mà bởi vì thói quen hán theo bản năng kéo tay Vệ Lan một phen. Vệ Lan căn bản không nghĩ đến Từ lạc vân sẽ bị mình đẩy ngã, tình hình thân thể nhất thời bị Từ lạc Vân kéo ngã trên tuyết, vừa vặn lại nằm trên Từ lạc Vân. Mà không khéo môi của nàng lại kề bên môi của Lạc Vân. Biến cố này làm cho Vệ Lan ngây ngời, nàng cũng không dám động dậy cũng không dám ghé vào trên người Từ Lạc vân, chỉ cảm thấy oanh địa một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hồng đến tận tai. Mà Từ lạc Vân cũng bị biến cố đột nhiên này mà ngẩn người, hai tay của hán đặt lên một khối cơ thể nhuyễn ngọc ôn hương, một đôi môi mềm mại mang chút lạnh lẽo đang khắc ấn trên môi hán.

Hán chỉ cảm thấy có một cảm giác kì dị, từ sâu trong tâm hán chậm rãi lan tỏa, cảm giác kì diệu này làm cho hán trong một khắc không nghĩ đẩy Vệ Lan ra, hán theo bản năng đưa tay ra sau lưng Vệ Lan dùng sức đem nàng kéo vào trong lòng mình, sau đó xoay một cái đem nàng đặt xuống dưới thân. Vệ Lan bị động tác của Lạc Vân hù dọa, thân thể run nhè nhẹ, run run giọng nói:

-“Người... Người muốn làm gì?”

Mà con người Từ Lạc Vân giờ phút này đang nhìn gắt gao vào cặp môi đỏ mọng giống như mãnh thú đang nhìn chằm chằm con mồi, hán không đợi Vệ Lan nói xong mạnh mẽ cúi đầu hôn lên cặp môi mềm mại đỏ mọng kia.

Chuyện tốt bị phá vỡ:

Edit: Bắp rang bơ

Một cổ rung động ở trong lòng nàng dần dần tràn ngập, cảm giác mật ngọt chưa từng có làm cho nàng bối rối không biết phải làm sao. Thân thể nàng run lên nhè nhẹ, nàng không dám đẩy Lạc Vân ra cũng không dám động dậy gì. Từ Lạc Vân chỉ cảm thấy một mùi thơm để chịu truyền đến từ nơi tiếp xúc mềm mại lại ngọt vô cùng, hán lần đầu tiên không thể khống chế được mà hôn xú nha đầu vẫn không để mình vào mắt này. Nhưng hán lại thấy môi nàng mềm mại như vậy, ngọt ngào tốt đẹp như vậy, hán không nghĩ buông tay mà lại muốn càng nhiều hơn. Một cổ xao động xa lạ làm cho Từ Lạc vân càng xúc động, hai tay của hán lại càng siết chặt cơ thể nhu nhược, vô xương vô cốt kia vào sâu trong lòng mình, đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy đôi môi đang mím chặt kia, mãnh liệt cướp đoạt những thứ ngọt lành trong miệng nàng. Vệ Lan chưa từng tiếp xúc với nam nhân nào ở khoảng cách gần như vậy, chớ đừng nói đến bị một nam nhân đè xuống đất cưỡng ép, lúc này thân thể giống như muốn hòa tan thành vũng nước, không có một chút sinh lực nào để động dậy đành để cho Lạc Vân bá đạo hôn.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức khi Vệ Lan cảm thấy mình không thể thở nổi, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai kinh động hai người đang hôn nhau cuồng nhiệt. Nghe tiếng thét này, thân thể Lạc Vân cương lại, vẫn cố chấp hôn Vệ Lan thêm một chút nữa rồi mới nặng nề đẩy Vệ Lan đứng lên. Thanh âm chói tai kia đúng là của Lâm Oánh Nhi phát ra, nàng vốn đi ngủ thư phòng để tìm Từ lạc Vân, lại nghe cung nhân báo tin Lạc Vân đã rời đi, cho nên nàng liền một đường tìm đến, lại không nghĩ rằng, ở trong này nàng nhìn thấy cảnh không nguyện ý nhìn thấy nhất. Lâm Oánh Nhi nhìn đôi môi mới vừa hôn còn sưng kia của Vệ Lan, sóng mắt đột nhiên hừng hực tia lửa giận, nháy mắt cơ hồ mất đi lí trí, cũng quên luôn Từ Lạc Vân đang đứng trước mặt. Nàng vô cùng oán hận, trừng mắt nhìn Vệ Lan, liếc mắt một cái hướng đến Từ lạc Vân, phần nộ hỏi:

-“Người... làm sao người.. Làm sao người có thể làm vậy? Làm sao người có thể ... như vậy?”

Nói tới đây Lâm Oánh nhi dừng một chút bỗng nhiên đem phần nộ, chuyển ánh mắt đến bên Vệ Lan đang giữ im lặng hét lên:

-“Nhất định là nguoi, hồ ly tinh câu dẫn người khác! Nguoi là nữ nhân không biết xấu hổ, ta còn xem người là tỷ muội tốt, nguoi như thế nào lại câu dẫn Lạc Vân.”

Vệ Lan không biết phải làm sao, nhìn lâm Oánh Nhi phần nộ, đây căn bản không phải là nàng sai, nàng không biết tại sao Lâm Oánh Nhi lại tức giận mắng mình như vậy, trong lòng nàng cảm thấy ủy khuất, nàng căn bản không như Lâm Oánh Nhi nói, nàng không câu dẫn lạc Vân, đây chẳng qua là ngoài ý muốn. Nhưng nàng không biết nói với Lâm Oánh Nhi như thế nào, vụng trộm nhìn qua Lạc Vân thấy hắn không nói lời nào, đành cúi đầu nhỏ giọng nói:

-“Oánh Nhi tỷ tỷ, không phải như vậy...”

Mà Vệ Lan chưa nói hết câu, Lâm Oánh Nhi đã phần nộ, ngắt lời nàng:

-“Không phải như vậy? Nguoi còn không biết xấu hổ, chính mắt ta trông thấy nguoi còn chống chế sao?”

Vệ Lan ủy khuất nhìn Lâm Oánh Nhi, nàng không rõ vì sao Lâm Oánh Nhi trở nên như thế. Nàng muốn cùng Lâm Oánh Nhi giải thích, nhưng cái gì cũng không nói ra được, đành phải quay đầu trừng mắt với Từ lạc Vân. Mà Từ lạc Vân biểu tình lại vô cùng bình tĩnh, đối mặt với phần nộ của Lâm Oánh Nhi hắn căn bản không để trong lòng, trong đầu thậm chí còn nhớ đến nụ hôn hồi nãy. Đối mặt với cái trừng mắt của Vệ Lan, hắn đột nhiên bỗng thấy buồn cười, tiểu nha đầu này trong đầu nàng không biết chứa cái gì? Chẳng lẽ nàng thẹn thùng sao? Bất quá nhìn bộ dạng ủy khuất của nàng hắn nghĩ vẫn nên giúp nàng một chút thôi. Nghĩ đến đây Từ Lạc Vân thần nhiên thoáng nhìn về mặt phần nộ của Lâm Oánh Nhi không vui nói:

-“Oánh Nhi, việc này không liên quan tới nàng.”

Lâm oánh Nhi thật không ngờ Từ Lạc Vân lại nói giúp cho Vệ Lan, nàng thương tâm oán hận nhìn Lạc Vân hỏi:

-“Vì sao? Lạc Vân nguoi tại sao lại đối xử với ta như vậy? Làm sao nguoi có thể cùng nàng như vậy?”

Đối với những chất vấn của Lâm Oánh Nhi, Từ Lạc Vân có điểm không kiên nhẫn, lông mày nhăn lại, ngữ khí không có chút độ ấm nói:

-“Bản thái tử có gì với nguoi sao? Chẳng lẽ bản thái tử muốn làm gì cần phải được nguoi đồng ý sao? Lâm Oánh Nhi nguoi đừng quên nguoi chỉ tiểu đồng bồi đọc của bản thái tử mà thôi, đừng quên thân phận của mình! Hừ!”

Nghe Từ Lạc Vân nói xong, dung nhan của Lâm Oánh Nhi nháy mắt trở nên trắng bệch, nàng không thể tin được, mở to mắt nhìn Lạc Vân, nàng không tin, không tin Lạc Vân sẽ đối với nàng lạnh lùng như thế, nàng không tin! Đôi mắt Lâm Oánh Nhi trào ra dòng lệ trong suốt, thương tâm nói:

-“Nguoi làm sao có thể đối với ta như vậy? Chẳng lẽ nhiều năm như vậy nguoi còn không hiểu rõ tâm tư của ta đối với nguoi sao?”

Nhìn Lâm Oánh Nhi khóc thương tâm, trong lòng Vệ Lan có điểm không đành lòng, nàng lấy tay nhẹ kéo kéo tay áo Lạc Vân nhỏ giọng trách cứ:

-“Thái tử gia, người thật quá mức...”

Mà Vệ Lan trách cứ làm Từ Lạc Vân nháy mắt đen mặt, đáng chết, xú nha đầu này chẳng lẽ nàng không thấy được hắn là vì nàng sao? Vẫn là nàng căn bản không cần hắn? Liền như vậy đem đẩy hắn cho người khác?

//Nhóc này còn dễ thương hơn cha hắn nữa, haha//

Phiên ngoại — Âm mưu của Lâm Phi

Edit: Muối Vove

Nhìn bóng lưng Từ Lạc Vân rời đi Vệ Lan do dự một chút, sau đó dùng ánh mắt đồng tình áy náy nhìn Lâm Oánh Nhi, cũng không biết nói cái gì đành bước theo Từ Lạc Vân.

Từ Lạc Vân nghe thấy tiếng bước chân phía sau, mày kiếm nhíu chặt, nhưng hắn vẫn giữ nguyên bộ dạng trầm mặc không để ý tới nàng.

Mà Vệ Lan tuy rằng đi theo nhưng đối với thái độ của Từ Lạc Vân vừa rồi có điểm bất mãn, đôi môi anh đào cong lên cũng lười nói chuyện. Kỳ thật Vệ Lan nhìn thấy Lâm Oánh Nhi khóc rất muốn lưu lại an ủi nàng, giải thích rõ ràng, nhưng nàng thân là thị vệ bên người Từ Lạc Vân tất phải theo sát hắn, cho nên mới không tình nguyện đi theo.

Nhìn bóng dáng hai người đi xa dần Lâm Oánh Nhi tức giận đến tái mặt, răng cắn chặt môi dưới, khuôn mặt mỷ lệ bởi vì phần nộ mà trở nên vô cùng vặn vẹo, oán hận ngập tràn.

Hắn làm sao có thể đối xử với nàng như thế? Nàng có cái gì thua kém Vệ Lan? Dựa vào cái gì mà tiện nhân kia vừa mới tiến cung liền hấp dẫn ánh mắt của hắn? Thậm chí hắn còn hôn nàng? Hơn mười năm qua nàng luôn ở bên cạnh hắn, hắn biết rõ tâm ý của nàng nhưng tại sao vẫn đối với nàng thờ ơ, nàng không cam lòng nàng thực sự không cam lòng! Đề có được tình yêu của hắn nàng không tiếc cự tuyệt những nam nhân hướng nàng cầu hôn, mà nay hắn vì một nha đầu xấu xí mà lạnh nhạt với nàng, nàng như thế nào nuốt trôi con tức này?

Nàng vẫn cho là hắn yêu nàng, hắn không biểu lộ ra chỉ là vì hắn còn chưa biết yêu, nhưng nay xem ra đã không giống như những gì nàng tưởng tượng. Hắn vẫn biết nhưng lại luôn giữ một khoảng cách với nàng, tình cảm của nàng hắn căn bản chẳng thèm ngó tới!

Hắn làm sao có thể không thương nàng? Nàng mặc dù không phải công chúa kim chi ngọc diệp, nhưng trong mắt người ngoài cũng là nữ nhi của trọng thần trong triều, hơn nữa nàng xinh đẹp như hoa được mọi người xưng danh đệ nhất mỹ nhân, có điểm nào thua kém nhà đầu dung mạo bình thường kia?

Hai tay Lâm Oánh Nhi gắt gao siết chặt, móng tay dài cắm sâu vào trong da thịt, nhưng nàng không thấy đau, trong lòng nàng lúc này chỉ tràn ngập oán hận cùng ghen tị, nhìn theo phương hướng Từ Lạc Vân cùng Vệ Lan thanh âm nguyên rủa vang lên:

-“Vệ Lan ta sẽ không để ngươi đắc ý lâu đâu, cứ chờ đấy, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải hối hận, muốn ngươi mất đi hết thấy sống không bằng chết!”

Lâm Oánh Nhi giờ phút này thần sắc tràn đầy oán độc, nơi nào còn có nửa điểm ôn nhu hiền thực? Mà lúc này đột nhiên có một giọng nói truyền đến cắt đứt suy nghĩ của Lâm Oánh Nhi:

-“Đây không phải là muội muội kiều ngạo của ta sao? Như thế nào biến thành bộ dáng như vậy?”

Lâm Oánh Nhi trong lòng chấn động, nàng rất nhanh liền khôi phục lại biểu tình bình thường sau đó quay đầu sang, chỉ thấy Lâm Phi từ bên trong bụi hoa chậm rãi hướng nàng đi tới mang trên mặt một chút ý cười châm chọc nhìn nàng.

Nhìn thấy người đến là Lâm phi, Lâm Oánh Nhi cũng không che dấu, nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm Phi, không vui nói:

-“Ngươi muốn nói cái gì?”

Lâm Phi cũng không để ý đến thái độ của Lâm Oánh Nhi, khẽ cười một tiếng nói:

-“Lâm Oánh Nhi, ngươi thật khiến vi huynh thất vọng đến cực điểm, vốn ta còn tưởng rằng ngươi có bao nhiêu lợi hại, không thể ngờ sau chừng ấy năm vẫn không nắm được trái tim Từ Lạc Vân, thậm chí còn thua kém cả một nha đầu mới tiến cung!”

Lâm Oánh Nhi nghe xong lời nói của Lâm Phi thì tức giận đến sắc mặt xanh mét quát lên một tiếng:

-“Đù! Lâm Phi ngươi muốn làm cái gì? Chuyện của ta khi nào thì đến phiên ngươi tới chỉ trích?”

Lâm phi lại sắc mặt trầm xuống bước đến trước mặt Lâm Oánh Nhi, một tay hung hăng nắm lấy cằm Lâm Oánh Nhi lạnh lùng thốt:

-“Lâm Oánh Nhi, ngươi cho ngươi là cái gì? Ngươi cho rằng ngươi bây giờ là nữ nhân của Từ Lạc Vân sao? Hay là ngươi thực sự đem mình trở thành thiên kim tiểu thư của Lâm gia?”

Nhìn sắc mặt Lâm Oánh Nhi dần trở nên tái nhợt, bàn tay Lâm Phi tăng thêm mấy phần lực đạo, cười lạnh một tiếng tàn nhẫn nói:

-“Ngươi chớ quên thân phận của mình! Ngươi chẳng qua chỉ là đứa con do tiện tì sinh ra, là một con cò cho Lâm gia lợi dụng!”

Lâm Oánh Nhi cắn chặt môi, oán hận nhìn Lâm Phi khàn giọng nói:

-“Lâm Phi, ngươi cũng đừng vội đắc ý, ngươi đã biết ta là một quân cờ, như vậy đối với một quân cờ vẫn còn hữu dụng như ta, ngươi tốt nhất đối với ta khách khí một chút, nếu không Lâm gia các ngươi cứ đợi cùng nhau xuống Địa ngục thôi!”

Lâm Phi đối với sự uy hiếp của Lâm Oánh Nhi cũng không thêm để ý, tay của hắn buông ra khe khẽ vuốt mặt nàng nói:

-“Chắc chắn, ngươi quả nhiên bộ dạng quốc sắc thiên hương, đáng tiếc tư sắc như vậy lại vẫn không mê hoặc được Từ Lạc Vân! Lâm Oánh Nhi, ngươi nghĩ rằng Lâm gia chúng ta thực sự cần những quân cờ vô dụng sao? Ha ha ngươi cũng quá đề cao chính mình rồi!”

Lâm Oánh Nhi cười lạnh, nàng liếc mắt nhìn Lâm Phi lạnh lùng thốt:

-“Thật không? Nếu như vậy Lâm gia các ngươi vì sao vẫn còn đợi đến hôm nay? Nếu như vậy Lâm gia các ngươi vì sao bằng mọi cách muốn ta tiến cung?”

Lâm Phi sắc mặt âm trầm, hắn bỗng nhiên lạnh lùng cười nói:

-“Lâm Oánh Nhi, ta không thể không thừa nhận ngươi chứng thật rất thông minh, bất quá ngươi tốt nhất nên biết tiết chế một chút. Nam nhân đều không thích nữ nhân trong mình đầy tâm kế như thế! Nếu ngươi thực sự cho rằng Lâm gia thiếu nợ ngươi, như vậy ngươi liền sai lầm rồi! Quân cờ rốt cuộc cũng chỉ là một quân cờ, ngươi nghĩ rằng ta và phụ thân thực sự sẽ đem toàn bộ hi vọng đặt trên người ngươi sao? Hừ! Ta cho ngươi biết lão gia hỏa kia kỳ thật đối với ngươi sớm đã nổi lên sắc tâm! Nếu không phải ta, ngươi bây giờ sớm đã trở thành nữ nhân của hắn! Trở thành một tiện tì làm ấm giường thôi! Lâm Oánh Nhi, ngươi nếu không biết tốt xấu cũng đừng trách ta vô tình! Nếu ngươi thức thời liền ngoan ngoãn theo lời của ta mà làm!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Phiên ngoại — Quá khứ không chịu nổi

Kỳ thật cho dù Lâm Phi không nói ra trong lòng nàng cũng hiểu được, trước năm mười ba tuổi nàng vẫn cho rằng mình là thiên kim tiểu thư Lâm gia, nhưng sau ngày hôm đó, sự thật nháy mắt đem nàng từ trong mộng đánh tỉnh!

Sáu tuổi nàng được Lâm gia đưa vào trong cung, trở thành tiểu đồng bồi đọc cho Từ Lạc Vân, sau đó cũng chưa từng xuất cung. Mãi cho đến khi tròn mười ba tuổi bởi vì muốn đi lễ chùa, cho nên nàng mới xuất cung trở về Lâm gia.

Trở lại Lâm gia nàng bắt đầu phát hiện ánh mắt của phụ thân và ca ca nhìn nàng không còn lãnh đạm giống trước đây mà đột nhiên nhiệt tình. Ánh mắt nhìn nàng như hồ điệp còn mang theo ý cười không rõ, không biết vì sao nàng thực sợ hãi.

Nàng cũng không phải đứa ngốc, bởi vì từ nhỏ bồi đọc cho Từ Lạc Vân, từ trong sách nàng biết rất nhiều điều, cũng hiểu được ánh mắt của phụ thân và ca ca đại biểu cho cái gì, đó là tham muốn trần trụi muốn chiếm lấy.

Kể từ đó trong lòng nàng bắt đầu cảm thấy bất an, nhưng nàng luôn an ủi chính mình hai người kia dù sao cũng là ruột thịt, bọn họ sẽ không đối xử với nàng như thế.

Nhưng vào ngày hôm đó tất cả mọi thứ đều tan vỡ. Tối hôm đó nàng mới chợp mắt không lâu chợt nghe tiếng đập cửa rất mạnh, nàng mở cửa chỉ thấy phụ thân đang đứng trước cửa khuê phòng mình, nhưng mà ông ta còn không đợi nàng nói chuyện liền từng bước ôm lấy nàng đẩy vào trong phòng.

Nàng bị dọa sợ thét lên chói tai, thân là phụ thân của nàng ông ta làm sao có thể đối với nàng làm ra sự tình vô sỉ như thế? Nhưng là tiếng thét của nàng như chìm sâu vào trong biển rộng, toàn bộ Lâm phủ giống như không một ai nghe thấy tiếng kêu cứu của nàng.

Dần dần nàng bắt đầu tuyệt vọng, nàng khóc hướng lão nam nhân đang không ngừng thoát đi y phục của nàng chất vấn:

-“Phụ thân, làm sao ông có thể đối với ta làm ra những chuyện như vậy?”

Mà câu trả lời của ông ta dường như hoàn toàn ném nàng vào trong hầm băng, lạnh ngắt tuyệt vọng:

-“Người chẳng qua chỉ là một đứa con hoang của tiện nhân kia cùng tên nam nhân khác! Người căn bản không phải là nữ nhi của ta! Uống cho ta năm đó yêu nàng như vậy, nàng lại để ta đội một cái nón xanh, hừ tiện nhân kia đã có lỗi với ta, hôm nay ta liền dùng thân thể con gái nàng đền bù!”

Nàng sợ người nàng không thể tin được, người nàng vẫn luôn xem là phụ thân đột nhiên lại đối với nàng nói ra những lời như vậy, nàng không thể tin được nàng chỉ là một đứa con hoang!

Ở một khắc này nàng cơ hồ muốn chết, nguyên lai hết thảy đều là giả, nàng rốt cuộc biết vì sao sau khi nàng tiến cung vài năm mẫu thân đột nhiên chết, nàng cũng rốt cuộc biết vì sao mẫu thân còn trẻ như vậy liền ‘bệnh’ tử! Nguyên lai cái gọi là bệnh nặng bộc phát mà chết chỉ để nói cho nàng nghe thôi. Mà mẫu thân sờ đi qua đời chính là bị người ta giết!

Nàng hoàn toàn tuyệt vọng không còn sức mà gãy dựa, tùy ý để lão nam nhân kia xé rách y phục mỏng manh trên người. Rất nhanh thân thể nàng liền bại lộ dưới con mắt căm thù của ông ta. Tuy rằng nàng mới chỉ mười ba tuổi nhưng thân thể đã tương đối phát triển, hơn nữa bởi vì là xử nữ càng đối với nam nhân có sức hấp dẫn trí mạng!

Quả nhiên lão nam nhân kia sau khi nhìn chằm chằm thân thể nàng, bàn tay bắt đầu không an phận, thân thể nàng khẽ run, ông ta giống như một lão câu hạ lưu không ngừng ma sát vào từng tấc da thịt.

Động tác này khiến nàng cảm thấy vô cùng ghê tởm, nhưng trong nội tâm nàng lại dâng lên một cổ khoái cảm xa lạ, nàng muốn giết lão nam nhân này, nàng muốn giết hắn vì nung báo thù!

Nhưng ngay tại thời điểm nàng lặng lẽ nhỏ xuống cây trâm cài tóc cửa khuê phòng đột nhiên bị người ta một cước dùng sức đá văng ra, người tiến vào lúc này không phải ai xa lạ chính là ca ca của nàng Lâm Phi!

Nhìn thấy Lâm Phi lão nam nhân hơi sững sờ nhưng cũng không kinh hoảng, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lâm Phi phát giận nói:

-“Phi nhi người làm cái gì vậy? Còn không mau lui ra?”

Đáng tiếc lão nam nhân hiện tại thân thể trần truồng vừa quát lên một tiếng gần như mất hết sức lực chẳng những không có nửa điểm uy nghiêm ngược lại làm người ta cảm thấy ghê tởm buồn nôn!

Khóe miệng nàng nhếch lên một chút ý cười trào phúng, nam nhân trong thiên hạ đều chết trong tay nữ nhân, cho dù là cha con hay huynh đệ cũng sẽ vì mình mà phản bội! Lâm Phi không vì thế mà lùi bước, hắn lạnh lùng đứng ở nơi đó nhìn phụ thân mình, giọng nói đầy vẻ khinh miệt:

-“Phụ thân, người bây giờ không thể động vào nàng, phụ thân đừng quên nàng bây giờ là người bên cạnh thái tử!”

Lời của Lâm Phi làm lão nhân gia trong lòng có điểm không vui, bất quá hắn vẫn từ trên người nàng bò dậy, sau đó chậm rãi mặc quần áo trùm mắt liếc nhìn nàng một cái, cuối cùng hừ một tiếng bước ra ngoài.

Thân thể nàng lỏa lồ nằm trên nền đất lạnh lẽo, cho dù hiện tại Lâm Phi nổi lên dục vọng đối với nàng nàng cũng sẽ không để ý, nàng còn ở Lâm phủ một ngày thì sẽ chạy không thoát khỏi bàn tay lão nam nhân kia, mà Lâm Phi tuy rằng nàng cũng rất hận hắn, nhưng hắn cuối cùng vẫn là tuổi trẻ tuổi trẻ, chỉ bằng điểm này cũng ăn đứt lão nam nhân kia gấp trăm gấp ngàn lần!

Nhưng Lâm Phi đứng một hồi lâu vẫn không có làm gì, từ trong mắt hắn nàng có thể thấy được dục vọng nóng rực, nhưng cuối cùng hắn chỉ cởi áo khoác ném xuống thân thể nàng lạnh lùng thốt:

-“Mặc vào theo ta đi!”

Phiên ngoại — Lâm Oánh Nhi cừu hận

Edit: Muối Vove

Dù sao nếu không phải hắn nàng hiện tại đã bị lão nam nhân vẫn xưng là phụ thân giày vò thê thảm! Nhưng là sự tình lại không đơn giản như nàng tưởng, sau khi nàng mặc xong quần áo Lâm Phi bỗng nhiên kéo nàng đi ra khỏi khuê phòng hướng hậu viện nơi hắn ở, đi vào hậu viện hắn cũng không dừng mà trực tiếp đem nàng vào một cái ôn tuyền gần đó, bắt buộc nàng cởi y phục ra tẩy sạch thân thể.

Nhưng ác mộng vẫn chưa chấm dứt, nàng vĩnh viễn không quên được ngày đó trong ôn tuyền tội ác dơ bẩn nhất, nàng bị Lâm Phi đặt ở dưới thân tàn nhẫn đoạt đi lần đầu tiên! Nương theo ánh sáng của dạ minh châu, nàng có thể nhìn thấy trong làn nước bóng rất dấu vết lạc hồng, thân thể đau nhức khiến nàng thanh tỉnh lại, nàng biết thứ ở bên cạnh nàng trong suốt mười ba năm thứ quý giá nhất cuối cùng đã mất! Nhưng không ngờ lại bị hủy trong tay người mang danh ca ca nàng.

Người nam nhân ghê tởm đó vẽ mặt hưng phấn không ngừng luật động, thân thể kiều nhỏ của nàng không ngừng co rúm, nhưng trên mặt hắn vẫn không có một tia biểu tình, chỉ có hai hàng nước mắt theo hai thân thể lay động chậm rãi trôi xuống ôn tuyền hòa tan vào dòng nước dơ bẩn biến mất không dấu vết. Nàng hận! Thực sự rất hận! Nàng hận Lâm phủ hận tất cả mọi người, càng hận nam nhân này! Nếu trong tay nàng hiện tại có đao nàng nhất định sẽ không chút do dự cắm sâu vào trong ngực hắn!

Đúng lúc này nàng chợt nhớ tới Từ Lạc Vân, nghĩ đến khuôn mặt đắc ý kiêu ngạo của hắn! Nghĩ đến hắn nàng thật vất vả kìm nén, nước mắt nháy mắt lại uất ức chảy ra, thiếu niên tuổi trẻ tôn quý đó nàng đã không có tư cách đi thương hắn rồi! Nàng đã mất đi thứ quý giá nhất, nàng cũng mất đi tư cách để yêu! Nhưng nàng thực sự không muốn buông tay, nàng không cam lòng! Nàng muốn báo thù! Vì mình cũng vì mẫu thân! Từ Lạc Vân là cơ hội duy nhất! Nàng muốn mượn tay Từ Lạc Vân đem toàn bộ người trong Lâm gia đuổi tận giết tuyệt, để thi cốt của bọn họ bị dẫm đạp dưới chân nàng.

Chính hành động hôm nay của phụ tử Lâm Phi đã thôi thúc quyết định báo thù của nàng! Bất luận như thế nào nàng cũng phải có được Từ Lạc Vân, sau đó lợi dụng hắn xóa bỏ toàn bộ Lâm gia!

Lâm Phi trong lòng hưng phấn nên không phát hiện ra trong mắt nàng mãnh liệt hận ý! Qua một hồi lâu hắn thỏa mãn ôm lấy nàng, bàn tay dơ bẩn nhẹ nhàng vuốt ve hai má nàng ý vị nói:

-“Không thể tưởng được thân thể người mê người đến thế! May mắn không bị lão già kia chiếm tiện nghi!”

Nàng không nói gì, khoé miệng nhếch lên một chút cười lạnh. Phản ứng của nàng Lâm Phi dường như không thêm để ý, hắn trầm mặc một hồi bỗng nhiên có điểm tiếc hận nói:

-“Đáng tiếc về sau không thể thường thường nhắm nháp người!”

Kế tiếp nàng mới biết được dã tâm của Lâm gia cùng âm mưu của Lâm Phi! Lâm Phi muốn nàng ở lại trong cung tiếp tục mê hoặc Từ Lạc Vân, để ngày sau lợi dụng nàng giúp Lâm gia có thể một bước lên trời, có được càng nhiều tài sản phú quý và quyền thế. Nàng bình tĩnh tiếp nhận những gì Lâm Phi an bài trở thành quân cờ của Lâm gia!

Nàng biết nàng không có cách nào cự tuyệt, hơn nữa nàng cũng không muốn cự tuyệt, bởi vì nàng muốn trở thành nữ nhân bên cạnh Từ Lạc Vân, nàng muốn báo thù! Lâm Oánh Nhi đắm chìm trong hồi ức thống khổ, nàng nguyên tưởng rằng bằng mỹ mạo của mình Từ Lạc Vân nhất định sẽ khuynh đảo, nhưng từ sau khi Vệ Lan xuất hiện mọi thứ đều thay đổi!

Là nữ nhân tuy rằng Vệ Lan vừa mới đến ngăn ngừa mấy canh giờ nhưng nàng có thể nhìn ra Từ Lạc Vân thực để ý đến nàng ta, hắn thậm chí cơ hồ ở lần đầu tiên gặp mặt đã bị nàng ta hấp dẫn. Bởi vì Vệ Lan sở hữu thứ mà nàng không bao giờ có được đó là nụ cười trong sáng như thiên thần cùng tính cách đơn thuần. Trên người nàng ta có một khí chất rất thuần khiết làm nàng cảm thấy bản thân mình thực dơ bẩn!

Nàng không thích Vệ Lan, bởi vì nàng ta vừa xuất hiện liền nhiễu loạn toàn bộ kế hoạch báo thù của nàng, hơn nữa nàng yêu Từ Lạc Vân, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi hắn!

//Bản sao của Diệp Linh đây rồi//

Thật lâu không có được câu trả lời của Lâm Oánh Nhi Lâm Phi đã thập phần không kiên nhẫn, hắn lạnh lùng nhìn Lâm Oánh Nhi nói:

-“Lâm Oánh Nhi, người đừng đại dốt cùng ta chơi đùa, ta cho người biết nếu người không muốn bị người đời gièm pha, tốt nhất liền ngoan ngoãn nghe

lời, nếu không ta sẽ cho toàn bộ kinh thành biết ngươi chẳng qua chỉ là một cái tàn hoa bại liễu!”

Lâm Phi vừa dứt lời trong mắt Lâm Oánh Nhi xẹt qua một tia hận ý, nàng cắn chặt răng nói:

–“Lâm Phi! Ngươi không nên quá phận! Cho dù ta bị hủy hoại với Lâm gia các ngươi cũng không tốt đẹp gì! Ngươi muốn gì thì cứ việc nói thẳng thôi!”

Lâm Phi trào phúng liếc mắt nhìn nàng khẽ cười một tiếng:

–“Lâm Oánh Nhi, ta biết ngươi thích Từ Lạc Vân, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta cam đoan Từ Lạc Vân cho dù về sau sủng ái ngươi cũng sẽ không biết ngươi chỉ là một tàn hoa bại liễu, bất quá điều kiện tiên quyết là ngươi phải giúp ta có được một người!”

Lâm Oánh Nhi nghe xong lời của Lâm Phi nhất thời cảm thấy bất ngờ, bất quá nàng rất nhanh liền lộ ra một chút ý cười khinh miệt lạnh lùng thốt:

–“Ta cũng biết ngươi luôn nghĩ đến Vệ Lan, ngươi yên tâm chuyện này ta nhất định sẽ giúp ngươi! Bất quá ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ những lời ngươi đã hứa! Nếu không đừng trách ta đến lúc đó trở mặt! Cho dù ta khó thoát khỏi cái chết ta cũng sẽ lôi cả Lâm gia các ngươi chôn cùng!”

Lâm Phi khẽ hừ một tiếng, thanh âm lạnh lùng nói:

–“Ngươi yên tâm, ta Lâm Phi từ hôm nay trở đi tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt ngươi!

Nói xong Lâm Phi không hề để ý tới Lâm Oánh Nhi thẳng xoay người rời đi. Lâm Oánh Nhi oán hận nhìn theo bóng lưng của Lâm Phi cắn cắn môi, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh:

–“Lâm Phi, ngươi cũng đừng trách ta, đây đều là bản thân mình tự tìm đến, ngươi có trách thì trách chính mình không nên ham sắc đẹp thôi!”

Phiên ngoại — Hoàng đế, phi tử

Edit: Muối Vove

Trong tầm cung Dạ Vân điện một mảnh đèn đuốc sáng trưng, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt xem ra rất khả trường của Vệ Lan, chỉ thấy cặp mắt to đen láy không ngừng chuyển động, hai tay vừa ấn vừa xoa liên tục.

Từ Lạc Vân ngồi sau thư án nhìn xem tấu chương, trong tầm cung hoàn toàn yên tĩnh cơ hồ có thể nghe được tiếng hít thở rất nhỏ.

Bỗng nhiên Từ Lạc Vân thả tấu chương xuống bàn, tùy tay bưng lên một chén trà bạch ngọc, lại phát hiện trong chén trà không biết từ lúc nào chỉ còn sót lại vài lá trà ủa màu, thân nhiên nhìn thoáng qua Vệ Lan về mặt khả trường đứng ở cách đó không xa đáy mắt xẹt qua ý cười như có như không:

–“Vệ thị vệ còn không mau đổi một ly trà khác cho bản thái tử.”

Từ Lạc Vân đột nhiên lên tiếng làm Vệ Lan hoảng sợ ngẩng đầu, có chút bất mãn cong môi nói:

–“Thái tử gia, hiện tại đã muộn rồi, còn uống trà làm gì, nên sớm đi nghỉ thôi!”

Nói xong cúi đầu xuống lầm bầm:

–“Ai bảo bản thân đuổi hết cung nữ đi, cho dù bây giờ muốn uống trà cũng không biết đi đâu tìm nước.”

Từ Lạc Vân bất đắc dĩ buông chén trà trong tay, đứng lên nói:

–“Thôi, là bản thái tử sai, bản thái tử không uống nữa, còn không được sao?”

Lời của Từ Lạc Vân làm khuôn mặt Vệ Lan sáng bừng, ánh mắt xoay tròn linh động nói:

–“Vậy thái tử gia có phải hay không muốn đi nghỉ?”

Từ Lạc Vân mỉm cười sùng nịnh nói:

–“Ừ!”

Vệ Lan cao hứng vui vẻ ra mặt, nàng nhìn Từ Lạc Vân thêm vài phần cảm tình, hướng hần hành lễ nói:

–“Vậy thuộc hạ cáo lui trước.”

Nói xong cũng không đợi Từ Lạc Vân chấp thuận liền xoay người, nhưng mà còn không kịp đi ra cửa đã thấy trước mắt chột lóe, thân ảnh Từ Lạc Vân đứng chắn ngang trước mặt, Vệ Lan lui về phía sau từng bước có điểm kinh hoàng nhìn Từ Lạc Vân ngạc nhiên nói:

–“Thái tử gia không phải muốn nghỉ ngơi sao, như thế nào còn không đi?”

Từ Lạc Vân mỉm cười trêu chọc:

-“Xấu nha đầu còn chưa hầu hạ bản thái tử thay quần áo, làm sao đã muốn chạy?”

Vệ Lan đề phòng từ thủ, thanh âm kháng nghị nói:

-“Thái tử gia, thuộc hạ là thị vệ, không có nghĩa vụ phải hầu hạ thái tử gia thay quần áo.”

Đổi mặt với kháng nghị của Vệ Lan Từ Lạc Vân căn bản không để ý tới, chỉ thấy bên môi nhếch lên một chút ý cười xấu xa nhìn Vệ Lan:

-“Chẳng lẽ hầu hạ bản thái tử thay quần áo cũng khó như vậy sao?”

Vệ Lan cảnh giác nhìn Từ Lạc Vân, nàng phải cẩn thận mới được, lần trước không hiểu cho nên mới bị chiếm tiện nghi, chẳng lẽ hiện tại còn muốn chiếm tiện nghi sao?

Nghĩ đến đây Vệ Lan tức giận chỉ thẳng vào Từ Lạc Vân nói:

-“Không phải ngươi thích Oánh nhi tỷ tỷ sao? Vậy thì gọi Oánh nhi tỷ tỷ đến giúp ngươi thay quần áo, vì sao cứ muốn khi dễ ta?”

Từ Lạc Vân bỗng nhiên bước lên từng bước, hai tay nắm lấy bả vai nhu nhược của Vệ Lan trừng mắt nói:

-“Ai nói ta thích Lâm Oánh Nhi?”

Vệ Lan tức giận xoay đầu, không dám nhìn thẳng Từ Lạc Vân, vội vàng nói:

-“Là Oánh nhi tỷ nói, tỷ ấy cũng thích ngươi, chẳng lẽ còn không phải sao?”

Tuy rằng Vệ Lan ngữ khí cường ngạnh, nhưng tâm lại bởi vì hấn đột nhiên tới gần mà không chế không nổi, lần trước trong lúc vô ý bị hôn nàng vẫn luôn trốn tránh hấn, cũng bởi vì việc này mà đặc biệt gửi một phong thư về cho sư phó, kết quả sư phó hỏi âm hỏi nàng có thích Từ Lạc Vân không, nếu là thích vậy không có việc gì, còn nếu không phải nên nhớ nam nữ thụ thụ bất thân, không thể cùng Từ Lạc Vân như vậy.

Nhưng bản thân nàng cũng không biết mình có hay không thích Từ Lạc Vân, còn có người Từ Lạc Vân thích không phải Lâm Oánh Nhi sao? Lâm Oánh Nhi cũng thích hấn. Nàng từ lâu đã rất hâm mộ tình cảm của sư phó và sư phụ, cũng có một tâm nguyện về sau sẽ giống như sư phó tìm được một nam nhân chân chính yêu mình làm tướng công, có thể giống sư phó và sư phụ cùng nhau ẩn cư ở trong núi sâu, làm một đôi uyên ương bầu bạn. Mà Từ Lạc Vân về sau sẽ trở thành hoàng đế, hấn căn bản không phù hợp yêu cầu, vừa nghĩ tới Từ Lạc Vân sau này trở thành hoàng đế có tam cung lục viện, phi tử nhiều không đếm xuê, trong lòng Vệ Lan phút chốc cảm thấy vô cùng tức giận, nàng bỗng nhiên đẩy Từ Lạc Vân ra nhếch môi nói:

-“Thái tử gia về sau không được đối với thuộc hạ như vậy.”

Từ Lạc Vân giật mình sững sờ, bất quá rất nhanh liền nghiêng ngẫm nhìn Vệ Lan nói:

-“Không thể đối với ngươi như vậy? Vì sao?”

Nghĩ đến nụ hôn ngày đó khuôn mặt Vệ Lan nháy mắt đỏ bừng, nàng cúi đầu có điểm tức giận:

-“Về sau ngươi còn có phi tử, ta cũng phải gả, làm sao có thể. . . . . Làm sao có thể như vậy...”

Nghe Vệ Lan nói mình phải gả dung nhan tuấn mỹ của Từ Lạc Vân nhất thời đen đi, không khỏi tức giận nói:

-“Cái gì phi tử? Cái gì gả? Xấu nha đầu bị đụng hứ đầu óc rồi sao? Còn ở đây nói hươu nói vượn.”

Vệ Lan hừ một tiếng không vui nói:

-“Ngươi mới bị đụng hứ đầu óc, sư phó nói hoàng đế về sau sẽ có rất nhiều phi tử, cho nên không thể làm như vậy, ta cũng phải gả đi nữa, sư phó nói những việc như vậy chỉ có thể cùng tướng công mình làm.”

Vệ Lan vừa dứt lời khuôn mặt Từ Lạc Vân càng thêm xanh đen, nhìn xem mẫu thân dạy xấu nha đầu này những thứ gì, Từ Lạc Vân vuron tay nhéo má Vệ Lan, buồn bực nói:

-“Đừng nghe mẫu thân nói hươu nói vượn, ai nói hoàng đế là phải có tam cung lục viện, hoàng thúc hiện tại cũng là hoàng đế nhưng ngay cả một phi tử cũng không có.”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Phiên ngoại — Thiếu niên xúc động

-”Đó là bởi vì hoàng thượng thúc thúc trong lòng vẫn thích sư phó. . . . .”

Vệ Lan nói đến một nửa, bỗng nhiên cúi đầu, không biết vì sao, lòng của nàng bỗng nhiên kinh hoàng, hoàng thượng thúc thúc bởi vì thích sư phó, cho nên thân là hoàng đế, nhưng không có lập hoàng hậu, không biết Từ Lạc Vân người kia, có thể bởi vì thích một người, mà xóa bỏ hậu cung hay sao?

Nghĩ đến đây, Vệ Lan nháy mắt đỏ bừng mặt, nàng chạy nhanh lắc lắc đầu, nàng đây là làm sao vậy? Cho dù Từ Lạc Vân vì người trong lòng không lập hoàng hậu, việc đó can hệ gì đến nàng? Người trong lòng hắn cũng không phải nàng!

Từ Lạc Vân gặp Vệ Lan đỏ bừng mặt, trong lòng đột nhiên chấn động, hắn chợt phát hiện, kỳ thật xấu nha đầu này cũng không xấu lắm, hơn nữa những lúc nàng thẹn thùng, còn có vài phần đáng yêu!

Kỳ thật, trong lòng hắn cũng có điểm mê man, hắn không biết, hắn đối với Vệ Lan là dạng cảm giác gì, hắn chỉ biết là, hắn thực thích nụ hôn ngày đó. Bởi vì hôn nàng, hắn mấy ngày này rất khó đi vào giấc ngủ, thường thường sẽ không tự chủ được mà muốn nhìn thấy nàng, thậm chí muốn hôn nàng.

Hắn thích ngửi mùi hương trên người nàng, đôi môi mang theo hơi thở tươi mát, có một cổ vị ngọt như mật. Nhưng là, từ sau ngày hôm đó, nha đầu đáng chết này lại dám trốn tránh hắn, nhìn thấy hắn cứ như nhìn thấy quỷ, chẳng lẽ, hắn thật sự đáng sợ như vậy sao? Hay là, nha đầu này đã có người trong lòng? Hơn nữa vì người nọ mà không muốn lấy chồng?

Từ Lạc Vân đột nhiên cảm giác được trong lòng giống như bị cái gì chặn lại, rất không thoải mái, hắn không thích nhìn thấy nàng gả cho người khác! Không biết vì sao, hắn chính là không thích!

Vừa nghĩ mấy ngày trước bắt gặp nàng và Lâm Phi tay trong tay, hắn đã cảm thấy trong lòng giống như bị người ta đoạt mất thứ gì, rất là khó chịu, xem nàng cùng Lâm Phi cười cười nói nói, chẳng lẽ, người nàng thích là Lâm Phi kia?

Nghĩ đến đây, Từ Lạc Vân không khỏi sa sầm mặt, hắn bỗng nhiên vươn tay, kéo mạnh Vệ Lan vào lòng, hai tay gắt gao siết chặt thân hình kiều nhỏ của nàng, trầm giọng nói:

-”Xấu nha đầu, ngươi thích Lâm phi?”

Vệ Lan bị Từ Lạc Vân đột nhiên kéo lại, vô cùng hoảng sợ, đang muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn chất vấn, nàng qua một hồi lâu, mới tức giận nói:

-”Ta làm sao có thể thích hắn? Ta mới không thích hắn!”

Nghe được lời khẳng định của nàng, Từ Lạc Vân trên khuôn mặt tuấn mỹ mới lộ ra một chút ý cười, hắn bỗng nhiên cúi đầu, chạm vào cái trán tròn bóng của Vệ Lan, nói:

-”Xấu nha đầu, ngươi nếu không thích hắn, vậy ngươi thích ai? Yêu thích ta sao?”

Vệ Lan bởi vì động tác của Từ Lạc Vân, thân thể run lên nhẹ nhẹ, rất nhanh, nàng tức giận nói:

-”Ta mới không thèm thích ngươi!”

Vệ Lan vừa dứt lời, khuôn mặt Từ Lạc Vân dần trầm xuống, hắn ngẩng đầu, hai tròng mắt lóe ra hai đốm lửa, gắt gao nhìn thẳng Vệ Lan, thanh âm lạnh lùng nói:

-”Vậy ngươi thích ai?”

Vệ Lan bị hắn nhìn chằm chằm như thế, không khỏi đỏ mặt, nàng do dự một chút, nhỏ giọng nói:

-”Ta còn chưa có người trong lòng đâu! Sư phó nói, nếu như thích một người, mặc kệ ở đâu cũng đều không kim lòng được mà nhớ đến hắn.”

Từ Lạc Vân nhướn nhướn mày, thích một người, sẽ thường không kim lòng được mà nhớ đến nàng? Như vậy, hắn gần đây thường vô thức nghĩ đến xấu nha đầu này, chẳng lẽ, hắn thích nàng sao?

Nhìn Vệ Lan đôi môi đỏ mọng cong lên, Từ Lạc Vân chỉ cảm thấy trong lòng nhất thời rung động, hắn cố nén xúc động muốn hôn nàng, thanh âm khàn khàn hỏi:

-”Xấu nha đầu, ngươi nói cho ta biết, ngươi thường nhớ đến ai?”

Vệ Lan tức giận trừng mắt nhìn hắn, nói:

-”Ta là thị vệ bên người ngươi, trong lòng nghĩ đương nhiên là ngươi, bắt quá, ngươi cũng không phải người ta thích, ta chỉ không cẩn thận nhớ tới ngươi mà thôi!”

Từ Lạc Vân nghe xong lời của nàng, không khỏi có điểm dở khóc dở cười, cái gì gọi là không cẩn thận? Bắt quá, nói như vậy hắn không phải là người

trong lòng nàng, trong lòng hấn không khỏi có điểm không hờn giận, hấn bỗng nhiên lấy tay nắm lấy cằm của Vệ Lan, bá đạo nói:

-”Xấu nha đầu, ngươi về sau chỉ được nhớ đến ta, đã biết chưa? Nếu để ta phát hiện, ngươi lên nghĩ đến người khác, ta liền trừng phạt ngươi!”

Vệ Lan mắt húng đầy tay hấn, nói:

“Ta mới không cần! Ngươi lại không thích ta, ta sao phải nghĩ đến ngươi? Ngươi thích Oánh nhi tỷ tỷ, trong lòng Oánh Nhi tỷ tỷ nghĩ tới ngươi là được rồi, không phải sao?”

Từ Lạc Vân không vui nói:

-”Ai nói ta thích Lâm Oánh Nhi? Nàng chỉ là người bồi đọc cho ta!”

Vệ Lan kinh ngạc ngẩng đầu, nói:

-”Ngươi không thích Oánh nhi tỷ tỷ? Nhưng là Oánh nhi tỷ tỷ lại nói, ngươi thích nàng nha, hơn nữa, nàng cũng thích ngươi! Nàng thích ngươi như vậy, làm sao ngươi có thể không thích nàng đây? Hơn nữa, Oánh nhi tỷ tỷ còn xinh đẹp như vậy ách. . . . .”

Vệ Lan còn chưa nói xong, đôi môi đã bị Từ Lạc Vân ngăn lại, thời điểm đôi môi ấm áp của hấn dán lên môi nàng, nàng chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, đầu óc trống rỗng, nàng sớm đã quên chính mình phải đẩy Từ Lạc Vân ra.

Mà Từ Lạc Vân vốn chỉ định ngăn cản nàng nói tiếp, nhưng vừa hôn lên môi nàng, lại phát hiện mình đã không ngừng được, hấn hiện tại mới biết được, hấn đến cỡ nào tưởng niệm đến nụ hôn này, hơi thở ngọt ngào của nàng, làm hấn cảm thấy bao nhiêu cũng không đủ.

Không biết qua bao lâu, trong lòng Từ Lạc Vân phảng phất có một mối lửa đang thiêu đốt, hôn môi nàng, cũng không thỏa mãn được hấn, hấn đột nhiên muốn càng nhiều, tuy rằng hấn vẫn đang chủ động, nhưng là, hấn dù sao cũng mới lần đầu nếm thử tư vị, huyết khí thiếu niên cuồng lên, từng này tuổi, hấn lần đầu tiên xúc động, hơn nữa, hiện tại trong lòng còn ôm một nữ hài tử hấn không chán ghét. Cho nên, hai tay Từ Lạc Vân không tự chủ đặt lên chỗ tròn tròn mềm mại trước ngực nàng.

//Cái gì vậy trời, cha này chắc sắp bị đâm cho lệch mặt luôn//

Phiên ngoại — Lâm Oánh Nhi ghen ghét

Edit: Muối Vove

Theo động tác của Từ Lạc Vân, thân thể Vệ Lan nhìn không được run rẩy, cả người nàng giống như hòa tan thành một vũng nước, nàng chỉ có thể vô lực dựa vào Từ Lạc Vân, bầu vú trên người hấn, trong miệng phát ra từng tiếng ngâm rất khẽ.

Mà âm thanh này, giống như một gáo nước lạnh đổ xuống đầu Từ Lạc Vân, làm hấn nháy mắt thanh tỉnh lại, hấn bỗng nhiên dừng động tác, cũng không đẩy Vệ Lan ra, hấn vẫn đang gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực.

Sau khi Từ Lạc Vân đột nhiên dừng động tác, Vệ Lan mới giật mình thanh tỉnh, nàng lúc này vừa xấu hổ vừa tức giận, không biết làm gì hơn là chôn sâu đầu vào trong ngực hấn, một cử động cũng không dám.

Qua một hồi lâu, Từ Lạc Vân nhẹ nhàng đẩy nàng ra, thanh âm khàn khàn nói:

-”Được rồi, ngươi đi nghỉ đi!”

Đột nhiên bị Từ Lạc Vân đẩy ra, không biết vì sao, Vệ Lan cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ mất mát, bất quá, nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ thấy nàng tức giận trừng mắt nhìn Từ Lạc Vân, sau đó rất nhanh xoay người chạy ra ngoài.

Sau khi Vệ Lan rời đi, Từ Lạc Vân lấy tay khẽ vuốt lên đôi môi, trên tay hấn vẫn còn lưu lại hương thơm của nàng, hấn rất thích loại hương vị này. Không biết vì sao, mỗi lần ngửi thấy hương thơm độc nhất trên người nàng, trong lòng hấn có một loại cảm giác thỏa mãn rất khó hình dung, hấn đột nhiên có một suy nghĩ, để xấu nha đầu này trở thành nữ nhân của mình cũng không tồi, tựa như phụ thân và mẫu thân, tương thân tương ái. . . . .

Nghĩ đến đây, trong lòng Từ Lạc Vân cả kinh, hấn đây là làm sao vậy? Làm sao có thể có ý tưởng như thế? Chẳng lẽ, hấn thật sự thích nàng sao? Từ Lạc Vân lắc lắc đầu, hấn làm sao có thể thích xấu nha đầu này đây? Bộ dáng mặc dù không tính là xấu, thế nhưng, cũng không tính xinh đẹp, hấn sẽ không thích nàng, hấn hiện tại hôn nàng, chẳng qua chỉ là muốn chơi đùa mà thôi!

Từ Lạc Vân cùng Vệ Lan không biết là, ở một góc khuất cách Dạ Vân điện không xa, có một bóng người đang đứng lặng, giờ phút này trong con người tràn ngập ghen ghét. Nàng chính là Lâm Oánh Nhi, nàng vốn tưởng thừa dịp đêm khuya đến đây, sẽ tìm được Từ Lạc Vân, nhưng là, nàng không nghĩ đến, cư nhiên thấy Vệ Lan từ trong tấm cung Từ Lạc Vân chạy ra ngoài.

Mặc dù là ban đêm, nhưng bởi vì xung quanh đèn đuốc sáng trưng, nàng vẫn thấy được khuôn mặt Vệ Lan đỏ bừng, xem nàng ta thần sắc xấu hổ thể kia, vừa rồi ở trong tấm cung xảy ra chuyện gì, không cần nói, Lâm Oánh Nhi cũng đoán được.

Thấy một màn như vậy, dung nhan xinh đẹp của Lâm Oánh Nhi dần trở nên vẩn vơ, hai tay nàng siết chặt lấy nhau, móng tay dài cắm thật sâu vào trong da thịt, nhưng là, nàng dường như lại không thấy đau đớn.

Nội tâm của nàng đã bị cảm giác ghen ghét nhấn chìm, nàng nỗ lực nhiều năm như vậy, lại thua ở trong tay một con nhóc vừa mới tiến cung không lâu, bảo nàng như thế nào cam tâm? Không, nàng không cam lòng, từ hôm nay trở đi, nàng tuyệt đối không cho phép bất kỳ người nào ngăn cản bước chân nàng. Nàng muốn trở thành hoàng hậu cao cao tại thượng, nàng muốn toàn bộ Lâm gia chết không có chỗ chôn! Bất cứ ai muốn ngăn trở nàng báo thù đều phải chết!

Bởi vì, nàng biết, nàng không thể từ bỏ Từ Lạc Vân, nếu là bỏ lỡ hắn, không biết sẽ có những tra tấn nào chờ đợi nàng đây, nàng không muốn như vậy, nàng muốn báo thù, cho nên, nàng phải giữ chặt Từ Lạc Vân trong lòng bàn tay, chỉ có lợi dụng Từ Lạc Vân, nàng mới có thể có cơ hội đá kích Lâm gia, giết chết phụ tử Lâm gia!

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Oánh Nhi lộ ra một nụ cười âm tàn, Vệ Lan, người đừng trách ta, đây đều là tự người tìm đến! Ai kêu người không biết cất nhắc?

Cách đó không xa, truyền đến từng trận tiếng bước chân, Lâm Oánh Nhi rất nhanh thu hồi ý cười trên mặt, thật sâu nhìn vào tấm cung sáng đèn của Từ Lạc Vân, sau đó xoay người, đi về phương hướng Vệ Lan rồi đi.

Sau khi chạy ra khỏi tấm cung của Từ Lạc Vân, Vệ Lan cũng không trở về phòng ngủ của mình, mà bước nhanh tới hòn giả sơn trong ngự hoa viên, thời điểm dừng bước, nàng nặng nề thở dài một hơi, cảm giác bối rối, rối cục mới bình tĩnh được một chút. Nhưng là, vừa nghĩ tới nụ hôn với Từ Lạc Vân, mặt của nàng lại không khỏi đỏ lên, ban đêm yên tĩnh, nàng rõ ràng nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch.

Nàng đây là làm sao vậy? Vì sao mỗi khi hắn ôm nàng, nàng sẽ có loại cảm giác rất kỳ quái? Vừa rồi rõ ràng rất sợ hãi, nhưng là, nàng lại không đẩy hắn ra, nàng rõ ràng là rất tức giận trước hành động của hắn, nhưng là, khi hắn hôn nàng, trong lòng lại có một cảm giác ngọt ngào? Nàng điên rồi, nàng đúng là điên rồi! Vệ Lan ảo não gãi gãi đầu, nàng từ lúc nào thì trở nên kỳ quái như vậy? Điều tại Từ Lạc Vân, nếu không phải vì hắn, nàng cũng không biến thành bộ dạng thế này?

Nghĩ đến đây, Vệ Lan có điểm tức giận vỗ mạnh lên cành mai bên cạnh, đem toàn bộ những đóa hoa đang nở rộ rơi đầy đất. Bỗng nhiên, phía sau có một trận tiếng bước chân truyền đến, Vệ Lan cảnh giác quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh mềm mại của Lâm Oánh Nhi đang hướng nàng đi tới. Nàng hơi sùng sốt một chút, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

-“Oánh nhi tỷ tỷ, sao tỷ lại ở chỗ này?”

Thái độ của Lâm Oánh Nhi lại rất khác thường, cười đi đến bên cạnh nàng, thân thiết nói:

-“Muội muội không phải cũng đang ở nơi này sao? Tỷ tỷ ngủ không được, cho nên ra ngoài đi dạo một lát.”

Vốn Vệ Lan vừa nhìn thấy Lâm Oánh Nhi, trong lòng có một chút bất an không yên, bởi vì lần trước, sau khi Từ Lạc Vân hôn nàng bị Lâm Oánh Nhi bắt gặp, Lâm Oánh Nhi vẫn đối với nàng rất lạnh nhạt, nay đột nhiên ôn nhu gần gũi, có lẽ đã hết tức giận.

Nghĩ đến đây, Vệ Lan không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên khuôn mặt nở một nụ cười thuần khiết, vui vẻ nói:

-“Oánh nhi tỷ tỷ, tỷ cũng thích đến đây sao?”

Phiên ngoại — Tâm kế của Lâm Oánh Nhi

Edit: Muối Vove

Nhìn nụ cười thanh thuần trên khuôn mặt Vệ Lan, trong lòng Lâm Oánh Nhi càng thêm ghen ghét vạn phần, bất quá, nàng lòng dạ thâm sâu, lại giỏi nguy trang, lập tức cũng lộ ra nụ cười vô hại, thân nhiên nói:

-“Đúng nha, ở lâu trong cung, cảm thấy nơi này cũng không phải là một nơi tốt, nhiều lúc cũng gặp rất nhiều chuyện phiền muộn.”

Nghe thấy Lâm Oánh Nhi nói tâm tình phiền muộn, Vệ Lan nghĩ nàng là vì chuyện ngày hôm đó, lập tức liền hồ thẹn cúi đầu, nhẹ giọng nói:

-“Oánh nhi tỷ tỷ, kỳ thật chuyện ngày đó không giống như tỷ nghĩ đâu, chẳng qua chỉ là hiểu lầm . . . . .”

Mà Vệ Lan vẫn chưa nói xong đã bị Lâm Oánh Nhi ngắt lời:

-“Muội muội, đừng nói nữa, ngày đó là tỷ tỷ không tốt, hôm nay tỷ tỷ ở đây xin lỗi muội, hi vọng muội không nên trách tỷ tỷ ngày đó đối với muội như vậy.”

Nói xong, Lâm Oánh Nhi hướng Vệ Lan khề nhún. Đối mặt với thái độ đột nhiên chuyển biến của Lâm Oánh Nhi, Vệ Lan không khỏi ngây ngẩn cả người, nàng kinh ngạc nhìn Lâm Oánh Nhi nói:

-“Oánh nhi tỷ tỷ, tỷ không trách ta sao?”

Lâm Oánh Nhi mỉm cười, ôn nhu giải thích:

-“Ngày đó là tỷ tỷ lỡ mồm rồi, tỷ tỷ không nên đối với muội như vậy, là vì trong lòng có một khúc khúc mắc, muội có biết, Lạc Vân hắn ngoài trừ ta. . .

. . . . . Kia. . . . . Bên người hân chưa từng có nữ nhân khác, ngày đó tỷ tỷ đột nhiên nhìn thấy hân và muội muội như thế, trong lòng nhất thời khổ sở, mới có thể. . . . .”

Nói tới đây, Lâm Oánh Nhi thở dài một hơi, dừng một chút, lại nói:

-”Kỳ thật, là tỷ tỷ là không đúng, Lạc Vân sau này nếu trở thành hoàng thượng, hân làm sao có thể chỉ thích một mình ta được? Hơn nữa, muội muội lại hồn nhiên đáng yêu như vậy, cùng với người khác, còn không bằng ở cùng với muội! Như vậy, sau này, cho dù chúng ta cùng chung một chồng, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình tỷ muội của hai chúng ta, không phải sao?”

Vệ Lan nghe Lâm Oánh Nhi nói, trong lòng không khỏi dâng lên một trận âm ảm, nàng vốn nghĩ Từ Lạc Vân chỉ duy nhất đối với nàng như vậy, nhưng là, nguyên lai cũng không phải, hân cùng với Lâm Oánh Nhi sớm đã làm những chuyện như vậy rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vệ Lan không khỏi tự giễu cười, đúng vậy a, Oánh nhi tỷ tỷ là người trong lòng hân, hân như thế nào lại không cùng tỷ tỷ làm những chuyện như vậy đây? Nhưng là, nhưng là, hân vì sao lại đối xử như thế với nàng? Đùa cợt nàng, vui vẻ lắm sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, Vệ Lan không khỏi đỏ hai vành mắt, Lâm Oánh Nhi phía trước nói những gì, nàng căn bản không nghe lọt, nàng hiện tại chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ ủy khuất, hận không thể lập tức chạy đi hỏi Từ Lạc Vân tại sao cứ muốn trêu đùa nàng!

Biến hóa trên mặt Vệ Lan, làm sao qua được ánh mắt Lâm Oánh Nhi, chỉ thấy khóe môi nàng giương lên một chút cười lạnh, vươn tay, nhẹ nhàng đẩy Vệ Lan, ngữ khí phảng phất có điểm lo lắng hỏi:

-”Muội muội, ngươi làm sao vậy?”

Vệ Lan bị Lâm Oánh Nhi đẩy một cái, nháy mắt phục hồi tinh thần lại, miễn cưỡng cười cười, nói:

-” Oánh nhi tỷ tỷ vừa mới nói cái gì?”

Lâm Oánh Nhi kéo tay Vệ Lan, cười nói:

-”Tỷ tỷ vừa mới nói, về sau tỷ tỷ nguyện ý cùng muội muội thị nhất phu, chúng ta cùng nhau hầu hạ Lạc Vân, trở thành phi tử của hân, được chứ?”

Vệ Lan lắc lắc đầu, nói:

-”Oánh nhi tỷ tỷ, tỷ không cần vì ta mà ủy khuất chính mình như thế, Lan nhi đã từng đáp ứng sự phò, sau này phải gả một nam nhân toàn tâm toàn ý với mình. Tỷ tỷ hảo toan tính, Lan nhi tâm linh!”

Nghe được câu nói này của Vệ Lan, Lâm Oánh Nhi không khỏi bất ngờ, nàng vẫn cho rằng, Diệp Lạc sở dĩ để cho Vệ Lan trở thành thị vệ bên người Từ Lạc Vân, chẳng qua có ý để Vệ Lan tiếp cận Từ Lạc Vân, nhưng là, nàng không có nghĩ đến, Vệ Lan giống như không có ý với Lạc Vân, chẳng lẽ nàng nghĩ làm rồi sao? Chẳng lẽ Vệ Lan thật sự không thích Từ Lạc Vân? Hay là nàng ta muốn độc chiếm Lạc Vân?

Nghĩ đến đây, Lâm Oánh Nhi không khỏi xụ mặt xuống, nàng lạnh lùng thốt:

-”Chẳng lẽ muội muội ngay cả cơ hội cùng thị nhất phu cũng không nguyện ý cấp cho tỷ tỷ sao? Muội muội, làm người không nên quá tham lam, muội làm như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy quá mức sao?”

Gặp Lâm Oánh Nhi tức giận, Vệ Lan biết là nàng ta hiểu lầm, vội giải thích nói:

-”Oánh nhi tỷ tỷ, tỷ hiểu lầm rồi, Lan nhi không có ý đó, thái tử gia thích tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng thích thái tử gia, cho nên, thái tử gia sẽ không phải là phu quân của Lan nhi, Lan nhi cũng không có đối với thái tử gia có bất kỳ tình ý nào, thỉnh Oánh nhi tỷ tỷ không nên hiểu lầm.”

Lời nói của Vệ Lan, Lâm Oánh Nhi nửa tin nửa ngờ, bất quá, sắc mặt cũng dần dịu lại, cười hỏi:

-”Một nam tử xuất sắc như Lạc Vân rất hiếm thấy, huống chi, Lạc Vân lại là đương kim thái tử gia, chẳng lẽ muội muội tuyệt không có chút động tâm sao? Hay là, muội muội đã thích ai khác rồi?”

Vệ Lan có điểm khổ sở cúi đầu, không thèm nhắc lại, nàng biết, Từ Lạc Vân bất kể là gia thế cùng dung mạo trong Tây Lương quốc đều hơn hẳn những người khác, nhưng trong lòng hân không có nàng, cho nên, nàng không thể thích hân!

Mà động tác cúi đầu của Vệ Lan, lại bị Lâm Oánh Nhi hiểu lầm là đang khó xử vì tình, trong nội tâm nàng không khỏi cảm thấy vui vẻ, nếu người trong lòng Vệ Lan không phải Từ Lạc Vân, như vậy tốt lắm! Nàng chỉ cần khuyên Vệ Lan đi tìm người kia, khuyên nàng rời khỏi hoàng cung, như vậy, sau khi nàng ta rời khỏi hoàng cung, lại thông báo cho Lâm Phi, để Lâm Phi thần không biết quỷ không hay bắt Vệ Lan đi, đây chẳng phải là đẹp cả đôi đường sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Oánh Nhi trong lòng âm thầm quyết định chủ ý, thăm dò nói:

-”Làm sao vậy? Muội muội, muội có phải hay không thật sự có ý trung nhân rồi? Tại sao không nói ra đi, đừng làm tỷ tỷ tò mò nữa?”

Vệ Lan ngẩng đầu, đối Lâm Oánh Nhi cười cười, nói

-”Oánh nhi tỷ tỷ, tỷ cũng đừng có hồ đoán, Lan nhi nơi nào thì có ý trung nhân nha, được rồi, đã muộn, Oánh nhi tỷ tỷ vẫn là sớm một chút quay về tắm cung nghỉ ngơi thôi, Lan nhi ngày mai còn phải dậy sớm, sẽ không bồi tỷ tỷ!”

Nói xong, Vệ Lan không đợi Lâm Oánh Nhi đáp lời, khỏ sở xoay người rời đi. Lâm Oánh Nhi đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh Vệ Lan dần nhập vào trong bóng tối, trong mắt hiện lên một tia âm tàn, khẽ hừ lạnh nói:

-”Cho dù ngươi thích không phải Tử Lạc Vân, ta cũng vậy sẽ không bỏ qua cho ngươi! Bởi vì, ngươi là uy hiếp lớn nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 255: Phiên ngoại — Âm mưu 1

Vệ Lan nhắm chán ngồi ở trong phòng ngủ, hôm nay Tử Lạc Vân lên triều, nàng thân là thị vệ vốn nên đi theo, nhưng bởi vì luật pháp Tây Lương quy định ngoài hoàng hậu và Thái Hậu không cho phép bất kỳ nữ tử nào tiến vào triều, cho nên cho dù là thị vệ bên người Tử Lạc Vân cũng không thể làm trái cung quy.

Một người vốn hoạt bát hiếu động như nàng hiện tại im lặng như thể bỗng cảm thấy có chút nặng nề. Đột nhiên nàng phát hiện thời gian ở bên cạnh Tử Lạc Vân trôi qua rất nhanh, ở bên cạnh hắn nàng như quên mất bản thân mình, cười nói hăng say, hơn nữa nhiều khi có chút giống như thấy mình thực ý lại vào tên thường cười nhạo trên đầu nàng kia, bởi vì thỉnh thoảng trong lúc tịch tịch nàng lại nhớ tới hắn, chẳng lẽ thực giống sư phó nói, nếu không thích thì làm sao nhớ tới, chỉ là hắn không thích nàng, người hắn thích là Oánh nhi tỷ tỷ.

Bỗng nhiên một trận tiếng bước chân cắt đứt trầm tư của nàng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Lâm Oánh Nhi đang bưng một cái khay mỉm cười hướng nàng đi tới. Nhìn thấy Lâm Oánh Nhi Vệ Lan cảm thấy có điểm mất tự nhiên. Vừa rồi chính mình đang đang lên tường nhớ tới Tử Lạc Vân.

Lâm Oánh Nhi đi đến bên cạnh Vệ Lan nhẹ nhàng đặt khay ở giữa bàn cười nói:

-“Muội muội đang suy nghĩ gì thế, dường như rất cao hứng?”

Vệ Lan miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói:

-“Không có gì đâu Oánh Nhi tỷ tỷ . . . . . Chỉ là có chút nhớ phụ mẫu thôi.”

Nói xong Vệ Lan cúi thấp đầu không dám đối mặt với Lâm Oánh Nhi, Lâm Oánh Nhi nhìn Vệ Lan trong mắt hiện lên một tia âm lãnh, bỗng nhiên cười nói:

-“Muội muội, hôm nay tỷ tỷ tự mình hầm súp, tỷ tỷ liền múc một chén đem đến đây cho muội muội, muội là thị vệ bên cạnh Lạc Vân, phải hảo hảo bồi bổ thân thể.”

Vệ Lan nhìn Lâm Oánh Nhi, trong lòng mơ hồ có cảm giác không đúng nhưng lại không biết là không đúng ở chỗ nào, đối mặt với hảo ý của Lâm Oánh Nhi nàng theo bản năng cự tuyệt nói:

-“Oánh nhi tỷ tỷ vẫn nên để lại dùng đi, Vệ Lan là người luyện võ cũng không có yếu ớt như vậy.”

Lâm Oánh Nhi gặp Vệ Lan muốn cự tuyệt, sắc mặt từng điểm chìm xuống, ủy khuất nói:

-“Muội muội chẳng lẽ chê trù nghệ tỷ tỷ không tốt?”

Vệ Lan có điểm khó xử nhìn Lâm Oánh Nhi đành phải nói:

-“Oánh nhi tỷ tỷ muốn ta uống, vậy ta không khách sáo!”

Nói xong liền bưng chén súp lên một ngụm uống hết, thời điểm buông tay nàng giống như nhìn thấy trên khóe miệng Lâm Oánh Nhi hiện lên ý cười như có như không, bất quá Vệ Lan cũng không quá để ý, nàng nhìn Lâm Oánh Nhi hỏi:

-“Oánh nhi tỷ tỷ hôm nay có ý cấp Lan nhi một chén súp không biết có ý gì?”

Mà Lâm Oánh Nhi thấy Vệ Lan đã uống xong bát súp cũng lười ngại trang bỗng nhiên đứng lên cười lạnh một tiếng:

-“Chỉ là một tiện nhân hồ ly tinh còn làm phiền ta tự tay hầm súp.”

Lâm Oánh Nhi vừa dứt lời Vệ Lan không khỏi hơi giật mình, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt, không hiểu nói:

-“Oánh nhi tỷ tỷ, tỷ có ý gì?”

Lâm Oánh Nhi cười to thành tiếng, quát lên:

-“Ai là tỷ tỷ của ngươi, Lâm Oánh Nhi ta khi nào thì nhận ngươi là muội muội?”

Vệ Lan bị thái độ của Lâm Oánh Nhi chọc giận, nàng đang muốn đứng lên nói lý, bỗng nhiên cảm thấy một trận mê muội đánh úp, đôi mắt dần không có tiêu cự mờ đi, thần trí mơ hồ, trước khi ngất đi dường như còn nghe thấy tiếng cười của Lâm Oánh Nhi.

Lâm Oánh Nhi thấy Vệ Lan đã bất tỉnh liền thu hồi nụ cười, dùng sức kéo Vệ Lan lên giường, sau đó cười lạnh xoay người ra khỏi Dạ Vãn điện.

Từ Lạc Vãn hưởng thụ phòng đi đến, hôm nay bởi vì sự tình tương đối trọng yếu, thời gian thương nghị cũng dài, cho nên hạ triều trễ hơn bình thường. Nha đầu xấu xí kia ở một mình chắc quá nhàm chán rồi.

Nhớ đến điệu bộ chu môi đáng yêu của Vệ Lan bên môi Từ Lạc Vãn khẽ giương lên ý cười. Hắn bỗng nhiên dừng bước hướng tiểu thái giám trước mặt hỏi:

-“Vệ thị vệ bây giờ đang ở đâu?”

Tiểu thái giám còn chưa trả lời thì một thanh âm mềm mại truyền đến:

-“Lạc Vãn đang tìm Vệ Lan muội muội sao?”

Từ Lạc Vãn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Oánh Nhi ôn nhu cười đi tới không khỏi nhíu mày nói:

-“Oánh nhi tại sao lại ở chỗ này? Xấu nha đầu kia đâu?”

Nghe Từ Lạc Vãn quan tâm đến Vệ Lan, trong mắt Lâm Oánh Nhi hiện lên một tia ghen ghét, bất quá rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường đối với Từ Lạc Vãn ôn nhu nói:

-“Vừa rồi Oánh nhi nhìn thấy ca ca đến tìm Vệ Lan muội muội, sau đó hai người bước vào phòng ngủ, đến lúc này vẫn chưa thấy ra.”

Lâm Oánh Nhi vừa dứt lời, trong lòng Từ Lạc Vãn nháy mắt trầm xuống, cũng không nói nhiều mà xoay người bước về hướng phòng ngủ của Vệ Lan. Lâm Oánh Nhi nhìn bộ dáng vội vàng của Từ Lạc Vãn, trong mắt lộ ra một tia oán độc, sau đó cũng bước nhanh đuổi theo.

Bởi vì Vệ Lan là thị vệ bên người Từ Lạc Vãn, cho nên phòng ngủ được an bài ở gần Dạ Vãn điện, rất nhanh Từ Lạc Vãn đã đến trước phòng ngủ Vệ Lan, nhưng ngoài dự kiến cửa phòng ngủ lại đóng chặt.

Phiên ngoại – Âm mưu 2

Edit: Muối Vove

Nàng nhớ vừa rồi đi cùng Lâm Oánh Nhi vào phòng, bởi vì thuở nhỏ có thói quen luyện võ cho nên thân thể vô cùng tốt, sao có thể vô duyên vô cớ bất tỉnh, hơn nữa trước đó còn uống bát súp của Lâm Oánh Nhi, chẳng lẽ. . . . .

Nghĩ đến đây Vệ Lan lắc lắc đầu, thần trí nháy mắt trở nên thanh tỉnh, nàng muốn ngồi dậy lại phát hiện toàn thân cơ thể không chút sức lực, đành phải gian nan ngẩng đầu quan sát xung quanh, lại nhìn thấy một người nằm bên cạnh, y phục không chỉnh tề chính là người nàng đã từng gặp, ca ca của Lâm Oánh Nhi – Lâm phi.

Nhìn thấy Lâm Phi hiện tại ở nơi này, cho dù Vệ Lan tâm tư đơn thuần cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì, vừa mới Lâm Oánh Nhi lừa nàng uống chén súp có vấn đề, sau đó lại gọi Lâm Phi đến đây, thủ đoạn này của Lâm Oánh Nhi hiện tại Vệ Lan cũng không rành suy nghĩ nhiều, nhìn đến Lâm Phi nằm bên cạnh, thân thể cảm thấy một trận ghê tởm thất kinh, nàng thử vận khí lại phát hiện bên trong cơ thể một điểm nội lực cũng không có.

Sự thật này làm Vệ Lan càng thêm kinh hoàng, nàng muốn đẩy tay Lâm Phi ra, lại phát hiện ngay cả bàn tay cũng không nâng nổi, nước mắt bất lực chảy xuống hốc mắt, nàng hoảng sợ lắc đầu gian nan nói:

-“ . . . . Buông ra. . . . .”

Nghe thấy thanh âm của Vệ Lan Lâm Phi ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt lộ ra nụ cười thâm tà nói:

-“Xem ra nội lực quả nhiên cao thâm, trúng mỵ được cơ thể nhanh như vậy đã tỉnh lại, rất tốt nếu cùng nữ nhân bất tỉnh vận động thực không thú vị.”

Nói xong Lâm Phi cúi đầu ép môi về phía nàng, Vệ Lan hoảng sợ quay đầu tránh né, cảm thấy sự kháng cự của Vệ Lan Lâm Phi cười lạnh thần sắc mê mẩn nhìn nàng đắc ý nói:

-“Còn không ngoan ngoãn, một lúc thôi sẽ rất thích.”

Vệ Lan cắn chặt răng, nước mắt khuất nhục trượt dài trên gò má tái nhợt của nàng, chỉ nghe một tiếng “soạt” áo khoác đã bị Lâm Phi xé rách, cũng lộ ra bên trong một cái yếm màu hồng nhạt, Lâm Phi đã bắt đầu không còn nhẫn nại, nâng tay lên xé loạn y phục trên người nàng, thời điểm y phục từng chút từng chút bị xé nát trong lòng Vệ Lan nháy mắt tuyệt vọng, nàng đột nhiên nhớ tới Từ Lạc Vân cơ hồ theo bản năng la lên:

-“Từ Lạc Vân cứu cứu . . . . .”

Lâm Phi nhìn Vệ Lan giãy dụa châm chọc nói:

-“Thái tử gia còn đang bận cùng Lâm Oánh Nhi, không có thời gian nghĩ đến người đâu. . . . .”

Mà Lâm Phi còn chưa dứt lời cửa phòng ngủ đột nhiên bị đá văng, chỉ thấy Từ Lạc Vân khuôn mặt âm trầm bước vào, lạnh lùng nhìn Lâm Phi ở trên giường, lạnh giọng nói:

-“Lâm Thị Lang đang làm gì vậy?”

Lâm Phi nhìn thấy Từ Lạc Vân đột nhiên xuất hiện, trên mặt hiện lên một tia kinh hoảng, bất quá rất nhanh liền cố trấn định nói:

-“Thái tử gia, chuyện của thần và Lan nhi hi vọng ngài không nên xen vào.”

Vệ Lan nhìn Từ Lạc Vân nước mắt giống như suối tuôn, thần sắc tái nhợt, hai tròng mắt vô thần suy yếu nói:

-“Từ Lạc Vân. . . Cứu cứu . . . . Bọn họ . . . . Hạ . . . . . Thuốc. . . .”

Nhìn Vệ Lan khuôn mặt tái nhợt, giọng nói đứt quãng Từ Lạc Vân chỉ cảm thấy trong lòng nhói đau, tại đây một khắc hấn cơ hồ muốn lập tức tiến đến ôm nàng vào ngực, nhưng hấn không làm như vậy, đôi mắt phượng hẹp dài không thay đổi tiêu cự nhìn chăm chăm Lâm Phi.

Lâm Phi sớm đã bị dọa hai chân như nhũn ra, từ trên giường trượt xuống bùm một tiếng quỳ gối nói:

-“Thái tử gia tha mạng, việc này đều do Lâm Oánh Nhi làm. .”

Lâm Oánh Nhi đi theo sau Từ Lạc Vân vừa vắn nghe được những lời này, sắc mặt càng bởi vì những lời Lâm Phi nói mà trở nên trắng bệch, kinh hoảng nói:

-“Lạc Vân, đừng nghe hấn nói bậy, hấn căn bản. .”

Từ Lạc Vân sắc mặt âm trầm cũng không đợi Lâm Oánh Nhi nói xong bước về phía Vệ Lan cởi áo choàng trên người mình nhẹ nhàng bao lấy thân thể nàng, sau đó ôm lấy Vệ Lan đối thị vệ quát:

-“Đem hai người này xuống nhốt vào trong lao chờ bản thái tử xử trí!”

Nói xong cũng không thèm nhìn Lâm Oánh Nhi cùng Lâm Phi, ôm Vệ Lan bước ra ngoài, phía sau truyền tới tiếng Lâm Oánh Nhi hoảng sợ tuyệt vọng thét chói tai:

-“Lạc Vân, làm sao có thể đối xử với ta như thế . . . . .”

Không ai đáp lại nàng ta. Lâm Oánh Nhi tuyệt vọng ngã ngồi xuống đất tùy ý để thị vệ giải đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 256: Phiên ngoại — Đại kết cục văn

Dạ Vân diện. Từ Lạc Vân thần sắc lo lắng đứng ở trong phòng ngủ, nhìn ngự y bắt mạch cho Vệ Lan. Qua một hồi lâu, ngự y mới thu hồi tay đứng lên, còn không đợi ngự y nói chuyện, Từ Lạc Vân liền khẩn cấp hỏi:

-“Nàng thế nào?”

Lão ngự y thần sắc ngưng trọng, hấn liếc mắt nhìn Từ Lạc Vân nói:

- "Khỏi bầm thái tử gia, Vệ thị vệ trúng phải một loại tình độc tên mông hãn được, bởi vì Vệ thị vệ thuở nhỏ tập võ, thân thể của nàng có chút kháng cự lại mông hãn được, nhưng là, tình độc là một loại mỵ thuốc cực liệt, căn bản không có thuốc nào chữa được, nữ tử trúng tình độc, trừ phi cùng nam nhân ân ái, nếu không, kinh mạch toàn thân đứt đoạn mà chết."

Nghe xong lời ngự y nói... Từ Lạc Vân ngây ngẩn cả người, trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn tuy rằng hiểu rõ được trong lòng mình thích Vệ Lan, nhưng nàng còn nhỏ như vậy, mới có mười bốn tuổi, hắn sao có thể nhẫn tâm đoạt đi trinh tiết của nàng? Nhưng là, xấu nha đầu này cố tình lại trúng thứ tình độc chết tiệt... nọ, cái này bảo hắn phải làm như thế nào cho phải? Từ Lạc Vân trầm tư một lát, sau đó hướng ngự y trầm giọng hỏi:

- "Còn có biện pháp khác không?"

Lão ngự y trầm ngâm trong chốc lát, nghĩ nghĩ, lại nói:

- "Khỏi bầm thái tử gia, có lẽ, có một biện pháp, có thể giải được mỵ độc trên người Vệ thị vệ, nhưng là, thần cũng không biết có thể làm được hay không!"

Từ Lạc Vân lo lắng quát lên:

- "Nói mau!"

Lão ngự y nào dám chậm trễ vội nói:

- "Cụ thể thần biết, có một loại biện pháp, đó là dùng nội lực từng chút bức độc chất đi ra, nhưng là, người bức độc nhất định phải có nội lực cao thâm, hơn nữa còn phải dưới tình huống xích lôa mới có thể tiến hành bức độc. Bất quá, đối với một nữ tử mà nói, người bức độc phải là thân nhân của nàng, hoặc là trưởng phu của nàng, nếu không, hành động lần này cùng với việc hủy đi trong sạch của nàng cũng không khác là bao!"

Lão ngự y là người từng trải, hắn tự nhiên chỉ một cái liếc mắt liền nhìn ra suy nghĩ trong lòng Từ Lạc Vân, cho nên, hắn mới nói ra những lời này.

Từ Lạc Vân cho tới bây giờ vốn không để cho Vệ Lan ngoài hắn ra còn gả cho người khác, hắn chỉ là không muốn dưới tình huống nàng thần trí mơ hồ, đoạt đi trong sạch của nàng, bây giờ nghe lão ngự y nói có thể dùng nội lực để bức độc, lập tức không khỏi mừng rỡ. Hắn liếc mắt nhìn lão ngự y, nói:

- "Được, bản thái tử đã biết, người trước lui ra thôi!"

Lão ngự y mỉm cười, cũng không nói nhiều, sau đó lui ra ngoài. Sau khi lão ngự y rời đi, Từ Lạc Vân chậm rãi đi đến trước giường, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Vệ Lan, nhìn nàng bởi vì độc tình giày vò, mà khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, tim của hắn, không khỏi mãnh liệt nhảy lên.

Qua một hồi lâu, hắn mới cố nén kích động trong lòng, vươn bàn tay có chút run run, đem y phục trên người nàng cởi bỏ. Theo động tác của hắn, thân thể Vệ Lan khiết bạch dần lộ ra trước mắt, chỉ thấy da thịt của nàng cực kỳ tinh tế, hơn nữa nàng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng dáng người đã có lồi có lõm, vòng eo mảnh khảnh, cái kia trước ngực tuy rằng không tính lớn, nhưng lại vô cùng khéo léo đẹp đẽ, thoát nhìn, thật sự rất mê người, nhất hai đóa hoa đỏ bừng kia, làm hắn cơ hồ thiếu chút nữa không khống chế nổi chính mình, muốn cúi đầu nhắm nháp một phen.

Nhìn Vệ Lan thân thể trắng nõn tinh tế, Từ Lạc Vân chỉ cảm thấy máu mình sôi trào, tất cả máu cơ hồ nháy mắt hướng lên đỉnh đầu dừng mảnh lao tới. Hắn chỉ là một thiếu niên, hơn nữa còn là lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy tiếp xúc với thân thể nữ tử, hắn đương nhiên không có kinh nghiệm về việc đó, cho nên, khi hắn nhìn đến Vệ Lan, thân thể chính mình cũng không tự chủ có phản ứng mãnh liệt! Bất quá, hắn cuối cùng vẫn còn nhịn được, hắn đem Vệ Lan nhẹ nhàng nâng dậy ngồi xoay lại với mình, cường chế dục niệm trong đầu, sau đó bắt đầu nghiêm túc vận nội lực áp chế độc tình trong người nàng.

Không biết qua bao lâu, Từ Lạc Vân bỗng nhiên thu hồi hai tay, mà Vệ Lan mất đi chống đỡ, thân thể mềm mại rơi vào trong ngực của hắn. Vì Vệ Lan bức độc, cơ hồ dùng đi tất cả nội lực của Từ Lạc Vân, đến nỗi hắn hiện tại căn bản cũng không có khí lực đẩy nàng ra, đành phải tùy ý để nàng dựa vào ngực mình.

Mà Vệ Lan bởi vì tình độc được giải, rất nhanh liền thanh tỉnh lại, nàng đầu tiên nhìn thoáng qua thân thể trần truồng của mình, trong lòng cũng hiểu được lý do, không khỏi xấu hổ cúi đầu vào trong lòng Từ Lạc Vân, một cử động cũng không dám.

Động tác của nàng, làm Từ Lạc Vân nhìn không được bật cười ra tiếng, có điểm buồn cười nhìn Vệ Lan, trêu chọc nói:

- "Xấu nha đầu, thân thể của ngươi đã bị bản thái tử xem hết rồi, về sau, ngươi chính là người của bản thái tử, có biết không? Nếu bản thái tử biết trong lòng ngươi còn suy nghĩ đến nam nhân khác, bản thái tử nhất định sẽ không tha cho ngươi!"

- "Ngươi. . . . . Ngươi đây là lợi dụng lúc ngươi ta gặp khó khăn. . . . ."

Vệ Lan ngoài miệng kháng nghị, nhưng trong lòng của nàng, lại vô cùng ngọt ngào. Từ Lạc Vân cười ha ha, hắn ôm Vệ Lan, vào thời khắc này, trong lòng thế nhưng vô cùng thỏa mãn, cảm giác này trước đây chưa từng có, hắn chợt phát hiện, hắn kỳ thật đã yêu tiểu nữ nhân kiên cường này!

Ba năm sau.

Hoàng đế Tây Lương thoái vị ẩn cư thâm sơn, thái tử Từ Lạc Vân tiếp nhận hoàng vị lên ngôi hoàng đế, trở thành tân hoàng đế Tây Lương quốc. Sau ngày đăng cơ cũng chính là ngày đại hôn của tân đế, cũng hướng cả nước tuyên bố, hắn cả đời chỉ yêu hoàng hậu Vệ Lan, cũng tự mình hủy bỏ hậu cung chế độ Tàn phi.

//Hở con làm được việc mà hở bố không làm được rồi, cặp này rất hay nha//

-HOÀN-

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Thất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.